EURIPIDIS

OPERA OMNIA.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΠΑΝΤΑ.

EURIPIDIS

OPERA OMNIA;

EX EDITIONIBUS PRÆSTANTISSIMIS

FIDELITER RECUSA;

[tota fere Musgraviana]

LATINA INTERPRETATIONE, SCHOLIIS ANTIQUIS,

ET

ERUDITORUM OBSERVATIONIBUS,

ILLUSTRATA:

NECNON

INDICIBUS OMNIGENIS

INSTRUCTA.

[edited by A. & J. M. Duncan, assisted by R. H. Evans & others]

VOLUMEN SECUNDUM.

GLASGUÆ:

EX PRELO ACADEMICO,

CURA ET TYPIS ANDREÆ ET JOANNIS M. DUNCAN;

IMPENSIS RICARDI PRIESTLEY,

LONDINI.

1821.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

ARGUMENTUM MATTHIÆI, E. COD. GUELPHERBYTANO.

ʽΑΡΠΑΣΘΕΙΣΗΣ Εὐρώπης ὑπὸ Διὸς, γενομένου ταύρου, καὶ μετακομισθείσης ἀπὸ Φοινίκης διὰ θαλάττης εἰς Κρήτην, ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς ʼΑγήνωρ ἔπεμψε τὸν υἱὸν Κάδμον ἐπὶ ζήτησιν τῆς κόρης, εἰπὼν, εἰ μὴ ταύτην εὑρὼν ἄξοι, μήδ᾽ ἂν αὐτὸν ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Κάδμος δὲ οὐκ ἔχων, ὅ τι δράσειε, μόνην ἔγνω τῆς ἀπορίας λύσιν καταφυγεῖν εἰς ʼΑπόλλω κἀκ τούτου γνῶναι, τί δεῖ ποιεῖν. καὶ ὃς χρᾷ μὲν οὐδὲν αὐτῷ περὶ τῆς Εὐρώπης, λέγει δὲ ὡς ἐξελθόντα ἐκεῖθεν, ἀκολουθήσαντα βοΐ, οἷ ἂν αὕτη γε πέσῃ, κἀκεῖ κτίζειν πόλιν. ὁ δὲ πεισθεὶς τῷ χρησμῷ τὴν μὲν πρὸς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον εἴασε, βοῦν δὲ κατὰ τύχην εὑρὼν ἡγεμόνα τῆς ὁδοῦ ἐποιήσατο. ἐλθούσης δὲ αὐτῆς ἐν ᾧ νῦν ἑστήκασι τόπῳ αἱ Θῆβαι, κἀκεῖ παραχρῆμα πεσούσης, ἔγνω τε οὗτος τὸν χρησμὸν τελεσφόρον, καὶ πόλιν ἑπτάπυλον κτίζει τὰς Θήβας ὁμωνύμους τῶν ἑκατονταπύλων Αἰγυπτίων Θηβῶν, χρησάμενος ἐπιστήμονι τῆς οἰκοδομῆς καὶ ἐργάτῃ ʼΑμφίονι τῷ μουσικῷ· τοῦτον γὰρ φασὶν ἀνακρουόμενον μέλος θέλγειν τε τῷ μέλει τοὺς λίθους, καὶ ἀλλεπαλλήλως αὐτῶν τιθεμένων ἀποδεῖξαι τὰ τείχη. πύλας δὲ ἔχειν τὴν πόλιν ἑπτὰ, ἐπειδὴ καὶ οἱ τῆς λύρας τόνοι ἑπτά εἰσι. καὶ τὸ μὲν μυθῶδες τοιοῦτον· πέπλασται δὲ διὰ τὸ ἄκρως ἡρμόσθαι τὰ τείχη προσάλληλα. ἡ γὰρ ἁρμονία μουσικῆς ἴδιον.

Κάδμος οὖν γήμας τῆς ʼΑφροδίτης καὶ ῎Αρεως παῖδα ʽΑρμονίαν ἐγέννησε Πολύδωρον. ὁ δὲ Λάβδακον· ὁ δὲ Λάϊον. οὗτος ἀφικόμενος ποτὲ εἰς ῏Ηλιν καὶ τὸν τοῦ Πέλοπος υἱὸν Χρύσιππον ἰδὼν, ὃς ἦν ἐξ ἄλλης αὐτῷ γυναικὸς καὶ οὐκ ἐκ τῆς θυγατρὸς Οἰνομάου ʽΙπποδαμείας, καὶ ἁλοὺς τούτου κατάκρας τῷ ἔρωτι, ἁρπάσας εἰς Θήβας ἤνεγκε. καὶ συνῆν αὐτῷ τὰ ἐρωτικὰ, πρῶτος ἐν ἀνθρώποις τὴν ἀρρενοφθορίαν εὑρὼν, καθὼς δὴ καὶ ὁ Ζεὺς ἐν θεοῖς τὸν Γανυμήδην ἁρπάσας. ὁ δὲ Πέλοψ μαθὼν τοῦτο κατηράσατο Λαΐῳ, μηδέποτε μὲν παῖδα τεκεῖν, εἰ δ᾽ ἄρα καὶ συμβαίῃ, ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦτον ἀναιρεθήσεσθαι. διὰ ταῦτα πολὺν ἤδη χρόνον ὁ Λάϊος ἄπαις ὢν παραγίνεται εἰς Πυθίαν καὶ παίδων αἰτεῖ γονήν. καὶ ἀκούει τοιόνδε χρησμόν·

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
τέξεις μὲν φίλον υἱὸν, ἀτὰρ τόδε σοι μόρος ἔσται,

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ὤντινῶν θεσπισμάτων τῇ τῆς γυναικὸς ʼΙοκάστης ἐπιθυμίᾳ καὶ ἡδονῇ ὥσπερ ἐκλαθόμενος Λάϊος, ἤ, ὥς τινές φασι, μιᾷ τῶν ἡμερῶν βαρυνθεὶς τῷ οἴνῳ καὶ συνελθὼν τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Οἰδίποδα σπείρει. καὶ μετὰ τὸ τεχθῆναι αὐτὸν, ἀναπεμπάσας τοὺς χρησμοὺς καὶ φόβον λαβὼν, διατορήσας τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ χρυσοῦς κρίκους διαπερονησάμενος ῥίπτει διὰ τῶν οἰκείων βουκόλων εἰς τὸ ὄρος τὸν Κιθαιρῶνα, ὡς ὑπὸ θηρίων ἐνταῦθα ἀναιρεθησόμενον. ἔτυχε δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ καὶ τοὺς Πολύβου νομέας, βασιλέως Κορίνθου, βόσκειν ἐκεῖ· οἳ καὶ τὸ βρέφος εὑρόντες καὶ ἀνελόμενοι φέρουσι πρὸς τὴν Πολύβου γυναῖκα Μερόπην. ἦν γὰρ ἀπαιδίᾳ δυστυχοῦσα· καί πως πείθει τὸν ἄνδρα Πόλυβον αὐτὴ τοῦτο τεκεῖν. ἀνδρωθεὶς δὲ ὁ παῖς καί τινι τῶν ἐκεῖ συνελθὼν εἰς ἔριν, οἷα δὴ γίνεται, ὡς οὐκ εἴη Πολύβου παῖς, ὄνειδος ἔσχε παρ' αὐτοῦ. ὅθεν ἀναστὰς ἀφικνεῖται πρὸς τὸν ʼΑπόλλω πευσόμενος περὶ τούτου. καὶ, ὡς ἔσται φονεὺς τοῦ πατρὸς, μανθάνει, καὶ ὡς τῇ τεκούσῃ συνέσοιτο, ταυτὶ μόνα· τίνες δὲ εἶεν αὐτῷ οἱ γονεῖς, σαφῶς οὐ μανθάνει. ἐπανιὼν δὲ ἐκεῖθεν ὑπήντησε Λαΐῳ, ἀφικνουμένῳ καὶ αὐτῷ πρὸς ʼΑπόλλω, ἐφ' ᾧ περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδὸς γνῶναι, εἰ τέθνηκε. καὶ ὁ τοῦ Λαΐου θεράπων αὐτῷ κελεύει μικρὸν ὑποχωρῆσαι τῷ βασιλεῖ. Οἰδίπους δὲ ὑπεροψίᾳ κρατούμενος καὶ τοῦτο μηδὲν ἐνεγκὼν κτείνει τε τὸν θεράποντα καὶ σὺν αὐτῷ τὸν δεσπότην, οὐκ εἰδὼς ὡς πατροκτόνος γέγονεν, ἑνὸς μόνον τῶν συνεπομένων Λαΐῳ διαφυγόντος, ὃς δὴ καὶ τὸν φόνον ὕστερον διεσάφησεν, ὥς φησι Σοφοκλῆς ἐν Οἰδίποδι τυράννῳ. τότε οὖν Οἰδίπους τοὺς τοῦ Λαΐου ἵππους λαβὼν καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, καταλαμβάνει τὴν Κόρινθον, καὶ διδοὺς ταῦτα πάντα Πολύβῳ τροφὰς ἐκεῖθεν ἀναχωρεῖ, τὸν περὶ τῆς πατροκτονίας καὶ τῆς τῇ μητρὶ συνελεύσεως χρησμὸν δεδιώς· ᾤετο γὰρ πατέρας αὐτοῦ τῷ ὄντι Πόλυβον καὶ τὴν ἐκείνου γυναῖκα εἶναι. καὶ ἀφικνεῖται πρὸς Θήβας, αἳ δὴ καὶ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς ἐχειμάζοντο τότε, χρησμούς τε ῥαψῳδούσης καὶ ὅντινα βούλοιτο τῶν πολιτῶν ἁρπαζούσης καὶ διαφθειρούσης, διὰ τὸ μὴ συνιέναι σφᾶς τῶν ὑπ' αὐτῆς λεγομένων χρησμῶν. ἐπήγαγε δὲ ταύτην ὁ ʼΆρης Θηβαίοις, ἀμυνόμενος αὐτοὺς διὰ τὸν τοῦ παιδὸς δράκοντος φόνον, ὃν ὁ Κάδμος ἀνεῖλε καὶ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἔσπειρεν, ἐξ ὧν ἀνεφάνησαν οἱ Γίγαντες. ἦν δὲ τέρας ἡ Σφὶγξ, πρόσωπον μὲν ἔχουσα παρθένου, στῆθος δὲ καὶ χεῖρας καὶ πόδας καὶ ὄνυχας λέοντος, οὐραίαν δὲ δράκοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος, δι' ὧν ἵπτατο. ἔτυχε δὲ τοῦτο εἰποῦσα καὶ τοιοῦτό τι τοῖς Θηβαίοις τε αἴνιγμα, ὡς ʼΑσκληπιάδης ἀναγράφει·

ʼΕστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἑρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα μένος γυίοισιν ἀφαυρότερον πέλει αὐτοῦ·

οὗπερ ἀγνοουμένου ἐκήρυξε Κρέων ὁ ἀδελφὸς Ἰοκάστης τῆς βασιλίσσης, ὡς, ὅστις εὕροι τὸ αἴνιγμα, τούτῳ συνάψειν τὴν ἀδελφήν. Οἰδίπους δὲ, ὡς ἔφημεν, διάγων ἐκεῖ τότε, ἀκούσας τὰ κηρύγματα λύει τε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, καὶ τὴν μητέρα οὐκ εἰδὼς εἰς γυναῖκα λαμβάνει. ἔλυσε δὲ οὕτως, ὥς φασι·

Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
φωνῆς ἡμετέρης, σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γηραλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

Ἀκούσασα δὲ τὴν λύσιν ἡ Σφὶγξ ἑαυτὴν ἀναιρεῖ παραχρῆμα ῥίψασα τοῦ ἀέρος. Οἰδίπους δὲ συνὼν τῇ μητρὶ καὶ παῖδας ἐξ αὐτῆς φύσας τέσσαρας, ἄῤῥενας μὲν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, θηλείας δὲ Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην, ὡς ἔγνω τὸ μίασμα ὕστερον, ἐτύφλωσεν ἑαυτόν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης, θέλοντές πως ἀφανίσαι τὸ ὄνειδος, κατακλείουσιν αὐτὸν ἐν οἰκίσκῳ, ἵν' ὑπὸ μηδενὸς θεωρούμενος εἰς λήθην ἥξοι τὸ κατ' ἐκείνου. καὶ ὃς τοῦτο ὑπεραλγήσας ἀρᾶται τούτοις τὴν βασιλείαν σιδήρῳ μερίσαι. οἱ δὲ τὰς τοῦ πατρὸς ἀρὰς δεδιότες μηχανῶνται τοιόνδε. ἔχεσθαι τῆς ἀρχῆς ἕνα παρ' ἕνα καὶ ταύτης παραχωρεῖν θατέρῳ θάτερον. ὁ τοίνυν Ἐτεοκλῆς, ἅτε πρῶτος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ πρῶτος τῆς ἀρχῆς ἥψατο, Πολυνείκης δὲ ὑπεχώρησε, καὶ τελεσθέντος ἐνιαυτοῦ ἀφίκετο πρὸς τὸν ἀδελφὸν, αἰτῶν καὶ αὐτὸς ἄρξειν ἐνιαυτόν. Ἐτεοκλῆς δὲ οὔτε ἐξέστη τῆς ἀρχῆς καὶ ἄτιμον τὸν ἀδελφὸν ἀπέπεμψεν. ὃς καὶ πλανώμενος ἦλθεν εἰς Ἄργος, καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Ἀδράστου λαβὼν θυγατέρα πείθει τὸν κηδεστὴν συνάρασθαι τούτῳ πρὸς τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν. καὶ πλείστην ὅσην παραλαβὼν στρατιὰν ἐπιστρατεύει τῷ ἀδελφῷ. ὅπως δὲ ἡ μήτηρ ἐθέλουσα πρὸ τῆς συμπλοκῆς διαλλάξαι τοὺς παῖδας οὐδὲν ἴσχυσε, καὶ ὡς ἔχρησε Τειρεσίας, εἰ ὁ Κρέοντος υἱὸς Μενοικεὺς ἀνέλοι ἑαυτὸν ἐπὶ τὸν τοῦ δράκοντος φωλεὸν, κρατήσειν Ἀργείων Θηβαίους, καὶ ὡς γέγονε ταῦτα, καὶ οἱ τῶν Ἀργείων ἡγεμόνες πεπτώκασι πάντες πλὴν Ἀδράστου, καὶ ὡς μονομαχήσαντες πρὸς ἀλλήλους Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ὑπ' ἀλλήλων ἑκάτεροι ἀνῃρέθησαν, καὶ ὡς ἐλθοῦσα πρὸς αὐτοὺς Ἰοκάστη καὶ τεθνηκότας εὑροῦσα συναπέσφαξεν ἑαυτὴν, καὶ ὡς Κρέων ἁψάμενος τῆς ἀρχῆς Ἐτεοκλῆν μὲν θάπτει, Πολυνείκην δὲ ἄταφον εἴασε, καὶ Οἰδίπουν τῆς πόλεως ἐξήλασε, πάντα ταῦτα Εὐριπίδης ἔνδον κατὰ λεπτὸν διηγεῖται. Ἔστι δὲ τὸ παρὸν δρᾶμα τῶν ἄγαν ἐξαιρέτων, διανοίαις καὶ γνώμαις πολλαῖς καὶ καλαῖς καὶ ποικίλαις ἀνθοῦν καὶ μεταχειρίσει ἀρίστῃ, καὶ διὰ πάντων ἀκμάζον, εἰ καὶ ἀπίθανον ἔχει τὴν

εἰς Θήβας Πολυνείκους εἴσοδον. ἐπιγέγραπται δὲ ἀπὸ τοῦ χοροῦ Εὐριπίδου Φοίνισσαι παρ' ἀντιδιαστολὴν τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας Αἰσχύλου. ταύτῃ γὰρ τῇ ὑποθέσει κἀκεῖνος χρῆται ἐν τῷ δευτέρῳ. αὐτὰς δὲ τὰς παρθένους ἐκ Φοινίκης 'Αγηνορίδαι θυσίαν τῷ 'Απόλλωνι ἔπεμψαν, αἵτινες καὶ πρὸς Δελφοὺς ἐρχόμεναι παρέβαλον ταῖς Θήβαις διὰ τὸ καὶ τὸν Κάδμον, ὡς ἔφημεν, ἐκ Φοινίκης εἶναι. καὶ καταλαβόντος τοῦ πολέμου ἠναγκάσθησαν μένειν αὐτόθι, μέχρις ἂν ἡ μάχη λωφήσῃ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

ARGUMENTUM BECKII.

ἘΤΕΟΚΛΗ͂Σ, παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Πολυνείκην· φυγὰς δὲ ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος, ἔγημεν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου· κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόλογον στρατὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ, Ἰοκάστη, ἐποίησεν, αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς. δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα οὐκ ἠδύνατο πρὸς φιλίαν. Πολυνείκης δὲ, ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν παραταξάμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος, Μενοικεὺς, σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα. ὁ δὲ νεανίσκος ἐβούλετο· καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε, καὶ δὴ καὶ ἔπραξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀνεῖλον ἀλλήλους· ἡ μεν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν. ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς, Κρέων, παρέλαβε τὴν βασιλείαν. οἵ τε Ἀργεῖοι νικηθέντες τῇ μάχῃ, ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν. Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔῤῥιψεν. Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν

ETEOCLES, accepto regno Thebarum, privat parte fratrem suum, Polynicem. Exsul ille cedens Argos, duxit filiam regis Adrasti. Cupiens autem redire in patriam, et persuaso socero, congregavit magnum exercitum contra fratrem, et ad Thebas venit: mater ejus, Jocasta, fecit eum, factis induciis,in urbem venire,et colloqui prius cum fratre de prrincipatu. Terribiliter se gerente Eteocle propter tyrannidem, mater, Jocasta, filios reconciliare non potuit. Polynices vero, tanquam ad pugnam instructus, deinde cessit ex urbe. Vaticinatur Tiresias, victoriam propositam esse Thebanis, si filius Creontis, Menœceus, Marti sacrificaretur. Creon vero se daturum filium civitati inficiatur: juvenis tamen voluit, datoque illi exsilio una cum pecuniis a patre, mortem sibi conscivit, et negotium peregit. Inde Thebani duces Argivorum interfecerunt. Eteocles vero et Polynices, singulari certamine congressi, trucidarunt se mutuo. Mater eorum inveniens mortuos filios, sibi ipsi mortem conscivit. Ejus autem frater, Creon, regnum accepit, et Argivi superati in pugna, cesserunt. Creon ægre ferens, eos, qui interfecti in bello erant sub Cadmea, noluit concedere ad sepulturam: Polynicem vero inhumatum abjecit, et Œdipum misit in exsi-

ἐφ' ὧν μὲν οὐ υλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ περὶ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι τῇ τραγῳδίᾳ. ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ἀπὸ τοῦ τείχους, ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών. ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ' ἀλλήλων. καὶ Ἰοκάστη, ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐπὶ τοῖς παισί. καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατευόμενοι Ἀργεῖοι ἀπώλοντο· καὶ ἄταφος Πολυνείκης πρόκειται. καὶ Οἰδίπους τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ, Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον, καὶ γνωμῶν πολλῶν καὶ καλῶν μεστόν. ὁ χορὸς ἐκ τῶν Φοινισσῶν παρθένων (ὅθεν καὶ τὸ δρᾶμα ἐπεκλήθη) τῶν ἐκ τῆς Παλαιτύρου.

Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν. ἥτε ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωροῦσα μέρος οὐκ ἔστι δράματος, καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης οὐδενὸς ἕνεκα παραγίνεται. ἔτι ἐπὶ πᾶσι μετ' ᾠδῆς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους, προσέῤῥιπται διακενοῦ.

lium: in aliquibus haud servans humanam legem, in aliquibus iram sequens, neque miseratus calamitatem eorum.

Plenæ sunt affectuum Phœnissæ ob res Tragicas. Mortuus enim est filius Creontis, pro civitate de muro præceps actus: mortui sunt et fratres duo mutua cæde: et mater eorum, Jocasta, seipsam interfecit super filios: et duces Argivi, qui ad Thebas duxerant exercitum, perierunt: et insepultus Polynices proponitur: et Œdipus ex patria ejicitur, et una cum eo filia, Antigone. Fabula hæc habet multas personas, et plena est multis ac præstantibus sententiis. Chorus constat ex Phœnissis mulieribus, (unde et fabulæ nomen) de veteri Tyro oriundis.

Hoc Poëma pulchrum est in apparatu scenico, quia multa habet additamenta. Antigone de mœnibus spectans non est pars fabulæ; et factis induciis, Polynices frustra in urbem venit. Super hæc omnia Œdipus loquaci carmine in exsilium missus, adjicitur supervacue.

VARR. LECTT. CODD. ET BR.

In Argum. l. 1. 2. Cod. D. τὸν ἀδελφὸν Πολ. ἀποστερεῖ τοῦ μέρους. Brunck. αὐτοῦ omisit L. 2. εἰς Ἄργος παρεγένετο καὶ ἔγημαι (sic) θυγατέρα——κατῆλθε δὲ—φίλοτ. τὸν πενθερὸν πείσας στρατιὰν ἀξιόχρεων συναθροῖσαι ἐπὶ τὰς Θήβας, seqq. omissis D. Etiam Br. habet: συνήθρ. ἀξιόχρεων στρατὸν ἐπὶ Θήβας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ μήτηρ—Lin. 5. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ἔπειθεν αὐτὸν ὑποσπ. παραγινέσθαι, δεινοπρ. δὲ τῆς τυρ. Ἐτέοκλ. ἡ μὲν Ἰ. τὰ τέκνα συναγ. εἰς φιλίαν οὐκ ἠδύνατο, Πολυνείκης ὑποταξάμενος ἐχωρίσθη. Τειρεσίας δὲ ἔχρησε νικήσειν τοὺς ἐκ τῆς πόλεως, ἐὰν ὁ Κρέοντος υἱὸς, Μεν. σ. Α. γ. ὁ μὲν οὖν νεανίσκος ἐβούλετο, καὶ τοῦ πατρὸς φυγὴν μ. χρ. δίδ. ἑ. ἔσφαξε. Θηβ. δὲ—ἔσφ.—ἀλλήλους ἀνεῖλον.—αὐτῶν νεκροὺς εὑροῦσα τ. ὑ. ἑαυτὴν κατεσφαξεν.—παρέλαβε τὴν δυναστείαν. οἱ δὲ Ἀργεῖοι τῇ μάχῃ ἡττηθέντες—εἰς ταφὴν οὐκ ἔδωκε—ἀκηδέστον ἐῤῥ. Οἰδίποδα δὲ φ. τῆς πόλεως ἀπεπέμψατο—φυλάξας ἀνθρώπων νόμους—τὴν ὀργὴν ποιήσας, οὐδὲ παρὰ (sic et Br. pro περὶ) τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας. A. D. Reliqua codex hic omittit. L. 8. s. Brunck. edidit: ὡς πρὸς πολέμιον παραταξάμενος. L. 11. idem habet: καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῷ φυγὴν κ. τ. λ. L. 19. οὐ ante φυλάξας ed Brunck. omittit L. 24. στρατευσάμενοι Ἀργ. Br. L. 26. πολλῶν μεστὸν καὶ καλῶν. Br. Sequentia ὁ χορὸς—Παλαιτ. signis parentheseos inclusit L. 31. Post παραγίνεται ed. Br. ὅ τε ἐπὶ πᾶσι—et articulus ὁ ante Οἰδίπους omittitur.

Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ τῷ Θηβαίῳ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν. ἀτὰρ σε πεπρωμένον ἐστὶ
Σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν. ὁ δ᾽ ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

Oraculum editum Laio Thebano, Jos. Barnes. interprete.

Laïe Labdacide, sobolem mea numina poscis :
Et tibi ferre marem dabimus : sed fata deorum
Illius voluere manu te occumbere leto.
Annuit hæc etenim Pelopi Saturnius olim ;
Cum raptum ob natum est tibi tristia damna precatus.

Χρησμὸς δοθεὶς τῷ Οἰδιπόδι ἐκ τῶν Θηβαϊκῶν.

Οἰδιπόδη, γένος ἦλθες ἀγακλυτὸν ἔνθα δαῆναι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον·
Φεῦγε πάτρην, Κακόμοιρε, γενέθλια δ᾽ ἕρκε᾽ ἄτιζε,
Μὴ πατέρα κτείνῃς, σπείρῃς δ᾽ ὑπὸ μητέρι τέκνα,
Οἵ τ᾽ αὐτῷ μέγα πῆμα, τέκεσσί τε σοῖσι γένηαι·
Τοῖά σ᾽ ἀποπροφυγεῖν ἐντέλλομαι, ὡς γὰρ ἄμεινον.

Oraculum Œdipo datum, ex Thebaicis, J. B. interprete.

Venisti, Œdipode, huc, genus ut tibi nobile pandam :
At tibi quæ dicam, memori, tu mente recondas.
Infelix, natale solum patriamque relinque,
Ne patrem occidas, matrisque cubilia scandas;
Damnaque magna tuo capiti natisque reponas :
Hæc vitare velis moneo, tua commoda spectans.

Τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ᾽ ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ᾽ αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ᾽ ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

Ænigma Sphingis, J. B. interprete.

Est bipes, in terris et quadrupes (unica cui vox)
Et tripes, at forma magis est variabile cunctis,
Quæ terram Tethynve colunt, vel in æthera surgunt,
At plura in terram quando vestigia figat,
Semper ei minus in membris vigor igneus ardet,

Λύσις τοῦ Αἰνίγματος ἐκ τῶν Θηβαϊκῶν.

Ἄνθρωπον δ' ἀνέφηνε τόδ' ἔμμεναι, ὃς κατὰ πρώτην
Νηπιέην βαθμοῦ πειρώμενος οἶμον ἐρέσσει
Τετράβατον, χείρεσσιν ὁμοῦ καὶ γούνασιν ἕρπων·
Πλειότερον δὲ λαβὼν μελέων σθένος, ὀρθὸς ὁδεύει
Ταρσοῖς ἀσφαλέεσσι· μολὼν δ' ἐπὶ γῆρας ἀβληχρὸν
Βάκτρῳ σκιμπτόμενος τριπλοῦν πόδα νωθρὸς ἐπείγει.

Solutio Ænigmat. ex Thebaicis, i. e. Poëmate ita dict. J. B.

Hoc ænigma hominem signat, qui primus in auras
Ut venit, gressus avidus, vestigia ponit
Quatuor in terram, manibus pedibusque tenellis:
Auctior at membris cum sit vigor, arduus ille
Incedit pedibus, sed tandem, urgente senecta
Innixus baculo triplici pede tardior ibit.

Ἄλλη Λύσις τοῦ αἰνίγματος.

Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
  Φωνῆς ἡμετέρης. σοὶ τέλος ἀμπλακίης·
Ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπῃ,
  Πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων.
Γηραλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
  Αὐχένα φορτίζων γήραϊ καμπτόμενος.

Alia solutio Ænigmatis ab eodem.

Audi invita licet, volucris mala, Musa sitorum,
  Verba mea, exitio verba futura tibi.
Humanum genus ore notas! Homo primus in orbem
  Ut venit, pedibus quatuor urget humum.
At tribus ille senex pedibus vestigia firmat,
  Cervicemque jugo curva senecta premit.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

ARGUMENTUM PORSONI.

Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην· φυγὰς δ' ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος ἔγημε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου· κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόχρεων στρατὸν ἐπὶ Θήβας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἐποίησεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς· δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα εἰς φιλίαν οὐκ ἐδύνατο. Πολυνείκης δὲ ὡς πρὸς πολέμιον παραταξάμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεανίσκος ἐβούλετο, καὶ, τοῦ πατρὸς αὐτῷ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔκτειναν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀνεῖλον ἀλλήλους. ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν. οἱ δὲ Ἀργεῖοι νικηθέντες τῇ μάχῃ ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν· Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔῤῥιψεν· Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ παρὰ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ σε πεπρωμένον ἐστὶ,
Παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.	JOCASTA.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.	PÆDAGOGUS.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.	ANTIGONE.
ΧΟΡΟΣ ἐκ Φοινισσῶν παρθένων.	CHORUS ex Phœnissis virginibus.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.	POLYNICES.
ΕΤΕΟΚΛΗΣ.	ETEOCLES.
ΚΡΕΩΝ.	CREON.
ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.	MENŒCEUS.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.	TIRESIAS.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.
Ἕτερος ΑΓΓΕΛΟΣ.	Alter NUNCIUS.
ΟΙΔΙΠΟΥΣ.	ŒDIPUS.
Προλογίζει δὲ ἡ Ἰοκάστη.	Prologum autem agit Jocasta.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

Jocasta Prologum agens totius Fabulæ occasionem explicat: Quæ ortum habuit ab incestu Œdipi et parricidio et exsecrationibus, quibus filios suos, Polynicem et Eteoclem devoverat. Unde Polynices, parte sua regni paterni fraudatus, Argivorum exercitum contra Thebas duxit, ut, ubi jus non valuerit, arma causam agerent. Exercitus Argivi duces et apparatus, ad spectatorum animos excitandos. Chorus Phœnissarum mulierum sui adventus causam explicat, et præsentia pericula detestatur, futuram cladem præsagiendo.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Ὦ Τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν,

JOCASTA.

O Qui secas viam cœli per constellationes,

S. 1. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος, ἐκ μονοστροφικῆς ἐστι περιόδου. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πζ', ὧν τελευταῖος, "Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι." ἐπὶ τῷ τέλει δὲ κορωνίς. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ταῦτα πάντα πρὸς τὸν Ἥλιον ἀποτείνει Ἰοκάστη, δυσχεραίνουσα διὰ τὰ συμβάντα. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ἔθος ἔχουσιν οἱ Τραγικοὶ παρέχειν τοὺς ἥρωας θεοῖς τὰς συμφορὰς ἀπολοφυρομένους, ὡς καὶ ἐν Μηδείᾳ, "Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε, γῆ τε κοὐρανῷ Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, * Μηδείας τύχας." Ἄλλως. Παλαιά τις φέρεται δόξα, ὡς Σοφοκλῆς μὲν ἐπιτιμήσειεν Εὐριπίδῃ, † ὅτι μὴ προέταξε τούτους τοὺς δύο στίχους, ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτι μὴ προέταξεν ἐν Ἠλέκτρᾳ ὁ Σοφοκλῆς, "Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτέ." Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ὦ διοδεύων τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὁδὸν τὴν παρὰ τοῖς ἄστροις, ὅ ἐστι τὴν παρὰ τοῖς οἴκοις τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ὅτι γὰρ Ἄστρα φησὶ τοὺς οἴκους τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. Ἄρατος εἴρηκεν, "——— αὐτὰρ ἑκάστη Ἴση μετρηθεῖσα δύω ‡ περιτέμνεται ἄστρα· Ζωΐδιον δέ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσι."

* Μηδείας τύχας] Sic Barn. reposuit pro δεσπότῃ τ. e Med. 57. in August. cod. Schol. est δεσποίνης τύχας. *Valck.*

† Cod. Aug. sic scribit: ὅτι μὴ προσέταξεν Εὐριπίδης τοὺς δύο τούτους στίχους. ὁ Εὐριπίδης ὅτι μὴ προσέταξεν Ἠλέκτραν ὁ Σοφοκλῆς. Vulgatis, si μὴ abjiciatur, sensus inerit commodus: *Valck.*

‡ Περιτέμνεται οἴκους B.] Περ. ἄστρα V. et M. ut ap. Aratum. Sed Arnald. Lect. gr. p. 163. malebat ex Schol. corrigere Aratum. In cod. Aug. locus Arati sic exhibetur: αὐτὰρ ἰοκάστη ἴση μ. περιτέμνεται ἄστρα. ζωδίου δὲ ἑκύκλον ἐπίκλησιν καλέουσιν. *Beck.*

1. ἐν ἄστροις] Recte Musgravius cum Scholiaste interpretatur, *per signa zodiaci.* Eustath. ad Il. Δ. p. 446. ult. (339, 51.) Εὐριπίδης τὸν ἥλιον τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνειν ἔφη ὁδὸν, τὴν διὰ τῶν ζωδίων οὕτω κίνησιν φράζων. Hunc locum imitatur ipse Euripides in epigrammate apud Athenæum II. p. 61. B. ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων, Ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος; Theodectes Bellerophonte

Καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις,
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα,
Ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ

Et in aurea sedes rheda,
Sol, volvens flammam celeribus equis:
Quam infelicem Thebanis eo tum die

P. κατὰ τὴν τότ' ἡμέραν, ἡνίκα ὁ Κάδμος ἔμολε εἰς τήνδε τὴν γῆν, ἐφῆκας εἰς Θήβας, ἤγουν ἐπάνω τῶν Θηβῶν ἀφῆκας. Cod. D.

S. "Ἄλλως. Ἐπειδὴ κυκλοτερὴς ὁ οὐρανὸς, ἢ ἐπεὶ ἑλικοειδὴς ἡ ζωδιακὸς κύκλος, καθ' ὃν "φέρεται ὁ ἥλιος." 3. Θοαῖς ἵπποισι] Λείπει ἡ σύν. ἵν' ᾖ, σὺν θοαῖς ἵπποισι. καὶ Ὅμηρος, "Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' ——" καὶ * ἐν Βάκχαις, "Αὐτῇσιν ἐλάταις." καὶ ἐν Ἱππολύτῳ (v. 1179.) "Αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα." καὶ ἔστιν Ἀττικὴ ἡ συνήθεια. ἔδει δὲ ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀρσενικῶς αὐτοὺς ὀνομάσαι. τέσσαρες δὲ εἰσὶ, Χρόνος, † Αἰθὼ, Ἀστραπὴ, Βροντὴ, [ἄλλοι δὲ φασὶν, ὡς δύο, Λάμπαν, καὶ Φαέθων.] ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους, Σώφρονι, τὰν ἵππον. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ, "Αἴδ' ἐνδακοῦσαι στόμια." καὶ παρ' Ὁμήρῳ, "Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι." Iliad. Ψ. 376. 4. Ὡς δυστυχῆ] Ἀσεβεῖ, φασὶ, τὴν ἀκτῖνα τοῦ Ἡλίου δυστυχῆ καλῶν. πῶς δὲ ἀσεβεῖ, ὁπότε καὶ Ἡσίοδος τινὰς τῶν ἡμερῶν ἀποφαίνει πονηράς; Ἄλλως. Οἱ κακοδαιμονοῦντες, καὶ τὰς πρώην εὐδαιμονίας ἀτυχίας νομίζουσι, τῇ παρούσῃ δυσποτμίᾳ βαρυνόμενοι. Ὡς δυστυχῆ] ‡ Καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν αἱ Θῆβαι, διά τε τὸν Ἁρμονιακὸν γάμον, ἐν ᾧ οἱ θεοὶ ἑστιάθησαν, καὶ τὴν Διονύσου καὶ Ἡρακλέους γένεσιν. νοσεῖν δὲ ἤρξατο, ἐξ οὗ ἐτεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν. τὰ τοιαῦτα δ' οὐ πρὸς τὸ ἀληθὲς, ἀλλ' ὡς οἱ λέγοντες πάθους ἔχουσιν· Εὐεπίφορος δὲ ὁ Εὐριπίδης πρὸς ἕτερα πρόσωπα πρεσβύτερα τὴν τῶν δυστυχημάτων αἰτίαν ἀναφέρει. καὶ ἐν Τρῳάσιν (v. 925.) ἡ Ἑλένη φησὶν, "Πρῶτον μὲν ἀρχὰς ἔτεκεν ἥδε τῶν κακῶν, Πάριν τεκοῦσα. ——" καὶ ἐν Ὀρέστῃ, (v. 578.) "Σύ τοι, φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν, Ἀπώλεσάς με. ——" κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει καὶ Ὅμηρος, "Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας, Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο." καὶ Εὔμαιος συμπαθῶς ἔχων πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησὶν, "—— ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι." καί τοι τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τῶν Διοσκούρων ἤδη θεῶν ὄντων, καὶ πολλὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπαρκούντων. Ἔτι δέ τινες ἐγκαλοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ, ὡς οὐκ ἀκολούθως γενεαλογήσαντι. εἰ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐβούλετο τὰ πράγματα λέγειν. ἐχρῆν τὴν ἐκ Φοινίκης ‖ αἰτίαν τοῦ Κάδμου κατὰ λεπτὸν μετὰ τῆς αἰτίας διηγήσασθαι· εἰ δὲ ἐκ τῆς ὑπογύου ἀρχῆς, ἔδει ἀπὸ τῶν Λαΐου δυστυχημάτων ἄρξασθαι· πρὸς οὓς ῥητέον, ὅτι εἰ μὲν ἄνωθεν ἤρξατο, μακρὸς ἂν ἦν ὁ λόγος· ἄλλως τε οὐκ ἔπρεπε Θηβαίαν γυναῖκα ἀκριβῶς τὰ ἐν Φοινίκῃ ἐπίστασθαι· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν Λαΐου δυστυχημάτων, πολλὰς ἂν τῶν περὶ τὰς Θήβας συμφορῶν παρέλιπεν. Ἀκταίωνα μὲν γὰρ αἱ οἰκεῖαι κύνες διεσπάσαντο, Πενθέα τε § τὸν υἱὸν Ἀγαυῆς, Σεμέλην τε ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς καὶ τῆς Ἰνοῦς υἱὸν Λέαρχον μὲν μανεὶς ὁ πατὴρ Ἀθάμας ἀπέκτεινε. Μελικέρτης δὲ, μετὰ τῆς μητρὸς, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ Νιόβης τε παῖδες ἐτοξεύθησαν, καὶ αὕτη λίθος ὁρᾶται δακρύων. Ὡς δυστυχῆ] Δυστυχῆ ἀκτῖνα λέγει, οὐ δι' ἑαυτὴν, ἀλλὰ

* Ἐν Βάκχαις—] Hæc in Bacchis non exstant, nisi forte lecta fuerunt v. 746. ut putat Valck. *Beck.*

† Αἰθὼ] Spanh. ad Callim. Del. 169. Cer. 67. corrigit Αἴθων, Valck. mavult: Ἠῷος, Αἴθοψ, Ἀστρ. Βρ. ex Hygin. fab. 183. Post Βροντὴ sequitur: [ἄλλοι δέ φασιν, ὡς δύο, Λάμπων καὶ Φαέθων.] quæ verba debentur Kingio, forte e cod. Cantabr. sumpta. *Beck.*

‡ Καὶ μὴν τότε—] In cod. August. hæc ita junguntur præcedentibus: Οἱ κακοδαιμονοῦντες καὶ τὰς πρώην εὐτυχίας ἀτυχίας νομίζουσι, τῇ παρούσῃ δυσποτμίᾳ βαρυνόμενοι· καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν, διά τε τὸν Ἁρμονίας γάμον, ἐν ᾧ θεοὶ ἠσθιάσθησαν—πάθους ἔχουσιν. Sequentia ab Εὐεπίφορος usque ad vocem δακρύων desunt in Aug. *Beck.*

‖ Αἰτίαν τοῦ Κάδμου] Corrige ἀποικίαν τ. Κ. *Valck.*

§ Valck. conjicit τ. υἱ. Ἀγαυὴ, nempe διεσπάσατο. *Beck.*

apud Stobæum X. p. 126. (67. Grot.) ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας, Εἶδές τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν Ἐλθόντ' ἀγῶνα καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν; Vertit Accius apud Appuleium Florid. p. 348. ed Elmenhorst. Priscian. de Vers. Com. p. 1325. *Sol qui micantem candido curru atque equis Flammam citatis fervido ardore explicas: Quidnam tam adverse augurio*

Ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
Τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·
Ὃς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ,

Radium immisisti, quando Cadmus venit in terram
Hanc, relinquens Phœniciam terram mari cinctam.
Qui quondam ducens Harmoniam filiam Veneris,

S. διότι ἐν αὐτῇ ἐγένετο ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς δυστυχίας αὐτῶν. 5. Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε] Λιβύης, τῆς Ἐπάφου καὶ Ποσειδῶνος, Ἀγήνωρ, καὶ Βῆλος· Ἀγήνορος δὲ καὶ * Ἀντιόπης τῆς Βήλου, Κάδμος, Κίλιξ, Φοῖνιξ, ἀφ' οὗ οἱ Φοίνικες. Φοίνικος καὶ Τηλέφης τῆς Ἐπιμεδούσης, Πείρως, Ἀστυπάλη, Εὐρώπεια, Φοινίκη. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τῆς Ἁρμονίας Ἠλέκτραν γῆμαι αὐτὸν φασί. Κάδμος] Ἀγήνορος θυγάτηρ Εὐρώπη, ἣν λαβὼν Ζεὺς εἰς Κρήτην ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς ἤγαγεν· ὁ δὲ περιήρχετο ζητῶν· καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κάδμον, Θάσον, Κίλικα, καὶ Φινέα ἀπέστειλε ψηλαφήσαντας μαθεῖν. Κάδμος οὖν τὸν χρησμὸν λαβὼν εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐτάχθη δάμαλιν λαβεῖν, καὶ ἀπερχόμενον ἐλαύνειν ἔμπροσθεν, καὶ, ὅπου κλιθεῖσα ἡ δάμαλις πέσῃ, κτίσαι πόλιν. κτίζει οὖν Θήβας. καὶ τὸν δράκοντα ἀναιρεῖ, σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ· ἐξ ὧν ἀνεφύησαν οἱ γίγαντες. 6. Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα] Εἰ μὲν ἐπὶ πάσης τῆς Φοινίκης ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ παραλίαν· εἰ δ' ἐπὶ μιᾶς πόλεως, ἐκδεκτέον τὴν Τύρον· νησιάζεται γὰρ, ὡς καὶ ἑξῆς φησὶ, "Τύριον οἶδμα λιποῦσ', ἔβαν Ἀκροθίνια Λοξίᾳ Φοινίσσας ἀπὸ νάσου." τουτέστι τῆς Φοινίκης νήσου Τύρου, καὶ "Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος." Ἄλλως. Τὴν Τύρον. νησιάζεται γὰρ [† ἡ Φοινίκη.] Προληπτικὸς δὲ ὁ λόγος. οὐδέπω γὰρ ἐκαλεῖτο Φοινίκη· ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησὶν, ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες "Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται· Φοῖνιξ, ὅθεν περ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει, Και Θάσος.——" τοῦτον οἱ ποιηταὶ Πίνακον καλοῦσι, Πολύδωρον δὲ, διὰ τὸ πολλὰ δῶρα εἰληφέναι τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ. γενεαλογήσας δὲ ἕως Λαΐου, ἐκτρέχει ‡ πρὸς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. 7. Παῖδα γήμας Κύπριδος] ‖ Δέρκυλλος, Θηβαίου τινὸς, Δράκοντος τοὔνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἁρμονίαν εἶναι φησὶν, ὃν φονεύσας Κάδμος ἔγημεν Ἁρμονίαν. Ἔφορος δὲ, § Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι λέγει, Κάδμον δὲ παραπλέοντα τὴν Σαμοθράκην, ἁρπάσαι αὐτήν· τὴν δὲ εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς ὀνομάσαι τὰς Ἠλέκτρας πύλας, καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Σαμοθράκῃ ζητοῦσιν αὐτὴν ἐν ταῖς ἑορταῖς. Δημαγόρας δὲ, ἀπὸ Λιβύης ἐλθοῦσαν τὴν Ἠλέκτραν οἰκῆσαι τὴν Σαμοθράκην, ἔνθα συγγινομένη Διῒ ἔτεκεν ** Ἡμιθέαν, Δάρδανον, Ἁρμονίαν· τὸν δὲ Κάδμον παραπλέοντα μετὰ Θάσου, ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς, μυηθῆναί τε, καὶ μυούμενον ἰδεῖν τὴν Ἁρμονίαν· προνοίᾳ δὲ Ἀθηνᾶς, ἁρπάσαι αὐτήν. †† ἔνιοι τὴν Ἠλέκτραν τὴν

* Pro Ἀντιόπης τῆς Βήλου Valck. reponi jubet Ἀργιόπης τῆς Νείλου. Pro Τηλέφης olim male erat Τηλέφου. Τηλέφης etiam cod. Aug. et pro Πείρως præbet Πεῖσις. *Beck.*

† Verba ἡ Φοινίκη post νησιάζεται γὰρ delenda monuit Hemsterh. ad Luc. T. I. p. 87. et uncis incluserunt Valck. et M. In Cod. Aug. est : τὴν Τύρον γὰρ νησιάζεται ἡ Φοινίκη. *Beck.*

‡ Πρὸς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην] Πρὸς a Barn. profectum, εἰς mavult. Valck. Hæc ultima adnotatio in Schol. pertinet ad v. 10. In cod. Aug. ita: Ἐγὼ δὲ παῖς] γενεαλογήσας ἕως Λαΐου ἀνατρέχει εἰς τοὺς . . . . καὶ Ἰοκάστης. Lacunam ita suppleri posse monet Valck. εἰς τοὺς γονεῖς Κρέοντος καὶ Ἰοκάστης, vel εἰς τοὺς περὶ Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. *Beck.*

‖ Δέρκυλλος etc.] Valck. partim e cod. Aug. partim e conjectura legi vult : Δέρκυλλος μὲν Θηβαίου τινὸς, Δράκοντος τοὔνομα, Ἄρεως υἱοῦ, βασιλέως δὲ Θηβαίων, φησὶν εἶναι τὴν Ἁρμονίαν θυγατέρα. *Beck.*

§ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλ.] Male Aug. Ἠλέκτραν τὴν Ἀ. Δημαγόρας δὲ] Aug. Δ δὲ καί. Mox pro ἔτεκεν idem cod. legit ἐτέκνωσεν, sed Valck. conjicit : ἔνθα συγγενομένην Διῒ τεκεῖν. *Beck.*

** Ἡμιθέαν] Valck. corrigit Ἠετίωνα. *Beck.*

†† Sic correxit V. nam olim loco non suo ita scripta erant hæc verba : ἔνιοι Ἁρμονίαν

et inimico omine Thebis, radiatum lumen ostendis tuum? Quin et Miltonus nostras, cum nondum epos, sed drama meditabatur, fabulam suam a Satana Solem alloquente ordiri instituerat. *Por.*

Qui veterum initium Phœn. vel laudaverint vel imitando expresserint, multos affert Valck. Accius in Apulei. Flor. p. 343. ita vertit: *Sol, qui micantem candido curru atque equis flammam citatis fervido*

Πολύδωρον ἐξέφυσε· τοῦ δὲ Λάβδακον
Φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον.
Ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλῄζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ᾽ ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ·
Καλοῦσι δ᾽ Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ *πατὴρ

Polydorum genuit: ex hoc Labdacum
Dicunt natum: ex eo vero Laïum.
Ego vero vocor filia Menœcei:
Et Creon frater natus est ex eadem matre.
Vocant vero Jocastem, (hoc enim nomen pater

S. Ἄτλαντος αὐτὸν, οὐ τὴν Ἁρμονίαν λέγουσι γεγαμηκέναι. * 12. Καλοῦσι δ᾽ Ἰοκάστην με] Ἀσφαλίζεται τὴν ὀνομασίαν τῆς Ἡρωΐνης, ἐπεὶ οἱ παλαιότεροι Ἐπικάστην καλοῦσιν, καὶ Ὅμηρος, "Μητέρα δ᾽ Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην." Od. Λ. 270. 13. Γαμεῖ δὲ Λάϊος] Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἔκφαντος φησὶν αὐτὸν γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα. οἱ δὲ δύο τὸν Λάϊον φασὶ γῆμαι γυναῖκας, Εὐρύκλειαν, καὶ Ἐπικάστην. καὶ τὸν

τὴν Ἠλέκτραν α. οὐ τὴν Ἄτλαντος λ. γ. In cod. Aug. est: Ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊος: ἔνιοι Ἁρμονίαν λέγουσιν αὐτὸν τὴν Ἠλέκτρας γεγαμηκέναι. *Beck.*

* Pro hoc Schol. King. dederat e cod. Bar. hæc: Οὐ μόνον Ἰοκάστην ταύτην καλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ Ἐπικάστην, ὡς ἔχει τὸ Ὁμηρικόν. Cæterum Valck. ante καλοῦσιν addi vult αὐτήν.

ardore explicas, Quidnam tam adverso augurio et inimico omine Thebis radiatum lumen ostendis tuum? *Beck.*

Ἐν ἄστροις] Suidas: ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. ὁ μὲν ἀστὴρ ἕν τι ἐστι· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν, ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται. Quare την ἐν ἄστροις ὁδὸν verti debet *viam per constellationes*, i. e. per Zodiacum. Nec aliter Scholiastes. *Musg.*

2. χρυσοκ. — Gl. Cod. D. ἐκ χρυσοῦ ἡρμοσμένῳ ἤγουν χρυσοειδεῖ ἐπιβεβηκὼς ἅρματι. *Beck.*

3. ἑλίσσων Ald. contra metrum, quod plures servant MSS. Utrumque pro libitu usurpant Tragici, sed εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros, licet illud mox dent MSS. quidam, ab Aldo in hac parte dissentientes. Infra 241. ubi MSS. variant, Aldi lectionem retinui. Contra 1202. ubi Aldus ἑλίσσετ᾽, ibi membr. M. R. εἱλίσσετ᾽, ut bene edidit Musgravius. *Por.*

εἱλήσσων D. cum. gl. στρέφων, περιφέρων τὰς ἀκτῖνας. *Beck.*

4, ὡς] Gl. Cod. D. λίαν.

5. In fine hujus versus Aldus addit θεῶν, quæ vox unde irrepserit, nescio. Alibi tamen eam abundare vidi. In fragmento Pirithoi, ubi vulgo legitur, Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξαιθ᾽, habet σὲ τὸν αὐτοφυῆ πάντων θεῶν αἰθέρα ῥόμβῳ Scholiastes Apollonii Rhodii IV. 144. Ex Hippolyto 1126. θεᾶς recte ejecit Brunckius; quanquam ne sic quidem iste locus perpurgatus videtur. Sed sæpius deest hæc vox, quam redundat. Androm. 270. ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα, βροτοῖσιν tantum habet editio princeps. Sophocl. Philoct. 992. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης, secundum θεοὺς omittit Aldus. Aristoph. Pac. 938. ὡς πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν θεὸς θέλῃ, χἡ τύχη κατορθοῖ, Aldus et utraque Juntina omittunt θεὸς, sed præbent Scholiastes et Suidas v. πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἄν. T. III. p. 18. In Sophoclis Œd. C. 1623. ubi nunc legitur, φθέγμα δ᾽ ἐξαίφνης τινὸς Θώϋξεν αὐτὸν legendum est, φθέγμα δ᾽ ἐξαίφνης τινὸς Θεῶν ἐθώϋξ᾽. Contra in Nostri Herc. Fur. 310. ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ θεῶν θήσει ποτέ, quæ nemo, opinor, intelligit, lege, ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ χρεὼν θήσει ποτέ. Tragicus apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 103. B. τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν. In proximo versu Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα *Tyrum insulam* interpretatur Scholiastes. *Por.*

ἀφῆκας D. *Beck.*

6. Φοίνισσαν χθόνα esse Phœniciam *urbem*, i. e. Tyrum, docuit Hemst. ad Lucian. T. I. p. 87.—In codd. Batav. ut in ed. King. est εἰναλίαν, sed Valck. ta-

Ἔθετο, γαμεῖ δὲ Λάϊός μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
Ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
Ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα
Παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
Ὁ δ' εἶπεν, ὦ Θήβαισιν εὐΐπποις ἄναξ,

Indidit) duxit vero me Laius: cum autem sine liberis
Esset, diu habens connubium meum in domo,
Veniens interrogat Phœbum, et poscit simul
Liberorum in ædibus masculorum communionem.
Ille respondit ei: o rex equestrium Thebarum,

S. Οἰδίποδα δὲ φασὶν Ἐπικάστην τὴν μητέρα γεγαμηκέναι, καὶ Εὐρυγάνην. * Αἰγύπτιος δέ φησιν, ὡς, ἐκ χρησμοῦ τοὺς παῖδας ἀκούσας ἀλληλοκτονήσειν, ἐξέθηκε τὸν Πολυνείκην. Μῆστωρ δὲ, ἀμφοτέρους ἐκτεθῆναι. 14. Χρόνια] Ἤγουν χρονίως, ἐπὶ πολλὴν παράτασιν χρόνου ἔχων τὴν μετ' ἐμοῦ συνοίκησιν ἐν τοῖς δώμασιν. 15. "Ἐλθὼν ἐρωτᾷ μὲν "τῆς † ἀπαιδίας τὴν αἰτίαν· αἰτεῖ δὲ τῆς ἀῤῥενογονίας τὴν εὐτυχίαν." ‡ 17. Εὐΐπποις ἄναξ]

* Pro Αἰγύπτιος cod. Aug. Λίγυστος. Fabric. B. Gr. T. I. p. 659. mavult Αἴγις, vel Αἴγιας. *Beck.*

† Pro ἀπαιδίας Valck. e vestigiis codicis Aug. mavult legere οὐ παιδογονίας. *Beck.*

‡ Initio Scholii King. dederat καταλλῆλον Ὁμ. quod nunc vulgatur, V. restituit e cod. Voss. inde quoque dedit συντέταχεν. *Beck.*

men dedit ἐναλίαν, ut etiam Heath. volebat.

εἰναλίας D. *Beck.*

εἰναλίαν, *mari adjacentem.* Pindarus: εἰναλία γ' Ἐλευσὶς, ubi Schol. alter: ἡ εἰναλία, ἤγουν ἡ παραθαλασσία. *Musg.*

11. ἐκ μιᾶς γαστρὸς J. quæ lectio, modo verba alio ordine ponas, probabilis videri possit, vel propter Homericum, Il. Ω. 496. ἰῆς ἐκ νηδύος. Si hæc est vera lectio, vulgata fluxit ex versu 157. *Por.*

Pro ματρὸς Valcken. exhibuit μητρὸς, et docuit, hanc formam Doricam in senariis tragicis ferri non posse, atque in Leidd. codd. Orestis semper mutatam esse in communem. Egit etiam de aliis formis Doricis, quæ perperam in Euripideis senariis conspiciantur, sed eorum numero eximendas ostendit has, κυναγὸς, ὀπαδὸς, ἕκατι, Ἀθάνα, quæ recte in senariis legantur. Æschylo eo magis tales et aliæ relinquendæ sunt, quoniam ille eas ex Sicilia secum attulit. Eodem modo nec Ionicas verborum formas in senariis Eurip. ferri posse ostendit. *Beck.*

12. ὄνομα recte supplet Bos. *Por.*

Ad τοῦτο supplendum τοὔνομα, quod in καλοῦσιν latet, Valck. monet, ut Hecub. 21.

13. In cod. Leid. 1. γαμεῖ δ' ὁ Λ. Nempe Tragici omittunt articulum ante nomina propria, sed Grammatici eum adscribere solebant in usum puerorum v. Valck. ad v. 147. (145.) *Beck.*

14. Ἦν excidit in Cod. D. *Beck.*

16. κοινωνίαν, consuetudinem, ὁμιλίαν, ait Musgravius, male. Sensus est: *ut ipse et ego communes liberos haberemus; ut ipse ex me liberos procrearet.* Bacch. 1277. Πενθεὺς, ἐμῇ τε καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ. Herc. Fur. 1365. πρὸς στέρν' ἐρείσας μητρὶ, δούς τ' ἐς ἀγκάλας Κοινωνίαν δύστηνον. Dionysius junior apud Plutarch. T. II. p. 338. B. Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστῶν. Paullo εὐθυῤῥημονέστερον Euripides Ion. 418. Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται. Versus initio τέκνων habent Cant. D. J. K. M. R. Contra mox 18. παίδων habent Scholiastes, Origenes contra Cels. II. p. 73. ed. Spencer. et in MS. Scholiastes Pindari Ol. II. 65. Parum aut nihil refert. Sed si quis hæc verba transponet me non invito faciet. *Por.*

κοινωνίαν.] Gl. Cod. D. συναυλίαν. *Beck.*

κοινωνίαν. *consuetudinem,* ὁμιλίαν. Maximus Tyr. VI. οὐδὲ ἀγοραῖοι σπουδαὶ, οὐδὲ δημώδεις κοινωνίαι. *Musg.*

17. Ὁ δ' pro vulgari Ὅδ' legi jussit Heath. *Beck.*

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ·
Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φὺς,
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.
Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,
Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,

Ne semina liberorum sulcum invitis diis :
Si enim genueris filium, interficiet te ille qui satus fuerit,
Et tota domus tua ibit per sanguinem.
Ille vero dans se voluptati, et concedens insaniæ Bacchi,
Seminavit nobis filium : et cum seminâsset infantem,

S. Κατὰ ζῆλον Ὁμηρικὸν Εὐριπίδης εἰς δοτικὴν τὸ ἄναξ συντέταχεν· ἐκεῖνος γὰρ ἀεὶ τούτῳ χρῆται τῷ πλαγιασμῷ. 18. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα] Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησὶ * Σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. Εὐριπίδης δὲ, ταυτὸ τοῦτο φάσκων, τήν τε ἔννοιαν τὴν αἰσχρὰν ἀπέφυγε, καὶ τοῖς ὀνόμασιν οἰκείως ἐχρήσατο, τεχνικαῖς ταῖς μεταφοραῖς σπόρον καὶ ἄλοκα λέγων. "Ἄλοκα] Αὔλακα· αὖλαξ "δὲ, ἡ τομὴ τῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς δὲ λέγει, αὔλακα μὴ σπεῖρε, ἀπὸ τῆς "ἀρουμένης γῆς· μὴ συνέρχου τῇ γυναικί." Ἄλλως. Μεταφορικῶς, μὴ σπεῖρε τὴν ἄλοκα, ἀπὸ τῆς ἀρουμένης γῆς. 21. Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς] Ἐκ τοῦ οἴνου εἰς ἡδονὴν τραπείς. Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δοὺς εἰς εὐωχίαν. καὶ πῶς, προεγνωκυῖα τὸν χρησμὸν, ἡ γυνὴ οὐκ ἀπέτρεψε τῆς μίξεως τὸν Λάϊον; ἢ οὖν ὕστερον εἶπεν αὐτῇ. ἢ εἶπε μὲν, ὁ δὲ † ὑπώπτευε τὸ ῥηθὲν εἶναι ψεῦδος, διὰ τὸν ἔρωτα Χρυσίππου. Εἰς βακχεῖον πεσὼν] Μεθυσθείς. 24. Λειμῶν' ἐς Ἥρας] Ἢ ὅτι πᾶς λειμὼν ἱερόν ἐστιν Ἥρας, ἢ ὅτι Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐστὶν ἐν Θήβαις ἱερόν. ὅσοι δὲ ἐγκαλοῦσιν, ὡς ἐν ἱερῷ τόπῳ ἐκτεθέντος τοῦ παιδὸς, ἴστωσαν, ὅτι καὶ Ἀθῆναι μὲν λέγονται ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀλίγος δέ ἐστι τῆς ἀκροπόλεως εὐαγής τε καὶ ἱερὸς τόπος. Καὶ ‡ λελωβημένον δὲ ὅμως ἀνείλοντο τὸ βρέφος, ἴσως τῷ κάλλει νενικημένοι, καὶ τὴν ἴασιν εὐμαρῆ νομίσαντες αὐτοῦ ὑπὸ τῆς βασιλείας ἔσεσθαι. Καὶ Κιθαιρῶνος] Οὐκ ἤθελε γὰρ αὐτὸς ἀποκτεῖναι, φυσικῇ κατεχόμενος συμπαθείᾳ, ἅτε πατὴρ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ ὄρος ἔρριψεν. Λέπας] Ἀκρωτήριον· ἐν τούτῳ γὰρ ναὸς Ἥρας ἦν· ὃ καὶ καλεῖ λειμῶνα Ἥρας. πάντας γὰρ τοὺς ἀλσώδεις τόπους θεοῖς ἀφιέρουν, καὶ τεμένη θεῶν ἐκάλουν Ἕλληνες. 25. Δίδω-

* Σχιστοὺς λιμ. M. quod Valck. restituerat e cod. Aug. ubi sic est :— φησὶν, Σχιστοὺς λ. Ἀ. φασὶν, ἐν οἷς — Εὐριπίδης δὲ αὐτὸν, τοῦτον (an leg. αὔλοκα τοῦτο ? Valck.) φάσκ. —— καὶ τεχνικῶς ταῖς μεταφοραῖς σ. κ. ἄ. λέγειν. *Beck.*

† Ὑπώπτευε τὸν χρησμὸν εἶναι ψεῦδος. Cod. Aug. *Beck.*

‡ Λελωβημένον δὲ ὅμως] Valck. mavult, λελωβημένον μὲν, ὅμως δὲ—νομισ. αὐτῶν] v. αὐτοῦ M. quod a King. profectum et in cod. Aug. est. In eodem cod. mox ὑπὸ τοῦ βασιλέως legitur. *Beck.*

18, 19. δαιμόνων ἄτερ· εἰ γὰρ φυτεύσεις Maximus Tyrius XIX. 5. (aliter III.) in edd. vulg. βίᾳ ex vestigiis MS. et ἢν γὰρ φυτεύσῃς ex MSS. edidit Davisius. *Por.*

18. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα] Hanc verecundiam *Euripidis Virgilius* est imitatus, ubi locum conceptionis *genitale arvum* vocat, et nos quoque in *Esthera* nostra, v. 1216. Ἦ ῥα καὶ ἡμετέροις ἀρόει μεγάροισι Δάμαρτα; vid. *Turneb. Advers.* l. 19. c. 18. *Barnes.*

18. s. Maxim. Tyr. diss. 3. p. 19. ubi hos versus laudat, habet δαιμόνων ἄτερ et φυτεύσεις, sed Davis. p. 227. e cod. Harlei. edidit δαιμόνων βίᾳ et e pluribus codd. ἢν γὰρ φυτεύσῃς — παίδων ἄλοκα legunt Schol. ad h. l. et Origines c. Cels. 2. p. 73. ubi et in v. 20. βήσεται δι' αἱμάτων. Chalcidius in Timæum Platonis p. 244. vertit ita : *Cave, ne vetitos liberum sulcos seras. Generatus ille* (Valck. corrigit *inde*) *te mactabit impie; Et omnis aula respergetur sanguine.* Ex Valck. qui plures, qui hujus loci meminerint, excitat.

18. τέκνον D. *Beck.*

19. Εἰ γὰρ τεκνώσεις] In secundo loco *Iambus*: τε enim in τεκνώσεις breve habendum, (licet Spondeus videatur) cujus aliquot instantias hic proferre lubet.

Γνοὺς τἀμπλάκημα, τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν,
Λειμῶν' ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
Δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον,
Ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν,

Agnoscens erratum, et Dei oraculum,
In pratum Junonis, et culmen Cithæronis
Dat pastoribus exponi puerum,
Fodiens ferreos aculeos per talos medios :
Unde ipsum Græcia vocat Œdipum,

S. σι βουκόλοισι] Ἵν' ἀποθάνῃ. οὐ γὰρ ἤθελεν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἀνελεῖν τὸ βρέφος, φεύγων τὸ μῦσος. 26. "Σφυρῶν σιδηρᾶ] Διὰ μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας. Καὶ ἄλ- "λας. * Ὡς θηριώδης φησὶ καὶ ἀνόητος ἀνελεῖν μὲν οὐκ ἔμελλε τὸ βρέφος, ὁ δὲ χαλεπῶς ἐλω- "βήσατο. ῥητέον μὲν οὖν, ὅτι τὸ μὲν ἀποκτεῖναι ἀσεβὲς ἡγήσατο· εἰ δὲ καὶ διατρήσειεν αὐτοῦ "καὶ τρεῖς τὼ πόδε, τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον ἐκφεύξεται, μηδενὸς ἀνελομένου. Οἱ δὲ ἀπὸ "τῶν σπαργάνων φασὶν αὐτὸν ἐξῳδηκέναι ἐκ ταυτομάτου τὼ πόδε. † Οἱ δὲ, εἰς θάλασσαν . . . "καὶ, προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι, ὑπὸ τοῦ Πολύβου ἀνατραφῆναι. ‡ Ἔνιοι δὲ φασὶν, ὅτι αὐ- "τὸν εἶναι παῖδα . . . . . . Τινὲς δὲ Ἱπποδάμειαν τὴν Οἰνομάου ὑποβεβλῆσθαι αὐτὸν "αὐτῷ φασὶν, ὕστερον δὲ, ἁρπάσαντος τοῦ Λαΐου Χρύσιππον, βοηθὸν ὄντα τῷ Χρυσίππῳ, "ἀποκτεῖναι τὸν Λαΐον· τὴν δὲ Ἰοκάστην ἐλθοῦσαν ἐπὶ τὴν κηδείαν τοῦ νεκροῦ, μιγέντα "γεννῆσαι τοὺς παῖδας· ὕστερον δὲ, λύσαντος τὸ αἴνιγμα, γνωρισθῆναι. Οἱ δὲ τὸν Πό- "λυβον αὐτὸν τυφλῶσαι, περὶ τῆς πατροκτονίας χρησμοὺς ἀκούσαντα. Τινὲς δὲ καὶ "τὴν μητέρα [ὑπ'] αὐτοῦ ἀνῃρῆσθαι. ἀνελεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν "Τευμησίαν ἀλώπεκα, ὡς Κόριννα. Οἱ δὲ τὴν Σφίγγα Μακαρέως μὲν γενέσθαι γυναῖκα, "θυγατέρα || Εὐκαλέτονος, ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων· οὗ τελευτήσαντος κατασχεῖν τὴν Σφίγγα. "§ ἐπαναιρεθῆναι ὑπὸ τινὸς Οἰδίποδος, συνελθόντος αὐτῇ. Τινὲς δὲ καὶ Λαΐου τὴν Σφίγγα πα- "ραδιδόασιν, ** ὡς Λυσίμαχος." Σφυρῶν] Διὰ τῶν σφυρῶν, τῶν ἀστραγάλων, ἐλάσας κατὰ τὸ μέσον σιδηρᾶ κέντρα, ἀφ' ἧς αἰτίας ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι Οἰδίποδα. 27. "Ὅθεν

* Ὡς θηριώδης] Valck. conjicit legendum Πᾶς θηρ. et post ἐλωβήσατο interrogationis notam ponendam. *Beck.*

† Οἱ δὲ, εἰς θάλασσαν . . . . verbum ῥιφθῆναι, vel ῥιφέντα, excidisse censet Valck. *Beck.*

‡ Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι αὐτὸν εἶναι παῖδα . . . . . . requiri tale quid putat Valck. ἔνιοι δέ φασιν, νόθον αὐτὸν εἶναι παῖδα Πολύβου. *Beck.*

|| Εὐκαλέτονος Valck. suspicatur legendum Οὐκαλέγοντος. *Beck.*

§ Ἐπαναιρεθῆναι Valck. conjicit, εἶτ' ἀναιρεθῆναι. *Beck.*

**Ὡς Λυσίμαχος qui scripserat Θηβαϊκὰ Παράδοξα. v. Valck. *Beck.*

Τυφλὸς] *Phœniss.* v. 1714. Πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.

Τέκμαρ] *Hecub.* v. 1255. Κυνὸς ταλαίνης σῆμα ναυτίλοις τέκμαρ.

Τέκνον] *Orest.* v. 1235. Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.

Σκυθρωπὸς] Idem ibid. 1315. Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔξω κόρας.

Σαθρὸς] Idem *Hecuba* v. 1172. Εἶτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς.

Ὄχλος] Idem *Orest.* 878. Ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος.

Πότμος, Πέπλος Ὕπνος, Τεκμήριον, Γενέθλιον] Idem eodem modo corripit vocalem ante duplicem in πότμος, in πέπλος in ὕπνος, in τεκμήριον, in γενέθλιον.

Λύχνον, Τέχνη] Et *Theocrit.* in Idyll. κδ. idem facit in ὕπνος, in λύχνον, in τέχνη. Sic *Iphig.* in *Tauris*, v. 1182. prior syllaba τοῦ ἔτλη (et *Supplic.* v. 173. τοῦ ἔτλησαν) brevis est, eodem modo, ut in Ἄτλας prior communis est tam apud *Græcos*, quam *Latinos*, ut *Ovid.* Metam. l. 4.

Quantus erat mons factus *Atlas ;* nam barba comæque.

Id. l. 4.

Venit *Atlantiades* positis caducifer alis, etc.

Ἀριθμὸς] Ita *Delphicum* Oraculum :

Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι
Φέρουσ᾽ ἐς οἴκους· εἴς τε δεσποίνης χέρας

Polybi vero pastores equorum, accipientes puerum,
Ferunt domum, et in manus dominæ

S. " νιν Ἑλλὰς] Ἀφ᾽ οὗ ὁ Οἰδίπους· παρὰ τὸ οἰδεῖν τοὺς πόδας ἐκ τῶν περονῶν, ἡ μὲν Με- " ρόπη πρῶτον αὐτὸν Οἰδίπουν ἐκάλεσεν, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἀπ᾽ αὐτῆς διεδέξατο τὸ ὄνομα." 28. " Πολύβου δέ νιν] Τύραννος καὶ * αὐτὸς ἐν . . . μέρει τῆς Βοιωτίας. Οἱ δὲ τῆς Κορίνθου βασι- " λέα." Ἱπποβουκόλοι] Ἱπποφορβοί. τὸ δὲ βουκόλοι ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου ζώου, ὡς τὸ, Τοῦ τρισ- χίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο. Τινὲς εἰς λάρνακα βληθέντα καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφέντα τὸν παῖδα προσπελασθῆναι τῇ Κορίνθῳ φασί. Ἱπποβουκόλοι] Ἱπποβουκόλους ἐνταῦθα καλεῖ, ἢ τοὺς μεγάλα βουκόλια νέμοντας· (ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ᾽ Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς· καὶ γὰρ Βούπαιδα, τὸν μέγαν φαμὲν, καὶ Ἱπποβῖνον Ἀριστοφάνης, (Ran. 432.) τὸν μέγιστον εἰς τὴν συνουσίαν λέγει.) ἢ Ἱπποβουκόλους, τοὺς τῶν ἵππων βοσκούς· τὸ βουκόλους, ἀντὶ τοῦ βοσκοὺς καταχρηστικῶς, ὥσπερ καὶ ἕτερα τοιαῦτα εὕρηται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὡς ἔχει καὶ τὸ Ὁμηρικὸν,—(Il. Δ. 3.) " Νέκταρ ἐῳνοχόει." Ἔλαβον δὲ τὸ βρέφος ἐκεῖνοι, ὑπὸ τῆς δεσποίνης παραγγελθέντες, εἴ που εὕροιεν παιδίον ἐκτεθὲν παρὰ τῆς μητρὸς, ἀγαγεῖν αὐτῇ † ἀπαιδίαν νοσούσῃ. Ἄλλως. " Ἀμήχανον δὲ τὸ, τοὺς βουκόλους βρέφος ἀνελέσθαι καὶ οὕτω λελωβημένον· " ῥητέον, ὅτι τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς καλὸν ἑώρων·" 30. Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον] Ἀντὶ τοῦ τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων. ἔχει δέ ‡ τι τοῦτο παραλλάττον πρὸς τὸ, ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, καὶ τὰ τοιαῦ-

* Αὐτὸς ἐν . . . forte τινὶ supplendum. *Valck.*
† Legi posse ἀπαιδίᾳ νοσούσῃ monet Valck. *Beck.*
‡ In Scol. ad h. l. Cod. D. τι ante τοῦτο omittit, tum habet παραλλάττων tum προσώπων καὶ πράγματος. Sic et infra τριῶν ὄντων προσώπων. Mox καὶ τῶν μὲν ὠδίνων τοῦ προσώπου εἰσί.— *Beck.*

Οἶδα δ᾽ ἐγὼ ψάμμου τ᾽ ἀριθμὸν καὶ μέτρα θαλάσσης Et *Anthol.* l. 3. Τέσσαρες, οὓς ἀΐδαο συνήριθμον ἥρπασεν ἦμαρ.

Σταθμὸς] Ibid. l. 4. Ἥρως] Ἠετίωνος ἐπὶ σταθμὸν, ἀμφιπολίτεω Ἵδρυμαι. Deinde *Homerus* Odyss. η΄. v. 89. Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. Vid. Αὐλικοκάτοπτρον, sive *Estheram* nostram not. ad v. 1435.

Λιχμάζω] *Oppian*, Κυνηγ. l. 4. v. 174.
Καὶ βόσιος χατέουσα πόδας χεῖράς τε λιχμάζει.

Ἄθροισον] *Phœniss.* v. 865.
Καὶ πνεῦμ᾽ ἄθροισον, κἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. *Barnes.*

τεκνώσεις] Gl. Cod. D. ἀντὶ τοῦ γεννήσεις. *Beck.*

20. αἱμάτων Origen. ed. et MS. in Museo Helvetico Part. XIX. p. 341. Hujus vocis pluralem aliquando usurpant Tragici. *Por.*

21. ἡδοὺς Marklandus, sine causa, ut censet etiam Valckenærius Diatrib. p. 233. *Por.*

ἡδονῇ δοὺς, nempe ἑαυτὸν — Pro βακχεῖον etiam βακχίον scribitur, sed βακχεῖον hic in omnibus Codd. et Schol. Aristoph. Ach. 242. et 262. Valck. quo auctore etiam verba εἰς βακχ. πεσὼν præcedere debebant illa ἡδονῇ δοὺς, utpote natura priora.

ἡδονὴ D. εἴς τε βακχεῖον πεσών. Gl. Cod. D. ἀντὶ τοῦ μεθυσθείς. *Beck.*

ἡδονῇ δοὺς.] Sic Philostratus εὐφροσύνῃ διδοὺς καὶ παίζων. p. 769. Ed. Morell. Idem p. 863. γέλωτι δούς. vid. et Vit. Apoll. Tyan. I. c. 6. et 13. V. c. 1. *Musg.*

22. Idem pleonasmus Ion. 16. τεκοῦσ᾽ ἐν οἴκοις παῖδ᾽ ἀπήνεγκεν βρέφος, similis Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Ubi cum prius τέ pro παῖ conjecisset Marklandus ad Suppl. 932. postea vulgatum defendit. Sed insolentior etiam pleonasmus occurrit mox 47, 49. *Por.*

26. μέσων Cant. Sequentem versum spurium pronunciavit Valckenærius, omisere Brunckius et Beckius. Sane non nimis elegans est neque accuratus. Sed cum reputem, vix fieri posse, ut de nominis Œdipodei etymo taceret Euripides, quod memoratu dignum censuit et Sophocles Œd. T. 1036. ὥστ᾽ ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ, non adduci possum, ut hunc versum expungam. Mire hallucinatur Eustathius ad Il. Ζ. p. 650, 48. (513, 43.) cum huc trahit Phœn. 818;

Ἔθηκαν· ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
Μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.

Posuerunt: ipsa verò mei puerperii laborem (*i. e.* filium)
Uberibus submisit, et suo viro persuadet se peperisse.

S. τα ἐν μὲν γὰρ ἐκείνοις δυοῖν ὄντων, προσώπου καὶ πράγματος, εἶτα πρωτοτύπου ἀντωνυμίας κατὰ γενικὴν ὀφειλούσης κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ προσώπου, διὰ τὴν προσοῦσαν ἑτέραν γενικὴν, κτητικὴ τίθεται πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀντωνυμία. ἐνταῦθα δὲ τριῶν ὄντων, προσώπου, καὶ δυοῖν πραγμάτων, τῶν τε ὠδίνων καὶ τοῦ πόνου, καὶ τῶν μὲν ὠδίνων τοῦ προσώπου οὐσῶν, τοῦ δὲ πόνου τῶν ὠδίνων, ὄφειλεν ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐπὶ τῶν ὠδίνων κεῖσθαι. οὕτω γὰρ ἂν ἐφαίνετο προδήλως, ὅτι αἱ μὲν ὠδῖνες εἰσὶ τοῦ προσώπου, ὁ δὲ πόνος τῶν ὠδίνων. * νυνὶ δὲ ἐπὶ τοῦ πόνου κεῖται, καὶ συγχεῖ, καὶ δυσδιανόητον ποιεῖ τὸν λόγον. 31. Μαστοῖς ὑφεῖτο] Ὑπέβαλεν. εὔηθες δὲ, φασὶν, εἰ λελωβημένον ὑπεβάλλετο παιδίον, † ὅπου γε καὶ ἐκτίθεμεν τάχα ἐξ ἡμῶν πεπηρωμένα. καὶ τί θαυμαστὸν ὑποβάλλεσθαι φοβουμένην μὲν ἐκπεσεῖν, διὰ τὴν ἀπαιδίαν, ἀποτρίψασθαι δὲ τὴν τῆς ὑποβολῆς ὑποψίαν, διὰ τὴν ὑποῦσαν συμφορὰν τῷ βρέφει; καὶ τὸ ἰαθήσεσθαι δὲ διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεγνώκει. "Καὶ πόσιν πείθει] Πείθει τὸν ἄνδρα τεκεῖν αὐτὴν, "καὶ ‡ ἀναπείθει τὸν —— αὐτοῦ τέκνον εἶναι. Πῶς δὲ λελωβημένον αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως

* Νυνὶ δὲ ἐπὶ] Εἰ δὲ ἐπὶ King. Mox Valck. olim fuisse putat, ὥστε συγχεῖν κ. δ. ποιεῖν—. *Beck.*

† Ὅπου γε καὶ—] August. ὅπου γε ἐκτίθεμεν καὶ τὰ ἐξ ἡμῶν πεπηρωμένα, quod præfert Valck. ἀποτρίψασθαι] ἀποστρέψασθαι Aug. male. ὑποῦσαν] παροῦσαν ib. et paullo post διὰ ante τοῦτο omisit. *Beck.*

‡ Ἀναπείθει τὸν ——— Οἰδίπουν supplet Valck. τοῦ βασιλέως——βανεν, (forte ὑπέβαλεν) ὡς ———— Valck. putat sic fuisse, ὡς ὑποβολιμαίου, sive ὡς νόθος εἴη. *Beck.*

χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον· sed ibi eadem res spectatur, quæ v. 60. Hinc autem arguit Valckenærius, hunc versum Eustathio ignotum fuisse. Porro ὠνόμασεν K. et a manu prima M. *Por.*

Roisk. conjicit μέσων.

σιδηρᾶ D. In eodem gl. suprascr. διὰ τῶν σφυρῶν τῶν στραγγάλων ἐλάσας κατὰ τὸ μέσον σιδηρᾶ κέντρα. Qui sequitur, versum 27. Ὅθεν κ. τ. λ. omisit Brunck. auctore Valck. utpote ineptum et a librario olim margini adscriptum. Cod. D. habet in textis cum gl. suprascr. ἀφ' ἧς αἰτίας ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι Οἰδίποδα. *Beck.*

27. Hunc versum spurium judicat Valck. nam 1. si versus genuinus esset, debuisset alius præcedere, in quo de tumore pedum sermo esset. 2. particula ὅθεν hoc modo rarius ab Eurip. usurpatur, et tantum duobus locis, Troad. 13. et fragm. Phaëth. 3. non videtur hunc versum in suis Codd. invenisse Eustath. ad Hom. Il. ζ. p. 513, 42. nam ibi poterat hunc locum laudare. 4. in prologis non solet Eurip. etymologiam tradere, nec convenit versus huic sedi, cum demum v. 50. Œdipi nomen legatur, et νιν vitiosum hic est, et ineptum est vocab. Ἑλλὰς, cum non Græcia, sed Polybi uxor, cum ita appellarit. Levissima esse hæc argumenta censet Heath. nam versu proxime præced. dici Œdipi pedes perforatos, igitur tantum non perspicuam apparere etymologiæ causam, reliquas quoque Valck. rationes nullius esse ponderis. Cæterum perperam auctoritate Apostolii tradi, Œdipum antea Jocastum esse dictum, ostendit V. *Beck.*

28. Grammaticus Sangermanensis apud Valckenærium: Βουκολεῖσθαι αἶγας. Εὔπολις Αἰξίν. Ἱπποβουκόλοι Εὐριπίδης Φοινίσσαις. Ἵπποι ἐβουκολέοντο dixit Homerus Il. τ. 220. ubi Eustathius p. 1205, 51. (1281, 13.) et Scholiastes Villoisoni Nostrum citant. In Polluce VII. 185. Σοφοκλῆς ἱπποβουκόλοι recte Εὐριπίδης Valckenærium legere arbitror, cum hæc nomina perpetuo confunduntur. Priscian. XVII. p. 1105, 36. Εὐριπίδης. ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγενεῖς τε ἀλλὰ νυν. Lege: Σοφοκλῆς· ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Locus est Electr. 411. *Por.*

Laudat hunc versum Eustath. ad Il. υ. p. 1281, 11. ad illustrandum loquendi genus, quo altera notionis vocabulorum pars redundat. Plura in hanc rem dedit V., qui suspicatur, Euripidem hoc voc. hausisse ex Pisandri historia Œdipi et Laii.

Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος,
Παῖς οὑμὸς, ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
Ἔστειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
Πρὸς δῶμα Φοίβου· Λάϊός θ' οὑμὸς πόσις,
Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν,
Εἰ μηκέτ' εἴη· καὶ ξυνάπτετον πόδα
Εἰς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ·

Jam vero vir factus, cum genis flavescentibus,
Filius meus, aut considerans ipse, aut admonitus ab aliquo,
Ivit, volens explorare parentes,
Ad domum Apollinis, et Laius eodem meus maritus,
Quærens cognoscere expositum filium,
Annon esset superstes: et *forte* conjungunt pedem
In idem loci circa Phocidis bivium.

S. " ——— βάνεν; ὅτι οὐκ ἤθελε τοῖς ἔξω περὶ αὐτῆς δοῦναι ὑπόνοιαν, ὡς ——— " ἀλλ' ἵνα καὶ πίστην μείζονα ἐνδείξηται, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἐμὸς παῖς, ἰδοὺ λελωβημένον αὐ" τὸν ἔχω." 32. "Ἤδη δὲ πυρσαῖς] Ἡδέως καὶ * τραγικῶς τὴν ἀκμὴν ἐξέφρασε· πυρσαῖς " δὲ, πρὸ γὰρ τοῦ τοὺς ἰούλους βαλεῖν, ξανθιζόμενα τὰ γένεια τῇ θερμότητι τῶν τριχῶν." Ἄλλως] Εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθών. 33. Ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα] † Ἢ γνοὺς ὅτι οὐκ εἴη παῖς Πολύβου γνήσιος, μὴ κατὰ φυσικοὺς παῖδας ἀγαπώμενος, ἢ τοῦτο μαθὼν παρά τινος τῶν ἡλικιωτῶν, εἰς ἔριν αὐτῷ ἐλθόντος, καὶ ὀνειδίσαντος, ὅτι εἴη νόθος. ἔνιοι δὲ φασὶν, εἰς Πυθῶνα ἐληλυθέναι τὸν Οἰδίποδα, ἵνα τροφεῖα δῷ τῷ Ἀπόλλωνι. 35. Λάϊός θ' οὑμὸς πόσις] Ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου· 36. Τὸν ἐκτεθέντα] Ἤτοι τότε ὀνείρου ταράξαντος αὐτὸν, ἢ ὅτε λοιπὸν ὑπώπτευεν αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τοῦ παῖδος προκόπτειν. ἐβούλετο γὰρ ἢ τεθνεῶτα αὐτὸν ἀκούσας διάγειν ἀδεῶς, ἢ ζῶντα ἀκούσας φυλάττειν ἑαυτόν. Μαστεύων] Ζητῶν, ὅθεν καὶ μαστὸς, ὁ ἐπιζητούμενος παρὰ τῶν παίδων. 38. Ἐς ταυτὸν] Εἰς ταυτὸν τῆς σχιστῆς ὁδοῦ τῆς Φωκίδος συνάπτουσι τὸν πόδα, ἤτοι συντυγχάνουσιν ἐπὶ τῆς σχιστῆς ὁδοῦ. οὕτως καλεῖται ‡ ἐν Φωκίσιν, ἐπεὶ διασχίζει τὴν ἐπὶ Βοιωτίαν, καὶ Θήβας, καὶ Ἀττικὴν, καὶ Κόρινθον, ὁδόν. 39. Καί νιν κελεύει] Καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ ἡνίοχος τοῦ Λαΐου ὑποχωρεῖν τῷ βασιλεῖ, ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ, ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσι τὸν λόγον, ὥσπερ ἐκ μεταμελείας. 40. "Ὦ ξένε] Κακῶς ἑκατέρῳ περίκειται φρύ" αγμά τι, Λαΐῳ μὲν, διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἀξίωμα, Οἰδίποδι δὲ, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἦν, καὶ " προπετὴς ὡς νέος, καὶ ὁδοῦ τῆς πᾶσι κοινῆς εἴργετο." 41. Εἷρπ' ἄναυδος] Ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο μηδὲν ἀποκρινόμενος. Πῶλοι δέ νιν] Οἱ ἵπποι δὲ τοῦ Λαΐου ἐξήμασσον αὐτὸν, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, τοῖς ἑαυτῶν ὄνυξι κατὰ τοὺς τένοντας τῶν ποδῶν. ὅμοιον τῷ, ——— ποῖόν σε

* Γραφικῶς mavult Valck. *Beck.*

† In cod. Leid. sic: ἢ γνοὺς, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ Πολίβου παῖς, μὴ κατὰ τοὺς γνησίους παῖδας ἀγαπώμενος ὑπ' αὐτοῦ. in Aug. ita: Γνοὺς, ὅτι οὐκ ἦν παῖς Πολύβου γνήσιος, ἀλλὰ νόθος. ἢ μαθὼν παρά τινος τῶν ἡλικιωτῶν, ὅτι νόθος εἴη ὀνειδισάντων. Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι εἰς Πυθῶ ἐξεληλυθέναι τὸν Οἰδίποδα, ἵνα τροφεῖα ἀποδῷ.— *Beck.*

‡ Ἐν Φωκίσιν] Valck. mavult, ἢ ἐν Φωκ. *Beck.*

29. εἰς οἴκους D. *Beck.*

30. τῶν ἐμῶν Ald. et codices non pauci. Quidam τὸν ἐμῶν. Schol. ed. prima τῶν ἐμόν. Sed τὸν ἐμὸν Leid. unus, Flor. (ut videtur) Cant. C. K. L. alii. *Por.*

Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον] pro τὸν ἐμῶν ὠδίνων πόνον, i. e. filium; sed ἐμὸν tamen retinendum, ut versui consulatur; et hanc lectionem agnoscit et explicat *Scholiastes.*

Cod. Leid. 2. ed. Ald. et Herv. τῶν ἐμῶν ὠδίνων. Valck. confert Job. 2. 9. τῆς ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι.

τῶν ἐμῶν ὠδίνων πόνον D. cum gl. τὸν πόνον ἤγουν τὸ ἔργον. *Beck.*

Καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
Ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο·
Ὁ δ' εἷρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
Χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.
Ὅθεν, τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
Παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα,
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν· ὡς δ' ἐπεζάρει

Et auriga Laii jubet eum:
O hospes, cede de via tyrannis:
Ille autem ibat tacens, superba sentiens, equi vero eum
Ungulis rubefecerunt sanguine pedum tendines.
Unde (sed quid opus est aliena a meis malis dicere?)
Filius patrem occidit; et accipiens currus
Dat altori Polybo. Postquam vero infestabat

S. ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. 42. Χηλαῖς τένοντας] Ἐν ταῖς χηλαῖς τοὺς τῶν ποδῶν τοῦ Οἰδίποδος τένοντας ἐξῄμασσον, οὐχ ὑποχωροῦντος αὐτοῦ τῆς ὁδοῦ. 43. Ὅθεν· τί τὰ 'κτὸς] Ὑποστικτέον εἰς τὸ ὅθεν. ἔμελλε γὰρ ἴσως τὴν λοιδορίαν καὶ τὴν μάχην ἀμφοτέρων λέγειν. "Ἄλλως. Τί οὖν φησὶ ταῦτα τὰ περίττα καὶ ἐκτὸς τῶν κακῶν λέγω;" Ἄλλως. * Ποία μοι χρεία λέγειν τὰ ἔξω τῶν κακῶν, τὰς παρακολουθησάσας ὕβρεις; τοὺς διαπληκτισμοὺς οὐ λέγω, ἀλλ' αὐτὸ τὸ κακὸν, ἐν συντόμῳ γὰρ, Παῖς πατέρα καίνει———. Κατὰ τί δεῖ λέγειν ἐμὲ τὰ ἐκτὸς τῶν κακῶν, ἀντὶ τοῦ κακοῦ, ἤγουν τοῦ φόνου, καὶ μὴ λέγειν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δηλονότι. Cod. D. 44. Λαβὼν ὀχήματα] Ζητοῦσι πῶς ἐπὶ τὸ μαντεῖον οὐκ ἔτι ἀπῆλθεν ὁ Οἰδίπους; φασὶν ὅτι οὐκ ᾤετο τὸν θεὸν εὐθέως χρήσειν αὐτῷ μυσαρῷ γενομένῳ, πρὶν καθαρθῆναι, καὶ ἅμα ἵνα μὴ γνῷ ὅτι πατέρα ἔκτεινεν. εἵμαρτο γοῦν αὐτῷ καὶ τὴν μητέρα γῆμαι. ὅτι δὲ Πολύβῳ δέδωκε τοὺς ἵππους, καὶ Ἀντίμαχος φησὶν ἐν † Λύδῃ. "Εἶπε δὲ φωνήσας, Πόλυβε, θρεπτήρια ταῦτα Ἵππους τοὶ δώσω δυσμενέων ἐλάσας." Ζητοῦσι δὲ πάλιν, πῶς οὐδεμίαν ζήτησιν πεποίηνται Θηβαῖοι, τεθνεῶτος αὐτοῖς τοῦ βασιλέως; λεκτέον, ὅτι εὐθὺς μὲν αὐτὸν οὐκ ἐπεζήτησαν, ἐν Δελφοῖς εἶναι νομίζοντες. [ὕστερον δὲ εἰς Δελφοὺς ἀφιγμένοι, καὶ πολλὰ καμόντες, ἐπεὶ οὐκ ἠδύναντο εὑρεῖν, οὐδενὸς παραγενομένου τῷ φόνῳ] καὶ μετὰ ταῦτα τῶν ἵππων ἀφανῶν γενομένων, λῃστῶν ἔδοκει τοὔργον γεγονέναι. Ἄλλως. Δεῖ νοεῖν, ὅτι ὁ Οἰδίπους, φονεύσας τὸν Λάϊον, ὡς ἐναγὴς παραχρῆμα οὐκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν· οὐ γὰρ ᾤετο χρήσειν αὐτῷ τὸν θεόν. ὑποστρέψας δὲ εἰς Κόρινθον μετὰ τῶν ἵππων Λαΐου, καὶ ‡ καθαρθεὶς τὸν φόνον πάλιν ἐπὶ τῷ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε πρὸς τὸν θεόν. λαβὼν δὲ χρησμὸν, ὅτι ἐπὶ φθορᾷ τοῦ πατρὸς ἐτέχθη, καὶ συνουσίᾳ τῆς μητρὸς, διέγνω Κόρινθον φυγεῖν τὴν νομιζομένην πατρίδα. γνοὺς δὲ τοῦ Κρέοντος τὸ κήρυγμα, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθίησιν ἑαυτὸν τῆς Σφιγγὸς, κινδύνῳ τὴν εὐτυχίαν θηρώμενος. Ὀχήματα] Ἀντὶ τοῦ ὄχημα, ἓν γὰρ ἦν ὄχημα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, (Œd. Tyr. 763.) "——— ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία." 45. "Πολύβῳ τροφεῖ] Οἷον τῷ θρέψαν-

* Ποία—] Hæc cum voce Ἄλλως adjunguntur præcedentibus in Aug. ibid. mox est, τὰς παρακολουθούσας τοῖς διαπληκτισμοῖς, quod probat Valck. modo ὕβρεις inferatur. *Beck.*

† Lyde inscriptum fuit celebre Antimachi poëma elegiacum. *Beck.*

‡ Cod. Aug. perperam legit: καθαρθεὶς τοῦ φόνου et ἐπὶ τοῦ γνῶναι. *Beck.*

32. Respicit huc Hes. V. Πυρσαῖς γένυσιν, quod explicat ταῖς ξανθαῖς θριξὶ, et Schol. Theocr. 6, 2. ubi tamen Πυῤῥὸς γενύεσσιν. *Valck.*

34. τοὺς φύσαντας omnes edd. et MSS. Sed cum hunc titulum cum matre communicatum noluisse Euripidem existimet Valckenærius, lectionem præfert a Strabone conservatam XVI. p. 1105. C. τοὺς τεκόντας. Me quidem, ne hoc reciperem, deterruit locus Med. 1059, ubi Medea de se sola verbum ἐξεφύσαμεν adhibet. Noster Inone apud Stobæum XXXVIII. p.

Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη,
Ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,

Sphinx rapinis urbem, extincto meo marito,
Creon frater præconium facit de connubio meo :
Quisquis posset exponere ænigma sapientis virginis,

P. Ὁ Κρέων ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς ἐκήρυξε τὰ ἐμὰ λέχη, ἀντὶ τοῦ ἐμὸν γάμον, ὑπισχνούμενος ξυνάψειν τὰ λέκτρα, τὰ ἐμὰ δηλονότι ἀντὶ τοῦ ἐμὲ εἰς γάμον ἐκείνῳ, ὅστις ἂν νοήσῃ τὸ αἴνιγμα τῆς σοφῆς παρθένου, ἤγουν τῆς σφιγγός. Cod. D.

S. "τι. Γνοὺς ὅτι οὐκ ἂν εἴη αὐτοῦ πατὴρ, τροφεῖα καταβάλλει." Ἐπεζάρει] Ἐπέκειτο, ἐπεβάρει· καὶ ζαρὸς ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικόν. τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέγουσιν ἔχειν πρόσωπον παρθένου, στῆθος δὲ καὶ πόδας λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος. Σωκράτης δὲ ἐγχωρίαν αὐτὴν φησὶ χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην, ἅπερ ἀγνοῦντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι, ἀπώλλοντο. Ἀσκληπιάδης δὲ λέγει τοὺς Θηβαίους * εἰς ἐκκλησίαν καθ' ἑκάστην ἀθροίζεσθαι διὰ τὸ δυσαίνιγμα τῆς Σφιγγός. † λόγιον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἀπαλλαγήσεσθαι τῶν κακῶν, πρὶν ἂν τοὺς τῆς Σφιγγὸς λύσειαν χρησμούς· "ὁπότε δὲ μὴ συνίοιεν, "ἁρπάζειν αὐτὴν ὅντινα ἂν τῶν πολιτῶν βούλοιτο." Ὡς δ' ἐπεζάρει] Ἐπέκειτο κακοποιοῦσα, ἁρπασθῆναι δ' ὑπ' αὐτῆς φασὶν Αἵμονα τὸν Κρέοντος, παῖδα. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι μία τῶν σὺν ταῖς Κάδμου θυγατράσι μανεισῶν, μετεβλήθη εἰς τὸ ζῶον τὴν Σφίγγα. 46. Σφὶγξ] Τὴν Σφίγγα ἱστοροῦσι παρθένου μὲν ἔχειν πρόσωπον, χεῖρας δὲ καὶ πόδας λέοντος, καὶ στῆθος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος, λέγοντες θυγατέρα εἶναι Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης. ἄλλοι δὲ Χιμαίρας. 47.

* Εἰς ἐκκλησίαν] Εἰς ἕλος Aug. quod suspicatur Valck. ab Asclepiade profectum esse. Mox, *δυσαίνιγμα*] sic V. e cod. Aug. reposuerat pro *μυσαίνιγμα*, quod in vett. edd. nam, *λῦσαι αἴνιγμα*, quod apud B. est, fluxit e conjectura. *Beck.*

* Λόγος γὰρ (B.)] Λόγιον γὰρ M. de conjectura Valck. nam in Aug. est λογικόν. *Beck.*

149. *τίς ἆρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα* Βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον. *Por.*

Hinc expressum Valck. putat versum Pacuvii ap. Nonium p. 495. 27. *Parentum incertum investigandum gratia.* Idem censet, quia parentes alibi semper ab Eurip. dicantur *οἱ τεκόντες*, etiam h. l. auctoritate Strabonis XVI. p. 1105. C. scribi debere *τοὺς τεκόντας*. *Beck.*

35. Λάϊος θ' οὑμὸς D. *Beck.*

36. ἰδεῖν pro *μαθεῖν* C. D. Cant. L. M. quatuor alii apud Burtonum. et. J. pro v. l. *μαθεῖν* pro v. l. C. *Por.*

ἰδεῖν D. cum gl. suprascr. *ζητῶν μαθεῖν, εἰ ὁ ἐκτεθεὶς ὑφ' ἡμῶν παῖς οὐκ ἔτ' εἴη, ὅμοιον τῷ· εἰπέ μοι Πολύδωρον, εἰ ζῇ.* *Beck.*

37. *ξυνάπτ. πόδα*] Gl. Cod. D. *συνάπτουσι τὴν πορείαν.* *Beck.*

38. *ἀμφὶ* conjicit Musgravius, frustra. *Por.*

σχιστῆς ὁδοῦ in hac historia plures meminisse V. docet.

εἰς Cod. D. *Beck.*

ἄμφω] Sic si legamus, constructio erit *ἐς ταυτὸν τῆς σχιστῆς ὁδοῦ*, quasi *σχιστὴ ὁδὸς* vel regionis, vel ampli certe spatii, nomen esset, quod contra esse novimus ex Pausania p. 320. Ed. Sylb. Malim igitur *ἀμφὶ*, *juxta*. *Musg.*

49. *ὦ ξεῖνε* multi MSS. *τυράννων* J. quæ constructio etiam proba est. Sed *ὦ ξένε, τυράννοις* Diog. Laërtius VI. 55. Gregorius Nazianz. T. II. p. 208. D. *Por.*

Versum hunc adhibuit Diogenes Cynicus ap. Diog. Laërt. 6, 55. et Gregor. Naz. T. I. p. 78. D. T. II. p. 208. D. laudante V.

ξεῖνε D. *Beck.*

43. Reisk. emendat *τί τ' ἄπευκτα τῶν κακῶν.* *Beck.*

44. *καίνει* Gl. Cod. D. *ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε. ὀχήματα.* Gl. ejusdem Cod. *ἀντὶ τοῦ ὄχημα. ἓν γὰρ ἦν ὄχημα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.* (Œd. Tyr. 753.) *ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.*

45. Antimachus Lyde apud Schol. Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε Ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας. Unde *τροφεῖα* conjicit Valckenærius, contra metrum, si vera est nostra regula, quamvis hoc vitium tolli posset legendo, *τροφεῖ' ἔδωκεν.* Sed nihil mutandum. Idem fere est, ac si dixisset, Πολύβῳ, ὅτι αὐτὸν ἔθρεψε. He-

Τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δέ πως
Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν,
Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.

Se daturum esse huic connubium : exponit forte
Sphingis ænigma filius meus Œdipus,
Et accipit sceptra hujus terræ, præmium sapientiæ.

S. Κρέων ἀδελφὸς] Ὁ Κρέων ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς ἐκήρυξε τὰ ἐμὰ λέχη, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐμὸν γάμον, ὑπισχνούμενος ξυνάψειν τὰ λέκτρα τὰ ἐμαυτῆς, ἐμὲ δηλονότι, εἰς γάμον ἐκείνῳ ὅστις ἂν νοήσῃ τὸ αἴνιγμα τῆς σοφῆς παρθένου, ἤγουν τῆς Σφιγγός. Τἀμὰ κηρύσσει λέχη] Ἀνόητον φασὶν ἐπὶ τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον τὸν τυχόντα καλεῖν. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι ἡ κατεπείγουσα συμφορὰ καὶ παρὰ τὸ πρέπον τὶ πράττειν προτρέπεται. ἔπειτα καὶ ἀριστόν τινα ᾤετο τὸν ἐγχειρήσαντα * τοῦ ἀγῶνος. κατὰ γὰρ Πίνδαρον, "—— Ὁ μέγας δὲ κίνδυ-νος, ἄναλκιν οὐ φῶ-τα λαμβάνει.—" Olymp. I. 129. 50. "Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς] Τινὲς γράφουσι, Μούσας ἐμοὶ παῖς· —— ὃ "καὶ βέλτιον. Μούσας δέ φησι τὰ αἰνίγματα, διὸ ἐμμελῶς προσεφέρετο τότε ἡ Σφίγξ. "τὸ δὲ αἴνιγμα Ἀσκληπιάδης οὕτως ἀναγράφει, "Ἔστι δίπους ἐπὶ γῆς καὶ τετράπους,——" "καὶ προεγράφη. Τὴν δὲ λύσιν τοῦ αἰνίγματος οὕτω τινὲς φασίν, † "Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα "κακόπτερε μοῦσα θανόντων Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης· Ἄνθρωπον κατέλεξας· "ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφ' ἕρπει, Πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων. Γηραλέος δὲ πέ"λων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρειδει, Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος." Τινὲς φασὶ "τύχῃ λῦσαι τὸ αἴνιγμα, καὶ δακτυλοδεικτεῖν ———————— ὅ ἐστι τὸν ἄνθρωπον —— "——— ἑαυτὴν διεσπάραξεν." 51. "Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα] Ἐπ' οὐδενὶ κεῖται τὸ ἔπα-

* Τοῦ ἀγῶνος] Valck. mavult. :—τῷ ἀγῶνι. *Beck.*

‡ Versus hi etiam exstant ap. Galeum ad Apollod. p. 67. et in cod. Leid. v. 1. θάνατον Aug. θανάτων Leid. tum τῆς φωνῆς et v. 4. ἔφη Aug. v. 5. βάκτρον ἔχει Aug. βάκτρον ἐπάγει Leid. Mox, καὶ δακτυλοδεικτεῖν ——— ἑαυτὸν suppl. conjicit Valck. *Beck.*

sychius : Πολυβοτραφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον νάματι. Sic edidit Musurus. At MS. teste Schowio, Πόλυβοονάμα. Lege igitur : Πολύβῳ τροφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι, Πολύβῳ ὄνομα.

ἐπεζάρει occurrit etiam Rhes. 442. Arcadum est, teste Eustathio, qui cum ζέρεθρον, βάραθρον comparat ad Il. Γ. p. 381, 20. Μ. p. 909, 27. (288, 39, 871. 16.) Ζέλλω dixere iidem, (ut videtur) pro βάλλω, apud Hesych. et Etymolog. p. 408, 42. Hesych. Καζέλη. κατέβαλε. Sic MS. lege καταβάλη. Idem : Ζέβυται (sic MS.) σέσακται, quod pro βέβυται vel βέβυσται positum est. *Por.*

Pro τροφεῖ e loco Antimachi ap. Schol. scribendum videri potest τροφεῖα, h. e. θρεπτήρια. Nempe Œdipus, quoniam homini cæde polluto Delphos adire non licebat, rediit Corinthum, quo ibi expiaretur, et regium currum atque equos Polybo reliquit, tanquam mercedem nutritionis. Id fuit hac in re maximi momenti. Si enim curru regio vectus Thebas venisset, statim cædes regis apparuisset. Hinc ridicula est fictio Statii Theb. 2. 65. qui eum facit regio curru intrare Thebas. Ex Valck.—Verbum ἐπεζάρει pro ἐπεβάρει notavit quoque Eustath. ad. Il. γ. p. 288. 39. Hesych. Ἐπεζάρει· ἐπεβάρει, ἐπέκειτο, ἐπεκράτει.

Membr. Reg. φὶξ, sed hæc forma non nisi Bœotis propria. v. Brunck. *Beck.*

ἐπεζάρει] Eustathius ad Il. μ. p. 871. τὸ ἐπέβρισαν, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασὶ, ὅθεν παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, ὡς δ' ἐπεζάρει Σφίγξ. *Valck.*

46. ἐμὸς δ' quidam MSS. δὲ pro τε 56. Cant. *Por.*

47. Κρέων τ' Ald. et pars codicum. Sed copulam inutilem abjecit Grotius, et post eum Kingius, MSS. secuti. *Por.*

Etiam Reisk. τ' delet, vel scribi vult Κρέων μὲν ἀδ'.

τ' ante ἀδελφὸς omittit D. neque habet ed. Br. *Beck.*

Κρέων.] Copulam τ' addit Aldina, quam recte delet Kingius, MSS. Bodl. et Reg. Soc. auctoribus. *Musg.*

50. Post hunc versum sequebatur, ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται, post 58. ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα. Utrumque e Valckenærii sententia delevit Brunckius, priorem tantum Beckius. *Por.*

Γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας.
Οὐδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμένη.
Τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρσενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
Κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
Ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.

Inde ducit matrem ignorans miser,
Nec sciebat mater se cum filio concumbere.
Pario vero pueros meo filio : duos quidem mares,
Eteoclem, et clarum Polynicen,
Et duas filias, alteram Ismenem pater
Vocavit, alteram majorem natu, ego Antigonem.

S. "θλα, ἢ μόνῳ τῷ Εὐριπίδῃ· * ὅθεν μεταγράφουσι τινές. τὸ δὲ ἑξῆς· Καὶ σκῆπτρα χώρας "τῆσδ' ὡς ἆθλα λαμβάνει." 52. Γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν] Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς παῖδας Οἰδίποδος καὶ τὰς γημαμένας οὕτως ἱστορεῖ. Οἰδίποδι, φησὶ, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν γυναῖκα Λαΐου, μητέρα δ' αὐτοῦ Ἰοκάστην, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φράστωρ καὶ † Λαόνυτος, οἳ θνήσκουσιν ὑπὸ Μινυῶν, καὶ Ἐργίνου. ἐπεὶ δὲ ἐνιαυτὸς παρῆλθε, γαμεῖ ὁ Οἰδίπους Εὐρυγάνειαν τὴν Περίφαντος, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ, Ἀντιγόνη, καὶ Ἰσμήνη, ἣν ἀναιρεῖ Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη ἐκλήθη· υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. ἐπεὶ δὲ Εὐρυγάνεια ἐτελεύτησε, γαμεῖ ‡ Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου, τινὲς δὲ Εὐρυγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης τῆς μητρὸς Οἰδίποδος. 55. Κλεινήν τε Π. β.] Καὶ τὸν ἔνδοξον Πολυνείκην, περιφραστικῶς. 51. Μαθὼν δὲ τἀμὰ] Γνοὺς δὲ τὰ ἐμὰ λέκτρα τὰ τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ ἐπιγνοὺς μητρὶ συγκοιμώμενος. τὸ δὲ μητρῴων γάμων, περιφραστικῶς, ἀντὶ τῆς μητρός. Ἄλλως. Μαθὼν δὲ τὰ λέκτρα τῶν ἐμῶν μητρῴων γάμων, ἀντὶ τοῦ τὴν κοίτην τοῦ γάμου ἐμοῦ τῆς μητρὸς, τουτέστιν, ἣ ἔγημεν

* Ὅθεν μεταγράφουσι τινές· τὸ δὲ ἑξῆς·] Valck. putat scribendum, ὅθεν μετάγραφουσι τινὲς τὸ ἑξῆς οὕτως· καὶ—vel verba τὸ δὲ ἑξῆς omittenda. *Beck.*

† Λαόνυτος] Λαόρνυτος conjicit Valck. *Beck.*

‡ Ἀστυμέδουσαν] Sic et alii uxorem Œdipodis vocant, sed in cod. August. Ἀσμένουσαν. *Beck.*

In Schol. Aug. alia lectio, Μούσας ἐμὸς παῖς—quam Valck. judicat a correctore profectam, quamvis Sphingi tribuantur carmen et ἄμουσοι ἀοιδαί.

παῖς excidit in D. *Beck.*

50. Post hunc versum ita edidit Beckius,

Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται. 51
Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.

51. (B.) Valck. putat, versum ab eo profectum esse, quem versus sequens offendisset, eum vero spurium esse, etiam ex usu part. ὅθεν colligit, neque ei hic repugnat Heath.

Hunc versum, præeunte Valck. omisit Brunck. *Beck.*

Recte judicat Valckenærius, nihil Euripidis fabulis excitari posse, quod ad ridiculam hujus et sequentis versus tautologiam æquiparari possit. Non absurdum fuerit putare, locum duplici modo olim scriptum fuisse, (διττογράφιαν Græci vocant) donec processu temporis Librarii, cum, utra verior esset scriptura, non liqueret, utramque receperint. Æque enim difficultatem tollas, vel hunc vel proximum versum resecando. Quod si quis eam medicinam nimis severam judicat, non incommode legere potest :

ὅθεν στρατηγὸς τῆσδε γῆς καθίσταται,
καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τοῦδε λαμβάνει πόνου.

Quid autem probabilius, quam Œdipum, cum Thebanos Sphingis devincendæ rationem docuisset, Ducem exercitus, postea vero, cum re et eventu consilium ejus probatum esset, Regem renunciatum esse? Nec aliud sane indicare videtur narratio

Μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρῴων γάμων,
Εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
Χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας.
Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
Κλείθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη
Γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.

Cum agnovisset autem, se maritum esse matris,
Oculis suis diram vim infert,
Aureis fibulis cruentans pupulas.
Postquam autem filiorum meorum genæ teguntur *barba*,
Abdiderunt patrem intra claustrum, ut hæc calamitas in oblivionem abiret :
Quæ ut celaretur, habebat opus multis artificiis.

S. ἐμὲ τὴν μητέρα. 59. Εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ] Ὅμοια καὶ Ἑλλάνικος. ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι, οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτὸν, " * Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ, Ἐξομματοῦμεν, καὶ διόλλυμεν κόρας." πῶς δὲ φησὶν Ἰοκάστη μετὰ τοσαῦτα δυστυχήματα ἔζη ; ῥητέον, ὅτι πᾶσα γυνὴ πρὸς θάνατον δειλοτέρα μὲν ἀνδρὸς, ὀκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσα ἴσως· ἀεὶ γὰρ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιεῖ τὸ θῆλυ τᾶς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει. Φόνον] Τὴν δι' αἵματος ἀπώλειαν λέγει φόνον, ἀπὸ τοῦ καθολικωτέρου μετάγων τὸν λόγον ἐπὶ τὸ μέρος, ὡς καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἑρμηνεύει, ἐπάγων, " Χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας." 61. Ἐπεὶ δὲ τέκνων] Ὅτε δὲ ἥβησαν οἱ παῖδες, κλείθροις ἔκρυψαν τὸν πατέρα, ἵνα ἡ τύχη λήθῃ παραδοθῇ, καίπερ δυσαπόνιπτος οὖσα, καὶ πολλῆς δεομένη μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν. 62. Κλείθροις ἔκρυψαν] Διὰ κλείδων ἀσφαλισάμενοι ἐν οἴκῳ ἔκρυψαν, ἵνα ἡ συμβεβηκυῖα παρανομία ἀμνήμων γένοιτο, ἤγουν ἀφανισθείη τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων, πολλῶν μηχανῶν χρῄζουσα, εἰς τὸ ἀμνήμων γενέσθαι δηλονότι. Ἵν' ἀμνήμων] Ἵνα τὸ κατ' αὐτὸν ἐλεεινὸν δρᾶμα εἰς λήθην ἔλθῃ. δυσαπόνιπτον δοκοῦν καὶ πολλῆς δεόμενον μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν, κρύπτουσι μὲν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἵνα μηδενὸς ὁρῶντος τῷ χρόνῳ ἀμνήμων ἡ συμφορὰ γίνηται. ἀρᾶται δὲ καὶ αὐτὸς τούτοις σιδήρῳ διελέσθαι τὴν βασιλείαν, τουτέστιν ὑπ' ἀλλήλων φονευθῆναι. 63. Πολλῶν δεομένη] Ἤτοι πολλῆς δεομένη μηχανῆς πρὸς τὸ λαθεῖν, ἢ

* Versus duo Ἡμεῖς δὲ etc. sunt ex Eurip. Œdipo, sed quæ postea leguntur, πῶς δὲ φησὶν— sunt verba Grammatici, quod contra Grot. et Barn. monuit Valck. *Beck.*

Tzetzis ad Lycophron. v. 7. στρατηγὸς et τύραννος confusa videbimus infra ad v. 1371. (B.) *Musg.*

54. ἄῤῥενας plerique scripti et editi, sed ἄρσενας Leidensis alter et unus Barroccianorum. *Por.*

E cod. Leid. 1. Valck. restituit veteris dialecti Atticæ formam ἄρσενας: nam ἄῤῥην, θάῤῥος et similia erant recentiorum Atticorum.

ἄρσενας edidit Br. sed in Cod. Reg. ut in D. est ἄῤῥενας. *Beck.*

57. Ἀντιγόνην ἐγὼ] ex unico hoc loco patet, morem fuisse, mares præcipue a *Patribus*, puellas infantes a *Matribus* nominari ; aliquando et a *Patribus*. *Beck.*

58. Gl. Cod. D. τὰ λέκτρα τῶν ἐμῶν μητρῴων γάμων, ἀντὶ τοῦ τὴν κοίτην τοῦ γάμου ἐμοῦ τῆς μητρὸς, τουτέστιν, ὃν ἔγημεν ἐγὼ, τὴν μητέρα. *Beck.*

58. Post hunc versum in edit. Beck. sequentem invenimus,

Ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα, 60

60. (B.) Hunc quoque versum auctore Valck. omisit Br. Habet tamen, ut reliquos, ita et hunc D. ubi ἀνατλὰς per ὑπομείνας explicatum. *Beck.*

Ne hunc quidem versum, si abesset, desiderarem. In Gregor. Naz. T. II. p. 251. D. legitur, ὁ πάντ' ἀνατλ. ἐν βίῳ παλαίσματα. *Valck.*

59. ὄμματ' αὐτοῦ Ald. et MSS. quidam. Mox πόρπησιν Valckenær. Brunck. et Beck. ex Leid. A. *Por.*

αὐτοῦ D. et mox ἐμβάλει cum gl. ἐνέβαλε. *Beck.*

Ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
Ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
Θηκτῶι σιδήρωι δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
Τὼ δ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους
Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκούντων ὁμοῦ,

Adhuc vivit domi: æger autem animo propter hanc calamitatem,
Diris devovet liberos nefandis,
Ut partiantur hanc domum acuto ferro.
Filii mei vero incidentes in metum, ne ratas
Diras illas Dii perficerent, si habitarent simul,

S. πολλῶν παραινέσεων, καὶ πολλῆς παραμυθίας, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάθους. 64. Πρὸς δὲ * τῆς τύχης νοσῶν] Τί ἥμαρτεν ὁ Οἰδίπους, ὅτι καὶ αὐτὸς τιμωρεῖται; φασὶν, ὅτι Πέλοψ, Χρυσίππου ἁρπαγέντος, κατηράσατο μέχρι παίδων εἶναι τὸ κακόν. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι Λάϊος ἀνῃρέθη ὑπὸ Οἰδίποδος, ὅτι ἀμφότεροι ἤρων Χρυσίππου. Πρὸς δὲ] Παρὰ συμβεβηκότος κακοῦ, ἤγουν καθείρξεως μικροψυχῶν. 65. Ἀρὰς ἀρᾶται] Ἢ ὅτι εἰσήγαγον αὐτὸν ἐντὸς τοῦ οἴκου ἄκοντα, καὶ οὐκ εἴασαν αὐτὸν ἐξελθεῖν· ἢ δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν κέκρυπται, ἵνα τῇ λήθῃ παραδοθῇ τὸ δυστύχημα, διὰ ταύτην καὶ οὗτος αὐτοῖς κατηρᾶτο, νομίζων, ὡς, εἴ τις αὐτοὺς ζῶντας ὁρῴη, ἀναπολεῖν ἔχῃ τῷ νῷ τὰ κατὰ τὸ γένος αὐτῶν συμβάντα παρανομήματα. 68. "Θηκτῷ σιδήρῳ] Οἷον ξίφει κληρωθῆναι καὶ ἀπολέσαι τὸν "οἶκον, ἵνα μὴ οἱ τούτου παῖδες λειπόμενοι μνημεῖα τῆς αὐτοῦ τύχης † φυλάττῃ. 67. Τώδ' εἰς φόβον πεσόντε] Εἰκότως ἔδεισαν πειραθέντες ὅσα Λαΐῳ συνέβη διὰ τὰς Πέλοπος ἀράς· 69. "Συμβάντ' ἔταξαν] Συνελθόντες, συσκεψάμενοι ὥρισαν. ἢ συμβάντες, εἰς φιλίαν ἐλ"θόντες." Ἄλλως. Συμβάντ'] Οὗτος ὁ τόπος εἰς ἀσυμφωνίαν ἄγει τὸ δρᾶμα. ἔδει γὰρ ἐξέλασιν ὑποθέσθαι τοῦ Πολυνείκους, ἵνα διὰ τὸν ἑξῆς δεόντως λέγοι, "Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον." εἰ γὰρ ‡ ἀλλήλοις ὑπεχώρησαν ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, πάντως

* Τῆς τύχης] Cod. Aug. ψυχῆς. ibid. φασὶ δέ. *Beck.*
† Φυλάττῃ] Φυλάττωσι vult Valck. *Beck.*
‡ Ἀλλήλοις ὑπεχώρησαν] Ἀ. συνεχώρησαν mavult Valck. ἐπιτήδεια ἐπεφέρετο] ἐπ. ἐποιεῖτο scribi posse ἐπορίζετο, vel potius ἀπεφέρετο, monet Valck. Φερεκύδης etc.] Aug. sic.: Φερεκύδης δὲ (l. μὲν Valck.) *Beck.*

60. E Leid. 1. Valck. edidit πόρπησιν, quæ forma Ionica a Ionibus ad Atticos transiit, et a Tragicis imprimis adhibita, sed a librariis in communem mutata est. —De ipsa re copiosius alii poëtæ cecinerunt, quos V. laudat. *Beck.*

61. Statius Theb. IV. 336. *Dum roseis venit umbra genis.* *Por.*

ἐπεὶ—σκιάζεται] Pacuvius ap. Scriver. p. 81. *Nunc primum opacat flore lanugo genas:*

Ad hæc et seqq. in D. glossæ hæc: τῶν ἐμῶν τέκνων ἡ σιαγὼν κατάσκιος γέγονε δηλονότι, διὰ κλείθρων ἐν οἴκῳ ἀσφαλισάμενοι ἔκρυψαν, ἵνα ἡ συμβεβηκυῖα παρανομία ἀμνήμων γένοιτο, ἤγουν ἀφανισθείη τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων, πολλῆς μηχανῆς χρήζουσα εἰς τὸ ἀμνήμων γενέσθαι. *Beck.*

66. Θηκτῷ σιδήρῳ, etc.] Hunc locum *Plutarchus* in *Pyrrho* laudat. Vid. *Hug. Grotii* de Jure Belli et Pacis, *Prolegom.* §. 23. in Notis.

Hunc locum laudant Plutarch. T. I. p. 388. A. T. II. 483. E. Julian. Orat. 7. p. 228. B. Statius Theb. I. 84. ita reddit: *Generis consertia ferro dissiliant.* De diris Œdipodis cum alios, tum Antimachi versus ap. Athen. XI. p. 466. A. contulit V.

διαλλαχεῖν D. *Beck.*

67. Pro τώδ' Heath. scribit τὼ δ'.

φόβω D. sed ον superscriptum. τελεσφόρους Gl. Cod. D. τέλος φερούσας. *Beck.*

68. εὐχὰς restituit Valckenærius ex Moschopulo ad Hesiod. Op. et D. 540. p. 120. ed. Heins. et MSS. suis, quibus accedunt, credo, ceteri omnes. Hanc lectionem ad ἀρας v. 65. rettulit Joannes Burtonus, errore in conferendis codicibus solenni. Deinde κραίνοιεν pro κραίνωσιν

Ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
Φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα,
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
Ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
Καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων,

Paciscentes constituerunt ut junior Polynices
Prius volens exularet hac terra:
Eteocles vero manens, sceptra terræ teneret,
Per vices mutantes annum. Postquam autem ad clavum
Regni consedit, non discedit ex regno,

S. καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπεφέρετο ὁ Πολυνείκης· δεῖ οὖν εἰδέναι, ὅτι οὐ παρὰ πᾶσι συμφωνεῖ ὁ Πολυνείκους εἰς Ἄργος ἄφιξις. Φερεκύδης γὰρ ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας. Ἑλλάνικος δὲ ἱστορεῖ, κατὰ συνθήκας αὐτὸν συγχωρῆσαι τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ, λέγων αἵρεσιν αὐτῷ προθεῖναι τὸν Ἐτεοκλῆ, εἰ βούλοιτο τὴν βασιλείαν ἔχειν, ἢ τὸ μέρος τῶν χρημάτων λαβεῖν, καὶ ἑτέραν πόλιν οἰκεῖν. τὸν δὲ, λαβόντα τὸν ὅρμον, καὶ τὸν χιτῶνα Ἁρμονίας, ἀναχωρῆσαι εἰς Ἄργος, κρίναντος τοῦ μέρους τὴν βασιλείαν Οἰδίποδος παραχωρῆσαι· ὧν τὸν μὲν ὅρμον Ἀφροδίτη, τὸν δὲ χιτῶνα αὐτῇ Ἀθηνᾶ ἐχαρίσατο, ἃ καὶ δέδωκε τῇ θυγατρὶ Ἄδραστος Ἀργείᾳ· * ὅθεν Εὐριπίδης ταῖς δύο ἱστορίαις ἐχρήσατο, ἐνταῦθα μὲν τῇ Φερεκύδου, ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου. ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, ὁ δὲ Σοφοκλῆς (Œd. Col. 367.) τὸν Πολυνείκην μείζονα οἶδεν ἐν Οἰδίποδι· Τὸν νεώτερον] Κατὰ μὲν Εὐριπίδην νεώτερος Πολυνείκης Ἐτεοκλέους, ὡς δὲ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδίποδι λέγει πρεσβύτερος, ἔχων μὲν τὴν τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν τὸν τεταγμένον χρόνον, καὶ πάλιν παραχωρήσας Ἐτεοκλεῖ, ἀπατηθεὶς δὲ ὑπ' ἐκείνου ὡς ἐπὶ τοῖς ἴσοις διατεθησομένου. 72. "Ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυ-"γοῖς] Ἀπὸ τῆς τιμῆς καὶ καθέδρας δηλοῖ τὴν βασιλείαν." Ἐπὶ ζυγοῖς] Ζυγὸς κυρίως ἐπὶ τῶν κυβερνητῶν, ἐν ᾧ καθήμενοι τὰ ἱστία μεταχειρίζονται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλης ἐξουσίας τοῦτο φασί. 73. Καθέζετ' ἀρχῆς] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας. μετενήνοχε δὲ ἀπὸ τῶν κυβερνητῶν. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ζεὺς ὑψίζυγος. ἐπὶ γὰρ

* In cod. Aug. hæc sic leguntur: ὅθεν ὁ Εὐρ. ταῖς δύο Ἀργείαις ἐχρίσατο—Φερεκύδους—Ἑλλανίκου. Ἔταξαν τὸν νεώτερον. *Beck.*

edidit Brunckius, ex Dawesii præcepto Misc. Crit. p. 82. Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse Tragici. Confer Hec. 1128—1133. κραίνωσιν etiam Moschopul. *Por.*

Apud poëtas sæpe ἀραὶ et ἀρᾶσθαι de precibus in bonam partem dicuntur, sed εὐχαὶ et εὔχεσθαι de diris et imprecationibus, ut ap. Lat. *preces.* v. Valck. ad h. l.

κραίνοιεν pro κραίνωσιν edidit Brunck. auctore Dawesio Misc. Crit. p. 82. quoniam consecutionis temporum leges non admittunt conjunctivum præsentis. Cf. Brunck. ad Andr. 626. et append. not. ad Orest. 647. Pro Ἀρὰς D. Εὐχὰς, atque sic ed. Brunck. In D. suprascr. τὰς κατ' αὐτῶν δηλονότι τελειώσωσι, ποιήσωσιν ὤφειλε. *Beck.*

Εὐχὰς] Ita bene Valck. ex MS. Leidens. et Moschopulo ad Hesiod. Op. et D. 540. Ed. Ald. ἀράς. *Musg.*

69. Pro πάρος Reisk. legit πάτρας; ut πάτρας χθόνα pleonastice dictum sit pro πάτραν. Cel. Morus Prol. super Phœn. p. 20. πάρος vertit *ante.*—Apud Soph. Œd. Col. 363. 1463. Polynices dicitur πρόσθε γεννηθεὶς et πρεσβεύων. *Beck.*

71. Ἐτεοκλεᾶ] Ita scribo, ut Metro consulam, a Recto Ἐτεοκλέης, έεος, quod facit in Attica contractione Accus. Ἐτεοκλεᾶ, ut τὸν εὐφυέα, εὐφυᾶ. Vid hujus Fabulæ v. 1267.

Ἐτεοκλέα D. ut et Br. *Beck.*

72. s. Ex Æschyli l. l. hausisse Euripidem metaphoram hanc suspicatur V. Locum hunc laudat Eustath. ad Iliad. δ. 166. et habet ζυγοῖς. *Beck.*

72. ζυγοῖς] Metaphora a *transtro navium superiore.* vid. Æsch. Agam. v.

Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός.
Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
Πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
Ἐγὼ δ' ἔριν λύουσ', ὑπόσπονδον μολεῖν
Ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός.
Ἥξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησὶν αὐτὸν ἄγγελος.

Sed extrudit exulem Polynicen ex hac terra.
Ille vero Argos veniens, junctus affinitate Adrasto,
Magnum conscribens exercitum Argivorum adducit:
Et veniens ipsa hæc Thebana mœnia septem portarum,
Repetit paternum regnum, et partem terræ.
Ego vero ut reconciliarem eos, persuasi filio, filius
Ut factis induciis veniret, priusquam congrederentur acie:
Nuncius autem missus ait eum venturum esse.

S. τοῦ ὑψίστου ζυγοῦ καθήμενος, ὡς κυβερνήτης * πάντως φέρει τοὺς οἴακας. Μεθίσταται θρόνων] Μεθιστῶ τινὰ τῆς καθέδρας, ἤγουν ἐν ἑτέρῳ τῆς καθέδρας τόπῳ μετάγων ἱστῶ. καὶ μεθίσταμαι ἐγὼ τοῦ θρόνου, οὐχ ὑπό τινος. 75. Κῆδος] Ἐπιγαμβρεία. λείπει δὲ ὁ καί. 76. Ἀσπίδ'] Ἀντὶ τοῦ στράτευμα. 79. Ὑπόσπονδον μολεῖν] Μετὰ σπονδῶν καὶ φιλίας. 80. Πρὶν ψαῦσαι] Ἅψασθαι πολέμου. πρὶν τὸν πόλεμον συγκροτηθῆναι.

* Πάντας φέρει (B.)] Πάντως φ. M. ex edd. vett. In cod. Aug. ita:—καθήμενος, καὶ κυβερνήτης περιφέρει τοὺς ο. *Beck.*

1626. Hesych. v. Κληΐδες. Lib. P. ζυγῷ. sed utrumvis probum esse ostendunt loca citata. *Musg.*

73. ἄρχων pro v. l. habent M. R. *Por.*

74. φυγάδ' ἀπωθεῖ D. cum gl. ἐξόριστον ἀποπέμπει. *Beck.*

75. Codd. Leidd. Ἐς αὐτὰ δ' ε. Sed etsi ἐπὶ et εἰς quarto casui juncta significant sæpe, *contra*, *adversus*, tamen verbis, motum ad locum indicantibus, magis hoc sensu additur ἐπί. Itaque vulgatam lectionem retinendam monet V. et vertit: *veniens adversus hanc urbem animo infesto regnum repetit paternum.* *Beck.*

77. ἐς vel εἰς in textu multi MSS. pro v. l. quidam. Sed ἐπ' servandum videtur. *Por.*

ἐς αὐτὰ D. *Beck.*

79. Conatum significat λύουσ', ut recte Heathius et Brunckius, ut nihil opus sit Valckenærii conjectura, λύσουσ'. *Por.*

Valck. corrigit λύσουσ'; neque enim h. l. præsens pro futuro poni posse censet. Vulgatum tuetur Heath. "Non enim hoc, ait, filiis persuasit tantum Jocasta, ut litem postea facilius ipsa dirimeret, sed hac ipsa persuasione jam aliquatenus in lite dirimenda promovisse se sperabat. *Litem dirimens* igitur idem hic valet ac, *dum in lite dirimenda distineor.*"

λύουσα D. λύειν h. l. est dirimere cupere. Verba enim actionem significantia sæpe tantum voluntatem aut conatum indicant. v. Markl. ad Suppl. 495. et Brunck. ad h. l. Ad μέρη χθονὸς Gl. Cod. D. τὸ μέρος τὸ ἀνῆκον αὐτῷ τῆς χθονός. *Beck.*

82. φαεινὰς Ald. φαεννὰς Leid. Cant. φαενὰς M. Deinde πύλας, plures codices, et J. pro v. l. *Por.*

Pro πτύχας Codd. Leidd. πύλας, quod librariis tribuit Valck. Idem ex uno Leid. recepit φαεννὰς pro φαεινὰς, nam Doricas formas φαεννὸς, δεννάζειν, etiam ab Atticis frequentari.

πύλας D. *Beck.*

83. ξύμβασιν miro consensu edd. MSS. Metrum primus restituit Brunckius. *Por.*

Ἀλλ', ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις·
Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτῶν
Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ὦ κλεινὸν οἴκοις, Ἀντιγόνη, θάλος πατρὶ,
Ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν

At, o inhabitans lucidas plagas cœli,
Jupiter, serva nos, da reconciliationem liberis.
Oportet enim te, siquidem sapiens es, non sinere
Eundem hominem semper esse miserum.

PÆDAGOGUS.

O Antigone, egregium germen patris in domo,
Postquam te mater gynæceum relinquere

P. ΠΑΙΔ. Ὦ Ἀντιγόνη. ἔνδοξον τῷ πατρὶ βλάστημα ἐν τοῖς οἴκοις, ἐπεὶ σὲ ἡ μήτηρ κατέλιπε διὰ τὰς σὰς ἱκεσίας ἐκλιπεῖν τοὺς παρθενῶνας, καὶ ἀνελθεῖν δηλονότι, εἰς τὸ ἔσχατον

S. 82. Ναίων πτύχας] Ἀντὶ τοῦ ἀκρωρείας, ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ πτὺξ, πτύχας· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πτυχὴ, πτυχάς. 84. Εἰ σοφὸς πέφυκεν] Ἐπειδὴ τῶν εὐσεβῶν ἐπίσκοπος. 86. Ὦ κλεινὸν] Ὁμηρικῷ ζήλῳ ἀνάγει Εὐριπίδης Ἀντιγόνην ἰδεῖν τὸ στράτευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένην ἐποίησε· πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν τῷ Πριάμῳ δεικνύει τὰ τοῦ στρατεύματος, Ἀντιγόνῃ δὲ ὁ παιδαγωγὸς διηγεῖται. Ὦ κλεινὸν οἴκοις] Ἡ τοῦ δράματος διάθεσις ἐνταῦθα ἀγω-

83. σύμβασιν hic scribendum esse, non ξύμβασιν, metri causa, docet Br. ad Æsch. Prom. 243. observatque non nisi post syllabam longam aut vocalem brevem producendam scribi posse ad normam veteris Atticæ dialecti ξυν.

σύμβασιν, non ξύμβασιν, edidit Br. quia hæc durior forma non nisi antiquæ Atticæ dialecto propria, in senariis Eurip. non ferenda. Cf. Brunck. ad. Æsch. Prom. 243. *Beck.*

84. Quæ ex Euripide citat Athenagoras Legat. p. 22. ὤφειλε δ', εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθεστάναι, hinc sumta putat Valckenærius. Pro βροτὸν idem βροτῶν conjicit, quod recepi; sed sine causa, opinor, χρῆν mavult. *Por.*

Valck. conjicit legendum βροτῶν τὸν αὐτὸν, atque hoc dicendi genus aliis locis illustrat. Athenag. Deprec. p. Christ. c. 6. laudat locum ita:

Ὤφειλε δ', — — εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθεστάναι.

Deficientia ita suppleri posse V. monet, ὄντως εἴπερ — et quoniam Athenag. habet ὤφειλε, in Eurip. corrigit χρῆν. At Heath. retineri jubet χρή: de rebus enim præsentibus aut futuris agi, non de præteritis; et Athenagoram aut memoriter laudasse, aut generaliorem sententiam proferre voluisse. *Beck.*

85. ἀεὶ membr. Cant. J. quod et infra 550. habent Cant. M. R. Clemens, Aristoteles, 1091. membr. Cant. M. R. *Por.*

Hic aliisque in locis cod. Reg. ἀεί. — καθιστάναι D. *Beck.*

86. πέρα pro πατρὶ Marklandus, scilicet ut figuram Colophoniam vitaret. Supra 17. ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ. *Por.*

Ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη] Ex hoc loco *Statius* sibi viam patefecit ad producendam *Antigonam*, exercitus *Thebani* spectatricem. *Thebaidos* l. IX. (ubi Pædagogum vocat *Phorbam.*)

Turre procul sola, nondum concessa videri
Antigone populis, teneras defenditur atra

Μεθῆκε, μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον,
Στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,
Ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,

Permisit, et in extremam contignationem domus ascendisti,
Ut videas exercitum Argivorum propter preces tuas:
Expecta, donec investigavero viam

P. ὑπερῷον τῶν μελάθρων ὥστε ἰδεῖν τὸ στράτευμα τὸ Ἀργεῖον, ἐπίσχες, σαυτὴν δηλονότι,

S. νιστικωτέρα γίνεται· τὰ γὰρ τῆς Ἰοκάστης παρελκόμενά εἰσι, καὶ ἕνεκεν τοῦ θεάτρου ἐκτέταται· ἡ δὲ ἔξοδος τῆς παρθένου, εἰκὼν ἐστὶ τῆς Ὁμηρικῆς τειχοσκοπίας τῆς Ἑλένης, ἐκ τοῦ ἐναντίου. ἐκεῖ γὰρ γυνὴ τῷ γέροντι δείκνυσι. διδάσκει δὲ πρόοδον παρθένου γενέσθαι κατ' ἐπιτροπὴν μὲν μητρὸς, * παιδαγωγίαν δὲ τροφέως, χρείας τε μὴ τῆς τυχούσης ἐπειγούσης τὴν ἔξοδον. Ἄλλως. † Εὐδιοίκητος ἂν ἡ τῆς Ἀντιγόνης ἔξοδος· καλῶς δὲ τὴν βασιλικὴν παρθένον οὐ γυναῖκες φυλάττουσιν, ἀλλ' ὁ διὰ τὸ γῆρας σώφρων καὶ φρόνιμος. τοιγαροῦν οὐκ ἀσκέπτως μετ' αὐτῆς ἔξεισιν, ἀλλ' ἐρημίαν παραφυλάξας. ἐνόμιζε γὰρ διὰ τὸν πάσης πόλεως κίνδυνον, δεῖν τὴν τῆς κόρης μέλεσθαι ποιεῖν εὐταξίαν. Ὦ [κλεινὸν] Σύστημα προκαταστατικὸν τῶν ἑξῆς ἀλλοιοστρόφων συστημάτων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ιε', ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 88. Διῆρες ἔσχατον] Διῆρες, τὸ διηρημένον καὶ ὑπερκείμενον τῶν ὑπερῴων· τὸ δίστεγον τῶν ὑπερῴων· οἷον δύο, Διῆρες· ὡς μόνον, Μονῆρες· ἀπὸ τοῦ δὶς,

* Παιδαγωγίαν] Παιδαγωγία cod. Aug. *Beck.*

† Εὖ διοίκητος] Forte εὖ διῴκηται Valck. In Aug. hæc non exstant, sed hæc tantum: Καλῶς φησὶ τὴν β. παρθενίαν — — οὐκ ἀσκόπως etc. μέλεσθαι ποιεῖν] Aug. δεῖν τὴν τῆς κόρης ἀμελεῖν εὐταξίαν, hinc Valck. corrigendum putat: οὐ δεῖν τ. τ. κ. ἀμελεῖσθαι εὐτ. *Beck.*

Veste genas, juxtaque comes, quo Laius ibat
Armigero, etc.

In codd. Leidd. et Cantabr. Piersii θάλλος. οἴκοις — πατρὶ sunt, qui accipiant pro οἴκοις πατρὸς per figuram Colophoniam: at apud Eurip. et Soph. tantum Dativi pronominum sic conjunguntur, monente Valck. Etiam Reiskio durum videtur οἴκοις πατρὶ pro πατρός. Hinc V. D. in Misc. Lips. Vol. 6. p. 302. corrigit πάρει, *prodi*, at nullus nexus foret inter hoc verbum et ἐπίσχες v. 90. Ob hoc ipsum ἐπίσχες Heath. repudiat conjecturam Marklandi πέρα. Valck. et Heath. οἴκοις accipiunt pro ἐν οἴκοις, *germen, quod in domo patri crescit.*

θάλλος D. πατρὶ pro πατρὸς poëtam ob suavitatem soni scripsisse censet Brunck. Simile exemplum Dativi euphoniæ causa pro Genit. positi affert ex Hipp. 189. χερσὶν πόνος. *Beck.*

θάλος πατρὶ] Confer συζύγου πατρὶ Alcest. 321. γυναῖκας υἱᾶσι Soph. Antig. 577.

Simile est, quoad constructionem, Pindari Θέμις, θυγάτηρ τέ οἱ Olymp. IX. Antistr. 1. *Musg.*

88. μελάθρων δ' Ald. sed δ' omittunt plerique MSS. et Etymolog. p. 274, 26. ubi MS. apud Valck. addit μεθῆκε. *Por.*

Διῆρες] Ita scribo παρὰ τὸ διαίρω. *Scholiastes* διῆρες male retinet, explicat pejus. *Barnes.*

Etiam in cod. Flor. Leid. 2. et Etym. M. p. 274. deest δ'. Perperam a Barn. editum esse διῇρες, et scribi debere διῆρες sine iota subscr. ostendit V. conf. Albert. ad Hes. h. v.

δ' ante ἐς omittit D. Suprascriptum ἀνελθεῖν δηλονότι. Etiam Br. δ' et comma ante μελάθρων omisit. Idem διῆρες scripsit.

Ad διῆρες Prev. observat, fuisse haud dubie in scena parvam turrim duarum contignationum, ad unum latus palatii positam. *Beck.*

μελάθρων] Sequitur in Aldina δ'. quod delet Kingius ex MSS. Bodl. *Musg.*

89. ἱκεσίαις Ald. In proximo versu ὡς ἂν pro ἕως ἂν a Tragicis usurpari negat Brunckius, ideoque mutat in ἔς τ' ἄν. Male. ὡς ἂν est *ut*. Qui jubet alium manere, *ut* ipse aliquid faciat, simul jubet manere, *donec* id fecerit. In eodem errore versatur Brunckius, cum in Homerico hymno 160. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα

Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβωι φαντάζεται,
Κἀμοὶ μὲν ἔλθηι φαῦλος, ὡς δούλωι, ψόγος,
Σοὶ δ', ὡς ἀνάσσηι· πάντα δ' ἐξειδὼς φράσω,

Ne quis civium in via appareat,
Et mihi, ut servo, veniat mala reprehensio,
Tibique, tanquam reginæ: cum vero exploraverim omnia, dicam

P. ἀνάμεινον, ὡς ἂν προεξερευνήσω· καὶ ἴδω τὴν ὁδὸν, μή τις ἀπὸ τῶν πολιτῶν φαίνεται ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἐμοὶ μὲν ἔλθοι καὶ καταλάβοι κακὸς ψόγος ὡς δούλῳ, σοὶ δὲ καθὰ ἀνάσσῃ καὶ κυ-

S. κατὰ δύο οὔσης τῆς ὀροφῆς. Καταχρηστικώτερον δὲ, κἂν * τριόροφος ᾖ, κἂν πολύστεγος, οὕτως λέγεται. Οἱ δὲ Διῆρες, τὸ διερὸν, οἷον ὑπαίθριον. 91. Μή τις πολιτῶν] † Ταῦτα καταμηχανᾶσθαι φασὶ τὸν Εὐριπίδην, ἵνα τὸν πρωταγωνιστὴν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἰοκάστης προσώπου μετασκευάσῃ· διὸ οὐ συνεπιφαίνεται αὐτῷ Ἀντιγόνη, ἀλλ' ὕστερον. οἰκονομικῶς δὲ ὁ ποιητὴς φησὶν αὐτὸν ἀπεστάλθαι εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπως εὔλογον ἔχῃ πρόφασιν τοῦ ἐπιγινώσκειν ἅπαντας. Φαντάζεται] Ὁριστικὸν ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ——— ἴν' εἴδομεν· ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν· Εἰδὼς] ἀντὶ τοῦ γιγνώσκων. 92. Κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος] Εἰ γάρ τις ἐθεάσατο Ἀντιγόνην, ἐμέμψατο μὲν καὶ τῷ παιδαγωγῷ. ἀλλ' ἐλάχιστον δούλῳ τυγχάνοντι, ἐκείνῃ δὲ ὡς μάλιστα, ἅτε ἀνάσσῃ· εἶπεν οὖν ὁ παιδαγωγὸς εἰς ἑαυτὸν μὲν, κἀμοὶ ἔλθῃ φαῦλος ψόγος ὡς δούλῳ, ἀπεσιώπησε δὲ τὸ, σοὶ δὲ ἔλθῃ μέγας, ὡς ἀνάσσῃ, καὶ ἀφῆκε νοεῖσθαι. 93. Σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ] Ἤγουν ἀναλλότριον

* Τριόροφος pro ὄροφον Jungerm. ad Polluc. I. 81. legebat μονόροφον, quod probat Heath. *Beck.*

† Ita legit Cod. Aug. Ταῦτα μηχανᾶσθαι—ἀπὸ τῆς Ἰοκάστης τῆς πρόσω μετασκευάσῃ. *Beck.*

πρὸς δώματα πατρὸς Ἔλθωμεν, pro ἵνα legit ἕως. *Por.*

90. ἔς τ' ἂν edidit Brunck. quia non ὡς ἂν, sed vel ἕως ἂν vel ἔς τ' ἂν significat *donec* (ut Soph. El. 104. Æsch. 376. 703. 798. coll. v. 816. Soph. Œd. Col. 114.) ὡς ἂν semper est *ut*. Locos enim tres Sophoclis, in quibus aliter usurpari videtur, emendavit idem Vir doctus. *Beck.*

91, 92. Diversos modos jungit Euripides, quoniam ad tempora diversa spectant. Poterat, si metrum pateretur, dicere, ἵξεται, sed ἔλθῃ prætulit, quod recte ex MSS. Kingius pru ἔλθοι reposuit. Similiter modos variavit Aristophanes Plut. 329. Δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα Ὡστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν. Ubi alterum (τὸ ὠστίζεσθαι) revera quotidie fiebat; alterum vero (τὸ παριέναι τὸν Πλοῦτον) ex futuri temporis eventu pendebat. Alibi tamen diversos verborum modos de eodem tempore conjunxit, ut Vesp. 282. λέγων ὡς φιλαθήναιος ἦν καὶ τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι. Pro μή τις unus Par. εἴ τις, quod maluit Valckenærius, habet, teste Musgravio. ἔλθῃ, præter codices Kingianos, dant C. Cant. J. L. *Por.*

91. Thomas M. V. Φάσματα — Φαντάζω καὶ φαντάζομαι, τὸ ἁπλῶς φαίνομαι. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ (imo Φοινίσσαις)· Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Valck. monet, rarius μὴ, ἵνα et ὅπως cum Indicat. Præs. construi, sæpius cum Futuro, Euripidem vero rariores structuras non sectari. Heath. μή τις vertit *num quis*. pro ἔλθῃ ex Edd. ante Kingium ἔλθοι revocavit V. *Beck.*

Offendit Valckenærium indicativus particulæ μὴ subjunctus. Sed ita sæpe Veteres. Orest. v. 203.

μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε.

Troad. v. 178, 179.

——— ἐπακουσόμενα,
Βασιλεῖα, σέθεν, μή με κτείνειν
δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν.

Chariton Aphrodis. Lib. 3. p. 73. μὴ διεψεύσατο ἡμᾶς ὁ Θήρων, καὶ τέθνηκεν ἡ δυστυχής. Paullo inusitatius est, in eadem periodo primo indicativum, deinde vero subjunctivum ab ea particula regi. Habet tamen Lucianus in Hermotimo: ὅρα, μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται.

Valckenærio placet εἴ τις πολιτῶν, ut inveni quidem in uno Parisiensium.

Ἅ, τ' εἶδον εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἐνθένδ' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
Ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις·
Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδὶ,
Σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στράτευμ' ὅσον.

Et quæ vidi, et quæ audivi ab Argivis;
Quando veni ferens fratri tuo fidem publicam
Hinc illuc, et huc rursus ab illo.
Sed nemo civium appropinquat his ædibus;
Supera pedibus veteres scalas ex cedro factas;
Et considera campos et ad Ismenum fluvium,
Et fontem Dirces, quantus exercitus hostium.

P. ρία· πάντα δὲ φράσαι καὶ εἶπω, ἅ τινα ἐθεασάμην, καὶ εἰσήκουσα παρὰ τῶν Ἀργείων, ὅτε ἦλθον φέρων τῷ σῷ ἀδελφῷ σπονδὰς ἐνθένδε, ἀπὸ τούτου τοῦ τόπου, ἐκεῖσε, παρ' ἐκείνου δὲ πάλιν ἐνταῦθα. ἀλλ' οὐδεὶς ἀπὸ τῶν πολιτῶν πλησιάζει ἐν τοῖς δόμοις, διέρχου δὲ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν παλαιὰν κλίμακα τὴν ἀπὸ τοῦ κέδρου, καὶ σκόπει τὰ πεδία, καὶ τὰ ῥεύματα τοῦ

S. παρὰ τὸ ἀξίωμα τὸ σόν. 96. "Ἐνθένδ' ἐκεῖσε] Ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐκεῖσε, καὶ ἀπὸ τῶν "ἐκεῖσε δεῦρο." 98. Κέδρου παλαιὰν κλίμακ'] Διὰ τοῦ, Κέδρου παλαιὰν κλίμακα, λεληθότως τὸν πλοῦτον τῶν βασιλείων παρίστησιν, ὅπου γε κεδρίνην τὴν κλίμακα φησί. 99. "Ἰσμη-"νοῦ] Ἰσμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, ὅθεν καὶ Ἰσμήνιος ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ἐν αὐτῷ τιμᾶται." 100. Δίρκης τε νᾶμα] Δίρκη, κρήνη Θηβῶν, πλησίον τοῦ Ἰσμηνοῦ, ἀπὸ Δίρκης ὀνομασθεῖσα. * οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἐκτεθέντες ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀντιόπης, καὶ τραφέντες ἐν τοῖς

Οἱ γὰρ περὶ Ζ. καὶ Ἀμφ.] Kingius: Ἀμφίων γὰρ καὶ Ζῆθος, ut in cod. Leid. est. ὕστερον δὲ παρέδωκεν—] idem cod. Leid. et King. μετὰ ταῦτα αὐτὴ ἡ Δίρκη ὀργισθεῖσα Ἀντιόπῃ, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς τούτους ὑπὸ ταύρων ἀναιρεθήσεσθαι. ib. ἐπὶ τῶν ταύρων (B.)] V. et M. cum King. ὑπὸ τῶν ταύρων. Cod. Leid. ita: μητέρα οὖσαν αὐτῶν, ταύτην μὲν εἴασαν, τὴν δὲ Δίρκην ὑπὸ τῶν ταύρων διασπασθῆναι ἐποίησαν. Ultima καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμὸς rectius abessent judice Valck. *Beck.*

Sed hoc constructionem magis impeditam reddit. Quem enim sensum habebit καὶ εἰ μὲν ἔλθῃ ἐμοὶ ψόγος, quod nihil profecto aliud est, nisi initium Enthymematis, sublato fine. *Musg.*

93. Gl. Cod. D. ὡς ἀνάσσῃ ἤγουν ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀξίωμα τὸ σόν. *Beck.*

95. σπονδὰς] Gl. Cod. D. τὰς ἐπὶ τῇ διαλλαγῇ ἀγγελίας. *Beck.*

97. ἐγχρίμπτεται vel ἐγχρίπτεται MSS. quidam. *Por.*

101. Sic Ald. et pars codicum. Alii γηραιὰν, ut Brunckius edidit. ὄρεγέ μοι γραῖαν mavult Kingius, probante Valckenærio. *Por.*

Versum hunc aut trochaicum esse posse, aut antispasticum dimetrum acatalectum ex duobus antispastis quinquesyllabis constantem, et ita nulla mutatione opus esse, monet Heath. Nam Valck. legi jubebat ὄρεγε νῦν, ὄρεγε νῦν γραῖαν, vel potius cum King.—μοι γραῖαν, quia Metricus Schol. pedem secundum voluit esse pæonem quartum; γραῖα χεὶρ, γραῖα ὠλένη sæpe apud Eurip. occurrunt. Pronomen μοι insertum orationem reddere languidiorem judicabat Heath.—Hæc altera scena, quæ Antigonen et Pædagogum de hostili exercitu colloquentes sistit, improbatur Cel. Moro Prolus. super Phœn. p. 8. ss. nihil enim in totius rei serie esse, unde hoc colloquium sponte oriretur, nec continere semina futurorum eventuum, nec apparere, quid chorus interea fecerit,

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν
Νέαι χεῖρ᾽ ἀπὸ κλιμάκων,
Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.

ΠΑΙ. Ἰδοὺ ξύναψον, παρθέν᾽· εἰς καιρὸν δ᾽ ἔβης·
Κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
Στράτευμα, χωρίζουσι δ᾽ ἀλλήλων λόχους.

ANTIGONE.

Porrige nunc, porrige senilem
Juveni manum de gradibus,
Sublevans vestigium pedis.

Pæd. Ecce junge manum, virgo, opportune ascendisti,
Exercitus enim Græcorum jam movetur,
Jam separant a se invicem cohortes.

P. Ἰσμηνοῦ, καὶ τὸ νᾶμα τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς, ὅσον ὑπάρχει τὸ στράτευμα τῶν πολεμίων. —— Ὄρεγε καὶ πάρεχε ἀρτίως ἀπὸ τῶν κλιμάκων τὴν χεῖρα τὴν γεραιὰν τῇ ἐμῇ νέᾳ χειρὶ, ἐπανατέλλων καὶ ἀναβιβάζων τὸ ἴχνος τοῦ ποδός. Ὦ παρθένε, ἰδοὺ σύναψον, ἐγκαίρως γὰρ ἐπορεύθης· κινούμενον γὰρ ὑπάρχει τὸ Ἀργεῖον στράτευμα, χωρίζουσι δὲ καὶ ἀποχωροῦσιν

S. βουκόλοις τῆς Δίρκης, ἐβουκόλουν αὐτῇ. ὕστερον δὲ παρέδωκεν αὐτοῖς τὴν Ἀντιόπην ἐπὶ τὸ διὰ ταύρων διασπάσαι. οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν μητέρα αὐτῶν, αὐτῆς μὲν ἐφείσαντο, τὴν δὲ Δίρκην ὑπὸ τῶν ταύρων διέσπασαν. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἐσύρη, Δίρκη καλεῖται, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ ποταμός. 101. Ὄρεγε νῦν] Πάρεχε μοι τὴν χεῖρα ὁδηγὸν, ἤγουν ὁδήγει με. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔκτεινε τὴν παλαίαν σου χεῖρα ἐμῇ τῇ νέᾳ, ἅμα προσαναβαίνων. Ἐπαντέλλων γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἐπανάγων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ γὰρ οὗτος εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀναβαίνει. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Α΄. — Ὄρεγε νῦν] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἀνομοιόστροφα κυρίως, διὰ τὸ μὴ εἶναι κατὰ σχέσιν, καὶ εἰσὶ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα γ΄. Τὸ α΄ παιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παιώνων τετάρτων δύο καὶ σπονδείου. Τὸ β΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου. Τὸ γ΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 104. Ἰδοὺ, ξύναψον] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι γ΄, εἶτα παράγραφος. 106. "Χωρίζουσι δ᾽

explerì quidem vacuum temporis intervallum, donec Polynices adveniret, sed non debuisse tam longum intervallum fingi, verisimilitudinis etiam leges in temporibus adventus Polynicis metiendis negligi; nam quem modo in castris viderat Antigone Polynicem, is, dum brevis oda cantatur, campis peragratis adest. Vera insertæ hujus scenæ caussa videtur studium imitandi Homerum, et mereri commendationem hanc scenam monet M. ob curam latendi, dignam puellari verecundia, vicissitudinem metri lyrici et alterius, animum puellæ erga Polynicem etc.

γηραιὰν rescripsit Br. Vulgatum in D. *Beck.*

103. Plures MSS. ἐπανατέλλων, nonnulli ἐξανατέλλων, sed Hesychius ἐπαντέλλων, ex Tragico Lexico, ut credibile est. Inde enim sumsit πυρσαῖς γένυσιν, supra 32. inde Πολύβῳ τροφεῖ 45. δάκῳ φρένα 394. et alia. *Por.*

ἐπαντέλλων cum Edd. habet Hesych. In codd. Leidd. duobus ἐπανατέλλων. *Beck.*

ἐπανατέλλων D. cum gl. ἐπαναβιβάζων. *Beck.*

104. ξύναψον,] Gl. Cod. D. ἅρμοσον τὴν χεῖρά σου τῇ ἐμῇ. *Beck.*

106. δ᾽ omittere vult Valckenærius, unius Leid. auctoritate. Sed habent ceteri et Eustathius, ab ipso citatus, in Il. B. p. 239, 23. (181, 22.) *Por.*

ΑΝ. Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
Πεδίον ἀστράπτει.
ΠΑΙ. Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα
Πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.

Ant. O veneranda filia Latonæ
Hecate, æneus totus
Campus fulgurat.
Pæd. Non tenuiter enim venit in hanc terram Polynices,
Magno equitatu, et multis clypeis strepens.

S. ἀλλήλων τοὺς λόχους καὶ τὰ τάγματα. Φεῦ, ὦ θύγατερ τῆς Λητοῦς σεβασμία σελήνη, ἅπαν γὰρ τὸ πεδίον ἀστράπτει κατάχαλκον, ἤτοι ἔνοπλον. Οὐ γὰρ φαύλως καὶ ἀπρεπῶς ἦλθε καὶ κατέλαβεν ὁ Πολυνείκης τὴν γῆν, ἀλλὰ βρέμων καὶ ἠχῶν ἐν πολλοῖς ἵπποις, καὶ

S. ἀλλήλων λόχους.] Ἀποχωρίζουσι καὶ κατατάσσουσιν ἀλλήλους εἰς πόλεμον." 107. Ἰὼ πότνια] Πότνια παῖ Λατοῦς καὶ τοξότης Ἄρτεμι. Ὡς παρθένος δὲ τὴν Ἄρτεμιν ἀνακαλεῖται, ἢ ἐπειδὴ τὸ πέδιον ἀστράπτον ἑώρα, τὸ δὲ τῆς σελήνης εἶδος τοιοῦτον, (εἰς γὰρ τὴν σελήνην ἀλληγορεῖται ἡ Ἄρτεμις) διὰ τοῦτο ἐκπληττομένη πρὸς τὴν Ἄρτεμιν ποιεῖται τὸν λόγον. εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι καιρὸν εἶχε τὸ ταύτην ἐπιβοᾶσθαι ὡς πολεμικήν, οὐδὲν βλάβος τῷ λόγῳ. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΩΝ ΣΤΡΟΦΩΝ Β' καὶ Γ'. — Ἰὼ πότνια] Ἡ β' αὕτη στροφὴ, κώλων ἐστι γ'. Τὸ α' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου α'. Τὸ β' ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ α' ποδὸς χορείου εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος δ' καὶ σπονδείου· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 108. Κατάχαλκον] Ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένον χαλκῷ ὡπλισμένων ἀνδρῶν. 109. Ἀστράπτει] Τῇ ὑπερβολῇ κατάπληξιν ἐμφαίνει, ὅλον λέγων ἀστράπτειν τὸ πεδίον, καίτοι ὀλίγον μέρος αὐτοῦ κατεῖχον οἱ πολέμιοι. οἰκείως δὲ τὸ ἀστράπτειν ἐνταῦθα, τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ χαλκοῦ φύσις, ὅταν τις ἐν Ἡλίῳ κινήσειεν αὐτόν. πῶς δὲ ἐνταῦθα φησὶ κατάχαλκον πεδίον, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς φησὶ, "Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν." ἀλλ' οὐ πάντες ἦσαν λευκάσπιδες. περὶ γοῦν τίνος φησὶ, Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονι κουφίζων, ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ὅπλων κατάχαλκον φησὶ τὸ πεδίον, θωρήκων τε, καὶ κνημίδων, καὶ κρανῶν; 110. Οὐ γάρ τι] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι β', εἶτα παράγραφος. 111. Ὅπλοις βρέμων] Ἐμφαντικῶς —— ἠχῶν, ἵνα σκοπῶν ἀλληγορῇ τὸν πόλεμον. ἢ κομπάζων. 112. Ἆρα πύλαι] Ἡ τρίτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ δ'. Τὸ α' δακτυλικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου. Τὸ β' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος α' καὶ δακτύλου.——ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Γ'.—Τὸ γ' προσῳδιακὸν, τρίμετρον καταληκτικόν· ἐκ χοριάμβου ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ κρητικοῦ. Τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν καθαρὸν ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 113. Ἔμβολα] Οἱ μὲν τὰς καθέτους, οἱ δὲ τοὺς στροφεῖς. "Χαλκόδετά τ' ἔμβολα] Τοὺς μοχλοὺς τῷ χαλκῷ δεδεμένους· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κλεῖθρα." Ἄλλως. Χαλκόδετα ἔμβολα, τινὲς, τοὺς στροφεῖς, παρὰ τὸ ἐμβάλλεσθαι τῇ ὀπῇ τοῦ οὐδοῦ. χαλκόδετα δὲ, ἐπεὶ χαλκῷ παρασφηκοῦνται οἱ στροφεῖς, διὰ τὸ μὴ προστριβόμενον ἐξασθενεῖν τὸ ξύλον. ἆρα οὖν, φησὶν, αἱ πύλαι καλῶς τοῖς κλεῖθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ οἱ

Laudat Eustath. in Il. β. p. 181, 21. In cod. Leid. 2. Στράτευμα· χωρίζουσιν ἀλλήλων λόχους, quod probat V., defectum enim particulæ copulantis celeritati congruere. Cæterum in his Euripidem imitatum esse Homerum observat V. post Eustath. ad Il. γ. p. 298, 38. et confert Iliad. 3, 167. 178. *Beck.*

108. Huc respexit, monente Valckenærio, Eustathius ad Il. Ε. p. 512, 40. (388, 9.) et Il. Δ. p. 471, 41, (359, 29.) corruptissime citat, κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει. Imitatus est Miltonus Par. Recuperat. III. 326. *The field, all iron, cast a gleaming brown. Por.*

Excitat Aristides T. I. p. 220. Ap. Eustath. ad Il. δ. p. 388, 9. vitiose κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστραπαῖς. Dictionem

ΑΝ. Ἆρα πύλαι κλείθροις,
Χαλκόδετά τ' ἔμβολα
Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
Τείχεος ἥρμοσται;
ΠΑΙ. Θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.

Ant. Nunquid portæ claustris,
Æneique vectes
Saxeis Amphionis operibus
Muri coaptati sunt?
Pæd. Confide: quod interiora attinet, bene munita est urbs:

P. μωροῖς ὅπλοις. Ἆρα αἱ πύλαι καλῶς τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσι, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται τοῖς λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις, ὅ ἐστι τῷ λαϊνέῳ τείχει; Θάρσει· ἔχει· τὰ ἔνδον γὰρ καὶ τὰ ἐντὸς ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως ἔχει ἡ πόλις. ἀλλ' εἰσόρα καὶ βλέπε εἰ

S. στροφεῖς καλῶς ἐνηρμόσθησαν πρὸς τὸ λαϊνεον τεῖχος, * καὶ τὰς ὀπὰς, ὅ ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Ἀμφίονος. οὐ θαρσήσασα δὲ τοῖς κλείθροις, καὶ περὶ τῶν στροφέων φησὶ, μή ποτε καὶ τοὺς στροφεῖς τῶν θυρῶν † ἀναβαλεῖν δυνήσονται οἱ Ἀργεῖοι, μὴ ἐν βάθει ἡρμοσμένους; ἄλλοι δὲ ἔμβολα φασὶ τὰς καθέτους, τὰ νῦν καλούμενα Πτερὰ. ἅπερ ἐστὶ τῇ κατασκευῇ τοιάδε. Θύραν κατασκευάσαντες ἴσην κατά τε μῆκος καὶ πλάτος τῇ πύλῃ τοῦ τείχους. ἔξωθεν αὐτῆς χαλκᾶ πέταλα καθηλοῦσιν, ὡς ὁλόχαλκον τὴν θύραν νομίζεσθαι, ‡ ταύτην ἐπάνω τῆς θύρας ἱστᾶσιν οὐχ ἑδραίαν, ἀλλ' ὥσπερ κρεμαμένην. τῶν δὲ πυλῶν κλειομένων, καθιᾶσιν ἄνωθεν τὴν κεχαλκωμένην θύραν, ἥ τις μέχρι τοῦ ἐδάφους φθάνουσα ἐκάλυπτε τὰς πύλας, ὡς ἂν μηδεμίαν ἐπιβουλὴν γίνεσθαι· ἔσθ' ὅτε καὶ πυρὸς προσφερομένου ταῖς πύλαις, ξυλίναις οὔσαις, καὶ πολεμίων μὲν πολιορκούντων, τάς τε πύλας ἔκλειον, καὶ τὰ ἔμβολα καθίεσαν· εἰρήνης δὲ οὔσης διὰ τὸ τὰς πυλὰς οὔσας μεγάλας δυσχέρειαν παρέχειν ἔν τε τῷ κλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι, ταύτας μὲν εἴων ἀνεῳγμένας διαπαντός· ἑσπέρας δ' ἠρκοῦντο τῷ ἐμβόλῳ, διά τινος μηχανήματος αὐτὸ καθιέντες καὶ ἀνέλκοντες. ἔμβολον δὲ καλεῖ ἐκ τοῦ ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ τείχους ἐμβάλλεσθαι ἔξωθεν τῶν πυλῶν. χαλκόδετον δὲ, διὰ τὸ δεδέσθαι καὶ ἠσφαλίσθαι χαλκῷ. ὁ δὲ νοῦς, ἆρα αἱ πύλαι τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται τοῖς Ἀμφίονος λαϊνέοις τοῦ τείχους ὀργάνοις, τουτέστι τοῖς ὑπὸ Ἀμφίονος κατασκευασθεῖσι τείχεσιν; ὁ μὲν γὰρ Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας. Ἀμφίων δὲ καὶ Ζῆθος ἐτείχισαν. 114. Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις] Ἀντὶ τοῦ ἔργοις. τοῖς ‖ μουσικῇ γινομένοις. φασὶ γὰρ, ὡς Ἀμφίων ὁ οἰκοδομησάμενος Θήβας, ὅτε διετίθει τὸν τειχισμὸν, οὐ χερσὶν ἐχρῆτο πρὸς τοῦτο, οὐδὲ ἦσαν οἱ συναιρόμενοι αὐτῷ τῆς οἰκοδομίας, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μουσικῆς·

* Καὶ τὰς ὀπὰς] Valck. mavult: πρὸς τ. λ. τεῖχος (κατὰ τὰς ὀπάς). *Beck.*
† Ἀναχαλᾶν (B.)] Ἀναβαλεῖν M. e. cod. Aug. in vett. edd. est ἀνακαλεῖν, sed Valck. verum putat ἀνακλῖναι. *Beck.*
‡ Valck. conjicit: ταύτην δὲ τὴν γανωτὴν (pro ἐπάνω τῆς) θύραν ἱστᾶσιν οὐχ ἑδραίαν. γανωτὴ est *æreis laminis obducta.* *Beck.*
‖ Μουσικῇ] In Leid. est: μουσικαῖς. Mox, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μουσ.] Valck. mavult: ἀλλὰ διὰ τῆς αὐτοῦ μ. *Beck.*

Eurip. a variis expressam copiose illustrat. V. *Beck.*

111. Pro ἵπποις D. ὅπλοις, aberratione oculorum librarii ad sequentia. *Beck.*

112. κλῄθροις ex Att. ratione scribi posse, V. monet. κλεῖθρα sunt portarum claustra, χαλκόδετα ἔμβολα, ferratæ robora portæ. Sequentia profert Schol. Soph. Trachin. 601. ubi ὄργανον dici ait pro ἔργον.

112. s. Jungit in unum versum. D. *Beck.*

114. Reisk. λαϊνέαις — ὀρκάναις. Hesychius ὀρκάνην, εἱρκτὴν et φραγμὸν interpretatur. *Beck.*

116. Ridet Lucianus Jove Tragœdo

Ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.
ΑΝ. Τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,
Πρόπαρ ὃς ἀγεῖται στρατοῦ,
Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ
Βραχίονα κουφίζων;
ΠΑΙ. Λοχαγὸς, ὦ δέσποινα. ΑΝ. Τίς, πόθεν γεγὼς;
Αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται;

Sed vide primum, si vis scire quis sit.
Ant. Quis est ille candenti cono,
Qui antecedit exercitum,
Æneum clypeum circa
Brachium leviter gerens?
Pæd. Dux est, o domina. *Ant.* Quisnam? Unde natus?
Dic, o senex, quomodo nominatur?

P. βούλει καὶ θέλεις γνῶναι τὸν πρῶτον στρατηγόν. Τίς ἔστιν οὗτος ὁ λαμπρὰν ἔχων περικεφαλαίαν, ὅστις ἔμπροσθεν προοδοποιεῖ τοῦ στρατοῦ, ὁλόχαλκον ἀσπίδα περὶ τὸν βραχίονα βαστάζων; Ταξίαρχος, ὦ δέσποινα. τίς, καὶ ἐκ ποίου τόπου γεγονώς; εἰπὲ, ὦ γεραιὲ, τίς κα-

S. ἐποιεῖτο τὸ ἔργον, μέλος ἀνακρουόμενος, κἀντεῦθεν τοὺς λίθους κινῶν, καὶ κατασκευάζων τὰ τείχη. ἐγένετο δὲ τὸ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι καὶ οἱ τῆς λύρας τόνοι. Ὀργάνοις] Ὀργάνοις. τοῖς ἔργοις, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. καὶ Σοφοκλῆς, "Ξουθοῦ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον," ἀντὶ τοῦ ἔργον. Συνάμα δὲ Ἀμφίονι καὶ Ζῆθος κατεσκευάζετο τὸ τεῖχος. Ἑρμῆς δὲ τὴν λύραν πρῶτος εὑρὼν Ἀμφίονι δοῦναι λέγεται. 122. "Λοχαγὸς, ὦ "δέσποινα] Λοχαγὸς λέγεται ὁ ταξίαρχος, εἷς τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν. "Ἑπτὰ λοχαγοὶ "——— ἐφ' ἑπτὰ πύλαις." Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ." (v. 145.) Ἄλλως. Λοχαγὸς] Ταξίαρχος, ἡγεμών. Λοχαγὸς] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι δ', εἶτα παράγραφος. Τίς;] Τὸ Τίς ζητεῖ τὸ ὄνομα· τὸ δὲ Πόθεν τὸν τόπον. 124. Οὗτος Μυκηναῖος] Οἱ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασί. Μυκηναῖος οὖν ἔστιν, οἰκεῖ δὲ περὶ τὴν Λέρνην, τὴν ἐν Μυκήνῃ πηγὴν, ὅ ἐστι τὴν ἐν Ἄργει. 125. Λερναῖα] Ἀπὸ μέρους τὸ Ἄργος. Λέρνη γὰρ πόλις καὶ πηγὴ τοῦ Ἄργους. Λερναῖα] Ἱππομέδων ἄναξ ὀνομάζεται, Μυκηναῖος μὲν κατὰ τὸ γένος. οἰκεῖ δὲ Λερναῖα νάματα, ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ νάματα τῆς Λέρνης· Ἄλλως. Οὗτος Ἱππομέδων ἄναξ κατὰ γένος. οἰκεῖ δὲ τὰ Λερναῖα νάματα, ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ νάματα τῆς Δίρκης (sic.) ἔστι δὲ Λέρνη πηγὴ ἐν τῷ Ἄργει. τὸ ἑξῆς οὕτως· Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος Ἱππομέδων ἄναξ, ἵνα τὸ αὐδᾶται πρὸς τὸ Ἱππομέδων ῥᾴδιον ἀποδίδοιτο τῇ συνεπείᾳ τοῦ λόγου.

Il. p. 646. Θάρσει· τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. Ubi legisse videri posset πόλει. *Por.*

τά τ' ἔνδον D. *Beck.*

118. s. Laudat Julianus Cæs p. 313. C. ubi ἡγεῖται. In MS. Flor. etiam ἀγεῖται. Ad λευκολόφας Valck. comparat vocabula Γοργολόφας, μηλονόμας et similia. *Beck.*

119. ἄγει Ald. ἡγεῖται Grot. Julian. Cæs. p. 313. C. MSS. plerique. ἀγεῖται, quod edidit Barnesius, habent Schol. C. Flor. L. membr. et quinque alii, si fides Burtono; sed quosdam ex iis ἡγεῖται exhibere suspicor. *Por.*

Ἀγεῖται] τὸ Ἄγει, quod prius obtinebat, deleo, quia sensus hoc verbum non agnoscit, et *Scholiastes* legit ἀγεῖται, et MS. quod longe melius.

ἡγεῖται D. sed Br. quoque e membr. Reg. ἀγεῖται edidit. *Beck.*

120. s. Jungit in unum versum D. *Beck.*

121. βραχίονα edidit Valckenærius. βραχίονι Ald. Variant. MSS. ἔχων Cant. R. sed κουφίζων uterque pro v. l. *Por.*

Pro βραχίονι Valck. e Codd. Leidd. et Schol. recepit βραχίονα: poëtæ enim non tantum Dativo, sed et Accus. jungunt particulam ἀμφὶ hoc sensu. v. Valck.

ΠΑΙ. Οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἱππομέδων ἄναξ.
ΑΝ. Ἒ, ἒ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς
Εἰσιδεῖν, γίγαντι
Γηγενέτᾳ προσόμοιος,
Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,
Οὐχὶ πρόσφορος ἀμερίῳ γέννᾳ.

Pæd. Hic Mycenæus quidem dicitur genere,
Habitat vero ad Lernæam paludem, rex *Hippomedon*.
Ant. Heu, heu, quam superbus, quam terribilis
Aspectu, giganti
Terrigenæ similis,
Stellatus in picturis,
Non similis mortali generi.

P. λεῖται κατὰ τὸ ὄνομα; οὗτος ὀνομάζεται, Μυκηναῖος τὸ γένος, Ἱππομέδων βασιλεὺς, οἰκεῖ δὲ περὶ τὴν Λέρνην, τὴν ἐν Μυκήναις πηγὴν, ὅ ἐστι τὴν ἐν Ἄργει πηγή. Αἶ αἶ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰσιδεῖν, γίγαντι γηγενέτᾳ παραπλήσιος, ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐσθῆτα

S. Cod. D. 126. Γαῦρος] Ἐπηρμένος τῷ σώματι, καὶ διὰ τοῦ σχήματος ἐμφανίζων τὸ αὔθαδες τῆς ψυχῆς.——ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Ε΄.—Ἒ, ἒ, ὡς γαῦρος] Ἡ ε΄ αὕτη στροφὴ, κώλων ἐστὶ ε΄. Τὸ α΄ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος παίωνος β΄ καὶ συλλαβῆς. Τὸ β΄ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. Τὸ γ΄ δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ΄ τροχαϊκὸν, δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε΄ ἀναπαιστικὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, προσῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου καὶ σπονδείου· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 128. Γηγενέτᾳ] Ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς οἱ Γίγαντες ἀνεφύησαν, ὡς ὁ μῦθος ἔχει τῶν Ἑλλήνων. 129. Ἀστερωπὸς] Ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτός. τοὺς γίγαντας * πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῷ γράφουσιν. ἴσως οὖν καὶ αὐτὸς κατάστικτον ἔχει τὴν πανοπλίαν. τὸ δὲ ἑξῆς, γραπτῷ γίγαντι παραπλήσιος. Διὰ μέσου δὲ τὸ ἀστερωπὸς ἔθηκε, δηλῶσαι θέλων τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχοντα ὁμοίως ἀστέρι. Ἐν γραφαῖσιν] Ἤγουν ἐν τῷ τύπῳ καὶ χαρακτῆρι τοῦ προσώπου, ἢ τῶν ὅπλων (κατάστικτα γὰρ καὶ ποικίλα ταῦτ' εἶχεν.) ὃ καὶ κρεῖττον· Οὐδεὶς γὰρ ἠδύνατο τὴν τοῦ προσώπου τούτου μορφὴν θεάσασθαι, ἐσκευασμένου τοῖς ὅπλοις. Ἄλλως. Ἀσ-

* Πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῷ] Valck. conjicit πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῶν. *Beck.*

βραχίονα D. *Beck.*

124. γένος] Gl. Cod. D. κατὰ τὴν πατρίδα. *Beck.*

125. Nomina τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις hinc incipiunt:

1. *Hippomedon*. 2. *Tydeus*. 3. *Parthenopæus*. 4. *Polynices*. 5. *Amphiaraus*. 6. *Capaneus*. 7. *Adrastus*.

1. *Aristomachi* filius. 2. *Œnei*. 3. *Meilanionis* et *Atalantæ*. 4. *Œdipi* et *Jocastæ*. 5. *Œcleos*. 6. *Hipponei*. 7. *Talai*.

De quibus vid. *Euripid.* Suppl. a v. 863. ad 904. *Hyginum*, l. 2. c. 70, *Statii Thebaida*, et *Æschyli* Tragœdiam Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις inscriptam, et *Sophocl.* Œdip. ἐπὶ Κολωνῷ, v. 1308. ad v. 1320. et *Apollodori Thebaica*, et poëma ita dictum *Anonymi*; *Eustathium* denique in *Homeri* Iliad. fol. 489. lin. 36. *Barnes.*

126. Versum esse non Ionicum a minore, hoc enim metrum non admittere pæonas secundos, sed glyconium polyschematistum ex epitrito quarto pentasyllabo et choriambo, docet Heath. *Beck.*

127. ss. Brunck. præëunte Cod. Reg. ita disposuit et scripsit:

εἰσιδεῖν, γίγαντι γηγενέτᾳ
προσόμοιος, ἀστερωπὸς
ἐν γραφαῖσιν, οὐχὶ πρόσφορος
ἀμερίῳ γέννᾳ.

ΠΑΙ. Τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
Λοχαγόν; ΑΝ. Ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.
Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; ΠΑΙ. Παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.
ΑΝ. Οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,

Pæd. Non vides illum, qui trajicit Dirces aquam,
Ducem? *Ant.* Alius, alius est hic armorum modus:
Quis vero est iste? *Pæd.* Filius quidem Œnei est
Tydeus, Martem vero Ætolum in pectore habet.
Ant. Istene Polynicis uxoris, o senex,

P. γραπτὸς, οὐχ ὅμοιος ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, ἀλλ' ἀνημέρῳ τινὶ καὶ θηριώδει. Οὗτός ἐστιν, ὦ γέρον, τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς τοῦ Πολυνείκους ἀνήρ; ὡς κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν

S. τερατειδὴς καὶ ποικίλος ταῖς γραφαῖς τῆς ἀσπίδος, εἰσὶ γὰρ κατάστικτα τὰ ὅπλα. 131. Τὸν ἐξαμείβοντ'] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι δ', εἶτα παράγραφος. 132. Ἄλλος ἄλλος] * Θαυμαστὸς ὁ ἀναδιπλασιασμός. 134. Ἄρη δ' Αἰτωλὸν] Ὡς ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀσπίδος τὸν περὶ τοῦ συὸς πόλεμον. Καλλίμαχος, "† Εἶμι τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα." τινὲς δὲ Ἄρη τὴν τῶν ὅπλων κατασκευήν. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἐγχωρίως καθώπλισται, ὡς οἱ Αἰτωλοί· τὸ δὲ στέρνον, ἀντὶ τοῦ ὅλου σώματος εἶπεν. οἱ δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὡς τῶν Αἰτωλῶν ἄριστα πολεμούντων. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ ϛ'.—135. Οὗτος ὁ τᾶς] Ἡ ϛ' αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ δ'. Τὸ α' δακτυλικὸν τετράμετρον ἤτοι δίμοιρον ἔπους. τὰ γὰρ δ' δίμοιρα τῶν ἕξ. Τὸ β', ὅμοιον ἐφθημιμερές. Τὸ γ' παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος δ' καὶ ἰάμβου. Τὸ δ', ἴαμβος τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παραγράφος. 137. Ὁμόγαμος] Ὤφειλεν ὅδε λέγειν Σύγγαμβρος,

* Pro θαυμαστὸς Valck. vult. θαυμαστικός. *Beck.*
† Εἰμὶ (B.)] Εἶμι V. et M. ex correctione Bentlei. ad Callim. fr. n. 216. τῶν πολεμίων] Valck. corrigit τῶν πολεμικῶν. *Beck.*

In D. ita.

εἰσιδεῖν γιγ. γηγεν.
προσόμ. ἀστερ. ἐν γραφεῦσιν (sic)
οὐχὶ πρόσφορος ἀμερίαν γέννᾳ. *Beck.*

129. ἀστεροπὸς mendose Aldus cum paucis MSS. *Por.*

129. s. γραφαὶ sunt non, *pictæ vestes*, ut Cuperus Obs. 2. 12. interpretatur, sed picturæ, et h. l. quidem, clypei, designatur *clypei stelliferi pictura*, qua insignis erat Hippomedon. vid. v. 1140. s. Valck. Heathius ita versus hos ordinat:

Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, trochaicus trimeter
οὐχὶ brachycatalectus.
Πρόσφορος ἀμερίων γέννᾳ hephthemimeris dactylica. *Beck.*

ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν] Gestabat enim in Clypeo Argi effigiem, oculis, tanquam stellis, ubique distinctam. vid. v. 1132. et seq. *Musg.*

130. οὐχὶ Ald. et libri plerique. Ex K. οὐ dedit Kingius; qui mox ἀμερίων, sed ἀμερίῳ, quod Aldus et pars codicum tuetur, melius videtur. *Por.*

Ἀμερίῳ γέννᾳ] In priore versione erat *mansuetæ naturæ*, putide satis; cum erat exponendum, ut nos scripsimus, *mortali generi*: Vid. infra, v. 1528. *Homerus* autem huic usui ansam dedit *Odyss.* φ. v. 85.

—— ἐφημέρια φρονέοντες.

Etiam in cod. Leid. 2. ἀμερίων γέννᾳ (quod recepit Valcken.), sed suprascriptum ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ. Vertenda hæc cum Grotio, *nil vultu mortale ferens*, monet Valck. et putat poetæ observatum esse locum Iliad. γ. 190. *Beck.*

Αὐτοκασιγνήτας νύμφας
Ὁμόγαμος κυρεῖ;
Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.
ΠΑΙ. Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
Λόγχαις τ᾽ ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι.

Ipsam sororem sponsam
Maritus habet?
Quam peregrino colore semibarbarus armis.
Pæd. Sunt enim clypeati omnes Ætoli, o filia,
Et jaculatores, hastis bene collimantes.

S. ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸν Πολυνείκην· ὁ γὰρ τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀνὴρ δῆλον ὅτι σύγγαμβρος αὐτοῦ ἐστιν. Ἄλλως. "Ἄδραστος εἶχε θυγατέρας δύο· καὶ τὴν μὲν μίαν τὴν Ἀργείαν εἶχεν ὁ Πολυνείκης· τὴν δ᾽ ἑτέραν ὁ Τυδεὺς, ἤγουν τὴν Δηϊπύλην." Ὁμόγαμος, ἀντὶ τοῦ σύμβιος, παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπίσης ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα τῆς συνουσίας μετέχειν. ἐγάμει δὲ Δηϊπύλην ὁ Τυδεὺς, ὁ δὲ Πολυνείκης τὴν Ἀργείαν. Ἄλλως. Οὗτός ἐστιν, ὦ γέρον, ὁ τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς τοῦ Πολυνείκους ἀνὴρ ὤφειλε. ὁ δὲ λέγει σύγγαμβρος, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸν Πολυνείκην. ὁ γὰρ τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀνὴρ, δηλονότι σύγγαμβρος αὐτοῦ ἐστὶν. Cod. D. 138. Ὡς ἀλλόχρως] Ἴσως ὅτι ἐξηλλαγμένοι οἱ Αἰτωλοὶ περὶ τὰς ὁπλίσεις, καταστίκτους αὐτὰς ἔχοντες, καθάπερ καὶ τοῖς ὑποδήμασιν, ὥστε τὸν δεξιὸν μὲν ὑποδεδέσθαι πόδα, γυμνὸν δὲ ἔχειν τὸν ἀριστερόν. καλῶς δὲ εἶπεν αὐτὸν Μιξοβάρβαρον, ὅτι οἱ Αἰτωλοὶ πάντες ὁπλίζονται, ἀκοντίζουσι δὲ ὡς βάρβαροι. ἴσως γὰρ τότε ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς χρόνοις οἱ μὲν Ἕλληνες ὅπλοις ἐχρήσαντο, οἱ δὲ βάρβαροι ἀκοντίζειν ἠπίσταντο, ὕστερον δὲ καὶ τὸ ἀκοντίζειν Ἕλληνες μεμαθήκασιν. Μιξοβάρβαρος] Ἐν τέλει γὰρ τῆς Εὐρώπης οἰκοῦντες Αἰτωλοὶ Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν ἅπτονται φρονημάτων. ἢ ἐπεὶ δοκοῦσι βαρβαρικὸν φρόνημα ἔχειν, διὰ τοὺς κατ᾽ ἀλλήλων πολέμου. καὶ Ὅμηρος, "Κουρῆτες τ᾽ ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι." Iliad. I. 525. Μιξοβάρβαρος] Μεμιγμένος δοκῶν τὸ γένος ἐξ Ἕλληνος καὶ Βαρβάρου· ὡς μὲν γὰρ Βάρβαρος ἀκόντια ἔφερε καὶ ἀσπίδα· ὡς δὲ Ἕλλην, δόρυ, καὶ σπάθην, καὶ θώρακα, καὶ κόρυθα· ἴσ-

ἀμερίῳ] *humano*. vid. infra v. 1513. Iphig. Aul. 1341. Sophocl. Antig. 830. Kingius ex MS. Reg. Soc. ἀμερίων. *Musg.*

131. ἐξαμείβοντα D. *Beck.*

132. λοχαγὸν delevit Kingius auctoritate codicum, et ex K. edidit, ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε. Sed et is λοχαγὸν addit a manu secunda, quod retinent Cant. Leidenses et fortasse alii. *Por.*

Kingius, omissa voce Λοχαγὸν, edidit:

Ἀν. Ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε τευχέων τρόπος.

a quibusdam codd. abest voc. λοχαγὸν, nihilominus vulgatam lectionem retinuit V.

In D. excidit vocabulum λοχαγόν. *Beck.*

134. Ἄρην Ald. et fere omnes codices. quod in Ἄρη male mutavit Valckenærius. In Æschyl. Theb. 45. metrum flagitat Ἄρην. *Por.*

Ἄρη e cod. Flor. dedit V.

Ἄρην Αἰτωλὸν] Gl. Cod. D. σκευὴν ὅπλων αἰτωλικήν. Formam Ἄρην illustrat Brunck. ad Æsch. Pers. 84. *Beck.*

135. τῆς D. et mox αὐτοκασιγνήτης νύμφης.

136. Ad vitandum trium genitivorum concursum Reisk. legit αὐτοκασιγνήτα. *Beck.*

136. s. Jungit D. in unum versum. *Beck.*

137. Trochaica penthemimeris. *Heath.*

138. ἀλλόχροος MSS. quidam, quæ forma exstat in anapæsto Hippol. 176. Mox 142. ἐπεγνώρισα M. R. *Por.*

Codd. Leidd. ἀλλόχροος.—Hesych. T. II. p. 560, 21. Μιξοβάρβαρος· οὔτε βάρβαρος, οὔθ᾽ Ἕλλην, ἀλλ᾽ ἀμφοτέρων μετέχων. ἀλλόχροος D. *Beck.*

139. Τέκνον] Iambice ponitur. Vid. quæ notavimus ad *Phœniss.* v. 19. *Beck.*

ΑΝ. Σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε;
ΠΑΙ. Σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῶι κασιγνήτῳ φέρων,
Ἃ προσδεδορκὼς, οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.
ΑΝ. Τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾶι,
Καταβόστρυχος, ὄμμασι γοργὸς
Εἰσιδεῖν, νεανίας;

Ant. Tu vero, o senex, quomodo scis certo hæc?
Pæd. Videns signa clypeorum tunc notavi,
Quando veni, fidem publicam ferens tuo fratri,
Quæ intuens, novi armatos.
Ant. Quis vero iste, qui circa monimentum Zethi transit
Comatus, oculis
Terribilis, et aspectu juvenis?

S. τερον δὲ καὶ Ἕλληνες ἀκοντίοις ἐχρήσαντο. 143. Σπονδὰς] Τὰς τῇ διαλλαγῇ ἀγγελίας. 145. Ἀμφὶ μνῆμα τοῦ Ζήθου] Οὗτος ὁ Ζῆθος, ὡς ἔφαμεν, τειχιστὴς ὢν τῶν Θηβῶν, μεγάλου καὶ ἐπισήμου τάφου, ἠξιώθη. Ἀμφὶ μνῆμα τοῦ Ζήθου] Κοινὸς μὲν ἀμφοῖν ὁ τάφος Ζήθου καὶ Ἀμφίονος. συλληπτικῶς δὲ εἶπε. τινὲς δὲ φασὶ τὸν Ἀμφίονα.*——ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Ζ'.—Τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα] Ἡ ζ' αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ε'. Τὸ α' ἴαμβος τρίμετρος. Τὸ β' ἀναπαιστικὸν [† δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰς δισσύλλαβον.] Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ. Τὸ ε' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 146. Καταβόστρυχος] Πυκνοὺς καθειμένος βοστρύχους. 147. Γοργὸς εἰσιδεῖν] Γοργῶδες ἀποβλέπων τοῖς ὄμμασι, καὶ ἅμα καὶ τῶν βοστρύχων παρειλίττων τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ γοργονῶδες. 149. Ἀμφέπει] Ἐπακολουθεῖ αὐτῷ ὄχλος πολὺς ὀπισθόπους. τινὲς δὲ ἐπὶ κατάρας αὐτὸ δέχονται, οἷον ἐσχάτῳ ποδὶ, καὶ μηκέτι ὑποστρέφοντι· ἵν' ᾖ, ὡς ὄχλος νιν ἀμφέπει ἐπὶ

* Valck. putat, Grammaticum hic forte Æschyli meminisse. *Beck.*

† Hæc verba uncis inclusit M. est enim in iis error, cum versus sit μονόμετρος ὑπερκατάληκτος. Etiam verba εἰ δὲ βούλει ἰωνικὸν—ἰάμβου post τὸ ε. ἰαμβ. δ. βρ. omiserunt. King. M. et V. Si legeretur—ἐκ παίωνος δ' ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ ἰάμβου, nihil causæ esse, cur rejicerentur, monet Valck. *Beck.*

152. Cod. Flor. Σημεῖον ἰδὼν τόδ'. *Beck.*
143. Σπονδὰς, etc.] Vid. de hac re Argumentum hujus Fabulæ.

Valck. observavit, hunc versum jam supra v. 97. lectum esse, neque tamen eum hinc ejici posse, quamvis constet, histriones non raro versus perperam repetiisse.

Scribendum φέρων. *Beck.*

146. τοῦ omittit Cant. cui τὸ substituunt C. K. L. M. R. et ex emendatione J. Sic etiam edidit Valckenærius ex Leidensibus MSS. Recte. Articulum raro propriis nominibus præfigunt Tragici, nisi propter emphasin quandam, aut initio sententiæ, ubi particula inseritur, ut infra 522. Suppl. 129. In Sophoclis Phil. 1357. πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου; Aldus et MSS. recte τῷ. Ibid. 677. Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διός. Omittunt τοῦ Ald. et MSS. Lege τῶν. Raro, dicebam, non enim nunquam, ut statuere videtur Valckenærius ad hunc locum. *Por.*

E codd. Leidd. V. edidit τὸ Ζήθου pro τοῦ Ζ. *Beck.*

146. γοργός τ' codices nonnulli. *Por.* Ita edidit Beckius,

Καταβόστρυχος, ὄμμασι.

Ionicus a minore dimeter catalectus ex Ionico pentasyllabo et κατακλεῖδι trochai-

ΠΑΙ. Λοχαγός. ΑΝ. Ὡς ὄχλος νιν ὑστέρωι ποδὶ
Πάνοπλος ἀμφέπει.
ΠΑΙ. Ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.
ΑΝ. Ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
Ἄρτεμις ἱεμένα,
Τόξοις δαμάσασ' ὀλέσειεν.
Ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.

Pæd. Anne dux? *Ant.* Quippe multitudo ipsum sequens
Armata circundat.
Pæd. Hic est *Parthenopæus* Atalantæ filius.
Ant. Sed eum per montes cum matre *ejus Atalanta*
Properans Diana,
Telis domans, perdat,
Qui adversus meam urbem venit eam expugnaturus.

S. ἀπωλεία. 150. Ἀταλάντης γόνος] Αὕτη ἐστὶ ὁ Ἰάσου μὲν παῖς, Μειλανίωνος δὲ γυνή· ἔστι δὲ καὶ ἄλλη, Σχοινέως θυγάτηρ, Ἱππομένους γυνὴ, Βοιωτική. Ὅδ' ἐστὶ] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβος, εἶτα παράγραφος. 151. Ἀλλά νιν] Ἀλλ' εἴθε ἡ Ἄρτεμις ἡ κατὰ τὰ ὄρη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ διατρίβουσα ὀλέσειεν αὐτὸν, τόξοις δαμάσασα. Ἀλλά νιν] Ἀλλ' αὐτὸν ἀπολέσειεν ἡ Ἄρτεμις, ἡ μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ κινηγετοῦσα. εἰκότως δὲ τὴν Ἄρτεμιν κατ' αὐτοῦ ἐπικαλεῖται, ὡς θυμουμένην κατὰ τῆς Ἀταλάντης· ἐπεὶ πρότερον τὴν παρθενίαν ἠγάπα· ὕστερον δὲ τῷ Μειλανίωνι γαμηθεῖσα, κατεφρόνησε τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη δέ ἐστιν ἡ καὶ Μελεάγρῳ συγκυνηγετήσασα. Ἄλλως. Εἰκότως Ἄρτεμιν Ἀντιγόνη κατὰ τοῦ Παρθενοπαίου ἐπιβοᾶται, ὡς θυμουμένην κατὰ τῆς τούτου μητρὸς Ἀταλάντης· ἱέρεια γὰρ οὖσα πρότερον τῆς θεοῦ, καὶ ἐν παρθενίᾳ ζῆν αἱρουμένη, ἔφθαρται Μιλανίωνι· καὶ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος πλείστης πεπειραμένη, ἀπηξίωται τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας. Cod. Leid. ——ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Η'. Baroc. 74.—Ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη] Ἡ η' αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ δ'. Τὸ α' δακτυλικὸν τετράμετρον ἤτοι δίμοιρον ἔπους. Τὸ β' ὅμοιον πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει τὸ ι' βραχὺ, ἔστω παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος α' καὶ ἀναπαίστου. Τὸ γ' ὅμοιον τὸ α'· καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. Τὸ δ' προσῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, παίωνος δ' ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ σπονδείου· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 155. Εἴη

ca. Heath. Valck. ita interpunxit: καταβόστρυχος, ὄμμασι Γοργὸς, εἰσιδεῖν νεανίας, cum King. quoque et cod. Leid τ' ante εἰσιδεῖν sustulit. *Beck.*

147. ἐσιδεῖν D. τ' post γοργὸς omisit Brunck. post γοργὸς comma posuit, et εἰσιδεῖν cum νεανίας junxit. *Beck.*

148. ὅσος ὄχλος conjecit Valckenærius, edidit Brunckius. Non video, quare Antigone minus bene dicere potuerit, *Ut turba eum sequitur!* quam, *Quanta turba eum sequitur!* *Por.*

Battierius ob schol. metricum volebat voc. Λοχαγὸς deleri. Tuetur illud Valck., sed pro ὡς, quod non addi soleat apud tragicos verbis, sed tantum substantivis, eo sensu, ut sit *quantum*, legit ὅσος.

ὅσος ὄχλος cum Valck. edidit Brunck. *Beck.*

152—154. Ita edidit Beckius,

Ἄρτεμις ἱεμένα, τόξοις δαμάσασα,
Ὀλέσειεν, ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.

152. ἱεμένα Gl. Cod. D. διατρίβουσα. Brunck. ita distinxit:

Ἄρτεμις ἱεμένα
Τόξοις δαμ. ὀλέσ.
Ὃς ἐπ' ἐμὰν—πέρσων. *Beck.*

ΠΑΙ. Εἴη τάδ᾽, ὦ παῖ, ξὺν δίκῃ δ᾽ ἥκουσι γῆν·
Ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ᾽ ὀρθῶς θεοί.
ΑΝ. Ποῦ ποῦ δ᾽ ὃς ἐμοὶ
Μιᾶς ἐγένετ᾽ ἐκ ματέρος
Πολυπόνῳ μοίρᾳ,

Pæd. Sint hæc, o filia; jure tamen veniunt in hanc terram:
Idcirco etiam metuo, ne recte considerent dii.
Ant. Ubi est ille qui mecum
Una natus est ex matre
Laborioso fato?

P. ὅπλων μεμιγμένος Ἕλλην καὶ βάρβαρος; ——— ΑΝΤΙΓ. Ποῦ ὑπάρχει, ὃς ἐγίνετο ἐμοὶ ἐκ μιᾶς μητρὸς, ἐν πολυπόνῳ καὶ πολυωδύνῳ μοίρᾳ καὶ τύχῃ; ὦ φίλτατε γέρον, εἰπὲ, ποῦ

S. τάδ᾽] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι β´, εἶτα παράγραφος. 156. Ὦ, καὶ δέδοικα] Διὸ καὶ εὐλαβοῦμαι, μὲ * τοῦτο δίκαιον σκοπήσαντες οἱ θεοὶ ἀπολέσωσιν ἡμᾶς. 157. Ποῦ δ᾽ ὃς ἐμοὶ] Παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, "Δοιὼ δ᾽ οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν." δὶς δὲ παρέλαβε τὸ Ποῦ, τὴν σπουδὴν τῆς κόρης παριστῶν. Πολυπόνῳ δὲ μοίρᾳ, ἤτοι κακομοιρίᾳ· τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ διέστειλε τὸ τῆς μοίρας † ὃν τὸ μέσον.—ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ. Θ´.—Ποῦ δ᾽ ὃς ἐμοὶ] Ἡ θ´ αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ δ´. Τὸ α´ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, δακτύλου ἀρχομένου. Τὸ β´ παιωνικὸν, δίμετρον, καταληκτικὸν, ἐκ παίανος δ´ καὶ δακτύλου, κρητικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ γ´ ὅμοιον ἡμιόλιον. Τὸ δ´ ἴαμβος τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 161. Ἑπτὰ παρθένων] Ὁ Ἀριστόδημος οὐδαμοῦ ἐν ταῖς Θήβαις φησὶ τῶν Νιοβιδῶν εἶναι τάφον, ὅπερ ἐστὶν ἀληθὲς, ὡς αὐτοσχεδιάζειν οὖν ἔοικεν Εὐριπίδης. περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησί. "—— καὶ δὶς ἑπτ᾽ αὐτῆς τέκνα Νιόβης, θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν." ὅμως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης, ὁμοίως Ζ´ αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄῤῥενας. Τιμαγόρας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς φησὶν, ὡς κακῶς πάσχοντες ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμφίονα οἱ Σπαρτοὶ, ἀνεῖλον αὐτοὺς λοχήσαντες, ἀπιόντας εἰς Ἐλευθερὰς ἐπὶ ‡ πατρικὴν οὐσίαν, τὴν δὲ Νιόβην εἴασαν ζῆν διὰ

* Τοῦτο δίκαιον] Valck. emendat. τὸ τούτων δίκαιον. *Beck.*
† Ὃν τὸ μέσον] Valck. conjicit, ὄνομα τὸ μέσον. *Beck.*
‡ Πατρικὴν οὐσίαν[Valck. legi jubet π. θυσίαν. ibid. Ἀλαλκομενέα] King. Ἀλκομενέα. In marg. cod. Leid. sic: φασὶ δὲ τὰ μὲν τῶν ἀῤῥένων ὀνόματα, Ἀλκομενέα, Φηρέα,

153. τόξοισιν Kingius ex *optimo* suo codice. Si quis ex 152, 153. unum hexametrum faciet, me non habebit repugnantem. Deinde γ᾽ delevi cum Brunckio, quod Kingius ex conjectura addiderat. δαμάσσασα Ald. *Por.*

Ὠλέσειεν D. In verbis ὃς ἐπ᾽ ἐμὰν non nferendam esse inertem et metro repugnantem particulam docuit Br. ad h. l. *Beck.*

155. γε a Kingio interpolatum (quod etiam ap. Valck.) metrum perdit, non adjuvat. Pæon enim quartus ionici a minore vice fungi non potest. Legendum: Ὃς ἐπ᾽ ἐμὰν—Antispasticus est dimeter acatalectus ex duobus antispastis, priore hexasyllabo. *Heath.*

156. ὦ καὶ Ald. sed alterum fere omnes MSS. *Por.*

ὃ καὶ δεδ. D. et Cod. Reg. atque ita Br. edidit. *Beck.*

ὃ καὶ δέδοικα] MSS. nonnulli cum Ed. Ald. ὦ καὶ δέδοικα, minus recte. *Musg.*

ὃ non positum pro διὸ, sed referendum ad σκοπῶσι, et distinctio post δέδοικα tollenda. *Valck.*

157. ποῦ semel tantum codices quidam, ut edidere Kingius et Valckenærius. ποῖ ποῖ δ᾽ ex membranis suis Brunckius. *Por.*

158. s. King. e cod. suis, quibuscum consentiunt Leidd. edidit:

Ποῦ δ᾽ ὃς ἐμοὶ μιᾶς
Ἐγένετ᾽ ἐκ ματέρος.

Ὦ φίλτατ', εἰπὲ ποῦ 'στὶ Πολυνείκης, γέρον;
ΠΑΙ. Ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
Ὁρᾷς; ΑΝ. Ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως
Μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ' ἐξῃκασμένα.

O charissime senex, dic ubi sit *Polynices*.
Pæd. Ille prope sepulchrum septem virginum
Niobes stat, prope Adrastum.
Vides? *Ant.* Video, sed non satis clare: video tamen aliquo modo
Simulacrum formæ ipsius, et pectus adumbratum.

P. ἐστὶν ὁ Πολυνείκης. ΠΑΙΔΑΓ. Ἐκεῖνος, πλησίον τοῦ τάφου τῶν ἑπτὰ παρθένων τῆς Νιόβης, παρίσταται τῷ Ἀδράστῳ· ὁρᾷς; ὁρῶ κατά τινα τρόπον χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ἐκείνου, καὶ

S. Πέλοπα· ἄλλοι δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ϛ', Ἀλαλκομένεα, Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον. θυγατέρας δὲ ϛ', Χιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Ὤρην, Λαμίππην, Πελοπίαν. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, Ἀτλαντίδος, ἄρσενας Δ' φησὶ, Ἀρχήνορα, Μενέστρατον, Ἀρχαγόραν. θυγατέρας δὲ τρεῖς, Ὠγυγίαν, Ἀστυκράτειαν· Ξάνθος δὲ ὁ Λύδιος, δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλοξένου τοῦ Ἀσσυρίου, ὃς ᾤκει ἐν Σιπύλῳ. Ἐκεῖνος] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι δ', εἶτα παράγραφος. 162. Νιόβης] Νιόβη, παίδων θηλειῶν ἓξ καὶ ἀῤῥένων τοσούτων καταστᾶσα μήτηρ, διότι πρὸς Λητὼ ἐμεγαλαυχήσατο, εὐδαιμονεστέραν ἐκείνης ἑαυτὴν λέγουσα, δύο ἐχούσης, ὑπὸ τῶν παίδων Λητοῦς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος βέλεσι τρωθέντα τὰ τέκνα ἀπώλεσε, καὶ Ζεὺς θρηνοῦσαν οἰκτείρας εἰς λίθον μετάγει.—Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὧν καὶ Εὐριπίδης, ὡς ἑπτὰ θηλείας καὶ ζ' ἄῤῥενας ἔτεκεν. Ἀδράστῳ πλησίον] Εἰκότως τούτῳ παρίσταται, καὶ τοῦτον θεραπεύει, δι' οὗ τὴν * ὡς τὴν πατρίδα κάθοδον προσεδόκα αὐτῷ γένεσθαι. Πλησίον] Περισσὸν τὸ πλησίον, τὸ γὰρ παρίσταται τὸ πλησίον ἵσταται δηλοῖ. 164. Μορφῆς τύπω-

Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον· τὰ δὲ τῶν θηλειῶν, Κιόνην (sic et edd, Χιόνην scripsit Barn.) Κλυτίαν, Μελίαν, Αἴρην, Λαμείππην, καὶ Πελοπίαν· ibid. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλ.] Valck. conjicit: ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀτλαντίδι vel Ἀτλαντιάδι. ibid. Μενέστρατον] nomen hic unum deest. Simile compositum nomen Δαμασίχθων memoratur Apollodoro et Ovid. in ibid. 583. Post Ἀστυκράτειαν forte supplendum Ἀστυνόμην ex Hygin. f. 69. E Valck. Not. Idem Valck. mox pro Φιλοξένου corrigit Φιλόττου, quod fuit nomen marito Niobes. *Beck.*

* Ὡς τὴν πατρίδα] Aug. τὴν εἰς πατρίδα rectius judice Valck. *Beck.*

Sed Heath. vulgarem scripturam præfert, quod reduplicatum ποῦ Antigonæ impatientiam ex fraterno amore ortam melius depingat, et ita constituit:

Ποῦ, ποῦ δ' ὅς ἐμοὶ basis anapæstica.
Μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέρος; iambicus dimeter acatalectus.

158. Ποῖ, ποῖ δ' e Cod. Reg. Brunck. exhibuit. In D. semel tantum ποῦ legitur, et huic versui sequens adjungitur.

159. Trochaica penthemimeris. *Heath.*

161. Ἑπτὰ παρθένων Νιόβης] De Numero *Niobidarum* præter *Scholiasten* vide *Ovidii* Metamorph. l. 6. Fab. 4. *Apollodori* Biblioth. l. 3. c. 5. §. 6. *Æliani* Var. Hist. l. 12. c. 36. *Hygini* Fab. XI. *Parthenii*, c. 33. *Agellii* Noct. Attic. l. 20. c. 7. Epitaphium *Niobæ* eleganter lusit *Agathias*:

Ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νέκυν.
Ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον.
Ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.
Barnes.

162. Ad πλησίον in D. notatur: περισσόν. τὸ γὰρ παρίσταται τὸ πλησίον δηλοῖ. *Beck.*

163. οὐ σαφὲς D.

164. ἐξῃκασμένα, Atticam formam, ex monitu Valckenærii pro ἐξεικασμένα reposuit Brunckius. Julian. Orat. VIII. p. 247. D. οὐχὶ σαρκία καὶ νεῦρα καὶ μορφῆς

Ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι᾽ αἰθέρος
Πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα·
Περὶ δ᾽ ὠλένας δέραι φιλτάται
Βάλοιμι χρόνωι φυγάδα μέλεον.
Ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπὴς, γέρον,
Ἑώιοις ὅμοια φλεγέθων

Velocis utinam cursum nubis
Pedibus conficere possem per aërem
Ad meum fratrem,
Brachia enim circum collum amicissimum
Jacerem, longo post tempore, exulem miserum.
Armis aureis quam decorus est, o senex,
Matutini fulgurans sicut

P. στέρνα ἐξωμοιωμένα τοῖς στέρνοις ἐκείνου. Εἴθε τοῖς ποσὶν ἠδυνήθην τελέσαι δρόμον νεφέλης ταχείας διὰ τοῦ ἀέρος, πρὸς τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν τὸν φυγάδα τὸν ἄθλιον, περιέβαλον δὲ διὰ χρόνου τὰς ἐμὰς ὠλένας τῇ δέρῃ αὐτοῦ τῇ φιλτάτῃ. ὡς εὐπρεπὴς, ὦ γέρον, ἐστὶν, ἤγουν εὔσταλος, ἐν ὅπλοις χρυσοῖς, λάμπων ὁμοίως ταῖς ἑωθιναῖς ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου. Ἥξει εἰς τούσδε τοὺς

S. μα] Χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ἐκείνου, καὶ στέρνα ἐξωμοιωμένα τοῖς στέρνοις ἐκείνου. 165. Ἀνεμώκεος εἴθε] Εἴθε δρόμον νεφέλας ἐξανύσαιμι ποδὶ δι᾽ αἰθέρος πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα, φυγάδα μέλεον, περὶ δ᾽ ὠλένας βάλλοιμι τῇ φίλῃ δέρῃ, διὰ χρόνου γάρ· αὕτη δὲ ἡ σύνταξίς ἐστιν, ἐὰν μὴ ἔγκειται τὸ, ὡς ἴδον. ἐὰν δὲ ἔγκειται τὸ, ὡς ἴδον, οὕτω συντακτέον, χρόνῳ φυγάδα μέλεον ὡς ἴδω.—ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Ι′.—Ἡ ι′ αὕτη στροφὴ ἑτέρως μέν ἐστιν ἐσχηματισμένη, ὡς ἄνω τεθέντος τοῦ προσώπου. κώλων δέ ἐστιν η′. Τὸ α′ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β′ ὅμοιον καταληκτικὸν εἰς δισσύλλαβον. Τὸ γ′ ὅμοιον πενθημιμερὲς ἐκ β′ προκελευσματικῶν. Τὸ δ′ ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος τρίτου, ἀντὶ ἰωνικοῦ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου β′ καὶ ἰάμβου. Τὸ ε′ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίστου, καὶ δύο χορείων· εἰ δὲ βούλει, ἰώνικον, τρίμετρον, καταληκτικὸν, ἐκ παιώνων β′ καὶ α′, ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χορείου. Τὸ ς′ τροχαϊκὸν τριμετρὸν, ὑπερκατάληκτον, Στησιχόρειον. Τὸ ζ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ β′ ἀντισπάστων καὶ ἰάμβου. Τὸ η′ ὅμοιον ἡμιόλιον, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 171. Ἑώοις ὅμοια] Ταῖς ἑωθιναῖς βολαῖς τοῦ ἡλίου ἐοικώς.

τύπωμα στέρνων τε ἐξείκασμα πρὸς ἀρχέτυπον σώματος. Ubi Nostri locum contulit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 23.

Valck. malebat hic formam Atticam ἐξῃκασμένα legi.

Gl. Cod. D. χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ἐκείνου, καὶ στέρνα ἐξωμοιωμένα τοῖς στέρνοις ἐκείνου. *Beck.*

165. Ἀνεμώκεος] παρὰ τὸ ἄνεμος καὶ ὠκύς. Strophen hanc ita disponit D.

ἀνεμώκεος — ποσὶν
ἐξανύσ. — ἐμὸν
ὁμογενέτ.—ὠλένας
δέρῃ φιλτάτῃ (sic) — (μέλεον omittit)
ὡς — γέρον
ἑώοις — ἀελίου.

Cæterum in ed. Br. hæc et præcedentia non stropharum nomine insigniuntur. *Beck.*

Hinc Seneca Phœniss. 420. *Quis me procellæ turbine insanæ vehens Volucer per auras ventus ætherias aget?* *Valck.*

166. Versus videtur esse dactylicus tetrameter ita corrigendus: Ποσσίν γ᾽ ἐξανύσαιμι δι᾽ αἰθέρος. *Heath.*

168. s. δέρῃ φιλτάτῃ βάλοιμι D. Etiam. Br. edidit βάλοιμι. μέλεον autem in D. excidit. *Beck.*

169. βάλλοιμι Ald. βάλοιμι Leid. A. C. Cant. D. M. *Por.*

Βολαῖσιν ἀελίου.
ΠΑΙ. Ἥξει δόμους τούσδ', ὥστε σ' ἐμπλῆσαι χαρᾶς,
Ἔνσπονδος, ΑΝ. Οὗτος δ', ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ,
Ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
ΠΑΙ. Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε·
Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῶι, γῆς φιλαιμάτου ῥοαί.
ΑΝ. Ὦ λιπαροζώνου θύγατερ

Radii solis.
Pæd. Veniet ad hanc domum, ut te expleat gaudio,
Fide publica accepta. *Ant.* Iste vero, o senex, quis est,
Qui currum candidum gubernat, cui insidet?
Pæd. Est vates *Amphiaraus*, o domina, hic:
Victimæ vero cum eo, cædem-amantis telluris inferiæ.
Ant. O splendidam zonam habentis filia

P. δόμους ἠσφαλισμένος σπονδαῖς, ὥστε πληρῶσαί σε χαρᾶς. οὗτος δὲ, ὦ γεραιὲ, τίς ὑπάρχει, ὃς ἵππους λευκιοὺς ἡνιοχεῖ ἐπιβεβηκώς; Οὗτός ἐστιν ὁ μάντις Ἀμφιάραος· ζῶα δὲ ἐν τῷ ἅρματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ σφαγιασθῆναι καὶ ῥεῦσαι τὸ αἷμα αὐτῶν προσφιλῶς τῇ γῇ. Ὦ Σελήνη,

S. 173. Ἥξει δόμους] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι ε', εἶτα παράγραφος. 174. Ἔνσπονδος] Τὸν Ὁμηρικὸν δὲ Μενέλαον μιμεῖται Εὐριπίδης, ὑπόσπονδον Πολυνείκην ἄγων εἰς τὰς Θήβας, ὡς ἐκεῖνος εἰς τὴν Ἴλιον εἰσῆλθε καταθησόμενος τὸν πόλεμον. Ἔνσπονδος] Ἤγουν ἠσφαλισμένος σπονδαῖς, φιλικός. 175. Ἅρμα λευκὸν] Λευκὸν τὸ ἅρμα φησὶ διὰ τοὺς ἵππους· ἐκ γὰρ τῶν ἵππων τὸ ἅρμα λέγει. 177. Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ] * Σφάγια μὲν τὰ ἱερὰ, Ῥοαὶ δὲ σπονδαί. ἢ οὕτως· ὧν τὸ αἷμα τῆς γῆς ῥοαὶ γίνεται, ἢ ὧν τὸ αἷμα συμβαίνει παρὰ τὴν γῆν ἐκχεῖσθαι. τὸ γὰρ Φιλεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ συμβαίνειν τάττεται. Ἄλλως. Ὅτι ἐν τῷ ἅρματι ἔφερεν αὐτοῦ ὁ Ἀμφιάραος ζῶα ἕτοιμα εἰς σφαγὴν, ἵνα, ὅτ' ἐδόκει αὐτῷ καλὸν, ἀποσφάξῃ, καὶ μαντεύηται δι' αὐτῶν, δῆλον ἀφ' ὧν λέγει ἔμπροσθεν, "εἰς δὲ Προιτίδας Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν —— Ἀμφιάραος." † Ἄλλως. Τὸ ἐπίθετον τῆς γῆς ἐπὶ τὰ σφάγια μετήγαγεν. οἱ δὲ γράφουσι, γῆς φιλαιμάτου, οἱ δὲ τὸ τέλειον φιλαιμάτοιο λέγουσιν. 178. Λιπαροζώνου] Εὐπρεπεστάτου. Θύγατερ ἀελίου] Ἡσίοδος φησὶν,

* Σφ. μὲν τὰ ἱερὰ] — τὰ ἱερεῖα cod. August. Scribendum præterea: σπονδαὶ δὲ αἱ ῥοαί. *Valck.*

† Valck. monet huic scholio præfigi debuisse Φιλαίματοι. *Beck.*

Βάλοιμι Valcken. recepit ex Schol. et Leid. 1. Versus, auctore Heath. est antispasticus dimeter acatalectus ex epitrito primo pentasyllabo, et antispasto hexasyllabo. *Beck.*

170. Hunc versum facili negotio senarium efficias: ὡς χρυσέοις ὅπλοισιν. Sed nihil necesse. Vide ad Orest. 1513. ἐκπρεπὴς habet MS. Flor. εὐπρεπὴς Ald. et plures MSS. εὐτρεπὴς M. R. Mox. ἑῴοισιν Kingius ex K. *Por.*

ἐκπρεπής, *insignis*, etiam Valck. præferebat, et sæpe in εὐπρεπὴς mutatum ostendit. *Beck.*

ἐκπρεπὴς,] Ita MS. Flor. Vulgo εὐπρεπής. *Musg.*

171. Ἑῴοισιν ex uno cod. et metri causa posuit King. Eum sequitur V. Mox in Leid. 2. perperam φλογέθων et in Flor. βολεῖς. *Beck.*

173. ἐκπλῆσαι] Ald. ἐμπλῆσαι codices plerique. *Por.*

Pro ἐκπλῆσαι Valck. e codd. Kingii, Leid. 1. et Flor. dedit ἐμπλῆσαι, spe vel gaudio implere nunquam dicitur ἐκπλῆσαι, semper ἐμπλῆσαι. Quia ἔνσπονδος pertinet ad priora Ἥξει δόμους τούσδ', Valck. post χαρᾶς comma posuit.

σ' ἐμπλῆσαι D. et Cod. Reg. quod Br. recepit. *Beck.*

174. τίς; πόθεν κυρεῖ; Ald. Cant. J. L. Flor. Leid. B. πόθεν omittunt Grot. K. τίς

Ἀελίου Σελαναία,
Χρυσεόκυκλον φέγγος,
Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
Καὶ σώφρονα πώλοις

Solis Luna,
Aureo circulo decorum lumen,
Quam quietos stimulos
Et modestos equis

P. Θύγατερ ἀελίου τοῦ χρυσοειδοῦς καὶ καθαροῦ, λίαν ἡσύχως καὶ εὐτάκτως τὴν μάστιγα ἔνθεν

S. ἀδελφὴν ἡλίου εἶναι τὴν Σελήνην. "Θεία δ' Ἠελιόν το μέγαν, λαμπρὰν τε Σελήνην —— Γείνατο." Theog. 371. Αἰσχύλος δὲ, καὶ οἱ φυσικώτεροι φασὶν, ὅτι θυγάτηρ, παρόσον ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς μεταλαμβάνει, ἀμέλει καὶ πρὸς τὰς ἡλιακὰς ὑποστάσεις μεταμορφοῦται ἡ σελήνη. Ἄλλως. Κατὰ μὲν τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἀδελφὴ ἡλίου ἡ Σελήνη. (ἄμφω γὰρ ἐκ Λητοῦς καὶ Διὸς) κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον θυγάτηρ, ἐκεῖθεν, ὥσπερ ἐκ πηγῆς, ἀρυομένη τὸ φῶς.—ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ ΙΑ'.—Ὦ λιπαροζώνου θύγατερ] Ἡ ια' αὕτη στροφὴ, ἑτέρως μέν ἐστιν ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ τέλος· κώλων δέ ἐστιν ἕξ. Τὸ α' δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ β' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου α'. Τὸ γ' ὅμοιον καταληκτικόν· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν, τρίμετρον, ἀκατάληκτον. Τὸ δ' ὅμοιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβραχέος· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ε' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον. εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τοῦ β' ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ ς' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος δ' καὶ

M. R. κυρεῖ C. Leid. A. et alii. Ultima lectio per se bona, sed responsum non congruit. Natum ex v. 122. recte censet Valckenærius. *Por.*

Ἔνσπονδος] Hic versus unico pede redundat: vid. *Canter.* qui de duobus ultimis vocalibus alterutrum tolli censet, præsertim verò ultimum. Et ita quidem MS. C.C.C. τὸ κυρεῖ rejicit. *Barnes.*

Valck. cum King. et Grot. edidit τίς κυρεῖ; In cod. Leid. 2. et Flor. est, ut vulgo, τίς; πόθεν κυρεῖ; sed in Leid. 1. Cantabr. τίς; πόθεν; omisso verbo κυρεῖ: atque hanc lectionem post Canterum et alios assensu probavit Heath. qui κυρεῖ glossema esse putat voc. πόθεν. Contra Valck. opinatur, πόθεν huc irrepsisse c. v. 122. et responsionem tantum congruere quæstioni τίς κυρεῖ docet.

κυρεῖ omittit D. rectius. Br. edidit: τίς κυρεῖ; *Beck.*

176. ὧδε. sed super ω scriptum ὅ, D. *Beck.*

177. φιλαίματοι Ald. et multi MSS. Cum aliis Grot. φιλαιμάτου. Pro ῥοαὶ codices quidam ῥοαῖς. χοαὶ est emendatio Musgravii, a Brunckio recepta. *Por.*

φιλαίματοι] al. φιλαιμάτου, et φιλαιματοιο· quod ultimum minus omnium placet. Versus enim est *Iambicus.*

ἅμ' αὐτῷ D. Mox Br. recepit in texta Musgr. emendationem: γῆς φιλαιμάτου χοαί. In D. et Cod. Reg. ut vulgo. Unde Kingius φιλαιμάτου duxerit, incertum est. *Beck.*

γῆς φιλαιμάτου ῥοαὶ] Legendum χοαὶ, ut infra v. 968.

φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς.

Χοαὶ autem vocantur, quæcunque aut Mortuis aut Diis Inferis, aut Telluri offeruntur, sive liquores, quorum proprium est χέεσθαι, sive alia. Heliodor. p. 330. Ed. Bourdelot. καὶ ἐπιφέρω χοὰς ἐκ τῶν ἐμαυτῆς πλοκάμων. vid. et p. 280. *Musg.*

178. λιπαρόζωνε ex conjectura Brunckius. *Por.*

λιπαρόζωνε Brunck. rescripsit, et quod metrum ita scribi jubeat; esse enim pæonicum dimetrum hypercatal. et quod commodius Lunæ, quam Solis, sit epitheton λιπαρόζωνος. In D. et membr. Br. ut vulgo. sed in membr. suprascr. εὐπρεπεστάτης, quasi ad lunam referri librarius voluerit. *Beck.*

Μεταφέρων ἰθύνει.
Ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει,
Καπανεύς; ΠΑΙ. Ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται
Πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.

Inferens, gubernat currum.
Ubi vero est qui atrocia insolenter minatur huic urbi,
Capaneus? ***Pæd.*** Iste considerat aditus septem
Turrium, sursum ac deorsum muros metiens.

P. κἀκεῖθεν φέρων τοῖς πώλοις, ἰθύνει, αὐτοὺς δηλονότι, ἤγουν εἰς ὀρθὸν ἄγει. Ποῦ δέ ἐστιν ὁ Καπανεὺς, ὃς κατὰ τῆσδε τῆς πόλεως τὰς δεινὰς ὕβρεις ὑβρίζει; ἐκεῖνος τὰς ἑπτὰ εἰσόδους τῶν

S. Βακχείου, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 181. Κέντρα] Μάστιγας. 182. Καὶ σώφρονα πώλοις] Εἰκότως ἡσυχῇ καὶ σωφρόνως ἐλαύνει ὁ Ἀμφιάραος· οἶδε γὰρ ὡς μάντις τὰ ἀποβησόμενα. 183. Ἰθύνει] Κυβερνᾷ. Ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι γ', εἶτα παράγραφος. τὸ παρὸν σύστημα ἄλλως ἐστὶν ἐσχηματισμένον ὡς ἄνω τεθέντος τοῦ προσώπου· οὕτω δὲ χρὴ τὸν δεύτερον στίχον γράφειν, ὡς διωρθώθη παρ' ἡμῶν, ἵν' ᾖ τέλειος ἴαμβος, καὶ μὴ τὸ Καπανεὺς μόνον κείμενον εἴη, ὡς πολλαχοῦ εὕρηται. 185. "Καπανεὺς Ἱππονόου, τοῦ "Ἀναξαγόρα, τοῦ Ἄργου, τοῦ Μεγαπένθους, τοῦ Προίτου, τοῦ Ἄβαντος, τοῦ Λυγκέως, "τοῦ Αἰγύπτου. Μητρὸς δὲ Λαοδίκης, τῆς Ἴφιδος, τοῦ Ἀλέκτορος." Ἐφυβρίζει] Μετὰ ὕβρεως ἀπειλεῖ τὰ χαλεπὰ τῇ πόλει. * Προσβάσεις τεκμαίρεται] Τὰς πύλας σκέπτεται

* In cod. Leid. verbis προσβάσεις τεκμαίρεται superscriptum: ἐξοχὰς προβολὰς, σκοπεῖ. *Beck.*

179. s. In unum versum jungit D. in quo χρυσόκεκλον male scribitur.

179. Choriambicus ex choriambo et diiambo. *Heath.*

180. χρυσόκυκλον MSS. nonnulli. *Por.*

181. ἀτρεμέα Ald. ἀτρεμαῖα Cant. Flor. J. K. L. M. *Por.*

ἀτρεμαῖα e cod. Flor. pro ἀτρεμέα cum King. edidit Valck. *Beck.*

ἀρτεμαῖα Br. edidit. *Beck.*

182. s. In unum versum redegit D. *Beck.*

182. Anapæstica penthemimeris. *Heath.*

183. μετάφρενον vitiose Eustathius ad Il. Ε. p. 557, 36. (423, 22.) *Por.*

Pro μεταφέρων Eustath. ad Il. Ε. p. 423, 22. legit μετάφρενον, quod utrum ipsius festinationi, an codicibus tribuendum sit, dubitat Valck., si sit ab Eurip. profectum, γ' ante ἰθύνει addi debere; sed μετάφρενον nunquam equis tributum se legisse. *Beck.*

183. Trochaicus ithyphallicus. *Heath.*

184. Ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει; Hic ego Poëtam clausulam fecisse puto; nisi quod proprium nomen viri adnotarunt nonnulli, quod tamen in textum minime erat recipiendum, licet id MS. agnoscat. Sed de *Capanei* minis vid. *Statii* Thebaid. l. 10. *Beck.*

185. ἑπτὰ post ἐκεῖνος addunt MSS. et omnes edd. ante Brunckium, qui ex Valckenærii conjectura ejecit. Καπανεὺς omittit Flor. ut volebat Barnesius; sed hoc nomen necessarium est. Pro τεκμαίρεται K. habet σκοπεῖ, quod male adoptavit Kingius. *Por.*

Kingius, ut metro consuleret, e cod. Reg. Soc. edidit:

Καπανεύς; Παι. Ἐκεῖνος ἑπτὰ προσβάσεις σκοπεῖ.

At τεκμαίρεται est verbum exquisitius, nec tribui librariis potest; significat autem τεκμαίρεσθαι *sibi repræsentare*, quam verbi vim illustrat. Valck. Jam e vulgata lectione Καπανεὺς extra metrum positum erit, quod tamen tantum in particulis quibusdam, non in nominibus propriis, fieri solet. Igitur Valck. delet ἑπτὰ, sed Heath. nomen Καπανεὺς, quod margini explicationis causa adscriptum fuisse censet.—Hesych. τεκμαίρεται·—στοχάζεται.

Beckius edidit,

Καπανεύς;
Παι. Ἐκεῖνος ἑπτὰ προσβάσεις τεκμαίρεται.

Καπανεὺς—τεκμ. ut unum versum Br. exhibuit, sed ἑπτὰ omisit, ut ineptum librarii additamentum. προβάσεις D. *Beck.*

ΑΝ. Ἰὼ Νέμεσι καὶ Διὸς
Βαρύβρομοι βρονταὶ,
Κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
Σύ τοι μεγαληγορίαν

Ant. Io Nemesis, et Jovis
Graviter sonantia tonitrua,
Et ignis fulminis fuliginosus,
Tu superbiam

P. πύργων σκοπεῖ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως· φεῦ ὦ Νέμεσις, δίκη, καὶ Διὸς μεγαλόηχοι βρονταὶ, καὶ φῶς κεραύνιον, καυστικὸν, σὺ κοιμίζοις καὶ ταπεινοῖς τὴν κενοδοξίαν τὴν ὑπεράνορα καὶ

S. 187. Νέμεσις] Νέμεσις θεὰ παρ' Ἕλλησι, τιμωρουμένη τοὺς μεγαλαύχους.——ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ ΙΒ'.—Ἰὼ Νέμεσις] Ἡ ιβ' αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ιδ'. Τὸ ά ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος β' καὶ ἰωνικοῦ. * Τὸ β' παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος δ', καὶ σπονδείου, εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, (ἤτοι διϊάμβου) ἀντισπάστου καὶ πυῤῥιχίου, ἢ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ δ' προσῳδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος β', ἀντὶ ἰωνικοῦ, καί χοριάμβου. Τὸ ε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' χοριαμβικὸν, τρίμετρον, βραχυκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου, καὶ τροχαίου. Τὸ η' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σαπφικὸν, ἢ Ἱππωνάκτειον, ἐξ ἐπιτρίτου δ' καὶ τρίτου καὶ συλλαβῆς. Τὸ θ' χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου α', χοριάμβου, καὶ ἀμφιβραχέος. Τὸ ι' προσῳδιακὸν, τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ια' χοριαμβικὸν, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου. εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιβ' χοριαμβικὸν, ἐκ δύο χοριάμβων, καὶ πυῤῥιχίου, ἢ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ιγ', χοριαμβικὸν, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ιδ' ὅμοιον ἡμιόλιον· εἰ δὲ βούλει. δακτυλικὸν ὅμοιον τῷ ια'· ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, δηλοῦσαι ὡς τέλος ἔσχε τὰ ἀνομοιόστροφα. 190. Μεγαλανορίαν] Μεγαλοφροσύνην, μεγαλοῤῥημοσύνην, ἤγουν μεγαληγορίαν. Μεγαλανορίαν] Ἐπαρ-

* Τὸ β' ἰωνικὸν ἡμ. (B.)] Τὸ β' παιωνικὸν ἡμ. M. e conjectura King. quem improbat Valck. *Beck.*

187. Νέμεσις edd. MSS. et Suid. vv. Νέμεσις, ὑψηλοτέρας. Sed idem in v. ἰὼ habet Νέμεσι, probante Toupio in v. Νέμεσις. In Sophocl. Electr. 792. Νέμεσι recte Aldus et MSS. veteres. Dawesii emendationem in Aristoph. Ran. 920. ξύνεσι pro ξύνεσις, quam neglexit Brunckius, recepit Invernizius ex MS. Ravennate. Sic infra 199. codices quidam dant Ἄρτεμις. *Por.*

Laudat h. l. Suid. V. Ἰὼ et Νέμεσις. v. Toup. Em. in Suid. T. II. p. 154.

Νέμεσι edidit Br. In D. ut vulgo Νέμεσις. In D. ad hunc versum refertur βαρύβρομοι, et βρονταὶ — αἰθαλόεν junguntur in unum. *Beck.*

187. Penthemimeris trochaica, sive dochmaicus. *Heath.*

189. πῦρ] Multi codices φῶς. *Por.*

Cod. Leid. 2. et Flor. pro πῦρ exhibent φῶς, sed πῦρ ab Eurip. dici de fulmine docet Valck. *Beck.*

190. μεγαλανορίαν Ald. MSS. Eustathius μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν ad Il. Δ. p. 462, 4. (351, 38.) μεγαληγορίαν, quod legisse videtur Scholiastes, probavere Valckenærius et Toupius, edidere Brunckius et Beckius. κοιμίζεις Ald. et plures codices. κοιμίζοις edd. Grot. King. K. pro v. l. Cant. M. R. Utramque lectionem commemorat scholion marginale. *Por.*

190—193. In tres versus Beckius disposuit,

Σύ τοι μεγαλανορίαν ὑπεράνορα
Κοιμίζεις· ὅδ' ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας
Ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι.

Ita disposuit et scripsit post Kingium Valck. :

Ὑπεράνορα κοιμίζοις.
Ὅδ' ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας
Ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι
Λερναίᾳ τε δώσει τριαίνᾳ,

Immodicam sedas :
Hicce est, captivas
Qui *minatur* armis se Thebanas mulieres Mycenis
Daturum, et *Lernæo* Tridenti

P. ὑψηλήν * οὗτός ἐστιν ὃς, ἀπειλεῖ δηλονότι, δώσειν τὰς Θηβαίας γυναῖκας διὰ τοῦ πολέμου αἰχμαλωτίδας ταῖς Μυκήναις καὶ τῇ Λερναίᾳ Τριαίνῃ, ἀντὶ τοῦ τῇ Λέρνῃ τῇ πηγῇ, τῇ ἀνα-

S. σιν, ἀλαζονείαν ὑπερήφανον. 191. Κοιμίζεις] Τὸ Κοιμίζοις, εἰ μὲν ο καὶ ι γράφεις, μερικόν ἐστι πρὸς μόνον τὸν Καπανέα. εἰ δὲ ε καὶ ι, καθόλου. οἷον σὺ τὴν ὑπερηφανίαν κοιμίζεις, καὶ οὗτος, ὢν, τοιοῦτος κατενεχθήσεται. 194. Τριαίνῃ] † "Τρίαινά ἐστι τὸ δόρυ, (οὗ) τὸ "ἓν σίδηρον ὀρθὸν, τὸ δὲ ἕτερον στρεβλόν" ἐνταῦθα δὲ τόπος Ἄργους, ἔνθα τὴν τρίαιναν ἔπηξεν ὁ Ποσειδῶν, συγγενόμενος τῇ Ἀμυμώνῃ, καὶ εὐθὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ὕδωρ ἀνέβλυσε, ὃ καὶ τὴν ἐπίκλησιν ἔσχεν ἐξ Ἀμυμώνης. ἦν δὲ καὶ ἑτέρα κρήνη ἐν Λέρνῃ. ἀμφότεραι δὲ Ἄργους εἰσίν. Εἰπὼν οὖν τριαίνᾳ, ἐπεξηγήσατο διὰ τοῦ, Ποσειδωνείοις, Ἀμυμωνείοις. Τριαίνᾳ] Ἥνπερ ἐποίησεν ὁ Ποσειδῶν ἀναδοθῆναι διὰ τὴν Ἀμυμώνην, ἤγουν τῆς Ἀμυμώνης τῆς πηγῆς, ἥτις ἡ αὐτή ἐστι τῇ Λέρνῃ. Ἀμυμώνης τῆς ‡ Κάδμου θυγατρὸς ἀπελθούσης εἰς Λέρνην ἀρύσασθαι, ἰδὼν καὶ εἰς ἔρωτα Ποσειδῶν καταστὰς ἥρπασέ τε αὐτὴν καὶ ἐμίγη, ἐν ᾧ δὲ τόπῳ ἐμίγη τήν τε τρίαιναν ἔπηξεν, καὶ πηγὴ ἀνεδόθη, ἐξ Ἀμυμώνης λαβοῦσα τοὔνομα. εἰπὼν δὲ τὸ Τριαίνῃ, ὥσπερ ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ, "Ποσειδωνίοις, Ἀμυμωνίοις ὕδασι." Ὅδ'

* Ad verba ὅ δ' ἐστιν etc. adscripta in D. est hæc paraphrasis : οὗτός ——— Τριαίνᾳ, τῇ πηγῇ τῇ ἀναδοθείσῃ τριαίνῃ τῇ Ποσειδῶνος, λέγω τοῖς ὕδασι τοῖς ἀμυμωνίοις ἤγουν τοῖς ὕδασι τοῖς ἀμυμώνης, ἥτις ἐστι ἡ αὐτὴ λέρνη. τοῖς Ποσειδωνείοις, ἤγουν τῆς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἀναδοθείσης, πήξαντος αὐτόθι τὴν τρίαιναν, ὅτε ἀπήρχετο συγγενησόμενος τῇ ἀμυμώνῃ, ἀφ' ἧς δηλονότι καὶ ἀμυμώνη πηγὴ ὠνομάσθη, δουλείαν περιβαλὼν τῇδε τῇ γῇ δηλονότι. *Beck.*

† In cod. Aug. glossa interlinearis fuit hæc : Τρίαινα τὸ λεγόμενον καμάκιον. sic fuscinam vocabant recentiores. *Beck.*

‡ Κάδμου immo Δαναοῦ. *Valck.*

Σύ τοι μεγαλανορίαν
Ὑπεράνορα κοιμίζοις·
Ὅδ' ἐστὶν αἰχμαλωτίδας
Ὅς, etc.

Duplex in duobus hujus loci versibus olim fuit lectio, κοιμίζεις et κοιμίζοις, (κοιμίζοις præfert Reisk.) μεγαλανορίαν et μεγαληγορίαν, et Eustath. legisse videri posset ὑπερανορίαν μεγαλάνορα, nisi festinanter hunc locum laudaverit ad Il. Δ. p. 351, 38. Ob adjectum voc. ὑπεράνορα Valck. præfert μεγαληγορίαν : non enim omnis omnino magniloquentia vituperanda, sed ὑπεράνωρ, *modum excedens, hominem dedecens;* et si κοιμίζεις legatur, locum ita vertendum esse docet : *tu certe nimis superbam coërcere soles magniloquentiam.*

Ita disposuit et scripsit Brunck.

Σύ τοι μεγαληγορίαν
ὑπεράν. κοιμίζεις.
ὅδ' ἐστ. αἰχμαλ.

In vulgata lectione μεγαλάνορ. ὑπερ. ineptam esse tautologiam docet. Legitur tamen ita etiam in D. cum gl. ἤγουν ἔπαρσιν, ἀλαζονείαν, καὶ ὑπερηφανίαν. Mox D. κομίζεις cum gl. ἔχεις. *Beck.*

194. δώσειν Ald. et MSS. δώσει Canterus, δώσων K. *Por.*

Δώσειν] Subaudi ἠπείλησεν. *Canterus* legit δώσει.

Τριαίνᾳ] Loci nomen, de cujus origine vid. *Scholiast.* Quare non debet exponi per *tridentem.*

Valck. tuetur δώσειν, et verbum *dicendi* omissum esse censet. Reisk. δώσει.

194--199. Versus ita ordinat Beckius,

Λερναίᾳ τε δώσειν Τριαίνᾳ,
Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνείοις ὕδασι

Ποσειδανίοις Ἀμυμωνίοις
Ὕδασι δουλείαν περιβαλών.
Μήποτε, μήποτε τάνδ᾽, ὦ πότνια,
Χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος,
Ἄρτεμι, δουλοσύναν τλαίην.

Ad aquas Neptunias Amymones,
Conjiciens eas in servitutem?
Nunquam, nunquam hanc, o veneranda,
Auricoma, O Jovis filia
Diana, servitutem sustineam.

P. δοθείσῃ τῇ τριαίνῃ τοῦ Ποσειδῶνος, λέγω τοῖς ὕδασι τοῖς Ἀμυμώνης, δουλείαν περιβαλὼν, τῇδε τῇ γῇ δηλονότι. εἴθε μήποτε τήνδε τὴν δουλοσύνην ὑπομείναιμι, ὦ Διὸς τέκνον Ἄρτεμι. ——

S. ἐστὶν] Τὸ ἑξῆς, ὅδ᾽ ἐστὶν, ὃς ἐπαγγέλλεται πολέμῳ δουλείαν περιβάλλων, αἰχμαλωτίδας γυναῖκας δώσειν Μυκήναισι, Λερναίᾳ τε τριαίνᾳ, τοῖς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης ὕδασι. Διὰ γὰρ τὴν μίξιν τὴν Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης πολύϋδρον γέγονε τὸ Ἄργος. τὸν Ὁμηρικὸν δὲ Ἕκτορα ἐμιμήσατο, φάσκοντα πρὸς Ἀνδρομάχην, "Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης." Ἄλλως. Τινὲς οὕτως· λείπει ὁ καὶ, καὶ εἰσι τὰ κτητικὰ ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων· ἵν᾽ ᾖ, Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης. 201. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐν ἐκθέσει

Δουλείαν περιβαλάν; μή ποτε,
Μή ποτε τάνδ᾽, ὦ πότνια, χρυσεοβόστρυχον
Ὦ Διὸς ἔρνος, Ἄρτεμι,
Δουλοσύναν τλαίην.

Τριαίνῃ D. Paullo ante δώσει edidit Br. quod Infinitivus δώσειν nullo modo connecti cum reliquis possit. Sequentia ita distinxit et scripsit Br.

Ποσειδανείοις Ἀμυμωνίοισιν
ὕδασι, δουλ. περιβαλών.
μή ποτε, μή π. τ.
ὦ π. χρυσεοβόστρυχε
ὦ Διὸς κ. τ. λ.

In D. vero ita exhibentur hi versus:

ποσειδανείοις ἀμυμωνίοις
ὕδασι δουλ. περιβ.
μή ποτε, μ. π. τὰν
τάνδ᾽ ὦ π. χρυσεοβόστρυχε
ὦ Δ. — — τλαίην. *Beck.*

δώσειν] Legendum haud dubie cum Cantero et Scaligero δώσει.

De Τριαίνας historia consulendus Hyginus Fab. 169. *Musg.*

195. Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνείοις Ald. Ποσειδανείοις Grot. Simplicem vocalem pro diphthongo dedi ex MSS. quibusdam. *Por.*

196. (B.) Quia ultimus coli pes Metrico dicitur amphibrachys, Valck. scripsit Ἀμυμωνίοισιν: solent enim Tragici e talibus etiam adjectivis vocalem elidere, ne diphthongus corripiatur. Sed pedem primum monet esse antispastum, alterum epitritum secundum, et scribi debere Ποσειδανίοις. Ald. et Barn. ediderunt Ποσειδωνείοις, et sic in codd. tamen formam Doricam ex aliis antt. edd. substituit Valck. Ποσειδανείοις. Heath. ita versum corrigi jubet, ut sit asynartetus ex duobus dochmaicis Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνείοις. *Beck.*

198. χρυσεοβόστρυχε edidere Kingius, Valckenærius, Brunckius, alii. Sed Aldinum χρυσεοβόστρυχον præbent K. L. Cant. a prima manu, M. pro v. l. Nimirum distinctio ponenda post πότνια, omittenda post χρυσεοβόστρυχον cum Grotio. *Por.*

χρυσεοβόστρυχε e codd. King. Leidd. et Flor. dedit Valck. *Beck.*

199. In codd. Leidd. et Flor. Ἄρτεμις, quod probat Valcken. *Beck.*

203. Nihil vitii in his video. Valckenærius vero infelici conjectura legit, ὄχλος γὰρ, ὥσπερ ἔναγχος εἰσῆλθεν πόλιν. Sed solum locum, ubi ἔναγχος occurrit in Tragœdia, mendosum ostendit et ex MSS. emendavit. *Por.*

Jam antiquos Grammaticos in his dif-

ΠΑΙ. Ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα, καὶ κατὰ στέγας
Ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
Εἰς τέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν.
Ὄχλος γὰρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,
Χωρεῖ γυναικῶν εἰς δόμους τυραννικούς.

Pæd. Ingredere in domum, o filia, et sub tecto
In gynæceo maneas tuo : postquam desiderii tui
Ad delectationem venisti, eorum quæ cupiebas videre.
Cœtus enim (postquam tumultus urbem ingressus est)
Mulierum venit ad domum tyrannicam.

S. στίχων ἰάμβων τριμέτρων θ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, διὰ τὸ εἰσέρχεσθαι τὸν χορὸν, καὶ ὑποχωρεῖν τοὺς ὑποκριτάς. Ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα] Εἴσελθε εἰς τὸν οἶκον. 203. Ὄχλος γὰρ, ὡς] Ἐπεὶ γὰρ ταραγμὸς εἰσῆλθε τὴν πόλιν, ὄχλος γυναικῶν χωρεῖ εἰς τὰ βασίλεια. Παραγενομένων τῶν Ἀργείων, καὶ πολεμούντων τοῖς Θηβαίοις, ὄχλος γυναικῶν εἰς βασίλεια παραγέγονεν. λέγει δὲ τὰς τοῦ χοροῦ γυναῖκας, αἵ τινες νεωστὶ ἦσαν ἀπὸ Φοινίκης ἐλθοῦσαι. ἔνιοι δὲ στίζουσιν, εἰς τὸ πόλιν, καὶ τὸ χώρει παροξύνουσι, καὶ οὕτως ἐξηγοῦνται· ὅτι γὰρ ὄχλος καὶ ταραγμὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, χώρει πρὸς δόμους, καὶ μένε ὅπου αἱ γυναῖκες, φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ· ἵν' ᾖ τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ

ficultatem sensisse, Valck. conjicit e Schol. qui affert lectionem quorundam : Ὄχλος γὰρ ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν· χώρει—ut exstat in ed. Ald. Hæc lectio inde orta, quod Grammatici statuerent, ὄχλον Attice nunquam dici ἐπὶ πλήθους, sed ἐπὶ ὀχλήσεως. Ad jungenda sunt hæc: ὄχλος γυναικῶν (turba mulierum) χωρεῖ πρὸς δόμους τυραννικοὺς, quo modo ὄχλος sæpius etiam apud Atticos reperitur. Verba ὡς ταρ. εἰς. πόλιν non profecta ab Eurip. judicat Valcken. Nam 1. Phœnissæ, quæ chorum conficiunt, paullo ante Thebas venerant, quam urbs cingeretur obsidione, missæque jam Delphos fuissent, nisi hostium adventus intervenisset, opera Jocastæ pactæ erant induciæ, quibus fretus Polynices in urbem veniret, is nondum venerat, cum Phœnissæ regiam petunt reginæ conveniendæ causa, nondum igitur erat locus tumultui bellico. 2. Græce dicitur εἰς ταραγμὸν ἥκειν, ταραγμὸς ἐς φρένας πίπτειν etc. sed non ταραγμὸς εἰσελθεῖν πόλιν. Emendat igitur Valck. Ὄχλος γὰρ, ὅσπερ ἔναγχος εἰσῆλθεν πόλιν etc. *nam regiam petit turba mulierum, quæ quidem nuper in urbem venit ;* et hæc lectio forsan obversata Scholiasti, cujus hæc verba :—αἵτινες νεωστὶ ἦσαν ἀπὸ Φοινίκης ἐλθοῦσαι. ἔναγχος ab Atticis poëtis rarius adhibitum esse ipse V. fatetur. Heathius tuetur vulgatum. Haud dubie enim tumultum urbem invasisse, cum universus Argivorum exercitus, ordinibus explicatis, ac si ad prœlium instrueretur, prope mœnia recenseretur, nec nimium fidere possent Thebani induciis. *Beck.*

ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,] Mendi hoc arguit Valckenærius, ut cum induciis minus cohærens. Mihi contra facile videtur id, quodcunque est criminis, diluere. Etsi enim pactæ erant induciæ, tamen, si id nondum palam factum est, quo tempore exercitus Argivus commovere se et aciem extendere cœpit, (vid. v. 105, 106.) quod fingi non absurde potest, num mirari debemus, civitatem Thebanam talis spectaculi terrore perculsam esse? Confer v. 243. et seq. ad v. 260.

ὡς ταραγμὸς] Valckenærii sententiam nunc demum veriorem judico. Quanquam enim non incredibile sit, urbem hoc tempore tumultu plenam fuisse, nulla ratio erat, cur Virgines Phœnissæ ob talem tumultum ad regiam properarent. Quippe in trepidis rebus ad templa et ad statuas Deorum concurrere mos erat mulierum. Nescio tamen, annon minori mutatione res transigi possit, legendo sc. :

Ὄχλος γὰρ, ὅς τ' ἔναγχος εἰσῆλθεν πόλιν.

Ὅς τε pro ὃς, ut apud Homerum passim. *Musg.*

Φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
Πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
Γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

Malignum enim est muliebre genus,
Et cum parvas occasiones sermonis accipiunt,
Plures addunt. Voluptas vero quædam
Mulieribus est, ut nihil boni mutuo de se dicant.

S. ὅτι. 205. Φιλόψογον] Φιλολοίδορον. Χρῆμα γυναικῶν] Ἤγουν αἱ γυναῖκες, περιφραστικῶς. 209. Τύριον οἶδμα] Δέον ἐκ Θηβαίων γυναικῶν συνιστάμενον τὸν χορὸν Ἰοκάστην παραμυθεῖσθαι ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν, ἐπίτηδες οὐκ ἐξ ἐγχωρίων, ἀλλ' ἐκ ξένων συνέστηκεν, ὅπως ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν τῇ Ἐτεοκλέους πλεονεξίᾳ. ὥστε * πῶς ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν, εἴπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐβασιλεύοντο; διὰ τοῦτο Φοίνισσαι εἰσὶ αἰχμαλώτιδες, Ἀγηνοριδᾶν ἐκπεπορθηκότων Τύρον, καὶ τὰς ἐκκρίτους αὐτῶν τῷ Ἀπόλλωνι πεπομφότων, ἃς καὶ ἀκροθίνια Εὐριπίδης λέγει Λοξίᾳ· ἀπερχόμεναι οὖν διὰ τῶν Θηβῶν ἐκεῖσε, ἠναγκάσθησαν εἰς Θήβας ἐπιμεῖναι, διὰ τὸν ἐπιστάντα πόλεμον τῶν Ἀργείων. Ἄλλως. Ἔδει, φασὶν, ἀπὸ συμπολιτίδων ἢ συγγενίδων τῆς Ἰοκάστης, αἵτινες ἔμελλον παραμυθήσασθαι αὐτὴν ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν· ἐπίτηδες οὐκ εἰσὶν ἐγχώριαι αἱ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ξέναι καὶ ἱερόδουλοι, ὅπως ἐν τοῖς ἑξῆς ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν πρὸς τὴν Ἐτεοκλέους ἀδικίαν· "Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς." ἀεὶ γὰρ ὁ χορὸς παῤῥησιασάμενος τοῦ δικαίου προΐσταται, πῶς οὖν ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν, εἰ ἐβασιλεύοντο ὑπ' αὐτοῦ; Οἶδμα] Πέλαγος.——ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΗΣ.—Τύριον οἶδμα] Τὰ παρόντα εἴδη ἑτέρως εἰσὶν ἐσχηματισμένα· τὰ μὲν γὰρ εἰσὶ μονοστροφικὰ κατὰ σχέσιν ἄτακτα, καὶ συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους· εἰσὶ δὲ τὰ κατὰ σχέσιν μιᾶς στροφῆς· εἰσὶν γοῦν τῆς μονοστρόφου στροφῆς τὰ κῶλα λϛ'. Τὸ α' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς β' βραχείας, καὶ διϊάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ' καὶ γ', ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς. Τὸ β' περίοδος ἐκ τροχαϊκῆς καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον, καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου δ' καὶ βακχείου. Τὸ δ' ὅμοιον ἐκ δισπονδείου καὶ βακχείου. Τὸ ε' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ' καὶ γ', καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές.

* Valck. legi mavult: πῶς γὰρ ἔμελλον — Ἀγηνορίδων. *Beck.*

205. γὰρ Aldus et MSS. δὲ Stobæus LXXI. p. 433, 15. ed. Gesner. LXXIII. p. 310. Grot. Deinde θηλειῶν γένος ἔφυ edidit Aldus, duabus lectionibus, utraque proba, permixtis, θηλειῶν ἔφυ, et θηλειῶν γένος. Illam retinent omnes fere MSS. nisi quod J. supra χρῆμα habet γένος; hanc, pro v. l. a Gesnero in margine notatam, prætulit Brunckius. *Por.*

Θηλειῶν ἔφυ] Vid. *Canteri* Novar. Lection. l. 4. c. 1.

Aldus inter θηλειῶν et ἔφυ inseruerat γένος, quod jam Muret. et Cant. sustulerunt, et abest quoque a codd. Leidd. inservit tamen æque ac χρῆμα, apud Euripidem periphrasibus. v. Valck. qui lectionem Stobæi Tit. LXXI. p. 433. 15. φιλόψογον δὲ χρ. θ. ἔ. præfert. Reisk. monet, in vett. edd. ἔφυ seorsim cum asterisco poni, id docere, hanc vocem deleri debuisse, non γένος.

φιλοψόγον δὲ edidit Br. ut exhibet Stobæus Serm. LXXI. Floril. Grot. p. 310. *Beck.*

206. σμικράς τ' Kingius e K. τῶν ψόγων Stobæus in edd. Gesn. Grot. sed τῶν λόγων Trincavellus. *Por.*

King. edidit Σμικράς τ' ἀφ. perperam, judice V. Pro τῶν λόγων Stobæus l. l. exhibet τῶν ψόγων, id vulgato anteponit Valck. quod sic acerbius existit in mulieres dictum. Nam multa dicere, ubi occasio data fuerit, etiam viris commune vitium est. Σμικράς τ' ἀφ. D. *Beck.*

207. Si quem offendat repetitum δὲ, legi posse γέ τοι, monet Valck. retinet tamen

ΧΟΡΟΣ.

Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν, στροφή.

CHORUS.

Relinquens Tyrium mare, veni,

P. XO. Τὴν θάλασσαν τῆς Τύρου λιποῦσα, ἦλθον, ἐξαίρετον ἀνάθημα τῷ Λοξίᾳ, ἤγουν τῷ

S. * Τὸ ϛ' ἰωνικὸν δίμετρον] καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου. Τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ' καὶ γ', ἢ ἰωνικοῦ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. [Τὸ η' προσῳδιακὸν, τρίμετρον, ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ, ἀπ' ἐλάττονος, χοριάμβου καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.] Baroc. 74. Τὸ θ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, τοῦ δ' ποδὸς χορείου. Τὸ ι', ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ β' ποδὸς ἰάμβου. Τὸ ια' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ διϊάμβου ἐπιτρίτου δ' καὶ ἀμφιβραχέος. Τὸ ιβ' ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, ἐπιτρίτου δ' καὶ συλλαβῆς. Τὸ ιγ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου δ' καὶ διϊάμβου. Τὸ ιδ' ὅμοιον τῷ γ'. Τὸ ιε' ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου γ', καὶ ἀναπαίστου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου· Τὸ ιϛ' ὅμοιον τῷ α'. Τὸ ιζ', ὅμοιον τῷ γ'. Τὸ ιη' δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους· ἔστι δὲ ἀκέφαλον· [διὰ τὸ ἐκ βραχείας ἄρχεσθαι.] Τὸ ιθ', ἀναπαιστικὸν, δίμετρον, βραχυκατάληκτον. Τὸ κ', ὅμοιον τῷ α'. Τὸ κα' ὅμοιον κατὰ πάντα. Τὸ κβ' ὅμοιον τῷ ιγ'. Τὸ κγ' ὅμοιον τῷ γ'. Τὸ κδ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου α' καὶ διϊάμβου, καὶ συλλαβῆς. Τὸ κε' ὅμοιον τὸ α'. Τὸ κϛ' ὅμοιον τῷ γ', Τὸ κζ' προσῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου δ', χοριάμβου καὶ σπονδείου. Τὸ κη', χοριαμβικὸν μονόμετρον, ὑπερκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὴ βάσις. Baroc. 74. Τὸ κθ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου δ' καὶ διτροχαίου. Τὸ λ' ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ' ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ διτροχαίου. Τὸ λα' ὅμοιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἰωνικοῦ, ἀπ' ἐλάττονος, κατὰ συνίζησιν. Τὸ λβ' χοριαμβικὸν δί-

* Τὸ ϛ' ἰωνικὸν —] Valck. putat potius τὸ ϛ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου δ' καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ' — ἐκ παίωνος δ'] potius χοριάμβου. Valck. *Beck.*

δέ τις, lectum etiam Etym. M. V. Ἡδονή. ἐπεισφέρουσι D. *Beck.*

208. ἀλλήλαις Ald. plures MSS. et Etymologus p. 420, 19. ἀλλήλας recte edidit Musgravius ex duobus MSS. et sic habent Cant. a pr. m. M. pro v. l. Stobæus in MS. Paris. et editione prima. ἀλλήλαις λέγουσιν est, *dicunt inter se ;* ἀλλήλας λέγουσι, *dicunt altera de altera.* ἀλλήλας etiam notarat Scaliger apud Burtonum, ex MS. ut equidem arbitror. *Por.*

ἀλλήλας Brunck. recepit ex Cod. Reg. Stob. *Beck.*

ἀλλήλας] Ita MS. B. et Exc. Put. Vulgo male ἀλλήλαις. *Musg.*

209—245. King. hæc inscripsit Μονοστροφικὰ, eum sequitur Valck. Ante Kingium dicebantur Ἐπῳδικὰ, et divisa erant in strophen, antistrophen et epodum, hanc rationem præfert Heath. sed aliter versus disponit, nempe sic :

Στροφή.

1. Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν	glyconius ex antispasto pentasyllabo et diiambo.
2. Ἀκροθίνια Λοξίᾳ,	periodus.
3. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,	pherecratius.
4. Φοίβου δοῦλα μελάθρων,	anapæsticus dimeter brachycatalectus.
5. Ἵν' ὑπὸ δείρασι νιφοβόλοις	glyconius similis primo.
6. Παρνασσοῦ κατενάσθην,	pherecratius.
7. Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλάτα	antispasticus dimeter hyperca-

Ἀκροθίνια Λοξίαι,
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
Φοίβωι δούλα μελάθρων,

Primitiæ spoliorum Loxiæ
Phœnissa ex insula
Phœbo, ministra aulæ,

P. Ἀπόλλωνι, ἀπὸ χεῤῥονήσου τῆς Φοινίκης, δούλη τῶν οἰκημάτων τοῦ Φοίβου, ὅπου ὑπὸ τοῖς

S. μετρον ἀκατάληκτον, τοῦ β' ποδὸς πεντασυλλάβου, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ λγ' ὅμοιον τῷ λα', ἐξ ἐπιτρίτου α' καὶ ἰωνικοῦ κατὰ συνίζησιν. Τὸ λδ' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διϊάμβου καὶ χοριάμβου, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ λε' ὅμοιον τῷ ιη'. Τὸ δὲ λς' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἡμιόλιον, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαίου· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· ταῦτά ἐστι τῆς μονοστρόφου στροφῆς τὰ κῶλα. Τῆς δὲ κατὰ σχέσιν στροφῆς εἰσὶν ια'. καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. εἰσὶ δὲ τὸ μὲν θ', καὶ τὸ ια' τροχαϊκὰ δίμετρα καταληκτικά, ἤτοι ἑφθημιμερῆ, ἃ καλεῖται κυρίως Εὐριπίδεια, ἢ ληκύθια. τὸ δὲ ι' ὅμοιον τροχαϊκὸν, τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς ἐναντίον κῶλον οὐ καλῶς ἔχον, διωρθώθη παρ' ἡμῶν, καὶ ἔχει τὸν δ' καὶ τὸν γ' πόδα χορείους· ἐχρήσατο δὲ τῷ τροχαϊκῷ ἐνταῦθα μέτρῳ, διὰ τὸ τοὺς πολεμίους καὶ σφοδρῶς ἐπελθεῖν ὁρμαῖς, καὶ συνεχέσι δρόμοις τὰ ἐκτὸς ληΐζεσθαι. διὸ καὶ τὸ, θούριος μολὼν ἄρης ἔφη. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῆς μονοστρόφου στροφῆς τῶν συστημάτων, καὶ ἐπὶ τῷ ς' τῆς κατὰ σχέσιν στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, κορωνίς. Τύριον οἶδμα] Τοῦτο τὸ μέλος στάσιμον λέγεται. ὅταν γὰρ ὁ χορὸς μετὰ τὴν πάροδον λέγει τὶ μέλος, ἀνῆκον τῇ ὑποθέσει, ἀκίνητος μένων, στάσιμον καλεῖται. πάροδος δέ ἐστιν ᾠδὴ χοροῦ βαδίζοντος, ᾀδομένη ἅμα τῇ ἐξόδῳ, ὡς τὸ σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τιθεῖτε. 210. Ἀκροθίνια] Κυρίως αἱ τῶν καρπῶν

talectus ex duobus antispastis pentasyllabis et syllaba.

8. Πλεύσασα περιῤῥύτων — ionicus a majore dimeter catalectus.
9. Ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων — trochaicus Euripideus.
10. Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς — glyconius similis primo.
11. Ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ — glyconius.
12. Κάλλιστον κελάδημα. — pherecratius.

Antistrophe.

1. Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς, — fit synizesis in πόλεως. vid. Clark. ad Hom. Il. β. 537.
2. Καλλιστεύματα Λοξίᾳ,
3. Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,
4. Κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν, — prima τοῦ Ἀγηνοριδᾶν pentasyllabi est ἀδιάφορος.
5. Ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
6. Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.
7. Ἶσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις — antispasto secundo opponitur diiambus.
8. Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν.
9. Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
10. Ἐπιμένει με κόμας ἐμὰς
11. Δεῦσαι, παρθένιον χλιδὰν,
12. Φοιβείαισι λατρείαις.

Cætera sunt epodi. Systema hoc epodicum una cum systemate antistrophico, quod sequitur, parodum constituit. nam πάροδος est ἡ πρώτη λέξις ὅλου τοῦ χοροῦ. Aristot. Poët. c. 12. Etsi est διηγηματικὸς λόγος, auctore Schol. tamen nemo in scena adest præter chorum, cui διηγεῖσθαι possit. Hinc etiam colligit Heath., tragœdiam hanc sex constare actibus.

Multis veterum et recentiorum hæc visa sunt impeditissima, qui quæsiverunt, quomodo Tyro Thebas profectæ, per mare Ionium vectæ, Siciliam præternavigassent, idque Zephyro, qui erat e Phœnicia Siciliam petentibus adversus, ita flante, ut remis agenda navis esset ; sed imputarunt Euripidi, auctore Valcken. quæ ei nunquam in mentem venerant. Petitus in Leg. Att. p. 50. s. per Φοίνισσαν νᾶσον

῞Ιν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
Παρνασοῦ κατενάσθην,
Ἰόνιον κατὰ πόντον, ἐλάτᾳ

Ut sub jugis nivosis
Parnassi habitem!
Ionium per mare remo

P. ἀκρωτηρίοις τοῖς χιονοβλήτοις τοῦ Παρνασοῦ ἐκληρώθην οἰκῆσαι. νηῒ πλεύσασα κατὰ τὸν

S. ἀπαρχαὶ, παρὰ τὸν Θῖνα, ὅ ἐστι τὸν σωρὸν τῆς ἅλω. καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας. 211. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου] Οὐ νῆσος, ἀλλ' ἤπειρος ἡ Φοινίκη παράλιος. κατεχρήσατο τοίνυν τῇ φράσει. τινὲς δὲ Φοινίσσας νήσου, τῆς Τύρου, νησιάζεται γάρ. οἱ ἀπὸ Ἀγήνορος καταγόμενοι, συγγένειαν ἔχοντες πρὸς τοὺς περὶ Ἐτεοκλέα, ἃς ἔλαβον αἰχμαλώτους τὴν Τύρον ἑλόντες, ἀπέστειλαν αὐτῷ, ἵνα δι' αὐτοῦ * τοῦ Ἐτεοκλέους εἰς Δελφοὺς ἀποσταλῶσιν ἀναθήματα τῷ θεῷ. ἐπεὶ οὖν ἄδηλον ἦν πόθεν ἐληλύθεισαν, αὐτὰς πεποίηκε τὴν κατ' αὐτὰς τύχην ἀπαγγεῖλαι. 213. Ἱν' ὑπὸ] † Ὅπως ὑπὸ ταῖς ἐξοχαῖς ταῖς χιονιζομέναις τοῦ Παρνασσοῦ ταχθήσωμαι οἰκῆσαι. 214. Κατενάσθην] Ἀντι τοῦ κατανασθήσομαι. καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις, "Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;" ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω. ‡ ἐγὼ δὲ οἶμαι οὕτως ἐστὶν, ὅπου ἐν Φοινίκῃ κατετάχθην οἰκῆσαι τὸν Παρνασσόν. 215. Ἰόνιον κατὰ πόντον] Διαποροῦσι, πῶς λέγουσιν αἱ κατὰ

* Verba τοῦ Ἐτεοκλέους a recentiore schol. adjecta suspicatur Valck. *Beck.*
† Valck. conjicit: ὅπου — ταχθήσομαι οἰκῆσαι. *Beck.*
‡ Ἐγὼ δὲ οἶμαι] Hæc sunt recentioris Scholiastæ, notante Valck. *Beck.*

intelligebat insulam quandam inter Africam et Siciliam sitam, et a Phœnicibus frequentatam colonis, et fingit hos colonos portubus suis prohibuisse Tyrios, qui ipsos adorti expugnarint, et primitias prædæ Apollini Delphico consecrarint, pro οἶδμα etiam corrigit ὄδμα. Si Phœnissæ fuissent Siciliam prætervectæ, recte statui eas ex insula inter Africam et Siciliam sita, vel potius ex ipsa Africæ ora maritima, profectas esse, monet V. Τύριον οἶδμα forte dici posse sinum Carthaginiensem, et Φοινίκην in Troad. 222. appellari Africam. At non præternavigarunt Siciliam, et per Φοιν. νᾶσον intelligitur Tyrus, per Τύρ. οἶδμα mare Phœnicium: nam οἶδμα apud poëtas sæpe de mari dicitur. Valck. qui apposite confert verba Phrynichi in Phœn. ap. Schol. Arist. Vesp. 220. Σιδώνιον ἄστυ λιποῦσα. *Beck.*

210—214. Signis parentheseos inclusit Brunck. quo clarius pateret, ἔβαν cum Ἰόνιον κατὰ πόντον esse jungendum. *Beck.*

210. Ἀκροθίνια Λοξίᾳ primitiæ spoliorum Apollini sic consecrandæ ut tanquam ἱερόδουλοι inservirent templo.—Quæ urbs hac tempestate a Phœnicibus expugnata sit, incertum est. *Valck.*

211. φοινίσσας ἀπὸ νάσου] i. e. Τύρου, ἢ καὶ Παλαίτυρος. Vid. *Stephan.* περὶ πόλεων. *Barnes.*

211—214. Ita distinguit et scribit D.:

Φοιν. ἀ. νάσου, Φοίβου
δοῦλα μ. ἵν. ὑ. δειρ.
νιφοβόλοις Παρ. κατενάσθην.

Φοίβου et νιφοβόλοις Brunck. quoque recepit. Idem docet, ἵνα κατενάσθην esset, *ut habitarem.* Sic ἵν' ἐτιμωρεῖτο Lysiæ orat. p. 43. ed. Reisk. ubi v. Markl. et Brunck. ad Æsch. Prom. 155. *Beck.*

211. νάσου,] Poëtis peninsulam significat, ut Soph. Œd. Col. v. 689.

Peloponnesus insula audit, præter Sophoclem, Nonno Lib. III. p. 61. Stasino apud Scholiasten Pindari in Nem. X. Antistroph. 4. et Tzetzen in Lycophr. 511. denique Bacchylidi apud Schol. Pind. in Olymp. XIII. Stroph. 1.

212. Pro Φοίβῳ Valcken. cum King. et codd. Leidd. edidit Φοίβου. *Beck.*

213. δειρᾶσι νιφοβόλοιο Ald. contra codices tantum non omnes. Error ortus ex simili figura ο et c vel σ. *Por.*

Etiam codd. Leidd. et Flor. νιφοβόλοις. *Beck.*

Πλεύσασα περιῤῥύτων

Navigans, circumfluentes

S. τὸν χορὸν, ἀπὸ Φοινίκης * εἰς Δελφοὺς πλεῦσαι, κατὰ τὸν Ἰόνιον πόντον, καὶ Σικελίαν γεγονέναι, καὶ ταῦτα Ζεφύρου πνεύσαντος, καὶ ἐναντιουμένου τῷ πλῷ. δεῖ οὖν τὸ ἑξῆς ἀκούειν. Τύριον οἶδμα λιποῦσα ἔβην —— ἐλάτᾳ· λιπὸν τὴν αἰτίαν τοῦ κώπαις αὐτὰς, καὶ μὴ οὐρίᾳ, πεπλευκέναι, ἀποδιδόασι τῇ Ζεφύρου πνοῇ, ὃς ἐκ τῶν δυτικῶν πνέων ἀντιβαίνει τοῖς ἀπὸ ἀνατολῆς ἐπὶ τὰ δυτικὰ πλέουσι, ὅς ἐστιν ἀπὸ Συρίας εἰς Ἑλλάδα. ἐλάτῃ τοίνυν ἔπλευσα, τοῦ Ζεφύρου κατὰ τὸν οὐρανὸν πνεύσαντος καλλίστῳ κελαδήματι ὑπεράνω τῶν Ἰονίων καὶ τῶν ἀκαρπίστων πεδίων, ἅπερ εἰσὶ δυτικά. ἔνιοι δὲ Ἰώνιον λέγουσι τὸ κατ᾽ Εὔβοιαν πέλαγος, τὸ περὶ Ἰωνίαν πόλιν Εὐβοίας, ἣν ἔκτισεν Ἴων ὁ Ξούθου, βασιλεύσας ἔτη κζ΄. Ἐλάτᾳ πλεύσασα] Ἐλάτᾳ πλεύσασα τὸν Ἰόνιον κατὰ πόντον τοῦ Ζεφύρου πνεύσαντος, ὑπεράνω τῶν ἀκαρπίστων πεδίων τῆς Σικελίας. 216. Περιῤῥύτων] Τῶν σφοδρῶς ῥεομένων καὶ

* Εἰς Δ. πλεῦσαι] — πλεύσασαι mavult Valck. λοιπὸν τὴν αἰτίαν (B.)] λιπὸν τ. αἰτ. V. et M. sed V. legendum putat λοιπὸν cæterum — Idem paullo post conjicit legendum, ὅ ἐστιν ἀπὸ Συρίας — ut ap. Barn. *Beck.*

νιφοβόλοις] Ita MSS. King. Ed. Ald. νιφοβόλοιο. *Musg.*

214. Valck. cum King. mavult κατενάσθη, ἵνα vero, etiam si vulgatum retineatur, explicat *ubi*. *Beck.*

ἵνα κατενάσθην] *ut habitarem.* Sic Aristides Tom. 1. p. 269. ἵν᾽ ἀμφοτέρως ἐκέρδαινον. Noster Iph. in Taur. v. 358. ἵν᾽ αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην. Æschyl. Prometh. v. 748. ὅπως ἀπηλλάγην. Soph. Electr. v. 1140, ὅπως θανὼν ἔκεισο. *Musg.*

215. ss. Hic locus viros doctos valde exercuit. Vertebant enim eum ita: *Ionium per mare remo navigans circumfluos super steriles campos Siciliæ, Zephyri flatibus spirantis in cœlo pulcherrimum stridorem.* Stanleius ad Æsch. Argum. Pers. pro Σικελίας reponit Κιλικίας, quod epitheton ἀκάρπιστος Siciliæ, feracissimæ insulæ, non conveniat, sed Ciliciæ, et quod nemo Tyro Thebas navigare possit vento ab occasu flante; Phœnices potius, cum Tyro solverent, vento repugnante, coactos esse oram Ciliciæ legere, quæ erat Phœniciæ ab ortu: Heathius respondet, ἀκάρπιστον non esse i. q. ἄκαρπον, *sterilem*, sed omnem terram ita dici posse, unde fructus non percipiantur, quæ, natura quidem ferax, adhuc inculta jaceat; Talem fuisse iis temporibus Siciliam patet ex Eur. Cycl. 121. ss. ubi ἄχαρις χθὼν dicitur; neque vero hoc quidquam ad fabulam facere, rectene Phœnissæ in Bœotiam pervenerint, an Ciliciæ oram legere coactæ, nec potuisse, Zephyro vehementer reflante, Tyro solvere. Valck. etiam opponit, περίῤῥυτον nunquam dici de terra, cujus unum latus aqua circumeat, quod volebat Stanl. Kingius ita ordinem verborum instituit: Ζεφύρου ἱππεύσαντος ὑπὲρ τῶν πεδίων Σικελίας, *Zephyro equitante per campos Siculos*, Zephyrum, ventum contrarium, spirasse, ideo remis navem egisse (ἐλάτᾳ πλεύσασα,) littus legisse, et sub ora Asiatica cursum tenuisse. Contra eum ita disputat Heath. tantum iter, vento vehementer reflante, remis confici non potuisse; ἐλάτην hic navem significare ob adjunctum verbum πλεῖν; nihil hoc ad fabulam conferre, perinde fuisse, velis, an remis, iter peragerent; nec rationem reddi posse, cur Zephyrus dicatur potius super campos Siciliæ remotiores spiravisse, quam super Cretam, aut Peloponnesum, propinquiores regiones. Heathii ipsius sententia hæc est: Poëta rationem reddere debebat, cur virgines Phœnissæ Thebis versarentur; nam Tyro Delphos petentibus brevius iter erat per mare Siculum, et sinum Crissæum. Hinc finxit Eurip. Zephyrum vehementem a Siciliæ ora, Delphos tendentibus contrarium, spirasse, per eum Phœnissas promontoria Maleæ aut Tænari superare non potuisse, sed coactas esse, iter per Bœotiam et Thebas prosequi, ubi ob inopinatum adventum Argivi exercitus detinebantur. Jam dicuntur quidem v. 227. et 290. s. Phœnissæ Thebas missæ. At respondet Heath. aut Agenoris posteros, (v. 290.) quibus cura imposita eas Delphos transferendi, coactos ad Bœotiam appellere eas misisse Thebas, aut Tyriis, qui eas deducerent, jam ante discessum mandatum esse, si forte ventus obstaret, quo minus recta Delphos petere possent, eas Thebas,

Ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων

Juxta steriles campos

S. κύκλῳ κεχυμένων. Ἀκάρπιστα δὶ πεδία τὴν θαλάσσαν φησὶν, ἐπεὶ ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον. οὕτω καὶ Ἴων λέγει. "Ὅταν δὲ πόντου πεδίον Αἰγαῖον δράμω." καὶ Αἰσχύλος Νηρεῖσι, * "Δελφινοφόρον πεδίον πῶς διαμειψάμεναι." Σικελίας] Σικελίαν οἱ μὲν φασὶν εἶναι μικρὰν νῆσον, μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Αὐλίδος, ταύτην δὲ ἄκαρπον εἰρῆσθαι, παραβαλλομένην τῇ μεγάλῃ νήσῳ, καὶ πολυκάρπῳ Σικελίᾳ. οἱ δὲ φασὶν Αἰσχύλῳ (Prometh. Vinct. 839.) αὐτὸν ἕπεσθαι οἰομένῳ πάντα τόπον Ἰόνιον λέγεσθαι, ὃν ἀλωμένη ἐπῆλθεν ἡ Ἰὼ, ὅθεν καὶ, ὡς ἐναντίου ἀνέμου πνέοντος τοῖς ἀπὸ φοινίκης πλέουσι, κώπῃ πεπλευκέναι φασὶν, ἢ καὶ πνεύσαντος ἤδη τοῦ Ζεφύρου καὶ πεπαυμένου, ὅτε γαληνὸν ἦν τὸ πέλαγος ἐν ὥρᾳ εἰαρινῇ· ὁ δὲ Κράτης φησὶν αὐτὰς δηλοῦν τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν μετὰ Ζεφύρου πνοὰς, τοῦ φαινομένου κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον, σημαίνει οὖν τὸν ἐαρινὸν καιρόν. οἱ δὲ λέγουσι τοὺς ἀπὸ Συρίας εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσβάλλοντας τὸν Ἰόνιον πόντον περᾷν. 217. Ἀκαρπίστων] Ἀκάρπιστα οἱ μὲν τὰ πολύκαρπα, οἱ δὲ τὰ θαλάσσια πεδία, ὃ

* Δελφινοφόρον] Ex Aug. forte addendum esse πόντου monet Valck. sic: Δελφινοφ. πόντου πεδίον Διαμειψάμεναι. *Beck.*

in cognatam urbem, mittere. Valckenærius V. C. postquam observavit, hinc expressum esse illud Horatii Od. 4, 4, 44. *Eurus per Siculas equitavit undas*, cum King. et Wesseling. ad Petit. Leg. Att. p. 122. ita verba jungit: Ζεφύρου ἱππεύσ. ὑπὲρ πεδίων Σικ. *Zephyro equitante per campos Siciliæ*, et post πλεύσασα punctum ponit: Tyro veni, *per Ionium mare navi vecta, quæ remis propelleretur;* causam nunc subjicit, cur remis essent usi, nempe ventum, qui e Phœnicia proficiscentibus adversus vela minus ferret in Bœotiam. Zephyri, etsi adversi Phœnissis, flamine quia nihil erat jucundius, dicitur κάλλιστον κελάδημα. cf. Catull. 63, 270. ss. Igitur Phœnissa navis ob adversum ventum littora legebat et maritimam oram. Ionium mare h. l. quod Ioniam alluit. Dicit autem poëta potissimum Zephyrum equitasse per Siculum mare, quia flabat Zephyrus ab occidente, atque adeo a mari Siculo, quod mare hunc ventum sibi habebat proprium. Pro ἀκαρπίστων Valck. cum King. legit εὐκαρπίστων. Tamen ἀκάρπιστα πεδία hic legerunt et de *mari* interpretati sunt veteres Grammatici, etiam Eustath. ad. Il. ο'. p. 1001, 49. Quodsi abesset vox περιῤῥύτων, posse ἀκάρπιστα πεδία Σ. de undis Siculis accipi observat Valck.

215—220. Ita edidit Beckius,

Ἰόνιον κατὰ πόντον
Ἐλάτᾳ πλεύσασα, περιῤ-
ῥύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων
Πεδίων Σικελίας,
Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ
Κάλλιστον κελάδημα.

Ita ordinat Brunck.

Ἰόν. κατὰ π. ἐλάτᾳ (215. ed. Br.)
πλεύσ. περιῤῥ.
ὑπὲρ ἀκ. πεδίων
Σικ. Ζεφ. πνοαῖς
ἱππεύσ. ἐ. οὐ.
Καλλ. κελάδημα.

In D. a v. 216. sequentes usque ad 228. ita exhibentur:

ἐλάτῃ (sic) πλ. π. ὤπερ (sic)
εὐκαρπίστων (sic cum gl. πολυκάρπων)
πεδ. Σικ.
ζεφ.—οὐρανῷ
καλλ. κ. πόλεως (sine δ')
ἐκπροκρ. ἐ. καλλιστ.
Λοξ. καδμείων δ. ἔ. γᾶν
κλ. Ἀγηνοριδᾶν
Ὁμογ.—πεμφθεῖσα (sic)
ἐνθ. π ἴσα δ'
ἀγαλμ. χρυσεοτεύκτοις (sic)
φ. λάτρις γενόμαν. *Beck.*

215. Ἰόνιον πόντον] Ionium mare veteribus nonnunquam est, quod ab Hellesponto ad Ægyptum usque porrigitur. Seneca Thebaid. v. 610.

Hinc qua relinquit nomen Ionii maris
Fauces Abydi Sestos oppositæ premit.

Idem de Myrtilo ad Geræstum, Eubœæ portum, in mare præcipitato: *notior nulla est Ioniis fabula navibus.* Thyest. 142. Plin. Nat. Hist. IV. c. 11. *Græci et Ionium dividunt in Creticum et Siculum.* Himerius apud Photium. p. 603. Ed. Hoeschel. ἄρχεται μὲν (Asia) ἀπ' Ἰνδῶν

Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς
Ἱππεύσαντος, ἐν οὐρανῶι
Κάλλιστον κελάδημα.
Πόλεος ἐκπροκριθεῖσ᾽ ἐμᾶς, ἀντιστροφή.
Καλλιστεύματα Λοξίαι,

Siciliam Zephyro flatibus
Spirante in cœlo
Pulcherrimum stridorem.
Urbe autem electa ex mea,
Ut essem pulcherrimum donum Apollini,

P. πόντον τὸν Ἰόνιον,——Ζεφύρου σφοδρῶς πνεύσαντος ἐν τῷ ἀέρι * κάλλιστα κελαδήματα ὑπὲρ τῶν πεδίων τῆς Σικελίας τῶν πολυκάρπων, ἐκ τῆς ἐμῆς πόλεως ἐκλεχθεῖσα ἐξαίρετα τῷ

S. ἐστι τὰ ἄκαρπα, ὥς που καὶ ἀτρύγετον λέγεται. † 219. ‡ Ἱππεύσαντος] Σφοδρῶς κα-

* In Paraphr. ad h. l. pro *κάλλιστα κελαδήματα* Cod. D. exhibet *κάλλιστον κελάδημα*; mox idem Cod. legit τῆς Σικελίας τῆς πολυκάρπου—ἐκλεχθεῖσα ἐξαίρετος τῷ Λοξίᾳ. *Beck.*

† Ultima hujus scholii Valck. ita scribenda censet: ὡς καὶ Ὅμηρος πόντον ἀτρύγετον λέγει. *Beck.*

‡ Hæc in varia scholia dividenda censet Valck. ita: Ἱππεύσαντος] σφ. καταπν. Ἐν οὐρανῷ] ἐξ ὕψους. Κάλλιστον κελάδημα] τὸ κάλλιστον (ἐξ) ἑαυτοῦ πνεῦμα, (εἰ) καὶ ἐναντίον etc. In ὅτι ἡ δύσις latet, auctore Valck. ἐπιτήδειος ὁ Ζέφυρος, πνέων ὥρᾳ θέρους, πρ. εὐρ. In Homeri loco Edd. præbent λιγυπνείοντας ἀήτας. Pro καλλ. φησιν Valck. putat legi posse κ. φασίν. *Beck.*

ἄνω, πρὸς μὲν ἕω καὶ ἄρκτον ἐρυθρῷ κόλπῳ καὶ Φάσιδι, πρὸς δὲ μεσημβρίαν καὶ ἀπιόντα ἥλιον Αἰγύπτῳ τε καὶ τῷ Ἰονίῳ πελάγει πρὸς τὰς ἄλλας ἠπείρους ἀποσχιζομένη καὶ λήγουσα. Hujus notionis vestigia, quanquam minus certa, invenias Ovid. Fast. IV. v. 566. Senecæ Agam. v. 502. Stat. Thebaid. I. v. 14. et apud Plutarchum de Herodoti malignitate p. 1573. Ed. H. Steph. Val. Flacc. Lib. I. v. 24. *Musg.*

216. περιῤῥύτων Σικελίας recte Musgravius interpretatur, ἃ Σικελίαν περιῤῥεῖ, cujus constructionis exempla adducit δίκας ἀφόβητος et ἄψαυστος ἔγχους ex Sophocle Œd. T. 885. 969. Eodem modo intellexit Horatius Carm. IV. 4, 43. *Ceu flamma per tædas, vel* EURUS PER SICULAS EQUITAVIT UNDAS. Eustathius quoque ἀκάρπιστα πεδία interpretatur τὴν θάλασσαν ad Il. ο p. 1003, 50. (1001, 51.) Frustra igitur εὐκαρπίστων conjecit Kingius, edidit Beckius, licet ita habeant D. K. Mox οὖν οὐρανῷ, quæ est Valckenærii conjectura, metrum corrumpit. Sed is versus omnes 209—245. pro monostrophicis cum Kingio accipit. *Por.*

κατα πλεύσασα] Remis navigabant, quia, Zephyro flante, velis non poterant. Dicitur autem, ut κώπαισι πλεῖν, Menandro in Thrasyleonte.

περιῤῥύτων] Intellige, sensu activo, περιῤῥεόντων. Sic Eusebius περιῤῥύτῳ περικεκλεισμένοι θαλάσσῃ f. 131. Ed. Rob. Steph. Ab hac voce regitur Σικελίας περιῤῥύτων Σικελίας, *quæ Siciliam circumfluunt*. Aristid. Orat. 1. γῆς περίῤῥους ὠκεανός. Neque sane inauditum est hujusmodi participia active accipi, et genitivum adsciscere. Soph. Œd. Tyr. v. 904. δίκας ἀφόβητος, *Justitiam non timens* v. 988. ἄψαυστος ἔγχους, *hastam non attingens*. Polyb. p. 400. B. μήδ᾽ ἀνυπονόητον εἶναι τῆς Ἑρμείου τόλμης. *Musg.*

217. ἀκαρπίστων πεδίων] *Camporum infructuosorum*. Intelligendum puto mare, expressumque a poëta Homericum illud ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. πέδον νήριτον (f. νηρήϊον) Ibyco dicitur apud Schol. Pindari. Ovid.

Latarumque jacens *campum* spectabat aquarum.

Alia hujusmodi exempla citat unus e Scholiastis, qui eodem modo locum intellexit. In nonnullis MSS. περιῤῥύτων ὑδάτων ὑπὲρ inveni. ubi media vox haud du-

Καδμείων ἔμολον γᾶν,
Κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν,
Ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
Πεμφθεῖσ᾽ ἐνθάδε πύργους.
Ἶσα δ᾽ ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις

Cadmeam veni in terram,
Inclytorum liberorum Agenoris,
Cognatas ad Laii
Missa huc turres,
Similiter autem statuis ex auro factis

P. Λοξίᾳ ἀναθήματα. ἦλθον δὲ εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπὸ τοῦ Κάδμου, ἐνθάδε πεμφθεῖσα ἐπὶ τοὺς πύργους τοῦ Λαΐου, ἤγουν ἐπὶ τὴν πόλιν τοῦ Λαΐου, τὴν συγγενεῖς ἄρχοντας ἔχουσαν τῶν ἀρχόντων τῆς Φοινίκης. ἴσως δὲ καὶ ὁμοίως τοῖς ἀναθήμασι ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένοις

S. ταπνεύσαντος ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα· καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γέγονεν. ὅτι ἡ δύσις ὁ ζέφυρος πνέων ὥρᾳ θέρους πρὸς εὐρωστίαν. Ὅμηρος, "Ἀλλ᾽ αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους." τὸ φύσει οὖν κάλλιστον φησὶν, οὐ τὸ ἑαυταῖς κάλλιστον, ἐναντίον γὰρ ἦν. 224. Κλεινῶν Ἀγηνοριδῶν] Οἱ αὐτοὶ Καδμεῖοι καὶ Ἀγηνορίδαι, ἐπεὶ πατὴρ τοῦ Κάδμου ὁ Ἀγήνωρ. Τινὲς εἰς τὸ Ἀγηνοριδῶν στίζουσι, τὸ δὲ Ὁμογενεῖς ἀντὶ τοῦ συγγενεῖς ἡμῖν, ἐπὶ τοὺς ὁμογενεῖς τῶν Ἀγηνοριδῶν πύργους Λαΐου πεμφθεῖσα. Ἀγήνορος δὲ παῖδες, Κάδμος, Θάσος, Κηφὺς, Κίλιξ, Φοῖνιξ, Εὐρώπη, Φινεύς. ἐπὶ Λαΐου οὖν φησὶν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πύργους τοῦ Λαΐου πεμφθεῖσα, ὅ ἐστιν εἰς Θήβας. τινὲς δὲ Πύργους φασὶ Λαΐου τὸ Ἐτεοκλῆ καὶ Πολυνείκη, ὁμογενεῖς δὲ τῶν Φοινίκων. 227. Ἶσα δ᾽ ἀγάλμασι] Ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, καὶ ἴσως ἀγάλμασι

bie Grammatici interpretamentum est, quod ex spatio interlineari in contextum migravit. *Musg.*

218. Σικελίας] Quod Κιλικίας legendum hoc in loco, quamquam vetus error ipsum *Scholiasten* decepit, pluribus probat *Thomas Stanleius* in aureo suo ad *Æschylum* Commentario, *videl.* ad Argumentum *Persarum*, fol. 752, etc. *Barnes.*

219. Post ἱππεύσ. comma posuit Br. ut sequentia jungerentur. *Beck.*

220. Valck. emendat, Οὖν οὐρανῷ κάλλ. κελάδ. ut pes primus hujus antispastici sit epitritus tertius.

κάλλιστον] Lego ἄλλιστον κελάδημα, *ineptatum, stridorem*, a λίσσομαι, unde τρίλλιστος et πολύλλιστος Homero, Orpheo, Callimacho et Dionys. Perieg. *Beck.*

κελάδημα] Nonnus p. 44.

—νησαῖον Ζεφυρίδος ἦχον ἱμάσθλης.
Musg.

221. πόλεος pro πόλεας Musgravius. *Por.*

πόλεος ed. Br. ubi et δ᾽ omittitur. *Beck.*

πόλεας] Metrum postulat πόλεος. *Musg.*

223. Valck. post Λοξίᾳ interpunxit, et hunc versum cum King. codd. Leidd. et Flor. scripsit ita: Καδμείων δ᾽ ἔμολον γᾶν. Sic verba πόλεως ἐκπρ. ἐμᾶς καλλ. Λ. referenda sunt ad superiora ἔβαν ἀκροθίνια— Malebat tamen Valck. novam periodum sic ordiri: Πόλεως δ᾽ ἐκπροκριθεῖσ᾽ ἐμᾶς, Καλλιστεύματα Λοξίᾳ Καδμείων ἔμολον γᾶν etc. *Beck.*

224. In edd. quibusdam male Ἀγηνωριδᾶν, codd. Leidd. Ἀγηνοριδᾶν. *Valck.*

225. Gl. Cod. D. πεμφθεῖσα ἐνθάδε ἐπὶ τοὺς πύργους τοῦ Λαΐου τοὺς ὁμογενεῖς ἤγουν ἐπὶ τὴν πόλιν τοῦ Λαΐου, τὴν συγγενεῖς ἔχουσαν τῶν ἀρχόντων τῆς Φοινίσσης. *Beck.*

226. Valck. e codd. Leidd. et Flor. edidit Πεμφθεῖσ᾽ ἐνθάδε πύργους. *Beck.*

227. Sic Aldus. χρυσεοτεύκτοις MSS. unde Musgravius χρυσεοτύποις, ut Electr. 473. *Por.*

Ἶσα δ᾽ pro Ἶσα etiam dedit King. e codd.

Etiam Br. ed. χρυσεοτεύκτοις, qui adnotavit ad hanc vocem haec: "Sic membr. Versus est tetrameter dactylicus, cui strophicus non congruit. Alterutri mendum subesse videtur [illegible] conjecturae

Φοίβωι λάτρις ἐγενόμαν.
Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
Ἐπιμένει με, κόμας ἐμᾶς
Δεῦσαι παρθένιον χλιδὰν,
Φοιβείαισι λατρείαις.

Phœbo ministra sum facta.
Adhuc vero Castalii fontis aqua
Expectat me, comas meas
Ut riget, virginum delicias,
In sacrificio Phœbi.

P. δούλη Φοίβῳ ἐτάχθην γενέσθαι. λείπει οὖν, φησὶν, ἐναπολούσασθαί με τῷ τῆς Κασταλίας ὕδατι, καὶ διαβρέξαι τὴν ἐμαυτῆς κόμην, ἵνα ἁγνὴ γενομένη, τούτῳ τῷ θεῷ λατρεύοιμι. ῷ

S. χρυσέοισιν. ὥσπερ τι διὰ χρυσοῦ κατεσκευασμένον ἀνάθημα, οὕτως ἐπέμφθην. 228. Ἐγενόμαν] * Ἐτάχθην γενέσθαι, ἤτοι γενήσομαι. ἵν' ᾖ ὡς τὸ Κατενάσθην, ἢ λάτρις, ἡ δούλη ὠνομάσθην καὶ ἐτιμήθην, ἤγουν πᾶσα τῷ θεῷ ἀφιέρωμαι, ἔτι δέ μοι ταῦτα περιλιμπάνεται ἀτελῆ, τὸ λούσασθαι ἐν τῇ Κασταλίᾳ. 229. Ἔτι δὲ Κασταλίας] Κασταλία ἐστὶ πηγὴ ἐν Πυθίᾳ, εἰς ἣν λέγουσι τὰς ἱεροδούλους λούεσθαι, μελλούσας θεοπρόπιον φθέγγεσθαι ἐν τῷ τρίποδι. Ἄλλως. Κασταλία πηγὴ ἐν Πυθίᾳ, ἀφ' ἧς ἐλούοντο τοῦ ἱεροῦ δοῦλαι παρθένοι, αἵτινες ἔμελλον θεοπρόπιον, ἢ τὸ μάντευμα, ᾄδειν περὶ τοῦ τρίποδος. Μυθεύονται δὲ, ὅτι καὶ τὸ τῆς Κασταλίας ὕδωρ λάλον ἦν, πλασάμενοι τοῦτο οὐκ ἀπὸ τοῦ λαλεῖν ἐκεῖνο. ἀδύνατον γάρ· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποιεῖν τοὺς ἄλλους μαντικούς. τὸ αὐτὸ δὲ νόει καὶ περὶ τῆς ἐν Δωδώνῃ δρυός. "Ἄλλως. Κασταλία ὄνομα πηγῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ· ἔστι καὶ "τὸ ἐν Δελφοῖς ὕδωρ." 231. Παρθένιον χλιδὰν] Ἡ αὐτὴν Κασταλίαν φησὶ, παρόσον παρθένων μόνον ἐστὶ λουτρόν. ἢ τὰς κόμας, αἳ κάλλος καὶ τρυφὴ εἰσὶ τῶν παρθένων. 234. Δικόρυφον σέλας] Δικόρυφον αὐτὸν εἶπεν, ἐπείπερ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἄκραις τοῦ Παρνασσοῦ εἰσὶν ἱερὰ, τὸ μὲν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ Διονύσου. ἐπεὶ τοίνυν ἐν ἑκατέρᾳ πῦρ ἀνάπτεται πρὸς τὰς θυσίας, τούτου χάριν καὶ τὸ πῦρ δικόρυφον εἶπεν, ἅτε δὴ ἐν ἑκατέρᾳ ἄκρᾳ ἁπτόμενον. οὐκ ἀπὸ τῶν δύο δὲ κορυφῶν ἀναδίδοται αὐτόματον πῦρ, ἀλλ' ἀπὸ ἑνὸς ἄκρου. δοκεῖ δὲ τοῖς κάτω ἐκ δύω ἀναδίδοσθαι, διὰ τὸν ἐπίπροσθεν σκόπελον, καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμερίζεσθαι τὸ πῦρ ὑπὲρ ἄκρων. Ἄλλως. Ὢν (ὁ) Παρνασὸς ἐν μὲν τῇ μιᾷ κορυφῇ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καὶ Ἀπόλλωνος εἶχεν, ἐν δὲ θατέρᾳ Διονύσου, ἢ Σεμέλης· ὅθεν καὶ δικόρυφον

* Verba ἐτάχθην γενέσθαι in antt. edd. non exstant, sed addita sunt e cod. Cantabr. ibid. ἢ λάτρις ἡ δούλη] ἢ λάτρις καὶ δούλη legi vult Valck. *Beck.*

Musgravius hic reposuit χρυσεοτύποις. ἶσα neutrum plurale est, adverbialiter positum. Sic autem, non ἴσα, scribendum esse, metrum evincit." *Beck.*

χρυσεοτεύκτας] Ita Kingius ex MSS. Bodl. Ed. Ald. χρυσοτεύκτοις. Legendum metri causa χρυσεοτύποις, ut Electr. 473. *Musg.*

228. Sic Aldus, quidam γενόμαν. Sed Cretico satis bene respondet Pæon quartus, ut in νιφοβόλοις Λαΐου 213, 225. *Por.*

Pro ἐγενόμαν Valck. cum King. et codd. Leidd. γενόμαν. *Beck.*

ἐγενόμαν] Sic membr. cui nulla ratio erat, cur Kingius γενόμαν præferret. Sed in strophico versu melius scriberetur περιρύτων. Est enim uterque iambicus dimeter brachycatal. *Brunck.*

229. Κασταλλίας D. *Beck.*

230. Cod. Flor. Περιμένει με. Quia verborum sequentium structura impedita est: Valck. legendum conjicit—Περιμένει μ', ὃ κόμας ἐμᾶς Δεύσει παρθένιον χλιδὰν Φοιβείαισι λατρείαις, *fontis adhuc aqua me manet Castalii, quæ comæ meæ puellarem sic ornatum irrigabit, ut apta Phœbeo sim ministerio.* Capitis ornatus dicebatur κόμης χλιδή. Heathio structura, quæ e Valck. correctione oritur, περιμένει μ' ὃ κόμας — frigida videtur. Vulgatum igitur præfert, et ante δεῦσαι intelligendum monet ὥστε.

Ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς ἐπῳδός.
Δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων Διονύσου,
Οἴνα θ', ἃ καθαμέριον
Στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰ-

O splendens petra ignis
Duorum verticum lumine, supra cacumen
Bacchi, et tu, o Bacchi
Vitis, quæ quotidianum
Exstillas *potum* fœcundum

P. Παρνάσσιον ὄρος, λάμπον διπλῇ λαμπηδόνι, ὑπὲρ ἄκρων τῶν ἑορτῶν Διονύσου, καὶ σὺ ὦ ἄμπελε, ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν στάζεις οἶνον, διδοῦσα τὸν ἀεὶ καρποφορούμενον βότρυν

S. σέλας καλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς ἀναπτομένου πυρὸς εἰς τὴν θεῶν θυσίαν ὀνομάσας. Cod. Leid. Ὑπὲρ ἄκρων Βακχείων] Εἰς τὴν τοῦ Διονύσου κορυφὴν, φασὶν εἶναι ἄμπελον, ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἕνα βότρυν ἔφερεν, ἐξ οὗ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ ἐγένετο. [* Οἰνάνθη δὲ λέγεται ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν βοτρύων. οἰνάνθας οὖν βότρυν, τὸν οἰνάνθης βότρυν προκόπτοντα. οἴνη δὲ καλεῖται ἡ ἄμπελος.] Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστῃ ἱστορεῖ, καὶ παρ' Εὐβοιεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον οἷον τῇ ἐν Παρνασσῷ, λέγων οὕτως. " —— † Ἔστι γάρ τις ἐναλία —— —Εὐβοίας, τῇδε Βάκχειος βότρυς Ἐπ' ἦμαρ ἕρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω Κεκλημάτωται χῶρος ‡ εὐάνθης· δέμας Εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον, ὄμφακος τρόπον· Καὶ κλίνεταί γε, κἀποπερκοῦται βότρυς· Δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη Καλῶς ὀπώρα, κἀνακιρνᾶται ποτόν." Φασὶν, ὅτι ἄμπελος ἦν ἐν τῷ τοῦ Διονύσου ἱερῷ, ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν ε. β. ε. ὅθεν ἡ σ. τ. Δ. ἐγένετο. Ἐδηλοῦτο δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι Διόνυσος πρῶτος ἐχαρίσατο τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἄμπελον, Ἰκαρίῳ δοὺς πρῶτον. Cod. Leid. 236. Οἴνα θ'] Ὦ ἄμπελε, ἥτις τὸν πολύκαρπον βότρυν ἀποστάζεις, ἀπὸ τῆς οἰνάνθας αὐτὸν ἐκπέμπουσα. Οἰνάνθη δὲ

* Verba Οἰνάνθη δὲ λεγ. — ἡ ἄμπελος Valck. abesse malebat, ideoque uncinis inclusit, quem sequitur M. Putat Valck. duas adnotationes male conjunctas esse, alteram hanc : Οἰνάνθη μὲν λεγ. ἡ π. ε. τ. β. Οἴνη δὲ ἡ ἄμπελος, alteram istam : Οἰνάνθας νῦν βότρυν λέγει, τὸν ἐξ οἰνάνθης β. προκ. Pro τὸν οἰνάνθ. β. προκ.— King. e MS. dedit : ἐνταῦθα νοητέον τὸν ἐξ οἰνάνθης καὶ ἐκ πρώτης ἐκφύσεως βότρυν γενόμενον. *Beck.*

† Valck. conjicit : ἔστι γάρ τις ἐναλίας πόλις Γῆς Εὐβοίας. ἕους (B.) ἕω M. et V. ex antt. edd. quæ est forma Attica. *Beck.*

‡ Etiam εὐήθης legi posse monet Valck. *Beck.*

231. κόμας ἐμᾶς e membr. edidit, et comma post δεῦσαι sustulit Br. ut genitivi illi κόμας ἐμᾶς cum παρθ. χλιδὰν jungerentur. *Beck.*

233. ἰὼ Ald. ὦ Cant. pro v. l. M. R. Paullo ante κόμας ἐμᾶς pro ἐμὰς cum Brunckio ex membr. *Por.*

Ἰὼ λάμπουσα] *Hebraismus*, pro λάμπειν ποιοῦσα. Vid. *Hecub.* v. 506. et *Ion.* v. 1613. *Barnes.*

Ita dat Beckius :

Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς 234
Δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων, Διονύσου οἶνα θ'.

Distinguendum :

——— πυρὸς
Δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων, Διονύσου·
Οἶνα θ' ———

Ut genitivus Διονύσου pendeat a. σέλας, non ab ἄκρων. *Musg.*

Ver. 234. (B.) Constat ex epitrito primo, antispasto, et syllaba ; ultimam enim producit πέτρα. *Heath.*

234. ss. Ita distinguit ed. Br.

Βακχείων, Διονύσου
οἶνα θ' ἃ κ. ς.
τὸν πολύκ.
οἰν. ἰ. βότρυν.

νάνθας ἱεῖσα βότρυν·
Ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος, οὔ-
ρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
Νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν, εἱ-
λίσσων ἀθανάτου θεοῦ

Vitis florentis producens racemum,
Et divina antra draconis,
Montanæque speculæ deorum,
Nivosusque mons sacer,
Circumdans adyta Dei,

P. τῆς οἰνάνθης, τουτέστι τὸν τὴν οἰνάνθην ποιοῦντα, ἤγουν τὸν λεπτότατον οἶνον, καὶ τὰ ἄγαν θεῖα ἄντρα τοῦ Δέλφινος, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὀρειναὶ σκοπιαὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴθε

S. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς. 239. Δράκοντος] Σπήλαιόν ἐστιν ἐν τῷ Παρνασῷ δράκοντος, ὃν ἀνεῖλεν Ἀπολλὼν, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ παρὰ τὸν ναὸν εὕρηται, τὴν τοῦ θεοῦ παριστῶν νίκην. λέγουσι δὲ τὴν Πυθίαν οὕτω παρωνομάσθαι, ἀπὸ τοῦ Πεύθω, τὸ ἐρωτῶ καὶ μανθάνω, φασί· ἅτε κοινὸν χρηστήριον πᾶσιν ἀνθρώποις οὖσαν, ἐρωτῶσι περὶ ὧν βούλονται καὶ μανθάνουσι. ἦν δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δράκοντος Δελφίνης, ὅθεν καὶ ὁ τόπος τὸ ὄνομα ἔσχε, Δελφοὶ καλούμενος. 240. Σκοπιαὶ θεῶν] Σκοπιὰς θεῶν φησὶ τὸν κατοπτευτήριον τόπον, οὕτω καλούμενον, ὅτι ἐν Παρνασσῷ κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὸν Δέλφιν κατετόξευσεν. 241. Ἱερὸν ἑλίσσων] Τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ ἱερὸν, τὸ δὲ ἑλίσσων, ἀντὶ τοῦ περιχορεύων. περιττος ὅ τε, ἵν' ᾖ, γενοίμην χορὸς τῆς θεοῦ ἑλίσσων ἐν ταῖς χορείαις τὸ ὄρος. οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ὄρος ἱερὸν ἑλίσσων, ἵν' ᾖ, καὶ σὺ, ὦ Ἄπολλον, περιέπων τὸν Παρνασσόν. 243. Ἄφοβος] Οἱ γὰρ ἱερόδουλοι οὐδένα φοβοῦνται. 241. Μεσόμφαλα γύαλα] Μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου λέγει τὸν ἐν Δελφοῖς τοῦ θεοῦ ναὸν, μέσον τῆς πάσης γῆς ἐσχηκότα χώραν, ὡς οἱ τοῦ μύθου ἀετοὶ ἔδειξαν· Γύαλα δὲ κυρίως αἱ τῶν ὀρῶν κοιλότητες. Γύαλα Φοίβου] Τὰ κοι-

In Cod. D. ita exhibentur:

Β. Διον. οἶνα
θ' ἃ καθ. ς.
τὸν πολ. οἰν.
ἱεῖσα β. ζ. τ' ἄ. δρ.
Οὔρειαι — νιφόβολον
τ' ὄρος — θεοῦ

Βακχείων. Gl. Cod. D. τῶν τελετῶν καὶ ἑορτῶν. *Beck.*

236. Si hunc locum ob oculos habuit Aristophanes Phœnissis apud Polluc. X. 119. στίλβη θ', ἣ κατὰ νύκτα μοι φλογάνας ἠράζεις, ἐπὶ τῷ λυχνίῳ, pro ἠράζεις legendum est στάζεις. *Por.*

Heath. comma post στάζεις poni jubet: nam καθαμέριον adverbialiter poni. — Schol. Arist. Av. 589. Οἰνάνθη· ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς. καὶ Εὐριπίδης· Οἰνάνθ', ἃ καθαμέριον στάζει. καί· τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν. Correxit hæc jam V. D. Obs. Misc. vol. 3. p. 109. Respicit huc etiam Triclin. ad Soph. Antig. 1146. *Beck.*

238. οἰν. ἱ. β. hephthemimeris dactylica. Ζ. τ' ἀ. δρ. pherecratius. οὐρ. τ. σκ. θ. glyconius, ut duo sequentes. *Heath.*

239. Δράκοντος] De Dracone *Delphine*, qui *Delphorum* Oraculum ante *Apollinis* adventum regebat, alias diximus. Et *Heliodorus* hæc: Ὁππότε πετραίης ὑπὸ δειράσι Παρνησοῖο Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε. *Scholion*, quod de hac re hoc in loco cernitur, ex MS. Coll. Corp. *Christi* addidi, ut et prima in hac pagina Notula et alia uncinis inclusa. *Barnes.*

ἄντρα δράκοντος.] Ea circa verticem Parnassi fuisse colligas ex Iphig. in Tauris v. 1253. Confer Callimach. Hymn. in Apollin. v. 100. Apollon. Rhod. Lib. II. v. 708. *Musg.*

241. Pro Εἱλίσσων Valcken. e cod. Leid. 1. Ἑλίσσων. Idem sic verba interpungi mavult: Νιφοβόλον γ' ὄρος ἱερὸν Ἑλίσσων ἀθανάτας θεοῦ, χορὸς γεν. ἄφ. ut sensus esset, quem unus Scholiastarum indicavit, γενοίμην χορὸς τῆς θεοῦ, ἑλίσσων ἐν ταῖς χορείαις τὸ ὄρος. ἀθανάταν θεὰν accipit de Diana, cui cum fratre templum erat in altero Parnassi colle sacrum, et in

Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
Παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοί-
βου, Δίρκαν προλιποῦσα.
Νῦν δ' ἐμοὶ πρὸ τειχέων — στροφή.
Θούριος μολὼν Ἄρης

Chorus utinam sim sine metu,
Ad umbilicales valles Phœbi,
Relicta Dirce.
Nunc vero mihi ante mœnia
Impetuosus profectus Mars,

P. καταλιποῦσα τὴν Δίρκην τουτέστι τὰς Θήβας γενοίμην τῆς ἀθανάτου θεοῦ τῆς Ἀρτέμιδος

S. λώτατα τοῦ ὄρους. τοιαῦται γὰρ αἱ φύσεις τῶν ὀρῶν ἐν ὕψει καὶ ἐν βάθει συγκειμένων. 246. Νῦν δέ μοι] Ὁ Δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. κατὰ ἀνάκλασιν δὲ πᾶς λόγος προῆκται, ἔχων οὕτως· τὸ Παρνάσσιον ὄρος λάμπον διπλῇ λαμπηδόνι, σύ τε, ὦ αὐτόθι ἐκβλαστάνουσα ἄμπελε, θεῖά τε ἄντρα τοῦ δράκοντος, οὔρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν, σύ τε, ὦ δέσποτα Ἄπολλον, ὃς τὸ κατανιφόμενον ἄντρον ἀμφιέπεις, εἴθε χορεύσαιμί σοι, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἄφοβος τοῦ λοιποῦ γενομένη. νῦν γὰρ ἡμᾶς ὁ παρὼν πόλεμος ἐκφοβεῖ, καὶ δέδοικα, μὴ καὶ δεύτερον αἰχμάλωτος γένωμαι. εἴθε οὖν φησὶ παρ' ὑμῖν γενοίμην, ἵνα ἀσφαλῶς τοῦ λοιποῦ διάξαιμι. Νῦν μοι πρὸ τειχέων] Ὡς οἰκεῖον δέχεται τὸν κατὰ τῆς πόλεως πόλεμον. Νῦν δέ μοι] Ἰστέον δὲ, ὅτι τῷ τοιούτῳ χρῶνται οἱ ποιηταὶ σχηματισμῷ ἐν τοῖς χοροῖς, τὰ μὲν μονοστρόφως καὶ κατὰ συστήματα ἐκφέροντες, τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, ὅτε διηγηματικὸν ποιοῦσι τὸν λόγον. τούτου τοῦ σχήματός ἐστι παρὰ μὲν Σοφοκλεῖ τό· "Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος —" ἐν Αἴαντι (v. 134.) παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις (v. 78.) τό· "Θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη," ἐν δ' Ἀγαμέμνονι ὀνομαζομένῳ δράματι αὐτοῦ (v. 40.) τό· "Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου Μέγας ἀντίδικος Μενέλαος ἄναξ." Baroc. 74.

cujus choro esse vult Phœnissa. Heathius putat, ἑλίσσων potestate neutra et sine regimine hic poni.

ἑλίσσων D. cum gl. ἑλισσόμενος ἤγουν στρεφόμενος. In eodem Cod. post ἱερὸν punctum est, itemque post θεοῦ, *Beck.*

242. ἀθανάτας.] Disputant viri docti, quæ sit ista immortalis Dea. Ego interim ἀθανάτου θεοῦ ex Cant. K. M. R. reposui. *Por.*

ἀθανάτας θεοῦ.] Interpretantur de Diana, licet ἀθανάτα θεὸς non magis Dianam designet, quam Junonem, aut Venerem. Nec, si hoc concedamus, satis expedita erit constructio. Malim igitur:

ἑλίσσων ὦ, θαλάμας θεοῦ.

ἑλίσσων valet *choreis circumeuns.* vid. Iphig. in Aul. v. 1489. Callim. Del. v. 321. Confer etiam Virg. Æneid. VII. v. 391. Θαλάμαι sunt *adyta,* sive *terræ spiracula.* vid. Ion. 394. Nicandri Alexipharm. v. 8. ubi Scholiastes, θαλάμαι, τόποι ἱεροί, ὑπόγειοι. Ergo hic θαλάμαι hiatum illum terræ notabunt, cui adytum templi inædificatum est. Diod. Sic. Lib. XVI. c. 26. quem Lycophron ἄντρα Κερδῴου θεοῦ vocat v. 208. Circa hunc hiatum choreas actas fuisse docet Himerius citatus ad Ion. v. 463. *Musg.*

243. γενοίμην D. ubi comma post χορὸς deest. *Beck.*

Plutarchus: χοροὺς πρῶτον περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν στῆσαι. Op. Mox. p. 2074. *Musg.*

244. Παρὰ μεσόμφαλα γύαλα] Quod *Delphi* in medio terræ sint siti, dixit accurate Scholiastes *Euripidis* ad *Orest.* v. 325. Vide quæ Nos etiam ad *Ion.* v. 228. *Barnes.*

244. ss. In D. ita exhibentur:

παρὰ μ. γ. Φοίβου
Δίρκαν προλ. ν. δ. μ. π. τειχέων
θ. μ. Ἄρης
αἷμα — πόλει
κοινὰ γ. φ. ἃ. κοινὰ δ' ἔτι (sic.)
πείσετ' ἑπταπ. ἄδε γᾶ (sic)
φ. χ. φ. φεῦ

Αἷμα δάϊον φλέγει
Τᾶιδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη,
Κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται
Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ,
Φοινίσσαι χώραι, φεῦ, φεῦ,
Κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα

Cædem diram incendit
Huic, quod utinam ne accidat, urbi:
Communes enim sunt amicorum dolores,
Communia etiam sunt, si quid patiatur
Septem munita turribus hæc terra,
Phœnissæ regioni. Eheu, heu.
Communis sanguis, communes liberi

P. χορὸς στρεφόμενος ἄφοβος κατὰ τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς. Νῦν γὰρ πόλεμος ὁρμητικὸς ἐλθὼν, φόνον τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἀνάπτει κατὰ τῆσδε τῆς πόλεως, εἴθε μὴ συμβαίη αὐτῇ. κοιναὶ γὰρ αἱ λῦπαι τῶν φίλων, τοῖς φίλοις δηλονότι· κοινὰ δὲ

S. 248. Αἷμα δάϊον] Πόλεμον ἀκμαῖον διεγείρει τῇδε τῇ πόλει. 251. Κοινὰ δ' εἴ τι πείσεται] Τὸ εἴ τι εἰπὼν, ἐπάγει πληθυντικῶς τὰ κοινὰ, οὐκ ἔξω λόγου· τὸ γὰρ εἴ τι ἀορίστως λεγόμενον ἐπὶ πολλὰ τείνει. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τούτου καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ. 253. Φοινίσσᾳ χώρᾳ] Γράφεται, Φοίνισσα χώρα, κατ' εὐθεῖαν. * ἵν ᾖ ἀπὸ κοινοῦ τὸ πείσεται, εἴτι πείσεται ἅδε γᾶ, πείσεται καὶ Φοίνισσα χώρα. 254. Κοινὸν αἷμα] Τουτέστιν οἱ ἐκ Θηβῶν, καὶ οἱ ἐκ Φοινίσσης ἕν εἰσι γένος, τέκνα ὄντες Ἰοῦς, τῆς ἐρασθείσης μὲν ὑπὸ τοῦ Διὸς, εἰς [βοῦν δὲ ἀμειφθείσης παρ' αὐτοῦ, ἵνα λάθῃ τὴν Ἥραν. διὸ καὶ Κερασφόρον καλεῖ. "Κοινὰ τέκνα] Ὁ Φοῖνιξ καὶ Ἀγήνωρ υἱοὶ τῆς Ἰοῦς." 255. Ἰοῦς] Λέγεται καὶ ἡ Ἰνὼ,

* Ἵν' ᾖ] Lege ἵν' ᾖ. *Valck.*

κοινὸν — πέφυκεν
Ἰοῦς — πόνων. *Beck.*

246. Laudat Hephæst. de metris p. 18. ubi de metro trochaico dimetro catalecto s. Euripideo agit. Cod. Leid. pro δὲ habet γὰρ, quod est interpretamentum.

νῦν δ' ἐμοὶ. *Beck.*

248. Αἷμα δάϊον per se quidem significare potest *cædem bellicam*, at non videtur Mars hoc sensu dici posse αἷμα δάϊον φλέγειν πόλει. Propterea, et quia Schol. explicat, πόλεμον διεγείρει τῇδε τῇ πόλει, Valcken. emendat, χεῖμα δάϊον φλ. — *Mars bellicam, quod abominor, adversus hanc urbem excitat tempestatem*; χεῖμα, κῦμα, et similia de bello poni docet V. Reisk. conjicit ᾆσμα δάϊον φθογγεῖ, aut λέγει. alio tempore ait se conjecisse αἴγλαν pro αἷμα. Klotzius ad Tyrt. p. 119. mavult φλέγει mutare in πνέει, ut πνεῖν φόνον dicitur. *Beck.*

249. ποτὲ πόλει Cant. πόλει M. R et ποτέ pro v. l. *Por.*

251. πείσεθ' Ald. et MSS. In versu sequenti γαιᾶ Ald. et codices nonnulli, sed plures γᾶ vel γῆ. *Por.*

Olim legebatur πείσεθ' et γαῖα; πείσεται et γᾶ cum King. et codd. Leidd. *Beck.*

252. ἅδε γᾶ edidit Br. *Beck.*

253. φοίνισσα χώρα D. *Beck.*

254. τέκεα MSS. plerique et sic voluit Aldus, τέκαε. Edd. et MSS. quidam τέκνα. *Por.*

Τέκεα] Ita MS. olim τέκνα, utrumque versui facit satis.

τέκεα etiam in membr. Br. et in D. *Beck.*

256. Lego: ὡς μέτεστί μοι πόνων. *Unde et ad me quoque pertinent labores?* Musg.

Τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς.
Ὧν μέτεστί μοι πόνων.
Ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος — ἀντιστροφή.
Ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,
Σχῆμα φοινίου μάχης,
Ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται
Παισὶν Οἰδίπου φέρων

Corningeræ sunt Ius :
Quibus laborum ego sum particeps.
Circum urbem autem nubes
Clypeorum densa incendit
Speciem cruentæ pugnæ,
Quam Mars mox veniet
Filiis Œdipi ferens,

P. τῇ χώρᾳ τῆς Φοινίκης εἴ τι πείσεται ἡ ἑπτάπυργος ἥδε γῆ. κοινὸν τὸ γένος τῶν ἐν τῇδε τῇ γῇ καὶ τῇ Φοινίκῃ, κοινὰ τέκνα τῆς βοὸς γενομένης Ἰοῦς ὑπάρχει. ὧν τῶν πόνων μετουσία ἐστί μοι. Περὶ δὲ τὴν πόλιν πλῆθος πυκνὸν ἀσπιδηφόρων ἀνδρῶν ἀνάπτεται, κατάστασις φονίου μάχης, ἣν (τὴν μάχην) Ἄρης ἴσως οἴσει κατὰ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος, φέρων

S. τῆς Ἰνόος, καὶ Ἰνοῦς· καὶ ἡ Ἰώ, τῆς Ἰόος, καὶ Ἰοῦς. ἀπὸ Ἰοῦς Ἔπαφος. οὗ Λιβύη· ἧς Βῆλος· οὗ Φοῖνιξ, καὶ Ἀγήνωρ· οὗ Ἀγήνορος, Κάδμος· οὗ Πολύδωρος· οὗ Λάβδακος· οὗ Λάϊος· οὗ Οἰδίπους. οὗ Ἐτεοκλῆς, καὶ Πολυνείκης. 258. Φλέγει] Τὸ νέφος τῶν ἀσπίδων φλέγει, καὶ οἱονεὶ ἀστράπτει. 259. Σχῆμα] Σημεῖον μάχης· οἰκεῖον δὲ τῇ συννεφείᾳ τὸ ἀστράπτειν. 260. Ἂν Ἄρης] Ἣν ὁ Ἄρης γνώσεται· ὁ δὲ νοῦς, ἣν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως πορευθήσεται. ἄμεινον δὲ τὸ οἴσεται, ἀντὶ τοῦ ὁρμήσει. Ἂν Ἄρης τάχ' οἴσεται] Τὸ οἴσεται, εἰ μὲν ο καὶ ι γράφεις, οὕτως ἐρεῖς· ἣν μάχην ταχέως οἴσεται, καὶ κομίσει, καὶ ἄξει ὁ Ἄρης· εἰ δὲ ε καὶ ι οὕτως· ἣν μάχην ταχέως γνώσεται ὁ πόλεμος· τουτέστιν ἣ ταχέως γενήσεται, πρὸς πόλεμον τοῖς Θηβαίοις καταστάντων Ἀργείων

257. πτόλιν pro πόλιν Heathius ob metrum. *Por.*

Heath. πτόλιν legi jubet, ut metrum sibi constet. Battierius ap. Valck. Ἀμφὶ δὴ πόλιν, ut versus sit trochaicus dimeter catalectus.

πτόλιν ed. Br. In D. hæc et seqq. ita exhibentur :

ἀμφὶ δ. πόλιν ν. ἀσπίδων
πυκνὸν — φονίου (sic) μάχης.
ἂν α. τ. οἴσεται π. οἰδ.
φ. πημ. ἐριννύων.
ἄ. ὦ π. δειμαίνω
τὴν σὴν (omissum est ἀλκὰν) καὶ τὸ θεόθεν.
οὐ γὰρ — τόνδ'
ἔνοπλος ὁρμᾶται (sic) παῖς ο. μ. δ.

νέφος ἀσπ. Gl. Cod. D. πλῆθος ἀσπιδοφόρων ἀνδρῶν. *Beck.*

πόλιν] Metrum postulat πτόλιν. *Musg.*

258. φλέγει] transitive accipiendum, ut supra v. 248. Æschyl. Pers. v. 395. σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν. *Musg.*

260. οἴσεται Ald. edd. pleræque et codices multi; sed εἴσεται quod Scaliger et Barnesius notarunt, memorat Scholiastes, habent Cant. K. M. membr. et pro v. l. R. οἴσεται M. pro v. l. J. ex emend. Ex Scholiastæ interpretatione πορευθήσεται, Valckenærius ἵξεται elicit, quod in textum intulit Musgravius. Verum ille εἴσεται pro futuro verbi εἶμι cepisse videtur. Iph. A. 975. τάχ' εἴσεται σίδηρος, ubi hunc locum laudat Marklandus. *Por.*

Pro οἴσεται olim lectum esse εἴσεται et ἵξεται e Schol. demonstrat Valck. qui præfert εἴσεται, hoc sensu : *quod* (bellum) *protinus inferre Mars se intelliget velut exitium Œdipi liberis a Furiis allatum.* τάχα εἴσομαι, τάχ' εἴσεται ap. Aristoph. et

Πημονὰν Ἐριννύων.
Ἄργος ὦ Πελασγικὸν,
Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,
Καὶ τὸ θεόθεν, οὐ γὰρ ἄδικον
Εἰς ἀγῶνα τόνδ᾽ ἔνοπλος ὁρμᾷ,
Ὃς μετέρχεται δόμους.

Noxam ab Erinnybus.
Argos o Pelasgicum,
Metuo tuum robur,
Et divinam vindictam. Non enim injustum
Ad certamen hoc armatus ruit,
Qui suam repetit domum.

P. βλάβην ἕνεκα τῶν καταρῶν τοῦ Οἰδίποδος. ὦ Ἄργος, δέδοικα τὴν σὴν ἰσχὺν, καὶ τὴν δικαιοσύνην· οὐ γὰρ ἀδίκως εἰς τόνδε τὸν ἀγῶνα, τὸν τῆς μάχης δηλονότι, ὥρμησεν ἔνοπλος ὁ παῖς ὃς ἀπαιτεῖ τὴν βασιλείαν. ———

S. 265. Καὶ τὸ θεόθεν] Τὸ δίκαιον, καὶ τὴν τοῦ θείου συμμαχίαν ἀεὶ τοῦ δικαίου προϊσταμένην, καὶ τοῖς δικαίοις ἐπαξίως συνερχομένην. 267. Μετέρχεται] Ἤγουν ζητεῖ, ἀπαιτεῖ δόμους, ἀντὶ τοῦ τὴν βασιλείαν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοὺς φεύγοντας ζητούντων καταλαβεῖν. 268. Τὰ μὲν πυλωρῶν] Τὰ μὲν * πυλώματα τὰ ἐπιτετραμμενα τοῖς πυλωροῖς, δι᾽ εὐκολίας με ὑπεδέξαντο. ὅθεν καὶ, διὰ τὸ εὐμαρῶς, καὶ εὐχερῶς, μὲ ὑποδέξασθαι τοὺς φύλακας, ὑποπτεύω μὴ δόλος ἐστιν. Τὰ μὲν πυλωρῶν] Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων λ΄. ὧν τελευταῖος "Καλεῖ δὲ Πολυνείκην μὲ Θηβαῖος λεώς." ἐπὶ ταῖς

* Πυλώματα] Cod. Aug. τὰ μὲν θυρώματα ἐπιτετραμμένα τοῖς θυρωροῖς, tum statim ibi sequuntur hæc: Δι᾽ εὐπετείας] Διὰ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸ εὐχ. με ὑπεδ. etc. ibid. δι᾽ εὐκολίας ὑπεδ. *Beck.*

Æschyl. occurrit, et verbis *cognoscendi* sæpe sic adduntur nominativi participiorum pro infinitivis verborum. Heath. causam nullam esse monet, cur stare οἴσεται non possit, hac nempe sententia: *Quam pugnam quasi aliquid sibi jucundum Mars statim accipiet.* Lectionem ἵξεται, ipso auctore, plane respuit verborum constructio, lectio εἴσεται languidior est.

εἴσεται Brunck. edidit e membr. *Beck.*

ἵξεται] Sic legendum haud dubie, ut olim scriptum fuisse ostendit Scholiastæ annotatio. πημονὰν Ἐριννύων quod sequitur, ad μάχην subintellectum per appositionem referendum est. *Quam* (sc. pugnam) *Mars statim afferet, cladem a Furiis ortam.* Ed. Ald. οἴσεται, Lib. P. εἴσεται. *Musg.*

261. Οἰδίπου] a recto Οἴδιπος. Vide *Supplices* v. 838. *Beck.*

262. Ἐριννύων] Gl. Cod. D. ἕνεκα τῶν καταρῶν τοῦ Οἰδίποδος. *Beck.*

264. Vocabulis τὴν σὴν in D. suprascr. ἰσχύν. *Beck.*

265. ἄδικος M. R. ed. King. *Por.*

Pro ἄδικον King. edidit ἄδικος, sed illud ob codd. suorum auctoritatem probat Valck.

265. ss. Gl. Cod. D. οὐ γὰρ ἀδίκως εἰς τόνδε τὸν ἀγῶνα τὸν τῆς μάχης δηλονότι ὥρμησεν ἔνοπλος ὁ παῖς, ὃς μετέρχεται ἤγουν ζητεῖ, ἀπαιτεῖ τοὺς δόμους ἀντὶ τοῦ βασιλείαν. Et ad μετέρχεται adscriptum: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοὺς φεύγοντας ζητούντων καταλαβεῖν. *Beck*

266. ὁρμᾶται codices quidam; sed παῖς addunt fere omnes cum Aldo, quod omittunt Kingius K. secutus, et Grotius. *Por.*

267. Παῖς ante ὃς μετ. etsi in codd. Leidd. et Flor. erat, tamen Valck. cum

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

POLYNICES, a matre per inducias accersitus, urbem domumque patris ingreditur, omnia suspecta habens, utpote qui fratris perfidiam probe noverit. Hujus adventum matri Chorus nuntiat. Illa post blanditias maternas objurgat filium ob conjugium externum, et Thebarum imminentem calamitatem deplorat. Polynices a necessitate se ad omnia adactum respondet, exsilii mala graphice depingit, et, quomodo Adrasti filiæ connubio sit potitus exponit; suamque expeditionem contra patriam excusat. Deinde superveniente Eteocle, Polynices causam suam exponit et jus suum petit. Eteocles ferox, nihil se de imperio remissurum affirmat, nedum minis eo adactum iri. Pia mater filiorum discordiam gravissima oratione diluere conatur, sed frustra. Post acerba itaque convicia utrinque disceditur. Chorus urbis et regni Thebani initia recitat, cœlique et soli beneficiis eam cumulatam agnoscit: Deos denique, ut illius statui jam periclitanti subveniant, orat. Hic actus in genere deliberativo totus versatur.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
Δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν·
Ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
Λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα.

POLYNICES.

Claustra quidem janitorum me receperunt
Facile, ut venirem in urbem.
Propter quod etiam metuo, ne me intra retia
Accipientes, non dimittant sine cæde corpus.

S. ἀποθέσεσι ἑκάστου συστήματος παράγραφος. Baroc. 74. 269. Δι' εὐπετείας] Δι' εὐμαρείας, δι' εὐχερείας. 271. Οὐ μεθῶσ'] Οἱ οὖν ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ Φρῶ, * ταύτην τὴν χρῆσιν. —— Οὐ μεθῶσ'] Οὐκ ἀφῶσιν

* Post ταύτην τὴν χρῆσιν apud V. et M. puncta defectus indices posita—et ibidem pro περὶ τοῦ χρῶ editum π. τ. φρῶ. Valck. legi malebat: οἱ μὲν ὑποκριταὶ——ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ Φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν παρατίθεται· nimirum in Euripidis versu olim fuisse οὐ προῶσ', hanc lectionem pronunciatu difficilem ab actore mutatam esse in οὐ μαθῶσ', Philoxenum, ubi ageret de verbo Φρῶ, secundum ipsum ex προϊῶ contracto, hanc attulisse ῥῆσιν Euripidis: οὐ προῶσ' etc. *Beck.*

King. omisit, deerat etiam in codd. Parisinis, quos Grot. inspexit. *Beck.*

268. κλῆθρα scripsit Br. *Beck.*

Alibi apud Eurip. scribitur κλῆθρα ex more Atticorum recentiorum. Nam Euripidis ævo nondum fuit Ionicum η Athenis receptum. Iones scribebant κλῄθρα, talia Attici post Euclidis archontis magistratum contraxerunt. *Valck.*

270. ᾧ καὶ mavult Valckenærius, sed nihil opus videtur. *Por.*

Valck. corrigit ᾧ, quod rarissime a Tragicis ὃ et ἃ ponatur pro δι' ὃ, δι' ἃ, sed ᾧ sæpus pro *quamobrem*, v. eum ad v. 156. *Beck.*

ὃ καὶ δέδοικα] Dubito, an Valck. assentiendum sit, legenti, ᾧ καὶ δέδοικα. vid. præter locum Soph. ab ipso citatum, qui est Œd. Colon. v. 1287. Andromach. v. 643. et 660. et Lambert. Bos. Ellips. Græc. p. 305. *Musg.*

271. Valcken. e Schol. demonstrat.

Ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῆ διοιστέον,
Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖι.
Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῶιδε φασγάνωι,
Τὰ πίστ' ἐμαυτῶι τοῦ θράσους παρέξομαι.
Ὠή, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
Ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
Ὅταν δι' ἐχθρᾶς πούς ἀμείβηται χθονός.
Πέποιθα μέντοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα,

Quapropter circumferendi sunt undique oculi
Huc et illuc, ne quis sit dolus.
Armatus vero manum hoc ense,
Fiduciam mihi ipsi confidentiæ præbebo:
Heus quid istuc est? an vero strepitum metuo?
Omnia enim audentibus periculosa videntur,
Quando per hostilem pes incedit terram.
Confisus sum matri, et tamen non plane confido,

S. ἄτρωτον. 274. Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ] Ἀνόητον * τὴν χρῆσιν φασὶ τῷ ξίφει πιστεύειν, ταῖς σπονδαῖς δὲ μήπω, εἰ δὲ καὶ μόνος ὢν κρατῆσαι ἐδύνατο ἐπιβουλευόντων τοσούτων. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οἱ μετὰ ἀνάγκης ἐπί τινα κίνδυνον ἐρχόμενοι, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐνδεχομένων θηρᾶσθαι τὴν ἀσφάλειαν ἐθέλουσιν, ἀλλ' οἵαν παρὰ τοῦ καιροῦ λαμβάνουσι, καὶ οἱ ἐπ' ἐρημίας μετὰ ξιφιδίου πορεύονται, ἧττον μὲν ὡπλισμένοι τῶν ὑποπτευομένων θηρῶν, ἢ λῃστῶν, ἄμεινον δὲ τῶν ἀνόπλων, τοῦτο καὶ Πολυνείκει συνέβη, ἀναγκασθεὶς γὰρ ἐπὶ διαλλαγὰς εἰς τὰς Θήβας ἐλθεῖν, ἔρχεται μὲν, ἵνα μὴ δόξῃ δύσερις εἶναι, δόλον δὲ ὑποπτεύων, τὴν ἀσφάλειαν κατὰ τὸ δυνατὸν † ἐπορίσατο, τὴν πίστιν τοῦ θαῤῥεῖν, ὅ ἐστι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θαῤῥεῖν. 276. Ὠὴ] Ἐπίφθεγμα ἀνακλήσεως· τὸν κτύπον οὖν φησὶν ‡ ἀποφατικῶς ὄντα. ἤγουν τὸν κενὸν ψόφον ὑφορώμεθα. 281. Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι] Ὥστε καταφυγεῖν

* Τὴν χρῆσιν] Valck. corrigit ἀν. τὴν τήρησιν. *Beck.*

† Ἐπορίσατο] In hoc verbo subsistendum, sequentia pertinent ad v. 275. et rectius ita leguntur in August. cod. Τὰ πίστ' ἐμαυτῷ] Ἤγουν τὴν πίστιν τοῦ θαῤῥεῖν, ὅ ἐστι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θαῤῥεῖν. Τοῦ θράσους παρέξομαι] Οἷον ἄρα θρασύνομαι τῷ ξίφει πιστεύων. *Beck.*

‡ Ἀποφατικῶς etc.—Hæc e Cod. Aug. sic corrigenda censet Valck. ἀποφαντικῶς, ἤγουν ὄντως τὸν κενὸν ψόφον ὑφορώμεθα. *Beck.*

olim hic lectum esse οὐ προῶσ', sed hanc lectionem mutatam ab histrionibus esse in faciliorem pronunciatu οὐ μεθῶσ' — Ad χρόα Heath. subintelligit κατά. *Beck.*

μεθῶσιν D. *Beck.*

272. Aliter πανταχοῦ. *Por.*

Pro πανταχῆ Codd. nonnulli, et eos secutus King. exhibent πανταχοῦ. Sed πανταχῆ sæpe eo, quo hic, sensu occurrit, etiam in Aristoph. Thesm. 966. ubi huc et ad v. 366. respicitur, monente Valck. πανταχοῦ D. cum gl. πανταχόθεν, sed in Br. ed πανταχῆ. *Beck.*

273. Spectat hunc locum Aristoph. Av. 423. ubi et ad v. 347. Scholiastes h. l. laudat, sed vitiose. v. Obs. Misc. 5, 3. p. 108. *Beck.*

275. τὰ πίστ', i. e. τὴν πίστιν, fidem publicam. v. Dounæus Prælect. in Demosth. d. Pac. p. 71. *Beck.*

277. καὶ pro γὰρ est Valckenærii conjectura. *Por.*

Valck. conjicit Ἅπαντα καὶ τολμῶσιν—

Ἥτις μ' ἔπεισε, δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
Ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
Πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
Φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
Καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.
Ξέναι γυναῖκες, εἴπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;
ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς, ἡ θρέψασά με·

280 Quæ mihi persuasit, ut factis induciis huc venirem.
Sed prope est defensio : foci enim altarium
Prope adsunt, et non desertæ domus.
Age dimittam gladium in obscuram vaginam,
Et has interrogabo, quænam astent ædibus.
285 Peregrinæ mulieres, dicite, quanam ex patria
Adstatis ad Græcas domos?
Cho. Terra quidem Phœnissa patria aluit me :

S. ἐπ' αὐτοὺς, * εἰ δέοι. τοῦτο δὲ οὐ συνῳδὸν τῷ, "Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ," θρασύδειλον γὰρ τὸν Πολυνείκην παρίστησι, πρῶτον μὲν φάσκοντα, "Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ, Τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι." νῦν δὲ τοὺς βωμοὺς πλησίον εἶναι φησὶν, οἷς προσφυγὼν νομίζει σωθήσεσθαι, καθάπερ ἱκέτης γενόμενος. Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι] Ἐσχάρα κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα σφαγιάζουσι, τοῖς κάτω ἐρχομένοις· Βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς, νῦν οὖν Βώμιοι ἐσχάραι, τὰ κοιλώματα τῶν βωμῶν, ἢ κατὰ περίφρασιν οἱ βωμοί. Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι] Ἐσχάρα, ἔνθα τὸ πῦρ ἥπτετο· Βωμὸς δὲ, τὸ περιέχον τὴν ἐσχάραν οἰκοδόμημα. 283. Κοὐκ ἔρημα δώματα] Τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἑωρακὼς φησὶ τεθαῤῥηκέναι. † ἀσθενοῦς δὲ φησὶ ψυχῆς τεκμήριον. τί γὰρ ἔμελλον αὐτῷ γυναῖκες συμβαλέσθαι πρὸς κίνδυνον; Ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς] Εἰς τὸν κουλεὸν, ἢ ὑπὸ τὴν χλαῖναν, ὃ καὶ ἄμεινον, ἵνα κεκαλυμμένον τὸ ξίφος ἔχῃ καὶ πρὸς ἄμυναν ἕτοιμον. 285. Ξέναι γυναῖκες] Ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων ἢ ἀπὸ τῶν λόγων ἔγνω αὐτὰς Πολυνείκης μὴ εἶναι καθαρὰς Ἑλληνίδας. καὶ γὰρ οὐ καθάπαξ Ἑλληνικῶς ὡμίλουν, ἀλλ' εἶχόν τι τῆς

* Εἰ δέοι] Valck. ex Aug. emendat ἐάν τι δέοι, vel ἐπάν τι δέοι. Mox pro σφαγιάζουσι Valck. putat ex Aug. restitui posse ἐναγίζουσι. *Beck.*
† Verba δέ φησι in cod. Aug. recte post ἀσθενοῦς deesse monet Valck. *Beck.*

Omnia quamvis fortibus faciunt metum. καὶ pro καίπερ, etiam cum participiis verborum positum, copiose illustrat V.

Ἅπαντα καὶ τολμῶσι Brunck. edidit, quod sententia καὶ, non γὰρ, postulet. *Beck.*

278. ἀμείβεται D. *Beck.*

279. μητρὶ ed. Br. *Beck.*

283. εἰς σκοτ. D. Mox ξίφους. *Beck.*

284. τὰς ἐφεστώσας δόμους Scaliger. Quod ex MS. ductum ostendit K. qui τὰς ἐφεστώσας habet, J. τὰς ἐφεστῶσαι. MSS. nonnulli etiam δόμους. *Por.*

δόμους D. et suprascr. ἐπί. *Beck.*

285. King. edidit Ξεῖναι γ' ut in cod. Leid. 1. In hujus vocabuli scriptura sæpe variare codices docet V. Paullo ante ἐφεστᾶσιν et v. 286. δώμασιν edidit King. et cum eo Valck. et sæpius ν ἐφελκυστικὸν, metro jubente, addidit.

ξεῖναι D. *Beck.*

286. πελάζετε ;] Gl. Cod. D. τὴν ἀναστροφὴν ποιεῖσθε. *Beck.*

Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
Σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
Ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.

Agenoris vero nepotes ex spoliis belli
Miserunt me huc Phœbo primitias:
Cumque esset me missurus Œdipi filius inclytus
Ad venerandum oraculum et Apollinis aras,
Interea Argivi duxerunt exercitum ad urbem.
Tu vero vicissim responde mihi, quisnam sis, quid venis
Ad Thebanæ terræ septem portarum turrem.

S. πατρῴας φωνῆς. 288. Δορὸς] Λαφυραγωγίας. 289. "Ἀκροθίνιον] Τὴν ἐκ πόλεως τῆς "λείας ἀπαρχήν. Ἄλλως. Ἀκροθίνιον λέγεται ἡ ἐκ πόλεως λαφυραγωγία πεμπομένη "δῶρον." Ἀκροθίνιον] Τῆς λείας ἀπαρχήν. 290. Μέλλων δὲ πέμπειν] Σολοικοφανὲς τοῦτο ἐστιν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μέλλοντος πέμπειν με Οἰδίποδος, ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι. ἢ οὕτως, μέλλων δὲ πέμψειν πρὶν ἰδεῖν τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεύσαντας, ἐν τοσούτῳ οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστράτευσαν. Μέλλων δὲ πέμπειν με] Λέγουσιν ἁπαξάπαντες, ὡς ἡ σύνταξις αὕτη καθαρῶς σόλοικος· ἐποίησε δὲ Εὐριπίδης ἑκὼν, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος πολλάκις· τέχνης γὰρ ὄντες ἀληθῶς ἐπιστήμονες καὶ οἷον ἀρχηγοὶ, εἰ καὶ τοῖς ὑπὲρ τέχνην ἅπαξ ἐχρήσαντο, τί θαυμαστόν; σὺ δὲ, τούτους ὡς ἠπατημένους ἐάσας, μὴ νόμιζε, τὸ ἐπεστράτευσαν πρὸς τὸ μέλλων ἀποδοθῆναι, ὥσπερ ἐκεῖνοι οἴονται. τοῦτο γὰρ καθαρῶς σόλοικον· ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τὴν ἐν τῷδε. οἶσθα γὰρ, ὡς ἡνίκα ἂν ποιῶμεν ἐπαναλήψεις, ποτὲ μὲν τὴν ἀπόδοσιν, πρὸς τὴν πρόσθεν ἐπιφέρομεν σύνταξιν, ποτὲ δὲ ἐναλλάττομεν, ὡς θέλομεν, ὡς καὶ ἐνταῦθα γέγονε. Παραδείγματα τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης ἄλλα τε πολλὰ καὶ τάδε· ——— παραμείψαντες δὲ τῶν ὀρῶν τοὺς ἑλιγμοὺς ἐπεφάνη τὸ ἄστυ, τοῦτο δὲ ἐγίγνετο τῆς ἀποστάσεως ἐν πεντήκοντα σταδίοις οὔσης καὶ ἑκατόν. ὁπότε οὖν ἐκλάμψειε, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων σιγὴ ἦν. ἐνταῦθα γὰρ, οὐ πρὸς τὸ παραμείψαντες, ἐποίησε τὴν ἀπόδοσιν τὸ σιγὴ ἦν, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἐπαναλήψεις. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς Λιβάνιος * ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ οὕτω φησὶ, διεξιὼν γὰρ πολίχνιον τὸ πρῶτον ἧς παρελάμβανε γῆς στέφανόν τινα κλάδων. πολλοὺς δὲ ἐκ καλωδίων τεταμένων εἰς κίονας ἐκ τοίχων ἐξαρτῶσιν οἱ δῆμοι μετεώρους· τούτων εἷς τῶν στεφάνων, ᾧ καλλωπίζομεν τὰς πόλεις, ἐκλυθεὶς τοῦ δεσμοῦ, καταβαίνων ἦν ἐν τῇ τοῦ βασιλέως κεφαλῇ, καὶ ἥρμοσε. καὶ ἑτέρωθι. (In Epist. n. 259.) Τὸν δὲ ἐμοὶ καὶ σοὶ φίλτατον, καὶ ᾧ μὴ χαριζόμενος αἰσχυνοίμην ἂν, Παγκράτιον, τὸν ἄρχειν

* Oratt. X. T. II. p. 270. D. et 271. A. cui e Schol. restitui jubet Valck. τεταμένων, et καὶ ἥρμοσε, vel ἥρμοζε, sed contra in Edd. Libanii melius esse κορυφῇ, quam in Schol. κεφαλῇ, putat. *Beck.*

290. Μέλλων δὲ πέμπειν.—Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν etc.] De hac syntaxi consule *Scholiasten.* Et multa quidem apud poëtas—διὰ τὸ πρὸς σημαινόμενον absque Solœcismo, quamquam σολοικοφανῶς dicta, explicantur. *Canterus* quoque notavit, apud poëtam nostrum haud semel hanc syntaxin usurpari; sed et *Helen.* v. 296 Κλείθροις ἂν εἰργοίμεσθα, τὴν ὑπ' Ἰλίῳ—Δοκοῦντες Ἑλένην Μενέλεῳ μ' ἐλθεῖν μέτα. Et in *Ion.* v. 940. Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, Πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο. *Sophocles* quoque et *Æschylus* hac phrasi sunt usi, hic bis, ille semel; ita *Canterus.* Sic *Homer.* Iliad. β'. v. 350. Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερ-

ΠΟ. Πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
Ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.
ΧΟ. Ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,
Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ',
Ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.

Pol. Pater mihi quidem est Œdipus Laii filius,
Peperit vero me Jocaste filia Menœcei,
Vocatque me Polynicem Thebanus populus.
Cho. O cognatio filiorum Agenoris,
Meorum dominorum, a quibus missa sum!
Procumbo ad genua tibi,
O rex, observans morem patrinm.

P. Ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος ἀπογόνων, τῶν ἐμῶν βασιλέων, ὑφ' ὧν δεῦρο ἀπεστάλην, γονυπετῆ προσκύνησιν προσκυνῶ σε ἄναξ, τὴν ἀπὸ τῆς ἐμῆς πατρίδος συνήθειαν τιμῶσα. ἀφίκου,

S. ἐπιστάμενον καὶ λέγειν, καὶ ᾧ τὸ τιμᾶσθαι κατὰ τοὺς τρόπους μᾶλλον ἢ δόξης ἐγένετο τοῦ πατρὸς, οὗτος δὴ ὁ Παγκράτιος ἐκέλευέ μοι συγγνώμην αἰτεῖν ἐν τοῖς γράμμασιν· καὶ μυρία ἂν τοιαῦτα σκοπῶν εὑρήσεις. 291. Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας] Διαφέρει Βωμὸς καὶ Ἐσχάρα. Βωμὸς γάρ ἐστιν, ὁ εἰς ὕψος ᾠκοδομημένος, καὶ ἀνάβασιν ἔχων· Ἐσχάρα δὲ, ἡ ἐν τετραγώνῳ * περὶ γῆν βάσις βωμοῦ τάξιν ἔχουσα ἄνευ ἀναβάσεως. ἢ Ἐσχάρα κυρίως τὸ πῦρ. 294. Ἑπτάστομον] Ἑπτάπυλος ἡ Θήβη κατεσκεύαστο, ὅτι πρὸς τὴν ἑπτάχορδον λύραν Ἀμφίονος κιθαρίζοντος ἐτειχοδομήθη. 298. Ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος] Ἰοῦς Ἔπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Φοῖνιξ καὶ Ἀγήνωρ, οὗ Κάδμος, οὗ Πολύδωρος, οὗ Λάβδακος, οὗ Λάϊος, οὗ Οἰδίπους, οὗ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Α'. — Ὦ συγγένεια] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, στίχων καὶ κώλων ι'. Ὁ α' καὶ ὁ β' ἴαμβοι τρίμετροι. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ α' ποδὸς χορείου. Τὸ δ' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε' ἐκ διϊάμβου ἐπιτρίτου β', καὶ βακχείου. Τὸ ἕκτον ἀντισπαστικὸν, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ β' ἀντισπάστων, τοῦ α' καθαροῦ, τοῦ β' ἐξαβραχέος. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ α' ποδὸς χορείου. Τὸ η' ἀντισπαστικὸν δίμετρον, ὅμοιον τῷ ς' ἐξ ἀντισπάστου, καὶ διτροχαίου. Τὸ θ' † ἐκ παίωνος γ', καὶ ἰωνικοῦ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ι' ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως] καὶ τροχαϊκῆς πενθημιμεροῦς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. 300. Γονυπετεῖς] Ἀντὶ τοῦ γονυπετῶς. Ὡς τῶν Φοινίκων διὰ γονυκλισίας τιμώντων τοὺς βασιλεῖς. 301. Σέβουσα]

* Περὶ γῆν βάσις] Abresch. ad Æsch. p. 183. corrigit παρὰ γῆν βάσις, sed Valck. ἐπὶ γῆς βάσις. *Beck.*

† Ante ἐκ παίωνος γ' Valck. posuit puncta, quæ defectum indicent: desunt enim hic quædam de metro. *Beck.*

μενέα Κρονίωνα, Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων. In quem locum multa *Eustathius* fol. 236. lin. 17. ubi et hæc ex *Euripide*: Πάλαι δέ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, Σχολή μ' ἀπεῖργε. Τοῦτο δὲ παντελῶς ἀθεράπευτα σολοικίζει, inquit ille, et iterum, ex *Euripidis Hippolyt.* 23. — πολλὰ δὲ Πάλαι προκόψασ' οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ. Et Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. *Barnes.*

292. πόλει Eustathius ad Il. B. p. 236, 36. (179, 16.) indicante Valckenærio, qui utramque constructionem probam esse ostendit. Cant. πόλις. Sed πόλιν Scholiastes ineditus ad Od. M. 181. *Por.*

In cod. Flor. — Ἀργείαν πόλιν. Eustath.

Ἔβας, ἔβας, ὦ χρόνωι γᾶν πατρώιαν.
Ἰὼ πότνια, μόλε πρόδρομος,
Ἀναπέτασον πύλας·
Κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε

Venisti, venisti tandem post longum tempus in terram patriam.
Heus, veneranda Domina, venias celeriter,
Aperi portas,
Num audis, hunc quæ peperisti,

P, ὦ Πολύνεικες, διὰ χρόνου εἰς τὴν γῆν πατρῴαν. ἰὼ σεβασμία ἐλθὲ ἔξω δραμοῦσα, προαπαντῶσα, ἄνοιξον πύλας, ἀκούεις ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσα τοῦτον; τί βραδύνεις ὑπώροφα μέλαθρα

S. Τιμῶσα καὶ φυλάττουσα. ἢ τιμῶσα, κατὰ τὸν πάτριον νόμον, ἢ φυλάττουσα τὸ ἔθος ἐκ τῆς θρησκείας. 304. Ἀναπέτασον] Κυρίως ἐπὶ καταρακτῶν λέγεται τὸ Ἀναπετᾶν, καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς ἐπὶ πάσης πύλης. 308. Φοίνισσαν ὦ νεανίδες] "Οἱ τούτου ἐπιλαμβανόμενοι "καὶ λέγοντες, πῶς ——— οὐδὲν αὐτῶν εἰπουσῶν φοινικῶς, φησὶν Ἰοκάστη, Φοίνισσαν βοὰν "κλύουσα· ἀγνοοῦσιν, ὅτι κατὰ φωνὴν ὑποτίθεται ὁ Εὐριπίδης αὐτὰς τῇ κοινολογίᾳ τῶν Φοι-"νίκων, οὐχ οἷον βαρβαρικὸν διαλαλούσας, ἐπεὶ οὐδ' ὁ Πολυνείκης αὐτῶν ἤκουσεν. ἀλλὰ τῷ "λαλιᾶς ἤχῳ ποιούσας τι τοιοῦτον, ὥστε σημαίνειν ὅτι εἰσὶ Φοίνισσαι, καὶ ἐμφαίνειν τινὰ "χαρακτῆρα τῆς πατρίδος φωνῆς." Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης * ἀπαιτήσει. "Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με Παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Β'.—Φοίνισσαν, ὦ] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ὡς εἴρηται μονόστροφα, καὶ μετρικὰ ἄτακτα, καὶ συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους· ἔστιν οὖν ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων νή. Τὸ α' ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὸ β' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. Τὸ γ' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου δ', καὶ χοριάμβου, εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ δ' ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἐπιτρίτου γ', καὶ ἰωνικὸν (lege ἰωνικοῦ) ἡμίσεος· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν (lege ἰαμβικὸν) δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε' ἰαμβικὴ βάσις. Τὸ ς' ἴαμβος τρίμετρος ὅμοιος τῷ α'. Τὸ ζ' ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ διϊάμβου, παίωνος δ' ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βούλει, περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· ἔχει δὲ ἡ τροχαϊκὴ συζυγία τὸν α' πόδα χορεῖον. Τὸ η' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, ἢ ληκύθιον. Τὸ θ' ἰαμβικὸν, ἐφθημιμερές. Τὸ ι' χοριαμβικὸν τρίμετρον, καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίου, χοριάμβου, καὶ βακχείου· εἰ δὲ βούλει. ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος· τὸ γὰρ κύ καὶ βραχὺ παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται. "(Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης." Od. M. 60. Τὸ ια' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος γ' ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου

ad Il. β. p. 179, 16. Ἀργεῖοι πόλει, sed ἐπιστρατεύειν cum tertio et cum quarto casu construitur. v. Valck. qui observat, Nominativos Μέλλων — γόνος poni pro genitivis consequentiæ.

Ἐν τῷδ' Gl. God. D. ἐν τοσούτῳ ἤγουν ἐν τῷ μέλλειν πέμπειν ἐμέ. *Beck.*

296. παῖς μὲν οἰνέως sic Cod. D. *Beck.*

298. ξυγγένεια ed. Br. *Beck.*

300. γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ, conjecturam Valckenærii, male recepit Brunckius. Si enim προσπιτνεῖν σε et προσπιτνεῖν ἕδραν separatim recte dicantur, cur non etiam conjunctim? Sophocl. Trach. 49. πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην. Ubi constructio usitatior esset, πανδακρύτοις ὀδύρμασι. *Por.*

300. 301. Ita exhibet Beckius:

Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ
Σ', ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.

Versus, 300. (B.) auctore Heath. periodicus. Valck. scribendum censet: Γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ. Ὦ 'ναξ τ. ο. ν. σ. Neque enim γονυπετεῖς ἕδρας προσπίπτειν dici Græce posse pro, *procumbere ad genua.* Defendit vulgarem scripturam Abresch. Auct. Dil. p. 374. et confert cum his dictionibus Pausaniæ: καθεύδοντας ὑπεστρῶσθαι φύλλα (p. 392.) παρθένος ἐπικειμένη κάλυμμα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ (p. 426.) ὁ Ἑρμῆς ἐπικείμενος τῇ κεφαλῇ κυνῆν (p. 440.)

Ver. 300. (B.) σ' e sequente versu ad hunc refert D. Brunck. ex emendatione Valck. edidit: γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ.

Μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
Περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;
ΙΟ. Φοίνισσαν, ὦ νεάνιδες,
Βοὰν ἔσω δόμων κλύουσα τῶνδε,

Mater? quid cunctaris excelsa atria
Transire, et amplecti ulnis filium?
Joc. O puellæ, vocem Phœnissam
Intra ædes istas audiens,

P. διερχέσθαι, καὶ ψαύειν ταῖς σαῖς ὠλέναις, ἤγουν ἀγκάλαις, τοῦ σοῦ τέκνου. ——— ὦ

S. γ', καὶ ἰάμβου. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον. Τὸ ιγ' ἰαμβικὸν τρίμετρον, ὅμοιον τῷ α'. Τὸ ιδ' καὶ ιε' ὅμοια τῷ β' ἰαμβικά. Τὸ ις' τροχαϊκὸν, ὅμοιον τῷ η', τοῦ α' ποδὸς χορείου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ' ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου. Τὸ ιζ' ἰαμβικὸν, ὅμοιον τῷ β'. Τὸ ιη' ἰωνικὸν, ὅμοιον τῷ ις' ἐκ παίωνος δ' καὶ διτροχαίου. Τὸ ιθ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου γ'. Τὸ κ' ἰαμβικὴ βάσις, ὅμοιον τῷ ε'. Τὸ κα' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου, καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον, εἰ δὲ βούλει, καταληκτικὸν, ἐξ ἀντισπάστου, παίωνος α', καὶ δακτύλου. Τὸ κβ' ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος δ' ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, διϊάμβου, καὶ μολοσσοῦ. Τὸ κγ' καὶ κδ' τροχαϊκὰ ἰθυφαλλικά. Τὸ κε' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ', ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου (lege καὶ διϊάμβου.) Τὸ κς' ὅμοιον, ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου καὶ διϊάμβου καὶ ἐπιτρίτου γ'. Τὸ κζ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον, βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου α', καὶ τροχαίου. Τὸ κη' προσῳδιακὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος β' ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ χοριάμβου Τὸ κθ' ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος β' ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου. Τὸ λ' ἴαμβος τρίμετρος. Τὸ λα' ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ, ἤτοι ἀμφιμάκρου. Τὸ λβ' τροχαϊκὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἴαμβον ἔχον τὸν δ' πόδα, ἔοικε δὲ εἶναι καὶ τοῦτο Στησιχόρειον, σὺν τῷ Πινδαρικῷ ἔθει. Τὸ λγ' ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, [ἐκ παίωνος γ' ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ δακτύλου. Barоc. 74. Τὸ λδ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικὸν,] ἐξ ἰωνικοῦ, διτροχαίου καὶ κρητικοῦ. Τὸ λε' ἰαμβικὸν, ὅμοιον τῷ ιβ'. Τὸ λς' ὅμοιον. Τὸ λζ' ὅμοιον τῷ λα'. Τὸ λη' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου πεντασυλλάβου, καὶ ἑτέρου καθαροῦ διὰ τὴν κοινὴν, ἢ ἐπιτρίτου γ'. Τὸ λθ' ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ ἐπιτρίτου γ'. Τὸ μ' ἴαμβος τρίμετρος, ὅμοιος τῷ α'. Τὸ μα' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, λείπεται γὰρ ὅλου ποδὸς, εἰς τὸ εἶναι τρίμετρον. Τὸ μβ', τὸ μγ',

Vulgatæ lectioni in D. suprascriptum: τὴν γονυπετῆ προσκύνησιν προσκυνῶ σε. *Beck.*

303. ἰὼ bis Ald. et πρόδομος, utrumque contra plures codices. *Por.*

Μόλε πρόδομος;] Id est, exi foras, ante fores, πρὸ δόμων. MS. tamen legit πρόδρομος, quam lectionem ne quis temere factam putet, *Scholiastes* MS. confirmat, his verbis: Ἐλθὲ ἔξω δραμοῦσα προαπαντῶσα. *Barnes.*

Alterum ἰὼ metri causa, et codicibus auctoribus, omisit King. — Pro πρόδομος Valck. recepit πρόδρομος, quia sic erat in codd. Batavis, in quorum altero supra scriptum ἔξω δραμοῦσα, et πρόδομος nunquam ut adjectivum legitur.

πρόδομος in D. et membr. Brunck. est, sed Br. edidit πρόδρομος. Etiam in D. gl. suprascr. ἔξω δραμοῦσα. *Beck.*

305. Verba μᾶτερ τ. μ. ad sequentem versum refert ed. Br. In D. distinguuntur ita:

κλύεις ὦ τ. τ. μ.
τί μ. ὑ. μ. περᾶν
θίγειν τ' ὠ. τ. *Beck.*

307. Reisk. legit ὠλένας in genitivo singul. *Beck.*

308. Valck. comparat cum verbis Accii ap. Nonium p. 292, 21. *Timide eliminor clamore simul ac nota vox ad auris accidit*; quæ sic corrigit: *timida eliminor clamore, nota ut vox ad aures accidit.* *Beck.*

Γήρᾳ τρομερὰν
Ἕλκω ποδὸς βάσιν.
Ἰὼ τέκνον,
Χρόνῳ σὸν ὄμμα, μυρίαις ἐν ἁμέραις

Senili pede tremulum
Incessum vix traho.
O fili,
Post longum intervallum et post multos dies

P. τέκνον, διὰ χρόνου τὴν σὴν ὄψιν ἐν παρατάσει πλείσταν ἡμερῶν εἶδον· περίβαλε τὸν μαστὸν

S. καὶ τὸ μδ′, καὶ τὸ με′ ἰαμβικὰ, ὅμοια τῷ ιβ′. Τὸ μς′ ὅμοιον ἑφθημιμερές. Τὸ μζ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον, βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου, καὶ ἰάμβου. Τὸ μη′ παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος δ′ καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ α′ ποδὸς χορείου. Τὸ μθ′ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, (lege ἀκατάληκτον) ἐξ ἐπιτρίτου β′ καὶ χοριάμβου πεντασυλλάβου. Τὸ ν′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον, ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ′, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίου πεντασυλλάβου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ μολοσσοῦ. Τὸ να′ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου. Τὸ νβ′ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ

309—316. Disponuntur et scribuntur in D. ita :

> δόμων κλ. τ. γηραιῷ
> τρ. ἕλκω ποδὶ βᾶσιν.
> ὦ τέκνον, χρόνου σὸν ὄ. μ. (sine τ')
> ἐν ἀμ. πρ. ἀμφίβαλε μαστὸν
> ὠλ. μ. π. τ' ὄρεγμα.
> βοστρ. etc.

309, 310. Brunck. ostendit, lectionem Ald. γήρᾳ — ποδὸς esse servandam, et, si quid mutandum sit, vocibus transpositis unum forte versum anapæsticum conficiendum :

> γήρᾳ τρομερὰν ποδὸς ἕλκω βάσιν. *Beck.*

310. 311. Sic Aldus. γηραιῷ τρομερὰν ἕλκω ποδὶ Grot. C. L. γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς multi MSS. Pro ποδὸς in hac lectione πάρος mavult Valckenærius, sed recte monet Musgravius, πάρος absolute positum sensui non convenire. *Por.*

310. Valck. retinuit veterem lectionem Γήρᾳ τρομεράν : nam in hac nihil esse, quod offendat, (γήρᾳ τρέμειν corpus, τρέμειν βάσις dicitur locis a V. laudd.) nec eam sollicitatam fuisse absque Scholiaste metrico. Ejus causa Battierius corrigit : Τὰν ἐμὰν, vel Χαλεπῷ γήρᾳ τρομερὰν Ἕλκω ποδὸς βάσιν. Grotius e cod. Paris. et Piersius ex Cantabr. dederunt : Γηραίῳ τρομερὰν Ἕλκω ποδὶ βάσιν, ita et in codd. Leidd. sed rectius γηραιῷ. Kingius exhibuit : Γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν Ἕλκω ποδὸς βάσιν, quod exacte respondet Scholiastæ metrico, sed ob nimium erga hunc obsequium, et ob ineptam vocis ποδὸς repetitionem reprehenditur ab Heath. et Valck. Reperiuntur tamen hujus lectionis vestigia in cod. Flor. ubi sic : Γήρᾳ τῷ παιδὶ τρομερὰν—Hinc Valck. conjicit Γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν Ἕλκω πάρος βάσιν, ut post πάρος repetatur δόμων τῶνδε ex præcedentibus, et sensus sit : *senio tremulum pedem ædibus his extraho. Beck.*

310, 311. Variant MSS. in his versibus insigniter. Exhibent in priori alii γηραιῷ, alii γηρᾷ : in secundo plerique ποδί. Lectionem nostram, quam ex MSS. derivasse sese ait Kingius, confirmant MSS. B. Ask. et Exc. Put. Rescribendum vero in secundo, ni fallor, ἕλκω μόλις βάσιν. πάρος, quod Valckenærio placet, seorsim positum, idem non sonat, quod πάρος δόμων.

Conjectura in notis meis proposita, vereor, ut docto lectori satisfaciat. Quippe desideratur vox locum indicans, in quem Jocasta tanto labore properabat; neque male adeo conveniret Valckenærii πάρος, modo commode hic subaudiri posset in priori commate positum δόμων τῶνδε. Mihi certe magis placet :

> Γήρᾳ, γήρᾳ τρομερὰν
> Ἕλκω παιδὶ βάσιν.

παιδὶ pro ὡς παῖδα. Quæ locutio, cum non ubique obvia sit, exemplis aliquot confirmanda est. Æschylus ergo ἦλθεν

Προσεῖδον· ἀμφίβαλλε μα-
στὸν ὠλέναισι ματέρος,
Παρηΐδων τ᾽ ὄρεγμα,
Βοστρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας

Aspicio oculum tuum. Amplectere ubera
Matris brachiis tuis,
Genasque porrectas,
Comæque cæruleam *ad meos* capillos

P. τῆς σῆς μητρὸς ταῖς σαῖς χερσὶ, καὶ τὸ τῶν παρηΐδων σου ὄρεγμα, ἤγουν ἔκταμα, ὄρεγε ταῖς ἐμαῖς παρειαῖς· καὶ τὸν πλόκαμον τὸν μελανόχροουν τῶν βοστρύχων τῆς σῆς χαίτης,

S. α' ποδὸς χορείου, ἤτοι τριβραχέος. 311. Ἕλκω ποδὸς βάσιν] Ἐπείγω μου τὴν βάσιν ὑπὸ τοῦ γήρως τρομεράν. Ἕλκω] Ἤγουν βίᾳ ἀνύω, ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν τὸν ζυγὸν ἑλκόντων καὶ τὴν ἅμαξαν. Βάσιν] Ἤγουν πορείαν· Τρομερὰν, τουτέστι τρέμουσαν καὶ οὐ βεβηκυῖαν ὑπὸ τοῦ γήρως. 314. Ἀμφίβαλλε μαστὸν] Ὁ πᾶς νοῦς, περιπτυξάμενος ἄσπασαί με. ἔστι τὸ ἀμφίβαλλε μαστὸν, ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μητρὸς ταῖς σαῖς χερσί. 316. "Παρηΐ-"δων τ᾽ ὄρεγμα] Τὸ ἄσπασμα τῆς παρειᾶς μου περίβαλε ταῖς σαῖς ὠλέναις." Παρηΐδων τ᾽ ὄρεγμα] Ἀντὶ τοῦ ἀγαπητικῶς περιπτυσσόμενος. 317. Κυανόχρωτα χαίταν] Καὶ

αὐτῷ habet pro ἦλθεν ὡς vel εἰς αὐτόν. Prometh. 358. Theocritus ἦνθέ μοι. Idyll. II. 145. Nonnus Lib. XIV. p. 264. ἴχνος ἔκαμψαν ἐγερσιμόθῳ Διονύσῳ. Idem Lib. XXXIII. p. 551. ἐρυθραίῃ δὲ θαλάσσῃ Ἔννυχον ἴχνος ἔκαμψε. Idem, p. 672. πάλιν νόστησαν Ὀλύμπῃ. Antipater Anthol. H. Steph. p. 234. ἄλλο δ᾽ ἄγω φθιμένοις. *Avo-trahebat*. Virg. Æneid. II. In posteriori versu MSS. sex saltem, ab editore Phœnissarum Oxoniensi citati. ποδὶ dant unde levi mutatione facias παιδί. In priori ποδὶ nec in Ed. Ald. nec in MSS. iis comparet. Illa utique γήρᾳ τρομερὰν, hi γηραιῷ τρομερὰν exhibent. Mihi γήρᾳ semel positum frigere videbatur, duplicatum contra magnam vim et venustatem habere. *Musg.*

311. ss. In Br. ed. ita ordinantur:

Ἕλκω ποδὸς β.
Ἰὼ τέκνον
χρόνῳ σ. ὄ. μ. (sine τ᾽) ἐ. ἀμ.
πρ. ἀμφ. μ.
ὠ. ματέρος
παρ. etc.

313. μυρίαις τ᾽ Ald. Copulam primus ejecit Grotius, cui consentiunt MSS. non pauci. *Por.*

τ᾽ post μυρίαις Valcken. cum King. auctoritate cod. Leid. 2. delevit, improbante Heath. Euripidea expressit Seneca Phœn. 501. *teneo longo tempore petita votis ora*, χρόνῳ est *tandem*. v. Valck. *Beck.*

μυρίαις] Ita Kingius, firmatque Leidensium unus. Ed. Ald. μυρίαις τ᾽. *Musg.*

314. ἀμφίβαλλε Ald. et MSS. quidam; alii ἀμφίβαλε. Mox ματέρος plures codices. ματρὸς Ald. *Por.*

King. et Valck. e codd. Leidd. ediderunt Ἀμφίβαλε et ματέρος. — μαστὸν Heath. intelligendum monet Polynicis, non Jocastæ, et accipit pro στῆθος. παρηΐδων ὄρεγμα vertit *genarum ad oscula porrectionem*, i. e. *genas porrectas*; Reiskius *genas, quæ manibus captantur, apprehenduntur*. *Beck.*

Variata constructio locum hunc obscuravit. Quippe in initio commatis ἀμφίβαλλε significat *amplectere*, et in accusativo ponitur res isto amplexu circumfusa; ἀμφίβαλλε μαστὸν ματέρος ὠλέναισι [σαῖς.]

In secundo commate contra est. Ibi ἀμφίβαλλε, quod ex superioribus advocandum est, significat *circumda*, et in accusativo ponitur res circumjecta. Pro χαίτας ergo legendum cum viris doctis χαίταις. Constructio est: ἀμφίβαλλε χαίταις [ἐμαῖς] παρηΐδων [σῶν] ὄρεγμα, (i. e. παρηΐδα σὴν πρὸς ἐμὲ ὀρεγομένην) πλόκαμόν τε κυανόχρωτα βοστρύχων [σῶν]. Grammaticis χαῖται sunt αἱ κεχυμέναι τρίχες, *comæ effusæ*: quibus non male opponuntur πλόκαμοι et βόστρυχοι. *Musg.*

317. Reisk. emendat βόστρυχόν τε, κ.— qui accusativi pendeant ab ἀμφίβαλλε.

κυανοχρῶτα D. Mox D. ut ed. Br. χαίτας. In D. suprascr. gl. καὶ τὸν πλόκαμον τὸν μελανόχροουν τῶν βοστρύχων τῆς

Πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἐμάν.
Ἰὼ, ἰὼ μόλις φανεὶς
Ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις.
Τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
Καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι
Πολυέλικτον ἁδονὰν
Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο

Cæsariem *applica*, obumbrans collum meum.
Io, Io, vix apparens
Præter spem et opinionem in matris ulnis!
Quomodo compellem te? Quomodo omnia,
Et manibus et verbis
Multiflexuosam voluptatem
Huc et illuc

P. ὄρεγε δηλονότι, σκιάζων τὴν ἐμὴν δέρην. ἰὼ μόλις ἐπιφανεὶς, ἐπιδημήσας, ἀνελπίστως καὶ ἀπροσδοκήτως. τί σοι εἴπω, πῶς προσφθέγξομαί σε; καὶ πῶς ἂν λάβω ἀπόλαυσιν τῶν

S. κυανόχρωτά σου πλοκάμον περίβαλε τῷ τραχήλῳ μου, καὶ κατασκίαζε τοῦτον τοῖς βοστρυχώδεσί σου πλοκάμοις. ἐκ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀμφίβαλε. οὐ γὰρ τὸν ἑαυτῆς πλόκαμον λέγει, ὅτι μικρὸν ὕστερον ἐξυρῆσθαι αὐτὴν φησὶ διὰ τὸ πένθος. 318. "Σκιάζων δέραν ἐμὰν] Ἀντὶ "τοῦ ἀγαπητικῶς περιπτυσσόμενος, καὶ ἐκτενῶς ἀσπάζου τὴν μητέρα." 320. "Ἄελπτα "κἀδόκητα] Ὦ παρ' ἐλπίδα φανεὶς, καὶ ἀπροσδοκήτως, εἰς τὰς ἐμὰς χεῖρας." 321. Πῶς ἅπαντα] Θέλουσα ἡ Ἰοκάστη, ὅσην ἔσχεν ἐπὶ Πολυνείκει φανέντι ἡδονὴν, παραστῆσαι, πῶς ἅπαντα λάβω; φησὶν, τουτέστι, πῶς καὶ διὰ λόγων, καὶ δι' ἔργων, καὶ πανταχόσε σκιρτῶσα, λάβω ἡδονὴν * πολύτροπον καὶ παντοῖαν, δι' ἔργων καὶ λόγων, καὶ σκιρτημάτων

* Πολύτροπον] Πολύστροφον conjicit Valck. *Beck.*

σῆς χαίτης ὄρεγε δηλονότι σκιάζων τὴν ἐμὴν δέρην. *Beck.*

317. βοστρ. τ. κ. χ. trochaicus trimeter brachycatalectus. 318. πλ. σκ. δ. ἐ. periodus hypercatalectus. *Heath.*

318. δέρην ἐμὴν D. *Beck.*

319. μόγις K. R. quod magis Atticum. Sed in his nihil certi. *Por.*

319—327. Hoc ordine exhibet Beckius:

Ἰὼ, ἰὼ, μόλις φανεὶς 317
Ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις. τί φῶ
σε; πῶς ἅπαντα
Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα, τέρψιν
Καὶ χερσὶ, καὶ λόγοισι, πολυέλικτον ἁδονὰν
Παλαιᾶς λάβω χαρμονᾶς; ἰὼ, τέκος.

Ver. 317—319. (B.) Disponuntur et scribuntur in D. sic:

Ἰὼ, ἰὼ — κἀδόκητα
μ. ὠλ. τ. φ. σ. π. ἅπαντα
κ. χ. καὶ κόμαισι πολ. ἡδονὰν
ἐκεῖσε etc.

Brunck. 318—321. (B.) ita descripsit:

ἄελπτα, κἀδ. μ. ὠλ. 320
τί φῶ σε; π. ἅ.
κ. χ. κ. λόγοισι
πολ. ἁδ.
ἐκ. κ. τ. δεῦρο
περιχ. τέρψιν
παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;
ἰὼ, τέκος.

λόγοισι v. 322. etiam in membr. Reg. et Br. quoque judicat κόμαισι ineptum esse, quod in D. explicatur διὰ τῆς κόμης. παλαιᾶν χαρμονᾶν habet etiam D. cum gl. παλαιῶν εὐφροσυνῶν. In membr. Reg. est παλαιὰν χαρμονάν. *Beck.*

322. λόγοισι Ald. Schol. membr. Cant. J. M. R. et puto, alii. Ex aliis MSS.

Περιχορεύουσα, τέρψιν
Παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;
Ἰὼ τέκος,
Ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
Φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ.
Ἦ ποθεινὸς φίλοις,
Ἦ ποθεινὸς Θήβαις.

Circumcursans, delectationem
Veteris gaudii accipiam?
O fili,
Reliquisti paternam domum desertam,
Exul missus fratris injuria.
Quam desideratus amicis?
Quam desideratus Thebis?

P. παλαιῶν εὐφροσυνῶν, περισκιρτῶσα πολύστροφον καὶ ἡδὺ σκίρτημα, καὶ διὰ τῶν χειρῶν, καὶ διὰ τῆς κόμης ἅπαντα καὶ τὸ ἐκεῖσε φέρουν καὶ τὸ δεῦρο; ἔρημον ἔλιπες πατρῷον δόμον, ἐξόριστος ἀποπεμφθεὶς ἀδελφοῦ λώβῃ, ὄντως ποθούμενος φίλοις, ὄντως ἐπιζητούμενος Θή-

S. γινομένην, ταῦτα γὰρ οἱ ἀπροσδοκήτως τοὺς αὐτῶν ὁρῶντες δρᾶν εἰώθασι. τὸ δὲ Παλαιᾶν χαρμονᾶν, ἀντι τοῦ ἧς ἐκ πολλοῦ τυχεῖν ηὐχόμην ἐπὶ τῷ σὲ ἰδεῖν, καὶ προσπτύξασθαι. σκόπει δὲ τὸ ποικίλον, δέον γὰρ εἰπεῖν πῶς ἅπαντα λάβω καὶ ἐν χερσὶ, καὶ ἐν λόγοις, καὶ ἐν ποσὶν, ὁ δὲ οὐχ οὕτως ἐξήνεγκεν, ἀλλὰ τὸ μὲν χερσὶ καὶ λόγοις πρὸς τὸ λάβω συνῆψεν· ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα, τὸ ποσὶν ἐδήλωσε· ποδῶν γὰρ τὸ χορεύειν. 323. Πολυέλικτον] Πολύπλεκτον, ποικίλην, τὴν πανταχόθεν με ἔχουσαν ἡδονήν. 324. Ἐκεῖσε, καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα] Ἀντὶ τοῦ περισκιρτῶσα πανταχῇ. 326. Παλαιᾶν λάβω] Παλαιῶν ἡδονῶν χαρμονήν. 328. Ἔρημον πατρῷον] Σοῦ ἔρημον δηλονότι, τὴν γὰρ

κόμαισι dedere Grotius, Piersius, Kingius, Burtonus, et ita habent C. K. L. et J. pro v. l. Ingeniose Musgravius conjicit κόραισι, laudans Lucretium IV. 1072. jam a Valckenærio citatum: *Nec constat, quid primum oculis manibusque fruantur.* Sed paullo minus ardoris matrem decet; nec dubito quin hæc lectio ab Hecub. 831. huc migrarit. *Por.*

Lectionem καὶ κόμαισι non improbat Valck. sed monet tamen, eam oriri potuisse ex Hecub. v. 824. ubi καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι — Scholiastes quoque vetus habuit λόγοισι. Heathius lectionem κόμαισι plane absurdam appellat; quid enim hic, ait, negotii Jocastæ comis, aut quomodo earum ope ac ministerio voluptatem aut accipere aut testari poterat? *Beck.*

καὶ κόμαισι] Ita MSS. Bodleiani, Cantabrigiensis, Leidenses, et Ed. Grotii. Verum quidem non puto, sed vero duntaxat proximum. Lego utique καὶ κόραισι, *et pupillis oculorum.* Lucretius IV. v. 1072. citatus hic a Valckenærio:

> Nec constat, quid primum oculis manibusque fruantur.

Ed. Ald. καὶ λόγοισι minus commode. *Musg.*

323. Πολυέλικτον ἀδονὰν hinc habet Hesych. nam ibi ἄδον per compendium scriptum esse pro ἀδονὰν observat Alb. *Beck.*

326. παλαιᾶς χαρμονᾶς Ald. sed παλαιᾶν χαρμονᾶν, aut παλαιὰν χαρμονὰν plerique codices. *Por.*

In codd. Piersii et Kingii παλαιᾶν χαρμονᾶν, in Flor. et Leid. utroque παλαιὰν χαρμονὰν, in optimo Leid. ω suprascriptum quod indicat lectionem χαρμονᾶν. *Beck.*

παλαιᾶν — χαρμονᾶν] Ita (quanquam diverso accentu) præbent MSS. Leid. et Flor. nec aliter Scholiastes. Ed. Ald. παλαιᾶς—χαρμονᾶς, quod, me invito, hic propagatum est. *Musg.*

Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι,
Δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν,
Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον,
Δυσόρφναια δ᾽ ἀμφὶ τρύχη
Τάδε σκότι᾽ ἀμείβομαι.

Unde rasi canos meos,
Lacrymans, simul edens lugubria, capillos,
Expers candidarum vestium, o fili,
Atros vero et squalidos
Hos tenebricosos pannos induo ;

P. βαις· ἀφ᾽ οὗ, Ὦ τεκνον, καὶ τὴν ἐμὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην, ἀφιεῖσα, φωνὴν δηλονότι, θρηνώδη μετὰ δακρύων, ἀμέτοχος λευκῶν ἱματίων ὑπάρχουσα· τὰ δυσόρφναια καὶ

S. αὐτοῦ ἀπουσίαν, ἐρημίαν τοῦ πατρὸς οἴκου οἴεται. 332. "Ὅθεν ἐμάν τε] Ἀφ᾽ οὗ σὺ ἔφυ"γες, ἐκειρόμην τὴν πεπολιωμένην κόμην· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σοὶ ἐκειράμην ἀποβαλοῦσα * ἐπὶ "τῷ σῷ πάθει . . . πενθῆ ὅ ἐστι πολυπενθῆ κόμην. ἢ ὅτι τὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην "εἰς τὰ σὰ πένθη, νομίζουσά τε τεθνηκέναι, ὅτε ἀπεδήμ . . . ἵνα τὸ πλῆρες, εἰς ἃ, ἢ εἰς σὲ τὸν "πολυπενθῆ." 334. Ἄπεπλος κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ μελανοφόρος· καὶ στικτέον ἐν τῷ τέκνον. Ἄπεπλος] Ἀμέτοχος ἐνδυμάτων λευκῶν, ἀνείμων λευκῶν ἱματίων ὑπάρχουσα, τὰ δυσόρφναια καὶ σκότια τρύχη διαδέχομαι. 335. " Δυσόρφναια] Ἀντὶ τοῦ σκοτεινὰ καὶ ῥερυπωμένα,

* Ἐπὶ τῷ σῷ πάθει ——— πενθῆ Valck. scribendum putat ἐπὶ τῷ σῷ πάθει πολυπενθεῖ πενθήρη (ὅ ἐστι πολυπενθῆ). Mox, pro ultimis Valck. legi vult: νομίζουσά σε τότε τεθνηκέναι, ὅτε ἀπεδήμησας. ἵν᾽ ᾖ τὸ πλῆρες, ἱεῖσα εἰς σὲ τὸν πολυπενθῆ. *Beck.*

330. s. Conjunxit D. in unum versum, et utroque loco exhibuit Ἠ. *Beck.*

332. τε omittit Brunckius. Locus videtur corruptus. *Por.*

Lectio κέκαρμαι a Barn. memorata solo nititur Schol. ad v. 383. sed et ibi Cod. August. κείρομαι. Post ἱεῖσα Markland. ad Max. Tyr. 32. §. 4. supplet φωνὴν, sed Valck. mavult legere Δακρυόεσσ᾽ ἀνιεῖσα π. κ. et paullo ante ἐμάν γε hoc sensu: *a quo tempore lacrymosa, meum certe canum crinem, lugentis more solutum, tonsu lugubri deformandum præbui.* Reisk. comma, quod post κείρομαι est, deleri jubet. *Beck.*

λευκόχροα, etiamsi κόμην abfuerit, elliptice tamen significaret *canos*, τὴν πολιάν. Sequenti igitur versu non invenuste legeris :

Δακρυόεσσ᾽, ἐνιεῖσα πενθήρη κόνιν.

Lacrymabunda, lugubrem cinerem injiciens. ἐνιεῖσα, *injiciens*, ut ἐνιέναι Troad. 1272. *Musg.*

333. Comma post ἱεῖσα, non post πενθήρη, posuit Br. præeuntibus membr. Reg. sed præced. versu idem part. τε post ἐμὰν delevit, ut ineptam et metro repugnantem: versum esse pæonicum trimetrum. *Beck.*

334. ἄπεπλος φαρέων pro ἄνευ φαρέων. Atticismum hunc illustrat Valck.

τέκνιον D. sed correctum. *Beck.*

335. ἀμφίτρυχη una voce Ald. *Por.*

Cod. Leid. 2. Δυσόρφνεα, et ita Hes. Δυσόρφνεα· μέλανα, ἀφανῆ. Mox Valck. cum King. et Reisk. ἀμφὶ τρύχη. Ed. Grot. ἀμφὶ τρίχη. Cod. 1. Leid. ἀμφιτριχῆ. Diversam lectionem præbet Hesych. Ἀμφιτρυχῆ· κατερρωγότα ἀμφιτριχῆ forent non e molli lana confecta, sed undique pilosa, et non formatur ἀμφίτρυχος, verum ἀμφιτρυχής. τρύχη sunt i. q. ῥάκη, et videtur Euripides tritas vestes atras, quibus candidas mutarat Jocasta, appellasse δυσόρφναια τρύχη. ἀμφὶ libenter commutarem in ἀντὶ, id verbo ἀμείβομαι junctum sensum dabit aptissimum: *vestibus candidis lugubres hos atros pannos mutari.*

Ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερὴς,
Ἀπήνας ὁμοπτέρου,
Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων,
Πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων
Ἀνῆιξε μὲν ξίφους

Senex vero in domo excæcatus,
Jugi (*fraterni*) comparis,
Quod disjunxit domum,
Desiderium lacrymosum semper habens,
Insiliit in gladii

P. σκότια τρύχη διαδέχομαι. ὁ Οἰδίπους δὲ ὁ τῶν ὀμμάτων ἐστερημένος, τοῦ ζεύγους τοῦ συγγενικοῦ, ἤγουν ὑμῶν τῶν δύω ἀδελφῶν τῶν χωρισθέντων τῶν δόμων, ἐπιθυμίαν περίδακρυν ἀεὶ ἔχων, ὥρμησε μὲν καὶ ἐπ' αὐτόχειρα σφαγὴν ξίφους, καὶ ἐπὶ πνιγμονὴν ὑπὲρ τὰ ὑψηλὰ

S. "Σκότια καὶ μέλανα. * Τὴν δὲ ἀμφὶ ἀντὶ τοῦ ἀμείβομαι, τουτέστι περιβάλλομαι τρύχη, "ῥακώματα, δυσόρφναιά τε καὶ σκοτεινά." 336. Ἀμείβομαι] Ἀλλάσσω, ἀντὶ τοῦ ἤλλαξα, ταῦτα τρίχινα ἐνδύματα, τὰ δυσόρφναια, τὰ σκότια, ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τὰ μέλανα. 338. Ἀπήνας ὁμοπτέρου] Ζεύγους συγγενικοῦ, συζυγίας. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην Ἀπήνην εἶπεν, ἥτις ἐκ δύο βοῶν ἕλκεται. Ὁμοπτέρου] Ἤγουν συγγενικοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁμοειδῶν ὀρνέων, ἃ, ἀπὸ τοῦ τοῖς αὐτοῖς πτεροῖς χρῆσθαι, γνωρίζουσι τὴν ἑαυτῶν συγγένειαν καὶ τὸ ὁμοειδές. 341. "Ἀνῆξε μὲν ξίφους] Ἀντὶ τοῦ ὥρμησε καὶ ἐπὶ σφαγὴν "ξίφους αὐτόχειρα. Ἄλλως. Ὥρμησε κατὰ τοῦ ξίφους. ὥρμησε δε καὶ ἐπ' αὐτόχειρα

* Τὴν δὲ ἀμφὶ ἀντὶ τοῦ ἀμείβομαι Valck. corrigit, τὴν δὲ ἀμφὶ πρὸς τὸ ἀμείβ. *Beck.*

ἀμφὶ τρύχη D. atque sic etiam Br. edidit e membr. Idem monet præpositionem cum verbo conjungendam, et præstare ἀντὶ, ut sit ἀνταμείβεται. Reliqua usque ad v. 330. in D. ita disponuntur:

δυσορ. δ' ἀμφὶ τρ.
τάδε σκ. ἀμ.
ὁ δ' ἐ. δόμοισι πρ. ὀμμ.
ἀπ. ὁμ.
τᾶς ἀποζ. δόμ.
πόθ. ἀμφιδ.
αἰεὶ κατ. ἀνῆξε μ. ξίφους
Ἐπ. αὐτ. etc.

336. σκότια D. *Beck.*

337. δώμασι Ald. δόμοισι plerique codices. *Por.*

Ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς] ἤγουν ὁ Οἰδίπους, ὁ τῶν ὀμμάτων ἐστερημένος.

Etiam codd. Leidd. et Flor. δόμοισι. Mox par fratrum, ætate fere æqualium, audaci translatione Eur. dixit ἀπῆναν ὁμόπτερον, vel, ut Valck. mavult, ὁμοπτέρων. Similiter ζεῦγος et ξυνωρὶς, de quovis ejusdem generis pari dicuntur. Traduxit voc. ὁμόπτερος Strattis ap. Polluc. 6, 156. auctore Valck. qui legi etiam in Eurip. posse monet Ἀπήνας ὁμόπτερον τᾶσδ' ἀποζυγείσας δόμων, etc. *hujus liberorum jugi, domo disjuncti, lacrymis semper fovens desiderium.* Ὁμόπτεροι fratres dicuntur, quia non admodum diversa illis fuit facies et ætas.

δόμοισι etiam in D. *Beck.*

δόμοισι] Ita Kingius et Grot. Ed. Ald. δώμασι. *Musg.*

339. ἀποζύγησας D. *Beck.*

Ambo fratres non exsulabant domo, ut pæne putem, legendum esse τᾶς ἀποζυγείσας δόμον *quæ domum ab invicem sejunctam habet.* Sed tanta loquendi subtilitas a poëta fortasse non exigenda. *Musg.*

340. ἀεὶ pro αἰεὶ J. M. R. et fortasse plures. *Por.*

ἀμφὶ δάκρυτον D. *Beck.*

341. ἀνῆξε D.

Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
Ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,
Στενάζων ἀρὰς τέκνοις·
Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων
Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.

Manu propria patrandam cædem,
Et super lacunaria laqueos,
Cum gemitu proferens execrationes in suos liberos.
Cum vicissitudinibus autem querelarum semper
In tenebris occultatur.

P. οἰκήματα. μετὰ στεναγμοῦ ἐπαρώμενος ἀρὰς τοῖς τέκνοις. ἐπὶ ἀλαλαγμένοις δὲ θρηνημά-

S. "σφαγὴν, ὁμοίως ἐπ' ἀγχόνην." 343. "Ὑπὲρ τέρεμνα] Καὶ εἰς τὰ μετέωρα τῆς ἀγχό-"νης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ Ἀνῇξεν. Ἄλλως. Καὶ ἐπὶ ἀγχόνας ὥρμησε, τὰς ὑπὲρ τέρεμνα, καὶ "εἰς τὰ ὑψηλότερα. Τέρεμνα δὲ λέγει τὰ ὀροφήματα." 344. Στενάζων] Διὰ τὰς ἀρὰς, ἃς κατηρᾶτο κατὰ τῶν τέκνων. μετέγνω γὰρ ἐπὶ τῷ καταράσασθαι τοῖς παισί, 345. Ἀλαλαῖσι] Ἀλαλαὶ κυρίως αἱ τῶν θυσιῶν εὐχαί. 347. Σὲ δ', ὦ τέκνον] Σὲ δ' ὦ τέκνον, ἀκούω ἐπὶ ξένης ζευχθῆναι, καὶ ξένοις συγγένειαν ἔχειν, καὶ ἄτην γάμων αὐθαίρετον, τουτέστιν ἣν αὐτὸς σεαυτῷ ἐπηγάγου. ταῦτα δὲ ἀνεπίληστα ἐμού τε καὶ τῷ σῷ προγόνῳ Λαΐῳ, εἰ καὶ ἤδη τέθνηκεν. 350. Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν] Ποῖον κῆδος τὴν ἄτην, ἣν

343. In Edd. et MSS. Ὑπερτέρεμνα junctim, quod Grot. King. et Valck. separarunt in Ὑπὲρ τέρεμνα. Scribitur vero τέρεμνα et τέραμνα. v. Arnald. Obs. Misc. VI. p. 595. Battier. legit ὑπερτέραμνα, et Scholiaste auctoritate permotus explicat τὰ μετέωρα. Sed τέρεμνα vel τέραμνα Euripidi semper sunt vel tecta ædium, vel ædes ipsæ. Ita Valck. repetitis verbis ἀνῇξεν ἐπ' ante ἀγχόνας vel ἀγχονὰς, locum vertit: *tum superadscendens tecta*) ubi remotus esset ab arbitris) *ruit in laqueos.*

τέρεμνα D. atque ita Br. edidit. In D. verba ἐπ' αὐτοχ.—τέρεμνα unum versum et τ' ἀγχ.—τέκν. alterum constituunt. *Beck.*

344. Heath. verti jubet: *Gemitibus deplorans exsecrationes, quas in liberos effuderat.*

Στενάζων ἀρὰς] Gl. Cod. D. μετὰ στεναγμῶν ἀρώμενος. *Beck.*

345. Sic Aldus. MSS. variant. ἀλαλαῖσι, ἀλαλαγαῖσι ἀλλαγαῖσι. Eustathius ad Il. Δ. p. 494, 15. (377, 1.) ἀλαλαῖς. Quod omittit Aldus, αἰὲν, ante αἰαγμάτων inserunt multi MSS. *Por.*

Valck. cum King. edidit: Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται. Cod. Leid. 1. Σὺν ἀλλαλαγαῖσι δ' αἰὲν αἰαγμάτων σ. κ. Leid. 2. Σὺν ἀλαλλαγαῖσιν. αἰὲν δ' αἰαγμ. σ. κ. Grotius dederat Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰ. Αἰὲν σ. κ. ante eum in Edd. Αἰὲν deerat. ἀλαλαγὴ etiam in Soph. Trachin. 209 occurrit. Eustath. in Hom. Il. Δ. p. 377, 1. legit hic ἀλαλαῖς. Etiam hoc vocabulum cum in re læta, tum in mœrore, ponitur. v. Valck. Ex Valck. emendatione sensus oritur hic: *lamentis autem variatis, semper tenebris occultatur*; et versus est non choriambicus dimeter acatalectus, sed iambicus dimeter acatalectus.— Heath. ait, se nullam causam videre, cur vulgata lectio rejiciatur, etiam a Schol. agnita:

Συν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων glyconius.
Σκοτίᾳ κρύπτεται dochmaicus.

345—353. In D. hæc ita scripta et disposita sunt:

σὺν ἀλαλαγαῖσι δ' αἰὲν αἰαγ. σκοτῖα
κρύπτ. σὲ—καὶ γάμ.
δὴ κ. ζ. π. ἀδονάν.
ξέν. ἐ. δ. ἔχειν. ξ. τε
κῆδος. ἀ.—τάδε
λαΐω—γ. ὑπακτὴν ἄταν.

Brunck. v. 345. scripsit: σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων, ut esset dimeter iambicus. In membr. Reg. ἀλαλαγαῖσι. Idem monet ἀλαλαγὴν mediam vocem esse, et cum in lætis tum in tristibus rebus adhiberi. *Beck.*

345. σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων] Valckenærius ἐναλλαγαῖς δ' αἰαγμάτων, citans

Σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
Ζυγέντα παιδοποιὸν ἁδονὰν
Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν·
Ἄλαστα ματρὶ τᾶιδε Λα-

Te vero, o fili, audio connubio
Conjunctum, conjugalem voluptatem
Habere in externa terra,
Peregrinamque affinitatem curare:
Hæc sunt intolerabilia matri,

P. των αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται. σὲ δὲ, ὦ τέκνον, ἀκούω καὶ παιδοποιὸν ἡδονὴν ἔχειν ἐν ξένοις

S. ἐπηγάγου ἡμῖν; διὰ γὰρ τοῦ γάμου πολεμεῖς τὴν πατρίδα. τὰ δὲ ἑξῆς διὰ μέσου. Ἄλαστα ματρὶ τάδε, ὡς εἰ ἔλεγε * μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν σῶν προγόνων. τὸ δὲ μὴ μετασχεῖν ὁμοφύλου γυναικός. † Κῆδος ἀμφέπειν] Συγγένειαν περιέπειν, ἤγουν θερα-

* Valck. corrigendum putat, τὰ μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε κ. τ. σ. π. τάδε, τὸ μὴ μ. ὁ. γ. *Beck.*

† Κῆδος ἀμφέπειν] Συγγένειαν περιέπειν, ἤγουν θεραπεύειν, θάλπειν, διὰ μέσου. Hæc duo verba alieno loco hic posita esse observat Valck. Sequentia e Scholiis Sophocl. Elect. 653. maximam partem huc relata esse monet. *Beck.*

Iphig. in Aul. v. 1107. Addere potuit, Hecub. v. 337. Malim eodem sensu et vix litera mutata σὺν ἀλλαγαῖς δ'.

Vocem ἀλαλαγὴ, præter Sophoclem Trachin. 209. habet Scholiastes in Olymp. VII. Epod. 2. ἀλαλάξατε cum ab Hesychio explicetur ἐνυψώσατε τὴν φωνὴν, quidni et ἀλαλαγὰς αἰαγμάτων interpretemur *gemitus alta* vel *clara voce editos*: utpote quod summi doloris indicium est. *Musg.*

346. Αἰὲν σκοτίᾳ] Ita Grotius et Kingius, uterque MSS. plerumque sequentes. In Ald. deest Αἰέν. Sed agnoscunt (alio loco) Leidenses, Cantabr. Flor. et Lib. P. Aldinam male sequitur contextus.

κρύπτεται] Ita hoc ab Jocasta commemoratur, tanquam sponte se in ædibus occultaverit Œdipus, quem intus per vim retentum fuisse ex v. 62. et 829. clare liquet. κρύπτεται igitur quum nullum hic locum habeat, videamus, annon meliorem sententiam præbeat κόπτεται, reliquis non sine MSS. auctoritate sic tandem constitutis:

ξὺν ἀλαλαγαῖς δ' ἰαγμάτων
Αἰενσκοτίαν κόπτεται.

Perpetuam caliginem deplorat. Αἰενσκοτία, ut Ἀειεστὼς, Ἀεικινησία, et alia ejusmodi non pauca. Σκοτίαν pro Σκοτίᾳ habet Vossianus secundus. Κόπτομαι accusativo subjecto exstat Anthol. H. Steph. p. 131. et 163. *Musg.*

347. τὲ ante καὶ ex K. addidit Kingius. Multo melius Piersonus καινοῖς γάμοισι, quod firmat Valckenærius ex Sophocle et Statio; sed neque particula καὶ est otiosa, neque hoc versus genus Tragicis ignotum. *Por.*

E vulgata lectione, quæ etiam in codd. Batavis, senario pes deest, itaque King. ante καὶ γάμοισι inseruit τε, quod hic prorsus a genio linguæ abhorrere judicant Valck. et Heath. Hic putat, versum, τε ejecto, esse asynartetum ex basi iambica et trochaico Euripideo, sed ille, ut senarium efficiat, legit vel, τί καὶ γάμοισι δὴ κ. vel potius cum Piersono, καινοῖς γάμοισι, et confert καινὸν κῆδος ap. Sophocl. Œd. Col. 370. et *nova connubia* Stat. Theb. 2. 108.

Pro καὶ ante γάμοις Br. cum Piers. et Valck. scribendum vidit et recepit καινοῖς. *Beck.*

καὶ γάμοισι] Quis certo affirmet, senarium hic ab Euripide positum esse? Sensus certe bene se habet, nec Piersoni conjectura opus, legentis καινοῖς γάμοισι. *Musg.*

350. Heath. observat, ἀμφέπειν hic non esse *ambire*, nam Polynices jam duxerat uxorem, sed *amplecti*, *fovere*.

Ἰῷ τε τῷ παλαιγενεῖ,
Γάμων ἐπακτὸν ἄταν.
Ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
Νόμιμον ἐν γάμοις,

Et Laio avo tuo,
Nuptiarum externam noxam :
Ego vero neque lumen ignis accendi tibi
Legitimum in nuptiis,

P. δόμοις, γυναικὶ συζυγέντα, καὶ ξένην συγγένειαν περιέπειν, γάμων ἐπακτὴν ἄτην, λέγω βλάβην γάμων ἐπεισάκτων, τουτέστι ξένων, καὶ ἀπ' ἀλλοτρίου γένους. οὐκ εἰσὶ τάδε δυνάμενα ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπιλησθῆναι, καὶ ὑπὸ τοῦ Λαΐου τοῦ παλαιοῦ. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶ σοι ἐν τοῖς

S. πεύειν, θάλπειν, διὰ μέσου. Περιέπειν, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾶν καὶ θάλπειν. Διέπειν, τὸ διοικεῖν. 354. Ἐγὼ δ' οὔτε σοι] Ἔθος ἦν τὴν νύμφην ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ γαμοῦντος μετὰ λαμπάδος εἰσάγεσθαι. 357. Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς] Ὁ Ἰσμηνὸς δὲ ὁ ποταμὸς ἐπεγαμβρεύθη ἀνυμέναια τῆς λουτροφόρου χλιδῆς. ἤγουν χωρὶς τῆς γαμικῆς λουτροφόρου τρυφῆς· τουτέστι χωρὶς τοῦ προσενεγκεῖν τρυφὴν λουτρῶν γαμικῶν. Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς] Ἀνυμεναίως, ἀπορεύτως. Ἄλλως. Οὐ μετεῖχε τῶν σῶν ὑμεναίων, οὔτε τῇ σῇ πρὸς τὸν Ἄδραστον ἐπιγαμβρείᾳ συνήσθη, οὐ γὰρ ἐδέξω τὰ παρ' αὐτοῦ λουτρά. "Εἰώθασι γὰρ "οἱ παλαιοὶ ἀπολούεσθαι ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς, καὶ περιῤῥαίνεσθαι λαμβάνοντες "ὕδωρ τῶν ποταμῶν καὶ πηγῶν, συμβολικῶς παιδοποιίαν εὐχόμενοι, ἐπεὶ ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ

Verba ἄλαστα—παλαιγενεῖ parentheseos signis inclusit Br. ut appareret, ἄταν ad superiora esse referendam. Sed pro Λαΐῳ cum Valck. edidit. Κάδμῳ. *Beck.*

351. τάδε vulgo et 353. ἐπακτάν. Hoc in ἐπακτὸν mutato, et τᾷδε ex K. R. assumto, tres dimetros iambicos feci. Λαΐῳ improbat Valckenærius, duabus rationibus fretus; prima quod vocatur παλαιγενής, secunda, quod Polynicem totamque domum Laïus detestabatur. Vero παλαιγενὴς nihilo plus valet, quam παλαιός. quomodo Strepsiades etiam vivus vocatur παλαιογενὴς ab Aristophane Nub. 357. Deinde non video, quare nondum redire cum familia sua in gratiam potuerit Laïus. οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμεῖ χόλου ; Ipse Œdipus, qui filios suos diris devoverat, 65, 344, 484, 777, 890, 1068, tandem exclamat 1715. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός. Κάδμῳ recepere Brunckius et Beckius. Deinde σῷ Ald. τῷ MSS. ut jamdudum Grotius. γάμον ἐπακτὸν Flor. apud Burtonum.

351. s. Ἄλαστα—παλαιγενεῖ parentheseos signis Valck. a reliquis separavit, nam quæ postea sequuntur, γάμων ἐπακτὰν ἄταν. cohærent cum v. 350. Pro σῷ παλαιγενεῖ Valck. e codd. Leidd. et Flor. τῷ, et in præced. v. τάδε metri causa mutari vult in τᾷδε *huic matri tuæ*, assentiente Heath. vel potius totum locum ita constitui :

Ἄλαστα ματρὶ σᾷ τάδε
Κάδμῳ τε τῷ παλαιγενεῖ.

351. Hesych. Ἄλαστα· ἄτλητα, ἀνεπίληστα, ἄτιμα, δεινά. cf. Hippol. 881. *Beck.*

352. Τῷ παλαιγενεῖ] Ita cum MS. lego pro σῷ παλ—quod prius male obtinuit. *Beck.*

σῷ] Nollem hoc, typographicum forte Aldinæ erratum, hic iterum admissum. Dudum Barnesius emendavit τῷ ex Cantabr. quocum faciunt Bodleiani omnes, Leidenses, Florent. et Lib. P. Mihi præstare videbatur Λαΐῳ τ' ἐμῷ παλαιγενεῖ. Sed recte omnino judicavit Valckenærius, incommodam hic esse Laii mentionem, quippe qui totum Œdipi genus detestaretur. Idem eleganter suspicatur, sic potius dedisse auctorem :

Κάδμῳ τε τῷ παλαιγενεῖ.

Κάδμῳ et Λαΐῳ quum sono penitus diversa, literarum vero ductibus non admodum similia sint, quid talem errorem pepererit, non facile divines. Mihi igitur incidit suspicio, poëtam sic potius scripsisse :

Ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ.
Ἀνυμέναια δ᾽ Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη
Λουτροφόρου χλιδᾶς·
Ἀνὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν

Ut decet matrem beatam.
Ismenus autem affinitatem contraxit, expers
Lavacra-ferentis pompæ.
Per Thebanam vero urbem

P. γάμοις ἀνῆψα φῶς πυρὸς νενομισμένον, καθάπερ πρέπει μητρὶ εὐτυχεῖ. ἐπεγεμβρεύθη δὲ τῷ Ἄργει ὁ Ἰσμηνὸς, μὴ μεταλαβὼν τῶν ὑμεναίων τῆς λουτροφόρου χλιδῆς, ὅ ἐστι μήτε ὑμεναίων ἀκούσας, μήτε λουτρά σοι ἐκπέμψας. ————

S. "καὶ γόνιμον." Ἄλλως. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, * ὅτι ἔγημέ τις, ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς ἀπολούεσθαι, ἐμοὶ δοκεῖν, ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς χωρῇ. ἐπειδὴ οὖν καὶ Πολυνείκης Θηβαῖος ὢν, οὐκ ἐνταῦθα ἔγημε, ἵνα καὶ τῶν τοῦ ποταμοῦ μετάσχῃ λουτρῶν, ἀλλ᾽ ἑτέρωθι, τὸ ἀνυμέναια λουτροφόρου χλιδῆς κηδευθῆναι τὸν Ἰσμηνὸν λέγει.

* Ὅτι] Num ὅτε? B. ἀπολούεσθαι] Sic Valck. recepit e Leid. pro Kingii ὑπολούεσθαι. χωρῇ] hoc quoque e Leid. pro King. δοθῇ. τὸ] in Leid. διὰ τοῦτο. τὸν Ἰσμηνὸν λέγει] hic novum scholion incipere, quod explicat verba Ἀνυμ. δ. Ἰσμ. ἐκηδεύθη, monet Valck. *Beck.*

Λαῷ τε σῷ παλαίχθονι.

Et populo tuo antiquitus terram obtinenti. Thebas ob antiquitatem Ogygiarum nomen meruisse docebit Stanleius ad Æschyl. Sept. c. Theb. 327. Παλαίχθων in fabula modo citata exstat. v. 106. *Musg.*

354. οὔτι sex minimum MSS. quod fortasse verum. *Por.*

Hic versus olim in duos dochmaicos dividebatur. Etym. M. p. 285, 26. Δοχμιακὸς, εἶδος μέτρου ἀντισπαστικοῦ· ἔστι δὲ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, οἷον· Ἐγὼ δ᾽ οὔτε σοι· ἔστι δ᾽ Εὐριπίδου Φοινισσῶν. Præterea laudant h. l. Schol. Apoll. Rhod. 4. 808. et Æschyl. S. C. Th. 103. et Seneca Phœn. 505. transtulit sic:

—non te duxit in thalamos parens
Comitata primos, nec sua festas manu
Ornavit ædes, nec sua lætas faces
Vitta revinxit.

In Schol. Æsch. Ἐγὼ δ᾽ οὔτε τοι — in codd. Leidd. duobus ἐγὼ δ᾽ οὔτι σοι, quod potest præferri, quia non sequitur aliud οὔτε, et prælatum est a quibusdam viris doctis. Sed Valcken. putat potius, Jocasten perturbatam variasse nativam verborum structuram.

οὔτι D. cum gl. οὐδαμῶς. *Beck.*

355. γόνιμον Plutarch. de Exilio p. 606. F. Citat Valckenærius Iph. A. 738. ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος. *Por.*

Νόμιμον] *Plutarchus* legit Γόνιμον in libello περὶ φυγῆς, ubi acute de hoc Poëtæ loco disserit et de exsilii incommodis. vid. et *Gaspar. Stiblini* Notas ad hunc locum. MS. tamen νόμιμον retinet, idque melius; nam a *Scholiaste* quoque confirmatur. *Barnes.*

Lectioni νόμιμον favet locus Iphig. Aul. 737. sed quia hic sequitur ὡς πρέπει μ. μ., inter quæ verba et νόμιμον nihil discriminis interesse censet, Valck. præfert lectionem a Plut. de Exil. p. 606. F. servatam: γόνιμον — Fax nubentibus prælata ominosa habebatur, et si Venus eam ventilasset, amor durabilis portendebatur et γόνιμος. Cæterum defendit Valck. hanc Jocastæ querelam contra Plutarch. l. l. qui eam ridet. Non dixit poëta, Jocastam θρηνεῖν τὴν οὐκ ἀναφθεῖσαν λαμπάδα, sed indignabatur, sibi munus jucundum facem præferendi ereptum fuisse; studiose Plut. omisit verba ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ.

355. s. In unum versum conjunxit D. νόμιμον. Gl. Cod. D. νενομισμένον, σύνηθες. *Beck.*

358—360. In D. ita:

Ἐσιγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.
Ὄλοιτο τάδ᾽, εἴτε σίδαρος,
Εἴτ᾽ ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
Δώμασιν Οἰδιπόδα·
Πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ᾽ ἄχη.

Non canebatur ingressus tuæ sponsæ.
Pereant ista, sive ferrum,
Sive dissidium, sive pater tuus in causa est,
Sive fatum petulanter invasit
Domum Œdipi:
Ad me enim veniunt dolores horum malorum.

. τουτέστιν ἐκηδεύθη μὲν Ἰσμηνὸς τῷ Ἀδράστῳ διὰ τὸν Πολυνείκην, ἔτι δὲ οὐ μετέδωκε τούτῳ τῶν παρ᾽ αὐτοῦ λουτρῶν. ἀνυμέναια καὶ ἀμέτοχα λουτροφόρου χλιδῆς ἐκηδεύθη. 360. Ἐσιγάθη] * Ἐσιωπήθησαν, γράφεται καὶ Ἐσιγάθησαν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνυμνήθησαν. 361. Ὄλοιτο τάδ᾽] Ἀπόλοιτο τάδη κακὰ, καὶ μεταβληθείησαν εἰς ἀγαθὰ, εἴ τις αὐτῶν ἐστὶν, † λείπει γὰρ τὸ αὐτῶν. Ἄλλως. Ὄλοιτο τάδε, ἀντὶ τοῦ τῶνδε. ὡς τὸ, διὰ τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ‡ ὡς οὖν τούτων αἴτιος καὶ πρόξενος ἀπόλοιτο, ὅστις ποτὲ ἄρα ἐστί. "Εἴτε σίδαρος.] Ὁ ὁπλίτης, ἢ ὁ Ἄρης." 363. Κατεκώμασε] Σφοδρῶς ἐπῆλθεν. τῶν γὰρ κακῶν κώμων τὰ ἄχη εἰς ἐμὲ κατέσκηψεν. 364. Οἰδιπόδα] Ἡ εὐθεῖα ὁ Οἰδιπόδης. 366. Δεινὸν γυναιξὶ] Τίμιον, ἢ μέγα κακόν. ἢ οὕτως. Δεινὸν ἀντὶ τοῦ τίμιον, ἢ θαυμαστόν. ὁ δὲ νοῦς, αἱ γοναὶ, αἱ ὀδύνης αἴτιαι, θαυμαστόν τι καὶ τίμιον παρὰ ταῖς γυναιξίν. ἐν ἤθει δὲ θαυμαστικῶς εἴρηται, ὅτι ταῖς γυναιξὶν αἱ ὀδύναι φίλτρον καθέστηκε, καὶ παρὰ πάσαις τὸ φιλότεκνον σώζεται. Ἄλλως. Αἱ δι᾽ ὠδίνων γοναὶ, καθότι πρὸ τοῦ τεκεῖν πολλὴν ταλαιπωρίαν ἔχουσιν· ὡς εἰ ἔλεγε, καί τοι τῶν γονῶν ἐπωδύνων οὐσῶν, ὅμως φιλότεκνοί εἰσιν αἱ γυναῖκες. Δεινὸν γυναιξὶν] Ἐπειδήπερ αἱ γυναῖκες μεγάλους ὑφίστανται πόνους πρὸ τοῦ τεκεῖν, διὰ τοῦτο γυναιξὶν εἶπε, καὶ οὐκ ἀνδράσιν. εἰ γὰρ ἄμφω συμβάλλουσι πρὸς τὰς τῶν παίδων γονὰς, ἀλλ᾽ αἱ μὲν μεῖζον, οἱ δ᾽ ἔλαττον. καὶ πολλοὺς ἂν ἴδῃς πατέρας

* Ἐσιωπήθησαν post ἐσιγάθησαν ponendum monet Valck. *Beck.*

† Hic, αἴτιος omisit M. perperam. *Beck.*

‡ Est locus Homeri Il. κ. 298. *Beck.*

λουτροφ.—Θηβαίαν
πόλιν ἐσ. σῆς ε. νύμφης. *Beck.*

360. Alia lectio olim fuisse videtur Ἐσιγάθησαν εἴσοδοι, qua recepta, versus manebit antispasticus, sed pes secundus erit diiambus. Cod. Flor. εἴσοδον, quod præfert lectionis antiquæ vestigium. *Valck.*

361. ὄλοιθ᾽ ὁ τάδ᾽ Valckenærius, ut δράσας, aut aliquid simile subaudiatur; et ita edidit Brunckius. *Por.*

Valck. conjicit: Ὄλοιθ᾽ ὁ τάδ᾽, *pereat, qui hæc*, nempe mala, primus invexit; ut subintelligatur μησάμενος, vel simile quoddam participium, quod additur in hac forma Electr. 126. Rhes. 878. posse etiam monet ὄλοιθ᾽ ὅς τάδ᾽ legi, ut verbum supplendum sit, ut Æsch. Theb. 458. Soph. Œd. Tyr. 1353. Ellipsis optime convenit commoto Jocastæ animo. v. Eustath. in Iliad. X. p. 1340.

Ὄλοιθ᾽ ὁ τάδ᾽ præeunte Valck. scripsit Br. In D. gl. φθειρέσθω, ἤγουν ἀποπέμπομαι ταῦτα, καὶ φθορᾶς ἄξια κρίνω. Mox σίδηρος D. et verba εἴτ᾽ ἔρις ad hunc versum refert, tum εἴτε πατὴρ—δαιμόνιον et κατεκώμασε—Οἰδιπόδαο jungit. *Beck.*

363. s. Valck. cum King.

εἴτε τὸ δαιμόνιον
κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπ.

Sed Heath. præfert vulgarem horum versuum distinctionem, ut κατεκώμασε ad priorem versum referatur.—Hesych. κωμάζει· ὑβρίζει μετὰ μέθης. cf. Abresch. ad

ΧΟ. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ,
Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
ΠΟ. μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν ἀφικόμην
Ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
Πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει
Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.

Cho. Magnam in mulieres vim habent, qui cum dolore eduntur partus:
Ac totum genus muliebre amans est liberorum.
Pol. Mater, bene et non bene cogitans, veni
Ad viros inimicos. Sed necesse est
Omnes amare patriam: qui vero aliter dicit,
Verbis delectatur, mentem vero illic habet.

3. καταφρονήσαντας τέκνων, μητέρα δὲ οὐδεμίαν· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι τὸ φίλτρον αὐτῶν, ὡς καὶ ἑαυτῶν πολλάκις ὑπερορᾷν ὑπὲρ σωτηρίας τῶν παίδων. Δεινὸν γυναιξὶν,] Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σλγ' ὧν ὁ τελευταῖος "Καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε." ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ὁμοίως παράγραφος, οὐ γὰρ ἐξῆλθον οἱ ὑποκριταί. Baroc. 74. Τὸ νγ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου α' καὶ τρίτου καὶ σπονδείου. Τὸ νδ' προσῳδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος β' ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν, ἐφθημιμερὲς, ἰάμβου ἀρχομένου. Τὸ νε' δακτυλικὸν [τετράμετρον ἤτοι δίμετρον (lege δίμοιρον) ἔπους Baroc. 74. Τὸ νς' δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Baroc. 74. Τὸ νζ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ νη' ἰωνικὸν τρίμετρον, ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ', β', καὶ διϊάμβου· ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς στροφῆς κορωνίς. 368. Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν] Φρονῶν μὲν καθὸ πεισθείς σοι ἦλθον, οὐ φρονῶν δὲ, καθότι κατὰ τῆς πατρίδος ὡπλίσθην, καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς παραγέγονα, ὅθεν ἐπιφέρει.— ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει Πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας· ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῆς ἀφίξεως. Ἄλλως. "Καὶ φρόνησιν ἐμαυτοῦ καὶ ἄνοιαν κατέγνων· φρόνησιν μὲν, ὅτι ὑπὲρ τοῦ θεάσασθαι τοὺς "οἰκείους καὶ δι' ἐχθρῶν ἐτόλμησα εἰσελθεῖν μὴ ἐννοήσας δόλον· ὅμως συγγινώσκω ἐμαυτῷ "διὰ τὸν ἔρωτα τῆς πατρίδος." Ἀφικόμαν] Τὴν ἄφιξιν δοκεῖ λέγειν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἄργους. Cod. D. 370. Πατρίδος ἐρᾷν] Εἰ καὶ ἥμαρτον προπετευσάμενος, ὅμως συγγινώσκει μοι ὁ τῆς πατρίδος ἔρως. Πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας] Μαρτυρεῖ καὶ Ὅμηρος (Od. ι. 34.) λέγων, γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδέν. 371. Λόγοισι χαίρει] Τουτέστι λόγῳ μὲν λέγει τοῦτο, τῷ δ'

Hes. V. κατακωμᾷ, qui in Schol. pro ἔσκηψαν legit σκῆψαν. *Beck.*

κατεκώμασε] Verbum κωμάζω pariter habet Aristides de Philippo Græciam turbante. Confer Aristoph. Acharn. 979. *Musg.*

364. Οἰδιπόδαο Ald. Οἰδιπόδα Cant. Flor. *Por.*

Οἰδιπόδα scripsit Br. κατεκώμασε. Gl. Cod. D. ὑβριστικῶς ἐπῆλθε. *Beck.*

365. Antispasticus trimeter brachycatalectus ex antispasto et epitrito tertio pentasyllabis, et iambo. *Heath.*

366. Utitur hoc versu Eustath. de Ismen. et Ism. Amor. p. 226. Valck. qui probat explicationem unius Schol. καί τοι τῶν γονῶν ἐπωδύνων οὐσῶν, ὅμως φιλότεκνοί εἰσιν αἱ γυναῖκες, et comparat Soph. El. 772. et Eur. Iph. Aul. 922. *Beck.*

368—371. Laudat Stob. Tit. 39, p. 227, 8. unde formas communes μῆτερ et ἀφικόμην Doricis substituit V. v. 371. laudat Tho. M. V. Ἐκεῖ. Verba λόγοισι χ. etc. Valck. vertit: *verba profundit, a quibus diversum sentit*, et formulas, λόγοισι χαίρειν ac νοῦν ἔχειν alicubi, illustrat. Verba κοὐ φρονῶν eo refert Reisk. quod se hostium arbitrio permiserit. V. 370. 371. absunt a Cod. Flor. librarii aberrantis vitio, quia v. 369. in ἔχειν et 371. in ἔχει desinit, e quo fonte plures similes librariorum errores fluxerunt, in Eurip. eo frequentiores, quo sæpius is solet idem verbum in fine versus repetere. v. Valck.

Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
Μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
Ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· ἓν δέ μ' ὠφελεῖ,
Σπονδαί τε καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγες

Eo autem metus et ad timorem veni,
Ne quis dolus a fratre me occidat,
Ut habens manum armatam gladio per urbem
Venerim circumferens vultum. Unum vero me juvat,
Induciæ et tua fides, quæ me introducit

S. ἔργῳ πρὸς τὴν πατρίδα τείνει ἀεὶ, ταύτην ἀναπολῶν, καὶ κατὰ νοῦν συγγινόμενος. Ἐκεῖσ' ἔχει] Εἰς τὸ φιλεῖν τὴν πατρίδα. 372. Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην] Εἰς τοσοῦτον τοῦ τάρβους καὶ εἰς τὸν φόβον τοσοῦτον ἀφικόμην. Οὕτω δὲ τάρβους] Εἰς τοῦτο, ἤγουν εἰς τοσοῦτο τάρβος ἀφικόμην. οὐκ οἶμαι ταυτὸν εἶναι Τάρβος καὶ Φόβον· οὐ γὰρ ἂν ἄμφω τέθεικεν ἐνταῦθα, καὶ ἐν Ὀρέστῃ (v. 312.) λέγων. "Καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων—ἀποδέχου·" ἔστιν οὖν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τάρβος μὲν ἡ ἐν ψυχῇ δειλία· ἥτις, τὴν καρδίαν πατάξασα, καὶ αὐτὴν βοὴν τείρει καὶ δαμάζει, καὶ ἀφώνους ἡμᾶς καθίστησι. Φόβος δὲ, ἡ πρὸς φυγὴν κινοῦσα ὁρμὴ τῆς ψυχῆς. ἀπὸ τοῦ φέβω, τοῦ φεύγω, γενομένη· καὶ ὅτι τοῦτο ἐστὶ δηλοῖ, * καὶ ἐκφοβοῦν σ' ἐκ τῶν δεμνίων. τάρβος οὖν χρὴ γράφειν καὶ ἐνταῦθα. Εἰς φόβον τ' ἀφικόμην] Περισσὸς ὁ τέ. 374. Ξιφήρη] Ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα,

† Valck. vult καὶ τὸ ἐκφοβοῦν σ'. *Beck.*

368. ἀφικόμην D. ut et Br. ed. in qua et μῆτερ, quod in D. per compendium scribitur. *Beck.*

372. τάρβος Grot. K. οὕτω τάρβους pro εἰς τοῦτο τάρβους mihi satis insolens videtur. In Heraclid. 214. γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν, ἥκεις est προσήκεις. Malim, οὕτω δ' ἐτάρβουν. *Por.*

372. Grotius edidit Οὕτω δὲ τάρβος εἰς φόβον τ' ἀ. quæ lectio etiam in Schol. memoratur. Reisk. quoque τάρβος. Sed rectum est τάρβους. Nam οὕτω in talibus formulis idem valet, quod εἰς τοῦτο, vel εἰς τοσοῦτο, atque adeo Genitivum post se requirit. τάρβος est *terror* et φόβος *metus*, unde etiam φόβῳ ταρβεῖν dicitur. Valcken. Lectioni τάρβους εἰς φόβον favere locum Æschyl. Suppl. 743. ubi περίφοβον τάρβος, monet Abresch. Anim. ad Æschyl. T. II. p. 190.

τ' post φόβον omittit D.

376. εἰσήγαγε vulgo. εἰσέγαγεν K. εἰσήγαγες Flor. quod recte probat Valckenærius. *Por.*

Σπονδαί τε, καὶ σὴ πίστις] Hinc Criticorum vanitas elucet, qui dixerunt, *Jocastam* in Prologo extra decorum vaticinantem induci ab *Euripide*, quod illa *Polynicis* adventum prædiceret; cum ex hoc unico loco appareat, *Polynicem* accersitum a fratre sub fide sua matrisque et publica jam venisse. Pudit sane *Euripidem* contra tales ineptias defensione egere videri. *Barnes.*

Cod. Flor. εἰσήγαγες, quod Valckenærio genuinum videtur.

εἰσήγαγες Br. edidit, ut est in Flor. cod. *Beck.*

377. πολύδακρις D. *Beck.*

379. ἀνετράφην D. J. Cant. ἐτράφην K. Scal. *Por.*

ἀνετράφην D. et verba θ' ὕδωρ in eodem Cod. ad sequentem versum referuntur. *Beck.*

381. δι' ὅσσων ὄμμ' Ald. MSS. universi cum Eustathio ad Il. Γ. p. 432, 12. (328, 21.) qui citat ἔχω. Sed νᾶμ' pro ὄμμ' Musgravius, aptissima loca conferens Herc. Fur. 98. ἀλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυρρόους τέκνων Πηγὰς ἀφαίρει. 626. καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. Sophocles dixit πηγὰς δακρύων Antig. 803. παγὰ δακρύων Trach. 852. Ibid. 919. καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα. Noster Herc. Fur. 448.

Τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,
Γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ,
Ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
Ναίω, δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν.

Intra mœnia paterna: veni vero multum lacrymans,
Post longum tempus videns aulam et aras deorum,
Et gymnasia, in quibus nutritus sum, et aquam Dirces:
A quibus non jure pulsus, peregrinam urbem
Habito, habens laticem in oculis lacrymosum.

S.* τῇδε κἀκεῖσε περιφέρων, καὶ περιάγων. Χεῖρ' ἔχων] Ὑποστικτέον ἐν τῷ ἔχων. 375. Ἓν δέ μ' ὠφελεῖ] Παρηγορεῖ, θαῤῥεῖν ποιεῖ. 376. Σπονδαί τε] Σπονδὰς λεγει τοὺς ὅρκους τοὺς ἐπὶ ταῖς καταλλαγαῖς γινομένους, μὴ γὰρ τούτων προδόντων, οὐκ ἂν αὐτὸς εἰς προφανῆ κίνδυνον ἑαυτὸν ἔδωκε· νῦν δὲ ταύταις θαῤῥῶν καὶ τῇ τῆς μητρὸς πίστει, ὡς αὐτὸς λέγει, τὴν πόλιν εἰσῄει· ἔθος δὲ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἔμελλον πρὸς ἀλλήλους καταλλαγῆναι, θύειν τοῖς θεοῖς καὶ μάρτυρας τούτους ποιεῖσθαι τῶν πραττομένων, ἵνα τῶν παραβεβηκότων τιμωροὶ γίνωνται· ὅτι δὲ ἔθυον μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα τῆς σπονδῆς ἀπὸ τοῦ σπένδω γινόμενον. 378. Χρόνιος] Ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μακροῦ χρόνου. 379. Γυμνάσια] Τοὺς τόπους τῶν γυμνασίων. 380. Ὧν οὐ δικαίως] Ἀφ' ὧν διωχθεὶς ξένην πόλιν οἰκῶ. 381. Δι' ὄσσων] Τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὄψιν. ἔστι δὲ ποιητικὴ

* Verbis τῇδε κἀκεῖσε — Valck. putat præfigi debuisse κυκλῶν πρόσωπον. *Beck.*

δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν Γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς. Adde Alcest. 1088. *Por.*

Etiam Valckenærio displicet integra h. l. phrasis, etsi per se recte dicuntur ὄμμα δακρυῤῥοοῦν Soph. Œd. Col. 1709. et δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥέος Æsch. Prom. 399. Legit tamen vulgatum Eustath. ad Il. γ. p. 328, 21. nisi quod pro ἔχων exhibet ἔχω. In cod. Leid. 1. ναίω, δ' ἴσσων ὄμμ'. Valck. corrigit: ναίων, ἀειδὲς ὄμμ' ἔχω δακρυῤῥοοῦν. Fundus emendationis est in Hesychio, cujus huc spectare putat glossam: Ἀειδὲς, ἀφανὲς, ἄμορφον, αἰσχρόν. Ἀειδὴς proprie erat ὁ μὴ ἔχων ὄμμα, sed deinde ita dictus ἀπρόσωπος. Posse et sic legi monet: ναίω, κατηφὲς ὄμμ' ἔχων δακρ. quod usitatius altero. Sæpe enim κατηφὲς ὄμμα ap. Eurip. occurrit, ut Heracl. 634. Orest. 875. Med. 1008. Heathius mavult scribi: Ναίων ἀεί πως ὄμμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν. Reisk. conjicit: Ναίων ἄπαυστον (i. e. ἀπαύστως) ὄμμ' ἔχω δακρυῤῥοοῦν, aut τὸ δισσὸν ὄμμα, *utrumque oculum.* Abresch. Auct. Dil. Thuc. p. 285. putat omnem vulgatæ lectionis duritiem perire, si δακρυῤῥοοῦν resolveris in ῥέον δάκρυσι, *faciem habere macidam, lacrymis de oculis manantibus*; et in Add. monet, δι' ὄσσων reddi etiam posse *per oculos*, atque confert ὄμμα δακρυῤῥοοῦν Alcest. 826.

ὄμμ' ἔχων etiam in D. cum gl. δι' ὀφθαλμῶν ὄψιν ἔχων sed Br. recepit Musgr. emendationem νᾶμ' ἔχων. *Beck.*

δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν] Hoc quid sit, explicari non potest. Et alii quidem aliter: ego emendandum censeo: νᾶμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν. Sic πηγὰς δακρυῤῥόους Herc. Fur. v. 89. νάματ' ὄσσων ejusdem fabulæ v. 626. δι' ὄσσων interpretor *in oculis,* ut διὰ στέρνων, *in pectore,* Soph. Antig. v. 650. διὰ κυμάτων, *in undis,* Iphig. in Aul. v. 953. διὰ καλυμμάτων, *intra velamen,* Iphig. in Taur. v. 373. διὰ φρενὸς, *in animo,* Herc. Fur. v. 747. διὰ χωρίου ὑδρηλοῦ, *in loco humido,* Hippocrat. de morbis mulierum in initio. Significare videtur Auctor Polynicem, quanquam non semper in lacrymas effusum, semper tamen lacrymas in oculis habuisse, quomodo et Parrhasius Philoctetem exhibuit, teste Glauco Antholog. Lib. 4. p. 314.

ἔν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐσκληκόσι κωφὸν ὑποικεῖ
δάκρυ, καὶ ὁ τρύχων ἐντὸς ἔνεστι πόνος.

Musg.

Ἀλλ', ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σὲ δέρκομαι
Κάρα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους
Ἔχουσαν· οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων,
Καὶ δυσλυτοὺς ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
Τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
Σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;

Sed, te enim, ex dolore rursus dolorem, video
Caput rasum, et vestes atratas
Habentem. Hei mihi propter mea mala.
Quam misera res est, o mater, odium inter domesticos;
Et quam difficilem habet reconciliationem!
Quid vero meus pater senex in ædibus agit,
Videns tenebras? quid etiam sorores duæ,

S. περίφρασις· τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει, ὡς τὸ ποδανίπτρα ποδῶν. 382. Ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους] Ἀλλ' ἐκ γὰρ τῆς παλαιᾶς δυστυχίας τῆς κατεχούσης με, ἕτερον ἄλγος ὁρῶ σε ἔχουσαν κάρα ξυρηκὲς, ἐξυρημένην τὴν κεφαλὴν, καὶ πέπλους μέλανας ἔχουσαν. Ἄλλως. Λύπη συνὼν, διὰ τὴν τῆς πατρίδος ὑπόστασιν, ἑτέραν λύπην αὖ δέχομαι τὸ, σε κεκαρμένην καὶ μελανειμονοῦσαν εἶναι. 383. "Κάρα ξυρηκὲς] Τὸ Ξυρηκὲς, ὡς ἀπηνὲς, τῷ τόνῳ· παραλόγως "γὰρ ἐξενέχθη, καὶ οὐκ ἔχει τὴν ἀκὴν ἐγκειμένην, ὡς τὸ ἄμφηκες." Ἄλλως. Ὑπερβολικῶς εἴρηκεν· ἐκέκαρτο γὰρ, ὡς ἀνωτέρω εἶπεν, Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κέκαρμαι χαίταν, οὐ ξυρῷ δὲ, ἀλλ' ὡς ἐν πένθει. 384. Οἴμοι ἐγὼ] Οἴμοι ἐγὼ, ἕνεκα τῶν ἐμῶν κακῶν. 385. * Ὡς δει-

* Valck. in Notis putat, Grammaticum ita scripsisse: Ὁ στίχος οὗτος ἔν τισιν οὐ φέρεται· Ὡς δεινὸν—ἄλλος δέ· Πρᾶγμ' ἐστι χαλεπὸν, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν. *Beck.*

382. Verba ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ in parenthesi sunt posita, et sensus loci hic: *Sed (luctum enim nova lugendi sequitur iterum materies) te conspicor capite raso vestibusque lugubribus indutam.* Similes loquendi formas, qualis hæc ἄλγος ἐξ ἄλγους, plurimas ad h. l. attulit Valck. *Beck.*

383. Pro μελαγχίμους hic, et ubicunque hæc vox occurrit, Spanhem. ad Callim. in Cer. v. 11. legit μελαγχύμους, quod metro repugnat. Etiam in Electr. 337. μελάγχιμοι πέπλοι. *Beck.*

384. Valde jejuna est ista repetitio pronominis. Vitium ortum esse suspicor e lectionis varietate, οἴ ἐγὼ οἴμοι. Cum utraque, ut fit, in textum admissa esset, genuinam vocem expulere. Lego igitur, οἴμοι τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Adde quod τλήμων excidere potuit propter similitudinem literarum τ εμων Hel. 1243. ἄθαπτον· οἴ γὼ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Vel si quis malit ex Helena, οἴ γὼ, non repugnem. *Por.*

385. μῆτερ ed. Br. *Beck.*

386. In scholiis monetur, hunc versum in quibusdam exemplaribus deesse, et posset recte, judice Valck. omitti. Idem tamen ex edit. Scholiorum prima suspicatur, notam Schol. potius ad v. 385. pertinere, eum in quibusdam codd. non lectum esse, sed pro eo hunc: Πρᾶγμ' ἐστὶ χαλεπὸν, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν. *Beck.*

387. τί γάρ μοι πατὴρ inverso ordine Br. *Beck.*

388. Affert Tho. M. V. Σκότος. Dissentit ab eo et a Mœride Ælius Dionysius in Lex. Att. ap. Eustath. ad Od. α. p. 19, 39. qui masculinum σκότος Ἀττικώτερον esse contendit. Utramque formam Tragici adhibuerunt. σκότον βλέπειν dixit Soph. Œd. Tyr. 427. *Valck.*

389. τλήμονες Ald. MSS. τλήμονος conjicit Marklandus; sed melius Brunckius τλήμονας, laudans Hippol. 1172. (ubi membranæ τλήμονος) Phœn. 1724. Bacch.

Ἥπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς;
ΙΟ. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος·
Οὕτω γὰρ ἤρξατ' ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ,
Κακῶς τε γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
Ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
Δέδοιχ', ἃ χρῄζω· διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.

An non miseri gemunt exilium meum!
Joc. Aliquis Deus male perdit genus Œdipi,
Sic enim cœpit, ut ego parerem contra fas,
Et ut male duceret uxorem pater tuus, tuque nascereris.
Verum ad quid hæc? oportet ferre fatalia.
Quomodo autem interrogem, ne mordeam tuum animum,
Metuo, quæ volo: desidero autem.

S. νὸν] Λίαν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστι, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν, δυσδιορθώτους γὰρ ἔχει τὰς φιλιώσεις. ἀλλὰ τί μοι πράττει ἐν οἴκοις ὁ γέρων πατὴρ, ἐν σκότει διατρίβων; καὶ τί δρῶσιν αἱ δύο ἀδελφαί; ἆρα λυποῦνται διὰ τὰς ἐμὰς φυγάς; 386. Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγὰς] Ὁ στίχος ἔν τισιν οὐ φέρεται. Διαλλαγὰς] Συμβιβάσεις, φιλίας. 388. "Σκότον δεδορκώς.] Ἀντὶ "τοῦ ἐν σκότει διατρίβων· οἱ γὰρ τυφλοὶ δοκοῦσι σκότον δεδορκέναι." 391. Οὕτω γὰρ] Οὕτως ὁ δαίμων ἤρξατο φθείρειν τὸ γένος, οὕτω φησὶν ἐξ ἀρχῆς δυστυχῶ, ἀφ' οὗ ἀνόμως ἔτεκον· ἀνόμως γὰρ καὶ ἀσεβῶς παρεσκεύασέ με τεκεῖν, "Ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμέ] Ὡς "ἀνόμως μὲν ἐμὲ παρεσκεύασε τεκεῖν τὸν Οἰδίπουν παρὰ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος βουλήν." 392. Φῦναί τε σὲ] Ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀθέσμων καὶ αὐτὸς ἐγένετο, διὰ τοῦτο κακῶς αὐτὸν φῦναι λέγει. 393. Ἀτὰρ τί] Κατὰ τί δὲ ταῦτα, φημὶ δηλονότι, οἰστέον τὰ τῶν θεῶν. 395. Δέδοιχ', ἃ χρῄζω] Τοῦτο οὕτω συντακτέον, δέδοικα ὅπως ἔρωμαι ἐκεῖνα ἃ χρῄζω, μὴ δάκω,

1350. Adde Electr. 233. ποῦ γῆς ὁ τλήμων, τλήμονας φυγὰς ἔχων. *Por.*

Heath. Marklandi conjecturam respuit, quod vulgatæ nec sententia minus congruens, nec dictio minus sit elegans.

στένωσι τλήμονος φυγᾶς ἐμᾶς D. Marklandus hic τλήμονος conjecerat, idemque pro τλήμονας exhibent in Hipp. 1172. Membr. Reg. Sed Brunck. h. l. rescripsit τλήμονας, quod sæpius ita τλήμονες φυγαὶ dicuntur. *Beck.*

Eleganter Markl. τλήμονος φυγὰς ἐμάς. *Musg.*

391. Ἄνομα] i. e. ἀνόμως. *Barnes.*

391. s. Valckenærio displicent vulgata, et commodum præbitura sensum putat sic scripta: Οὔπω γὰρ ἤρκεσ', ἀν. — κακῶς δὲ (in cod. L. 2. τε) etc. *nondum sufficiebat*, illi nempe, qui perdit Œdipi genus. ἀρκεῖν hoc sensu [Soph. Aj. 80. Eurip. Her. 956. Rhes. 484. Cod. Flor. Οὗτος γὰρ ἤρξατ' ἄνομα μ. τ. ἐμέ. ἐμοὶ præbet Leid. 2. Reisk. ὅπως accipit pro ὅταν, *si, autem te interrogem de illis, de quibus interrogare te cupio, vereor, ne te pungam; nihilominus tamen vehementer cupio percontari. Beck.*

οὕτω γὰρ ἤρξατ'] Probabiliter emendat Valckenærius, οὔπω γὰρ ἤρκεσ'. Sed nec deterius foret ὅτῳ γ' ἀρέσκοντ', *cuicunque demum placitum erat.*

Propius tamen ad vulgatam accederet ὅτῳ γ' ἀρηρότ' Sophocles Electr. ἄραρε φρένας. ubi Scholiastes: Ἀττικῶς, τὸ, ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. *Musg.*

392. Κακῶς δὲ γῆμαι] Offendit κακῶς Brunckium, ut nimis leve de re atroci, et v. 390. jam adhibitum. Itaque mavult αἰσχρῶς hic legi. *Beck.*

394. μὴ τὴν σὴν Cant. μή τε σὴν Leid. pr. sed μή τι Eustathius ad Il. E. p. 575, 7. (437, 2.) *Por.*

μήτι σὴν δάκω φρένα ex Homeri Il. ε. 493. derivata observat Eustath. p. 437, 2. Hinc Hesych. Δάκω φρένα· λυπήσω τὴν διάνοιαν. Pro μήτι Cod. Leid. 1. perperam μή τε. Simillimus nostro est locus

ΠΟ. Ἀλλ᾽ ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς.
Ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ᾽ ἐμοὶ, μῆτερ, φίλα.
ΙΟ. Καὶ δή σ᾽ ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρῄζω τυχεῖν.
Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος, ἦ κακὸν μέγα;
ΠΟ. Μέγιστον· ἔργῳ δ᾽ ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ.

Pol. At exquire, nihil omittas:
Quæ enim tu vis, ea et mihi grata sunt, mater.
Joc. Interrogo igitur: primum eorum quæ volo consequi:
Quid, esse exulem, anne magnum erat malum?
Pol. Maximum: re vero majus est, quam verbis.

S. καὶ λυπήσω, τὴν σὴν φρένα, τῶν πάλαι δυσχερῶν, ὧ πεπείρασαι φυγαδευόμενος, ἀναμιμνήσκουσά σε νυνί. Διὰ πόθου δ᾽ ἐλήλυθα] Ποθῶ δὲ ἐρωτῆσαι. 399. "Τί τὸ στερέσθαι] "Τοῦτο μετὰ ἤθους. Οὐκ ἐν δέοντι δὲ γνωμολογεῖ, τοιούτων κακῶν περιεστώτων τῇ πόλει. "οὕτως δὲ πολλαχοῦ ὁ Εὐριπίδης." 400. Ἔργῳ — μεῖζον ἢ λόγῳ] Πείρᾳ, ἢ λογισμῷ. 401. Τίς ὁ τρόπος] Τίς τρόπος τῆς συστυχίας, τῶν φυγάδων δηλονότι. Ἄλλως. Τίς ἡ διάθεσις τοῦ πράγματος, ἡ δυστυχία τοῖς ἐξορίστοις; 402. Οὐκ ἔχει παῤῥησίαν] Διὰ γὰρ τὸ ξένος εἶναι οὐ δύναται παῤῥησιάζεσθαι, συμβουλῆς ἑστώσης, λέγειν τὰ δέοντα. εἰ νοήσεις καὶ πρὸς ἔργα παραλαμβάνεσθαι ὑποπτευόμενος ὡς ξένος· ἀλλ᾽ ἃ τοῖς αὐτοῦ δεσπόταις δοκεῖ. εἰ καὶ πρὸς ταύτην ἥξεις τὴν τύχην, κἂν ᾖ τὰ φαυλότατα. καὶ αὐτὸν ἀνάγκη πείθεσθαι καὶ δρᾶν ταυτὶ, ὃ πάσης ἀπολείπει λύπης ὑπερβολὴν, καθάπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ

Pacuvii ex Atalanta: *Dubito viam quam insistam; aut quod primordium Capissam stirpi exquirendæ. Valck.*

395. ἐλήλυθα Ald. Grot. et omnes, credo, MSS. Ex Hervagiana in quasdam editiones propagatum est ἐλήλυθας. *Por.*

In Ald. et prima Basil. ἐλήλυθα, in Basil. altera receptum est ἐλήλυθας, quod omnes retinuerunt, præter Grotium, codices suos secutum, cum quibus faciunt Leidd. Etiam Reisk. probat ἐλήλυθα.

ἐλήλυθα D. atque ita etiam e membr. Reg. edidit Br. In D. ad διὰ πόθου adscriptum: ποθῶ δὲ ἐρωτῆσαι. *Beck.*

397. μῆτερ ed. Br. *Beck.*

399. Τί, τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἢ κακὸν μέγα; Μέγιστον· ἔργῳ δ᾽ ἐστὶ μεῖζον, ἢ λόγῳ] De hoc loco, et quod *Patria carere magnum* habeatur *malum*, vide quæ nos ad *Electr.* v. 1323. *Barnes*

Valck. ita interpunxit: Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; Laudavit hunc et aliquot sequentes versus Plutarch. de Exil. p. 599. D. 605. F. 606. A. D. E. eorumque sententiam refutat. Similia Plutarcheis multa sunt in Dionis Chrys. orat. 13. περὶ φυγῆς, et ap. Teletem et Musonium in Stob. Tit. περὶ ξένης. Uterque meminit Euripideorum e Phœniss. Valck.

Articulum τῆς ante πατρίδος addit D. *Beck.*

400. ss. Quatuor hos versus laudat Stob. Tit. 39, p. 226, 50. hinc Valck. edidit τίς δ᾽ ὁ τρόπος. Pro δυσχερὲς King. edidit δυστυχὲς, quod Plutarch. p. 605. F. agnoscit, et est in cod. Leid. 2. Vulgatum tamen tuetur V., quod etiam Teles et Musonius (Stob. Gesn. p. 233, 53. 236, 14.) hic invenerunt, et sæpius voces δυστυχὴς ac δυσχερὴς a librariis esse inter se permutatas, docet. *Beck.*

401. τίς δ᾽ ὁ edere volebat Valckenærius ex Stobæo XXXVII. p. 226, 50. si typothetæ obtemperassent. Sed cum omnes MSS. Aldus, Plutarchus de Exil. p. 605. E. et Stobæi editio prima δ᾽ omittant, omisi. Deinde fluctuant MSS. inter δυστυχὲς et δυσχερές. Illud Leid. sec. C. K. et pro v. l. Cant. R. hoc Ald. et plures MSS. quod et melius. Consentiunt Plutarchus, Teles et Stobæus, *Por.*

φυγάσι D. Mox idem pro δυσχερὲς exhibet δυστυχὲς cum gl. ἡ δυστυχία. *Beck.*

402. ἔχει habent edd. MSS. Plutarchus, Stobæus ubi supra, Teles Stobæi XXXVIII. p. 236, 17. Arnaldi emendationem ἔχειν probavere Valckenærius, Brunckius, alii. Et sic habet L. ex cor-

ΙΟ. Τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
ΠΟ. Ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν.
ΙΟ. Δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.
ΠΟ. Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
ΙΟ. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

Joc. Quonam modo hoc? quid est usque adeo malum exulibus?
Pol. Unum quidem est maximum, non habet *exul* libertatem dicendi.
Joc. Servi est (quod dixisti) non dicere aliquem id quod sentiat.
Pol. Oportet ferre stultitias illorum, qui dominantur.
Joc. Et hoc acerbum est, desipere cum stultis.

S. Πλούτου Ἀριστοφάνης ἔδειξεν εἰπὼν, "Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, Δοῦλον γένεσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου." καὶ τὰ ἑξῆς. 403. Δούλου τόδ' εἶπας] Δούλου ἴδιόν ἐστιν ὃ εἶπας. Μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ] Δυοῖν ὄντων ἐνταῦθα, τοῦ μὴ λέγειν, καὶ τοῦ ἃ φρονεῖ, καὶ τοῦ μὲν ζητοῦντος αἰτιατικὴν, τοῦ δὲ (ἃ φρονεῖ) εὐθεῖαν, εἰ μὲν τὸ (μὴ λέγειν) ἐλάμβανε τὴν αἰτιατικὴν, τὸ, ἃ φρονεῖ, λαμβάνει τὴν εὐθεῖαν, τὸ, μὴ λέγειν, πάλιν οὐδὲν ἐξ ἀνάγκης ἔχει. οὗτος δὲ ὁ τρόπος καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθης. 404. Τὰς τῶν κρατούντων] Τοῦτο ὡς Ἀθηναῖος ἔφη ὁ ποιητής· κἂν μὴ φυγὰς γὰρ ᾖ τις, ὅμως φέρει τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθείας, κἂν μὴ θέλῃ. Γράφουσι δέ τινες, "Τὰς τῶν πολιτῶν," κρατοῦσι γὰρ οἱ πολῖται. 405. Λυπρόν] Λυπηρὸν, ἀλγεινόν. Συνασοφεῖν] Συνανοηταίνειν

rectione quidem, sed ejusdem manus, et eodem tempore. *Por.*

ἔχει in Codd. Eurip., Plutarch. et duobus locis Stobæi legitur, defenditurque a Davis. ad Cic. d. nat. d. 1, 19. p. 49. qui et hinc docere vult, scriptores veteres a plurali transire ad singularem. Tamen venustior est emendatio Arnaldi Misc. Obs. VI. p. 596. ἔχειν. Præcessit φυγάσι, quod perperam Morellus ad Dion. Chrysost. p. 67. mutavit in φυγάδι; φυγάσι sequi debebat pluralis numerus, atque adeo ἔχειν. Solent enim Tragici in senariis amœbæis Infinitivos ita usurpare, ut pendeant a præcedentibus: quæ et in dialogis est loquendi ratio, perperam sæpe mutata. vid. omnino V.

ἔχειν Br. edidit, quæ est conjectura Arnaldi. *Beck.*

403. Hæc refutanda sibi imprimis sumserunt Plutarch. p. 606. A. B. et Musonius p. 236. in Stob. Nam μὴ λέγειν, ἅ τις φρονεῖ, sæpe prudentis est et ingenui, sed οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν est servi. *Valck.*

404. τὴν τῶν κρατούντων ἀμαθίαν Plutarch. τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας variam lectionem memorat Scholiastes. *Por.*

Κρατούντων] Alias πολιτῶν, ut ait *Scholiastes,* sed puto id factum ex parodia cujusdam; nam certo certius κρατούντων ab *Euripide* scriptum. Ad hunc locum respexit *Cicero* l. 2. epist. 25. ad *Atticum.* Sed nos tenemus præceptum illud: Τὰς τῶν κρατούντων. Nonnulli legunt ἁμαρτίας pro ἀμαθίας; sed hoc fit ex parodia, sensu paulum variato; per versum enim stare nequit. Memorabile autem est, quod *Dion Cassius* l. 58. de *Æmilio Scauro* refert. Hic cum sub *Tiberio* Tragœdiam *Atrei* nomine inscriptam composuisset, in qua tyrannus iste quendam e subditis suis hoc senario moneret, ἵνα τὴν τοῦ κρατοῦντος ἀβουλίαν φέρῃ, his se ratus impeti *Tiberius: At ego,* inquit, *qui* Atreum *me fecit,* Ajacem *ipsum facturus sum.* Nec promissis erat minor; hominem enim ad Αὐθεντίαν adegit. Vide *Thom. Gatakeri* Adversaria miscellanea c. 10. fol. 111. et *Turneb.* l. 24. c. 4. et *Dion.* l. 58. Ita cum *Euripides* dixisset: Ἡ φύσις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει: *Anaxandrides* Comicus, quod invertebat: Ἡ πόλις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει: id sibi fatale habuit, teste *Eustratio* ad *Aristot.* Nicom. l. 6. c. 10. et l. 7. c. 10. *Barnes.*

Ap. Plut. τὴν τῶν κρατ. ἀμαθίαν. Plutarchi objectioni sic occurrit Scholiastes, poëtam hæc dixisse tanquam Atheniensem. E Scholiis patet, hic olim lectum fuisse τὰς τῶν πολιτῶν ἀμ. φ. χ. quæ lectio histrioni deberi videtur, qui sæpius forte sibilis exceptus hoc civibus objecerit,

ΠΟ. Ἀλλ᾽ εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
ΙΟ. Αἱ δ᾽ ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
ΠΟ. Καλοῖς βλέπουσί γ᾽ ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
ΙΟ. Οὐδ᾽ ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ᾽ οὔσας κενάς;
ΠΟ. Ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν᾽ ἡδεῖαν κακῶν.

Pol. Sed serviendum est propter utilitatem contra naturam.
Joc. At spes alunt exules, ut dicitur.
Pol. Aspiciunt eæ pulchris oculis cunctantur tamen.
Joc. Neque tempus ostendit tibi eas esse inanes?
Pol. Habent Venerem quandam, suave malum.

P. ΙΟΚ. Φυγάδας βόσκουσιν αἱ ἐλπίδες, καὶ ἡ προσδοκία τοῦ ἐπιβήσεσθαι τῆς πατρίδος. ΠΟΛ. Ὄμμασι καλοῖς ὁρῶσιν αἱ ἐλπίδες, ἀλλὰ βραδύνουσιν. οὐδὲ ἡ πολλὴ παράτασις τοῦ

S. τοῖς ἀνοήτοις. 406. Ἀλλ᾽ εἰς τὸ κέρδος] Εἰ καὶ λυπηρὸν, συνανοηταίνειν τοῖς ἄφροσιν, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τοῦτο συμφέρει μᾶλλον, καὶ πρὸς κέρδος ἀφορᾷ, δεῖ φέρειν καὶ παρὰ φύσιν τοῦτο δοκοῦν· μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ παροιμία λέγουσα, "Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς* πλέοις." ἐπὶ τῶν εἰς κινδύνους κέρδους χάριν ἑαυτοὺς ῥιπτούντων λαμβανομένη. Ἔστι δὲ Ῥὶψ πλέγμα τὶ ψιαθῶδες, ἐκφέρεται δὲ οὕτως, "Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς † πλέοις." 407. Αἱ δ᾽ ἐλπίδες] Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία, "Αἱ δ᾽ ἐλπίδες βούσκουσι τοὺς κενοὺς βροτούς." 408. Καλοῖς βλέπουσί γ᾽ ὄμμασιν] Ἤγουν εὐνοοῦσι, καὶ καλὰ ἐπαγγέλλονται, καὶ θαῤῥεῖν παρα-

* Valck. τις, quod vulgo post πλέοι erat, ejecit. cf. Aristoph. Pac. 698. *Beck.*
‡ Sic Valck. e conject. dedit pro vulg. πλέοι. *Beck.*

quos noverat ab Eurip. nomine κρατούντων, sed obscurius, peti. At τὰς τῶν κρατούντων legit hic Cicero Barnesio laudatus, et sæpe οἱ κρατοῦντες sunt *domini, principes. Valck.*

405. Cum hoc compositum analogiæ contrarium videatur, corrigere voluere Valckenærius ξυμψοφεῖν, Piersonus ξυννοσεῖν. Equidem συννοσεῖν præferrem, si quid mutare auderem. Sed nescio an propter fortiorem antithesin regulas violarit Euripides. *Por.*

Valck. negat, verbum συνασοφεῖν Græcum esse, quod repugnet analogiæ; nam a substantivis disyllabis, v. c. νόμος, λόγος etc. duci quidem verba ἀνομεῖν, ἀλογεῖν, sed non ab adjectivis istius moduli, non dici ἀφιλεῖν aut ἀκακεῖν. Corrigit igitur συμψοφεῖν. Ψόφος et ψοφεῖν ad verba sonora, sed rerum pondere destituta, ad plausus imperitæ plebis theatrales, et ad alia quævis vana transferuntur.—Athenis vero, vigente republ., sæpe evenit, ut vel in theatro, vel in concione populi, prudentiores ab imperitis victi se tamen ad eorum sententiam accommodare, atque adeo cum insanientibus insanire cogerentur inviti. Hanc Atticorum sæpe ferendam imprudentiam Euripides petit verbis, συμψοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. Sæpe sic dicitur συμμαίνεσθαι μαινομένῳ. Piersonns Veris. p. 77. ex Iphig. Aul. 408. hic rescripsit συννοσεῖν. Tuetur verbum συνασοφεῖν Abresch. Dil. Thuc. p. 96. utpote cui præcedens ἀμαθία, junctum τοῖς μὴ σοφοῖς, h. e. ἀσοφοῖς, et Scholiastæ interpretatio patrocinetur. *Beck.*

406. ὅπου τὸ κέρδος, Lucian. T. I. p. 710. Plutarch. Demetr. p. 895. A. Quod recepta lectione non deterius. *Por.*

407. βόσκουσιν D. *Beck.*

Etiam his verbis petuntur Athenienses, Præiverat Euripidi Æschylus Agam. 1677. Οἶδ᾽ ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. *Valck.*

408. Reisk. legit βλέπουσι μὲν ὄμμασι— βλέπουσ᾽ ὄμμασι μελλ. δ. D. *Beck.*

410. θεὸν Ald. sed κακῶν plerique codices. νόσον conjicit Musgravius, quod non adeo longe abit, si N. semel tantum ponis: ΗΔΕΙΑΝΘΕΟΝ. *Por.*

ἡδεῖαν κακῶν D. Cum. Gl. ἡδεῖαν πρὸς τὰς δυστυχίας. Etiam Br. e Membr. edidit ἡδεῖαν κακῶν. *Beck.*

ἡδεῖαν κακῶν] Nonnulli MSS. ἡδεῖαν θεὸν, ut ante Kingium quoque editum est.

ΙΟ. Πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
ΠΟ. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
ΙΟ. Φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
ΠΟ. Εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.
ΙΟ. Οὐδ' ηὑγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;

Joc. Unde vero alebaris, priusquam per nuptias invenires victum?
Pol. Aliquando habebam in diem, aliquando non habebam.
Joc. Non juvabant te amici patris, et hospites?
Pol. Feliciter rem gere; amicorum enim res in calamitatibus nihil sunt.
Joc. Non extulit te nobilitas ad magnum gradum?

P. χρόνου διασαφεῖ αὐτὰς οὖσας ματαίας; τέρψιν τινὰ ἡδεῖαν ἔχουσιν πρὸς τὰς συμφοράς. ἀπὸ ποίου δὲ πόρου ἐτρέφου πρὸ τοῦ γάμου; ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἶχον τροφὴν, ἐν ἄλλῃ δὲ οὔ. ——— πῶς δὲ εἰς τὸ Ἄργος ἦλθες, καὶ οὐκ εἰς ἄλλην πόλιν; τίνα σκοπὸν, νοῦν εἶχες; ἔχρησεν ὁ

S. σκευάζουσι τῇ εὐνοίᾳ, μέλλουσι δὲ, ἤγουν βραδύνουσιν. "Καλοῖς βλέπουσι] Καλὰ πρὸ "ὀφθαλμῶν τιθέμεναι βραδύνουσιν. Ἄλλως. Δοκοῦσιν αἱ ἐλπίδες τρέφειν, Καλοῖς ὄμμασι "βλέπουσι δὲ, ἀντὶ τοῦ καλὰ πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέασι." 410. "Ἔχουσιν ἀφροδίτην] "Ἡδονήν τινα * ἔχουσιν ἐν κακοῖς τοῦ ἐλπίζειν. Ἄλλως. Ἡδονὴν ἡδεῖαν ἔχουσιν βλαβερὰν "οἱ ἐν τοῖς κακοῖς ἐξεταζόμενοι, καὶ ἐλπίζοντες ἀγαθά." Ἄλλως. "Ὁ ὢν ἐν κακοῖς, "ἐλπίζων δὲ ἀγαθὰ, δοκεῖ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀγαθοῦ παραμυθεῖσθαι τὴν λύπην." 412. Ποτὲ] Τὸ ποτὲ δηλοῖ ἐπίτασιν ἐνταῦθα. Cod. D. 414. Εὖ πράσσε] Εὔχου

* Valck. legendum putat ἔχει—τὸ ἐλπ. *Beck.*

Mihi, cum neutra lectio loco conveniat, incidit suspicio, veram vocem casu aliquo jam olim deletam esse, atque in ejus locum hæc duo a diversis correctoribus suffecta. Legendum sane videtur, utcunque a literarum vestigiis abhorreat:

ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν', ἡδεῖαν νόσον.

Æschyl. Agamem. v. 551.

τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου. *Musg.*

κακῶν legitur in binis codd. Leidd. Flor. et Cantabr. Valck.

412. αὖ ex Reiskii et Valckenærii conjectura edidit Brunckius. Sed sensus est: *Aliquando victum habere solebam, aliquando non habere.* Nam quod ait Brunckius ad Sophocl. Philoct. 290. ea potestate rarius adhibere ἂν in negativa propositione, refellitur eo ipso loco: ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας Ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν. Simili errore peccavit in Hec. 736. contrario in Aristoph. Nub. 394. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται; ubi, licet tres primariæ editiones, plurimique MSS. αὖ habuerint, ipse ἂν ex uno edidit. Sed ut ad versum nostrum redeam, duo proferam loca ex Aristophanis Avibus, quæ hujus constructionis ignorantia leviter corrupit. 505. χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες Τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. Sic Kusterus pro τόθ' οἱ Φ. Verum codex Brunckii, τότ' αὖ οἱ Φ. i. e. τότ' ἂν οἱ Φ. 520. ὤμνυ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεὸν, ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες. Λάμπων ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι. Brunck. vocibus transpositis miserabilem anapæsticum effecit, ἀνθρώπων τότε, cum tam facile posset, τότ' ἂν ἀνθρώπων. In Pac. 626. legebatur, Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς κράδας κατήσθιον, sed ex Rav. dedit Invernizius, Οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν. *Por.*

εἶτ' οὐκ εἶχον ἂν significaret, *deinde non habuissem;* sed hic sensus esse debet: *deinde nihil rursus habebam.* εἶτ' αὖ est *deinde rursus.* v. Valck. Reisk. quoque εἶχον αὖ. *Beck.*

εἶχον ἂν] Optime Reiskius et Valckenærius, εἶχον αὖ. *Musg.*

414. εὖ πρᾶσσε interpretatur μηδαμῶς Valckenærius, et comparat cum ζηλῶ σ' Med. 60. εὐτυχοίης, ὄναιο. Sed obstat, quod notavit Brunckius, particula δ', quam ideo abesse iste mallet; sed eam retinent omnes edd. MSS. Plutarchus p. 606. E. Sextus Empiricus adv. Math. I. 279. Anonymus inter Rhetoras Aldi II. p. 371 [illegible] idem est qui in

ΠΟ. Κακὸν τὸ μὴ ʼχειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.
ΙΟ. Ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
ΠΟ. Οὐδʼ ὀνομάσαι δύναιʼ ἂν, ὡς ἐστὶν φίλον.
ΙΟ. Πῶς δʼ ἦλθες Ἄργος; τίνʼ ἐπίνοιαν ἔσχεθες;

Pol. Malum est nihil habere. Genus non aluit me.
Joc. Patria, ut videtur, charissima res mortalibus est.
Pol. Non quidem dicere possis, quam dulcis sit.
Joc. Quomodo venisti Argos? quid consilii habuisti?

P. θεὸς Ἀδράστῳ τινὰ χρησμὸν ἀφʼ οὗ δείκνυται ὅτι ὁ Λοξίας με ἤγαγεν εἰς τὸ Ἄργος. τί κα-
S. εὐτυχεῖν. Τὰ φίλων οὐδὲν] "Ἀνδρὸς * κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι." Πῶς δὲ ταῦτα, φησὶν, ὅπου γε ὑπὸ τῶν φίλων εἰς τὴν πατρίδα κατάγεται; ἢ τάχα πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τῶν φίλων δυστυχῶν ἠγνοεῖτο. γήμας δὲ, καὶ τῆς δυστυχίας ἀπαλλαγεὶς, τότε πάλιν φίλους ἔσχε. πρὸ τοῦ τοίνυν ἐντυχεῖν τῷ Ἀδράστῳ, ταῦτα παθεῖν φησί. 416. "Τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με] Ἐψεύσατο. Πρῶτον γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν "τοῦ γάμου † ὅμηρος ‡ Ἄδραστον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ γένος συνῴκισεν αὐτῷ τὴν θυ-"γατέρα Ἀργείαν, οὐκ ἂν γὰρ οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα Ἑλένην ἑλέσθαι." 420. Ἔχρησʼ Ἀδράστῳ] Ἄτοπον φασὶ τὸν Ἄδραστον, πιστεύσαντα τῷ θεῷ, τοσαῦτα δυστυχῆσαι κατὰ τὰς Θήβας, καὶ μόνον φυγάδα σωθῆναι ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου || Ἀρίονος. πρὸς οὓς λεκτέον, ἐκδοῦναι προσέταξε τὰς θυγατέρας ὁ θεὸς, ἀλλʼ οὐχὶ καὶ ἐπιστρατεῦσαι ταῖς Θήβαις. Ἔχρησʼ Ἀδράστῳ] Ἡ μὲν τὴν αἰτίαν τῆς εἰς Ἄργος ἀφίξεως ἐρωτᾷ, ὁ δὲ τὴν αἰτίαν τῆς αὐτόθι καταμονῆς λέγει, εἰ μὴ γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν τοῦ γάμου παρέμεινεν, ἴσως

* M. et V. omiserunt γὰρ post ἀνδρὸς, ut esset senarius iambicus vel Euripidis, vel Menandri. *Beck.*
† Θηρὸς conjecit Valck. *Beck.*
‡ Ἄδραστον] Ὁ Ἄδραστος vult V. ἔπειτα δὲ καὶ idem διὰ inseri vult, et mox legit: οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα. *Beck.*
|| Ἀρίονος] Veram scripturam esse Ἀρείονος docet Valck. *Beck.*

pervulgato versu: *Donec eris felix, multos numerabis amicos.* *Por.*

πράττε King. dedit, ut in Cod. Cant. et Leid. pessimo, sed πράσσε habent Cod. Leid. 1. Plut. p. 606. E. et Sext. Empir. Adv. Gr. p. 277. atque ita rectum est. Nam vetus Attica dialectus non offendebatur duplici σσ. εὖ πράσσε est i. q. μηδαμῶς, formula negantis, bene ominata, qua fausta quævis alteri precabantur, qui isthoc esset animo; *fortunata sis*, quæ sic facere debuisse censeas amicos paternos: sed *nequaquam* fecere. Eodem modo καλῶς ἔχει, ὄναιο et similia usurpantur. v. Valck. qui mox δʼ deleri jubet.

πράττε D. Brunck. ad h. l. Obstat inserta particula δὲ, quo minus eo sensu εὖ πράσσε accipiatur, quem alias erudite exponit Valck. Id jam observavi ad Med. 59.

Melius hic lectum iri: Εἶτʼ οὐκ εἶχον αὖ, quam ἂν, monet Br. ad Soph. Plut. 290. T. II. p. 181. Nam poëtas Atticos frequenter usurpare εἶτʼ αὖ, sed ἂν conjecturale ea potestate, ut exprimat *solere*, rarius adhiberi in negativa enunciatione. *Beck.*

415. ἠὑγένεια D. *Beck.*

Plutarch. perperam Οὐδʼ εὐγένεια. Non solet in talibus a Tragicis omitti articulus. v. Dawes. M. Crit. p. 241. *Valck.*

416. μὴ ἔχειν minus accurate Ald. τὸ γένος δʼ Plutarch. et MSS. quidam, non Galenus in Protreptico. *Por.*

Valck. edidit μὴ ʼχειν pro vulg. μὴ ἔχειν. Solet sic ε elidi post η finale, non vero η eliditur. Laudat hunc et præcedentem versum Plutarch. de Nobil. p. 265. T. IV. Anecd. Wolf.

μὴ ʼχειν D. ut et Br. ed. τὸ γένος δʼ οὐκ D. *Beck.*

417. s. Leguntur ap. Stob. Gesn. p. 226, 18. Grotius p. 154. dedit velut incerti poëtæ versus. V. 417. abest a cod. Flor. *Valck.*

418. δύναιμʼ ἂν, quod utcunque barbarum retinent MSS. et Stobæus, recte emendat Marklandus. Simile mendum

ΠΟ. Ἔχρησ' Ἀδράστωι Λοξίας χρησμόν τινα.
ΙΟ. Ποῖόν τι τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΠΟ. Κάπρωι λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.
ΙΟ. Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;

Pol. Apollo Adrasto quoddam oraculum dedit.
Joc. Quale? quid hoc dixisti? non possum intelligere.
Pol. Jussit dare nuptum filias apro et leoni.
Joc. At tibi quænam societas erat nominis bestiarum, o fili?

P. τὰ τοῦτο ἔλεξας; οὐ δύναμαι νοῆσαι. ἔχρησε ἑνῶσαι τὰς θυγατέρας λέοντι καὶ κάπρῳ. καὶ τί σοι τοῦ ὀνόματος τῶν θηρῶν ἦν μετουσία, τέκνον; οὐκ οἶδα· τὸ εἱμαρμένον ἤγαγεν ἡμᾶς

S. ἂν ἔωθεν παρώδευσε τὸ Ἄργος· ἀλλὰ φησὶ, διὰ τὸ πεπρωμένον ἦλθεν ἐπὶ τὸ Ἄργος, ὁ γὰρ χρησμὸς ἐκεῖσε ἤγαγεν. Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας] Ὁ χρησμὸς ὑπὸ Μνασέου οὕτως ἀναγέγραπται, "Κούρα μὲν γαμβροῖν ζεῦξαι Κάπρῳ ἠδὲ Λέοντι, Οὕς κεν ἴδοις προθύροισι τεοῦ δόμου ἐξ ἱεροῖο Ἡμετέρου στείχειν· μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανηθῇς." Καὶ οἱ μὲν λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν ἐπισήμων τῶν ἀσπίδων συνέβαλλεν Ἄδραστος· ὁ μὲν γὰρ εἶχε Καλυδώνιον σῦν, ὁ δὲ τὴν λεοντοπρόσωπον Σφίγγα· οἱ δ', ὡς κρύους γενομένου ἀφίκοντο εἰς τὸ Ἀπώλλωνος ἱερὸν, καὶ δορὰς εὑρόντες λέοντος καὶ συὸς, ἀναθήματα κυνηγετῶν, ἐφιλονείκησάν τε, καὶ περὶ τῆς στάσεως εἰς κρίσιν ἀχθέντες τῷ βασιλεῖ, τῶν γάμων ἔτυχον· ἀπείκασε γὰρ τὸν μὲν Λέοντι, τὸν δὲ Τυδέα Κάπρῳ, ὃς ἔγημε Δηϊπύλην, ὁ δὲ Πολυνείκης Ἀργείαν. Ἄλλως. "Δύο "δέρματα ἔκειντο εἰς τὰ οἰκήματα τοῦ Ἀδράστου εἰς ἀνάπαυσιν τῶν ξένων, τὸ μὲν ἓν λέον"τος, τὸ δὲ ἕτερον κάπρου· καὶ ἐλθόντες εἰς τὰ προλεχθέντα οἰκήματα τοῦ Ἀδράστου ὁ "Τυδεύς τε καὶ Πολυνείκης, φιλονεικίαν * ἐποι —— ἄμφω, ἵνα αὐτὰ ἐπάρωσι. τοῦτο δὲ "νοήσας ὁ Ἄδραστος κατὰ τὸν χρησμὸν ἔδωκεν τὰς αὐτοῦ θυγατέρας τοῖς δυσὶ τούτοις, "δηλονότι τῷ Τυδεῖ καὶ τῷ Πολυνείκει. καὶ τὴν μὲν Δηϊπύλην ἔσχεν ὁ Τυδεὺς, τὴν δὲ Ἀρ-

* Ἐποι ——] Lege ἐποιήσαντο. *Valck.*

ex Æschyli Prom. 757. sustulit Dawesius Misc. Crit. p. 251. *Por.*

Markl. ad Suppl. 136. δύναι' ἂν, vel δύνωμ' ἂν, scribi debere monet.

δύναι' ἂν Br. scripsit, quia δύναιμ' ut ἤδοιμ' barbarum sit. V. ipsum ad Æsch. Prom. 764. In D. est, ut vulgo, cum gl. ἀντὶ τοῦ, δυναίμην.

Pro ἂν Br. edidit αὖ, jubente Valck. *Beck.*

δύναι' ἂν] Ita recte Marklandus. Barbarum est, quod dant vulgatæ, δύναιμ' ἄν. *Musg.*

419. ἔσχες Ald. cum MSS. non paucis. Sed ἔσχεθες quinque, teste Burtono; ei ita Grot. C. K. L. Leid. sec. *Por.*

Ἔσχεθες] Ita MS. Collegii *Corporis Christi Cantabrigiæ*, quum prius legebatur ἔσχες, pro quo putabam scribi debere ἔσχες ἄν, sed MS. omnem tulit dubitationem. *Barnes.*

ἔσχεθες jam dederat ante B. Grotius e codd. Paris. idem est in Leid. 2. Valck. Quia in vett. edd. ἔσχες, Reisk. conjicit ἔχων; præcedentem enim syllabam αν produci. vid. v. 474.

ἦλθ' ἐς D. Mox in eodem ἔσχες. *Beck.*

421. Editiones omnes distinguunt, ποῖον; τί τοῦτ', ut ποῖον ad χρησμὸν referatur. Sed alteram viam prætuli. *Por.*

422. παίδοιν L. quod præferendum esset, nisi unus codex casu in speciem recti depravari posset. *Por.*

423. θηρὸς edidit Kingius ex K. et sic C. Leid. Sed ne memorem ὁμοιοτέλευτον, alterum per se melius. Cum enim Jocasta nesciret, utri ferarum Polynicem assimilarit Adrastus, recte plurali utitur, ut ipsa dicitur infra ensem arripere ἐκ νεκρῶν et νεκρῶν πάρα, 1470, 1593. Deinde 425. ἔχεις C. *Por.*

σὺ D. sed οι suprascr. *Beck.*

In Leid. 2. θηρὸς, ut King. edidit. At præcessit κάπρῳ λέοντί θ' — Pro μετῆν Flor. μετεῖχες, quod est interpretamentum. Pro ὀνόματος vir quidam doctus emendavit ὄμματος. Jam solet ὄμμα periphras-

ΠΟ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.
ΙΟ. Σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;
ΠΟ. Νὺξ ἦν· Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.
ΙΟ. Κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;
ΠΟ. Ἦν ταῦτα, κᾆτά γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
ΙΟ. Τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
ΠΟ. Τυδεὺς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.

Pol. Non scio, fatum me ad hanc fortunam vocabat.
Joc. Sapiens enim est Deus. Sed quomodo nactus es connubium?
Pol. Nox erat, cum veni ad porticus Adrasti.
Joc. Quærens cubile, sicut exul errans?
Pol. Hæc erat causa: deinde venit etiam alius exul.
Joc. Quis iste? quippe vero miser et ille erat,
Pol. Tydeus, quem dicunt natum Œneo patre.

S. "γείαν ὁ Πολυνείκης." 424. Ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσε] Οὐκ ἐκ προνοίας μοι ἀπέβη ὁ γάμος, ἀλλ' αὐτομάτως ἐκ τῆς τύχης 426. Παραστάδας] Τὰ προπύλαια. 428. Ἦν ταῦτα] Ὅτι ἐπλανώμην, καὶ κοίτας ἐζήτουν. "Κᾆτά γ' ἦλθεν ἄλλος] Ὁ Τυδεύς. φασὶ γὰρ "ὅτι τὰ τέκνα Ἀσίου ἐφόνευσεν * Ἀκάν — καὶ Λευκίππην· διὸ ἔφυγε. Ἄλλως. Τυδεὺς

* Ἄκαν —— καὶ Λευκίππην Valck. legit τὰ τέκνα Ἀγρίου ἐφόνευσεν, Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα, sive Λευκωπέα. *Beck.*

tice poni, et sæpe a librariis ὄμμα et ὄνομα permutata sunt: hoc tamen loco esset tautologia; nam a verbis v. 431. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε; non distarent hæc: καί σοι τί θηρῶν ὄμματος μετῆν, τέκνον. *Ecquid tibi, mi fili, similitudinis erat cum feris. Valck.*

424. Ἐκάλεσεν] Τὸ ε' sine τὸ ν' satis longum διὰ τὸ πρός. Vid. Not. ad *Orest.* v. 1550. *Barnes.*

ἐκάλεσε D. et membr. Reg. unde sic edidit Br. Vocalis brevis producitur ob duas consonantes sequentis vocis. *Beck.*

425. Cod. Cant. ap. Piersium ἔχεις. *Beck.*

426. παραστάδας hinc enotarunt Eustath. ad Il. E. p. 402, 33. (μέρος θυρῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ οἱ σταθμοὶ, οὓς παραστάδας ὁ Τραγικός φησιν et Tho. Mag. h. v. ubi vulgatur ἦλθεν. Copiosius vocab. illustrat Valck. et monet, male ap. Eurip. verti *porticus.*

παραστάτας D. littera tamen δ suprascripta. *Beck.*

427. ἢ, quod male conjecit Canterus, habet L. Aldus et plerique codices μαστεύων, ut et alibi sæpe: sed ματεύων Leid. melior, teste Valckenærio, L. et MS. ab Holstenio collatus apud Markland. ad Suppl. 984. In Hec. 773. ματεύουσ' C. a prima manu. *Por.*

Κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς] Recte hic *Canterus* pro μαστεύων legit ματεύων; sed misere errat, quum addit—*præterea videtur legendum* ἢ, et *Duportus* eundem errat cum illo errorem; hoc enim nullo legeretur sensu; sed ἢ optime stabit, et pro ὡς ponitur, vel οἷα, sonatque *utpote* etc. Scio ego, MS. nostrum in margine τὸ κοίτας μαστεύων explicare per συνάφειαν μετὰ γυναικὸς ζητῶν et τὴν συνοίκησιν μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου; unde et τὸ ἢ sequitur legendum: sed ego per κοίτας ματεύων nihil aliud intelligo, quam nocturnum refugium, ut exsules et hujusmodi homines quærere solent. Nota est Fabula, et a *Statio* accurate tractatur *Thebaidos* l. i. Matrimonium enim, quod duobus

ΙΟ. Τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε;
ΠΟ. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
ΙΟ. Ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς ξυνῆκε θέσφατα;
ΠΟ. Κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεάνιδας.
ΙΟ. Ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;
ΠΟ. Οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.
ΙΟ. Πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπέσθαι στρατόν;

Joc. Quare vero feris vos Adrastus comparavit?
Pol. Eo quod venimus in certamen de stragulis.
Joc. Ibi filius Talai intellexit vaticinia?
Pol. Et dedit nobis duobus duas puellas.
Joc. Utrum igitur felix, an infelix es nuptiis?
Pol. Non reprehendi merentur nuptiæ ad hoc usque tempus.
Joc. Quomodo persuasisti huc te sequi exercitum?

P. εἰς τοῦτο τῆς συντυχίας. ——— κατὰ τί δὲ ὑμᾶς ὁ Ἄδραστος ὡμοίασε τοῖς θῆρσι; διότι ἤλθομεν εἰς μάχην ἕνεκα στρωμνῆς. ἐν τούτῳ ὁ τοῦ Ταλαοῦ παῖς Ἄδραστος ἔγνω τὰ μαντεύματα; ναὶ δηλονότι, καὶ ἔδωκεν ἡμῖν τοῖς δυσὶν τὰς δύο αὐτοῦ θυγατέρας.———

S. "οὗτος ἔφυγε διὰ τὸν φόνον τῶν συγγενῶν." 432. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν] Στρωμνῆς νῦν τοῦ τόπου τῆς κατακλίσεως. ὅτι θηριῶδες ἐμαχεσάμεθα πρὸς ἀλλήλους θηρσὶν ἡμᾶς εἴκασεν. ἔνιοι οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν κάπρου, ὁ δὲ λέοντος δορὰν ἠμφίεστο. 433. Ταλαοῦ παῖς] Αἰόλου Κρηθεὺς, οὗ Ἀμυθάων, οὗ Βίας, οὗ Ταλαὸς, οὗ Ἄδραστος. 437. Σπέσθαι]

his exsulibus initum erat postea, fuit πάρεργον, nec ab iis primo expetitum. *Barnes.*

ἢ pro ἦ D. et suprascriptum: συνάφειαν γυναικὸς μαστεύων ἢ ἐξόριστος πλανώμενος ἦλθες εἰς τὰς ἐκείνου παραστάδας. *Beck.*

ματεύων habet optimus Leid. (quam lectionem in pluribus edd. et codd. repertam defendit Markland. ad Suppl. 984.) sed duo Leidd. ἢ, quod Canter. conjecerat, sed recte rejicit Barn. *Valck.*

428. κᾆτα δ' edidere Valckenærius et Brunckius, ut sane plurimi MSS. Sed J. cum Aldo κᾆτά γ'. *Por.*

δ' pro γ' in D. atque ita etiam Br. ed. Valck. e codd. Leidd. edidit κᾆτα δ' ἦλθεν pro κᾆτά γ' ἦ. Sensus versiculi: deinceps vero *venit etiam alius rursus fugitivus.* ἦν ταῦτα est formula affirmantis, ut alibi τοιαῦτα. *Beck.*

431. θηρσὶ δ' Ald. sed δ' omittunt membranæ. εἴκασε Ald. ᾔκασεν L. ᾔκασε Brunck. *Por.*

Flor. ὑμεῖς ἐπ' Ἀδρ. — Valck. mavult ᾔκασε.

εἴκασεν D. Br. reposuit ᾔκασε ex usu Atticæ dialecti, ut v. 162. ἐξῃκασμένα. Idem paullo ante e Membr. edidit: τί θηρσὶν ὑμᾶς. *Beck.*

432. Pro οὕνεκ' ἤλθομεν Flor. οὐκ ἐνήλθομεν — Multo verisimilius, quam Eurip. cujus ratio frigida videtur, fingit Statius Theb. 1, 483. ss. postquam de eadem pugna locutus, Adrastum intervenisse, et vidisse Polynicem indutum leonis exuviis, Tydea apri, atque hinc conjecisse, finem nunc habere oraculum ab Apolline datum. cf. Eustath. ad Il. δ. p. 369. 48. Exuviis ferarum Apollodor. 3, 6, 1. et Zenob. Cent. 1. Prov. 30. substituunt clypeorum insignia. *Valck.*

433. Nomen Ταλαοῦ in Flor. male deerat. Antimacho dicebatur Ἄδραστος Ταλαοῦ υἱὸς Κρηθηϊάδαο ap. Pausan. 8. p. 650. *Valck.*

436. εἰς τόδ' ἡμ. Gl. Cod. D. μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας. *Beck.*

437. δεῦρό σοι ἑσπέσθαι Ald. δεῦρ' ἕπεσθαί σοι quidam MSS. *Por.*

ΠΟ. δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε,
Ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.
Πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
Πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ
Διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
Πόλιν· θεοὺς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως

Pol. Adrastus juravit duobus generis hoc,
Se reducturum utrumque in patriam, me verò prius.
Multi autem principes Danaorum et Mycenæorum
Adsunt, officium mihi triste, sed necessarium,
Dantes : duco enim exercitum adversus meam
Patriam. Deos autem juro, quod invitus

S. Ἕπεσθαι, ἀκολουθῆσαι. 431. (B. v. not.) Σύγγαμος] Σύγγαμβρος, ὁ Τυδεύς. 440. Ἄκροι] Προὔχοντες, ἔνδοξοι. 441. Λυπρὰν χάριν, ἀναγαίαν δ' ἐμοὶ] Καθὸ κατὰ πατρίδος ἐστρατεύσαντο, λυπρὰν φησὶ τὴν χάριν, ἀναγκαίαν δέ· οὐκ ἐγχωρεῖ γὰρ ἄλλως γένεσθαι δίχα πολέμου. ἔμφρων δὲ καὶ ἐπόμνυμι. 443. Ἐπώμοσ'] Ἀντὶ τοῦ ἐπόμνυμι. 444. Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσι] Γράφεται καὶ ἑκοῦσιν· ἵν' ᾖ, τῷ ἀδελφῷ μου. ὁ γὰρ Ἐτεοκλῆς ἑκὼν πορθεῖ τὴν πόλιν, διὰ τὸ μὴ ἀφίστασθαι τῆς βασιλείας. Ἠράμην δόρυ] Ἐκίνησα

438. Post hunc Aldus, plerique editi et omnes MSS. addunt versum Τυδεῖ τε κἀμοὶ, σύγγαμβρος γάρ ἐστ' ἐμός. Major codicum pars σύγγαμος, quod metro melius, sensui non æque convenit. σύγγαμβρος, secunda correpta, defendit Musgravius, cujus rationes examinari possunt ad Med. 284. Hunc autem versum recte ineptum et spurium judicat Jortinus. *Por.*

ὤμοσεν King. versus gratia pro ὤμοσε. E. 2. codd. Leidd. pro τόδε Valck. dedit τάδε, quia solent Tragici, ubi τόδε poni potuisset, usurpare τάδε, inprimis in fine versuum.

τάδε D. et Br. *Beck.*

438. Sequentem, hunc versum exhibet Beckius,

Τυδεῖ τε κἀμοὶ, σύγγαμος γάρ ἐστ' ἐμός. 431

Ver. 431. (B.) Σύγγαμος] Ita cum MS. lego, quia aliter versus stare nequit. Idem tamen MS. in margine habet σύγγαμβρος, et hinc puto nonnulla exemplaria in textum recepisse. Sed videant, qui sic legunt, utrum secunda syllaba in τὸ σύγγαμβρος potest ullo modo brevis fieri ; aliter enim versus non stabit. Credo sane, inter scribendum pro σύγγαμος hic per incogitantiam primo σύγγαμβρος exaratum, quia γαμβροῖς versu immediate præcedente scriberetur : hinc male ortum, diuturnitate confirmatum ; ut in aliis fieri videmus. *Barnes.*

Τυδεῖ—ἐμὸς hunc versum Br. omisit, ut ineptissimum omnium, quos Euripidi librariorum protervia supposuit. In D. σύγγαμος cum gl. σύγγαμβρος. *Beck.*

σύγγαμβρος] Ita recte Aldina. MSS. plerique et Editi inde a Barnesio σύγγαμος. Defendit etiam Valckenærius, neque tamen negat, σύγγαμος, hoc uno loco excepto, semper *lecti participem* significare, σύγγαμβρος vero optimum sensum efficere, et nisi metrum obstaret, haud dubie recipiendum esse ; συγγάμβρους enim dici, qui sorores matrimonio ducunt. Erudite cætera et vere Vir Clarissimus : quod ad metrum attinet, videtur σύγγαμβρος, mediam syllabam eodem jure corripere posse. quo ἀμπλάκων primam. vid. ad Iph. in Aul. v. 124. Sic Dionysius Periegetes primam in Σαρμάται corripit v. 304. Alexis penultimam in Ἐπίχαρμος apud Athenæum p. 164. C. Philostephanus primam in θιμβρῶνα ibid. p. 293. Jortinus V. Cl. versum spurium esse suspicatur, utpote inutilem, ineptum, et qui nihil dicat, quod non dictum fuerit prius. *Musg.*

Leid. 1. σύγαμβρος, in Leid. 2. voci σύγγαμος superscriptum σύγγαμβρος. σύγ-

Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.
Ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,
Μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους,
Παῦσαι πόνων με, καὶ σὲ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,

Intuli bellum charissimis parentibus.
Sed ad te pertinet reconciliatio horum malorum,
O mater, ut reconciliatis charis fratribus,
Liberes a laboribus me, et te, et totam urbem.
Jam olim quidem celebratum est, sed tamen dicam
Opes hominibus sunt honoratissimæ,

P. ΠΟΛ. Ἀλλ' εἰς σε ἀφορᾷ, ὦ μῆτερ, ἡ διάλυσις τούτων τῶν κακῶν, συνάξασαν ἡμᾶς εἰς φιλίαν παῦσαι καὶ ἐμὲ πόνων, καὶ σαυτὴν, καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν.———

S. πόλεμον. 445. Εἰς σὲ τείνει] Εἰς σὲ ἀφορᾷ. 446. Διαλλάξασαν.] Φιλιώσασαν. Ὁμογενεῖς φίλους] Ἐχθροὺς ὄντας τοὺς ὁμογενεῖς, ἤτοι τοὺς ἀδελφούς. 448. Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν] Πάλαι λαληθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Παροιμιώδης δὲ ὁ στίχος (450.) καὶ

γαμβροὶ dicuntur οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες, σύγγαμοι *lecti participes. Valck.*

439. δ' ἐμοὶ D. *Beck.*

Statius Theb. 2. 200. *Et patriis spondet reduces inducere terris.* Euripideum κατάξειν hac in historia retinuerunt Diod. Sic. 4, p. 309, 46. et Apollod. Bibl. 1. 1. *Valck.*

440. ss. Profert Plut. de Exil. p. 606. E. ut Polynicis Euripidei ingratum animum demonstret, et superius dicta de incommodis exilii confutet. *Beck.*

444. Ex varia lectione Scholiastæ γ' ἑκοῦσιν mavult Valckenærius. *Por.*

Τοκεῦσιν] Alias ἑκοῦσιν. vid. *Scholiasten. Barnes.*

γονεῦσιν pro τοκεῦσιν. D.

τοκεῦσιν] Valckenærius ex Scholiaste γ' ἑκοῦσιν, et τοῖς φιλτάτοις de Eteocle interpretatur. Ego non video, quomodo dici possit, Eteocle volente, bellum Thebis illatum esse; non enim, qui volens peccat, volens ideo in discrimen venit. Contra Polynices, exercitum contra Thebas ducens, quodammodo contra parentes, qui ibi habitabant, duxit, id quod innuere videntur Eteoclis in eum convicia v. 618. 620, 626. Confer v. 1104. Levi ad summum emendatione opus:

τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσί γ' ἠράμην δόρυ.

invitus, saltem carissimis parentibus, bellum intuli.

nuspiam ap. Eurip. dici τοὺς φιλτάτους τοκεῖς, fratri Polynicem bellum intulisse, non patri, elegantem oriri oppositionem inter ἀκουσίως et ἑκοῦσιν, Polynicem revera invitum arma cepisse adversus fratrem volentem; quam primum enim Eteocles fratri partem restituisset suam, is exercitum dimisisset; τὰ φίλτατα dici de parentibus, liberis, fratribus. Vulgatam lectionem tuetur etiam Heath. Polynicem enim non tantum fratri bellum intulisse, sed universæ civitati Thebanæ, cujus voluntate Eteocles regnabat, sed partem hujus civitatis fuisse parentes Polynicis. *Musg.*

446. μῆτερ ed. Br. atque sic etiam 454, 456. *Beck.*

448. Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν etc.] Hunc locum totidem verbis citatum habes apud *Jo. Stobæum* in Florileg. c. 91. cui titulus: Ἔπαινος πλούτου. *Beck.*

448—450. Ut vulgantur, hos versus exhibet Stobæus Flor. p. 501, 40. cf. Erasmus Adag. *Pecuniæ obediunt omnia.* v. 448. Cod. Leid. 2. ὅμως δ' ἐρῶ, hinc Valck. legit: Πάλαι μὲν οὖν ὑμνούμενόν γ', ὅμως δ' ἐρῶ, et v. 450. ἔχειν ex Plutarch. de Amore prolis p. 497. B. qui ita: τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου λεγόμενον·

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκειν φίλους,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχειν,

Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.
Ἁγὼ μεθήκω, δεῦρο μυρίαν ἄγων
Λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
ΧΟ. Καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὅδε
Χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
Τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.

Et habent maximam potentiam inter homines.
Quas ego propter huc venio, ducens innumeras
Hastas: nam nobilis vir, si pauper sit, nihil est.
Cho. Atqui Eteocles ad reconciliationem ipse
Accedit: tui officii est, o mater Jocaste, dicere
Tales sermones, quibus reconciliare possis filios.

P. ΕΤΕ. Ὅτι ἐπέσχον, ἐμαυτὸν δηλονότι, τάσσων τοὺς πολίτας περὶ τὰ τείχη καὶ τὰς συντάξεις τῶν ταγμάτων, ὅπως ἀκούσαιμί σου τὰς κοινὰς βραβείας, ἤγουν τὰς διαλλαγὰς, τὰς

S. ὁ Ῥήτωρ· Δεῖ δὲ χρημάτων. 450. Τῶν πάντων πραγμάτων, 451. Ἃ 'γὼ μεθήκω] Ἐφ' ἃ χρήματα κἀγὼ ἥκω. Μεθήκω] Ζητήσων ἥκω. 456. Μῆτερ πάρειμι] Κάλλιστα πεποίηται τῷ Τραγικῷ τὸ πρόσωπον οἷον δεῖ εἶναι ἄδικον ἄνδρα· γινώσκων γὰρ, ὡς οὐδὲν δίκαιον ἔχει λέγειν, ἐπείγει τὴν κρίσιν· τὸν ἐκ τῆς δικαιολογίας κατὰ λεπτὸν γινόμενον ἔλεγχον ἐκφεύγων. "Τὴν χάριν δὲ σοὶ] Ὀρθοτονητέον τὸ σοὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν "ἀδελφὸν σχέσιν." 457. Ἀρχέτω δέ τις] Οὗτος ὁ Πολυνείκης προηγείσθω. 458. Καὶ ξυνωρίδας] Παρατάξεις. ὁ δὲ Καὶ παρέλκει. Ξυνωρίδας] Συστήματα, τάξεις, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Ξυνωρὶς γὰρ τὸ ἅρμα· τὸ δὲ λόχων ἀντὶ τοῦ στρατευμάτων. Ξυνωρίδας] Τοὺς ἱππέας τοῦ στρατοῦ ἐκ τῶν ἁρμάτων δηλοῖ· Ξυνωρίδας, τὰ ἅρματα. λόχων, τῶν στρατευμάτων. 459. Τάσσων] Στρατολογῶν. "Τάσσων ἐπέσχον] Ὅτι διὰ σὲ τὰ ἅρ"ματα τῶν στρατευμάτων τῶν ἐνσάρκων στρατολογῶν, ἔσχον τὴν διακόσμησιν τοῦ στρατοῦ." Ὅπως κλύοιμί σου] Διὰ σὲ, ὦ μῆτερ, τὴν διακόσμησιν τοῦ στρατοῦ ἐπέσχον, ὅπως ἀκούσω πρότερον τὰς παρὰ σοῦ γινομένας κοινὰς ἡμῖν διαλύσεις. Βραβείας γὰρ διαλύσεις, ὅ ἐστι

οὐχ ἁπλῶς ἀληθὲς, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀτέκνων.

Sed confudit Plutarchus duo diversorum loca. Sophocles dixerat τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι εὑρίσκει φίλους ap. Stob. p. 503, 28. —V. 449. s. laudat etiam Strabo l. 9. p. 636. A. Legitur v. 449. etiam in carm. iamb. Gregor. Nazianz. de virtute v. 375. p. 210. Verbis πάλαι μὲν οὖν ὑμν. ostendit, vetus dictum fuisse, eratque Theognidis, v. ejus sententias v. 723. *Valck.*

449. Multis fortasse non displicuerit repetitum ἀνθρώποισι. Mihi et hoc illepidum videtur, et ipsum adagium inficetum, nec dignum, quod a prisco inde ævo in ore hominum versaretur: cui tamen et acumen et gratiam forte addideris, legendo:

Τὰ χρήματ' ἀμβρότοισι τιμιώτατα.

Pecunia ipsis etiam Immortalibus in summo honore est. Confer *Med.* 960. quodque ibi citatur. *Musg.*

451. μεθήκω—ἄγω membr. unde Br. μεθήκων—ἄγω. *Por.*

μεθήκω conjunctim, ut ap. Valck. est, scribi voluit Abresch. ad Hes. T. II. p. 557.

μεθήκω D. In membr. Reg. μεθήκω et ἄγω, unde Br. edidit μεθήκων—ἄγω. *Beck.*

454. ἥκει J. pro χωρεῖ et pro v. l. Cant. *Por.*

σὸν ἔργον tui muneris, tui officii, est. v. Valcken. *Beck.*

457. δή pro δέ ex membr. Brunckius. Longe melior, meo judicio, vulgata. *Por.*

ἀρχ. δή τις Br. e membr. Reg. In D. est δέ. *Beck.*

458. Reisk. pro τείχη legit τεύχη, et intelligit τοὺς ὁπλίτας, respectu habito ad ἱππεῖς, particulam ἀμφὶ construit cum voc.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Μῆτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς,
Ἦλθον· τί χρὴ δρᾷν; ἀρχέτω δέ τις λόγου.
Ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
Τάσσων ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
Κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.

ETEOCLES.

Mater, adsum: dans vero tibi hanc gratiam,
Veni. Quid me facere oportet? incipiat aliquis dicere?
Quia circa mœnia et cohortium paria
Currens, inhibui civitatem, ut a te audirem
Communem arbitrationem, propter quam factis induciis venire
Hunc recepisti intra muros, persuadens me.

P. κρίσεις, ἐφ' αἷς, ἤγουν δι' ἃς, ἐδέξω μολεῖν τόνδε εἴσω τῶν τειχέων, πείσασά με. ——

S. τοὺς μετὰ κρίσεως λόγους. Ἄλλως. Τάσσων ἐπέσχον] "Τουτέστιν, ἐν τάξει μερίζων τοὺς "πολίτας, καὶ κατατάσσων τὴν ἐμὴν δύναμιν, ἐπέσχον τὴν διακόσμησιν, ὅπως ἀκούσαιμι "πρῶτα τοὺς πρὸς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλυσιν παρὰ σοῦ γινομένους λόγους, ὦ μῆτερ. 460. "Κοινὰς βραβείας] Τὰς ἀμφοῖν διαλύσεις ἡμῶν. Ἄλλως. Βραβείας, ἀντὶ τοῦ διαλύσεις, "ὧν ἐβράβευσεν ἡ μήτηρ, τοὺς μετὰ κρίσεως λόγους, δι' ὧν ἓν θάτερον αὐτῶν ἐδείκνυε δι-"καιότερον λόγων." 461. Τόνδ' εἰσεδέξω] Ἀντὶ τοῦ εἴσω ἐδέξω. ὡς εἴσιθι, ἀντὶ τοῦ εἴσω ἴθι. τούτῳ δὲ ἐναντίον τὸ, —— Ἴλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Ἴλιον, ἐκεῖσε γὰρ ἀντὶ προθέ-

πόλιν, nam metri necessitatem sæpe poëtas ad deformes verborum trajectiones adegisse, ad ἐπέσχον supplet ἐμαυτὸν, ut structura verborum sit: ἐπέσχον ἐμαυτὸν τάσσων (i. e. ἐν τῷ τάσσειν) τεύχη καὶ συνωρίδας ἀμφὶ τὴν πόλιν. *Beck.*

Verte: *quia circa mœnia pares etiam cohortes instruens.* ξυνωρὶς λόχων est *par cohortium.* Hoc scilicet dicere vult Eteocles, *se circa mœnia cohortes, quæ Argivorum cohortibus opponi et pares esse possint, instruere.* Cohors Argiva et ei opposita Thebana ξυνωρίδα λόχων constituunt. Similis phrasis ap. Polyb. l. 3. teste Victorio Var. Lect. 31. 6. μονομαχίας appellat κατ' ἄνδρα καὶ ζυγὲν ἀγωνίσματα. *Heath.*

459. τάσσων ἐπέσχον idem est quod τάσσων ἐπαυόμην, ut Ion, sive quis alius apud Stobæum XX. p. 103. ἐπίσχες ὀργιζόμενος. *Por.*

τάσσων] Legendum ᾄσσων, i. e. ἀΐσσων. ξυνωρίδες λόχων sunt *duplices manipuli.* Sic enim copias nonnunquam instructas esse docet Ælianus in Tacticis. Idem ex Suida intelligimus, qui talem numerum διλοχίαν vocatum esse tradit. Cohortes Thebanæ, quæ ad septem portas urbis totidem cohortibus Argivis oppositæ erant, hic locum non habent. Nondum enim id consilium a ducibus vel Argivorum, vel Thebanorum, captum est. vid. v. 738. et seq. *Musg.*

460. Κοινὰς βραβείας] Βραβεὺς proprie certaminis Judex, qui et præmia solet conferre, vel ex cujus arbitrio pendet præmii collatio; Βραβευτὴς idem. Βραβεῖον ipsum præmium, *Anglice*, the Prize. Βραβεία autem, et *Pluraliter*, ut hic βραβεῖαι, *ipsa certaminis judicandi actio*, ac proinde *reconciliandi studium.* *Barnes.*

Gl. Cod. D. τὰς διαλλαγὰς, τὰς κρίσεις, ἐφ' αἷς δι' ἃς ἐδέξω μολεῖν τόνδε ὑπόσπονδον εἴσω τῶν τειχέων πείσασά με. *Beck.*

461. εἰσεδέξω pro εἴσω ἐδέξω. εἰς et ἐν sæ-

ΙΟ. Ἐπίσχες. οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει·
Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύτουσιν σοφόν.
Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς·
Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργοῦς, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.

Joc. Expecta. Celeritas non justitiam habet secum:
Tardi autem sermones efficiunt plurima sapienter.
Remitte torvos oculos, et animi flatus:
Non enim intueris præcisum a faucibus caput
Gorgonis, sed pacifice venientem fratrem tuum.

S. σεως παραλαμβάνεται. 462. Ἐπίσχες] Κατάπαυσον, * καρτέρησον, ἄνες. "Οὔτοι τὸ "ταχὺ τὴν δίκην ἔχει] Οὐκ ἐν τῷ τάχει ἐστὶ τὸ δίκαιον· οὐδαμῶς γὰρ τὸ ὀξέως τι πράτ-"τειν τὸ δίκαιον κατέχει." 463. Βραδεῖς δὲ μῦθοι] Οἱ μετὰ βραδύτητος γινόμενοι, οἱ μετὰ ἀνέσεως λεγόμενοι. Βραδεῖς δὲ μῦθοι] Οἱ μετ' ἐπισκέψεως, οἳ καὶ τὸ σοφὸν ἔχουσι. 464. Σχάσον] Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. Σχάσαι γὰρ τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν εἰρεσίαν. Δεινὸν ὄμμα] Ἀντὶ τοῦ δεινότητα τοῦ ὄμματος. Θυμοῦ πνοὰς] Ἤγουν τὸν

* Verbum καρτέρησον tantum explicare τὸ ἐπίσχες, reliqua duo τὸ σχάσον, monet Valck. *Beck.*

pe obtinent vices particularum εἴσω et ἔνδον, et contra. *Valck.*

462. οὔτι Ald. οὔτοι plerique codices. Confra infra, 565. *Por.*

Pro Οὔ τι Valck. e codd. Leidd. et Flor. dedit Οὔ τοι, sæpius τοι et τι permutantur, et τοι usurpatur in gnomis, estque sententiam affirmantis, et δὲ sæpe sequitur, ubi τοι præcesserat. v. Valck.

Οὔ τοι Br. edidit e membr. Reg. sed monuit ipse nihil differre ab οὔ τι, quod est i. q. οὐδαμῶς. Vulg. est in D. *Beck.*

463. Atticam formam ἀνύτουσιν reposui, quæ sæpe relicta est, licet aliquando obliterata. Exstat in Sophoclis Antig. 231. 805. Trach. 319. Nostri Bacch. 1100. ἐξανύτων Hipp. 402. Bacch. 1105. Ion. 1080. Nonnunquam dissentiunt codices, ut in Aristoph. Plut. 607. ubi alii MSS. dant ἀνύειν, alii cum duabus primariis editionibus ἀνύτειν. Euripides in editionibus quidem habet ἐξανυέτω Iph. T. 1472. ἐξανύετε Herc. Fur. 626. quod si servas, in metrum peccas, si duplex ττ addis, in linguam. Optime Musgravius, ἐξανιέτω, ἐξανίετε. In Suida, quem Marklandus citat, ἀνύτειν recte præbet MS. C.C.C. Oxon. in Etymologo p. 821, 18. ἀνύτειν, et p. 270. 3. διαρύτειν MS. Leidensis apud Gisb. Kœnium ad Gregor. p. 28. Eadem enim est ratio verbi ἀρύτειν. In Cratini trochaico apud Suidam v. ἀναρύτειν (ἀναρύτειν) ex metri lege correxit Toupius ἀναρύτουσ'. Aristophani Nub. 271. ἀρύτεσθε ex Suida reddidit Brunckius. Eadem forma occurrit apud Pherecratem Athenæi VI. p. 269. D. Locus Platonis a Suida laudatus exstat in primo Legum T. II. p. 200, 9. Ald. 515, 20. Bas. 569. G. 10. Læmar. 776. F. 3. Francf. Obiter noto, ed. Med. MSS. L. Bat. C. C. C. legere, ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπόθεν, in Suida igitur reponendum ὁπόσον in Platone ἀρυτόμενος. Photius Lex. MS. Ἤρυγεν. ἠρεύξατο. ἤντλει. Confudit Grammaticus, simili literarum forma deceptus, dissimillima verba, ΗΡΥΓΕΝ. ΗΡΥΤΕΝ. Porro ἁνύτουσιν cum spiritu aspero edidi, Mœridi, Herodiano et aliis obsecutus. Hesychius, ab Alberto restitutus, Καθανύσαι. συντελέσαι. et sic MS. a Schowio, magno literarum bono, collatus. *Por.*

ἀνύουσι D. *Beck.*

465. s. Imitatur Euripidem Oppianus Cyneg. 3, 222. Οὐχὶ μέτωπον ἀθρεῖς λιθοεργέος ἄγχι Μεδούσης, Οὐ γόνον ἰοφόρον παναμειλίκτοιο δρακαίνης. Similiter dicta de Gorgonis capite plura contulit Valcken. Idem restitui hic vult Atticam formam Γοργοῦς. Solebant Attici ita genitivos talium nominum in ων et ω formare. v. Valck. *Beck.*

Σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε,
Πολύνεικες· εἰς γὰρ ταὐτὸν ὄμμασι βλέπων,
Λέξεις τ' ἄμεινον, τοῦδέ τ' ἐνδέξει λόγους.
Παραινέσαι δὲ σφῷιν τι βούλομαι σοφόν.
Ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλωι,

Tu quoque vicissim vultum ad fratrem verte,
Polynices: nam in idem tuens oculis,
Dices melius, et melius excipies hujus sermones.
Admonere vero vos aliquid sapiens volo.
Quando amicus aliquis iratus amico

P. IOK. Ὁπόταν τὶς φίλος θυμωθεὶς ἀνδρὶ φίλῳ, συνελθὼν, ἐκείνῳ δηλονότι, τὰ αὐτοῦ

S. θυμόν. 466. "Γοργόνος] Ἡ * Γοργόνη θεὰ ἦν, καὶ, εἴτις δ' ἂν αὐτὴν εἶδεν, ἀπελιθοῦτο· "ὁ δὲ Περσεὺς σταλεὶς παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπεκεφάλισεν αὐτὴν, καὶ πάλιν εἶχε τὴν αὐτὴν "ἐνέργειαν· καὶ οἵτινες δὲ τὴν αὐτῆς κάραν εἶδον, ἀπελιθοῦντο." 467. Στρέφε] Τρέπε. 468. Εἰς γὰρ ταυτὸν] Ἀπ' ἐναντίας. Εἰς γὰρ ταυτὸν] Εἰς γὰρ τὸ αὐτὸ τοῖς ὄμμασι τούτου βλέπων, ἤγουν βλέπων γὰρ τοῦτον κατὰ ὀφθαλμοὺς, λέξεις ἄμεινον. 469. Ἐνδέξῃ λόγους] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἄμεινον. 470. Σφῷν] Ὑμῖν. Σοφὸν] Φρόνιμον.

* Ἡ Γοργόνη] Hæc est recentior vocabuli forma, monente V. *Beck.*

466. Γοργόνος vulgo. Valckenærius Γοργοῦς et cum similibus formis comparat. In eleganti Andromedes fragmento, quod servavit Maximus in Dionysium Areopagitam, παρθένου τ' εἰκόνα τινὰ Ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τειχισμάτων Σοφῆς ἄγαλμα χειρός. Ubi εἰκὼ recte legit Musgravius, sed frustra putat locum interprete indigere. Verba enim sunt Persei, Andromeden e longinquo spectantis, quam imaginem esse ex ipso saxo, cui alligata est, sculptam sibi fingit. In nostro versu δ' omittunt membranæ. *Por.*

Pro εἰσορᾷς Markland. legit εἰσόρα, quam emendationem et ob hiatum et propter oppositionem particularum οὐ γὰρ et δὲ, quæ, ut utrumque verbum forma indicativa ponatur, postulat, rejicit Heath. Hortationes Jocastæ sunt σχάσον et στρέφε.

Atticam formam Γοργοῦς, quam Valck. commendarat, Br. reposuit, sed δ' post ἀδελφὸν auctoritate membr. omisit. In D. ut vulgo. *Beck.*

Repetitio vocis εἰσορᾷς, cum nullam emphasin habeat, librario haud dubie debetur; lego:

ἀδελφὸν δ' εὐμενῶς ἥκοντα σόν.

Parum erat dixisse: *Fratrem tuum venientem vides*, nisi addidisset, *amice et pacifice. Musg.*

467. Valck. mavult Σὺ δ' αὖ—Statius Theb. 7, 508. *Tecta vide fratremque (quid aufers lumina?) fratrem Alloquere. Beck.*

469. λέξεις τἄμεινον Ald. λέξεις τ' ἄμεινον plures MSS. copulam omittunt alii. ἐνδέξῃ quoque plerique, et sic edidere ex MSS. Piersius, Kingius, Burtonus, ex memb. Brunckius. Vulgo ἐκδέξῃ. *Por.*

Piersius vulgavit Λέξεις ἄμεινον et ἐνδέξῃ e cod. Cantabr. atque ita etiam Leidd. et Flor. Kingius etiam ἐνδέξῃ edidit, sed vulgatum ἐκδέξῃ tuentur Abresch. Anim. ad Æsch. p. 475. et Valck. Idem Λέξεις ἄμεινον e Codd. recepit; nam King. et Barn. Λέξεις τ' ἄμεινον.

τ' ante ἄμεινον non habet D. Mox D. et membr. ἐνδέξῃ, quod recepit Br. Nam ἐκδέχεσθαι λόγους monet dici eum, qui excipit sermones responsurus ad eos, sed ἐνδέχεσθαι esse intelligere. *Beck.*

470. Hunc locum ridet Strattis Phœnissis apud Athenæum IV. p. 160. B. παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφὸν, Ὅταν φακῆν ἕψητε, μὴ 'πιχεῖν μύρον. *Por.*

470. s. Πεπαρῴδηκε hos versus Strattis in Phœnissis ap. Athen. 4. p. 160. B. et Grot. Exc. p. 879.

Παραινέσαι (δὲ) σφῷν τι βούλομαι σοφὸν,
Ὅταν φακῆν ἕψητε, μὴ 'πιχεῖν μύρον.

Risisse Strattin Euripidem observavit jam

Εἰς ἓν ξυνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
Ἐφ' οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
Κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.
Λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολύνεικες τέκνον·
Σὺ γὰρ στράτευμα Δαναϊδῶν ἥκεις ἄγων,
Ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φῄς· κριτὴς δέ τις

Congrediens, mutuo aspicit,
Oportet tantum ea considerare, propter quæ venit,
Priorum vero malorum nequaquam meminisse.
O fili Polynices, tua oratio prior esse debet;
Tu enim venis adducens exercitum Græcorum,
Passus injusta, ut tu dicis: judex vero aliquis

P. ὄμματα τοῖς ἐκείνου δώσῃ, ταῦτα μόνον πρέπει σκοπεῖν δι' ἅπερ ἦλθε, τῶν προτέρων δὲ κακῶν μὴ μνήμην ἔχειν. ——— ΠΟΛ. Ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ, οὐ γὰρ ποικίλων

S. 475. Λόγος μὲν οὖν σὸς] Νόμος τὸν διώκοντα πρῶτον λέγειν, εἶτα τὸν φεύγοντα, πρὸς ἃ ὁ διώκων προὐβάλλετο κατ' αὐτοῦ, ἀπολογεῖσθαι· ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πολυνείκης ἐν σχήματι διώκοντος ἦν, διὰ τοῦτο πρῶτος λέγειν * Ἐτεοκλέους παρὰ τῆς Ἰοκάστης προτρέπεται. διὰ τοῦτο δὲ προσέθηκε τὸ, ὡς σὺ φῄς, ἵνα μὴ δόξῃ ἐπαχθὴς τῷ Ἐτεοκλεῖ, πρὶν ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι, τὴν ψῆφον ἐκφέρουσα. Σὸς πρόσθε] Ἀντὶ τοῦ πρότερος γενέσθω. 477. Ὡς σὺ φῄς] Τοῦτο θεραπεύει τὸν Ἐτεοκλέα. 478. Διαλλακτὴς] Ὀξυτόνως· παρὰ ῥῆμα γὰρ, ὡς ποιητὴς, κολυμβητὴς, καὶ τὰ ὅμοια. 480. Κοὐ ποικίλων] Γράφεται, "——δεῖτ' ἄνδιχ' ἑρμηνευ-

* Ἐτεοκλέους Nomen delendum putat Valck. *Beck.*

Aristoteles περὶ Αἰσθησ. καὶ Αἰσθητῶν c. 5. p. 16. 13. Occasionem ludendi Comico dedit vocab. σοφὸν, quod nimis frequentat Euripides. v. Schol. Med. 663. In ed. Ald. et Hervag. est σφῷ, qui est casus quartus. *Valck.*

472. συνελθόντ' Flor. quod ita defendi possit, ut sit pendens nominativus pro genitivo, quomodo supra 290. *Por.*

ὄμμασι D. *Beck.*

Cod. Flor. Εἰς ἓν συνελθόντ' ὄ. ὄ. δ. King. Batt. et Grot. optime dederunt ὄμμασιν, cujus vocabuli ultima littera olim male deerat. *Valck.*

473. ἐφ' οἷσιν ἥκει Ald. et multi MSS. Ex C. et paucis aliis ἐφ' οἷς συνήκει male edidit Kingius, neque enim credo hoc compositum a Tragicis usurpari. Deinde σκοπεῖν μόνον ex Leid. B. edidit Brunck. *Por.*

In cod. Leid. 2. σκοπεῖν μόνον. Valck. cum King. edidit Ἐφ' οἷς συνήκει, quoniam ita in optimo cod. Leid. erat, vulgatam tamen confirmat loco Eurip. Heracl. 136. et Soph. Philoct. 50. Heath. censet, ἐφ' οἷς συνήκει valere, *legem, qua convenit,* sed ἐφ οἷς ἥκει, *quæ postulatum venit,* inde hoc præfert.

Ἐφ' οἷσιν ἥκει,] Hanc lectionem Br. defendit. Est ea etiam in D. *Beck.*

Ἐφ' οἷσιν ἥκει,] Kingius ex nonnullis MSS. ἐφ' οἷς συνήκει. Mihi alterum elegantius videtur. *Musg.*

474. μηδαμῶς Ald. μηδενὸς Bodleiani omnes, Leidenses ambo, C. Flor. L. membranæ. *Por.*

μηδενὸς μνείαν ἔ. D. et M. atque ita Br. edidit. *Beck.*

μηδαμῶς] Valckenærius ex MSS. Leidensibus [Flor. Cantabrig.] μηδενὸς, ut habent etiam omnes Bodleiani. Parum interest. *Musg.*

475. πρόσθεν D. *Beck.*

479. Cyrillus de Sancta Trinitate Dialog. II. Tom. V. p. 417. B. ἆρ' οὐκ ἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ Ἑρμεία, ὡς ἁπλοῦς ἔφυ τῆς ἀληθείας ὁ μῦθος. *Por.*

479. ss. Laudat Stobæus Tit. XI. p. 136, 25. conf. Erasmus Adag. *Veritatis simplex oratio.* Postrema ὁ δ' ἄδικος λ. etc. excitat Clemens Alex. Strom. 1. p. 340, 10. et ex eo Theodoretus Therap. 1.

Θεῶν γένοιτο καὶ διαλλακτὴς κακῶν.
ΠΟ. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων·
Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
Νοσῶν ἐν αὑτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.
Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην,

Deorum fiat, et reconciliator malorum.
Pol. Oratio veritatis simplex est,
Et non compta oratione egent, quæ justa sunt,
Habent enim in se pondus: injusta autem oratio,
Ægra cum sit per se, medicamentis eget sophisticis.
Ego equidem domui patris prospexi;

P. δεῖται τὰ δίκαια ἐξαγγελιῶν· ἔχει γὰρ αὐτὰ τὰ ἀληθῆ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ εὔκαιρον· ὁ δὲ ἄδικος λόγος, ἐν ἑαυτῷ κακῶς ἔχων, συνηγόρων δεῖται θεραπειῶν πεπαιδευμένων. ἐγὼ δὲ, προνοησάμενος τὸ ἐμὸν καὶ τὸ τούτου συμφέρον, χρήζων τὰς ἀρὰς τοῦ πατρὸς ἐκφυ-

S. μάτων." ἵν' ᾖ, καὶ οὐ ποικίλης δεῖται ἔξωθεν ἀπολογίας ἡ ἀλήθεια, ἄνδιχα γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν. Ἄλλως. Τὰ ἐνδικὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ δίκαια, τὸ δὲ Χ διὰ τὴν δασεῖαν. Ἄλλως. Ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ. Δεῖ, ἀντὶ τοῦ δεῖται. 481. Ἔχει γὰρ αὐτὰ] Τὰ δίκαια ἔχει ἰσχὺν, καὶ * ἐγκαιριότητα. Καιρὸν] Ἰσχὺν, εὐκαιρίαν, εὐστοχίαν. "Καιρὸν] Εὐ-"καίρως γὰρ καὶ καλῶς λέγεται τὰ δίκαια, καὶ τὴν ἐπίτευξιν ἔχει." 482. Νοσῶν ἐν αὑτῷ] Ἀδυνατῶν ἑαυτῷ, λόγων δεῖται μετὰ τέχνης καὶ στροφῆς λεγομένων. 483.. Προὐ-

* Ἐγκαιριότητα] Εὐκαιριότητα scribi vult Valck. *Beck.*

p. 15, 41. Primum Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀλ. ἔφυ proverbii vim obtinuit, laudaturque a multis, ut Plutarch. de Adul. et Am. discr. p. 2. C. qui etiam v. 482. profert (et in eo legit νοσῶν — σοφῶν.) Euripidi præiverat Æschylus, cujus versum Ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη servavit Stobæus. — In Stob. Grot. p. 79. versus 480. sic legitur: κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων, in Stob. Gesn. p. 136, 26. — δεῖτ' ἄνδιχ' ἑ. *nec variis eget interpretationibus bifariam;* nec fuit veterum Eurip. editionum lectio. *Valck.*

480. Levi vitio Ald. et quædam Stobæi editiones, δεῖτ' ἄνδιχ'. De hoc Euripidis idiomate, quantum satis est, dixi ad Orest. 660. Leviter corrige οὐ ποικίλων δεῖ τὸ αὐτόθεν μέγα ἑρμηνευμάτων in Eustathio ad Il. B. p. 342, 36. (259, 20.) quem vide etiam ad Od. B. p. 1436, 28. (83, 5.) *Por.*

Κοὐ ποικίλων δεῖ τὰ 'νδιχ' ἑρμηνευμάτων] Pro τὰ ἔνδικα, τὰ 'νδικα; tum τὸ α apostrophen patitur, et κ vertitur in χ' ob asperum sequentem: Vid. *Gul. Canterum* Var. Lect. l. c. 7. Quæ prius tamen omnia accurate notaverat *Scholiastes.* Vid. et *Æmil. Portum.* Et quidem MS. *Coll. Corp. Christi* aperte et distinctim legit, ut nos. Et sic ad marginem explicat: Ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ· οὐ γὰρ χρείαν ἔχει τοῦ ποικίλου. Et rursus: ἀντὶ τοῦ δεῖται τὰ δίκαια. Ἔνδιχ' autem pro ἔνδικα infra occurrit, v. 506. *Barnes.*

Reisk. legit δεῖτ' ἄνδιχ', id est δεῖται ἔνδικα, monetque, dici proprie debuisse δεῖται τὰ ἔνδικα, vocem autem ἔνδικα, *justa,* hic requiri, non adverbium ἄνδιχα, *seorsim,* patere e seqq. αὐτὰ et opposito ὁ δ' ἄδικος λόγος.

τ' ἄνδιχ' D. In ed. Br. scribitur τἄνδιχ'. *Beck.*

482. ἐν αὑτῷ D. Gl. suprascr. ἀδυνατῶν ἐν ἑαυτῷ, λόγων δεῖται μετὰ τέχνης καὶ στροφῆς λεγομένων. *Beck.*

483. Sic omnes fere MSS. et Grot. Minus numerose Ald. δωμάτων πατρός. Initio versus ἔγωγε conjicit Valckenærius, quod recepit Brunckius. *Por.*

Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων] Olim erat δωμάτων πατρός· utrinque versus stabit. Sed suavius, πατρὸς δωμάτων, et ita MS.

Τοὐμόν τε καὶ τοῦδ', ἐκφυγεῖν χρήιζων ἀρὰς,
Ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς ποτε,
Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς,
Δοὺς τῶιδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,
Ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,
Καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῶιδε καὶ φόνου μολὼν,
Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν ἃ γίγνεται.

Et meo *pariter* commodo, ac hujus; et vitare volens execrationes,
Quas Œdipus dixit adversus nos aliquando,
Discessi sponte-mea ex hac terra,
Concedens huic, ut regnaret in patria per anni orbem,
Ut ipse regnarem rursus per vices accipiens,
Et non huic inimicitiam et cædes exercens,
Aliquid mali facerem et paterer, quæ fieri solent.

P. γεῖν, ἃς ἐφθέγξατο ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς, ἐξῆλθον ἑκὼν ἔξω τῆς ἐμῆς πατρίδος ——————

S. σκεψάμην] Ἐγὼ, φησὶ, προνοησάμενος τῆς πατρικῆς οὐσίας, καὶ βουλόμενος ἐμέ τε καὶ τοῦτον ἐκφυγεῖν τὰς Οἰδίποδος ἀρὰς, ἐξῆλθον ἀπὸ τούτων τῶν ὅρων τῆς γῆς. 488. Λαβὼν] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, λαβὼν ἀντὶ τοῦ λαβόντα, αὐτὸν ἐμὲ λαβόντα, ὡς τὸ, " Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. 490. Δρᾶσαι καὶ παθεῖν] Ποιῆσαι αὐτὸν, καὶ ὑπ'

noster legit, quare et in textum recepimus. *Barnes.*

Vulgatam olim scripturam δωμάτων πατρὸς inverterunt Grotius, eumque secuti editores, quibus adstipulantur Codd. Leidd. et Flor. Valck. initio versus scribi mavult Ἔγωγε — et verba Euripidis ita capienda monet: *Ego quidem domui paternæ* (vel *regno*) *meum et hujusce commodum anteteuli: diras* (Œdipodis) *evitare desiderans solus mea sponte Thebis exsul discessi.* Georg. Arnald. Obs. Misc. VI. p. 596. legit τοῦ μοῦ τε καὶ τοῦδ', nimirum πατρὸς, quæ conjectura vera esset, si locum haberet Barnesii et Kingii interpretatio, sed ex illa loci explicatione potius scribi deberet Ἔγωγε πατρὸς δωμάτων προυκηδόμην. Nihil vero mutandum. Naturalis verborum ordo est: Ἔγωγ' ἐσκεψάμην τὸ ἐμὸν καὶ (τὸ) τοῦδε πρὸ δωμάτων πατρός, Valck. At Morus p. 14. monet, hoc verbum non ita posse divelli, sed constantem ejus significationem esse, *prospicere, consulere*: atque pro δωμάτων πατρὸς legendum suspicatur δειμαίνων πάρος — *Equidem, anxius terrore, multo ante* (quam ipsa mala ingruerent) *mea et fratris saluti prospexi: nempe cum diras effugere cuperem, quas Œdipus quondam in nos effuderat, sponte hanc terram deserui.* cf. v. 67. ss. Δειμαίνειν proprie de eo, qui expergefactus cohorrescere solet, ut qui tumultuosis somniis exagitatur, aut omnino metu contrahitur (Plato de rep. 1. p. 372, 24. et de Legg. 7. p. 569, 45. ed. Basil. 2.) sed deinde in universum de metu. v. Hesych.

ἔγωγε pro ἐγὼ δὲ rescripsit Br. qui observavit hæc sæpius commutari inter se. *Beck.*

Male hæc accipit Valckenærius. προσκέπτομαί τινος æque Græcum est, ac προσκέπτομαί τό τινος, cujus exempla ab ipso afferuntur. Hic utraque formula alternatim sine ullo sensus discrimine adhibetur. *Ego quidem et domui paternæ et rebus meis et huic consului. Musg.*

484. Reisk. ad h. l. " τοὐμόν γε, *quantum quidem in me fuerit,* τοῦδ' ἐκφυγεῖν — absque commate, *hujus, patris* puta (v. vers. præc.) *evitare imprecationes.* Hinc apparet, frustra esse Barnesium v. 486. conjicientem κἀξῆλθον." *Beck.*

χρήζων] Malim, copula adjecta, χρῄζων τ'. *Musg.*

487. ss. Expressit Accius in Phœnissis:

Vicissitatemque imperitandi tradidit:
Ne eorum dividiæ discordes dissipent,

Ὁ δ᾽ αἰνέσας ταῦθ᾽, ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς,
Ἔδρασεν οὐδὲν ὧν ὑπέσχετ᾽, ἀλλ᾽ ἔχει
Τυραννίδ᾽ αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.
Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, τἀμαυτοῦ λαϐὼν,
Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ᾽ ἀποστεῖλαι χθονὸς,
Οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
Καὶ τῷδ᾽ ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,

Ipse probans hæc, et invocans deos testes,
Nihil eorum fecit, quæ dixit, sed habet
Ipse regnum, et partem meæ domus.
Et nunc paratus sum mea recipiens,
Exercitum extra hanc terram dimittere,
Et gubernare meam domum per vices accipiens,
Et huic permittere æquale rursus tempus *regendam*,

P. Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι τὸν μὲν στρατὸν ἀποστεῖλαι, οἰκεῖν δὲ κατὰ διαδοχὴν τὸν ἐμὸν οἶκον λα-
S. αὐτοῦ παθεῖν. Ἃ γίγνεται] Καθὰ συμϐαίνει, ἃ εἴωθε γίνεσθαι. 491. Ὁ δ᾽ αἰνέσας] * Συγκατατεθεὶς, συνθέμενος. 493. Καὶ δόμων ἐμὸν μέρος] Καὶ τὸ μέρος τὸ ἐμὸν τῶν

* Συγκατατεθεὶς] Valck. vult. συγκατατιθεὶς, vel συγκαταθείς. *Beck.*

Disturbent tantas et tam opimas civium
Divitias. *Valck.*

488. Usitatior constructio est λαβόντα, sed hæc Tragicis non infrequens. MSS. tantum secutus edidi κεχαρμένην Orest. 1121. nam et alterum non minus probum. *Por.*

Ἄρχειν] pro τὸ ἄρχειν. Alii legunt ἀρχήν. *Barnes.*

Non hic, sed v. 497. deesse αὖ post αὖθις Canterus credidit, sed ejus nota perperam huc est relata. Gloss. MS. Sangerm. Ἀνὰ μέρος, ἀντὶ τοῦ ἐν μέρει· Εὐριπίδης Φοινίσσαις. cf. Abresch. ad Æsch. T. I. p. 18. qui, rejecta Barnesii interpretatione, ad λαβὼν subintelligit ἀρχήν. Sed potest λαβὼν etiam pleonastice positum esse. Λαϐὼν vero est pro λαϐόντα, quem loquendi modum Schol. illustrat versu Comici veteris: Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων, qui et ap. Eustath. ad Il. β. p. 179, 12. legitur, sed corrupte ap. Charit. 4. p. 76. Plura Valck. *Beck.*

489. φθόνου Leid. A. probante Valckenærio. *Por.*

Perperam μολὼν de reditu vulgo accipi monet Abresch. ad Æsch. T. I. p. 19. et reddi debuisse, *inimicitia et cæde adversus hunc grassando,* confertque Androm. 175. διὰ φόνου χωροῦσιν. Hic tamen non convenire verba διὰ φόνου censet Valck. ob sequentia, hinc cum Leid. 1. legit καὶ φθόνου—ut sit ἐχθρὸς γενόμενος καὶ φθονερός. Modum loquendi ipsum diligenter illustravit. *Beck.*

490. γίνεται Ald. Sed codicum certe pars γίγνεται. *Por.*

491. Numerosius τάδ᾽, quod habet J. *Por.*

Ὁ δ᾽ αἰνέσας ταῦθ᾽ Heath. vertit: *ille vero cum his assensus sit.* *Beck.*

493. ἐμὸν dedit Grotius, ex MSS. an conjectura nescio. Sed illud puto; sic enim R. sed non C. ut falso ait Burtonus. *Por.*

Pro ἐμῶν King. Grot. Valck. ἐμόν. Etiam Reisk. ita qui explicat: *partem paternæ hæreditatis mihi contingentem.* *Beck.*

τυραννεῖ δ᾽ αὐτὸς D. Mox ἐμὸν μέρος cum Grot. scripsit Br. In D. et membr. ἐμῶν. *Beck.*

494. Vitiose ap. King. τὰ ᾽μαυτοῦ, crasi coalescere debet syllaba, ut longa fiat, atque adeo scribi τἀμαυτοῦ. v. Valck. τὰ ᾽μαυτοῦ D. *Beck.*

496. Versum hunc ex Euripideis conflatum, nec tamen hic genuinum esse censet Valck., insertum esse a sciolo, quia μὲν præcesserat, nec ad sententiam

Καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν
Πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις.
Ἆ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι
Δρᾷν. μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
Ὡς πάντα πράσσων ξὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
Ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.

Et non vastare patriam, neque admovere
Turribus compactarum scalarum gradus ad ascendendum:
Quæ non consecutus jus experiar
Facere. Testes vero horum deos voco,
Quod omnia juste faciens, præter jus
Spolier patria iniquissime.

P. βόντα. ἅ τινα ἀπόπειραν ποιήσομαι πράττειν, μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου. ἐπιβοῶμαι δὲ μάρτυρας τούτων τοὺς θεοὺς, ὅτι, πάντα πράττων μετὰ δικαιοσύνης, ἀπαλλοτριοῦμαι τῆς πατρίδος ἀδικώτατα. ——— ταῦτα ἕκαστα εἶπον, οὐ συστροφὰς συνάξας λόγων, ἀλλ' ἃ

S. δόμων, ἤγουν καὶ τὸ ἀνῆκον ἐμοὶ μέρος τῶν δόμων. 499. Πηκτῶν κλιμάκων] Διὰ πεπηγμένων κλιμάκων ἀναβάσεις. 500. Ἆ, μὴ κυρήσας] * Λείπει ἡ εἰς. εἰς ἅ, μὴ κυρήσας, πειράσομαι δρᾷν τὰ ἀπὸ τῆς δίκης. 504. "Ταῦτ' αὐθέκαστα] Τὰ ἁπλᾶ χωρὶς ποι- "κιλίας τινός. τὸ ἑξῆς, ταῦτα ἕκαστα εἶπον. καὶ Ἄλλως. Τὰ κεφάλαια καὶ τὰ ἀναγ- "καιότατα τῶν λόγων μου ταῦτά ἐστι." 506. Καὶ τοῖσι φαύλοις] Τοῖς ἀπαιδεύτοις, τοῖς ἀνοήτοις. Ἄλλως. "Καὶ τοῖς εὐτελέσι, καὶ μὴ δυναμένοις † διακριθῆναι."

* Λείπει—δίκης] In his futilissimam interpretationem contineri monet Valck. *Beck.*
† Διακριθῆναι] Scrib. διακρίνειν *Valck.*

requiri. Heathius hunc versum sic tuetur: Ad ἀφεῖναι referendus est accusativus, hinc Valck. e superioribus repetiit τἀμαυτοῦ. At Polynices non τὰ ἑαυτοῦ tradere volebat, sed τὰ τοῦ ἀδελφοῦ, ea, quæ ad fratrem jure pertinebant, alteram post annum suum peractum regnandi vicem; id vero est, quod verbis οἰκεῖν τόνδε τὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν declaratur. *Beck.*

497. αὖ omittit Aldus, quod ex conjectura Canterus restituit; ad hunc enim versum Canteri nota refertur in ipsius editione. Sic etiam edidit Grotius et sic habet K. ex correctione ejusdem manus. *Por.*

Καὶ τῶνδ' ἀφιέναι τὸν ἴσον αὖθις χρόνον] Ita ob versum scribo, ne bis *trochæus* in *iambo* occurrat, ut ante, dum scriptum erat ἀφεῖναι et τὸν ἴσον. Nunc autem τὸ ῑ in ἀφιέναι cum sit longum, τὸν ἴσον fiat *tribrachys*, et metrum undiquaque constabit. Versu autem hujus Fabulæ 541. τὸ ῑ in ἐφίεσαι longum occurrit, ut ne alia, quæ infinita occurrunt, exempla proferam, *Canterus* alias. *Barnes.*

ἀφεῖναι D. *Beck.*

490. αὖ olim omissum Canter. restituit. quem alii Edd. secuti. *Valck.*

498. πέρθειν Flor. deinde μήτε τι vel μήτ' ἔτι MSS. multi. *Por.*

Cod. Flor. πέρθειν, quod in choro rectum fore observat Valck.

μήτε τι προσφέρειν D. *Beck.*

499. πρὸς ἀμβάσεις Ald. *Por.*

Προσαμβάσεις] Vid. *Canter.* Novar. Lect. l. 3. c. 3. Vid. infra ad v. 756. et v. 1189. Et quidem aperte MS. toties a nobis laudatum pro nobis facit in hoc loco, licet infra non item. Idem vocabulum occurrit *Iphig. Tauric.* v. 97. et *Bacch.* v. 1213. *Barnes.*

504. οὐχὶ Ald. et MSS. prope omnes. Ex MS. Laud. οὐ resposuit Kingius. *Por.*

Ταῦτ' αὐθ' ἕκαστα] An αὐθέκαστα, i. e. ἁπλᾶ; *Barnes.*

αὐθ' ἕκαστα D. Brunck. quoque e membr. scripsit αὖθ' ἕκαστα, i. e. αὐτὰ

Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
Λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς,
Καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
ΧΟ. Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.
ΕΤ. Εἰ πᾶσι ταυτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,

Hæc simplicissima, mater, non perplexos
Sermones colligens, dixi, sed et sapientibus
Et rudiusculis *etiam* justa, ut mihi videtur.
Cho. Mihi quidem, etiamsi non in Græcia
Simus educatæ, videris tamen prudenter dicere.
Ete. Si omnibus idem esset pulchrum, egregiumque simul,

P. καὶ λογίοις καὶ ἀτέχνοις ὑπάρχειν δίκαια φαίνεται. Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ κατὰ γῆν τῶν Ἑλλήνων ἀνετράφημεν, ὅμως συνετά μοι δοκεῖς λέγειν. ΕΤΕΟΚ. Εἰ παρὰ πᾶσιν ἅμα

S. 507. "Ἐμοὶ μὲν] Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ συνετὰ λέγειν, εἰ καὶ μὴ Ἕλλην εἰμί· * μετέβη δὲ καὶ "ἄλλως. εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα τεθράμμεθα, ἀλλ' οὖν γ' ἐμοὶ ξυνετὰ δοκεῖ "λέγειν." Ἐμοὶ μὲν] Πλεονάζει ὁ μὲν, καὶ μία ἀντωνυμία. 509. Εἰ πᾶσι] Εἰ ταὐτὸ καλὸν ἦν καὶ σοφὸν πᾶσιν ὁμοῦ, οὐκ ἦν ἀμφίβολος φιλονεικία καὶ μάχη ἐν ἀνθρώποις. νῦν δὲ μέχρις ὀνόματος τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον σώζεται τοῖς ἀνθρώποις· ὀνομάζομεν γὰρ κοινῇ πάντες Ἕλληνες χρυσὸν, καὶ τὸ μὲν ὄνομα ὁμοίως προφερόμεθα, διχοστατοῦμεν δὲ περὶ τὴν τούτου δόξαν, οἱ μὲν ἀγαθὸν, οἱ δὲ φαῦλον αὐτὸν † φάσκοντες· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς σωφροσύ-

* Valck. conjicit: μετέβη δὲ εἰς πληθυντικόν. καὶ ἄλλως· Εἰ — *Beck.*
† Φαῦλον ἀποφάσκοντες Cod. Aug. hoc genuinum videri posse monet Valck. *Beck.*

ἕκαστα. v. ipsum ad Æschyl. Prom. 958. H. l. et v. 519. ed. Br. μῆτερ. *Beck.*

Grot. edidit αὐθέκαστα, sed nihil interest, utrum ita, an αὔθ' ἕκαστα scribatur. Αὔθ' ἕκαστα, vel αὐθέκαστα, est simplex oratio, qualem natura dictat, αὐθέκαστος est in singulis genuinus, nulla arte adhibita, naturam ducem sequens. (Reiskius αὐθέκαστα significare putat, singula momenta seorsim, unum post alterum). περιπλοκαὶ λόγων, intorta oratio, et περιπλοκὰς λέγειν, perplexe loqui; sæpe hoc sensu πλέκειν et inde ducta usurpavit Euripides. Pro οὐχὶ King. perperam ex uno cod. οὐ recepit. *Valck.*

505. King. ἀλλὰ separavit in ἀλλ' ἁ, quod Valck. et Heath. improbant. *Beck.*

508. δοκεῖ Ald. contra plerosque codices. *Por.*

Δοκεῖς λέγειν] Ita MS. nostrum et *Scholiastes*; quare nos δοκεῖ rejecimus, et δοκεῖς restituimus. *Chorus* enim ipsum *Polynicen* alloquendo laudat, eique fere semper favet, utpote cujus causa melior fuerit visa. *Chorus* enim plerumque apud *Tragicos*, præsertim *Euripidem*, æquitati favere solet. Τὸ μοι vero repetitur, cum ἐμοὶ sufficeret. *Barnes.*

δοκεῖ D. Sed δοκεῖς etiam in membr. unde Br. servavit. *Beck.*

Etiam in Leid. 2. et Flor. est δοκεῖς, ut in Cant. Barn. Accedit locus Sophoclis Antig. 692. ita nostro similis, ut inde profecisie videatur Euripides. Ut hic ἐμοὶ — μοι, sic sæpe solent pronomina repeti, inprimis ubi mulieres loquuntur. *Valck.*

509. ταὐτὸν MSS. quidam. Mox ἂν non omittit Aldus, ut affirmare videtur Valckenærius; in quibusdam duæ voces coaluere: ἀναμφίλεκτος. *Por.*

Οὐκ ἦν ἀναφίλεκτος D. cum gl. suprascr. ἀναμφισβητήσιμος. Etiam v. 506. ed. Br. μῆτερ. *Beck.*

ἂν olim deerat, primus Οὐκ ἦν ἂν edidit Grotius (etiam Erasmus Adag. *Quot homines, tot sententiæ*, eam addidit), ut habet cod. Leid. 1. In Leid. 2. et Flor.

Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις,
Νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
Πλὴν ὀνόμασιν· τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
Ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ.

Non esset utique ambigua dissensio inter homines:
Nunc vero nihil simile, nihil æquale hominibus est,
Præter nomina, res vero non est eadem.
Ego enim, mater, non occultans, dicam:

P. τοῖς ἀνθρώποις ἦν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καλὸν καὶ σοφὸν, ἤγουν φρόνιμον, καὶ μὴ, τῷ μὲν δη-
S. νης, καὶ πάντων τῶν ἄλλων. 511. Νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον] Νῦν δὲ οὔτε ὅμοιον οὐδέν ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις οὔτε ἴσον, πλὴν ὀνομάσαι· ὀνομάζεται μὲν γὰρ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὅμοιον καὶ ἴσον, καὶ συμφωνοῦσι κατὰ τοῦτο πάντες ἄνθρωποι· τὸ δὲ ἔργον, τοῦτο οὐκ ἔστι παρὰ αὐτοῖς. ἤγουν ὅμοιον μὲν καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἔργον δὲ ὅμοιον καὶ ἴσον οὐκ ἔστι, ἕκαστος γὰρ τὸ πλέον ζητεῖ καὶ τὸ κρεῖττον. Ὅμοιον.] Ἐπὶ ποίου. Ἴσον, ἐπὶ πόσου. 512. Πλὴν ὀνομάσαι] Ἐξ ὀνόματος καλέσαι. ἤτοι ὄνομα μόνον, ἡ πρᾶξις δ' οὐκ ἔστι τοῦτο. Πλὴν ὀνομάσαι] Κατὰ μὲν τὸ ὄνομά ἐστι παρ' ἀνθρώποις τὸ δίκαιον, κατὰ δὲ τὸ ἔργον οὐκ ἔστι. 514. Ἄστρων ἀνέλθοιμ'] Εἴθε ἠδυνάμην εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ εἰς ᾅδου κατελθεῖν ἐπὶ τῷ κατορθῶσαί με τὴν τῶν θεῶν τυραννίδα. οὐκ ἐπιτιμητέον δὲ, ἁρμόδιοι γὰρ οἱ λόγοι ἀνδρὶ * πλεονεξίαν διώκοντι, καὶ τῶν ἄστρων, καὶ τοῦ ἡλίου κατακρατῆσαι, καὶ τοῦ θρόνου

* Corrigi potuisse Valck. monet, πρὸς τὸν πλεονεξίαν διώκοντα. *Beck.*

Οὐκ ἦν ἀναμφίλεκτος. Porphyr. in Ptolem. Harmon. p. 190. fin. Οὐκ ἂν ἦν ἀναμφίλεκτος περὶ τῶν πραγμάτων ἀνθρώποις ἔρις. Sed ἀναμφίλεκτα dicuntur, de quibus nulla possit esse dubitatio, itaque legi debet: Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις, ut Lucian. Demosth. Enc. §. 9. T. III. p. 497, 28. habet; adhibuit etiam Sextus Empir. Pyrrh. Hyp. 1. §. 86. — Quo respicit hic et in seqq. Euripides, non eadem omnibus sunt honesta et turpia. *Valck.*

511. Laudat Eustath. ad Il. ε. p. 432, 10. et tradit, ὅμοιον esse ποιότητος, ἴσον ποσότητος. *Valck.*

512. ὀνομάσαι omnes edd. et MSS. Edidi ὀνόμασιν, quod cum sine ν, ut passim fit, scriberetur, facile mutari potuit. λόγος et ἔργον quoties opponantur, præsertim a Tragicis, nemo ignorat. Neque raro ὄνομα et ἔργον, ut Orest. 448. ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι. Iph. A. 1121. τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα σου Οὐκ οἶδ' ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν εὖ λέγειν. Sed hoc vitiosum in hac oppositione alicui fortasse videatur, quod in altero membro nomen est plurale, in altero singulare; in altero additur articulus, in altero omittitur. Verum tales minutias non curiose sectantur Tragici. Sophocl. Electr. 59. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν Ἔργοισι σωθῶ. Ibi quidem λόγοισι citat Eustathius ad Od. Λ. p. 1701, 63. (459, 24.) sed λόγῳ retinent Eumathius IX. p. 363. Suidas v. τί γάρ με. Œd. C. 1187. τά τοι καλῶς Εὑρημέν' ἔργα, τῷ λόγῳ μηνύεται. Utrumque negligit Œd. C. 782. λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά. Euripides Androm. 264. τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ· ἀλλὰ γὰρ λόγους Κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. Troad. 1241. τλήμων ἰατρὸς, ὄνομ' ἔχουσα, τἄργα δ' οὔ. Ovid. Amor. I. 12, 27. *Ergo ego vos* REBUS *duplices pro* NOMINE *sensi.* *Por.*

In medio versu vitium latere judicat Valcken. quod tamen ipse corrigere non possit; ultima verba οὐκ ἔστιν τόδε recte se habere; legi enim etiam Suppl. 1083. Heath. constructionem esse putat: τόδε δὲ, δηλαδὴ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι τὸ ἔργον. *Beck.*

513. Quatuor continuos versus hinc excitat Stobæus Tit. 45. p. 322, 9. etiam Plutarch. περὶ Φιλαδ. p. 481. A. et versum 514. respicit Aristoph. Plut. 343. Ap. Stob. est ἂν ἔλθοιμ', quod Grotius et King. receperunt, et hic quidem levi argumento motus, quod ad astra recte adscendatur, sub terram adscendere proprie dici non possit. Sed ad γῆς ἔνερθε subintelligi

Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ᾽ αἰθέρος πρὸς ἀντολάς,
Καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ᾽ ἔχειν τυραννίδα.
Τοῦτ᾽ οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι

Inter astra ascenderem Solis ad ortum,
Et sub terram *descenderem*, si possem efficere hæc,
Ut haberem Tyrannidem Dearum maximam.
Hoc igitur bonum, o mater, non volo

P. λογότι, ἐδόκει τόδε καλὸν, ἑτέρῳ δὲ τοὐναντίον, οὐκ ἦν ἔρις ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀμφισβητήσιμος· νῦν δὲ ὅμοιον καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι. ———

S. τοῦ Διὸς οὐκ ἂν παραιτήσασθαι. Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ᾽] Πρέποντες εἰσὶν οὗτοι οἱ λόγοι ἀνδρὶ πλεονέκτῃ, καὶ οἷος ἦν Ἐτεοκλῆς. "Ἡλίου πρὸς ἀντολάς] Λείπει ὁ καί· καὶ ἡλίου πρὸς "ἀνατολάς. καὶ ἄστρων, καὶ τοῦ ἡλίου." 515. Δυνατὸς ὢν δράσαι τάδε] Εἰ ἠδυνάμην τοῦτο ποιῆσαι. 517. Τοῦτ᾽ οὖν τὸ χρηστὸν] Ἀλόγιστος, * φησὶν, ὁ Ἐτεοκλῆς, ἐξὸν γὰρ αὐτῷ τῷ τοῦ πρεσβυτέρου χρήσασθαι δικαιώματι, ᾧ μᾶλλον ἐπέβαλλεν ἡ ἀρχὴ, ἀδικεῖν ὁμολογεῖ ἑαυτὸν, εἰ πλεονεκτεῖν φησί. πρὸς ὃ ῥητέον, ὅτι μίμησιν ἀνδρὸς ἀδίκου ἐξεικονίζει ὁ Εὐριπίδης, μήτε τῷ δοκεῖν εὐσεβεῖν βουλομένου, ἄλλως τε εἰ ἔφασκεν ἄρχειν, ὡς πρεσβύτε-

* Φησὶν] Nempe antiquus criticus, quem recentior contraxit. In Aug. cod. hæc ita leguntur: Ἀλόγιστος ὁ Ἐτεοκλῆς· ἐξὸν γὰρ τῷ πρεσβυτέρῳ (scripserat forte τῷ πρεσβυτέρων Valck.) χρήσασθαι δικαιώματι, ὧν μᾶλλον ἡ ἀρχὴ, ἀδ. ὁμ. ἑαυτὸν ἢ πλεονέκτην, hoc recipi posse pro εἰ πλεονεκτεῖν monet V. *Beck.*

potest κατέλθοιμι. v. Dorvill. ad Charit. p. 395. ss. In Plut. est ἀνέλθοιμ᾽, ut vulgo, quod probatur Heathio: primo enim ex lectione altera ait nihil relinqui, quod adscensum denotet, ἀνέρχομαι quidem genitivum regere, non item ἔρχομαι, minime autem postulare linguæ Græcæ idioma, ut ad alterum orationis membrum integrum verbum repetatur, sed sufficere, si prius membrum suppeditet verbum, quod alteri accommodari possit, ex Dorvill. l. l. observat. Valck. tamen veram judicat lectionem Stobæi Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ᾽ αἰθέρος πρὸς ἀντολάς (in Leid. 2. Aug. et Edd. vett. est ἀνατολὰς)—nam e vulgata scriptura non existere sensum commodum, *astra adscendere* Græce non dici ἄστρων ἀνελθεῖν, poni etiam potuisse Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ᾽ ἡλίου τ᾽ ἐπ᾽ ἀντολὰς, vulgatam scripturam fluxisse vel e grammatici nota, vel e calamo librarii, qui sæpius legerat ἡλίου πρὸς ἀντολὰς, sed diverso sensu. Quia astris Euripides tribuerat ἀντολὰς, quæ proprie solis sunt, hinc in cod. Cant. ἐπιτολὰς adscriptum, quod de astris dicitur. Solitus vero est Euripidis sæpius vocab. αἰθὴρ adhibere, observante Schol. Aristoph. Ran. 919. et dicitur αἰθὴρ cœlum stelliferum. ἄστρων ἀντολὰς etiam alibi Eurip. et Æsch. dixerunt. Valck. Reisk. pro ἡλίου legi vult ἥδιον, *libenter*, et Klotzius ad Tyrt. p. 119. ed. prim. conjicit ἡλίου τ᾽ ὡς ἀντολάς. *Beck.*

514. Ald. et omnes MSS. ἡλίου πρὸς ἀντολὰς (vel ἀνατολὰς), sed αἰθέρος ex Stobæo XLV. p. 322. probavere viri docti, quod etiam Plutarchus habuisse videtur de Frat. Amore p. 481. A. nam in MS. D. ἡλίου repositum erat, veteri lectione erasa, ut testatur Wyttenbachius. ἀνέλθοιμ᾽ conjuncte veteres editi. *Por.*

Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ᾽ D. atque ita etiam Br. edidit ex Stob. Vulgatum h. l. solœcum esse monuit, cum non optativus sit, et sententia potentialem requirat particulam. Tum Br. e cod. Stob. Reg. et ed. Grot. recepit quoque ἀντολάς. *Beck.*

ἡλίου πρὸς ἀντολὰς] Stobæus Tit. XLV. horum loco dat αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς, quæ sic ordinari debent: ἔλθοιμ᾽ ἂν πρὸς ἀντολὰς ἄστρων αἰθέρος. Utro modo legas, parum mihi convenire videtur vox ἀντολάς. Etenim πρὸς ἀντολὰς ἐλθεῖν sive ἄστρων, sive ἡλίου, nihil aliud sonat, quam *ad ultimum Orientem ire*: in quo nihil est spiritu Eteoclis dignum. Lego igitur: ἡλίου πρὸς ἄντυγας, *ad ipsum Solis currum.* ἄστρων non connectitur cum ἡλίου, sed ponitur, ut νήσων Hecub. v. 1267. χθονὸς Hippol. v. 1243. *Musg.*

Ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
Τοὔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι,
Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν,
Τυχεῖν ἃ χρήιζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
Γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς

Alteri concedere magis quam mihi servare.
Ignavus enim est, re majori quisquis amissa
Minorem acceperit. Præterea vero pudet me
Venientem hunc cum armis, et vastantem terram,
Consequi, quæ postulat. Thebis enim hoc
Fuerit probrum, si, hastæ Mycenææ

S. ρος, ἠκολούθει τῷ λόγῳ, τὸ τῶν κτημάτων μέρος δεῖν ἀπονόμειν. 518. Ἢ σώζειν ἐμοὶ] Ἀλλὰ σώζειν ἐμαυτῷ. 519. Ἀνανδρία γὰρ] Δειλία γὰρ ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, ὅστις, φθείρας τὸ μεῖζον, τὸ ἔλαττον ἐδέξατο. Ἀπολέσας] Δοὺς, * ὤφειλεν· ἐπεὶ δὲ ταύτην τὴν δωρεὰν, ὅταν δηλονότι διδῷ τις τὸ πλέον, ἵνα λάβῃ τὸ ἔλαττον, ἀπολέσαι νομίζει, ἀπολέσας λέγει. Ἀπολέσας] Δοὺς ὤφειλεν. ἐπεὶ δὲ ταύτην τὴν δοτικὴν, ὅταν δηλονότι καὶ δώσει τὸ πλέον, ἵνα λάβῃ τὸ ἔλαττον, ἀπώλειαν νομίζει, ἀπολέσας λέγει. Cod. D. 520. Πρὸς δὲ τοῖσδε] Πρὸς δὲ τοῖσδε, οἷς εἶπον δηλονότι αἰσχύνη καὶ ὄνειδός ἐστιν, ὧν χρήζει, τοῦτον

* Δοὺς ὤφειλεν scil. εἰπεῖν, quod sæpe in scholiis omittitur. v. Valck. *Beck.*

515. ἔνερθε e membr. et cod. Stob. Reg. Br. recepit. *Beck.*

516. Τὴν θεῶν μεγίστην] Notandum est semel, in hoc loco τὸ θεῶν μονοσυλλάβως legi, per contractionem, ut *Homer.* Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, et *Theogn.* Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον. Sed pudet in re notissima operosius laborare; licet nec deesse scio, qui omnium metricarum legum ignari hæc de me et forte paulo minutiora extorserint. Quod vero ad mentem hujus versus attinet, non ego puto, *Eteoclem* hoc in loco optare, ut rex fiat deorum; sed ostendere velle, adeo se imperii cupidum, ut etiam auderet vel astra scandere, gigantum adinstar, vel ad inferos descendere, *Herculis* exemplo; ut potiretur amplexibus dilectissimæ sibi *tyrannidis*, quam dearum maximam vocat: hoc est, cui ipse supra omnes deos deasque devotissimus exstitit. Ad hanc illius falsam rerum existimationem *Epictetus* Enchiridii c. 38. alludens hæc ait:—Καὶ Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα τοῦτο πολεμίους ἀλλήλοις ἐποίησεν, τὸ ἀγαθὸν οἴεσθαι τὴν Τυραννίδα. *Barnes.*

Laudat Cic. Epp. ad Att. 7, 11. In Cod. Leid. 1. τῶν θεῶν μεγ.—Plut. l. l. τὴν τῶν θεῶν μ.—Abutitur hoc loco Themistius Orat. 6. p. 23. v. Gataker. Adv. Misc. 1, 1. p. 174. A. *Valck.*

519. τὸ πλεῖον Ald. et pars codicum. Alii cum Grotio τὸ πλέον. *Por.*

Πλέον] Ita ob versum lego, expuncto veteri πλεῖον, quod aperte metro adversabatur. Ultimum enim τοῦ Ἀνανδρία est longum: Quare necesse est, ut πλέον ὅς legatur in quarto loco: Et ita quidem MS. Coll. *Corp. Christi* legit. *Barnes.*

Vulgatum hic olim πλεῖον primus Grot. in πλέον commutavit, ut cod. Leid. 2. Kingius tamen censuit, primam in πλεῖον corripi posse. Hoc Valck. negat; οι apud Atticos in media Syllaba corripi non ει, sed hujus diphthongi unam semper litteram elidi—Ἀνανδρία, *totus quantus est, mera ignavia est.* Solent vitiosis vitiorum nomina tribui. *Beck.*

521. Cod. Flor. E. σ. ο. τήνδε καὶ πορθοῦντα γῆν. At terra Thebana sæpe ab Eurip. in Phœn. γῆ simplicitur dicitur. *Valck.*

Φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ᾽ ἔχειν.
Χρῆν δ᾽ αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
Μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,
Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
Ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
Ἔξεστ᾽· ἐκείνου δ᾽ οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.

Metu, traderem sceptra mea, ut hic haberet.
Oportebat vero ipsum non armis reconciliationem
Facere, o mater. Id enim omne conficit oratio,
Quod vel ferrum hostium facere possit.
Sed si vult alioqui habitare hanc terram
Licet sane : illud vero haud volens concedam,

P. Ἐκεῖνο δὲ, ἤτοι τὸ βασιλεύειν, ἑκὼν οὐκ ἀπολύσω. Βασιλεύειν ἐξόν μοι τῷδ᾽ ὑποταγήσομαι ;—

S. τυχεῖν, ἐπὶ πορθήσει παραγενόμενον. Ἄλλως. Αἰσχύνη, φησὶν, ἐστὶν εἰ συγχωρήσαιμι τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῷ Πολυνείκει λαβεῖν, τῷ φόβῳ τοῦ Μυκηναίου πολέμου. ἔπρεπε δ᾽ αὐτὸν τὸν Πολυνείκην, ὦ μῆτερ, οὐ δι᾽ ὅπλων ποιεῖσθαι τὰς φιλίας, πᾶν γὰρ πρᾶγμα κατορθοῖ ὁ λόγος, ὅπερ καὶ ὁ σίδηρος τῶν πολεμίων ποιήσειεν ἄν. 526. "Πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος] "Πάντα γὰρ ὁ λόγος κατορθοῖ. Ἄλλως. Ὁ λόγος, φησὶν, ἴσος ἐστὶ σιδήρῳ, πάν-"τα γὰρ χειροῦται καὶ κατορθοῖ ὁ λόγος διὰ τῆς πειθοῦς, ὥσπερ σίδηρος βίᾳ. Ἄλ-"λως. Ἀντὶ τοῦ, ὃ ποιεῖ ὁ καλὸς λόγος, οὐ δύναται ποιῆσαι ὁ πόλεμος τῶν πολε-"μίων." 528. Ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἄλλως] Κατὰ ἄλλον τρόπον, ἐκτὸς τῆς βασιλείας, ἔξεστιν.

525. χρῆν γὰρ Cant. M. R. sed δ᾽ pro v. l. M. B. *Por.*

526. ἐξανύει conjicit Valckenærius ex Apollon. Rhod. III. 188. Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν Ἠνορέη, τόδ᾽ ἔρεξε, et supra 463. Sed omnes MSS. ἐξαίρει (vel ἐξαιρεῖ) cum Plutarcho Pyrrh. p. 391. B. Themistio II. p. 37. B. XVI. p. 207. D. eamque lectionem firmari a Juliano Orat. II. p. 73. B. monuit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 10. *Por.*

Μᾶτερ, ποιεῖσθαι] Τὸ ποι in ποιεῖσθαι est syllaba communis, et hic pro brevi habetur, ut priori syllaba τοῦ *poëta* apud *Latinos* brevis est, quod ποιητὴς *Græce* sonat. Vid. quæ notavimus ad *Hecub.* v. 1090. *Barnes.*

519. s. Plutarch. in Pyrrho p. 391. B. pro ἐξαίρει præbet ἐξαιρεῖ. Themist. Orat. 2. p. 37. B. πολλὰ ἐξαιρεῖ λόγος, Ἃ καὶ σίδηρος πολέμιος δρ. ἄν. Idem orat. 16. p. 207. D. πολλὰ ἐξαιρεῖ λ. Ὃ καὶ σ.—Ἐξαιρεῖν significans *aliquid velut eximium seligere* hic non convenit, ἐξαίρειν est *e medio tollere* ; sed sequentia ap. Eurip. docent, præcedere debuisse sententiam, *sermo nil non efficit.* Hinc Valck. corrigit πᾶν γὰρ ἐξανύει λόγος—ut Apoll. Rhod. 3, 188. Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν Ἠνορέη, τόδ᾽ ἔρεξε—Plura de hoc verbo ἐξανύειν et de ipsa horum verborum sententia congessit Valck. *Beck.*

ἐξαίρει λόγος] Frustra hoc mutat Valckenærius. Isocrates Panathen. λόγοις ἐξαίρειν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς. Julianus Imperator de Regno : κατεργάζεται πράγματα τοσαῦτα, ὁπόσα οὐ σίδηρος ἐξελεῖν ἰσχύσει, p. 73. Ed. Spanh. vid. et Nostrum Ione v. 61.

καθαιρεῖν πολέμους habet Philo Judæus p. 269. et 354. Ed. Turneb. *Musg.*

528. τήνδ᾽ οἰκεῖν χθόνα θέλει M. θέλεις J. *Por.*

529. Edidi ἐκείνου pro ἐκεῖνο ex Dawesii et Valckenærii sententia, de qua vide ad Med. 734. *Por.*

Pro vulg. ἐκεῖνο Valcken. emendat ἐκείνου. Nam activum μεθίημι cum accusat. conjungitur, medium μεθίεμαι cum genit. v. Dawes. Miscell. Crit. p. 238. s. et Valck. ad. h. l. Reiskius ita distingui jubet : ἐκεῖνο δ᾽ οὐ μεθήσομαι, ἄρχειν, *non emittam manibus hoc, nempe imperare,*

Ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ;
Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
Ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,
Ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι

Cum liceat mihi regnare, huic ut serviam unquam.
Ad hæc eant mihi ignes, eant enses,
Jungite equos, campos implete curribus,
Quia non concedam huic meum regnum.
Si enim injuste facere oportet, regni causa

P. ΧΟ. Οὐ χρὴ τὰ φαῦλα τῶν ἔργων λόγοις καλλωπίζειν, οὐ γάρ ἐστι τοῦτο καλὸν, ἀλλ'

S. 530. "Ἄρχειν παρόν μοι] Τί λέγεις, φησὶν, ἐξόν μοι νῦν ἄρχειν, ἄλλῳ παραχωρήσω καὶ "δουλεύσω?" 531. Ἴτω] Ἐλθέτω. 532. Πεδία πίμπλασθ' ἁρμάτων] Πεδία πληροῦτε ὀχημάτων· ὅτι οὐκ ἀφήσω. 535. Τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.] Κατὰ τἄλλα, δίκαια πράττειν πρέπον. "Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ] Ὁ νοῦς· οὐ δεῖ, φησὶν, λόγῳ μὲν σοφίζεσθαι, ἔργῳ δὲ "πονηρὸν εἶναι." Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ] Οὐ κεκαλλωπισμένους λόγους χρὴ λέγειν ἐπὶ τοῖς μὴ καλοῖς ἔργοις. ἤτοι τὸ, τὰ μὴ καλὰ ἔργα πειρᾶσθαι καλύπτειν κεκαλλωπισμένοις λόγοις, οὐκ ἀγαθὸν, ἀλλὰ πικρὸν, ὅ ἐστιν ἀλγεινὸν, βαρύ. Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ] Οὐ δεῖ σεμνολογεῖν

quum in potestate sit, δουλεύσων, *eo fine, ut serviam*. *Beck.*

Male hæc accipiunt interpretes. Legendum, distinctione sublata:

ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι,
ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ.

δουλεῦσαι est in Bodleianis omnibus et duobus Leidensibus. Vulgo δουλεύσω. *Musg.*

530. δουλεύσω Ald. δουλεῦσαι plerique MSS. *Por.*

Pro δουλεύσω Valcken. edidit δουλεῦσαι e Cant. et Leid. 2. Probat Heath. sed post μεθήσομαι comma poni vult, ut ante δουλεῦσαι intelligatur ὥστε. Rectius Valck. monuit, infinitivum esse indignantis cum affectu pronunciatum: *Dum licet imperare, huiccine* me servire. V. ad v. 1738.

δουλεῦσαι D. atque ita edidit Br. sed idem interrogationis notam post ποτὲ in punctum mutavit et post μεθήσομαι comma posuit. *Beck.*

531. ἴτω μοι πῦρ Ald. μὲν pro μοι plus decem MSS. Eundem versum in Syleo cum dederit Euripides, integrum locum transcribam, ut lectoris animum variis lectionibus et grammaticis minutiis fatigatum suavitate poëtica paullisper exhilarem. Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα, Πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελαινὸν αἷμα, πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Æschyli locum Prom. 991. indicavit Abreschius; utrumque respexisse videtur Philostratus V. A. VII. 14. p. 291. ὑπὲρ τούτων, εἰ καταλύοι τις αὐτὰ, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ πέλεκυς, ὡς νικήσει αὐτὸν οὐδὲν τούτων, οὐδὲ ἐς ὁτιοῦν περιελᾷ ψεῦδος. *Por.*

ἴτω μὲν ex Leid. 2. Flor. et Cant. restituit V. Euripides imitatur Æschylum Prom. 991. Πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσα (αἰθαλοῦσσα scribit Valck.) φλὸξ—observante Abresch. T. I. p. 66. Πρὸς ταῦτα in talibus formulis significat *quapropter, proinde*—Primum versum Eurip. repetiit in Syleo. *Beck.*

ἴτω μὲν Ita Leidensium unus, Cantabr. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. ἴτω μοι. *Musg.*

532. πέπλασθ' Ald. πίμπλασθ' alii, vel πίπλασθ'. Sed recte πίμπλαθ' duo Barocc. K. L. idque notarat Scaliger. Alludit J. in quo πίμπλαδ'. *Por.*

Πίμπλασθ'] Ita lego, rejecto πέπλασθ', et quicquid olim simile obtinuerat: Video eandem lectionem a MS. Coll. C. *Christi* firmatam. *Barnes.*

534. Vertit Cicero de Off. III. 21. *Nam si violandum est jus, regnandi gratia Violandum est; aliis rebus pietatem cole.* Deinde pergit: *Capitalis Eteocles, vel potius Euripides, qui id unum, quod sceleratissimum fuerit, exceperit.* Ubi ineptum additamentum esse ea verba, *vel*

Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.
ΧΟ. Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς·
Οὐ γὰρ καλὸν τόδ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
ΙΟ. Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν, ἀλλ' ἡμπειρία

Pulcherrimum est injuste facere: in aliis vero pietatem colere oportet.
Cho. Non convenit pulchra dicere in rebus inhonestis:
Non enim *est* hoc bonum, sed res acerba justitiæ.
Joc. O fili, non omnia mala senectuti
Adsunt, Eteocles: sed experientia

P. ἐναντίον τῷ δικαίῳ.———

S. τὰς φαύλας πράξεις· τουτέστι, τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς σεμνολογουμένους ἡ δίκη τιμωρεῖται, ὡς ταύτῃ πικρὰ καὶ ἀναπόδεκτα λέγοντας. 537. Τῇ δίκῃ πικρὸν] Τουτέστιν ἄδικον. 538. Οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ] Ἔστι γὰρ ἐν τῷ γήρᾳ ἔνια κακά. τὸ ἀσθενὲς, τὸ δυσκίνητον, τὸ ἐπίλησμον, "τὸ δυσήκοον· ἀλλ' ἔστιν ἐν αὐτῷ καλὸν ἡ πεῖρα τῶν πολλῶν." Ω τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ] Εἰ καὶ πλεῖστα τῶν κακῶν, πήρωσις, κώφωσις, μελῶν ἔκλυσις, καὶ τἄλλα τοῖς γέρουσι πρόσεστιν, ἀλλὰ πλείω τῶν νέων ἴσασιν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων κτησάμενοι. 539. Ἀλλ' ἡ 'μπειρία] Ἡ ἐμπειρία γὰρ, καὶ ἡ πολυχρόνιος

potius Euripides, recte monuit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. III. p. 30. Confer Tusc. I. 44. *Magna culpa Pelopis.* *Por.*

Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν etc.] Hos Versus *Julium Cæsarem* frequenter in ore habuisse memorat *Suetonius*: *Cicero* autem illos Officiorum l. 3. sic reddidit (si bene memini): *Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum: In aliis rebus pietatem colas.* Hunc locum *Dionys.* l. 4. sic expressit: Καὶ γὰρ ἐὰν τἄλλα τις ἀδικεῖν ὀκνῇ, βασιλείας γε χάριν ἅπαντα τολμᾷ. Malignitatem hujus dicti facile evitet is, qui improbatum a Poëta ipso statim viderit: qui suos plerumque sensus et Æqui amorem *Choro* tribuere solet. Quod et supra notavimus ad v. 508. et ad *Rhes.* v. 199. notabimus, et plus millies occurrentibus notari potest. *Imitantem* autem convenit, impiis hominibus impia dicta affigere; modo et decoro et moribus consulatur, per aliam personam, characteris et notæ melioris; ut *Chori* plerumque esse solent. *Barnes.*

Vertit Cicero Off. 3, 21. Suet. Cæs. 30. conf. Gatak. A. M. l. p. 174. Absurde Seneca Phœniss. 662. *Pro regno velim patriam, penates, conjugem flammis dare: imperia pretio quolibet constant bene.* Eteoclis personæ conveniunt, quæ Eurip. posuit, et sæpe is solet scelestorum hominum referre impie dicta, quæ toties populum adversus ipsum exacerbarunt. Sophocles homines magis finxit, ut esse debebant. Aristot. Poët. 25.—Adhibuit Eurip. dictum Plutarch. in Crasso T. I. p. 567. C. paullulum immutavit idem in reip. ger. præcept. p. 814. E. et de Sanit. tuenda p. 125. D. *Valck.*

535. εὐσεβεῖν] Gl. Cod. D. τὰ δίκαια πράττειν. *Beck.*

537. τόδ' pro τοῦτ' ex membr. dedit Brunckius. *Por.*

Τοῦτ'] Alias τόδ'. *Barnes.*

καλὸν τόδ' Brunck. e membr. scripsit. *Beck.*

538. Ovid. Met. VI. 28. *non omnia grandior ætas, Quæ fugiamus, habet; seris venit usus ab annis.* Ad Sophoclis Scyrias, πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ, respexisse Euripidem putat Valckenærius; ad Euripidem respexit, opinor, Aristophanes Vesp. 439. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά; *Por.*

538. Ὦ τέκνον οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ etc.] Hinc *Ovid.*

—— Non omnia grandior ætas,
Quæ fugiamus, habet: seris venit usus ab annis.
Barnes.

Respexit dictum Sophoclis in Scyr. ap. Stob. p. 591, 49. Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ, nostrum fere interpretatus est Ovid. Met. 6, 28. Sextus Empir. p.

Ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον.
Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ᾽· ἄδικος ἡ θεός.
Πολλοὺς δ᾽ ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
Εἰσῆλθε κἀξῆλθ᾽, ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

Habet aliquid dicere sapientius quam juvenes.
Quare pessimam Dearum concupiscis
Ambitionem, o fili? ne facias *hæc*: injusta *enim est* hæc Dea.
In multas enim familias, et urbes beatas,
Intravit, et egressa est cum pernicie utentium:

S. τριβὴ, ἔχει τὶ λέξαι τῶν νέων σοφώτερον, ὥστε μή μου καταφρονήσῃς παντελῶς. Ἄλλως. Γράφεται καὶ πρὸς δοτικὴν, ἵν᾽ ᾖ, τῇ γὰρ ἐμπειρίᾳ τὸ γηρᾶς "Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώ-"τερον." 541. Τί τῆς κακίστης] Τῆς ἐν τοῖς δαίμοσι χειρίστης. ὡς τὸ, δικαιότατος Κενταύρων, ἀντὶ τοῦ, δίκαιος ἐν Κενταύροις. * Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι] Διὰ τί ἐπιθυμεῖς, ὦ παῖ, τῆς φιλονεικίας, τῆς κακίστης ἀπὸ τῶν θεῶν; μετὰ τῆς ἀπὸ, ἵν᾽ ᾖ, τῆς κακίστης θεοῦ· τὸ γὰρ χωρὶς τῆς ἀπὸ δεικνύει καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς κακοὺς, εἶτα αὐτὴν κακίστην, ὅπερ Εὐριπίδης οὐ βούλεται, † (εἰ καὶ ἀληθὲς τυγχάνει.) τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις

* Hoc schol. Cod. D. ita: διὰ τί ἐφίεσαι, ἤγουν ἐπιθυμεῖς,——ἵν᾽ ᾖ ἀντὶ τοῦ τῆς—— Εὐριπίδης οὐ βούλεται τὸ τοιοῦτο. *Beck.*

† Εἰ καὶ ἀληθὲς τυγχάνει] Hæc ab inepto monacho profecta judicat Valck. *Beck*

229. profert hos tres Eurip. senarios, ut ostendat, ἐμπειρίαν τάττεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς τῶν πολλῶν καὶ ποκίλων πραγμάτων γνώσεως. Eundem in finem (ut doceatur, ἐμπειρίαν esse i. q. γνῶσιν, εἴδησιν) laudantur in Schol. inedd. ad Dionysium Thracem, ubi est —ἅπαντα τῷ βίῳ κακὰ—ἀλλ᾽ ἐμπειρία—. At τῷ γήρᾳ rectum est. Sic enim præter Ovid. Sext. Emp. et Stob. legit Plutarch. p. 73. C. et p. 790. C. nec lectio in Scholiis memorata ἀλλ᾽ ἐμπειρίᾳ probanda, sed ἀλλ᾽ ἡ ᾽μπειρία, quomodo præter priores legit Lucian. Amor. §. 25. p. 426. *Valck.*

539. 540. ἐμπειρίᾳ pro v. l. memorat Scholiastes. Mox λέξαι edd. MSS. Sextus Empiricus, Lucianus, Schol. in Dionysium Thracem; sed δεῖξαι Stobæus CXVI. p. 475. ed. Grot. quod citat Muretus Opp. T. III. p. 441. 531. probant Heringa et Ruhnkenius. Vide hunc ad Hymn. in Cer. 479. ubi pro εἶπε Pausanias legit δεῖξε. Euripides Stobæi LXXI. p. 431. οὐδ᾽ ἂν λόγος δείξειεν, in margine Gesnerus deteriorem lectionem, λέξειεν, notavit. In Sophocl. Philoct. 426. οἴμοι· δύ᾽ αὕτως δείν᾽ ἔλεξας, veram lectionem conservavit Scholiastes, οἴμοι· δύ᾽ αὖ τώδ᾽ ἐξέδειξας. Pro τῷ γήρᾳ male τῷ βίῳ Schol. in Dionysium. *Por.*

539. Stob. Ἔχει τι δεῖξαι, quod placuit Heringæ. Δεῖξαι sæpius est animi sententiam verbis declarare, et, quid censeas, ostendere. *Valck.*

541. Pro Φιλοτιμίας Dio Chrysost. Or. 17. p. 249. habet Πλεονεξίας, ubi plures hujus loci senarios laudat. Vulgata lectio præferenda, sed φιλοτιμία hic habendi cupiditatem designare, videtur, rei turpitudine honesto φιλοτιμίας vocabulo velata, quod sæpius poëtæ facere solent.—Φιλοτιμίας etiam legerunt Plutarch. in Sylla p. 453. B. et Gregor. Naz. ep. 43. ubi quod sequitur μὴ σύγ᾽, ὦ ἄριστε, etiam ex h. l. petitum. μὴ σύγ᾽ est blandientis. v. Valck. *Beck.*

542. πλε. νεξίας citat Dion Chrysostomus Or. XVII. p. 249. B. vel memoriæ vitio vel librarii. Simile quid accidit Hec. 611. Φιλοτιμίας, præter codices, defendunt Plutarchus in Sylla p. 453. B. Gregorius Nazianz. Epist. XLIII. Ælianus apud Suidam v. παράφορος. Συνενθουσιῶντες αὐτοῖς, καὶ τῇ παραφόρῳ τῇδε φιλοτιμίᾳ τῇ κακίστῃ δαιμόνων ἐκριπισθέντες ἀπολώλασιν. Ubi Portus rem melius gessit, quam Kusterus. *Por.*

Ἄδικος ἡ θέος] ὁ καὶ ἡ θεὸς, cum absolute legitur: sic *Virgil.* ducente deo, de *Venere* dea loquens. *Barnes.*

544. Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ᾽ ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων] Scriptum erat antehac κἀξῆλ-

Ἐφ᾽ ἧι σὺ μαίνει· κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
Ἰσότητα τιμᾶιν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
Πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις
Ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ·
Τῶι πλέονι δ᾽ ἀεὶ πολέμιον καθίσταται

Propter quam tu insanis. Illud multo melius est, o fili,
Æqualitatem colere, quæ semper amicos amicis,
Urbes urbibus, et socios sociis
Colligat. Æqualitas enim est acceptum quid hominibus:
Abundantiori vero semper inimicum est

S. πλείστοις συμβαίνει· δεῖ οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐπιστατεῖν, καὶ μὴ διὰ τὸ ὑπερθετικὸν ἐξαπατᾶσθαι, καὶ προδιδόναι τὴν τοῦ λόγου ἔννοιαν. 542. Φιλοτιμίας] Κενοδοξίας, μέσον γὰρ τὸ τῆς φιλοτιμίας ὄνομα. 544. Κἀξῆλθ᾽] Ἀπέβη, ἐτελεύτησεν. Ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων] Πολλὰ γὰρ τῶν κακῶν ἐπὶ φθορᾷ τῶν ἀπολλυμένων ἀπαλλάσσεται· ὡς νόσος, καὶ πυρετοὶ σφοδροὶ καὶ διάφοροι. 545. Ἐφ᾽ ἧ σὺ μαίνῃ] Ἧς σὺ ἐρᾷς, τοιαύτης οὔσης δηλονότι. 548. Τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον] Ἀντὶ τοῦ δίκαιον, καὶ ἀσφαλὲς, καὶ βέβαιον· οἱ γὰρ νόμοι ἀμετάτρεπτοι εἰσίν. Ἄλλως. Νόμου δύναμιν ἔχον, τουτέστιν ἀσφαλὲς, φίλιον, ὑπάρχει. 549. Τῷ πλέονι] Ἐπειδήπερ ἐχθρὸν αὐτῷ τοὔλασσον, ἐξ ἐκείνης παρασκευάζει ἐχθρᾶς ἡμέρας κατάρχεσθαι λέγει· ἕως μὲν οὖν ἔστιν ἰσότης παρὰ ἀνθρώποις, καὶ φιλία πάρεστιν· ἐπειδὰν δέ τις πλειόνων ἐγκρατὴς καταστῇ, πάντας τοὺς λειπομένους αὐτοῦ τῇ οὐσίᾳ ἐχ-

θεν, nimis turgide. Mecum legit *Heinsius*, *Scaliger*, *Duportus*, aliique, et, ut jam video, MS. nostrum *Coll. C. C.* *Barnes.*

Cod. Flor. male τῶν κτωμένων. χρωμένων est ap. Dion. Chrys. et Plut. Ad ἐξῆλθεν facile potest e præcedd. repeti οἴκων, quæ ellipsis frequens, ubi ἐξελθεῖν et εἰσελθεῖν junguntur. *Valck.*

545. σημαίνει J. τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς Dion. Et κάλλιστον quidem habent C. D. L. R. Leid. B. Mox 548. σ pro ξ reposui, idque ex auctoritate codicum Cant. J. K. M. R. Clementis Alex. Strom. V. p. 663. Plutarchi de Frat. Am. p. 481. A. Sympos, II. 10, 2. p. 643. F. Dionis. Leve hoc, nec monendum duxissem, nisi ut notent tirones, nos, hac lectione admissa, bis iambum pro spondeo lucrari. *Por.*

Cf. Erasm. Adag. *Dimidium plus toto.* Dion. Chr. Τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς I. τ. Cur τέκνον mutarit in βροτοῖς, apparet. Extra scenam loci comicorum et tragicorum quum ab aliis adhibebantur, non egebant istiusmodi appellationibus, nec nominibus propriis. κάλλιστον King. post Piersium recepit, ut et Leid. 2. habet. Sed Valck. præfert κάλλιον, quod in Leid. 1. et Flor.

κάλλιστον D. *Beck.*

546. ss. Laudant Clem. Alex. Strom. 5. 663. Plut. T. II. p. 481. A. et 643. F. Dio Chrys. l. l. qui v. 547. habent συμμάχους—συμμάχοις. In hoc et aliis etiam compositis Attici ξὺν scribere maluerunt. *Valck.*

547. συμμάχους — συμμάχοις scripsit Br. *Beck.*

548. Speciosam, sed falsam lectionem, μόνιμον, præbet Plutarchus 481. A. δόκιμον male conjicit Musgravius. *Por.*

Plutarch. etiam p. 484. B. C. ad lectionem μόνιμον alludit. Eam Valck. hac de causa olim præferebat: filio, juris omnis et æqui contemtori, parum profectura videbatur Jocasta, si persuasisset, æqualitatem esse νόμιμον, plurimum contra, si μόνιμον, *durabilem*, esse demonstraret. Μόνιμον est quidquid durabile et permanens est. Sæpe autem dicitur apud Eurip. non esse durabile. — Fuisse porro jam antiquitus hic duplicem lectionem censet Valck. νόμιμον et μόνιμον. Nam νόμιμον est in Leidd. et Flor. Codd. et Clem. Alex. atque Dion. Chrysost. et per se νόμιμον bonum est. ἰσότης enim et τὸ ἴσον sæpe νόμιμον atque δίκαιον dicitur. Tametsi, vero aptius ad persuadendum sit μόνιμον, a poëta, qui Socratem audiverat, tamen profectum esse νόμιμον Valck. nunc censet ob ea, quæ sequuntur v. 551. ss. quibuscum tamen ab eo, cui μόνιμον placuerit, comparandum esse Dion. Chrysost. Or.

Τοὔλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.

Id quod minus est, et inchoat statim hostilem diem.
Etenim mensuras hominibus et pondera
Æqualitas ordinavit, et numeros constituit:

S. θροὺς αὐτῷ καθιστᾷ, καὶ βασκάνους, οὐκ ἀνεχομένους τὴν τῆς τύχης ὑπεροχήν. 550. Ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας] Τὸ ἐχθρᾶς ἡμέρας οὕτω νοητέον· ὅτι οἱ πλεονεκτοῦντες ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν τοῦτο ποιοῦσι, δῆλον δὲ ὅτι πρόσθεν εἶπε περὶ τῆς φιλοτιμίας, "Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους, καὶ πόλεις εὐδαίμονας Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων." 551. Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν] Ἐν τούτοις γὰρ τὸ ἴσον, καὶ γὰρ διὰ τῶν μέτρων καταλαμβάνεται τὸ ἴσον. Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι] Καὶ γὰρ ἡ ἰσότης ἔταξε μέτρα ἀνθρώποις, ἀντὶ τοῦ διὰ τὴν ἰσότητα καὶ μέτρα ἐτάχθησαν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ μέρη σταθμῶν, καὶ ἀριθμός. Μέτρα δὲ τὰ μετροῦντα λέγει, οἷον μέδιμνον, ἢ τοιοῦτό τι. 553. Νυκτός

17. p. 249. D. et 250. A. monet.— Solonis dictum est ap. Herod. 1, 96. τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ. *Beck.*

νόμιμον] Apud Plutarchum in Lib. de Fr. Am. [p. 481. A.] μόνιμον legitur, quod prima facie adblanditur. Sed videndum, an, hac lectione recepta, recte argumentum procedat. Dicit Jocasta; *æqualitatem urbes urbibus, socios sociis ligare.* Sequitur ratio: *quia sua natura stabilis est.* Imo contrario modo argumentandum erat: *Æqualitas permanens et durabilis est, quia socios sociis, urbes urbibus ligat.* Si mentem auctoris assequor, hoc voluit dicere: *Æqualitas socios sociis ligat, quia quod æquale est, sua natura hominibus gratum est.* Qui quidem sensus ut efficiatur, legendum:

τὸ γὰρ ἴσον δόκιμον ἀνθρώποις ἔφυ.

δόκιμον ἀνθρώποις, ut δοκιμώτατος Ἑλλάδι Suppl. v. 279. *Musg.*

549. πλείονι multi codices, sed πλέονι Ald. L., Clemens, Dion, Plutarchus p. 643. F. Aristoteles Eth. Eudem. VIII. non longe ab initio. *Por.*

Τῷ πλέονι etc.] *Aristot. Ethicorum* Eudem. l. 8. c. 1. hujus et sequentis versus mentionem facit: sed apud eum vitiose scribuntur. Correctionem hinc sumere licet. *Æmilius Portus.*

πλείονι D. *Beck.*

Leid. 2. τῷ πλείονι δ' ἀεὶ — sed vulgatum habent Aristotel. Ethic. Eudem. 8, 1. p. 186, 10. Dion Chrysost. p. 249. B. Clem. Alex. p. 667, 17. Plutarch. Sympos. 2, 10. p. 643. F. Ἰσότης contra pro coagulo amicitiæ habebatur. *Valck.*

550. ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας Ald. et pars codicum. Sed θ', non δ', Cant. C. et Clemens, pro v. l. M. R. ἔχθρας θ' ἡμέρα Aristot. ἔχθρας θ', ἧς ἐρᾷς, conjicit Valckenærius, contra quem recte laudat Musgravius Sophoclem Trach. 654. ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν. *Por.*

Ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας] Cum MS. δ' rejicio, et θ' in illius locum substituo: Ratio cuivis in promtu. *Barnes.*

Apud Aristot. est, ἔχθρας θ' ἡμέρα κατάρχεται, *inimicitiamque dies exorditur.* Si μία subintelligas, oritur certe sensus vulgata melior, atque hoc modo capit Abresch. Auct. Dil. Thuc. p. 317. Valcken. concedit, δούλιον, ἐλευθέριον, ἦμαρ occurrere, sed nunquam ἡμέραν ἐχθράν. Hinc emendat: ἔχθρας θ' ἧς ἐρᾷς—*illa vero, quam deperis, inimicitiam orditur,* vel *auspicatur*, nempe φιλοτιμία, regnandi cupiditas immoderata. ἐρᾷν sæpe apud Eurip. *ardenter desiderare.* κατάρξασθαι proprie victimam auspicari, vel designare mactandam. Emendationi Valck. favere videtur locus Plutarchi p. 644. C. οὐ γὰρ οἰκείου κτῆσις, ἀλλ' ἀφαίρεσις ἀλλοτρίου καὶ πλεονεξία περὶ τὸ κοινὸν ἀδικίας ἦρξε καὶ διαφορᾶς. Verba ἧς ἐρᾷς poterat omittere, unum spectantia Jocastæ filium. Quæ enim propria erant scenæ, omitti solebant ab iis, qui locum laudabant. v. Strabo l. 16. p. 1105. C. coll. Phœn. v. 34. ss. Sed duo alii Plut. loci p. 483. D. T. II. et p. 453. A. T. I. favent lectioni ab Aristot. memoratæ. *Beck.*

ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας] Accipio pro ἐχθροῦ βίου, ut νέαν ἁμέραν Ion. v. 732. idem procul dubio est, quod νέον βίον, et ἐπίπονον

Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς
Ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
Κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.

Obscuraque palpebra noctis, et lumen solis,
Æqualem meant annuum circulum:
Et neutrum horum duorum victum invidet alteri,

S. τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον] Ἀντὶ τοῦ ἡ σκοτεινὴ ὄψις τῆς νυκτός. Ἡλίου τε φῶς] Καὶ ἡ ἡμέρα. 555. "Φθόνον ἔχει] Ἀντὶ τοῦ μέμψιν. διὰ τὴν ἰσότητα παραχωροῦσιν ἀλλήλοις "τὸ νικᾷν, ἀνελλιπῶς λάμποντες." Νικώμενον] Ὑπὸ τοῦ ἑτέρου· ἤγουν ὑπεῖκον τῷ ἑτέρῳ, καὶ ὑπεξιστάμενον. 556. Εἶθ' ἥλιος μὲν] Ἥλιος μὲν καὶ ἡ νὺξ τῷ ἴσῳ δουλεύουσι, σὺ δὲ ἐν βροτοῖς οὐκ ἀνέξῃ, τῶν δωμάτων ἔχων τὸ ἴσον, δουλεύειν τῇ ἰσότητι; Δουλεύει] Κατὰ διαδοχὴν καὶ ἰσότητα. Δουλεύει βροτοῖς] Εἰς τὸ δουλεύειν τοῖς βροτοῖς, ἐξ ἴσου ἄνωθεν λάμβανε· τουτέστιν εἰς ὑποζυγίαν ἀνθρώπου ἥ τε νὺξ καὶ ὁ ἥλιος γενόμενοι, ὁ μὲν, ἵνα ἐργάζωνται, ἡ δὲ, ἵνα ὕπνῳ τοὺς κόπους ἀναπαύωσιν, οὐκ ἔχουσι πλεονεξίαν πρὸς ἀλλήλους.

ἀμέραν Soph. Trachin. v. 667. nihil aliud, quam ἐπίπονον βίον, quo etiam sensu nota sunt ex Homero δούλιον et ἐλεύθερον ἦμαρ. Itaque miror, vocem ἡμέρας tantopere Valckenærium offendisse, ut contra auctoritatem Plutarchi, Dionis Chrysostomi et Clementis Alexandrini, Aristotelis denique, in ἧς ἐρᾶς mutatum iverit, ἐχθρᾶς θ' habent MSS. Cantabr. Flor. Leidensium primus et Lib. P. Ed. Ald. ἐχθρᾶς δ'.

ἡμέραν *vitam* significare multis præterea exemplis confirmari potest. Sed maxime miror, Aristoteli, minime inflato scriptori, phrasin hanc poëticam placere potuisse. Is utique habet τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ pro pueritia, Rhetor. II. p. 85. iterumque, ne quis mendum suspicetur, τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, *ultima vitæ parte*, p. 86. Ed. Sylb. Apud Poëtas non infrequens est phrasis. Luculentum exemplum vide *Med.* 644. Sed et alia, *Hecub.* 364. *Hippol.* 366. *Supplic.* 788. Soph. *Ajac.* 131. et 631. In *Rheso* v. 319. significare videtur χρόνος. Noster Œdipo apud Stobæum, Tit. CV.

Ἀλλ' ἡμέρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

Ἡμέρᾳ τεθραμμένος Sophoclis est apud eundem Tit. CXVIII. Posidippus ibidem, Tit XCIX.

— — ἡ δ' ἡμέρα
Ἀεί τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει. *Musg.*

551. Ald. μέτρ' in D. notatur: τὰ μετροῦντα λέγει, οἷον μέδιμνον, ἢ τοιοῦτό τι. Paullo ante θ' ἡμ. ut Barn. edidit, etiam D. et membr. Reg.

552. Valck. post κἀριθμὸν interpungi vult, ut διώρισεν ad sequentia referatur— Priscian. p. 542. et 572. legit Ἰσότητ' ἔταξε— Μέτρα, σταθμοὶ, et ἀριθμὸς sæpius conjunguntur.

διώρισεν D. *Beck.*

553. Bene confert Jortinus Stat. Sylv. III. 3. v. 19.

Similia Euripideis habet Philo Judæus p. 516. Ed. Turn. quibus Auctor cum præmittat, ὡς οἱ τὰ τῆς φύσεως ἀκριβοῦντες παρέδοσαν, videtur hæc a veteri aliquo Philosopho desumsisse. *Musg.*

554. βαδίζειν Ald. et quidam codices. Paullo ante 552. ἰσύτητ' male Priscianus I. p. 542, 7. 572, 33.

In Edd. vett. Leid. 2. et quatuor vel quinque codd. Anglicis βαδίζειν. βαδίζει est Canteri conjectura, et codd. firmata, propter sequ. ἔχει. At Valcken. legit ἔχειν, atque adeo βαδίζειν tuetur, qui Infinitivi pendeant a διώρισεν; καὶ διώρισεν ἰσότης solem atque lunam — βαδίζειν, neutrum tamen φθόνον ἔχειν — Eadem ἰσότητι tribuit Philo Jud. p. 734. E. Ausonius de rat. Libræ v. 30. διορίζειν est definire, et in structura verborum ἔταξεν et διώρισεν videtur Eurip. imitatus esse Æschylum Palam. ap. Athen. p. 11. et Eustath:

Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας [καὶ λόχους]
Ἔταξα· σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα
Ἄριστα, δόρπα, δεῖπνά θ' αἱρεῖσθαι τρία.

Ad ἀφεγγὲς βλ. ἡλίου τε φῶς respicit Plut Quæst. R. p. 282. B. T. II. p. 1066. B. Dio Chrys. l. l. Valck. Reiskius, βαδίζειν si retineatur, etiam ἔχειν legendum monet, atque hos infinitivos a præcedentibus ἰσότης ἔταξε pendere statuit.

βαδίζει D. ut et Br. exhibet. *Beck.*

Εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
Σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον,
Καὶ τῷδ' ἀπονεμεῖς; κᾆτα ποῦ 'στὶν ἡ δίκη;
Τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,

Atque ita sol et nox serviunt hominibus:
Tu autem non sustinebis habere æquam partem regni,
Et huic tribuere suam partem? Tum vero ubi est jus?
Quid Tyrannidem, beatam injustitiam,

S. 559. Τί τὴν τυραννίδ'] Λείπει τὸ οὖσαν, καὶ τὸ ὡς. τί τιμᾷς τὴν τυραννίδα ἀδικίαν οὖσαν, ὡς εὐδαίμονα καὶ μακαρίαν. Ἄλλως. Αὐτὴν τὴν τυραννίδα, εὐδαίμονα ἀδικίαν φησί. τί τιμᾷς τὴν εὐδαίμονα ἀδικίαν; Εὐδαίμονα] Ἔδει, φασὶν, δυσδαίμονα αὐτὴν εἰπεῖν, ἵνα τὸν Ἐτεοκλέα τῆς περὶ αὐτὴν ἀσεβοῦς ἐπιθυμίας ἀποστρέψῃ. Τί τὴν τυραννίδ'] Τί τὸ τυραννεῖν, εὔδαιμον τιμᾷς, τουτέστιν ἡγῇ, ἄδικον ὄν; ἢ καὶ οὕτως. τί τὸ τυραννεῖν, εὔδαιμον ἄδικον ἡγῇ, ἤγουν ἀδικίαν καλλίστην; ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὄπισθεν φησὶ, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν. Εὐδαίμονα, Τιμᾷς] Εὐδαίμονα κρίνεις, ὠφείλεν· ἵνα δὲ δηλώσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν αὐτοῦ σέβας, καὶ ὅπως αὐτὸς αὐτῆς ἡττᾶται, καὶ ὅπως αὐτὸς αὐτὴν θαυμάζει, οὐχ ἁπλῶς λέγει, κρίνεις, ἀλλὰ τιμᾷς. ὅμοιον ὡς ἐάν τις εἴπῃ, δίκαιον σέβομαι τὸν θεὸν, ἅμα τῇ πίστει, τοῦ εἶναι αὐτὸν δίκαιον, ἐμφαίνων διὰ τῆς λέξεως καὶ τὸ περὶ αὐτὸν σέβας. Ἄλλως. Εὐδαίμονα κρίνεις, ὤφειλεν. ἵνα δὲ δηλώσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν αὐτοῦ

βαδίζει] Ita in tribus MSS. reperit Kingius. Accedunt Flor. Leidensium unus et Lib. P. Ed. Ald. βαδίζειν. *Musg.*

555. Κοὐδ' ἕτερον αὐτῶν D. *Beck.*

556. Ridet Strattis Phœnissis apud Polluc. IX. 124. εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε. *Por.*

Εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς] Ex hoc versu ita *Origenes* contra *Celsum* l. 4. p. 214. Σαφὲς δὲ, ὅτι οὐ μόνον Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν τινες εἰρήκασιν, ἡμῖν δουλεύειν ἥλιον καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ· ἀλλὰ καὶ ὁ κατά τινας Σκηνικὸς φιλόσοφος, καὶ φυσιολογίας τῆς Ἀναξαγόρου γενόμενος ἀκροατής· ὅστις ἀφ' ἑνὸς λογικοῦ τοῦ Ἀνθρώπου συνεκδοχικῶς πᾶσι τοῖς λογικοῖς τεταγμένα ἐν τῷ Παντί φησι δουλεύειν, δηλούμενα ἐκ τοῦ· Ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς, etc. Hunc locum laudat etiam *Isidorus* Pelus. l. 4. Epist. 58. *Barnes.*

Traduxit Strattis ap. Polluc. 9, 124.

Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις,
Ὅταν λέγωσιν· Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.

Huic joco occasionem dederunt verba Eurip. δουλεύει βροτοῖς. Æque acerbe hæc verba exagitavit Celsus ap. Orig. c. Cels. p. 214. Laudatur versus etiam ibid. p. 180. ap. Euseb. Præp. Ev. 6. p. 259. C. (ubi δουλεύειν) Theodoret. Therap. 4. p. 62, 49. et Isidor. ap. Barn. in quibus ἥλιος pro eo, quod olim ἅλιος. — εἶτα initio sententiæ interrogat, *Itane, Siccine vero, Ergo.* v. Valck. *Beck.*

557. ἔχειν Eusebius Præp. Evang. VI. p. 259. C. Theodoretus Therap. IV. p. 62, 49. Recte, opinor, observat Valckenærius, Euripidem in hac formula participio semper uti; quapropter in versu sequenti, sive ἀπονεῖμαι cum Aldo et MSS. quibusdam leges, sive ἀπονέμειν cum Bodleianis, Leidensibus, C. J. L. errabis. In temporum rationem peccant νείμας et ἀπονείμας. Ac poteris quidem ἀπονέμων, sed leviori mutatione ἀπονεμεῖς dedi, ut quasi de novo initium faciat, sicut Hec. 848. εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς, Στρατῷ τε μὴ δόξαιμι. Ubi poterat ab ὥστε verbum suspendere, non ab εἴ πως, et scribere μὴ δόξαι 'μέ. *Por.*

Valck. auctore Br. restituit Atticam formam ἀνέξει, ut et v. 582. κατάρξει. V. Br. ad Æsch. Prom. 293. *Beck.*

Ap. Euseb. et Theodoret. ἔχειν, ut Isocr. ad Demon. p. 10. C. ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν, sed ἔχων genuinum, et jungitur sæpissime verbo ἀνέχεσθαι participium, semper ap. Eurip. — Veteri more scribi debet ἀνέξει. *Valck.*

558. ἀπονέμειν pro ἀπονεῖμαι e Cant. et Leidd. Valck. Battier. volebat ἀπονείμας ob præcedens ἔχων. Salmas. emendavit καὶ τῷδε νεῖμαι — Νέμειν et Ἀπονέμειν est proprie patris, qui filiis distribuit bona.

Τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι; τὸ δὲ
Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
Ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι,
Βούλει· τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον·

Honoras supra modum, et magni facis hoc?
An circumspici est honorificum? at inane.
An multum laborare, habens multa in domo,
Vis? quid est Superfluitas: nomen habet tantum:

S. σέβας, καὶ ὅπως αὐτὴν θαυμάζει, οὐχ ἁπλῶς λέγει, κρίνεις, ἀλλὰ τιμᾷς, ὅμοιον, ὡς ἐάν τις εἴποι, δίκαιον σέβομαι τὸν θεὸν, ἅμα τῇ πίστει τοῦ εἶναι αὐτὸν δίκαιον, ἐμφαίνων διὰ τῆς λέξεως καὶ τὸ περὶ αὐτὴν σέβας. Cod. D. 560. Τιμᾷς] Ὤφειλεν εἰπεῖν ἡγῇ· ἐπεὶ δὲ, ὅπερ νομίζει τις κάλλιστον, τοῦτο καὶ τιμᾷ, ἀντὶ τοῦ ἡγῇ, τὸ τιμᾷς εἶπε. τὸ δὲ Ὑπέρφευ, σχετλιαστικὸν ὂν, διὰ μέσου ἔθηκεν. "Ὑπέρφευ] Ὑπεράγαν. διὰ μέσου σχετλιασ-"μοῦ, τὸ ὑπεράγαν ἀναπεφώνηται." "Καὶ μέγ' ἥγησαι] Καὶ μέγα τοῦτο νομίζεις τὸ "ἄρχειν." 561. Περιβλέπεσθαι τίμιον] Τὸ περιβλέπεσθαι, καὶ θαυμάζεσθαι, τίμιον τοῦτο δηλοῖ, ἤγουν τὸ ἄρχειν. Ἄλλως. Ἐν ἤθει πευστικόν. μέγα νομίζεις τὸ περίβλεπτος εἶναι, καὶ περιφανὴς παρὰ πᾶσιν; ἢ οὕτως· ἀλλὰ τὸ περιβλέπεσθαι τίμιον νενόμικας· κενὸν μὲν οὖν τοῦτο. 563. Ὄνομ' ἔχει μόνον] Ὄνομα ἔχει μόνον, ἔργον δὲ δηλονότι οὐκ ἔχει. εἶτα ἐπάγει τὴν αἰτίαν· ἐπεὶ τάγε ἀρκοῦντα ἱκανὰ, εἴ τις τὸ πρᾶγμα σὺν φρονήσει

ἀπονέμειν D. Brunck. edidit: ἀπονέμων. *Beck.*

ἀπονέμειν] Ita MSS. Cantabr. Bodl. et Leidenses duo. Ed. Ald. ἀπονεῖμαι. *Musg*

559. Versum, quem Euripidis esse putat Valckenærius, in Append. Vat. Prov. II. 6. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ, inter fragmenta incerta 45. collocavit Musgravius, Stobæi Gesneriani margine XLVII. (XLIX.) p. 343. 49. fretus. Sed Dionysium solum habet Grotii editio; et Dionysio seniori diserte tribuit Plutarchus de Fortuna Alexandri p. 338. C. *Por.*

560. Vulgo editum erat, καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε; Secutus sum Valckenærium recte distinguentem, sed non recte emendantem τί δὲ π. Ælianus V. H. II. 12. ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Εὐριπίδου, περιβλέπεσθαι σπεύδει, ὅτι δὲ τοῦτό ἐστι κενὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί. Sic, dudum ante quam Casaubonus ex conjectura aut editores ex MSS. emendassent, locum laudavit Lambinus ad Horat. Serm. II. 3, 13. *Por.*

Τιμᾷς ὑπέρφευ] Licet *Scholiastes* ὑπέρευ legere videatur, quod authenticum quidem est, ab εὖ; metri tamen ratio postulat, (nisi ὑπέρευγε legamus) ut antiquam lectionem retineamus, ὑπέρφευ; quod æque authenticum est; et ita MS. nostrum legit. Et iterum occurrit *Herc. Fur.* v. 1324. Φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας. Item *Æschyl.* Pers. Ὥστ' οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα δεῖ φρονεῖν. Idem videtur, quod ὑπερφυῶς. Et hoc moneo, quia in vulgaribus Lexicis neutrum occurrat; ne paulo rudioribus offendiculo simus. *Barnes.*

ὑπέρφευ perperam fuit Piersio suspectum. Hes. Ὑπέρφευ· ὑπεράγαν. Loca Eurip. et Æsch. ad quæ respexit, collegerunt Barn. h. l. et Abresch. ad Æschyl. Pers. 822. Scholiastes accepit ut adverbium σχετλιαστικὸν, non inepte, sic censeri deberet ad Jocastæ indignationem designandam interjectum. Plutarch. de Aud. poët. p. 25. A. B. propter abusum vocis Εὐδαίμων nostra laudavit, respexit huc etiam Arrian. diss. Epict. 4, 5. p. 606. et in Enchir. p. 38.

560. s. Præeunte Valck. Br. mutavit distinctionem ita:

τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι; τὸ δὲ
περιβλέπεσθαι, τίμιον;

In D. est: καὶ μέγ' ἡγῆσαι τόδε, περιβλέπεσθε (sic) τίμιον. *Beck.*

561. Valck. ita scribi et distingui vult: — ἥγησαι; τί δὲ Περιβλέπεσθαι; τίμιον; κενὸν μὲν οὖν. *Quid autem est digito monstrari? pulcrum? imo vero res inanis.* Heathius improbat: *dum acumen nimium,* ait, *sectatur vir doctus, a styli Euripidei simplici majestate quam longissime recedit.* Respicit hoc Plutarch. in Gryllo p. 986. A. et Ælian. V. H. 2, 12. Pro πε-

Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖσι σώφροσιν.
Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ,
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.
Ὅταν δὲ χρῄζωσ', αὔτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.
Ἄγ', ἤν σ' ἔρωμαι, δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,
Πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;

Nam quæ satis-sunt sufficiunt moderatis.
Neque enim homines proprias possident opes,
Sed habentes a diis datas, curamus eas :
Quum autem *illi* volunt, auferunt ipsas rursus :
Age, si interrogem, duas sententias proponens simul,
Utrum regnare, an urbem servare mavis?

P. τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν δὲ ἔχοντες χρήματα φροντίζομεν· ὁπόταν δὲ θέλωσιν, αὐτὰ πάλιν ἀφ' ἡμῶν λαμβάνουσιν· ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνιμος, ἀλλὰ πρόσκαιρος. ἄγε ἀποκρίθητι, ἐάν σε ἐρωτήσω, δύο λόγους προβαλλομένη, ἆρα τυραννεῖν θέλεις, ἢ τὴν πόλιν σῶσαι; πάντως ἐρεῖς μοι τυραννεῖν, ἐὰν δὲ νικήσῃ οὗτος, καὶ ἡ τῶν Ἀργείων ἰσχὺς τοὺς Καδμείους νικήσῃ,

S. λογίζοιτο· εἰ οὖν ἱκανὰ τὰ ἀρκοῦντα, τὸ πλέον, δηλονότι τοῦ ἀρκοῦντος, ἄχρηστον ἂν εἴη καὶ περιττόν· εἰ δὲ περιττόν ἐστι καὶ πρὸς οὐδὲν * χρήσιμον, εἶτα πλέον λέγεται, ἔργῳ δὲ τὶ ἂν πλέον ποιήσειεν ἐκεῖνο, οὗ χρεία οὐδεμία ἐστί; 564. Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦνθ'] Ἐπειδὴ

* Cod. Leid. habet, χρησιμεῦον, εἶτα π. λ. ὀνόματι μόνῳ δηλονότι λέγεται. *Beck.*

ριβλέπεσθαι frequentius dicitur ἀποβλέπεσθαι. *Beck.*

562. Ἠ D. pro ἦ. *Beck.*

563. πλεῖον D. *Beck.*

564. τοῖς γε Ald. et codicum pars cum Clemente Alex. Strom. VI. p. 751. τοῖς δὲ J. τοῖς sine γε Stobæus XCIII. (XCV.) p. 514, 41. in editt. Trincavelli et Gesneri. τοῖσι C. K. L. M. R. L. duo Leidenses. *Por.*

Τοῖσι σώφροσιν] Ita MS. legit, quare τοῖς γε inter varias lectiones repono. *Barnes.*

σώφροσι D. Br. edidit τοῖς γε σώφροσιν. *Beck.*

In cod. Cant. et 2. Leid. τοῖσι σώφροσιν, sed Valck. ex Edd. vett. cod. Flor. et Clem. Alex. Strom. 6. p. 751, 5. recepit τοῖς γε σώφροσιν. In Stob. Gesn. p. 514, 41. vulgatur τοῖς σώφροσιν. Grotius in St. p. 383. posuit τοῖς γε, sed in Adnot. ad Matth. 6. 25. τοῖσι — Sæpe bis in uno versu ponitur γε, et alterum γε h. l. significat *certe, saltem*, ut non raro in hac (ἥ γε σώφρων) similibusque formulis. Nonnunquam tamen τοῖσι σώφροσι recte legitur. *Valck.*

565. Κέκτηνται] *Attice* pro κεκτημένοι εἰσί: sic *Sophocl.* Œdip. Colon. v. 1299. τετίμηνται: sic *Eurip.* Electr. v. 1007. κεκόσμηνται· Et *Danaë* v. 70. ἐμμεμόχθηνται. Vid. quæ Nos ad *Herc.* Fur. v. 548. *Barnes.*

565—567. Leguntur ap. Stob. T. 92. p. 512, 6. V. 566. pro ἔχοντες cod. Flor. ἑλόντες. Sed in edita lectione cum ceteris codd. conspirat Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 116. A. *Valck.*

566. ἑλόντες Flor. *Por.*

567. Post hunc sequebatur versus quidem Euripideus, sed ex alia tragœdia adscriptus, et merito a Valckenærio damnatus, Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος. Citatur, notante Viro summo, a Plutarcho Consol. ad Apollon. p. 104. A. et Inonis fragmento præponitur, unde et hunc eodem pertinere conjicit. Eadem fere verba Sextus Empiricus A. M. XI. 54. Electræ versui 949. præponit, cum debuisset scribere, ὁ δ' ὄλβος ἄδικος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνών. Errores vero innumeri ex permiscendis similis sententiæ excerptis provenere. Idem Sextus VI. 15. laudat, ut ex Aristoph. Nub. 958. Λέξας τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον. Ve-

Ἐρεῖς τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
Ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
Ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας,
Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
Ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,

Regnare dices? Si vero vicerit te iste,
Et Argivorum hastæ exercitum Thebanum fuderint.
Videbis domitam Thebanorum civitatem hanc:
Videbis etiam multas puellas captivas,
Vi raptas ab hostibus.
Acerba igitur hæc potentia, quam habere quæris,

P. θεάσῃ φθαρὲν τὸ ἄστυ τῶν Θηβαίων, καὶ πολλὰς κόρας αἰχμαλωτιζομένας σὺν βίᾳ παρὰ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν. ἐπώδυνος λοιπὸν ὁ πλοῦτος καὶ αἰσχύνης αἴτιος γενήσεται ταῖς Θήβαις, ὅντινα ζητεῖς κεκτῆσθαι.———

S. τὰ ἀρκετὰ, καὶ μεμετρημένα, τοῖς φρονίμοις ἱκανὰ λελόγισται. 565. Ἴδια] Φυσικὰ, ἤγουν παρεπόμενα τῇ ἰδίᾳ φύσει. "Οὔτοι ——— ἴδια] Οὐχ ἡμέτερα, ἀλλὰ τῶν θεῶν "εἰσὶ τὰ πράγματα." 567. Ὅταν δὲ χρήζωσ'] Ἀντὶ τοῦ βούλωνται. Ὅταν δὲ βούλωνται καὶ χρείαν ἔχοιεν παρασχεῖν αὐτὰ ἑτέροις, πάλιν ἀφαιροῦνται. 573. Κόρας] Τὰς ἐν νέᾳ φησὶν ἡλικίᾳ. 575. Ὀδυνηρὸς] Γράφεται καὶ Δαπανηρὸς, ὅ ἐστιν ἐπιζήμιος· ἀνάγκη γὰρ εἰς πόλεμον συμμάχους προτρέψασθαι, καὶ δαπανᾶν. Ὀδυνηρὸς] Ἐπώδυνος, ὀδύνης αἴ-

rum is Teleclidæ est versus apud Athen. VI. p. 268. B. *Por.*

567. αὖτ' D. et Br. edidit. *Beck.*

567. Post hunc versum, in edit. Beck. sequitur hic alius,

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος. 561

Ver. 561. (B.) Valck. non negat, versum esse Euripideum, sed ex alio dramate ob sententiæ adfinitatem censet hic annotatum esse. Nullum enim reperiri nexum inter hunc versum et præcedd. Laudat Plutarch. Cons. ad Ap. 104. A. atque inde conficit V., eum olim lectum esse in Inone præpositum illis versibus, qui apud nos fr. Inus n. 16. ubi vide. Etiam Sext. Empir. Ἀντιῤῥ. 11, 54. p. 701. eum habet, sed adjunctum alii ex Electr. 948. ut ap. Sext. librariorum errori tribuendus videatur.

Ὁ δ' ὄλβος — ἐφήμ. Hunc versum, quem margini adscriptum a librario censebat, omisit Br. *Beck.*

Hunc versum, ut non satis apte præcedentibus cohærentem, ejicit Valckenarius. Neque ego quidem diffiteor, nexum orationis hoc in loco subobscurum esse. Sed lemor forte medicina suffecerit:

ὧδ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος. *Musg.*

568. προσθεῖσ' pars codicum, sed λόγω pro λόγους tantum non omnes. *Por.*

Pro λόγους Valck. e Leid. 1. et Flor. dedit λόγω. In Leid. 2. et codd. Angl. προσθεῖσ', unde King. effecit δύο λόγω προσθεῖσ' ἅμα, *in eadem oratione bina complectens,* quod repudiat Valck., refutavit etiam Heath. Eo auctore λόγος sæpe est *res, de qua habetur oratio, vel haberi potest, quæ in deliberationem cadit et cognoscendo proponitur,* ut δύο λόγω προθεῖσ' sit *res duas tibi ad deliberandum proponens.* Τυραννὶς unus erat λόγος, alter πόλεως σωτηρία. Inficetam vero sententiam oriri censet Heath. e lectione King., quæ quidem ita reddi debeat: *Age si te rogem duas res simul orationi addens.*—In Schol. Pind. Ol. 6, 83. p. 73. A. est: Ἄγ' ἤν σ' ἔρομαι δύο λόγω, quod turpe Græci magistelli peccatum appellat Valck.

Ἄ γ' ἤν — D. Mox idem δύο λόγω προσθεῖσ'—Br. e membr. recepit δύο λόγω. *Beck*

Γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.
Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω·
'Αμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἰς σ' ἀνήψατο·
'Ασύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.

Fiet Thebanis : tu vero es ambitiosus.
Tibi quidem hæc dico ; tibi vero, Polynices, hæc declaro :
Adrastus contulit in te stultam gratiam :
Et stultè venisti tu quoque, expugnaturus patriam.

S. τιος. Ἄλλως. Ἐπειδὴ πρὸς ὄλεθρον σὸν, καὶ τοῖς σοῖς συμβήσεται· ἔστι δὲ τοῦτο συμπέρασμα τῶν ἄνω. Ἄρ' ὁ π.] Συλλογιστικὸν ἐνταῦθα τὸ ἆρα, οὐκ ἀποῤῥηματικόν. Ὁ πλοῦτος] Ἡ εὐδαιμονία. 576. Φιλότιμος] Πλεονέκτης καὶ ἄδικος δόξεις, καὶ φιλόνεικος. 577. Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ] Ἵνα μὴ δόξῃ δυσχερὴς Ἐτεοκλεῖ, αὐτῷ μόνῳ ἐπιτιμῶσα, στρέφεται καὶ πρὸς Πολυνείκην· τοιούτους γὰρ τοὺς διαλλακτὰς δεῖ εἶναι, μὴ πρὸς ἕνα τῶν μαχομένων, ἀλλὰ πρὸς ἀμφοτέρους χρῆσθαι τοῖς λόγοις, ἵνα μὴ, πρὸς ἕτερον νεύοντες, τὸν ἕτερον ἀγριαίνωσιν. 578. Ἀμαθεῖς] Ἀνοήτους, μωράς. ἀμαθεῖς χάριτας λέγει δοῦναι αὐτῷ τὸν Ἄδραστον, ἐπειδὴ κατὰ τῆς πατρίδος ἐπιστρατεῦσαι αὐτὸν παρεσκεύασεν. Ἀνήψατο] Ἀνέθηκε, * παρήψατο, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, τῶν ἀποδεσμουμένων εἰς λιμένα. 579. Πορθήσων] Ἀσυνέτως δὲ καὶ σὺ ἦλθες λεηλατήσων τὴν πόλιν, ἑνὶ γὰρ διαφερόμενος,

* Παρήψατο] Περιήψατο vult Valck. *Beck.*

569. σῶσαι πόλιν male inverso ordine D. *Beck.*

570. King. post τυραννεῖν sustulit interrogationis notam, improbante Valcken. qui dicit, esse βραχυλογίαν, et sensum apertum hunc : *Age, si te interrogem, duorum dans optionem, utrum malis ; regnare, vel servare civitatem, dicesne, regnare* te malle ? *Beck.*

572. Cod. Flor. Θηβαῖον — Δαμασθῆναι πόλις sæpe dicitur ap Æsch. v. Valck. *Beck.*

573. ss. Expressit Seneca Phœn. 573. ss. *Matres ab ipso conjugum raptas sinu Sævus catena miles imposita trahet ? Beck.*

575. 'Οδυνηρὸς] Alias δαπανηρός. Vid. *Scholiast. Barnes.*

Pro 'Οδυνηρὸς Schol. Δαπανηρὸς, quod Salmasio placuisse dicitur. ἄρ' recte B. et King. nam quoties prima vocis ἄρα syllaba longa esse debet, scribenda cum circumflexo. Jam cum, Scholiasta monente, hic versus Jocastæ adversus Eteoclem disputationem concludat : Valck. censet, sequentem Γενήσεται etc. spurium esse, quod et Brumoy Th. des Grecs. T. IV. p. 170. s. sensisse videtur. Cur enim πλοῦτος Thebis potius, quam Eteocli, dicatur ὀδυνηρός ? frigidum etiam, quod additur φιλότιμος δέ συ ; hoc enim jam in orationis exordio posuerat Jocasta. Contra Heath. censet, versum esse elegantissimum ; dici πλοῦτον Thebis ὀδυνηρὸν, quia, ut πλοῦτος retineretur, civitas erat vastanda ; neque vero verba φιλότιμος δέ συ frigere, cum iis hæc sententia, affectu plenissima, insit : *Ambitioni te supra modum deditum esse oportet, si, ut ei obsequaris, reipublicæ salutem, et omnia, quæ tibi carissima esse debent, in extremum discrimen committis.* Reiskius monet, verba φιλότιμος δὲ σὺ idem valere, quod φιλοτιμία σὴ, mavult tamen φιλότιμον δὲ σόν.

ἄρ' D. Et suprascr. συλλογιστικὸς ἐνταῦθα ὁ ἄρα, οὐκ ἀπορηματικός. *Beck.*

576. Et hunc versum spurium judicat Valckenærius, dissentiente Brunckio, Equidem non inficior, languidulum esse, sed eo resecto, nimis abrupta erit sententia. Vide igitur an legendum sit, Κεκλήσεται Θήβαισι. In Suppl. 915. pro γένεσθαι veram lectionem servavit Stobæus p. 3. κεκλῆσθαι. *Por.*

Φιλότιμος] Alias φιλόνεικος. Vid. *Scholiast. Barnes.*

Legendum puto :

γενήσεται Θήβαις, ἀφιλότιμος δέ σοι.

ἀφιλότιμος pro ἄτιμος, nescio, an Euphemismi gratia. Plutarchus in Dione, p. 1760. ἀφιλότιμον εἶναι καὶ ἄζηλον τὸν ἄρ-

Φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
Πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἄρα στήσεις δορός;
Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων ἑλὼν πάτραν,
Κεὶς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς,

Age, si ceperis hanc urbem, quod nunquam, oro, fiat,
Per Deos quomodo eriges trophæa istius pugnæ?
Quomodo verò primitias dedicabis in sacrificando, captâ patriâ?
Et quomodo inscribes spoliis ad flumen Inachi?

S. ἁπάσῃ τῇ πόλει ἐπάγεις κίνδυνον· καὶ ταῦτα ἐπιστάμενος, οὐ δημοκρατουμένην, ἀλλὰ μοναρχουμένην. 580. Εἰπὲ, ἢν παραλάβῃς κείνην, ὃ εἴθε μὴ συμβαίη. 581. Τρόπαια] Εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπειδὰν ἐνίκων τοὺς ἀντιπάλους, ἀνιστᾷν τείχη, γράφοντες ἐνταῦθα τὴν κατὰ τούτων νίκην, ἀείμνηστον ἐνταῦθα καθιστάντες τὴν σφῶν αὐτῶν ἀρετὴν, ἅπερ ἐκάλουν τρόπαια, ὡς δεικνύντα τὴν τῶν ἐναντίων τροπήν· ἔμελλεν οὖν καὶ Πολυνείκης, εἴπερ ἐνίκησεν Ἐτεοκλέα, τοῦτο ποιήσειν, ἐπιγράψειν τε τὴν κατὰ τῆς πόλεως πόρθησιν· ὃ ἐπειδὴ πλείω μέμψιν εἶχεν αὐτῷ, ἢ φιλοτιμίαν, ἀποτρέπει ἡ μήτηρ τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν συμβολῆς, οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀσπίδας τῶν πολεμίων σκυλεύοντες τοῖς θεοῖς ἀνετίθουν, ὡς αἰτίοις τῆς νίκης, ἐπιγράφοντες εἰς αὐτὰς, ἃ καὶ ἐν τοῖς τροπαίοις. Τρόπαια] Νικητήρια. ἀπὸ τοῦ τρέψαι καὶ διῶξαι τοὺς πολεμίους. λέγει δὲ τὰ ἱστάμενα συμβόλαια τῆς νίκης. 583. Σκῦλα γράψεις] Ἀντὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἐπιγράψεις, ἤτοι τὰ ἀναθήματα τῶν πεφονευμένων, τί δ' ἔσται τὸ ἐπίγραμμα; "Θήβας πυρώσας τάσδε Πολυ-

χοντα. Id. Op. Mor. p. 60. δόξα ἄδοξος καὶ ἀφιλότιμος. Sic φιλότιμον pro ἔντιμον, Iph. in Aul. v. 342.

τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου.

Confer etiam ejusdem Fabulæ v. 22. *Musg.*

578. ἠμείψατο MSS. nonnulli, mendose. Corruptelæ fontem ostendit J. qui habet ἀμείψατο. *Por.*

Ἀνήψατο] Alias ἠμείψατο. Et ita MS. legit C.C.C. *Barnes.*

εἴ σ' D. facili errore. *Beck.*

In Leid. 2. et Cant. εἴς σ' ἠμείψατο — χάριν et χάριτας ἀμείψασθαι, *acceptum referre beneficium*, notior erat formula librario, quam vulgata, quæ tamen recte se habet. χάριτας εἴς τινα ἀνάψασθαι, itidem notat *acceptum alicui referre beneficium.* In Leid. 2. verbo ἠμείψατο superscriptum ἀνέθηκε. Hinc etiam Hesych. Ἀνήψατο· προσέθηκεν, ἀνέθηκεν. *Valck.*

579. πάτραν pro πόλιν Œnomaus Eusebii Præp. Evang. VI. p. 259. C. unde voces permutare hic et 582. malit Valckenærius. *Por.*

πορθήσων πάτραν Œnomaus ap. Euseb. Pr. Ev. 6. p. 259. probante Valck. qui contra v. 582. legit ἑλὼν πόλιν, transpositis vocabulis πόλιν et πάτραν, alteri loco πόλιν, huic πάτραν, accommodatius esse ratus. Seneca Phœn. 555.—*ne, precor, ferro erue Patriam ac penates.* Repugnat Heath. qui, in priori loco, ait, ubi simplicior orationis forma, recte ponitur πόλιν; in altero, ubi affectus commoventur, aptius intervenit πάτραν. *Beck.*

581. πῶς ἀναστήσεις Ald. MSS. Sed ἀναστῆσαι Euripidis ætate erat, *dejectum erigere:* literam igitur restitui, e MSS. infra 1672. restituendam. In Aristoph. Plut. 453. τρόπαιον ἂν στήσαιτο postulat syntaxis. *Por.*

582. κατάρξῃ Ald. κατάρξεις plerique MSS. κατάρξῃς alii; sed Cant. recte κατάρξει. *Por.*

Κατάρξῃ] Alias κατάρξεις MS. C.C.C. legit. *Barnes.*

Valck. corrigit κατάρξει et ἑλὼν πόλιν. *quomodo vero sacra redauspicaberis, urbe capta?* Præter Kingii Codd. etiam 2. Leidd. habent κατάρξεις, quod King. in contextum intulit. κατάρχειν τῶν ἱερῶν apud recentiores quidem Græcos, ut Heliodor. et Philon. Jud. legitur, sed *auspicari sacra*, vel solemni ritu, *victimam immolare*, veteribus dicebatur κατάρξασθαι forma media, et semper Euripidi, qui hoc verbum varie adhibet, κατάρξει vero Valck. legi vult ob temporis Euripidei scribendi morem, quo nondum Ionicæ litteræ η usus Athenis erat receptus. Qui passim vete-

ΘΗΒΑΣ ΠΥΡΩΣΑΣ ΤΑΣΔΕ ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ ΘΕΟΙΣ
ΑΣΠΙΔΑΣ ΕΘΗΚΕ; μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος
Τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
Ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,

THEBIS INCENSIS POLYNICES DIIS HOS
CLYPEOS POSUIT. Nunquam, ô fili, gloriam
Talem tibi contingat à Græcis consequi.
Sin fueris victus, et res hujus succedant:

S. νείκης θεοῖς Ἀσπίδας ἔθηκε." εἴθε μὴ γένοιτό σοι, τέκνον, λαβεῖν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοιαύτην φήμην, τουτέστι νικητὴν τῆς πατρίδος ᾄδεσθαι. 585. "Μή ποτ', ὦ τέκνον, "κλέος] Ἀντὶ τοῦ, ὄνομά σοι εἴη. * ἐπεύχεται γὰρ πράγματι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, "Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων Ποιήσῃ." Od. A. 386. 587. Ὑ-

* Ἐπεύχεται τῷ πράγματι] Valck. conjicit ἀπεύχεται τὸ πρᾶγμα. *Beck.*

rem orthographiam mutarunt Grammatici; in secundis personis pass. et med. sæpius reliquerunt intactam. v. Valck.

Ibid. Heath. ad h. l. "Sacrificiorum proprium est verbum κατάρχομαι, non κατάρχω, quod omnibus fere notum est. Significat autem *Sacrificium auspicari*, vel *victimam deo consecrare*. Ista scilicet consecratio tribus rebus constabat, χέρνιβι, *aqua lustrali*, οὐλοχύταις, *mola salsa* et τριχὶ *pilis a victimæ capite abscissis et in ignem injectis*. Vide Alcest. 75. ss. et Nostri Electr. 815—817. Hoc vero munere fungi solebant reges ac viri principes aut qui cum imperio præerant. Ita apud Homer. Od. Γ. 444. s.;

γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο.

Bovem vero mactabat non ipse, sed filius Thrasymedes. Ita Iphig. in Taur. v. 40. Iphigenia dicit:

Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει.

Quid autem erat κατάρχεσθαι, ipsa postea explicat v. 625, 626.

Ὀρέστ. Αὐτὴ ξίφει θύουσα θῆλυς ἄρσενας;
Ἰφιγ. Οὔκ· ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι.

Qui autem κατήρχετο, idem preces etiam diis fundebat, quod ex locis ex Homero et Nostri Electra supra indicatis patet. Atque hoc in causa fuisse opinor, quare hoc muneris ad principes, aut in dignitate constitutos viros, proprie pertinere censeretur. Omnino videas etiam Nostri Orestem v. 1655. 1659. Atque hinc hujus loci sententia manifestissima evadit. *Quas vero tu preces sacrificia auspicans fundere poteris, cum patriam vastaveris? Quomodo tu munere isto, quod ad Thebanorum reges proprie pertinet, preces pro communi Thebanorum salute fundendi, fungi poteris, cum ipse Thebas perdideris?* Revocandum est igitur κατάρξῃ, quod in prioribus edd. exstabat, quodque perperam Kingius forma subjunctiva active positum putasse videtur."

κατάρξῃς D. sed supra η scriptum ει. κατάρξει Br. *Beck.*

583. κεἰς edidit Valckenærius pro καὶ, quem, quanquam paullum dubitans, secutus sum. Sed facillime, σ semel omisso, κεὶ potuit in καὶ mutari. *Por.*

Vulgata lectio in omnibus codd. Κεἰς σκῦλα — Valck. e. conjectura edidit, sed scribi etiam posse Κἀς monet, ut ap. Aristoph. sæpius est. Euripides tamen prætulit formas Κεἰς, Κεἰ, Κοὐ pro καὶ εἰς etc. — σκῦλα γράφειν est pingere spolia, sed εἰς σκῦλα γράφειν, *in spoliis* vel *clypeis scribere, vel inscriptionem inarandam curare.* Imitatus hæc Virgil. Æn. 3. 288. *Æneas hæc de Danais victoribus* etc. Cæterum de scutorum in templis dedicatorum inscriptionibus v. Valck. Reiskii conjectura est: καὶ σκῦλα γράψει (pro γράψῃ) Τὰς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς Θήβας πυρώσας, *post exustas Thebas ad Inachum sitas.* *Beck.*

κ' εἰς σκῦλα] Ita recte Valckenærius ex conjectura. Vulgo καὶ σκῦλα. *Musg.*

Πῶς Ἄργος ἥξεις μυρίους λιπὼν νεκρούς;
Ἐρεῖ δὲ δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα,
Ἄδραστε, προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
Ἀπωλόμεσθα· δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,

Quomodo Argos redibis innumeris relictis mortuis ?
Et dicet aliquis : o miseras desponsationes,
Adraste, addicens, propter unius puellæ conjugium
Periimus. Duplex malum acceleras, o fili,

S. περδράμη] Παρέλθη, νικήση, μετενήνοχε δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων, οἷον ὑπέρτερα γένηται. 589. Ὦ κακὰ μνηστεύματα] Τὸ κακὰ μνηστεύματα, καὶ τὸ Ἄδραστε ταυτόν ἐστι· οὕτω γὰρ ἄν τις εἶπεν, ὦ Ἄδραστε, ὦ κακὴν μνηστείαν καὶ κῆδος πρὸς Πολυνείκην ποιήσας, προσθεὶς καὶ τοῦτο, διὰ μιᾶς γυναικὸς, τῆς σῆς θυγατρὸς, ἡμεῖς ἀπωλόμεθα, ἐποίησε δὲ τοῦτο κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν, ὅπερ καὶ ταῖς λέξεσι κεχώρισται, ἀλλὰ τῷ νῷ συνάπτεται. Ἄδραστος γὰρ καὶ οὐχ ἕτερος ἦν ὁ τὴν μνηστείαν ποιήσας. ἢ τὸ προσθεὶς πρὸς τὸ κακὰ συντακτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ διὰ μίας νύμφης, ἵν' ᾖ οὕτως. ὦ μνηστεύματα κακὰ προσθεὶς, τουτέστι μετὰ τοιαύτης προσθήκης ταῦτα ἀναβοήσεται. 590. Προσθεὶς] Συνθέμενος, συμ-

584. In D. non post πυρώσας, sed post Πολυνείκης est comma positum. *Beck.*

586. γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων edd. usque ad Kingium, qui Barnesii ex conjectura ἂν delevit, quod neque legisse videtur Scholiastes. Certe sensui nocet ; deinde rationes grammaticæ postulabant, ut præcederet οὔποτε, si ἂν retineretur ; postremo omittunt K. M. R. *Por.*

Τοιόνδε] Si per codicum auctoritatem liceret, delerem τὸ ἂν, et legerem Τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων κλέος. Sed non contendo : Potest enim aliquando *Anapæstus* in quarto loco poni. *Barnes.*

γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλ. est in omnibus Codd. et Edd. Tamen ἂν ejecit Valck. ad evitandum anapæstum. Conjicit etiam legendum γένοιτ' ἀν' Ἕλληνας λαβεῖν. ἀν' Ἕλληνας est inter Græcos. Reisk. vult aut γένοιτ' ἂν ἀφ' Ἑλλήνων aut γένοιτ' ἂν Ἑλλήνων. *Beck.*

γένοιτ' ἂν ὑφ'] Ita Ed. Ald. et MSS. Legendum forte γένοιτ' ἐφ'. Sic ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων Lucian.

Locus Luciani est in initio libelli, *De Lapsu inter salutandum.* Sic et Aristides : ἐπὶ τοῦ πλήθους. Tom. III. p. 143. D. *Beck.*

587. Sic pro ὑπεκδράμη Grotius, vel ex MS. vel e Canteri conjectura, et sic legisse Scholiasten patet ex interpretatione ejus, ὑπέρτερα γένηται. *Por.*

Ὑπεκδράμη] *Canterus* et *Scaliger* ὑπερδράμη legunt ; nec tamen ausi sumus emendare ; quia per ὑπεξελθεῖν potest explicari. Quanquam ad *Troad.* v. 936. ubi olim legebatur, εἰ θεὰς ὑπεκδράμοι κάλλει, eo in loco ὑπερδράμοι scripserim, cujus ratio cuivis in promptu. *Cantero* autem in hoc loco MS. nostrum non favet. *Barnes.*

ὑπεκδραμεῖν ap. Eurip. significat *effugere,* i. q. ὑπεκφυγεῖν. sed ὑπερδραμεῖν *superare, vincere.* v. Valck. Tamen lectionem vulgarem tuetur Heath. et vertit : *Et hujus res salvæ evaserint.*

ὑπερδράμη Br. sed vulgatum in D. et membr. est. *Beck.*

ὑπερδράμη] Ita optime Grotius et Valckenærius ex Canteri conjectura. Edd. plerique ὑπεκδράμη. *Musg.*

589. μνηστεύματα Gl. God. D. συμφωνίαι γάμων. προσθείς. Gl. D. συνθέμενος, συμφωνήσας. *Beck.*

κακὰ μνηστεύματα προσθεὶς idem valet, ac κακὸν κῆδος συναψάμενος. Mox Leid. 1. διὰ μιᾶς νύμφης γάμων, sed genuinum est γάμον. v. Troad. 502. *Valck.*

591. δύω membr. sed in D. δύο. *Beck.*

δύω] Per synizesin, ut δυοῖν. Œd. Tyr. 651. *Musg.*

In Codd. Leidd. et Edd. ante Grot. δύω, sed Grot. edidit δύο, eumque secutus est Valck, Priscianus hæc laudans p. 542. exhibet δύω, sed p. 572. recte δύο,

Κείνων στέρεσθαι, τῶνδέ τ᾽ ἐν μέσωι πεσεῖν.
Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον· ἀμαθίαι δυοῖν,
Εἰς ταὐθ᾽ ὅταν μόλητον, αἴσχιστον κακόν.
ΧΟ. ὦ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ᾽ ἀπότροποι κακῶν,
Καὶ ξύμβασίν τιν᾽ Οἰδίπου τέκνοις δότε.

Illis privari et his excidere.
Remittite nimiam animi cupiditatem, remittite. Absurditas enim duorum,
Quando eodem pervenerint, maximum malum est.
O dii, sitis aversores istorum malorum,
Et date compositionem quandam filiis Œdipi.

P. ΕΤΕΟΚ. Ὦ μῆτερ, οὐκ ἔριδός ἐστ᾽ ἀγὼν, ἀπώλετο γὰρ ὁ καιρὸς ὁ ἐν μέσῳ ἀκαίρως, περαίνει δὲ, ἤτοι πληροῖ, οὐδαμῶς ἡ σὴ προθυμία. ὁ δὲ νοῦς, περαίνει δ᾽ οὐδὲν ἡ προθυμία, ἀντὶ τοῦ

S. φωνήσας. 592. Κείνων στερέσθαι] Τοῦ Ἄργους δηλονότι. ὁ δὲ νοῦς· μήτε ἐκεῖνα μήτε ταῦτα, ἤτοι κἀκείνων στερηθῆναι, καὶ τούτων μὴ τυχεῖν· * τὸ γὰρ ἐν μέσῳ πεσεῖν, τουτέστι τὸ πρὸ τοῦ ἀφικέσθαι ἐπ᾽ αὐτὰ ἐκπεσεῖν τῆς ἐλπίδος. "Ἄλλως. Κείνων στερέσθαι] Τῶν "Ἀργείων. ἢ ὑπὸ Θηβαίων θανεῖν." 593. Τὸ λίαν μέθετον] Τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐνστάσεως, τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὀρέξεως. Τὸ λίαν] Τὴν ὑπερβόλην τῶν ὀρέξεων, ἢ τὸ θυμικόν. καὶ ἐν Ὀρέστῃ, (v. 697.) "—— τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς." "Ὅμοιον δέ ἐστι τὸ μηδὲν ἄγαν "τῷ, ἄφετε τό λίαν φιλονεικεῖν." Ἄλλως. Ἐν τούτοις οὐδὲν Ἰοκάστη συμβεβούλευκε τοῖς παισὶ κοινωφελὲς, ἀλλὰ τῷ μὲν λέγει, εἰς τί φιλοτιμῇ τυραννεῖν; τῷ δὲ, εἰς τί πολεμεῖς τὴν πατρίδα; ἐχρῆν δὲ τούτοις συμβουλεῦσαι, διελομένους τὰ πατρῷα καὶ (τὴν βασιλείαν παύ-

Τὸ γὰρ ἐν μέσῳ] King. corrigit τῶν γὰρ ἐν μ. Valck. mavult τουτέστι τὸ mutare in ἐστὶ τὸ — In cod. Aug. est: τὸ γὰρ ἐν μέσῳ πεσεῖν οὐ φησὶ πρὸ τοῦ α. ε. α. ἐκπεσεῖν τῆς ἐλπίδος. *Beck.*

quæ forma tragicis fuit usitata. v. Dawes. M. Crit. p. 347. *Valck.*

592. Cod. Flor. τῶνδ᾽ ἐπ᾽ ἐμπέσω πεσεῖν in quibus Valck. apparere censet vestigia veteris scripturæ ἐμμέσῳ, et forte scribi posse ἐν μέσῳ ᾽κπεσεῖν.

τῶνδ᾽ ἐν μέσῳ D. *Beck*

593. ἀμαθίαι multi codices et Schol.; alii ἀμαθία, cum Aldo, quod non est duale, ut Valckenærius, sed singulare; nominativus enim, qui regit μόλητον, est οἱ δύο. Sed plurale prætuli, ut supra 404. *Por.*

Ἀμαθίαι δυοῖν] Ita lego, quod MS. ita legat, et *Scholiastes*: Potuit tamen et ἀμαθία in singulari stare, ut μόλητον referatur ad δυοῖν, quare et inter varias lectiones reponatur. *Barnes.*

Barn. recepit ἀμαθίαι, sed ἀμαθία hic est dualis, quem et Valck. plurali prætulit cum Heath. Reiskius mavult pro singulari accipere, atque ita legere: ἀμαθία δυοῖν εἰς ταὐθ᾽ (i. e. ταυτὸ) ὅταν μόλῃ, πανέχθιστον κακόν. *Beck.*

ἀμαθία] Sequor Aldinam. MSS. nonnulli ἀμαθίαι. *Musg.*

594. αἴσχιστον M. altero pro v. l. suprascripto. ἄσχηστον J. Pro ἔχθιστον igitur recte edidit Brunckius αἴσχιστον ex membr. rectius facturus, si Piersono obsecutus in Sophoclis Philoct. 1284. edidisset, ἐλθὼν ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς. *Por.*

Potest ἔχθιστον in αἴσχιστον videri mutandum, sed ἔχθιστον κακὸν exstat etiam, in Eurip. Archelao. Valck. Plura ad hanc phrasin illustrandum dedit Abresch. Auct. Dil. Th. p. 350.

Ἐς ταὖθ᾽. recte edidit Br. et mox αἴσχιστον κακὸν e membr. *Beck.*

597. ἔστ᾽ ἀγὼν Ald. et nescio an omnes MSS. ἀγὼν ἔστ᾽ edidit Grotius. *Por.*

Μᾶτερ, οὐ λόγων ἔστ᾽ ἀγὼν etc.] In quarto loco *iambus* quod in *trochaico* nefas est; *Canterus* quod ad sensum recte legit ἔπ᾽ ἀγὼν, sed metro quidem nihil consulit; nisi τὸ α in ἀγὼν produceretur, quod ille ter apud *Euripidem*, semel apud *Sophoclem*, factum memorat; sed locos non indigitat: ego fere hos reperio. *Sophocl.* Electr. v. 1499. Νῦν ἐστὶν ἀγὼν ἀλλὰ σῆς

ΕΤ. Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ᾽, ἀλλ᾽ ἀνάλωται χρόνος
Οὑν μέσῳ μάτην· περαίνει δ᾽ οὐδὲν ἡ προθυμία·
Οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ ᾽πὶ τοῖς εἰρημένοις,
Ὥστ᾽ ἐμὲ, σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ᾽ ἄνακτ᾽ εἶναι χθονός.

Eteoc. Mater, non amplius certamen est verborum, sed perit tempus,
Quod est in medio, frustra, tua vero diligentia nihil efficit.
Non enim possumus aliter pacisci, nisi prædictis conditionibus,
Ut ego sceptra tenens, rex sim hujus terræ.

P. προθυμουμένη ἡμᾶς εἰς φιλίαν ἀγαγεῖν, οὐ πείθεις· οὐ γὰρ φιλιωθείημεν, καὶ εἰς ξύμβασιν καὶ φιλίαν ἔλθοιμεν ἄλλως, ἢ ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις ὑπ᾽ ἐμοῦ, ὥστε με τὰ σκῆπτρα κατέχειν δηλονότι, καὶ βασιλέα ὑπάρχειν τῆς χθονὸς τῆσδε. τῶν ἐπὶ πολὺ δὲ παρατεινομένων νουθε-

S. σασθαι τῆς διχοστασίας, * ὅπως ὑπέστησαν ἐξ ἀρχῆς) ἀνὰ μέρος ἄρχειν. καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ ποιητῇ ἦν ποιῆσαι αὐτοὺς μὴ πειθομένους, ὅπως τὰ τῆς ἱστορίας μένῃ βέβαια, εἵμαρτο γὰρ αὐτοὺς, ἀλληλοκτόνους γενομένους, κατὰ τὰς ἀρὰς τοῦ πατρὸς ἀποθανεῖν, νῦν δὲ οὐδὲν τούτων πεποίηκεν. 594. Ὅταν μόλητον] Αἱ τῶν δύο ἀμαθίαι, ὅταν μόλωσιν εἰς ταυτὸν, μέγιστον κακὸν γίνονται. Ἄλλως. Δεινὸν κακὸν, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ κακὸν τῆς ἀμαθίας ἔλθητε. Ἄλλως. Ἀπαιδευσίαι ἀνθρώπων εἰς ταυτὸ ὅταν ἔλθωσιν, ἤγουν ὅταν συνδραμῶσι, πάνυ μεμιμημέναι. Εἰς ταῦθ᾽ ὅταν] Ὅταν ἔλθοιτε εἰς τὸ πολεμεῖν ἀλλήλοις, ἀμαθία ἀμφοτέροις τοῦτο ἔσται, ὃ μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσιν, ὡς μὴ τὰ συνοίσοντα σφίσι γνῶναι δυναμένοις. 595. Γένοισθε τῶν δ᾽ ἀπότροποι κακῶν.] Ἤγουν ἐκκρούετε, ἀποπέμπετε τάδε τὰ κακά. 596. Ξύμβασιν] Ξυμβίβασιν. 597. Μῆτερ] Τροχαϊκοὶ στίχοι τετράμετροι ν, ὧν τελευταῖος, "Ἔθετό σοι θεία προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν· ἐχρήσατο δὲ ἐνταῦθα τῷ τροχαϊκῷ μέτρῳ διὰ τὸ μετὰ ὀργῆς καὶ ὁρμῆς τινὸς καὶ σπουδῆς εἰσιέναι τὸν Ἐτεοκλέα. Bar. 74. 598. "Περαίνει δ᾽ οὐδὲν ἡ προθυμία.] Ἐκ τοῦ προτεθυμῆσθαί σε, ὦ μῆτερ, διαλλάξαι

* Pro ὅπως ὑπέστησαν M. conjicit legendum esse ὅπερ ὑπέστησαν. *Beck.*

ψυχῆς πέρι. Et *Euripid.* Heraclid. v. 724. Ὡς ἐγγὺς ἀγὼν, καὶ μάλιστ᾽ Ἄρης στυγεῖ. Et *Suppl.* v. 756. Ὧν δ᾽ οὕνεκ᾽ ἀγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζετε, ad quos locos vide quæ Nos. Item *Hercul.* Fur. v. 1192. Ἥρας ὅδ᾽ ἀγών τις χολουμένης, γέρον. Si quis adhuc dubitat, οὐ ᾽γὼν, vel ὠ ᾽γὼν, is legat. Certe MS. nihil hic affert auxilii : si vero audaciæ faveat lector, aliquid dicendum. Si igitur legamus—οὐ λόγων ἀγὼν ἔτ᾽ ἐστὶν, optime sensui et metro consuletur : sed nec ἀγὼν εὐφώνως λόγων sequitur, nec tam longe a veteri lectione recedendum, quare legas licet Μᾶτερ, οὐ λόγων ἔστιν ἀγὼν, adeo ut in tertio loco *spondeus*, in quarto sit anapæstus, qui pes *spondeo* ἰσόχρονος. Liber *Heinsio-Scaligerianus* legit ἀγών ἐστ᾽. *Barnes.*

In lectione vitiosa Μᾶτερ, οὐ λόγων ἔστ᾽ ἀγὼν conspirant cum Edd. vett. Codd. Leidd. et Flor. Canteri correctio etiam Battierio venit in mentem, sed Grot. eumque secuti alii, etiam Valck. ediderunt Μῆτερ οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ᾽. In tali loquendi forma ἀγὼν, ἀκμὴ, ἔργον, καιρὸς unum idemque valent.

μῆτερ Br. ed. et mox οὐ λόγων ἀγών ἐστ᾽, ubi vulgatum ordinem verborum exhibent etiam membr. et D. *Beck.*

ἔστ᾽ ἀγὼν] Editi recentiores ἀγὼν ἔστ᾽. Canterus ἔτ᾽ ἀγὼν, vel ὦ ᾽γὼν, i. e. ὁ ἀγών, Malim iisdem verbis, diversa tamen scriptura, ἔθ᾽ ἀγών. Verbum enim reticeri elegantius est. *Musg.*

Potest quis malle ἀναλοῦται, ut Philemon ap. Stob. p. 567, 45. πολὺς ἀναλοῦται χρόνος. Ἀνάλωται autem est Attica forma. Veteres enim Attici frequentabant verbum ἀναλόω, cujus altera syllaba cum per se semper longa esset, atque adeo augmenti non capax ; scribere soliti sunt ἀνάλωκα, ἀνάλωμαι, et repudiarunt formas communes ἀνήλωκα, ἀνήλωμαι, quæ sicubi in Attico scriptore vetere leguntur, librariis tribuendæ sunt. *Valck.*

598. Flor. οὑμμέσαι μάτην, quæ referunt vestigia antiquæ scripturæ οὑμμέσῳ : nam

Τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα.
Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανεῖ.
ΠΟ. πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος
Φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;

Omittens vero longas admonitiones, sine me.
Et tu, Polynices, vade extra hæc mœnia, aut morieris.
Pol. Per quem? quis sic est invulnerabilis, qui, in nos ensem
Letalem immittens, non feret similem necem?

P. τημάτων ἀποστᾶσα, ἄφες ἡμᾶς. καὶ σὺ δὲ τῶν τειχῶν τούτων ἐξέρχου, εἰ δὲ μὴ, ἀποθανῇ. παρὰ τίνος ἀποθανοῦμαι; τίς δ' οὕτως ἄτρωτός ἐστιν, ὅστις, εἰς ἡμᾶς φονικὸν ἐμβαλὼν ξίφος, τὸν ὅμοιον οὐκ ἀπολαβὼν οἴσεται θάνατον; οὗ τινος ἐγγὺς καὶ ἔμπροσθεν ἵστασαι.

S. "ἡμᾶς, οὐδὲν πλέον γίνεται· ὁρᾷς γὰρ μὴ πειθομένους." 602. Κομίζου] Τῷ σῷ ἵππῳ· εἰ γὰρ πεζῇ ἔμελλεν ἐξέρχεσθαι, οὐκ ἂν ἔλεγε κομίζου, ἀλλὰ ἀπέρχου, ἢ ἔξιθι, ἢ τοιοῦτό τι. 605. "Ἐγγὺς, οὐ πρόσω βέβηκας] Ἐγώ εἰμι, φησὶν, ὁ φονεύς σου γενησόμενος. Τὸ δὲ, Οὐ "πρόσω βέβηκας; ἀντὶ τοῦ * πέφευγάς με;" Ἄλλως. Οὗτινος ἐγγὺς καὶ ἔμπροσθεν

* Πέφευγάς με; Valck. legi jubet, οὐ πέφ. με; *Beck.*

in codd. antiquis et marmoribus ἐμμέσῳ est. *Valck.*

600. σκήπτρων Ald. Cant. R. (σκήπτρων J. σκῆπρον K. unde fluxit, quod habent plerique codices, σκῆπτρα. Hoc ex membr. edidit Brunckius. Sed recte σκήπτρων, quod infra 1268. omnes MSS. quanquam σκῆπτρον dedit Aldus. *Por.*

Σκήπτρων] Σκῆπτρα MS. C.C.C. *Barnes.*

σκῆπτρα κρ. D. atque ita Br. etiam e membr. edidit. κρατεῖν et κρατύνειν sic cum accus. strui Br. docet ex Soph. Œd. Col. 1380. Æsch. Prom. 403. Eur. Hipp. 1287. aliisque locis. *Beck.*

Codd. Leidd. Cantabr. et alii σκῆπτρα κρατοῦντα, unde Valck. legi vult: "Ωστ' ἐμὲ, σκῆπτρα κρατοῦντα — Hæc enim forma rarior est altera σκήπτρων κρατεῖν, quæ ideo hic a Tragico evitata videri possit, ne quis subintelligat μέρος, quod erat ab Eteoclis mente alienissimum. Deinde nihil differunt σκήπτρων κρατεῖν et ἄνακτα εἶναι, sed σκῆπτρα κατέχειν est *mordicus retinere.* In cod. Leid. 2. supra scriptum τὴν βασιλείαν. *Valck.*

601. μ' ante ἔα in D. deest. *Beck.*

602. Huc et ad v. 623. 645. pertinent verba Accii in Phœnissis ap. Non. Marcell. p. 292. 20. *Egredere, exi, effer te, urbe elimina.* *Valck.*

603. τίς δ' ὧδ' Ald. et codices quidam. Res est non magni quidem momenti, sed in qua editor sibi ipse non satisfaciat. Eadem varietas infra 614. sed ibi retinui particulam propter Med. 1383. ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων, φονία τε Δίκη. ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων; Ante ἡμᾶς εἰς omittit Aldus, et mox habet οὐ πρόσω βέβηκας· εἰς χεῖρας λεύσεις. Primus edidit οὐ Valckenærius ex MSS. βεβηκὼς sumsi ex Musgravii conjectura; βέβηκεν, quod maluit Brunckius, longe deterius est. *Por.*

δ' ante ὧδ' non est in D. nec in membr. unde Br. omisit. *Beck.*

τις ὧδ' ἄτρωτος, ut King. vulgavit, est in codd. Leidd. Olim δ' insertum fuit. — Similia Euripideis his leguntur ap. Hom. Il. δ. 510. et Virgil. Æn. 12. 50. *Valck.*

605. Ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας] MS. C.C.C. legit ἐγγὺς οὐ πρ. — *Barnes.*

Vulgo est: Ἐγγὺς, οὐ πρόσω βέβηκας. Sed monente Heath. πρόσω Genitivo junctum non significat *coram*, sed *longe, procul.* Ut igitur sententia constet, Heath. legi vult: Ἐγγὺς, οὐ πρόσω βέβηκεν, *prope adest, non longe abiit.* Reisk. οὐ πρόσω βεβηκὼς, *prope adest, non procul degressus.* Sed Valcken. e Codd. Leidd. et Cant. recepit: Ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας; *prope adest: nonne procul abis quam longissime?*

ET. Ἐγγὺς, οὐ πρόσω βεβηκώς· εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;
ΠΟ. Εἰσορῶ. δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν.
ET. Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;
ΠΟ. Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

Eteoc. Prope, non procul, stans: aspicisne manus meas?
Pol. Intueor: timidæ vero res sunt divitiæ, et amans vitæ malum.
Eteoc. Et ideo cum exercitu venisti ad eum qui nihil est in pugna?
Pol. Cautus enim dux præstat audaci.

P. (τὸ δὲ, εἰς χέρας λεύσσεις ἐμὰς, ἐν ἐρωτήσει·) λεύσσεις εἰς χεῖρας ἐμὰς, ἐκ τούτων θνήσκεις; ὁρῶ· ὁ πλοῦτος δὲ κακὸν δειλίας καὶ φιλοζωΐας ποιητικόν. καὶ εἶτα πρὸς τὸν φιλόζωον, καὶ ἄνανδρον, σὺν πλείστοις ἦλθες μαχέσασθαι; ναὶ καὶ γὰρ ὁ ὠχυρωμένος ἐν ὅπλοις στρατη-

S. ἵστασαι; Τὸ δὲ, εἰς χεῖρας λεύσσεις ἐμὰς, ἐν ἐρωτήσει· λεύσσεις εἰς χεῖρας ἐμάς; ἐκ τούτων θνήσκεις. 606. Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος] Παρόσον οἱ πλούσιοι δειλοί εἰσι πρὸς θάνατον, ὡς μεγάλων ἀγαθῶν στερούμενοι, οἱ δὲ πένητες ῥιψοκίνδυνοί εἰσιν, ἐπιλογιζόμενοι, ὡς λυσιτελεῖ κινδυνεύσαντας κτήσασθαι καὶ ἀποθανεῖν, μᾶλλον ἢ πτωχοὺς ὄντας ζῆν. φησὶ γοῦν ὅτι φιλόψυχος εἶ σύ. 607. Κᾆτα] Ἔστι τὸ κᾆτα συμπερασματικόν· ἢ καὶ ἀπορηματικὸν λέγεται κατὰ ἐρώτησιν. 608. Ἀσφαλὴς] Ὁ ἠσφαλισμένος γὰρ δυνάμει ἀξιολόγῳ στρα-

Sic et legit Schol. Cod. Aug. Πρόσω ap. Eurip. est *procul* et opponitur sæpe τῷ ἐγγύς. v. Valck. qui hæc forte expressisse putat Theocritum id. 22. 69.

Εἰς χέρας cum King. scripsit Valck. auctoritate cod. Leid. 1. Mox λεύσαις cod. Flor.

οὐ πρόσω βέβηκας D. cum gl. οὐ πόῤῥω ἵστασαι. Brunck. ex ingenio emendavit: οὐ πρόσω βέβηκεν, ut v. 917. (920.) ὁ δ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου. Mox ἐς χέρας scripsit Br. et 607. ἐς μάχην. *Beck.*

ἐγγὺς οὐ πρόσω] Similis Pleonasmi exempla aliquot dedit Barnesius ad Cyclop. v. 212. quæ ibi non negligemus. Pro βέβηκας præstaret forte βεβηκώς. *Musg.*

606. δεινὸν Flor. et semel Stobæus XCI. p. 507. Gesner. sed in eadem pagina δειλόν θ', et τυφλόν θ' in marg. δειλὸν ceteri codices, Scholiastes Aristophanis in Plut. 203. Eustathius ad Il. E. p. 515, 24. (390, 8.) *Por.*

Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακὸν] Hoc apud *Stobæum* majorem legitur sermone 91. in vituperio divitiarum; male autem ibi citatur, quasi ex *Carcino*, poëta quoque tragico et ipso. *Barnes.*

Pro Δειλὸν perperam cod. Flor. Δεινὸν, Stob. p. 507, 49. Τυφλόν θ'. Temere finxit Anglus quidam in Obs. Misc. III. p. 104. quosdam hic legisse Δειλὸς δ' ὁ Πλ.

Dictum Eurip. adhibent præter Stobæum Schol. Aristoph. Plut. 203. et Eustath. ad Il. E. p. 390. 8. *Valck.*

607. πολλοῖς Ald. 611. ἀπαιτούμεθ'. *Por.*

Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες, πρὸς τὸν οὐδὲν] Al. οὐδέν', sed æque valet utraque lectio. Vid. ad. *Ion.* v. 606. *Barnes.*

Contra Barn. Valck. observat, Græce dici ὁ οὐδὲν ὢν εἰς μάχην, non ὁ οὐδεὶς εἰς μάχην. *Beck.*

608. Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης] Hanc sententiam *Augustus* apud *Suetonium* usurpavit, ad confirmandam sui ipsius sententiam, Σπεῦδε βραδέως, *Festina lente*: ibi enim ille: Σπεῦδε βραδέως· Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηγός. Lege ex hoc loco, στρατηλάτης. *Erasmus* in adagio *Festina lente*, post hæc *Suetonii* verba: Est autem versus *trochaicus* tetrameter catalecticus, ex poëta quopiam, ut conjicio, decerptus, cui *Cæsar* de suo subjecit Στρατηγός. Errat vir magnus, quod carmen putet a σπεῦδε incipere, et in θρασὺς desinere, et στρατηγὸς a *Cæsare* addi, ex poëtæ hujus loci ignoratione. Ita enim distingui oportet; Σπεῦδε βραδέως·—Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης. *Barnes.*

Legitur ap. Stob. Tit. 52. p. 360. 31. et Sueton. Aug. c. 25. *Valck.*

ΕΤ. Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.
ΠΟ. Καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός.
ΕΤ. Οὐκ ἀπαιτούμεσθ', ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.
ΠΟ. Τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον; ΕΤ. Φήμ'· ἀπαλλάσσου δὲ γῆς.
ΠΟ. Ὦ θεῶν βωμοὶ πατρώιων, ΕΤ. Οὓς σὺ πορθήσων πάρει,

Eteoc. Superbus es, confidens induciis, quæ servant a morte.
Pol. Iterum reposco a te sceptra, et partem terræ.
Eteoc. Non reposcimur: ego enim meam habitabo domum.
Pol. Tenens plus quam partem? *Eteoc.* Ita affirmo: verum discede ex terra.
Pol. O deorum aræ paternæ, *Eteoc.* Quas tu eversurus ades.

P. λάτης κρείττων ἐστὶ τοῦ θρασέος. ἀλαζονικὸς ὑπάρχεις, θαῤῥῶν ἐν σπονδαῖς, αἵ σε τηρῶσι θανεῖν. ἰδοῦ, φησὶν, ἐκ δευτέρου σοι λέγω ἀποδοῦναί μοι τὸ μέρος τῆς βασιλείας. τοῦ ἐπιβάλ-

S. τηλάτης ἐστὶν ἀμείνων, ἢ ὁ χωρὶς δυνάμεως θρασυνόμενος. 609. Κόμπος] Τὸ μὲν προσηγορικὸν, ὡς τέμπος, τὸ δὲ ἐπίθετον, ὡς καρπὸς, λόγος κομπὸς, κομπαστής· ὁ δὲ νοῦς, μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ ταῖς γενομέναις σπονδαῖς, καὶ συνθήκαις, αἵ τινες σε ῥύονται τοῦ ἤδη τεθνήξεσθαι. "Σπονδαῖς] Σπονδὰς φασὶ, καθ' ἃς ἐπετράπη ἐξελθεῖν." Αἵ σε σώζουσιν θανεῖν] Αἵ σοι ζῆν χαρίζονται, καὶ οὐκ ἐῶσι θανεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν, αἵ σε σώζουσι θανάτου· ἀντὶ ὀνόματος ἀπαρέμφατον ἔθηκε τὸ θανεῖν, ὃ καὶ δυσκολίαν τινὰ παρέχει. Ἄλλως. Ῥύονται μὴ θανεῖν. 610. Καί σε δεύτερον] Ἅπαξ γὰρ εἶπεν ἄνω, "Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι τἀμαυτοῦ

609. κόμπος, accentu mutato, Aug. Etymol. M. p. 527, 47. *Por.*

V. monet, pro κομπὸς scribi posse κόμπος e cod Aug. et Etym. M. p. 527, 47. *inanis* tantum *es crepitus.*

Pro εἶ D. ἦ. *Beck.*

Κομπὸς εἶ] Substantivum loco adjectivi. Sic ἀνὴρ ὄλεθρος aliquoties apud Demosthenem. Lucianus in Gallo: τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι. *Musg.*

611. πλεῖον D. Mox idem φημ'. Utramque lectionem etiam Br. ed. exhibet. *Beck.*

οὐκ ἀπαιτούμεσθ'] Hoc quem sensum habere possit, non video. Legendum, ni fallor:

οὐκ ἐπᾳδόμεσθ'· ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.

Quasi diceret: *tu quidem placide loqueris, ego vero hac verborum lenitate non demulceor.* Plutarchus in Dione: κατεπᾴδων καὶ καταφαρμάσσων Διονύσιον p. 1763. *Musg.*

612. τὸ πλεῖστον Ald. Alterum Grotius et plerique codices. *Por.*

Jam Grot. Piers. King. dederant πλεῖον. v. V. *Beck.*

πλεῖον;] Ita MSS. Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. πλεῖστον. *Musg.*

613. Ald. et plures MSS. πατρῷοι, quod mutavit Kingius. *Por.*

σοὶ pro σὺ D. *Beck.*

πατρώων,] Ita primus edidit Kingius. Ed. Ald. πατρῷοι, quod tuentur plerique MSS. *Musg.*

614. κλύει D. Omissa inutili part. δ' Br. cum Kingio scripsit τίς ἂν κλύοι. Mox D. ἐπιστρατευμένου cum gl. κατὰ τῆς πατρίδος στρατευσαμένου.

Τίς δ' ἂν κλ. etiam Leidd. Codd. Tamen Valck. cum King. δ' illud ejecit. *Beck.*

ΠΟ. Κλύετέ μου; ΕΤ. Τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου;

ΠΟ. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'· ΕΤ. Οἳ στυγοῦσί σε.

ΠΟ. Ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος. ΕΤ. Καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

ΠΟ. Ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί. ΕΤ. Μυκήναις, μὴ 'νθάδ', ἀνακάλει θεούς.

ΠΟ. Ἀνόσιος πέφυκας. ΕΤ. Ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

Pol. Audite me. *Eteoc.* Quis vel audiet te gerentem bellum contra patriam ?
Pol. Et domus deorum, qui vehuntur candidis equis. *Eteoc.* Qui oderunt te.
Pol. Expellimur ex patria. *Eteoc.* Etenim venisti patriam expulsurus.
Pol. Id fit tua injustitia, o dii. *Eteoc.* Mycenis, non hic deos invoca.
Pol. Impius es. *Eteoc.* Sed non sum hostis patriæ sicut tu es.

P. λοντός σοι μέρους κεκτημένος τὸ περισσότερον; ναὶ λέγω. ἐλευθεροῦ δὲ καὶ ἀπαλλάσσου τῆς γῆς. ὦ βωμοὶ τῶν θεῶν πατρῴων. οὓς σὺ πορθήσων παρεγένου.——

S. λαβὼν Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονός." 611. Οὐκ ἀπαιτούμεσθ'] Οὐ χρεωστοῦμεν. 613. Πατρῷοι] Πατρικοί. Πάρει] παρεγένου. 615. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων] Καὶ ὦ δώματα τῶν θεῶν τῶν λευκοπώλων, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος· ἢ τοῦ Ἀμφίονος, καὶ τοῦ Ζήθου. Τῶν λευκοπώλων] Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, ἢ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, ὅπερ ἄμεινον. 616. Ἐξελῶν] Ἐξελάσων. 617. Ἀδικίᾳ γ' ὦ θεοὶ] Ἐξελαυνόμεθα τῆς πατρίδος ἀδικίᾳ τῇ σῇ. τὸ δὲ, ὦ θεοὶ, διὰ μέσου. Ἀδικίᾳ] Τὸ ἑξῆς· ἐξελαυνόμεθα, ὦ θεοὶ, τῆς πατρίδος σὺν ἀδικίᾳ, ἤγουν ἀδίκως. 618. Πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος] Καὶ

614. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'] Id est *Thebæ*, urbs *Amphionis* et *Zethi*. Vid. ad *Herc*. Fur. v. 29. et *Schol*. in hunc locum. *Barnes*.

λευκόπωλοι et λεύκιπποι dicuntur cum Castor et Pollux, tum Zethus et Amphion, atque ad hos spectare verba τῶν λευκοπώλων θεῶν censet Valck. ob locum Herc. Fur. 29. s. cf. Hes. V. Διόσκουροι et quos plures laudet Valcken.

δώματα D. *Beck*.

616. ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος Ald. Quod ejecit Grotius, omnes fere MSS. omittunt ἀπό. Edidit πάτρης Barnesius, nescio unde; non enim ex C. ut ait Burtonus. *Por.*

Ἐξελαυνόμεσθα πάτρης] Alias πατρίδος: idem enim quoad metrum est, sed omnino τὸ ἀπὸ rejecimus. ἐξελῶν Futur. 2. non Aor. 2. Idem mecum stat MS. C.C.C. *Barnes*.

Olim legebatur Ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος, sed Valck. cum King. et Grot. edidit e codd. Leidd. et Flor. Ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος. E Barnesii conjectura scribi deberet non πάτρης, verum πάτρας.

Ἐξελαύνομαι πατρίδος D. cum gl. suprascr. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος, ὦ θεοὶ, σὺν ἀδικίᾳ. Brunck. scripsit ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος. In membr. ἐξελαυνόμεθα. Mox in D. ἦλθες καὶ γὰρ ἐξελών. *Beck*.

617. ἀδικίᾳ γε σῇ, ὦ θεοὶ Ald. ὦ θεοὶ omisit Grotius, melius σῇ Kingius, cui plures codices suffragantur. ἀδικία σή γ' ὦ θεοὶ J. necessaria hæc, ὦ θεοὶ, reddit responsio. *Por.*

Ἀδικίᾳ] In hoc versu, τὸ, ὦ θεοὶ ut *Scholiastes* observat, legitur διὰ μέσου, quasi interjectio quædam, ut αἶ, αἶ, et ἔα alias. Vid. Notas ad *Hecub*. v. 1098. MS. legit Ἀδικία γ', ὦ θεοὶ, et tum ad versum pertinet. *Barnes*.

ἀδικία γ' ὦ θεοὶ D. et Br. quoque edidit: ἀδικίᾳ γ' ὦ θ. Mox. D. μὴ 'θάδε. *Beck*.

ΠΟ. Ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις. ΕΤ. Καὶ κατακτενῶ γε πρός.

ΠΟ. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; ΕΤ. Καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.

ΠΟ. Καὶ σὺ, μῆτερ; ΕΤ. Οὐ θέμις σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.

ΠΟ. Ὦ πόλις. ΕΤ. Μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.

Pol. Qui me expellis carentem parte hæreditatis. *Eteoc.* Et insuper interficiam.

Pol. O pater, audis quæ patior? *Eteoc.* Et qualia facis, audit.

Pol. Et tu, o mater? *Eteoc.* Non fas est te matris nominare caput.

Pol. O urbs. *Eteoc.* Profectus Argos, invoca Lernæam aquam.

S. μὴν οὐκ εἰμὶ πολέμιος τῆς ἐμῆς πατρίδος, ὡς σύ. 619. Ὅς μ' ἄμοιρον] Ἀνόσιος πέφυκας, ὅς με ἐξελαύνεις ἐστερημένον τοῦ ἀνήκοντός μοι μέρους. Καὶ κατακτανῶ γε πρός.] Σὺν τῷ ἐξελάσαι σε ἄμοιρον. καὶ κτανῶ σε. Ἄμοιρον] Χωρὶς μερίδος. 621. Οὐ θεμιτὸν] Οὐ πρέπει, οὐ δίκαιον, σὲ ὀνομάζειν τὴν μητέρα. 623. Μὴ πόνει] Μὴ δεινοπάθει, μὴ κάμνε, μὴ θορυβοῦ τούτου χάριν. ἄπειμι γάρ· ἐπίτηδες δὲ περιεσταλμένῳ φρονήματι ταῦτα φησὶ, προσδοκῶν εἰς τὸ δίκαιον ἔτι μετακαλέσαι τὸν ἀδελφόν. Σὲ δ' αἰνῶ] Σὲ δὲ, ὦ μῆτερ, ἀποδέχομαι, ὅτι ἐσπούδασας ἡμᾶς εἰς φιλίαν συναγαγεῖν. Σὲ δ' αἰνῶ μῆτερ] Ἑνεκὰ τῆς προ-

ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοὶ] Ita recte ex MSS. Kingius. Ed. Ald. ἀδικίᾳ γε δὴ, ὦ θεοί. *Musg.*

Olim erat Ἀδικίᾳ γε σῇ, ὦ θεοί, contra metrum. Grotius et Battier. verba ὦ θεοὶ omitti jusserunt. Valck. cum codd. King. et Leid 1. exhibuit: Ἀδικίᾳ γ' ὦ θεοί. Verba enim ὦ θεοὶ retineri debent ob sequentia. Simillimi sunt loci Eurip. Iph. Taur. 787. et Soph. Phil. 735. Si hic, ut ap. Soph. l. 1. ὦ θεοὶ extra versum positum sit, vulgata lectio possit retineri.—Ad Μυκήναις non necessarium est, ut addatur præpositio, quæ sæpe sic omittitur. *Valck.*

618. Πολέμιος] Pes proceleusmaticus, sive *Pæon* quartus: Dactylo est ἰσόχρονος: duæ enim breves uni longæ sunt æquales tempore. Quod monendum, ne quis versum claudicare putet. *Barnes.*

619. καὶ κτανῶ γε πρός MSS. quidam. κατακτενεῖ J. Pro γε ex membranis σε dedit Brunckius, ut opinor; sic enim D. sed commodius abest pronomen, utpote ex μ' repetitum; neque otiosa est particula. Æschyl. Prom. 73. ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. Euripid. Heraclid. 641. μάλιστα. καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε. *Por.*

D. καὶ κτανῶ σε πρός. Brunck. edidit: καὶ κατακτενῶ σε πρός. *Beck.*

621. οὐ θεμιτόν σοι Ald. cum plerisque MSS. σε pro σοι Laud. unde οὔ σε θεμιτὸν elicit Musgravius, quo etiam alludere videtur Leid. unus σοι omisso. Sed Grotium secutus sum, quem θέμις σοι e MS. hausisse credibile est. *Por.*

μῆτερ et μητρὸς Br. et 623. 627. μῆτερ. *Beck.*

θεμιτόν σοι] MS. Laud. θεμιτόν σε. Legendum inverso ordine: οὐ σὲ θεμιτόν. *Musg.*

Grotius legit Οὐ θέμις σοι, sed vulgata exstat in codd. Leidd. Flor. et Cant. In Leid. 2. legitur Οὐ θεμιτὸν ὀνομάζειν μρος κάρα e compendio scribendi. *Valck.*

622. Hæc Valcken. putat obversata esse Scholiastæ Aristoph. Plut. 601. Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει· μετείληπται ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου. Thomas M. hæc profert, tanquam ex Oreste petita, verbo πάσχω pro λέγει posito. Cf. Not. ad fin. Orest. *Beck.*

ΠΟ. Εἶμι, μὴ πόνει· σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ. ΕΤ. Ἔξιθι χθονός.

ΠΟ. Ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. ΕΤ. Οὐκ ἂν τύχοις.

ΠΟ. Ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. ΕΤ. Οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.

ΠΟ. Ὦ κασίγνηται. ΕΤ. Τί ταύτας ἀνακαλεῖς, ἔχθιστος ὤν;

Pol. Vado, ne sis sollicitus: te autem laudo, mater. *Eteoc.* Egredere e terra

Pol. Egredior: verum concede mihi ut videam patrem. *Eteoc.* Non poteris consequi.

Pol. Sed sorores virgines. *Eteoc.* Neque has unquam videbis.

Pol. O sorores. *Eteoc.* Quid has vocas, cum illis sis inimicissimus.

S. θυμίας ἣν ἔσχες ἡμᾶς διαλλάξαι, καὶ ἡμεῖς οὐκ ἐβουλήθημεν. Σὲ δ' αἰνῶ μῆτερ] Ἐπαινῶ ἕνεκα τῆς σπουδῆς τῶν διαλλαγῶν. " * Εἶμι] Τὸ μὲν Εἶμι διὰ τῆς διφθόγγου παραλό-" γως· ἡ δὲ ἐξ αὐτοῦ κλίσις διὰ τοῦ ἰῶτα· ὅ ἐστι, μέχρι θανάτου χωρήσω πρὸς τὸ ῥηθὲν ὑπὸ " Ἐτεοκλέους, ——— Οὐ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα." 625. Ἀλλὰ] Ἀντὶ τοῦ

* Εἶμι Τὸ μὲν εἶμι διὰ τῆς διφθόγγου παραλόγως] Hoc vocab. sequentibus postponendum et ita scribendum putat Valck.:—κλίσις διὰ τοῦ ι. παραλόγως· Εἶμι. *Beck.*

623. πόνει δέ σ' αἰνῶ D. cum Gl. ἐπαινῶ ἕνεκα τῆς σπουδῆς καὶ τῆς διαλλαγῆς. *Beck.*

624. εἶμι· τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν. Sic post Grotium editores. Aldus cum plurimis MSS. ἔξειμι· πατέρα δέ (vel δέ γε) μοι δὸς εἰσιδεῖν. (Ald. et pauci ἰδεῖν.) Unde facili, sed verissima conjectura Musgravius, ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. Simili modo locum Hec. 1246. sanavi. In hac ipsa scena 616. ἐξελαύνομαι habent Cant. D. J. In Medea 653. ἔχω pro ἔχομεν dedit Lascaris. *Por.*

Ἔξειμι· πατέρα δέ γέ μοι δὸς εἰσιδεῖν· οὐκ ἂν τύχοις.] Hic versus jam nunc a me primum restitutus ex optimo illo C.C.C. MS. Quanquam et ante id visum conjectura haud infeliciter expleram legendo: Ἔξειμι χθονός· πατέρα δέ μοι δὸς ἰδεῖν etc. Sed conjecturæ non est locus, ubi auctoritas adest tam sancta. *Barnes.*

Vulgo: Ἔξειμι· πατέρα δέ (Leid. 2. δέ γε) μοι δὸς ἰδεῖν. Valck. cum Grotio edidit: Εἶμι· τὸν δὲ πατέρα· μοι δὸς εἰσιδεῖν. Leidd. 1. 2. et Flor. præbebant εἰσιδεῖν. Versu præced. εἰσιδεῖν displicebat Valck. adeo ut corrigeret: Εἶα, μὴ πόνει. *Beck.*

ἔξειμι] Ita constanter MSS. Lego:

ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν.

ἔξιμεν in plurali, ut non pauca in hoc colloquio. εἰσιδεῖν pro veteri ἰδεῖν in quatuor MSS. est. *Musg.*

625. Si Codd. præberent, Valck. mallet legi Ἀλλὰ παρθένους γ' ἀδελφὰς — ἀλλά γε est *saltem*, sed sæpe ἀλλὰ simpliciter eo sensu adhibetur. v. Valck. *Beck.*

626. γ', quod addit Aldus post ἀνακαλεῖς, nesciunt MSS. Idem mendum 629. in εἰς πολλά γ'. (εἰς πόλλ' ἀθλία γε Grot. *Por.*

Ἀνακαλεῖς ἔχθιστος ὤν.] Τὸ γε, quod intercedebat inter ἀνακαλεῖς et ἔχθιστος, ex MS. auctoritate omisi.

γ' ante ἔχθιστος a Barn. omissum, Valck. e codd. Leidd. revocavit.

γε inter ἀνακαλεῖς et ἔχθιστος nec D. nec membr. habent. *Beck.*

627. Respicit huc Eustath. de Ism. et Ism. Amor. VII. p. 270. Ὑσμινία χαίρεις· ἐγὼ δὲ, ἀλλ' οὐ χαρτὰ πάσχω. Simillima huic loca plura attulit Valck. *Beck.*

ΠΟ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. ΙΟ. Χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον;

ΠΟ. Οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός. ΙΟ. Εἰς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ.

ΠΟ. Ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. ΕΤ. Καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.

ΠΟ. Ποῦ ποτε στήσει πρὸ πύργων; ΕΤ. Ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;

Pol. Mater, tu læta esto. *Joc.* Læta scilicet patior, o fili?

Pol. Non amplius sum filius tuus. *Joc.* Ad multa ego calamitosa sum.

Pol. Ille enim injuria me afficit. *Eteoc.* Et ego vicissim injuria afficior.

Pol. Ubinam stabis ante turres? *Eteoc.* Ad quid hoc me interrogas?

S. κἂν. 627. Χαρτὰ] Ἐν ἤθει, ἄξια χαρᾶς πάσχω, τέκνον. Χαρτὰ γοῦν] Εἰ μὲν κατ' ἀπόφασιν τοῦτ' ἐρεῖς, κατ' εἰρωνείαν ὁ λόγος, εἰ δὲ κατ' ἐρώτησιν, οὐ κατ' εἰρωνείαν. 628. Οὐκέτ' εἰμὶ] Ἀπὸ τοῦδε οὐκ ἄν με ὄψει, ἄπειμι γάρ. Εἰς πόλλ' ἀθλία] Πατέρα γὰρ τὸν σὸν, παρὰ τὴν τῶν θεῶν βούλησιν συλλαβοῦσα, ἔτεκον· τοῦτό μοι πρῶτον τῆς ἀθλιότητος· ἔπειτα συνῆλθον αὐτῷ παρανόμως, καί τυφλὸν εἶδον, καὶ πρόσθεν τὴν σὴν ἀπουσίαν ἤνεγκα. καὶ νῦν ὁρῶ πολεμοῦντας ὑμᾶς ἀλλήλοις, καὶ περὶ ψυχῆς κινδυνεύοντας· ἆρα ἐστὶ τὶς ἀθλιώτερος βροτῶν; 629. Ποῦ ποτε] Κατ' ἐρώτησιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ποίῳ τόπῳ παρατάττῃ, ἵνα κἀγὼ ἐκεῖ παρατάξωμαι; 631. Τοῦδ'] Ἀντὶ τοῦ κτενεῖν σε. 632. Αὐτὸ ση-

628. Ald. ἀλλὰ σὺ μοι. *Por.*

Πόλλ' ἀθλία] Alias πολλά γ' ἄθλια· Sed MS. prius probat, quod et ante in textum receperam. *Barnes.*

Olim legebatur: Εἰς πολλά γ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ. Grotius dedit: Εἰς πόλλ' ἀθλία γε π. ἐ. Valck. recepit Barnesii lectionem e cod. Cant. ductam et confirmatam Codd. Leidd. Sic dicitur εἰς ἅπαντα δυστυχῆ εἶναι, εὐδαιμονεῖν. Ob sequentia tamen Valck. mavult: Ὡς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ. Solet enim in talibus plerumque omitti præpositio, et dici πολλὰ μοχθηρὸς, πολλὰ δυστυχεῖν etc. et ὡς aptissime his verbis præfigetur significans *ut*, vel *quam*, ut sæpe. v. Valck. ad v. 630.

οὐκ ἔτ' εἰμὶ σὸς παῖς D. Mox idem ἄθλια. Paullo ante ὡς πόλλ' mavult cum Valck. legi Br. *Beck.*

629. Brunck. mavult: εἰς τί μ'—sed vulg. in D. et membr. *Beck.*

630. Laudat Arrianus diss. Epictet. 2, 22. p. 313. ubi pro ἱστορεῖς olim male ἐρωτᾷς. Vocibus ὡς τί in Cod. Leid. 2. supra scriptum εἰς τί. Negat Valck. ὡς τι poni simpliciter pro *quamobrem*, sed ap. Eurip. semper pro *tanquam quid* adhiberi censet, et vel addi aliquod participium, ut δράσας, vel illud subintelligi. Hinc putat, voces εἰς et ὡς hic sedes permutasse suas, et ut v. 628. reponi voluit ὡς, sic hic legi jubet εἰς. εἰς τί et εἰς τί δὴ est *quamobrem.* V. Not. Valck. *Beck.*

631. Etiam hic versus exstat in Epicteteis Arriani 2, 22. sed eo loco a librariis omissæ fratris malæ preces. *Valck.*

632. αὐτὸ σημανεῖ Eteocli tribuit Aldus, et 634. ἐῤῥέτω π. δ. deinde versui 635. Eteoclis, 636. Polynicis personas præponit. Turbatur in MSS. Musgravium cum Brunckio sequor. *Por.*

Valck. judicat, verba αὐτὸ σημανεῖ tamen Eteoclis esse, animo jam tum agitantis, quod postea effecit. Αὐτὸ σημανεῖ, vel δείξει. solemnis erat formula sciscitantibus eventum exspectandum designantis; vel simpliciter significans, *res ipsa indicabit*, aut *indicat.* Interdum additur ἔργον. v. Valck.

ΠΟ. Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. ΕΤ. Κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.
ΙΟ. Ὦ τάλαιν' ἐγὼ, τί δράσετ', ὦ τέκν'; ΠΟ. Αὐτὸ σημανεῖ.
ΙΟ. Πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐριννῦς; ΕΤ. Ἐῤῥέτω πρόπας δόμος.
ΠΟ. Ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
Τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν, καὶ θεοὺς μαρτύρομαι,

Pol. Adversus te in acie stabo. *Eteoc.* Et me amor habet hujus rei.
Joc. Me miseram! quid facietis, o filii? *Pol.* Res ipsa ostendet.
Joc. Non effugietis patris diras? *Eteoc.* Pereat tota domus.
Pol. Quam cito ensis meus cruentus non erit amplius otiosus?
Et terram, quæ me aluit, et deos testor,

S. μανεῖ] Τὴν πρᾶξιν, ἣν ποιήσομεν, δηλώσει τὸ πρᾶγμα. 633. Πατρὸς οὐ φεύξεσθε] Ἀποφαντικῶς, ὅτι, ἐὰν μαχήσεσθε, πάντως ἀπόλλυσθε. Φεύξεσθ'] Σπεύδοντες γὰρ ἀλλήλους φονεῦσαι οὐ ταύτας φεύξεσθε. εἰ δὲ κατ' ἐρώτησιν εἴπῃς, οὕτως ἐρεῖς· οὐ φεύξεσθε τὰς ἐριννῦς τοῦ πατρὸς; τουτέστιν οὐ σπουδάσετε πάντα τρόπον ἔξω τῶν ἀρῶν γενέσθαι; τοῦτο δ' ἂν γένηται, εἰ τοῦ πολεμεῖν παύσετε. Ἐριννῦς] Τὰς ἀρὰς ἃς ὑμᾶς ἠράσατο. Ἐριννῦς] Ἐριννῦς ἐνταῦθα λέγει, τὰς διὰ τῶν ἀρῶν ἐπαγομένας αὐτοῖς φθορὰς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν φθοροποιῶν Ἐριννύων. Ἐῤῥέτω] Φθαρήτω πᾶσα ἡ γενεὰ, ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ φροντίζω τοῦ οἴκου, ἀλλὰ χρήσομαι τῷ ξίφει, καὶ ἴσως οὐκ ἔσται ἀργόν. 634. Ὡς τάχ'] Ὅτι ἴσως.

ἰὼ τάλ. ἐ. D. Verba αὐτὸ σημ. Polynici, et quæ mox leguntur ἐῤῥ. πρ. δόμος Eteocli tribuit Br. sed verba ὡς τάχ. κ. τ. λ. cum omnibus seqq. Polynici. In D. oratio Jocastæ ab ἰὼ (ὦ) ταλ. ἐγὼ — ἐριννῦς pertinet, et reliqua omnia Polynici tribuuntur. *Beck.*

632. ss. Personas in his versibus varie constituunt MSS. Αὐτὸ σημανεῖ in Leid. secundo Polynici tribuitur, et satis quidem commode, cum is lenioris multo indolis, quam Eteocles, depingatur. Eadem de causa quod sequitur, ἐῤῥέτω πρόπας δόμος, Eteocli cum Aldina dederim. Polynici certe non convenit, qui iram patriæ tam anxie infra deprecatur. Sequitur. haud dubie a Polynice enuntiatum:

ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.

Particula ὡς, cum raro sententiam inchoet, effecisse videtur, ut plerique hæc cum præcedentibus continuarent. Sed eam initio ῥήσεως convenire ostendit v. 732. ubi Eteocles calide, ut hic Polynices:

ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν.

vid. etiam Hecub. v. 400. Med. v. 609.

His igitur præmissis, personas sic constituo:

Ιο. ὦ τάλαιν' ἐγὼ, τί δράσετ', ὦ τέκν'; Πο. αὐτὸ σημανεῖ.
Ιο. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐριννῦς; Ετ. ἐῤῥέτω πρόπας δόμος.
Πο. ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
τήνδε θρέψασάν με γαῖαν —

Ex his tribus particulis nulla est, quæ non et Eteocli et Polynici in diversis MSS. tribuatur. Quare inutile censeo singulas varietates apponere. *Musg.*

634. Heliodor. Æthiop. IV. p. 170. οὐχ οὕτως ἤδε ἡ χεὶρ καὶ ξίφος τοὐμὸν ἀργήσει. *Por.*

635. δὲ ante θρέψασαν omisit D. sed suprascriptum. *Beck.*

Ὃς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονὸς,
Δοῦλος ὣς, ἀλλ᾽ οὐχὶ ταυτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.
Κἄν τι σοὶ, πόλις, γένηται, μὴ ᾽μὲ, τόνδε δ᾽ αἰτιῶ·
Οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ᾽ ἐξελαύνομαι χθονός.
Καὶ σὺ, Φοῖβ᾽ ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε,

Quod inhonoratus, miseranda patiens, ejicior e terra,
Sicut servus, nec amplius natus ab eodem patre Œdipo.
Et si quid acciderit tibi, o civitas, non me, sed hunc, accusato.
Invitus enim veni, invitus etiam expellor e patria.
Et tu, Phœbe rex, custos viarum publicarum, et atria valete,

S. 638. Κἄν τι σοι] Καὶ ἐάν τι δέ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ᾽ ἐμοῦ, ὦ πόλις, μὴ ἐμὲ αἰτιῶ, τόνδε δὲ, ἤγουν Ἐτεοκλέα. οὕτω χρὴ γράφειν τὸν στίχον, καὶ οὕτω συντακτέον, οἱ δὲ τὸ Ο μεγεθύνοντες, καὶ τὸ δὲ ἀφαιροῦντες τὸ δεύτερον, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. Κἄν τι σοι, πόλις, γένηται] Καὶ ἐάν τι δέ σοι συμβ. κακὸν ὑπ᾽ ἐμοῦ, ὦ πόλις, μὴ μὲ τοιούτων αἰτιῶ, ἤγουν αἴτιον νόμιζε. ὅμοιον τῷ, (Phœn. 251.) Κοινὰ δ᾽ εἴ τι πείσεθ᾽ Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ.

636. ἀτιμὰ Ald. Primus mutavit Grotius. *Por.*

Cum olim legeretur: Ὡς ἄτιμα, οἰκτρὰ πάσχων, Battier. tentabat: Ὡς ἄτιμα κ᾽ οἰκτρὰ π. Sed Codd., inter quos et Leidd., et Flor. meliorem præbuerunt: Ὡς ἄτιμος — Nævius in Danaë ap. Non. M. p. 291. 5. *Indigne exigor patria innocens. Valck.*

637. πρὸς pro πατρὸς Ald. errore fortasse operarum. Pro γεγὼς notabilem lectionem μολὼν præbet Flor. *Por.*

Πατρὸς] Prius erat πρὸς, qui error ab antiquæ scriptionis ignorata ratione manavit; πρὸς pro πατρός. Hæc *Canterus.* Sic versu sequenti τὸν δ᾽, pro quo, versu ita postulante, supposui τοῦτον δ᾽, ut sequitur in Nota proxime sequenti. *Barnes.*

Cod. Flor. οὐχὶ τ᾽ αὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου μολών. Pro πατρὸς olim perperam scriptum legebatur πρός. *Beck.*

638. μή με, τόνδ᾽ αἰτιῶ Ald. μή με σύ γε τόνδ᾽ αἰτιῶ Grot. τῶνδ᾽ αἰ. alii, τῶνδε δ᾽ alii, τῶνδέ γ᾽ alii. Hinc Valckenærius mavult, μή με τῶνδ᾽ ἐπαιτιῶ. Sed recte Kingius ex K. et Schol. Barocc. Brunckius ex membr. τόνδ᾽ Cant. et δὲ suprascript. τῶν δ᾽ M. et όν pro v. l. Error ortus ex duabus litteris concurrentibus, ut Orest. 889. infra 1255. 1601. Versum sequentem spurium censet Valckenærius. *Por.*

Κἄν τι σοι, πόλις, γένηται, μή με, τοῦτον δ᾽ αἰτιῶ] Ita nos versum restituimus, legendo τοῦτον pro τόν· alias τούτων, ita ex MS. τῶνδ᾽ legit illius *Scholiastes*; unde et ego τοῦτον ex utrisque malis bonum feci. Quod si τούτων placeat, tum in *Latina* legas: — *Non me horum accusato. Hugo Grotius* aliter sanare conatur, legitque μή με σύγε· τὸ δ᾽. Certe si mea conjectura illius non sit minus felix, est magis audax. *Barnes.*

τόνδε δ᾽ αἰτιῶ etiam Pierson. conjecerat, recepit Valck. In cod. King. uno erat, μή με τῶνδ᾽ αἰτιῶ, in altero, μή με τῶνδ᾽ δ᾽ αἰτιῶ. Leid. 1. μ. μ. τῶνδε δ᾽ αἰτιῶ. Leid. 2. μ. μ. τῶνδέ γ᾽ αἰτιῶ. Hinc Valcken. legendum conjicit: μή με τῶνδ᾽ ἐπαιτιῶ, Et si quid tibi, civitas, malorum evenerit, *horum ne me incuses*, vel, *ne mihi culpam imputes.* Habet vulgatum, quo se commendet. Nam est altero vehementius, μή με, τόνδε δ᾽ αἰτιῶ· *si quid tibi contigerit mali, non me, sed huncce, incuses.* Scholiasta etiam ita legit, e cujus tamen verbis apparet, jam tum in nonnullis codd. lectum esse τῶνδ᾽, præterea αἰτιῶ, *incusa*, sæpius hac structura (cum Accus. et cum Genit.) reperitur. — At τῶνδ᾽ codicibus magis congruit, videtur librariis displicuisse pluralis, quia τί præcesserat. Frequentatur etiam apud Tragicos compositum ἐπαιτιᾶσθαι, et tam cum Accus. quam cum Genit. construitur. v. V.

μὴ με τῶνδ᾽ αἰτιῶ cum gl. μή με τούτων αἰτιῶ. Br. e membr. scripsit: μή με, τόνδε δ᾽ αἰτιῶ. *Beck.*

Ἥλικές θ' οἱ 'μοὶ, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα·
Οὐ γὰρ οἶδ' εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτέ.
Ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς,
Τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθονός.
ΕΤ. Ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ

Et æquales mei, et statuæ deorum, recipientes victimas:
Nescio enim, an aliquando licebit mihi rursus vos alloqui.
Spes vero nondum obdormiunt; quibus confido cum diis,
Hoc interfecto, me potiturum hac Thebana terra.
Eteoc. Discedito ex terra. Vere enim nomen Polynicis pater

S. 640. Ἀγυιεῦ] Ἐν τοῖς προπυλαίοις καὶ οἰκήμασιν ἱδρυμένε, ὅτι τὸν Ἀγυιέα πρὸ πυλῶν ἵστασαν. κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων. Ἀγυιεῦ] Εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς στενωποῖς τὸν Ἀπόλλω γράφειν εἰ γὰρ οὗτος ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, ὅδ' ἀνίσχων πρῶτον προσβάλλει τοῖς στενωποῖς. Εἰκότως ἀγάλματα Ἀπόλλωνος τοῖς προπυλαίοις ἀγυιέως ἵστασαν· ἃ καὶ ἐκαλοῦντο Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως ἀγάλματα. 641. Δεξίμηλ'] Τὰ δεχόμενα τὰς θυσίας. 643. Ἐλπίδες δ' οὔπω] Πρῶτον μὲν ἐλπίδας εἶχον περὶ τοῦ δόμου ἀβεβαίους καὶ

τόνδε δ' αἰτιῶ·] Ita diserte cum Kingiana MS. B. Ed. Ald. τόνδ' αἰτιῶ. *Musg.*

639. Οὐχ ἑκὼν — Interpolatori hunc versum tribuit Valck. ob repetitionem ingratam eorum, quæ jam antea fuerant dicta. *Beck.*

640. Καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ] Præter *Scholiasten* vid. ad *Ion.* v. 188. *Barnes.*

Perperam Wassius ad Thucyd. 6, 28. ita distingui voluit: καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ, Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα, χαίρετε: Nam Ἀγυιεὺς est Apollinis cognomen. v. Valck. *Beck.*

641. οὔμοὶ Ald. Vide ad Hec. 538. *Por.*

In Edd. ante Grot. male fuit οὑ 'μοὶ, quod recte ab illo in οἱ 'μοὶ mutatum est. — Δεξίμηλ' ἀγάλματα sunt altaria victimis recipiendis destinata. Respexit huc forte Accius in Phœn. ap. Non M. p. 174, 1. *Delubra cælitum mari sanctitudines:* ubi forte scribendum *in aris*, et si legeris *Delubra Zethi, in aris sanctitudines*, possint conferri ad Ion. 621. Valck. Hesych. Δεξίμηλοι θεοί· ἐπήκοοι καὶ ἱλαροὶ, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα, καὶ δεξίμηλοι ἐσχάραι (Androm. 1140.)

θ' οἱ μοὶ cum Grotio edidit Br. Mox D. θεῶν τ' ἐδεξίμηλ' — *Beck.*

643. s. Hæc ita distinxit et scripsit Br.

ἐλπίδες — πέποιθα
σὺν θεοῖς — κρατήσειν
τῆσδε Θηβαίων (sic) χθ. *Beck.*

644. Θηβαίων sex MSS. *Por.*

Leid. 2. τῆσδε Θηβαίων χθονὸς — sed occurrit etiam ap. Eurip. ἥδε Θηβαία χθὼν et similia. *Valck.*

645. ἔξελθ' Ald. contra metrum et MSS. Mutavit Grotius. *Por.*

Ἔξιθ' ἐκ χώρας] Ita rescribo pro ἔξελθ' auctoritate MS. illius laudatissimi, et quia metro convenientius, et quia supra v. 623. Ἔξιθι χθονὸς poëta ipse dixerat. Ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ etc.] In hanc rem facit epigramma, quod nos olim — Περὶ τῶν ὀνομάτων προσημαντικῶν fecimus:

Μῦθον Φυλακίδεω φάσ' ἀνέρες, οὔνομ' ἰδόντες,
Πρῶτος ὅτ' ἐκ λαοῦ πέσ' ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο·
Ἀλλ' ἄθεοι ταύτῃ γε κλεηδόνι πίστιν ἕλεσθε·
Ἄρτι νέον κόσμον πλώσας ἐξεῦρε Κόλυμβος·
Οὔνομά θ' ἡμετέροιο πέλ' Οἰκονόμος Καρόλοιο,
Ἐκ θεόφιν, τέρας ἐσθλὸν ἀνάκτορος ὀλβιομοίρου.

Fabula Phylacidæ permultis ficta videtur,
Quod primus populi cecidit certamine Graii:
Verum, Athei, firmate fidem nunc omine vero:
Namque orbes alios invenit naudo Columbus:
Et nostri nomen Caroli dixere Stuartum,
Cælitus immissum nomenque omenque futuri.

Vid. infra ad v. 1508. et *Bacch.* v. 44. et v. 356. *Barnes.*

πατὴρ ad sequentem versum retulit Br. *Beck.*

Etiam in Grotii Codd. et Leid. 1. fuit Ἔξιθ' ἐκ χώρας, quod Barn. pro Ἔξελθ' restituit. Cod. Flor. Ἔξιθι, Leid. 2. Ἔξιθι

Ἔθετό σοι θείαι προνοίαι, νεικέων ἐπώνυμον.

Indidit tibi divina providentia, cognomen contentionis.

S. σκοτεινὰς, νῦν δὲ οὐ καθεύδουσιν αὗται, ἤγουν οὐκ ἄδηλοι εἰσὶν, * ἀλλὰ προφανεῖς καὶ βέβαιοι. Καθεύδουσ'] Ὑπνοῦσιν. 646. Νεικέων ἐπώνυμον] Παρετυμολογεῖ τὸ ὄνομα Πολυνείκους, ὄνομα νεικέων φερώνυμον, τουτέστιν ἀπὸ τῶν νεικέων τὴν ἐπωνυμίαν λαβόν. 647. Κάδμος ἔμολε] Κάδμος, ζητῶν τὴν ἀδελφὴν Εὐρώπην, μαντεῖον ἔλαβε περὶ αὐτῆς, οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον, ἀλλ' ὥστε αὐτὸν ἐξελθόντα ἕπεσθαι βοΐ, καὶ, οὗ δ' ἂν αὐτόματος πέσῃ, κτίζειν πόλιν. ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς τοῦ Πυθίου οὕτω, † "Φράζεο δή μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε· Ἠοῦς ἐγρόμενος, προλιπὼν ἴθι Πυθὼ δῖαν, Ἐνθάδ' ἔχων ἐσθῆτα, καὶ αἰγανέην μετὰ χερσὶ, Τὴν διά τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, ἔστ' ἂν ἵκηαι Βουκόλον ἠδὲ βόας κηριτρεφέος Πελάγοντος· Ἐνθάδε προσπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμυκον. Ἢ κεν δὴ νώτοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔχῃσι Λευκὸν σῆμ' ἑκάτερθε, περίδρομον ἠΰτε μήνης· Τὴν δὲ σὺ ἡγεμόνα σχὲ πεõιτρίπτοιο κελεύθου. Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει. Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγραύλοιο Ἵζηται, κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι· Καὶ τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλῳ χθονὶ ῥέζειν Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς· Γαίῃ δ' ὅταν ἱερὰ ῥέξῃς, Ὄχθῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν, Δεινὸν Ἐνυαλίου πέμψας φύλακ' Ἀΐδος εἴσω. Καὶ σύγ' ἐν ἀνθρώποις ὀνομάκλυτος ἔσσεαι αὖθις, Ἀθανάτων λεχέων ἀντήσας, ὄλβιε Κάδμε." Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κάδμος, ἀφίκετο εἰς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος τοῦ Ἀμφιδάμαντος, παρ' οὗ ἀγοράσας βοῦν, ἡγεμόνα ταύτην ὁδοῦ ποιησάμενος, κτίζει τὰς Θήβας ὁμωνύμους τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν, ἐπεὶ τὸ ἀνέκαθεν Αἰγύπτιος ἦν ὁ Κάδμος· καὶ ἡ Βοιωτία δὲ ἀπὸ τῆς βοὸς ἐκλήθη. Ἄλλως. "Κάδμος πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος ζητῆσαι τὴν ἀδελφὴν

* Ἀλλὰ προφανεῖς sic Valck. e Leid. nam in Baroc. est προσφιλεῖς. *Beck.*

† Oraculum legitur etiam ap. Schol. Aristoph. Ran. 1256. v. 3. M. et V. Ἐνθάδ' ἔχων ἐσθῆτα e cod. Aug. et antt. edd. sed Valck. probat Barn. emendationem Ἠθάδ' — quæ fluxit e Schol. Arist. v. 4. post τὴν subintell. esse ὁδὸν, neque adeo cum King. scribendum Γῆν, monet Valck. ibid. in Aug. et Schol. Arist. est εὖ τ' ἂν ἵκηαι. Vulgatum Valck. præfert. In cod. A. est Λ. σῆμ' ἑκάτερθεν περίτροχον ἠΰτε μήνη Hinc περίτροχον restituendum judicat Valck. et confert Hom. Il. ψ, 455. v. 9. γ' ante ἡγεμόνα a Barn. insertum omiserunt V. et M. et mox restituerunt antiquam lectionem σχὲ πεõιτρίπτοιο, nam Barnesiana (σχεῖν ἀτρέπτοιο) est e Schol. Arist. Kingius vult σχὲ περιτρέπτοιο. v. 10. γ' ante ἐρέω omiserunt cum August. Versus hic totidem litteris est ap. Hom. Il. ψ. 326. etiam in sequente versu quædam ex eodem libro v. 780. desumta. v. 11. pro βοὸς κέρας ἀγραυλ. Valck. ad Hipp. 1247. corrigit β. τέρας ἀ. v. 12. V. et M. restituerunt veterem bonam lectionem Ἵζηται — v. 17. ἐπ' ἀνθρώποις] ἐν ἀνθρώποις V. *Beck.*

χθονὸς, quod debetur librario, qui id v. 623 legerat.

Quinctilianus Inst. Or. 5, 10. p. 405. *Et illud apud Euripidem frigidum sane, quod nomen Polynicis, ut argumentum morum, frater incessit.* Etiam Eustath. ad Il. ι. p. 686, 24. huc respexit. Soliti sunt etiam Æschylus, Sophocles, et alii sic ad etymologias propriorum nominum alludere, sed rarius, quam Eurip. *Valck.*

646. Κάδμος ἔμολε etc.] De hoc *Cadmi* in *Bœotiam* adventu et de bove et dracone vid. *Ovid.* Metamorph. l. 3. Fab. 1. *Pausan.* in Bœot. fol. 290. lin. 44. etc. Item *Diodori Siculi* Biblioth l. 4. et *Apollodori* Biblioth. l. 3. c. 4. Præcipue *Scholiasten* in hunc locum. Vid. etiam *Bacchas Euripidis* v. 171. Hunc locum autem respicit *Scholiastes* Aristophan. (ad illud *Acharnens.* fol. 280. Τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι) καὶ διὰ τούτων Εὐριπίδην διασύρει. οὗτος γὰρ εἰσάγει τοὺς χοροὺς, οὐ τὰ ἀκόλουθα φθεγγομένους τῇ ὑποθέσει, ἀλλ' ἱστορίας τινὰς ἀπαγγέλλοντας, ὡς ἐν ταῖς Φοινίσσαις· οὔτε ἐμπαθῶς ἀντιλαμβανομένους τῶν ἀδικηθέντων, ἀλλὰ μεταξὺ ἀντιπίπτοντας. *Barnes.*

Nive ipsa frigidius est hujus Odæ exordium ; quod vel solum mendi suspicionem commovere deberet. Verum cum in Epodo dicat Chorus: Καὶ σὲ — Ἔπαφον — ἐκάλεσ', ἐκάλεσα, nonne clarissime hinc liquet, ut in fine carminis Epaphum, ita in initio Cadmum invocatum fuisse? Quidni igitur legamus?

Κάδμε, σὺ μόλε τάνδε γᾶν —

i. e. *Cadme,* quoniam nulla jam pacis spes, sed Thebis tuis exitium impendet, *tu veni terram hanc malorum averruncator.*

ΧΟ. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν *στροφή.*

Cho. Cadmus venit in hanc terram

P. ΧΟ. Ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς τήνδε τὴν γῆν ὁ Τύριος, οὗ χάριν ἡ τετράπους μόσχος ἔῤῥιψεν S. "αὑτοῦ Εὐρώπην σὺν τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὴν, εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν "Πυθοῖ παραγίνεται, πυνθανόμενος ποῦ ὀφείλει κατοικεῖν· ὁ δὲ ἔφη, ὅπου καθίσει ἡ βοῦς "αὕτη ἐκεῖ κτίσον πόλιν, καὶ δὴ ἐξελθὼν τοῦ μαντείου εὗρε βοῦν καὶ ἠκολούθησεν αὐτῇ, "* καὶ εἰς Θήβας ἔθηκε, καὶ ἐκεῖ ᾠκοδόμησε τὰς Θήβας. ΘΗΒΑ γὰρ Συριστὶ λέγεται ἡ "βοῦς."——ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Ι'.—Κάδμος ἔμολε] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τοῦ χοροῦ, καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται· εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα τριὰς ἐπῳδική· τὰ κῶλα δὲ τῆς μονοστροφῆς, († lege τῆς μὲν στροφῆς κ', καὶ τῆς ἀντιστροφῆς) τοσαῦτα. Τὸ α' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος α', ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς, τοῦ β' ποδὸς χορείου· ἐχρήσατο τῷ τοιούτῳ μέτρῳ ἐνταῦθα διὰ τὴν τοῦ Κάδμου κίνησιν. Τὸ β' ὅμοιον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, ἐκ παίωνος δ', ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς, τοῦ α' ποδὸς χορείου. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ α', δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος α', ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου τρίτου, καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν, δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ β' [ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ β', δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ' ἀντὶ ἰωνικοῦ διϊάμβου, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ε' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ μέν τοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον, χορεῖον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα. Τὸ ς' ὅμοιον τῷ β'. Τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ α', ἐξ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου, καὶ διτροχαίου. τὸ μέν τοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς, τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα διτρόχαιον. τὸν δὲ β' ἐπίτριτον γ'. MS. 74. Τὸ η' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τροχαίου καὶ χορείων. Τὸ θ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. Τὸ ι' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ια' τροχαϊκὸν καθαρὸν πενθημιμερές. Τὸ ιβ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ α' ποδὸς χορείου. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον, καθαρόν ἐστι. Τὸ ιγ' καὶ ιδ' τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ιε' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ γ' ποδὸς χορείου. Τὸ ις' ὅμοιον καθαρὸν ἰαμβικόν. Τὸ ιζ' ἴαμβος καθαρὸς τρίμετρος. Τὸ ιη' τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν. Τὸ ιθ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου, και ἐπιτρίτου δ', τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς, [κῶλον, ἐπίτριτον γ' ἔχει τὸν β' πόδα. τὸ κ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν (lege Εὐριπίδειον) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς MS. Baroc. 74.] παράγραφος.

* Καὶ εἰς Θήβας ἔθηκε] Valck. conjicit καὶ εἰς Θήβας ἦλθε καὶ ὤκλασε. *Beck.*

‡ Lege τῆς μὲν στροφῆς κ' καὶ τῆς ἀντιστροφῆς,— est conjectura Kingii a Valck. recepta. *Beck.*

Pro Τύριος sc. quod subfrigidum est epitheton, legendum puto Λύσιος. Plato de Rep. II. p. 596. E. αἱ τελεταὶ αὖ μέγα δύνανται καὶ οἱ Λύσιοι θεοί.

Fatendum est cum hac conjectura pugnare, quæ infra ad v. 651. annotavi. Sed ut dies diem, maximeque in hoc literarum genere, docet, et ista quoque ad incudem revocare quid vetat? An igitur legendum:

—οὗ κατοικίσαι
Πεδί' ἀνὲν τὸ θέσφατον
Πυροφόρ' Ἀόνων σ' ἔχραε
Καλλιπόταμον ἔδαφος—

Ut constructio sit: οὗ τὸ θέσφατον ἀνὲν πεδία πυροφόρα ἔχραε σὲ κατοικίσαι καλλιπόταμον ἔδαφος Ἀόνων. Vitatur sic saltem necessitas vocis ἔχρησε ad initium versus transferendæ.

Restat porro versus, in quo Chorus ipse de Cadmo tertia persona loquitur, nempe 673. Sed ibi plura præterea sunt, corruptelam scripturæ indicantia, ut primo, metrorum dissimilitudo, deinde et ὀλεσίθηρός verbo ὤλεσεν nimis propinquum. Omnibus hisce vitiis mederi tentabam, legendo:

Ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
Ῥᾴδιος εἷλες ὦ μαρμάρῳ.

Quem — facile o lapide occidisti. Adjectivum ῥᾴδιος, *facilis*, proprie cum nomine *patiens* vel *rem agendam* significante conjungitur. Nonnunquam tamen et ad Agentem transfertur. Suetonius Tiberio c. 71. *Sermone Græco, quanquam alias promtus et* facilis, *non tamen usquequaque usus est.* Eademque, ni fallor, notione

Τύριος, ὧι τετρασκελὴς
Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα
Δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα

Tyrius, cui quadrupes
Vitula indomitum corpus
Prostravit, completum reddens

P. ἑαυτὴν αὐτόματον πτῶμα, μὴ ὑπό τινος πληγῆς γεγονὸς, διδοῦσα τέλος φέροντα τὸν χρησ-

S. " 648. Τύριος] Οὐδέπω ἐκαλεῖτο Φοινίκη, ὅτε κατέλιπεν αὐτὴν ὁ Κάδμος, ἀλλὰ Τύρος· " μετὰ ταῦτα ἀπὸ Φοίνικος τὴν προσηγορίαν ἔσχεν, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ πόλεις ὁμοίως ὠνο- " μάσθησαν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν." 649. Ἀδάμαστον] Τὸ μὴ ὑπό τινος ἠναγκασμένον πτῶμα, ἀλλὰ αὐτοῤῥιφές. Πέσημα] Τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ παρεπομένου. ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόματον ἔβαλε τὸ σῶμα ἐπὶ τὴν γῆν, Δίκειν γὰρ τὸ βάλλειν, ὅθεν καὶ δίσκος. τινὲς δὲ τὸ ἀδάμαστον πέσημα, τὸ μηδέπω δαμασθὲν ζεύγλῃ σῶμα· ἐμφαίνει τὸν νέον μόσχον. 650. Δίκε] Κατέβαλε, καὶ ἐν Βάκχαις, (v. 600.) " Δίκετε πεδόσε τρομερὰ σώματα." 651. Οὗ κατῴκισε] Ἐνταῦθα ἔπεσεν, ὅπου κατῴκισε Κάδμος τὴν πόλιν. Οὗ κατῴκισεν] Ἐν ἐνίοις τῶν ὑπομνημάτων, ἀντὶ τοῦ οὗ κατῴκισε, κατοικίσαι, ὁ δὲ λογος πλεονάζοντος τοῦ μὲν, ἀντὶ τοῦ οὗ κατοικίσαι μὲν, καὶ οἱονεὶ κτίσαι τὰ πεδία τῶν δόμων, ὁ θεὸς ἐμαντεύσατο, ἔνθα ἡ τῆς Δίρκης πηγὴ καταρδεύει τὰς γύας. " Ἄλλως. Ὅπου κατῳκίσθη ἡ πόλις, ἐνταῦθα ἔπεσεν, " ὅπου κατῴκισε Κάδμος τὴν πόλιν." Οὗ κατῴκισεν] Σύναψον τοῦτο πρὸς τὸ, Πεδία μὲν

Χρόνος Sophocli εὐμαρὴς θεὸς dicitur Electr. 180. Vide et Martial. Spect. 23. *Musg.*

647—655. Ita edidit Beckius,

Χο. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν 641
Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς
Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε,
Τελεσφόρον διδοῦσα
Χρησμὸν, οὗ κατῴκισε.
Πεδία μὲν τὸ θέσφατον
Πυροφόρα δόμων ἔχρησε,
Καλλιποτάμος ὕδατος ἵνα τε
Νοτὶς ἐπέρχεται γαίας.

641—649. (B.) Novem hi versus sunt omnes trochaici dimetri, quorum sex catalecti, tres vero acatalecti. Versus quidem septimus, ut nunc legitur, acatalectus etiam est, sed antithetico catalecto respondet. Ad hunc igitur modum forsan reformari potest, duabus ultimis vocibus locum invicem mutantibus: Πυροφόρ' ἔχρησεν δόμων. *Heath.*

642. (B.) Τύριος ad præcedentem versum refert Cod. D. nostro adjungit verba μόσχ. ἀδάμ. ut verba πέσημα διδ. constituant versum tertium. In ed. Br. δίκε ad versum sequ. refertur. *Beck.*

643. (B.) Πέσημα δίκε] Δίκω, πίπτω, καταβάλλω. vid. *Scholiasten*, item infra v. 678. et *Bacch.* v. 600. et *Herc.* Fur. v. 498. *Barnes.*

643. s. (B.) Δίκε Kingius e colo tertio retulit ad quartum, et sic locum vertit: *cui quadrupes Vitula indomitum corpus prostravit*, corrigendum ratus ἀδάμαστον τὸ σῶμα Δίκε, coll. Bacch. v. 600. Heath. vulgatum πέσημα tuetur, atque monet, idem esse, ac σῶμα πεσὸν, poëtam vero dixisse non σῶμα, sed πέσημα, ratione habita verbi Δίκε. Certe si cui conjectura Kingii placeat, scribi debere ἀδάμαστον γε σῶμα, nam articulum τὸ frigere. Valck. fatetur, sibi, quid a poëta profectum sit, non liquere — Μόσχος ἀδάμαστος est *indomita juvenca, nullum servitii signum cervice gerens*, Ovid. Met. 3, 16. Quod hic Eurip. δίκε, apud alios in hac historia dicitur ὤκλασε. v. Valck. *Beck.*

651. Sic Schol. Aldus et plerique MSS. κατῴκησε vel κατῴκισε. *Por.*

Κατῴκισε] Legitur in aliquibus exemplaribus κατοικίσαι. *Scaliger* legit κατῳκίσας, male cum augmento. *Barnes.*

Editores pro lubitu dederunt, κατῴκησε, κατῴκισε, κατῴκισεν, κατοικίσαι, sed omnes post hoc verbum posuerunt majorem distinctionem, quam Valck., qui κατοικίσαι scripsit, sustulit auctoritate Schol. ut penderet ab ἔχρησεν, *ubi jusserat oraculum condere urbem.* Edixerat deus: Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγραύλοιο Ἵζηται κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι—Ὄχθῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυαγυίαν. κτίσαι et κατοι-

Χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι
Πεδία μιν τὸ θέσφατον
Χρῆσε πυρόφορ' Ἀόνων

Oraculum, ubi habitare
Campos eum oraculum
Ferentes triticum Aonum cecinit

P. μὸν, ὅπου οἰκεῖσθαι ἐποίησε πεδία δὲ σιτοφόρα τῶν δόμων, ὁ χρησμὸς ἔχρησε, γενέσθαι δη-

S. τὸ θέσφατον, λέγων οὕτως, οὗ καὶ ὅπου κατῴκισεν ὁ Κάδμος, ἔχρησε τὸ θέσφατον, καὶ ἡ μαντεία, πεδία δόμων πυροφόρα, τουτέστι γῆν πίονα καὶ ἱκανὴν τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ τρέφειν. 652. Πεδία μὲν] Τοῦτο ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, κεῖται γὰρ νῦν ὁ μὲν, ἀντὶ τοῦ δέ. ἵν' ᾖ, πεδία δὲ πυροφόρα ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἔσεσθαι προσυπακουστέον. "Ἄλλως. Πεδία δό- "μων, δι' ὧν αἱ συστάσεις τῶν δόμων ἔσονται." Ἄλλως. Ὁ νοῦς, τὸ θέσφατον δὲ ἔχρησεν ἐκεῖ ἀγροὺς γένεσθαι, ὅπου ἡ καλλιπόταμος νοτὶς ἐπινέμεται τὰς γυίας τῆς Δίρκης. "Τῆς "δὲ πόλεως κτισθείσης καὶ τὴν χώραν πυροφόρον ἔσεσθαι ὁ χρησμὸς ἐσήμηνε. διὰ τοῦ τῆς "Δίρκης ὕδατος * ἐμφαίνει δέ τινα ὑπὸ τῆς Δίρκης ὁμωνύμως καλούμενον. ὁ δὲ νοῦς οὗ- "τος· ἔνθα τὸ καλλιπόταμον ὕδωρ τῆς Δίρκης ταῖς βαθυσπόροις ἐπεμβαίνει γαῖς."

* Ἐμφαίνει δέ τινα ὑπὸ τῆς Δίρκης ὁμωνύμως καλούμενον] Valck. vult: ἐμφαίνει τινὰ ποταμὸν τῇ πηγῇ τῆς Δίρκης ὁμωνύμως καλούμενον. *Beck.*

κίσαι unum idemque valent. Heath. defendit lectionem: Οὗ κατῴκισε, eamque ita reddi posse observat: *completum dans oraculum eo ipso in loco, ubi ille domicilium posuit.* Sic nihil sententiæ aut rei narratæ deesse: Accusativum ad verbum κατῴκισε e superioribus repeti debere, nempe τάνδε γᾶν. In stricturis Not. Valck. idem contra hunc disputat, post κατῴκισε plene esse distinguendum; nam διδοῦσα τελέσφορον χρησμὸν (quod idem ac τελέσασα χρησμὸν) οὗ τὸ θέσφατον ἔχρησε non inter se cohærere, deinde ex historia patere, oraculum non disertis verbis Aonum campos et terras Dircæo fonti propinquas Cadmo designasse, denique particulam μὲν aperte indicare, novam inchoari periodum, qua præcedentia explicentur. Abresch. Auct. Diluc. Thuc. p. 378. vulgatam lectionem ita explicat: κατῴκισε δόμους ἐν πεδίοις.

645. (B.) κατῴκισεν D. Brunck. edidit:

χρ. οὗ κατοικίσαι
πεδία μιν τό θ.
χρῆσε πυρόφορ' Ἀόνων,
καλλ. — ἵνα τε
νοτὶς ἐπ. γύας.
Δ. χλ.
καὶ βαθυσπόρους· (sine γύας.)

præeunte Valck. et Musgr. Ultima verba idem Br. ostendit struenda esse sic: ἵνα καλλιπόταμος (νοτὶς) ὕδατος, καὶ νοτὶς Δίρκας, ἐπέρχεται γύας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους. καλλιπόταμος ὕδ. νοτὶς est fluvius Ismenus. In D. versus 646. et 647. (B.) πεδία — ἔχρησε junguntur, vers. 649. (B.) est γᾶς, sequentes duo versus iterum jungit exhibetque Δίρκης et γυίας. Cæterum nihil mutatur. *Beck.*

651. Omnino vere Valckenærius κατοικίσαι ex Scholiasta pro κατῴκισε, nec minus vere Ἀόνων pro δόμων conjectura duce restituit. Eidem quoque lubens assentior, voces sic transponenti: Χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων. Nondum tamen persanatus est locus, quem sic legendum puto:

— — οὗ κατοικίσαι
πεδία MIN τὸ θέσφατον
Χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων,
καλλιπόταμον ἜΔΑΦΟΣ, ἵνα —

Vox καλλιπόταμον respicit nobilem fluvium Ismenum, qui ipsa Thebarum mœnia præterfluebat. Dirce enim inter fontes plerumque recensetur, ut ab Ovidio Metam. Lib. II. Pausania tamen dissentiente p. 300. Ed. Sylb. [cf. ad. v. 647.] *Musg.*

652. μιν pro μὲν est emendatio Musgra-

Καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα γε
Νοτὶς ἐπέρχεται γύας
Δίρκας χλοηφόρους
Καὶ βαθυσπόρους.

Pulchrifluum solum ubi
Humor percurrens rigat jugera
Dirces florifera,
Et profundos habentia sulcos arva.

P. Δηλονότι, ὅπου γε ἡ καλλιπόταμος νοτὶς τοῦ ὕδατος τῆς Δίρκης ἐπέρχεται τὰς βοτανηφόρους αὔλακας τῆς γῆς καὶ βαθυσπόρους, ἔνθα τὸν Διόνυσον ἔτεκεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἡ Σεμέλη διὰ

S. 654. "Καλλιπόταμος ὕδατος] Ἡ καλλιπόταμος νοτὶς τοῦ ὕδατος τῆς Δίρκης· Δίρκη δὲ "ποταμὸς Θηβῶν ὁμώνυμος τῇ πηγῇ. Ὅπου τὸ καλλιπόταμον ὕδωρ τῆς Δίρκης τὰς εὐκάρ-"πους χώρας ἐπιβαίνει." 657. Βαθυσπόρους] Ἃς Ὅμηρος ἐριβώλακας λέγει· ἔπαινος δὲ ἐστι τῆς γῆς, τὸ μὲ ξηρὰν αὐτὴν εἶναι, ἀλλὰ λιπαρὴν, καὶ εἰς βάθος παρέχουσαν ῥιζοῦσθαι τὰ σπέρματα. Βαθυσπόρους] Εἰς βάθος δεχομένας τὸν σπόρον. διὰ τὸ μεγαλόβωλον εἶναι τὴν γῆν καὶ οὐ λεπτόγεων· ὅπερ γῆς ἀρετή· ἢ βαθυσπόρον διὰ τὴν τῆς γῆς πιότητα, ἣν ἀπὸ τῶν τῆς Δίρκης ναμάτων ἔχει. 658. Βρόμιον] Τὸν ἠχητικὸν Διόνυσον. Ἔνθα δὴ τέκεν ποθ'] Ἔνθα, φησὶν, ἐν Θήβῃ τὸν Διόνυσον τῷ Διῒ ἡ Σεμέλη ἔτεκε· κισσὸς δὲ πανταχόθεν αὐτὸν περισκέψαι, τοῦ γὰρ οἴκου κεραυνωθέντος, ἐξήμβλωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ φοβηθεῖσα· κισσὸς δὲ περιείλιξεν. Ἄλλως. Ὅντινα Διόνυσον κισσὸς ἔξωθεν περιπλακεὶς ἔτι βρέφος ὄντα κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψεν. ἱστορεῖ γὰρ Μνασέας, ὅτι, τῶν Καδμείων βασιλείων κεραυνωθέντων, κισσὸς, περὶ τοὺς κίονας φυεὶς, ἐκάλυψεν αὐτὸν, ὅπως μὴ αὐθημερὸν, καὶ ἐν μηδενὶ

vii; χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων pro πυροφόρα δόμων ἔχρησε Valckenærii. *Por.*

653. πεδία πυροφόρα δόμων nullam admittunt interpretationem, colon autem 7. antistrophæ non respondet huic nostro; colon 7. antistrophæ non est versus a Schol. designatus, sed Glyconius, in cujus prima sede trochæo quoque locus conceditur. Hinc Valck. primo corrigit Πυροφόρ' Ἀόνων. Bœotiam ante adventum Cadmi incolebant Ἐκτῆνες, Ἄονες, Τέμμικες, et Ὕαντες. Hinc de Bœotia dicuntur Ἀόνια πεδία, *arva Aonia* etc. Addidit autem Tragicus verba πυροφόρ' Ἀόνων ex eventu, ut etiam γύας Δίρκας χλοηφόρους. Nam Cadmi temporibus Dirce nondum erat nota, nedum ut oraculo credi posset cum Aonibus designata. Assentitur huic Valckenarii emendationi Heath. Porro Valck. transpositis vocibus scribit: Χρῆσε, πυροφόρ' Ἀόνων, Heath. mavult: Πυροφόρ' ἔχρησ' Ἀόνων. *Beck.*

654. ἵνα τε Ald. et MSS. quod leviter mutavit Valckenærius. *Por.*

Pro ἵνα τε Valck. ex ingenio edidit ἵνα γε. *Beck.*

655. νοτὶς ἐπέρχεται γαίας Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους γυίας Ald. et plurimi codices. Pro γαίας Flor. γυίας, aliqui γᾶς; pro γυίας, quod omittit K. Flor. χώρας. Singularis est Grotii lectio: ν. ἐ. γαίας Δίρκας χλοηφόρου καὶ βαθυῤῥόου. Nimirum γυίας (vel γύας, ut semper scribi debet) margine adscriptum pro correctione, in locum non suum migravit. Infra 679. γαίας pro γυίας J. *Por.*

Vulgo: Ν. ἐ. γαίας. Leidd. Ν. ἐ. γᾶς, King. γυίας, ut est in Flor. Valck prætulit γύας, hanc vocis scripturam genuinam esse ratus, ubicunque versus correptam syllabam postulat. εὔκαρποι, πυροφόροι, γύαι occurrunt variis locis, quos Valck. laudavit. Heath. defendit lectionem γαίας, quam casu secundo, non quarto, accipit, ut Δίρκης γαῖα sit terra Dirces s. Dircæa; γυίας locum non habere; nam fontis jugera pro jugeribus fontem circumdantibus dici recte non posse. *Beck.*

657. Olim καὶ βαθυσπόρους γυίας, Cod. Flor. pro γυίας habet χώρας. King. et Valck. sustulerunt γυίας, Grotius v. 655. ss. ita edidit, incertum, Codicis, an ingenii, auctoritate: γαίας Δίρκας χλοηφόρου καὶ βαθυῤῥόου, forte quia v.

Βρόμιον ἔνθα τέκετο
Μάτηρ, Διὸς γάμοις,
Κισσὸς ὃν περιστεφὴς
Ἑλικτὸς εὐθὺς ἔτι βρέφος

Bacchum ubi peperit
Mater, connubio Jovis,
Quem hedera circumdata
Flexuosa statim adhuc puerum

P. τοῦ γάμου τοῦ Διός. ὅν τινα τὸν Διόνυσον εὐθὺς ἔτι βρέφος ὄντα κισσὸς, φύσιν * ἔχων ἑλίσ-

S. τὸ βρέφος διαφθαρῇ καλυφθὲν κισσῷ· διὸ καὶ † περικίονος ὁ θεὸς ἐκλήθη παρὰ Θηβαίοις. 659. Ἁ μάτηρ Διὸς γάμοις] Ἡ Σεμέλη, διὰ τοῦ γάμου ἣν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔγημεν. Ζεὺς ἤρα Σεμέλης, καὶ συνῆν αὐτῇ τὰ ἐρωτικά. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Ἥρα τοιόνδέ τι μηχανᾶται πρὸς ἄμυναν· ὡς οὐκ εἴη Ζεὺς ὁ σοί γε συνὼν, φράζουσα πρὸς Σεμέλην, εἰ γὰρ ἔστιν ἀληθῶς, ἀφικέσθαι αὐτὸν μετὰ κεραυνοῦ παρακάλεσον· ἀπατηθεῖσα οὖν Σεμέλη αἰτεῖται τοῦτο τὸν Δία· καὶ ὃς, ἐπιὼν μετὰ κεραυνοῦ, κατέφλεξε τὴν Σεμέλην κύουσαν· καὶ πεπτωκὼς ὁ Διόνυσος περιέστεπται ὑπὸ κισσοῦ, μέχρις ἂν ὁ Ζεὺς ἐῤῥάψατο τῷ μηρῷ, ἕως ἂν ὡραῖον τὸ βρέφος γενήσεται. διὰ τοῦτο οὖν αἱ βάκχαι πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ κισσοῦ κλάδους ἔφερον χορεύουσαι περὶ αὐτὸν, καὶ βοῶσαι εὐοῖ, εὐὰν, ‡ ὕἱς. (ἤγουν υἱὲ τοῦ Δίος) τοῦτο γάρ ἐστι τὸ

* Ἔχων ante ἑλίσσεσθαι omittit D. *Beck.*
† Pro περικίονος Valck. scribi vult Περικιόνιος. *Beck.*
‡ Ὕϊς] Ὕης corrigit Valck. *Beck.*

679. βαθυσπόρους legitur, ei id hoc loco displicuit, sed solet Euripides locis etiam vicinis eadem repetere vocabula. *Beck.*

βαθυσπόρους] Ed. Ald. βαθυσπόρους γυίας. Sed γυίας neque Grotii Edit. agnoscit, neque alter MS. Reg. Soc. *Musg.*

658, 659. Sic plures MSS. τέκε Ald. τέκε ποθ' ἁ μάτηρ Grot. δὴ τέκεν ποθ' ἁ μ. Kingius ex K. κισσὸς bis Grot. *Por.*

τέκετο D. et sequentem versum huic adjunxit, sub finem γάμοισιν exhibet. Br. edidit τέκετο e membr. docetque versum esse trochaicum ithyphallicum, sed seq. versu scripsit γάμοις. *Beck.*

ἔνθα τέκε] MSS. Bodl. ἔνθα τέκετο. Voss. etiam duplicat τέκετο.. Kingius ex MS. Reg. Soc. ἔνθα δὴ τέκεν ποθ'. Metrum sic non male restituas :

Βρόμιον ἔνθα τέκετο μάτηρ,
τέκετο δὴ Διὸς γάμοις. *Musg.*

Veram scripturam, et antithetico, prout a nobis emendabitur, respondentem, suppeditavit ex membranis Piersius :

Βρόμιον ἔνθα τέκετο ithyphallicus.

Quanquam concinnius adhuc prodibit metrum, si, ejecto tantum τῷ δὴ, in ceteris codices reliquos secutus rescribas :

Βρόμιον ἔνθα τέκεν ποθ'. *Heath.*

660. ss. Cod. Flor. κισσὸν ὅν περιστεφῆς καὶ λικτὸς, εὐθὺς etc.—Euripidea verba obscuriora illustrat narratio Mnaseæ Patarensis, quam soli Scholiastæ debemus : Bacchum, de matre cadentem, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φύεις ἐκάλυψεν, et ramis obductum illæsum conservavit. Dicitur Bacchus ap. Orph. h. 46. Περικιόνιος, mystico sensu, sed nominis originem ex antiquissima historia repetiit Mnaseas. Origo vero fabulæ, quam Euripides sequitur, in iis esse videtur, quæ de Osiride narrant Ægyptii ap. Plut. de Is. et Os. §. 15. p. 38. arcam, cui Osiris fuerat inclusus, fluctibus ad littus expulsam ericæ insedisse. Pleraque, quæ de Osiride narrabantur, aut in ejus honorem fiebant, ab Orpheo vel Melampodo sunt in Bacchum Thebanum translata. *Valck.*

Χλοηφόροισιν ἔρνεσιν
Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε,
Βάκχιον χόρευμα
Παρθένοισι Θηβαίαισι
Καὶ γυναιξὶν Εὐΐαις.
Ἔνθα φόνιος ἦν δράκων *ἀντιστροφή.*

Virentibus frondibus
Obumbrantibus beans texit,
Bacchica-festivitate-*celebrandam rem*
Virginibus Thebanis,
Et mulieribus Euiis.
Ibi sanguinolentus erat draco

P. σεσθαι κύκλῳ, ἐσκέπασε, μακάριον δείξας, κλάδοις χλοηφόροις κατασκίοις. κισσὸν δὲ εἰπὼν,

S. εὐΐοις. 663. Κατασκίοισιν] Κατάσκιος τόπος, ὁ ὑπό τινος σκιαζόμενος. ἐνταῦθα δὲ κατάσκιοι κλάδοι, οἱ σκιὰν ἐμποιοῦντες τῇ πυκνότητι τῶν φύλλων. Ὀλβίσας ἐνώτισε] Τὸ νῶτον περιείλιξε, μεγάλη γὰρ αὐτῷ δόξα, τὸ τῆς παραδόξου σωτηρίας τέλος. ὀλβίσας δὲ αὐτὸν τὸν Διόνυσον ὁ κισσὸς ἐνώτισεν, τὸ τοῦ βακχεύειν καὶ χορεύειν τὰς Θήβας αἴτιον. 664. Χόρευμα] Τὸ χόρευμα, ἢ διὰ τὸν Διόνυσον νοητέον, περὶ ἣν αἱ βάκχαι χορεύουσιν, ἢ διὰ τὸν κισσὸν, ὃν ἐν χερσὶ φέρουσαι χορεύουσιν. 666. Γυναιξὶν εὐΐοις] Ταῖς Διονύσῳ χορευούσαις, καὶ τὸ εὐοῖ, εὐὰν, ἐπιφθεγγομέναις. 667. Ἔνθα φόνιος ἦν] Ἔνθα παρὰ τῇ Δίρκῃ δεινὸς ὑπῆρχε δράκων, ὠμὸς τὴν φύσιν, φύλαξ ὑπὸ τοῦ Ἄρεος κατασταθεὶς τῆς Δίρκης, πρὸς τὸ μηδένα ἀπ' αὐτῆς ὑδρεύσασθαι. 668. Ἄρεος φύλαξ] Ὡς τὸ βασιλέως ἄρχων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ βασιλέως κατασταθεὶς ἄρχων. 670. "Χλοερὰ] Χλοηφόρα, βοτανώδη. χλοερὰ δὲ "εἶπε, διὰ τὸ ἄνθη εἶναι ἐν αὐτῇ. Λέγει περὶ τῆς * Ἀρείας οὕτω καλουμένης πηγῆς."

* Proprie Ἀρητιὰς dicebatur. v. Valck. *Beck.*

662—665. Hos versus ita disposuit et scripsit Br.

χλοηφόροισιν ἔρνεσιν κατα-
σκίοισιν ὀλβ. ἐνώτ.
βάκχιον χόρ. παρθέ-
νοισι Θηβ.

et quidem præeuntibus membr. Tres ultimos versus trochaicos esse ostendit. — ἔρνεσιν cum ν etiam D. *Beck.*

663. ἐνώτισεν] Hanc vocem frustra suspectam habet Valckenærius. Hesychius, ipso fatente, hinc sumsit, Ἐνώτισε. τὰ νῶτα περιεσκέπασεν. Bene advocat Musgravius Herc. F. 361. ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας Δεινῷ χάσματι θηρός. Sensu cognato idem verbum adhibet Æschylus Agam. 296. ὑπερτελής τε πόντον ὥστε νωτίσαι, de lampade maris superficiem illuminante. De Sphingis ala νώτισμα θηρὸς dixit Tragicus apud Plutarchum Stobæi LXII. p. 403. 1. *Por.*

Valck. e Leidd. edidit ἐνώτισεν, vulgo littera ν abest.— ὀλβίσας ἐνώτισεν per hypallagen ponitur pro νωτίσας ὤλβισεν. ἐνώτισεν hic vetustissima lectio fuit; nam a Schol. redditur ἐσκέπασε, κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψεν etc. habet etiam Hesych. et Suidas; sitne Euripidea, incertum est. Νωτίζειν ap. Eurip. est, vel, *in fugam vertere*, vel *terga dare*. Aliud igitur hic verbum positum ab Eurip. putat Valck., sed quale, ignorat. — Cl. Morus l. 1. p. 22. monet, etiamsi verbum νωτίζειν *tegendi* significatu accipiatur, tamen hic retineri non posse, quod sic tres ultimi versus non habeant, unde satis apte pendeant. Conjicit igitur: ἐνῴκισεν, ut sensus loci sit: *Ibi* (in regione Thebana) *quondam mater e Jove Bacchum peperit: quem cum infantem adhuc tortilis hedera, comatis umbrosisque ramis circumfusa beasset,* (propitia defendisset a vi flammarum) *instituit* (introduxit) *Thebanis mulieribus et bacchantibus bacchicas choreas;* h. e. hedera causa et occasio fuit illarum chorearum celebrandarum. Ἐνοικίζειν τι dicitur, qui rem collocat aliquo

Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
Νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα
Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
Πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
Ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ,

Martis, crudelis custos,
Flumina pulchriflua et alveos
Viridantes oculorum motibus
Passim errantibus custodiens.
Quem ad lavacra profectus
Cadmus interfecit marmore,

P. ἐπάγει βακχεῖον χόρευμα. ἤγουν λέγω χόρευμα βακχικὸν τῶν Θηβαίων παρθένων, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν Εὐΐων, ἤγουν τῶν βακχικῶν. Ἔνθα δράκων ἦν τοῦ Ἄρεος φονικὸς, ἄγριος, ἀπηνὴς, φύλαξ, τῆς πηγῆς δηλονότι, τὰ νάματα τὰ εὔυδρα, καὶ τὰ ὑγρὰ ῥεῖθρα ἐφορῶν

S. Δεργμάτων] Ταῖς κόραις τῶν ὀφθαλμῶν. 671. Πολυπλάνοις] Ταῖς πανταχοῦ περιαγομέναις. 672. Ἐπὶ χέρνιβας] Ἐπὶ τὸ νίψασθαι τὰς χεῖρας, ἐβούλετο γὰρ τὴν βοῦν θύσαι τοῖς θεοῖς, ὅτι σύμβολον αὐτὸ αὐτόθι γέγονε τοῦ κτίσαι τὴν πόλιν. ὁ μὲν οὖν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ Φερεκύδης, ξίφει. Ἄλλως. Ἐπὶ χέρνιβας] Ἕνεκα τοῦ πρὸς τὴν θυσίαν ὕδατος λαβεῖν μολὼν, ἔθυε γὰρ τῇ γῇ τὴν βοῦν. Χέρνιβας] Χερόνιπτρα, ἀπὸ τοῦ χέρνιψ. 673. Κάδμος ὤλεσε, κ. τ. λ.] Ὃν ὁ Κάδμος ὤλεσε, σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς τὰς αὔλακας τῆς γῆς. ἀντιστρόφως. * τοῦτο λέγεται, ἀντὶ τοῦ ὃν ὁ Κάδμος ὀλέσας ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας, βαλὼν αὐτὸς κατὰ τὸ κρᾶτα τὸ φόνιον. ὅμοιον τῷ,

* Τοῦτο ante λέγεται omittitur in Cod. D. Mox idem legit, ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ βαλὼν αὐτὸν — etiam, ibidem post σε deest ἔπος. *Beck.*

loco, ut in propria et domestica sede, ut ἐνοικισάμενοι Thucyd. 6. 2. qui rerum suarum sedem alicubi fixerunt. Itaque si quis in civitate quadam ritum sic introducat, ut sit illius gentis domesticus et ἐπιχώριος, is eum ἐνοικίζει, Bacchicorum vero sacrorum ritus Thebis fuit ἐπιχώριος. vid. v. 1768.

ἐνώτισεν D. *Beck.*

ἐνώτισε] Hesychius: ἐνώτισε· τὰ νῶτα περιεσκέπασεν. *Amiciendi* sensu legitur et compositum ἐπινωτίσας. Herc. Fur. 361. *Musg.*

664. Βακχεῖον Ald. et MSS. plerique. *Por.*

Valcken. scribi mavult: Βάκχιον χόρευμα, nam versus est ithyphallicus. Solent enim Attici poëtæ diphthongum ει semper producere, si vero syllaba corripienda sit, ejicere litteram ε. v. Valck.

664. et 665. jungit D. et Θηβαίαισιν exhibet. *Beck.*

664. χορεύειν cum significet *choreis celebrare* (cujus exemplum dat Iphig. in Aul. v. 1063.) sequitur, χόρευμα *argumentum choreæ* significare posse. *Musg.*

666. Εὐβοίοις Ald. Εὐΐοις multi codices cum Scholiaste. Εὐΐαις Cant. M. R. *Por.*

Εὐΐοις] Editio *Hervagiana* sola, quod sciam, legit Εὐβοίοις. *Barnes.*

Huic versui sequentem adjungit D. Paullo ante ὀλβίσας gl. cod. D. μακάριον δείξας. ἐνώτισεν. Gl. ἐσκέπασεν. *Beck.*

Ald. et Basil. Εὐβοίοις — *Valck.*

667. Jungi debent δράκων Ἄρεος, non Ἄρεος φύλαξ. Draconem hunc e Marte genitum fabulabantur. *Valck.*

669. εὔυδρα Grot. et pars codicum. Sed plures cum Aldo ἔνυδρα. *Por.*

Ἔνυδρα] al. εὔυδρα. vid. *Schol.* in paraphrasi. Et ita MS. C.C.C. legit. *Barnes.*

εὔυδρα D. etiam in paraphr. *Beck.*

Edi hic oportuit Νάματ' εὔυδρα. Mox ad ῥέεθρα χλοερὰ adhibenda Ammonii observatio: ῥεῖθρον ῥεύματος διαφέρει. ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' ὃν φέρεται τὸ ῥεῦμα.

Κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος
'Ωλένας δικὼν βολαῖς,
Δίας ἀμάτορος
Παλλάδος φραδαῖς

Caput sanguineum, interfectoris ferarum,
Brachii saucians jactibus,
Divæ matre carentis
Palladis consiliis,

P. ὀφθαλμοῖς, ἐπὶ πολλὰ διάγουσι τὸ βλέμμα, καὶ σκοπουμένοις. ὃν ὁ Κάδμος, ὁ ὀλεσίθηρος, ἐπὶ θυσίας ἐλθὼν, ὤλεσε, λίθῳ βαλὼν αὐτὸν βολαῖς χειρῶν κατὰ τὸ κρᾶτα τὸ φόνιον,

S. —— ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. 674. 'Ολεσίθηρος] Τοῦ ἀπολέσθαι ἀξίου θηρός. ἢ ὀλεσίθηρος, αὐτὸς ὁ Κάδμος, ὁ τὸν θῆρα ὀλέσας. 'Ολεσίθηρος] Τοῦ πρὸς τὸ Κάδμος σύναπτε. 676. "Δίας ἀμάτορος] Ταῖς ὑποθήκαις τῆς ἐνδόξου 'Αθηνᾶς * πεια —— τῆς ἀμάτορος, "τῆς ἐκ μητρὸς οὐ γεννηθείσης." Ἄλλως Τῆς ἐκ Διὸς, καὶ οὐκ ἀπὸ μητρός. 678. Γαπετεῖς] Εἰς γῆν ῥιφθέντας. Δικὼν ὀδόντας] 'Αντὶ τοῦ ἔδικεν, ἐγκατέσπειρεν. μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος. "ἢ εἰς τὴν γὴν πίπτοντας ὑπὸ Παλλάδος φραδαῖς." 679. Εἰς βαθυσπόρους] Εἰς βάθος δεχομένας σπόρον ἀρούρας, αὔλακας. 680. Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ] 'Εκ τῶν ὀδόντων ἐξεκύησεν ἡ γῆ ὁπλοφόρους ἄνδρας· εἰσὶ δὲ οὗτοι ἐξ αὐτῶν ὑπολειφθέντες, Πέλωρ, 'Εχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, 'Υπερήνωρ, κατὰ δὲ Τιμαγόραν, καὶ Κρέων. Ἄλλως. 'Ο μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ τὴν 'Αθηνᾶν ἐσπαρκέναι τοὺς ὀδόντας φησίν· ὁ δὲ 'Ανδροτίων σπαρτοὺς αὐτοὺς

* Πεια ——] Forte πειθαρχῶν, monente Valck. *Beck.*

ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Exemplum præbet Herodot. VII. 109. διαβὰς τοῦ Λίσσου ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον ἀπεξηραμμένον. Locutionem illustrabit locus Maximi Tyrii: οἷον εἰ ξυνείης ποταμοῦ κάλλος λειμῶνι ἐπιῤῥέον. καλὰ μὲν ὑπ' αὐτῷ ἄνθη, λαμπρυνόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ὕδατος πρὸς τὴν ὄψιν. *Musg.*

Νάματ' εὔυδρα Grotius edidit haud dubie codices suos secutus, est etiam ita in Cant. et Leid. 1. In Leid. 2. Νάματά τ' ἔνυδρα. *Valck.*

670. κόραισι] An φοραῖσι. *Musg.*

673. μάρμαρος non est marmor, sed lapis, et structura verborum hæc: ὃν—Κάδμος ὤλεσε — κρᾶτα φόνιον, ut sequentibus modum clarius expresserit. *Valck.*

675. ὠλέναις Ald. et multi MSS. ὠλένης Grot. Cant. ut conjecerat Canterus; ὠλέναιν Barnesius; recte ὠλένας Valckenærius; quomodo habent K. M. R. *Por.*

'Ωλέναιν] Ita levi variatione ὠλέναις correxi: alii longius a scriptura recedunt, qui legunt ὠλένης. MS. retinet ὠλέναις, et *Schol.* explicat χειρῶν. *Barnes.*

ὠλέναις in Cant. et Leidd. duobus, Barn. et King. ὠλέναιν, doctus quidam Batavus legebat Λαΐναις, sed Canter. jam emendavit 'Ωλένης, cui Doricam tantum formam substituit Valck.; hæc emendatio confirmatur scholio in cod. Leid. 2. inter versus scripto: χειρὸς βολαῖς ῥίψας τὸν λίθον. Vulgatam ὠλέναις — βολαῖς tuetur atque explicat Abresch. ad Æsch. T. I. p. 199. Præterea Valck. ὀλεσίθηρος magis brachii epitheton, quam serpentis, esse ratus, scribit ὀλεσιθῆρος, ut sit ab ὀλεσιθήρ.

ὠλέναις D. — Brunck. scripsit: ὠλένας δικὼν βολαῖς, et post βολαῖς colon posuit. Sed seqq. idem edidit ita:

δίας δ' ἀμάτορος
Παλλάδος φραδαῖς
γαπετεῖς δίκ' ὀδ.
βαθυσπόροις γύαις,
ἔνθεν etc.

Nam particulam δ' inseri debere, ait patere ex omni nexu, sed δίκ' pro δικὼν legendum esse et ob sensum et ob metrum. Sic enim versum existere trochaicum ithyphallicum, εἰς βαθυσπ. γ. quod vulgatur, prosaicum esse et metro repugnare, cum versus strophicus μάτηρ Δ. γάμοις sit dimeter iamb. brachycatal. Ostendit vero Kingio in rebus metricis non esse habendam fidem. *Beck.*

ὠλένας] Ita Askewanus, ut optime a Valckenærio emendatum erat. Lib. P.

Γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
Εἰς βαθυσπόρους γύας.
Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων

In terram lapsos jaculatus dentes
In profunda arva:
Unde *mox* emisit terra
Armatum spectaculum supra summos

P. κατὰ τὰς βουλὰς τῆς ἐνδόξου Ἀθηνᾶς, * ἢ τῆς ἀπὸ τοῦ Διὸς, τῆς Ἀμήτορος, σπείρας χαμαιριφεῖς τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς αὔλακας βαθυσπόρους· ὅθεν ἀνέδωκεν ἡ γῆ ὡπλισμένους

S. φησὶ, διὰ τὸ, ἀκολουθήσαντας † αὐτῷ ἐκ Φοινίκης Κάδμῳ, σποράδην οἰκῆσαι. Ἀμφίλοχος δὲ, διὰ τὸ ἐπεσπάρθαι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Θήβαις. Διονύσιος δὲ ἔθνος Βοιωτίας αὐτοὺς φησίν. ἔνιοι δὲ παῖδας Κάδμου αὐτοὺς φασὶν, ἐκ διαφόρων γυναικῶν, Π' τὸν ἀριθμόν. 681. Πάνοπλον ὄψιν] Ὄψιν λέγει ἀπὸ τῆς ὁράσεως τὸ ὁρώμενον· ἤγουν ἄνδρας ὡπλισμένους. Ὑπὲρ ἄκρων ὅρων] Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. 682. Σιδαρόφρων δέ νιν] Τό νιν πρὸς τὸ ὄψιν. Σιδαρόφρων] Οὗτοι, φησὶν, οἱ ἀναφανέντες ἐκ γῆς ὁμοῦ τῇ πανοπλίᾳ, εὐθὺς ἅμα τῷ φανῆναι, ἀλλήλους ἐφόνευσαν. τὸ οὖν νὶν πρὸς τὴν ὄψιν

* Cod. D. omittit verba ἢ τῆς ἀπὸ τοῦ Διὸς ante τῆς ἀμήτορος, et mox scribit χαμαιρρίφεῖς. Paullo post omisit verba ἤγουν πάνοπλον ὄψιν ἀνδρῶν. *Beck.*

† Αὐτῷ ἐκ φ. Κάδμῳ] Κάδμῳ deleri vult Valck. rectiusque putat Scholiasten scripturum fuisse διὰ τὸ τοὺς ἀκολουθήσαντας — *Beck.*

ὠλένης, ut et Vossianorum unus. Ed. Ald. ὠλέναις.

δικὼν] Legendum δακὼν, *vulnerans.* Æsch. Sept. c. Theb. v. 405. λόφοι τε κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός. *Musg.*

676. Valck. hæc distinctionis nota post βολαῖς posita a superioribus separavit, cum sequentibus cohærere opinatus, qua in re aliis aliter visum. v. Wesseling. Obs. 2, 10. p. 179. Dircæum serpentem Cadmus non adeo confecerat Minervæ consiliis, verum serpentis confecti dentes ipsius jussu veluti semen terræ matri mandaverat. — v. Valck. *Beck.*

677. s. φραδαῖς etiam habet schol. cod. Aug. ad v. 1076. Pro Γαπετεῖς legendum videri possit Γαγενοῦς nam serpens ille Γηγενὴς, *terrigena*, dictus est, sicut etiam ex hoc Cadmi, et ex Jasonis, semine prodeuntes Γηγενεῖς. v. Valck.— Heathius, ut hæc strophicis exacte respondeant, et sententiæ ratio orationisque structura sibi constent, ita corrigit:

Παλλάδος φραδαῖσι δὲ
Γαπετεῖς δίκ' ὀδόντας.

Nam orationis structuram postulare non participium, sed verbum, alias poëta diceret, serpentem interfectum a Cadmo, non tantum sauciante eum jactibus, sed etiam jaculante dentes ejus in terram, quod absonum foret, deinde Paraphrasten legisse δίκ', non δικὼν, denique particulam δὲ connexionis et transitus gratia necessariam, φραδαῖσι vero lectionem vett. editionum, esse.

φραδαῖσιν D. sed sequentes duo versus in unum jungit idem, et vulgatam lectionem exhibet. *Beck.*

φραδαῖς] Ita Kingius ex MS. Reg. Soc. sed et olim Grotius. Ed. Ald. φραδαῖσι. *Musg.*

678, 679. Metra non congruunt. Dedit Brunckius, δίκ' ὀδόντας, βαθυσπόροις γύαις, et paullo ante Δίας δ' ἀ. *Por.*

679. ss. Disponuntur in D. versus ita:

Ἔνθεν ἐξ. γ. πάνοπλον
Ὄψιν ὑπὲρ ἄ. ὅρων (sic) χθ.
σιδ. δ. ν. φ. πάλιν
ξυνῆκε (sic) φ. γ. αἱμ. δ' ἔδευσεν γαῖαν
ἃ ν. εὐηλίοισι (sic) δ. α. πνοαῖς. *Beck.*

680. ss. Seneca Herc. Fur. 260. *Ferax deorum terra — E cujus arvis eque fæcundo sinu Stricto juventus orta cum ferro stetit.* Valck. qui et formulam ὙΠΕΡ ἄκρων ὅρων χθονὸς illustravit similibus hac in historia loquendi modis. *Beck.*

Ὅρων χθόνος· φόνος δέ νιν
Σιδαρόφρων ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ πάλιν·
Αἵματος δ' ἔδευσε
Γαῖαν, ἅ νιν εὐείλοισι
Δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.
Καὶ σὲ, τὸν προμάτορος — ἐπῳδός.

Fines terræ *i. e. supra terræ superficiem* : ferrea
Vero invidia ipsum rursus conjunxit charæ terræ :
Sanguine vero rigavit
Terram, quæ ipsum lucidis
Ostendit cœli flatibus.
Et te, ex avia

P. ἄνδρας ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. σιδηρόφρων δὲ φόνος πάλιν ἥνωσεν αὐτὴν (ἤγουν τὴν πάνοπλον ὄψιν ἀνδρῶν) τῇ προσφιλεῖ γῇ. ἀπὸ δὲ αἵματος αὐτῆς ἔδευσε τὴν γῆν, ἥτις (ἤγουν

S. ἀπέδωκε. τουτέστιν αὐτὴν δὲ τὴν πανοπλίαν, ὄψιν τὴν ἀναδοθεῖσαν ἐκ γῆς, ὁ κατ' ἀλλήλων φόνος, πάλιν εἰς γῆν κατήνεγκε. τὴν δὲ ὄψιν ὅταν λέγῃ, τοὺς ἄνδρας σημαίνει. Ξυνῆψε] Ἥνωσε τῇ προσφιλεῖ γῇ. Τὸ φίλη γῆ, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀναδοθῆναι. 685. Εὐηλίοις] Ταῖς εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις, λαμπραῖς, ἡλιοειδέσι. 686. Αἰθέρος] Ἀντὶ τοῦ ἀέρος· ἄλλο γὰρ αἰθὴρ, καὶ ἄλλο ἀήρ. 687. Καὶ σὲ] Καὶ σὲ τὸν προμάτορος Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΕΠΩΔΟΥ.—Καὶ σὲ τὸν προμάτορος] Τῆς ἐπῳδῆς ταύτης τὰ κῶλα ις'. Τὸ α' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. Τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ α' ποδὸς χορείου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος δ' ἀντὶ ἰωνικοῦ, διϊάμβου, καὶ συλλαβῆς. Τὸ δ' τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, ἐκ χορείων β' καὶ συλλαβῆς. Τὸ ε' ὅμοιον τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς καθαρόν. Τὸ ς', ἀντισπαστικὸν δίμετρον, καταληκτικὸν Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου, καὶ κρητικοῦ. εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, ἰάμβου ἀρχομένου. Τὸ ζ', τὸ η', τὸ θ', τὸ ι', ὅμοια τῷ α', τροχαϊκὰ Εὐριπίδεια. Τὸ ια' ὅμοιον τῷ ε'. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ' ἰαμβικὸν, ὅμοιον τῷ β'. Τὸ ιδ' τροχαϊκὸν, δίμετρον, ὑπερκατάληκτον. Τὸ ιε' ἰαμβικὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον, καθαρόν. Τὸ ις' τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον, ὅμοιον τῷ α'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ παράγραφος. 689. Ἔπαφον] Ἔπαφος ἐκλήθη, ὅτι ὁ Ζεὺς, ἐπαφησάμενος τῆς Ἰοῦς, πάλιν εἰς γυναῖκα αὐτὴν μετεμόρφωσε. καὶ σὲ ἐπικαλούμεθα, ὦ Ἔπαφε, ὃς Ἰοῦς καὶ Διὸς γένεθλον ὑπάρχεις, ἐλθὲ δὴ σωτήριος εἰς τὰς Θήβας ταῖς ἡμῶν λιταῖς ἐπινεύσας, οἱ γὰρ σοὶ ἔκγονοι, καὶ τὰ ἑξῆς. 693. Σοί νιν ἔκγονοι] Ὁ σός ἔκγονος Κάδμος, ὁ Ἐπάφου, τὰς Θήβας ἔκτισε, τούτῳ

682, 683. Aldus : σιδαρόφρων δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε φίλᾳ γᾷ· et sic plerique MSS. nisi quod quidam ξυνῆκε. Grotius, eumque secuti alii γᾷ φίλᾳ. Transponendo versus numerosiores effeci. *Por.*

682. ss. Brunck. ita exhibuit :

Ὅ. χθ. σιδ. δ. νιν
φόν. π. ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ
αἵμ. δ' ἔδ. γαῖαν
ἅ νιν εὐηλίοισι
δ. αἰθ. πν. *Beck.*

683. Jam ante Kingium γᾷ φίλᾳ ediderat Grot. — Cod. Leid. 1. Φόβος πάλιν ξυνῆκε φίλᾳ γᾷ. Leid. 2. Φόνος π. ξυνῆκε φ. γ. cum interpretamento supra scripto ἥνωκε γῇ προσφιλεῖ, ξυνῆκε non temere damnandum esse monet Valck. Jam vero δὲ, quod hic initio iambici versus legitur, nunquam versum, et ne sententiam quidem, inchoare potest, in choricis quidem celeriter et continuo ductu decantatis major licentia. Hinc Valck. emendat :— σιδαρόφρων δ' Ἅμα νιν φόνος πάλιν ξυνῆκε γᾷ φίλᾳ. ut ἅμα respiciens Scholiastes reddiderit εὐθὺς, ἅμα τῷ φανῆναι.—Eadem narrantur de Jasonis Spartis, quin ejusdem quoque Dircaei serpentis dentes inter Cadmum et Jasona divisos esse prodidit Pherecydes. v. Valck. *Beck.*

Ἰοῦς ποτ᾽ ἔκγονον
Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
Ἐκάλεσ᾽ ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ,
Ἰὼ βαρβάροις λιταῖς,
Βᾶθι, βᾶθι τάνδε γᾶν,
Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,

Io quondam natum
Epaphum, o Jovis fili,
Vocavi, vocavi barbara voce.
Io barbaris precibus
Veni, veni in hanc terram,
Tui eam posteri condiderunt.

P. ἡ γῆ) ἔδειξεν αὐτὴν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀέρος, ταῖς εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις. Καὶ δή σε, ὦ γένεθλον τοῦ Διὸς, τὸν Ἔπαφον λέγω, τὸν υἱὸν τῆς ποτὲ Ἰοῦς, τῆς προμήτορος ἡμῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν, (οἰκειοῦται γὰρ τὰ τῶν δεσποτῶν,) ἐπικαλοῦμαι βαρβαρικῇ βοῇ, βαρβαρικαῖς λιταῖς, (τὸ δὲ Ἰὼ διὰ μέσου) βᾶθι, ἤγουν ἐλθὲ, εἰς τήνδε τὴν γῆν,

S. τόπῳ, ἐν ᾧ αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν. * δεδόσθαι γὰρ τὰς Θήβας τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυπτήρια, ὡς Εὐφορίων, "Ἀλλ᾽ οὔπω Θήβη πεπρωμένα κεῖτο τάλαντα· Τὴν ῥά ποτε Κρονίδης δῶρον πόρε Περσεφονείῃ, † Ἐς γαμέτην ὅτε πρῶτον ὀπωπήσασθαι ἔμελλε Νυμφιδίου σπείροιο παρακλίνασα καλύπτρην·" γράφεται, "Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν," ἵν᾽ ᾖ, τῷ ἐκγόνῳ σου, τῷ Κάδμῳ, αἱ θεαὶ κατέκτισαν τὰς Θήβας. γέγονε δὲ περὶ τὴν ἀρχὴν ἁμάρτημα. ἐπ᾽ ἄρχοντος γὰρ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου, μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο, τῷ Ε ἀντὶ τοῦ Η, καὶ τῷ Ο ἀντὶ τοῦ Ω. ἔγραφον οὖν τὸ δήμῳ μετὰ τοῦ Ι, δήμοι. μὴ νοήσαντες δὲ καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν καὶ δεῖ μετατεθεῖναι τὸ Ο εἰς τὸ Ω μέγα, ἐτάραξαν τὸ νοητόν. "Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν] Τὸ νιν ἀντὶ τοῦ τὴν "γῆν, τουτέστι τὰς Θήβας. Προμάτορα δὲ αἱ Φοίνισσαι τὴν Ἰὼ ἔφησαν, διὰ ‡ τὴν Φοί-

* Post δεδόσθαι γὰρ τὰς Θήβας Valck. excidisse putat φασί. *Beck.*

† Ἐς γαμέτην.] Γαμέτης est maritus. περὶ τὴν ἀρχὴν ἁμαρτ.] Valck. conjicit: περὶ τὴν ἀρχ [αίαν γραφ] ὴν ἁμαρ. ibid. ἐπ᾽ ἄρχοντος] Salmas. ad Herod. Inscriptt. p. 232. corrigit πρὸ ἄρχοντος γὰρ — Valck. mavult ἕως ἄρχ. γάρ. Idem paullo post verba μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων delenda judicat, utpote historiæ repugnantia. τῷ ι ἀντὶ τοῦ η] τῷ ε — M. et V. e conjectura Salmasii, et mox τὸ δήμῳ pro vulg. τῷ δ. *Beck.*

‡ Διὰ τὴν Φοίνικα Ἰοῦς κατεισάγειν] Scribendum διὰ τὸ τὸν Φοίνικα ἀπ᾽ Ἰοῦς τὸ γένος κατάγειν. *Valck.*

φόνος] An legendum φθόνος. Quod sequitur γᾷ φίλᾳ Kingio et MS. Reg. Soc. debetur. Ed. Ald. et reliqui MSS. φίλᾳ γᾷ. *Musg.*

685. εὐείλοισι] Musgravii emendatio est pro εὐηλίοισι. *Por.*

Observat. Br. ad Æsch Pers. 35. in nonnullis vocabulis ita raptim efferri vocalem, ut illius sonus nihil momenti ad syllabæ modulum faciat. Sic h. l. scribendum esse:

αἵματος δ᾽ ἔδευσε γαῖαν
ἅ νιν εὐηλίοισι

et λίοισι esse pedem trochæum, cui in stropha hæc respondeant:

βάκχιον χόρευμα παρθέ-
νοισι Θηβαίαισι etc.

Similiter in *Hippol.* 128. scribi debere

εὐαλίου κατέβαλ᾽ ἔνθεν ἁμῖν

ut versus sit asynartetus ex dimetro dactyl. et penthemim. iamb. cui respondeat antitheticus ita legendus:

κρυπτῷ πένθει (sine τε) θανάτου θέλουσαν.
Beck.

εὐηλίοισι] Ita MSS. plerique. Ed. Ald. εὐηλίῃσι. Grot. et MSS. Reg. Soc. εὐηλίοις. Legendum forte ob metrum εὐείλοισι, vel etiam εὐήλοισι. Photius Lexico Ined. εὔηλος, εὐήλιος. Ἀριστοφάνης. Sic. προσήλους Æsch. Prom. 450. *Musg.*

Ἆι διώνυμοι θεαὶ
Περσέφασσα καὶ φίλα
Δαμάτηρ θεὰ,

Deæ ubique celebres
Proserpina, et amica
Ceres dea,

P. οἱ σοὶ ἀπόγονοι ἔκτισαν αὐτὴν ἐκεῖ, ὅπου αἱ διτταὶ θεαὶ, ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ προσφιλὴς Δημήτηρ, ἡ θεὰ ἡ γῆ, πάντων ἄνασσα, πάντων δὲ τροφὸς, ἐκτίσαντο καὶ κατῴκισαν, ἣ τὴν

S. "νικα Ἰοῦς κατεισάγειν· Κάδμου γὰρ καὶ Εὐρώπης ἀδελφὸς Φοῖνιξ." Ἄλλως. "Σοί νιν "ἐκγόνῳ] Γράφεται, Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν· ἵν' ᾖ, τῷ σῷ ἐκγόνῳ, Ἔπαφος τῷ Κάδμῳ, "ἔκτισαν. Καὶ ἄλλως. Σοί νιν ἔκγονοι, ἀντὶ τοῦ σὸς ἔκγονος, ὅπου ἔκτισαν αὐτὴν, ὅπου "αἱ διώνυμοι ᾠκήσαντο. Ἀπόγονος ὁ Κάδμος Ἐπάφου, ἐπεὶ Ἀγήνορος ἐστὶν υἱός· ὁ δὲ "νοῦς· καὶ ἐγκαλούμεθά σε, ὦ Ἔπαφε, ὡς Ἰοῦς καὶ Διὸς γένεθλον· εἴσελθε δὲ σωτὴρ εἰς "τὰς Θήβας, καὶ ταῖς παρ' ἡμῶν ἱκεσίαις ἐπίνευσον· ὁ γὰρ σὸς ἔκγονος Κάδμος ἔκτισε τοὺς "Θήβας, ὅθεν δικαίως ἂν σώζοις αὐτάς. Τὸ οὖν πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ κεῖται· ἔδει "γὰρ εἰπεῖν, Σὸς, Καδμος, ἔκγονος." 694. Ἆι διώνυμοι] Τὸ ᾆ Δωρικόν ἐστι, ἀντὶ τοῦ ᾗ ὅ ἐστιν ὅπου, τὸ δὲ ἐκτίσαντο, ἄντὶ τοῦ ᾤκησαν. ὡς τὸ, " * ὀρεικτίτου συὸς, " παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. ἱερὰν δὲ τῆς Δήμητρος τὴν Θήβην εἶπεν, ἢ διὰ τὸ εὔκαρπον, ἢ ἐπειδὴ πάντα τὰ ἐκ γῆς φυόμενα ἱερὰ τῇ θεῷ, καὶ οἱ σπαρτοὶ οὖν ἐκ τῆς γῆς. Διώνυμοι δὲ, παρόσον ἡ μὲν Κόρη καὶ

* Ὀρικτίτου (B.) Ὀρεικτίτου M. et V. In editis Pindari odis hæc non exstant. Aug. Cod. εἰς τὰ ὀρεικτήτου συὸς παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὄρει οἴκου. forte ὀρεσιοίκου posuerat Schol. monente Valck. qui Pindarum scripsisse conjicit ὀρεικοίτου. *Beck.*

Heath. ob metrum, quia in tertia sede pro trochæo hic est spondeus, legit εὐαλίησι, α Dorice pro η posito. Doricum α corripi posse ostendit King. ad v. 669. — Euripidea Ovid. Met. 3, 125. sic interpretatur: *Sanguineam trepido plangebant pectore matrem. Valck.*

687. Καὶ σὲ τὸν προμάτορος Ἰοῦς] Idem fere paulo post ad v. 842. Hæc autem Fabula tractatur ab *Æschylo* in *Prometheo* vincto, et ab *Apollodoro* Biblioth. l. 2. c. l. §. 3. et 4. Item ab *Ovidio* Metamorph. l. 1. fab. 11, 12, 13. *Barnes.*

687—689. Ita habet D.

καὶ σὲ τὸν προμ. υἱοῦς (sic)
ποτ' — γένεθλον. *Beck.*

690. In duos versus disjungit Beckius:

Ἐκάλεσ', ἐκάλεσα
Βαρβάρῳ βοᾷ.

Jungunt D. et membr. Itaque Br. quoque ita exhibuit. *Beck.*

Cum Barbaros introducit Euripides, facit eos eandem vocem sæpe repetere. *Jortin.*

692, 693. Βᾶθι — κτίσαν in unum versum junxit D. In eodem est τήνδε γᾶν. *Beck.*

693. σῷ νιν ἐκγόνῳ Schol. quem si sequimur, αἱ διάνυμοι legendum est, ut habent MSS. quidam et editi. *Por.*

σοὶ — ἔκγονοι] Genealogia hæc est. Libye, Epaphi filia, ex Neptuno peperit Agenorem, Cadmi patrem. Apollod. Lib. II. c. 1. sect. 4.

De hac genealogia vide etiam Theon. in Arat. Phæn. 179. *Musg.*

Euripidis ævo cum nondum litterarum H et Ω usus esset, quippe quæ sub Euclidis demum magistratu Ol. 94, 2. recipiebantur: postea, ubicunque E et O producendæ essent, substituerunt Ionicas illas litteras, sed h. l. vetus scripto Σοῖ νιν ἐκγόνοι relicta est, monente Schol., atque adeo pro dativo posita hæc verba accipienda. — Euripidis tamen ævo litteram H jam receptam fuisse Athenis, ostendere videtur fragm. ejus ex Theseo (n. 5. v. 5. ss.) *Valck.*

694. ss. Hæc se interpretari non posse fatetur Valck. Olim in editis legebatur: Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν. Αἶ διώνυμοι θεαὶ Περσέφασσα καὶ φίλα Δαμάτηρ θεὰ, ἁπάντων Ἄνασσ' ἁπάν—Τῶν δὲ γᾶ τροφὸς, Ἐκτήσαντο (Ald. et Basil. Ἐκτίσαντο,) πέμπε πυρφόρους. Battier. legi volebat: Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν. Αἱ διώνυμοι θεαὶ (ᾆ tamen retineri posse monet Dorico pro ᾗ positum, i. e. *ubi*, ut et He. statuit)—Δαμάτηρ, θεὰ Ἄ-

Πάντων ἄνασσα,
Πάντων δὲ γᾶ τροφὸς,
Κτήσαντο· πέμπε πυρφόρους

Illa quidem omnium Domina,
Omnium vero tellus altrix,
Habitârunt: mitte tædiferas

P. κτῆσιν ἔσχον· πέμπε σιτοφόρους θεὰς, ταύτας δηλονότι, τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Περσεφόνην,

S. Περσεφόνη, ἡ δὲ Δημήτηρ καὶ Γῆ καλεῖται. "ἢ ὅτι δύο οὖσαι ἑνὶ ὀνόματι χρῶνται. ἑκατέρα "γὰρ Δημήτηρ καλεῖται, ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δὲ νεωτέρα. Ὁ λόγος τοιοῦτος· ὁ σὸς ἔκγονος, ὦ "Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισεν ἐνταῦθα, ἔνθα ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ Δημήτηρ, αἱ διώνυμοι θεαὶ, ᾤκησαν· τὸ γὰρ κτίσαι ἀντὶ τοῦ οἰκῆσαι λέγουσι." Διώνυμοι θεαὶ] Διωνύμους λέγει τὰς θεὰς, ἢ διὰ τὸ ἑκάστῃ δύο ὀνόματα εἶναι, τήν τε γὰρ Δήμητραν, καὶ Γῆν καλοῦσι· τήν τε Περσεφόνην, καὶ Κόρην· ἢ ἐπειδὴ δύο ἦσαν, καὶ δύο ὀνόματα εἶχον. τὴν οὖν Περσεφόνην πάντων ἄνασσαν καλεῖ· τὴν δὲ Δήμητραν πάντων τροφόν· 697. Πάντων ἄνασσα] Διὰ τὸ πάντας ἀνθρώπους εἰς ᾅδου φοιτᾷν. 699. "Πυροφόρους θεοὺς] Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω ληπτέον· τουτ"έστιν, ὦ Ἔπαφε, πέμπε πυροφόρους θεὰς βοηθῆσαι τῇ γῇ. Πυροφόρους δὲ εἶπε Δήμητραν καὶ Κόρην, ἐπειδὴ δᾳδουχίαι αὐταῖς γίνονται, * τοῦ φ —— ἐμφαίνοντες τὴν ἐκ "τῶν καρπῶν τοῖς ἀνθρώποις ζωήν. ἢ τὰς Σιτοφόρους λέγει· ἔστι δὲ ταυτόν." Πυρφόρους] Πυρφόρους καλεῖ, ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ γινομένων τῶν μυστηρίων οἱ μυούμενοι πῦρ ἔφερον, ὅθεν καὶ ταύτας πυρφόρους εἰκόνιζον. ἢ Πυροφόρους, τὰς παρεχούσας τὸν σῖτον. εἰ γὰρ καὶ μόνη

* Τοῦ φ ——] Valck. putat fuisse τοῦ φωτὸς ἐμφαίνοντος. *Beck.*

νασσα πάντων, Τροφός τε πάντων, nam γᾶ esse e Schol. in texta receptum, sensum vero trium postremorum versuum: *Ceres, quæ est dea regina omnium nutrixque omnium.* Præterea ἐκτίσαντο et πυρφόρους. Valck. exhibuit lectiones King. utpote e cod. profectas: Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν Αἱ διώνυμοι θεαὶ Περσέφασσα, καὶ φίλα Δαμάτηρ θέα, Πάντων ἄνασσα, Πάντων δὲ γᾶ τροφὸς, Ἐκτίσαντο· πέμπε πυροφόρους etc. Leid. Cod. uterque Δαμάτηρ θεὰ πάντων ἄνασσα πάντων δε γᾶ τροφὸς, mox Leid. 1. πυροφόρους, 2. πυρηφόρους, tum uterque ἐκτήσαντο, et in 2. supra scriptum εἰς κτῆσιν ἔσχον. Ἐκτήσαντο probat Valck., et quem sensum bonum præbeat Ἐκτίσαντο, ignorat. Idem observat, Battierium recte τε pro δὲ restituisse, sed perperam sollicitasse voc. γᾶ, sæpius Ceres eadem habita cum Tellure, sed interdum tamen distinguuntur ut diversa numina. v. Valck. *Beck.*

624. διώνυμοι] Vel *binomines*, ut Scholiastes, vel *celebres.* Sic διώνυμον ναὸν apud Josephum de Bell. Jud. lib. 3. c. 1. sect. 3. εὐτυχίαν διώνυμον. Plut. in Timol. p. 437. Ed. H. Steph. *Musg.*

695. ss. Sic exhibet D.

περσ. κ. φ. Δ. θεὰ
πάντων ἄνασσα πάντων δ. γ. τρ.
ἐκτήσαντο (sic cum gl. κτῆσιν ἔσχον.)
πέμπε πυρφόρους (sic) θεάς.
ἀμῦναι τῇδε γᾶ. πάντα—θεοῖς. *Beck.*

696. Verba Δαμάτηρ θεὰ, πάντων ἄνασσα (sic) quæ Brunck. in duos versus disposita exhibuit, monuit in notis conjungenda in unum esse, auctoritate membr. Reg. Versum esse asynartetum ex duobus dochmaicis. Mox idem exhibuit πάντων δ. γ. τρ. ut unum versum, et πυρφόρους, non πυροφ. Idem ostendit ob metrum unice veram lectionem esse ἐκτίσαντο. Versum enim trochaicum esse. κτίσαι est οἰκίσαι, ergo κτίσασθαι i. q. οἰκῆσαι. ἃ ἐκτίσαντο est, *ubi habitarunt. Beck.*

πάντων ἄνασσα,] Editi veteres ἁπάντων. Lego, interposita particula:

ἁ μὲν πάντων ἄνασσα.

Altera dearum (Proserpina sc.) omnium regina erat, altera (Ceres) omnium altrix. De Proserpina sic Orpheus in hymnis:

Σεμνὴ παντοκράτειρα κόρα — —
Ζωὴ καὶ θάνατος μούνη θνατοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ ἀεὶ καὶ πάντα φονεύεις. *Musg.*

697, 698. ἁπάντων Ald. *Por.*

699. Edd. pleræque ἐκτίσαντο, sed ἐκτήσαντο MSS. quidam, unde augmentum abjeci. Mox πυροφόρους malo codices nonnulli. *Por.*

Θεὰς ἀμῦναι τᾷδε γᾷ·
Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

Deas ad opem ferendam huic terræ :
Omnia enim facilia sunt diis.

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

ETEOCLES cum Creonte de urbis defensione consultat et futura belli imminentis administrandi ratione. Creon suadet, ut ne quid præcipitanter agat, sed ubique occasionem captet; interim se et suos intra mœnia contineat. Eteocles præ impatientia ad pugnam festinans, domum Creonti commendat, et, quid porro fieri velit, imperat. Chorus Thebarum miserias depingit et mala ex Œdipi parricidio ac incestu scaturientia: Polynicen denique oblique taxat, qui in urbem tam antiquæ nobilitatis et famæ hostiliter venerit. Tiresias a Creonte de rerum summa consultus respondet, cladem Thebis imminentem non nisi magno piaculo posse averti: Quod cum ille prodere recusaret, ut qui sciret, rem illam Creonti ingratam futuram, a Creonte tandem coactus, affirmat, filium ejus, Menœceum, a Marte ad necem deposci, in vindictam Martii Draconis a Cadmo olim occisi. Creon, excidium potius patriæ, quam filii mortem, visurus, alio eum censet ablegandum. Ille autem, re intellecta, clam patre, ad necem voluntariam obeundam se accingit. Chorus Sphingis in Thebanos crudelitatem memorat, Œdipique, qui monstro illo patriam liberarat, in regnum successionem: Menœcei denique virtutem celebrat, qui pro patria oppetere nequaquam dubitabat.

P. βοηθῆσαι τῇδε τῇ γῇ, πάντα δὲ εὔκολα τοῖς θεοῖς. ———————

S. Δημήτηρ παρέσχεν, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ταύτην συνέλαβεν. 700. "'Αμῦναι τᾷδε "γᾷ] Βοηθῆσαι τῇδε χώρᾳ· ἢ οὕτως, ἀντὶ τοῦ ἀμύνετε. ὡς καὶ Θουκυδίδης, (l. 1. 2. 42. "init.) ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Τουτέστιν, οἶδα εὐχαριστεῖν ταῖς θεαῖς τὴν "χώραν, εἰ εὐεργετήσουσιν αὐτήν. * Γράφεται καὶ, 'Αμύνετ —— δὲ γᾶ, ὅ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ "πόλις ἀμείψασθαι ταῖς εὐεργεσίαις." Χώρει σὺ] Δεῖ νοεῖν, ὅτι, τοῦ χοροῦ ᾄδοντος, ἔσω ἦν ὁ 'Ετεοκλῆς. νῦν δὲ ἔξεισιν οἰκέτης, ἐπιταχθεὶς καλέσαι τὸν Κρέοντα. Χώρει] Χωρῶ, τὸ δέχομαι, οἷον τοσοῦτον ὕδωρ τόδε τὸ ἀγγεῖον χωρεῖ, † ἀφ' οὗ χώρα, ἡ ἄδεια, καὶ ἐλευθερία. καὶ 'Εγχωρεῖν, τὸ ἐνδέχεσθαι. Χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι, ἀφ' οὗ Συγχωρῶ, ὅταν ἑκὼν ἀπολύω τι, καὶ Παραχωρῶ, ὅταν ἄκων ἀπολύω, καὶ Προχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ προβαίνει, καὶ 'Αναχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέφει, καὶ 'Αποχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀφίσταται, καὶ 'Υποχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ὑπεξίσ-

* Γράφεται καὶ, 'Αμύνετ ——— δὲ γᾶ, ὅ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ταῖς εὐεργεσίαις. Aug. Valck. putat, Grammaticum scripsisse: 'Αμῦναι τᾷδε γᾷ. *Beck.*

† In Schol. Cod. C. C. quod Barn. edidit, et in D. etiam ut reliqua Scholia ex illo Cod. depromta est, post ἀφ' οὗ χώρα additur ἡ ἄδια (sic) καὶ ἡ ἐλευθερία, quæ nescio quid sibi velint. *Beck.*

Πυροφόρους] Ita *Scholiastes* exponit per σιτοφόρους, et ita αὐτοσυλλάβως MS. legit; quare πυρφόρους] rejicio. *Barnes.*

ἐκτίσαντο] *Habitant, incolunt.* Sic "Αργους κτίται. Orest. v. 1638. Πόντοιο περικτίται Dionys. Perieg. v. 797. Respicere videtur poëta lucum, de quo Pausanias in Bœoticis: Σταδίους δὲ αὐτόθεν πέντε προελθόντι καὶ εἴκοσι Δήμητρος Καβειρίας καὶ Κόρης ἐστὶν ἄλσος, ἐσελθεῖν δὲ τοῖς τελεσθεῖσιν ἔστιν p. 300. l. 27. Similem lucum Anthedone fuisse idem testatur p. 298. l. 37. Cereris Cabiriæ cur potissimum mentionem faceret Chorus ex barbaris puellis constans, non obscura est ratio. Vigebat utique apud barbaros Cabirorum cultus: Herodot. lib. III. c. 37. unde suspiceris, Cererem Cabiriam ipsis non ignotam fuisse. Quod dedi ἐκτίσαντο Aldinæ lectio est, cui accedunt MS. Reg. Soc. et Vossianus. Plerique MSS. cum Grotiana ἐκτήσαντο.

ΕΤ. Χώρει σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
Λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
Θέλω πρὸς αὐτὸν ξυμβαλεῖν βουλεύματα,
Πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
Καί τοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών·
Ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.

ΚΡΕΩΝ.

Ἦ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ

Eteoc. Vade tu, et adduc Menœcei filium,
Creontem, fratrem meæ matris Jocastæ,
Dicens hæc, quod privata et publica salute terræ
Velim cum ipso conferre consilia,
Priusquam veniamus in pugnam, et ad aciem.
Atqui pedum tuorum labore liberat te præsens;
Video enim ipsum venientem ad domum meam.

CREON.

Profecto sæpe excidi spe videre te cupiens, o rex

P. ΚΡΕΩΝ. Ὄντως ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἐπέδραμον χρῄζων εἰσιδεῖν σε, βασιλεῦ, περιῆλθον γὰρ

S. ταται. 702. Χώρει σὺ] Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, καὶ οἱ ἑξῆς ἀμοιβαῖοι στίχοι, ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι θδ,' ὧν τελευταῖος, "Προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς. 704. * Οἰκεῖα καὶ κοινὰ] Τουτέστιν ἐμοῦ ἴδια καὶ κοινὰ τῆς χθονὸς, ἤγουν καὶ ἐμοῦ περὶ πάσης τῆς γῆς. διττῶς δὲ δύναται ταῦτα νοεῖσθαι· λέγοιτο γὰρ ἂν βουλεύματα ἴδια ἐμοῦ, ἢ διότι ἐγὼ αὐτὰ ἰδίως συνεβούλευσα, ἢ διότι περὶ ἐμοῦ ἐγὼ αὐτὰ συνεβούλευσα, ἢ ἕτερος. καὶ κοινὰ τῆς χθονὸς, ἢ διότι κοινῶς αὐτὰ ἡ γῆ συνεβούλευσεν, ἢ διότι ἕτερος αὐτὰ περὶ αὐτῆς ὁμοῦ πάσης συνεβούλευσεν, ἢ αὐτὴ περὶ ἑαυτῆς. 705. Συμβαλεῖν] Βουλεύσασθαι, καὶ ἀνακοινώσασθαι βουλάς. 706. Δορὸς τάξιν] Πολέμου παράταξιν. 707. Καί τοι ποδῶν] Ἀντιστρόφως λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροῖ τοὺς σοὺς πόδας τοῦ μόχθου. οἱ πόδες γὰρ ἐδέοντο τῆς ἐλευθερίας, † καὶ ἐπὶ τούτων ἁρμόζει ἡ ἐλευθερία, καὶ

* Schol Cod. D. οἰκεῖα ἤγουν ἐν ἰδίᾳ ἐμοῦ, τουτέστιν περὶ τῶν ἐμοῦ ἰδίων, καὶ κοινὰ τῆς χθονὸς ἤγουν ὁμοῦ καὶ περὶ πάσης χθονός. διττῶς δὲ κ. τ. λ. Sequuntur tum ea, quæ vulgata sunt, in quibus D. habet λέγοιτο, et sub finem αὐτῇ περὶ ἑαυτῆς. *Beck.*

† Finem hujus Scholii ita exhibet Cod. D. καὶ ἐπι τούτῳ ἁρμόζει ἡ ἐλευθερία, οὐκ ἐπὶ τοῦ μόχθου. *Beck.*

πέμπε] Quæri potest, quæ tanta necessitudo inter Epaphum et Cererem intercesserit, ut Chorus ad opem Deæ implorandam eo quasi internuncio uteretur. Respondeo, Io, sive Isidem Ægyptiorum, eandem esse quorundam opinione, ac Cererem Græcorum. Nonnus p. 62. Ed. Plant.:

Ἤλυθεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπη βοέην παρὰ μορφὴν
Δαιμονίης ἴνδαλμα μεταλλάξασα πορείης
Ἔσκε θεὰ φερέκαρπος· ἀναπτομένοιο δὲ καρποῦ
Αἰγυπτίης Δήμητρος, ἐμῆς κεραέλκεος Ἰοῦς
Εὐόδμοις ὁμόφοιτος ἑλίσσεται ἀτμὸς ἀήταις.

Vide etiam Diodor. Sic. Vol. 1. p. 18. ed. Wess.

Clem. Alex. p. 322. D. Λέων—τὴν Ἶσιν ὑπὸ Ἑλλήνων Δήμητρα καλεῖσθαι φησίν.

πυρφόρους] Ita Ed. Ald. et plerique MSS. firmantque Nummi Spanhemio citati ad Callimach. Dian. v. 11. MSS.

Ἐτεόκλεες, πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
Φύλακάς τ᾽ ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.
ΕΤ. Καὶ μὴν ἐγώ σ᾽ ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον·
Πολλῶι γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς,
Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών.
ΚΡ. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
Κήδει τ᾽ Ἀδράστου καὶ στρατῶι πεποιθότα,

Eteocles: undique autem portas Cadmæorum
Et custodes accessi, te quærens.
Eteoc. Atqui ego volebam te videre, o Creon.
Omnino enim inveni inutiles reconciliationes,
Postquam in colloquium veni cum Polynice.
Cre. Audivi ipsum majus quiddam cogitare, quam Thebas,
Affinitateque Adrasti, et exercitu fretum.

P. τὰς τῶν Καδμείων πύλας, καὶ φύλακας, ζητῶν τὸ σὸν δέμας, περιφραστικῶς, ἤγουν σέ. ΕΤΕΟΚ. Πάντως κἀγώ ἤθελόν σε ἰδεῖν, ὦ Κρέον· κατὰ πολὺ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς τὰς φιλιώ-

S. οὐκ ἐπὶ τοῦ, μόχθον. 713. Ἐνδεεῖς διαλλαγὰς] Ἐλθὼν γὰρ εἰς λόγους τῷ Πολυνείκει, πολὺ εὗρον ἀτελεῖς τὰς διαλλαγὰς ἡμῶν. Ἡ οὕτως· πολὺ λειπομένας τὰς συμβουλὰς εἰς τὸ γενέσθαι, δοκῶν διαλλάττεσθαι πρὸς Πολυνείκην· ὥστε ὑπολείπεται πολεμεῖν. 714. Συνῆψα] Συνάπτω ἕτερον ἑτέρῳ, καὶ συνάπτω ἐγώ τινι· ἤγουν ἑνοῦμαι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. 715. Ἡ Θήβας φρονεῖν] Τούτων καταστροφὴν πάνυ ῥάστην ἡγεῖσθαι, καὶ πλέον οἴεσθαι ποιήσειν ἢ ταύτας πολιορκῆσαι. 717. Ἀλλ᾽ εἰς θεοὺς] * Ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ᾽

* Καὶ ante ἔστιν ὅμοιον omittitur. *Beck.*

Cantabr. Leid. et unus Baroccian. πυροφόρους. *Musg.*

700. In Schol. cod. Aug. varia lectio Ἀμύνεται δὲ γᾶ, *hæc terra gratiam referet accepto beneficio.* *Valck.*

703. μητρὸς ed. Brunck. *Beck.*

706. τάξιν] An τάσιν. *Musg.*

709. Offendit Valckenarium verbum ἐπῆλθον paullo post repetitum, conjicit igitur ἐμόχθουν. Frequens occurrit phrasis πολλὰ μοχθεῖν v. Valck. *Beck.*

ἐπῆλθον] Mendum vel hic, vel in secundo abhinc versu esse, manifesto indicat invenusta vocis ἐπῆλθον repetitio. Et mihi quidem extra dubium est, hunc, quem tractamus, sedem erroris esse; vix enim credam, Græcos dixisse πόλλ᾽ ἐπελθεῖν, nisi accusativo loci subjecto, ut πόλλ᾽ ἐπελθεῖν τὸν τόπον, vel τὸν ἀγρόν. Lego; ἢ πόλλ᾽ ἐλείφθην. *Multum sane spe et votis excidi.* *Musg.*

712, Repetitio verbi ἐπῆλθον non displicet Abreschio Auct. Dil. Thuc. p. 383. ob præcedens πολλά.

Κρέων D. sed ο suprascriptum. *Beck.*

714. Constructionem minus percepit Valckenærius. Subauditur ἐμαυτόν. Aristoph. Lysistr. 469. τί τοῖσδε σαυτὸν εἰς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις. *Por.*

714. Cod. Leid. 1. etiam habet Πολυνείκη, quod King. perperam vulgatæ lectioni præfert, quam Valcken. et Heath. tuentur. Dativus Πολυνείκει tam ad συνῆψα, quam ad verba εἰς λόγους μολὼν, referri potest, et plene Euripides dixisset: Ὡς εἰς λόγους μολὼν Πολυνείκει λόγους συνῆψα. v. Valcken. Ad illustrandam verbi συνάπτειν structuram laudat Heath. locum Plutarchi in Pericle: συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρσησε πολεμίοις.

Πολυνείκη D. *Beck.*

715. Cod. Cant. μείζον᾽, quam lectionem solus Piersius commemoravit. Nihil interest, μεῖζον aut μείζον᾽ legas, frequentatur tamen apud tragicos in talibus pluralis. v. Valck. Versum hunc Heathius ita reddi jubet: *Audivi, eum animo esse Thebana civitate elatiore*, i. e. conditiones

Ἀλλ᾽ εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ᾽ ἀναρτήσαντ᾽ ἔχειν.
Ἃ δ᾽ ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ᾽ ἥκω φράσων.
ΕΤ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
ΚΡ. Ἥκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
ΕΤ. Λέγει δὲ δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
ΚΡ. Μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων πόλιν
Ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ᾽ Ἀργείων στρατόν.

Verum oportet ista deorum arbitrio permittere.
Quæ vero instant nunc maxime, hæc venio dicturus.
Eteoc. Qualia sunt ista? non intelligo enim tuum dictum.
Cre. Venit transfuga quidam ab Argivis.
Eteoc. Dicitne aliquid novi de rebus, quæ ibi sunt?
Cre. Quod undique circum densis Thebanam civitatem
Statim armis circumdaturus sit Argivorum exercitus.

P. σεις, ἡνίκα εἰς λόγους ἐλθὼν ἡνώθην τῷ Πολυνείκει. ἤκουσα αὐτὸν φρονοῦντα μεῖζον, ἢ κατὰ δύναμιν Θηβῶν, ἐπὶ τῇ συγγενείᾳ τοῦ Ἀδράστου, καὶ τῷ στρατῷ θαῤῥοῦντα, ἀλλὰ ταῦτα μὲν τῷ θεῷ ἀναθετέον. ἃ δ᾽ ἔστιν ἐμπόδιον, ἢ ἐν ποσὶν, ταῦτα παρῆλθον λέξων.——
S. Ὁμήρῳ, "Ἀλλὰ νύ που καὶ ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται." Od. π. 129. Καὶ, "Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖθις." Il. α. 140. 719. Τὰ ποῖα] Περισσὸν τὸ Τά. 720. Ἥκει τὶς αἰχμάλωτος] Ἴσως κατάσκοπος πεμφθεὶς, νυκτὸς ληφθείς. 722. Μέλλειν πέριξ] Ἐπειδήπερ οὐκ εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν ἔμελλον οἱ πολέμιοι προσβαλεῖν λόχους, ἀλλ᾽ εἰς μόνους τοὺς πύλας ἔχοντας, διὰ τοῦτο, πᾶσαν τὴν πόλιν εἰπὼν, ἐπήγαγε τὸ πύργους, δηλῶν ὅπερ ἔφην. ἔστι δὲ καθόλου καὶ μέρος. 723. Ὅπλοις ἑλίξειν] Πολιορκήσειν. Ἄλλως. Πέ-

proponere superbiores, quam ut eas civitas accipere possit. *Beck.*

716. πεποιθέναι Ald. sed πεποιθότα prope omnes MSS. Qui mutavit, τε priorem ad præcedentia referebat, cum ad sequentia referre oporteret. Neque figura Oropismus hic fingenda est, qualis in χαίρω σ᾽ ἐληλυθότα. *Por.*

Cod. Flor. κήδη τ᾽ Α. πεποιθότες. πεποιθότα etiam Valck. recepit, et docet, in talibus poni sæpius participium, ubi in versione esse debet infinitivus. Sic dicitur χαίρω σ᾽ ἐληλυθότα, quod Oropiis, Atticorum vicinis, grammatici velut proprium tribuunt. v. Valck.

πεποιθότα D., ut et Brunck. edidit. *Beck.*

πεποιθότα] Ita MSS. fere omnes. Hoc autem recepto, malim κήδει γ᾽, cum alioqui nullam emphasin habeat duplex copulativa. Ed. Ald. πεποιθέναι. *Musg.*

717. ἀναρτήσαντ᾽ ἔχειν pro ἀναρτῆσαι, quam circuitionem verbum ἔχειν (ut verba εἶναι, κυρεῖν, τυγχάνειν) alius verbi participio additum sæpius facit, inprimis apud tragicos. Vid. omnino Valck. *Beck.*

718. Excitat hæc Thomas M. V. Ἐμποδὼν, sed sub Æschyli nomine. Sæpe apud comicos et tragicos legitur Ἥκω φέρων, nuspiam Ἥκω φράζων, sed φράσων, ut ἔρχομαι λέξων. v. Valcken. Verba Ἃ δ᾽ ἐμποδὼν μάλιστα Heath. vertit: *Quæ autem potissimum præ manibus sunt*, i. e. quæ maxime instant vel urgent, quæ est vis voc. ἐμποδὼν, ut Orest. 598. *Beck.*

719. Idem fere versus Sophoclis Trach. 78. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ. *Por.*

720. Barnesii αὐτομόλητος ne notum quidem Euripidi. *Valck.*

721. δὴ omissum est in D. *Beck.*

722. μέλλων Grot. contra Ald. et MSS. πυκνοῖσι pro πύργοισι Reiskii emendatio est. *Por.*

Μέλλειν jam Aldus et Hervag. ediderant — Male interpretes junxisse verba

ΕΤ. Ἐξοιστέον γ᾽ ἄρ᾽ ὅπλα Καδμείων πόλει.
ΚΡ. Ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς ἃ χρή σ᾽ ὁρᾷν;
ΕΤ. Ἐκτὸς τάφρων τῶνδ᾽, ὡς μαχουμένους τάχα.
ΚΡ. Σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἱ δ᾽ ἄφθονοι.
ΕΤ. Ἐγῷδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
ΚΡ. Ἔχει τιν᾽ ὄγκον τἄργος Ἑλλήνων πάρα.

Eteoc. Sunt igitur urbi Cadmæorum efferenda arma.
Cre. Quo? Num juvenescens non vides, quæ oportebat te videre?
Eteoc. Extra fossas istas, quippe pugnaturis statim.
Cre. Exigua est multitudo hujus terræ; illi vero sunt innumeri.
Eteoc. Scio illos feroces esse verbis.
Cre. Habet aliquod nomen præ Græcis Argos.

P. ΚΡΕΩΝ. Ἔχει τινὰ δύναμιν τὸ Ἑλληνικὸν Ἄργος. θάῤῥει, τῷ αὐτῶν φόνῳ τὸ ἐμὸν πεδίον πληρώσω. ἴσθι, ὅτι οὐκ ἐπισχήσω τὸν στρατὸν ἐντὸς τῶν τειχῶν. ἀκολουθεῖ γὰρ τῇ εὐβουλίᾳ

S. ριξ ἑλίξειν, ἀντὶ τοῦ περιελίξειν, ἤγουν κυκλώσειν. 724. Ἐξοιστέον] Ἀνάγκη τῇ πόλει ἐξενεγκεῖν ὅπλα. Ἄλλως. Οὐκοῦν δέον καὶ τὰς Θήβας ἐξενεγκεῖν ὅπλα, καὶ παρατάττεσθαι. Ἄλλως. Ἄξιον ἆρά ἐστι τῇ πόλει τῶν Καδμείων ἐξοίσειν ὅπλα, ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένους ἄνδρας; 725. Μῶν νεάζων] Ἐρωτηματικῶς ἀναγνωστέον. οὐκ ἐᾷ δὲ αὐτὸν ἐξελθεῖν. 726. Ὡς μαχουμένους] Πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπέδωκεν· ἐξοιστέον γὰρ εἰπὼν * ὅπλα, ἀποδίδωσιν ὡς μαχουμένους. ἐπεὶ διὰ τοῦ ὅπλα, τοὺς ὡπλισμένους ἄνδρας ἐδήλου. 728.

* Ante ὅπλα, εἰπὼν omittitur in Cod. D. *Beck.*

πέριξ πύργοισι, et reddidisse *circum turres* vel *undique ad turres*, Valck. observat, idemque v. 723. scribi jubet Ὅπλοις θ᾽, ut structura verborum sit: πέριξ ἑλίξειν πύργοις ὅπλοις τε; quin etiam vocem πύργοισι ineptam judicat, per quam vir quidam doctus intelligit *Argivorum copias, quæ manipulatim et per cuneos Thebas invaderent*, alii mallent turres intelligere, quas Argivi Thebanorum muris admoverent armatis implendas, si earum usus vel Thebano bello, vel saltem Euripidis ætate, jam fuisset receptus, ὅπλα sunt *armati* —et πέριξ ἑλίξαι Euripidea loquendi forma illustrata a Valck. Reisk. conjicit πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων.

Brunck. recepit in texta Reiskii conjecturam πυκνοῖσι, quod vulgatam explicare nequeat. In D. ut vulgo, et ὅπλοις explicatur gl. ἀνδράσι ὡπλισμένοις. *Beck.*

πύργοισι] Optime Reiskius πυκνοῖσι. vid. infra v. 1121. *Musg.*

724. τ᾽ ἄρ᾽ Ald. et MSS. plerique γ᾽ ἄρ᾽ Grot. γὰρ ἄρ᾽ C. *Por.*

Valck. recepit Grotii emendationem Ἐξοιστέον γ᾽ ἄρ᾽ pro vulgata Ἐ. τ᾽ ἄρ᾽, quæ ferri non possit; γε quidem ad evitandum hiatum nonnunquam otiose interponi, sed τε nuspiam.

In membr. Reg. τ᾽ ἄρ. τ᾽ ἄρ᾽ Brunck. monet valere τοι ἄρα, i. e. τοιγὰρ, *idcirco*, quapropter. Itaque τ᾽ non mutandum in γ᾽ esse. Mox πόλιν exhibet D. *Beck.*

726. μαχομένους Ald. et codices quidam, contra metrum et temporis rationem. μαχομένοις J. Non male legeretur μαχουμένοις, ad πόλει relatum, μαχούμενος L. et duo alii. *Por.*

727. Heath. legit οἱ δ᾽ ἄφθονοι. *Beck.*

728. Librarios in Codd. hic obscurasse veterem scribendi et contrahendi morem ἐγῷμαι observat Valck. atque hanc formam illustrat. Mox Reisk. emendat: κείνους τοῖσδε τοῖς λόγοις θρασεῖς, et ὄντας putat scholio deberi.

Ἐγὼ ᾿δ᾽ ἐκείνους sic exhibet D. *Beck.*

729. τἄργος Grot. Cant. J. M. Brunckii membranæ. Ἄργος Ald. *Por.*

Grotius dederat τ᾽ Ἄργος, sed rectius omitti articulum monet Valck.

ΕΤ. Θάρσει· ταχ᾽ αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
ΚΡ. Θέλοιμ᾽ ἄν· ἀλλὰ τοῦθ᾽ ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
ΕΤ. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων ἔσω στρατόν.
ΚΡ. Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία.
ΕΤ. Βούλει τράπωμαι δῆθ᾽ ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
ΚΡ. Πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.

Eteoc. Confide; cito implebo campos eorum sanguine.
Cre. Velim equidem, sed hoc video magni laboris.
Eteoc. Scito, quod non continebo copias intra mœnia.
Cre. Atqui tota victoria consilii opus est.
Eteoc. Vis igitur, ut me convertam ad aliquas vias?
Cre. Ad omnes potius, priusquam in periculum semel venias.

P. τὸ νικᾶν, καὶ ἡ εὐβουλία ἔχει τὸ κράτος ἐν ταῖς νίκαις. βούλει ἵνα διανοήσωμαι μεθόδους ἄλλας καὶ αἰτίας βουλευμάτων; πάσας τράπηθι, πρὶν ἐλθεῖν εἰς κίνδυνον. εἰ συμπλακείη-

S. "Ἐγῷδα] Οἱονεὶ ἐγὼ οὐ ψηφίσω ἐκείνους τοὺς ὄντας θρασεῖς ἐν λόγοις καὶ οὐκ ἔργοις." 729. Ἔχει τίν᾽ ὄγκον] Ὅ ἐστιν, ὑπολήψεις ἔχει παρὰ τοῖς Ἕλλησι. τινὲς δὲ τὸ Ἄργος Ἑλλήνων, τὸ Ἑλληνικὸν Ἄργος, ἵνα πλεονάζῃ ἡ παρά. Ἔχει τίν᾽ ὄγκον] Μεγαλοπρεπείαν, μέγεθος ἰσχύος. 731. Πόνου] Δεόμενον. 732. Ὡς οὐ καθέξω] Λείπει τὸ γίνωσκε. Ἄλλως] "Καὶ δὴ οὐ καθέξω τὸν στρατὸν εἴσω τειχέων." 733. "Τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐ-"βουλία] Ἐν παντὶ τὸ νικᾶν γίνεται εὐβουλία· ὅθεν ἐκεῖνος φησὶν, Εἰ οὖν εὐβουλία ἐστὶ τὸ "νικᾶν, —— ἑτέραν μέθοδον μετέλθω γνῶναι. Ἄλλως. Τὸ κεφάλαιον ἐστὶ τὸ νικᾶν· καθέξ-"εις οὖν, οὐ καθέξεις παρ —— τὸ νικᾷ σκόπσον, ἀλλ᾽ οὐ τοσοῦτον τὸ νικᾶν ἐν δυνάμει ὅσον ἐν

τἄργος edidit Brunck. auctoritate membr. Grot. Vim enim esse in articulo. *Beck.*

Ἑλλήνων πάρα] Legendum puto Ἑλλήνων πάρος, *præ Græcis. Musg.*

730. Valck. confert Herc. Fur. 573. *Beck.*

731. Post πολλοῦ πόνου recte Schol. supplet δεόμενον, ut Plato Legg. 4. p. 708. D. τὸ δὲ συμπνεῦσαι — χρόνου πολλοῦ καὶ παγχάλεπον. Possit etiam legi: ἀλλὰ τοῦθ᾽ ὁρᾷς; πολλοῦ πόνου· nempe δεῖ. Sæpe dicitur πόνου πολλοῦ με δεῖ, et ὁρᾷς solet ita a tragicis et comicis interponi. *Valck.*

732. Ὡς οὐ καθέξω] Olim Ἴσθι in principio addebatur, ex glossa, ut puto, in textum irrepens; cum autem caute omnia nobis erant decernenda, primo ita sumus ratiocinati: Vel τὸ Ἴσθι omnino tollendum est, et subintelligi tantum debet, (uti *Cantero* placet. vid. Lection. Novar. l. 4. c. 1.) vel certe διὰ μέσου legendum, ut v. 617. hujus fabulæ ὦ θεοί. Vid. *Æmilium Portum* in locum. At cum jam video, non modo a *Scholiaste* omissum τὸ Ἴσθι, sed etiam a toties laudato MS. C.C.C. omnino ejiciendum duxi. *Barnes.*

In quibusdam Edd. et primum quidem in Basil. 2. est: Ἴσθι, ὡς οὐ — illud ἴσθι in nullo codice legitur, et videtur in ed. Bas. 2. e nota marginali irrepsisse. Ὡς simili structura per se positum etiam aliis Eurip. locis legitur. — εἴσω hic ponitur pro ἔνδον, *intus*. v. Valck. *Beck.*

733. κἂν εὐβουλίᾳ Piersonus male. Vetus dictum: Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ᾽, οὐκ εὐβουλία. Mox MSS. quidam et edd. προσβάλοιμ᾽ ἄν, solœce. *Por.*

Pierson. corrigendum putat: καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστι κἂν εὐβουλίᾳ — quam correctionem sententiæ repugnare Heath. censet, et sensum hunc esse credit: *Modo vincas, quacunque ratione vincas, prudenter feceris.* Eximitur enim Eteocli scrupulus, qui vereri videbatur, ne ignaviæ notam subiret, si exercitum intra urbis mœnia contineret.

Cod. D. ita: ἐστιν πᾶν, εὐβουλία. Etiam Brunck. edidit εὐβουλία. *Beck.*

735. εἰσάπαξ D. *Beck.*

ΕΤ. Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
ΚΡ. Εἴπερ σφαλείς γε δεῦρο σωθήσει πάλιν.
ΕΤ. Ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.
ΚΡ. Ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.

Eteoc. Quid si noctu impetum faciamus in eos ex insidiis?
Cre. Si quidem, eventu sperato excidens, huc salvus rediturus iterum?
Eteoc. Nox pariter commoda utrisque, sed audenti magis.
Cre. Res dira est, in periculum incidere noctis in tenebris.

P. μεν αὐτοῖς νύκτωρ ἐκ λόχου, καλόν σοι δηλονότι τοῦτο δοκεῖ; * καὶ καλόν μοι δοκεῖ, εἴπερ ἀποτυχὼν δυνατὸς ἔσῃ πάλιν δεῦρο σωθῆναι· ἴσην ὠφέλειαν ἐπάγει ἡ νὺξ ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι τοῖς ἀντιταττομένοις· τοῖς ἐπιτιθεμένοις δὲ, ἢ ἡσυχάζοντι τῷ ἑτέρῳ μέρει, πλέον.

S. "συνέσει." Καὶ μὴν τὸ νικᾷν] Ὡς τὴν δύναμιν τῆς νίκης καὶ τὴν ἐνέργειαν οὐκ ἄλλό τι εἶναι, ἢ εὐβουλίαν αὐτόχρημα. 736. "Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς] Λείπει τὸ περιεσόμεθα· ἐρωτημα- "τικὸς δέ ἐστιν ὁ λόγος· εἰ νυκτὸς αὐτοῖς ἐπέλθωμεν, περιγενησόμεθα, ἵνα ἐξ ἐνέδρας αὐτοὺς "λάβωμεν;" 737. Εἴπερ σφαλῇς] Εἰ μὲν τὸ σφαλῇς, Η γράφεις, κατ' ἐρώτησιν εἴπῃς. οἷον, ἐπειδή με ἐρωτᾷς, Ἐτέοκλες, εἰ ἄρα δέον ἐστὶν ἐκτὸς προσβαλεῖν αὐτοῖς, ἀντερωτῶ τε καὶ αὐτὸς, ἐὰν σφαλῇς τοῦ κατὰ τὴν νύκτα τολμήματος, σωθήσῃ δεῦρο πάλιν; τουτέστι δυνατὸν ἐστί σοι, ἀποτυχόντι τοῦ κατ' ἐκείνων ἐγχειρήματος, καταφυγεῖν πρὸς τὴν πόλιν, καὶ σωθῆναι, ἀλλ' οὐκ ὑπὸ τῆς νυκτὸς ἐμποδισθῆναι. εἰ δὲ δίφθογγον, οὕτω † κατ' ἀπόφασιν, οὕτω σύναψον τοῖς πολεμίοις ἐν νυκτὶ εἰ σωθήσῃ πάλιν δεῦρο, σφαλεὶς τῆς κατ' ἐκεῖνον ἐλπίδος. 738. Ἴσον φέρει νὺξ] Ἑκατέρῳ μὲν στρατεύματι ἐπίσης ἐμποδίζει τὸ τῆς νυκτὸς σκότος· τοῖς μέντοι προσεπιτιθεμένοις πλέον τὶ παρέχει πρὸς νίκην τὸ εὐτρεπίσθαι. ἢ οὕτως, καὶ τοῖς ἐπιχειροῦσι, καὶ τοῖς ἐπιχειρουμένοις, ἴσον παρέχει ἡ νὺξ ἐμπόδιον· τοῖς δὲ τολμηροτέροις τὴν νίκην χαρίζεται. 739. Ἐνδυστυχῆσαι] Ἡ ἐν ἀντὶ τῆς κατα. ὁ δέ νοῦς,

* Ναὶ legit Cod. D. et mox pro εἴπερ, ὅπερ idem exhibet. *Beck.*
† Valck. ultima sic legi, ejecto primo οὕτω, jubet: κατ' ἀπόφασιν οὕτω· σύναψον— σφ. τῆς κατ' ἐκείνων ἐλπίδος. *Beck.*

736. Προσβάλοιμεν] MS. προσβάλοιμ' αν etc. *Barnes.*

προσβάλλοιμ' ἂν ἐκ λόχου D. cum gl. συμμίξαιμι ἐξ ἐνέδρας. καλὸν δοκεῖ δηλονότι. Brunck. retinuit εἰ—προσβάλοιμεν, quod est in membr.

Colligi hinc posse Prev. monet, hunc sermonem habitum fingi paullo ante noctem, sed oppugnationem factam ineunte die, qui noctem sequebatur. *Beck.*

προσβάλοιμ' ἂν, quia erat in 2. Leidd. et præcedunt singulares, cum King. et Pers. recepit Valck. neque tamen vulgatum προσβάλοιμεν quod et in cod. Flor. plane spernendum monet. Thucyd. 3, 30. εἰ οὖν προσπέσοιμεν ἄφνω τε καὶ νυκτὸς. Pro εἰ Leid. 2. ἢν, quod hic stare nequit. In hoc dialogo singulare artificium Euripidis elucet, imperatoriam in Creontis persona prudentiam monstrantis, in Eteocle contra militis audaciam minime providam. Similes loci sunt Rhes. 87. ss. et Hom. in Il. M. *Valck.*

737. σφαλεῖς γε Ald. Pro σωθήσῃ Valckenærius σῶς ἥξεις, sine causa. *Por.*

Εἴπερ σφαλείς γε δεῦρο σωθήσῃ πάλιν] Ita quidem vetus *Aldi* editio, quam frequenter rectam reperi: Ita MS. nostrum C C.C. *Canterus* quoque ita legit. Sed et alia lectio non minus placet, σὺ ὠθήσῃ, sive σ' ὠθήσῃ pro eodem. Tum autem legendum sine nota quæstionis, et sic debet exponi: *siquidem victus, huc iterum repelleris.* Codex *Heinsio-Scaligerianus* in hac parte minus placet, quod σφαλῇς legat; quum participium æque sufficiat. *Barnes.*

Valck. Piersium et Barn. in hoc versu secutus, sustulit tamen interrogandi notam, quam illi posuerant; erat etiam codd. Valck. et edd. vett. lectio. King. σφαλῇς recepit, sed tum poni debuisset: Ἤνπερ σφαλῇς γ. Barn. præfert lectionem in nonnullis edd. exstantem, σ' ὠθήσῃ pro σὺ ὠθήσῃ, at υ ψιλὸν nunquam eliditur. Poterat dedisse δεῦρ' ἐσωθήσῃ πάλιν, *hac iterum in urbem repelleris.* Εἰς πόλιν σωθῆ-

ΕΤ. Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλω δόρυ;
ΚΡ. Ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
ΕΤ. Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
ΚΡ. Ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.

Eteoc. Verum dum cœnabunt, in eos impetum faciam?
Cre. Terror forte fuerit: oportet autem vincere.
Eteoc. Vadum vero Dircæum profundum est ad redeundum.
Cre. Omnia sunt deteriora, quam bene cavere.

P. ἐπιτήδειον τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ἐνδυστυχῆσαί τινα ἐν αὐτῷ· ἀλλὰ βούλει περὶ δεῖπνον αὐτοῖς οὖσι συγκροτήσω πόλεμον; ταραχὴ μόνον γένηται αὐτοῖς. οὐ μέν τοι ἧττα, ἐπεὶ

S. δυστυχῆσαι τινὰ κατὰ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς χαλεπόν ἐστιν. καὶ Ὅμηρος. * Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον. (Il. ρ. 647.) 740. Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπον] Ἀλλὰ μὴ νυκτὸς βαθείας προσβάλλειν αὐτοῖς ἐάσω, ἐν ἑσπέρᾳ δὲ πόλεμον αὐτοῖς συνάξω. 742. Βαθύς γέ τοι] Τοῦτο φησὶν, ὡς συντιθέμενος καὶ ἐπαινῶν, † καὶ δεῖ ἐξαίφνης ἐπιθέσθαι, μήπως, τροπῆς γενομένης καθ' ἡμῶν, περᾶν τὸν ποταμὸν βαθὺν ὄντα οὐ δυνησόμεθα. Δίρκη δὲ ποταμὸς ὁμώνυμος τῇ κρήνῃ, βαθὺς, πλατύς. "Ἄλλως. Οὐκ ἔστιν ἡμῖν εὐχερὲς ἀναχωρῆσαι διὰ τῆς Δίρκης, οὔσης "βαθείας, καὶ μάλιστα ἐπειγομένοις, ἀλλὰ δύσκολον." Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος] Ἤγουν, εἰ καὶ μὴ παντελῶς νικήσω, ἀλλὰ πολλοὺς αὐτῶν ἀπολέσω· ἐπιχειρήσαντες γὰρ φεύγειν οὐχ οἷοί τε ἔσονται Δίρκην περᾶν, τὸ πολὺ τοῦ ὕδατος ὑποπτεύοντες· εἶδ' οὖν πᾶς τις ἂν ἴδῃ, ὡς οὐκ ὀλίγοι πεπνίξονται· τῷ τε νύκτα εἶναι, τῷ τε μετὰ σπουδῆς καὶ ἀσκόπως τὸν πόρον ποιεῖσθαι, ἃ μέγιστα σφίσιν ἔσται ἐναντιώματα. 743. Ἅπαν κάκιον] Ἅπαν δεύτερον καὶ χεῖρον. ὁ νοῦς· πᾶν ὁτιοῦν μὴ φυλαττόμενον τοῦ φυλαττομένου ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστι. Τοῦ φυλάσσεσθαι,] Ἤγουν ἅπαντα ἐλάττονα πρὸς τὸ φυλάττεσθαι, καὶ μὴ κινδυνεύειν. ὥστε

* Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον. e cod. Aug. in quo præcedentia sic legebantur: ὁ δὲ νοῦς· δυστυχῆσαι κατὰ τὸ τῆς εὐφρόνης κνέφας δεινόν. *Beck.*

† Καὶ δεῖ ἐξαίφν.] Legendum οὐ δεῖ ἐξ. e cod. A. monente Valck. *Beck.*

ναι significat salvum et incolumem in urbem pervenire, sed nunquam ap. Eurip. σωθῆναι πάλιν ita ponitur, ut sit *incolumem redire*. Hinc Valck. pro σωθήσῃ corrigit σῶς ἥξεις. *Siquidem spe frustratus huc salvus redibis*, vel *redire poteris*. Formulas σῶς ἔρχεται, et ἥκειν, ἔρχεσθαι, πάλιν pro *redire*, illustrat Valck. Heathius monet, σωθήσῃ non jungendum esse cum πάλιν, verum cum δεῦρο, sed δεῦρο σωθῆναι dici recte posse.

σωθήσει D. *Beck.*

738. Hic versus emendate nunc legitur in Polybii editione Schweighäuseriana XXXI. 21, 12. Olim: εἰς ὃ φ. ν. τοῖς δὲ τολμῶσι τι πλέον. *Por.*

Ap. Polyb. Exc. Legatt. CXIV.[a] p. 1311. Gron. ita laudatur: Εἰς ὃ φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσι τι πλέον. *Valck.*

739. Ἐνδυστυχῆσαι hinc enotavit Schol. Aristoph. Vesp. 1115. et pro δυστυχῆσαι adhibitum monet, sed hic habet in hoc verbo præpositio vim, non item in Bacch. 508. *Valck.*

740. προσβάλλω Ald. προσβαλῶ Flor. Grot. προσβάλω alii. Omnia recte; sed ceteris paribus, præferendus est aoristus, ut mox 746. Aristoph. Ran. 631. Καὶ πῶς βασανίζω; recte MSS. apud Brunckium βασανίσω. Thesm. 946. Τί σοι χαρίσομαι; frustra edidit Brunckius e Piersoni sententia ad Mœrin p. 106. χαριοῦμαι. Debebat tantum, producta vocali, χαρίσωμαι. *Por.*

MS. Flor. προσβαλῶ. Valck. etiam προσβάλω prætulit et interrogandi signum subjecit, quia dubitantis Eteoclis esse videbatur interrogatio; tali vero congruit modus subjunctivus, et suppleri potest βούλει. v. Valck.

προσβάλω D. atque Brunck. ita quoque e membr. exhibuit. In D. ἀλλ' explicatur per ἀλλὰ βούλει. *Beck.*

προσβάλω] Ita MSS. Ed. Ald. προσβάλλω. *Musg.*

742. δέ τοι Ald. sed γέ τοι fere omnes MSS. γένοιτο L. Nimirum primo scrip-

ΕΤ. Τί δ', εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
ΚΡ. Κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
ΕΤ. Τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶ πόλιν;
ΚΡ. Μὴ δῆτα· βουλεύου δ' ἐπείπερ εἶ σοφός.
ΕΤ. Τίς οὖν πρόνοια γίγνεται σοφωτέρα;
ΚΡ. Ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγώ.
ΕΤ. Τί προστετάχθαι δρᾶν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ.

Eteoc. Quid vero, si equitatu adoriamur exercitum Argivorum?
Cre. Et tibi exercitus curribus undique septus est.
Eteoc. Quid igitur faciam? An dedam urbem hosti?
Cre. Nequaquam: sed delibera, si quidem es sapiens.
Eteoc. Quod igitur consilium erit sapientius?
Cre. Aiunt apud hostes septem viros, ut ego audivi,
Eteoc. Quid mandatum habere, ut faciant? istæ enim exiguæ sunt vires.

P. εἰκὸς αὐτοὺς ἐνόπλους δειπνεῖν. τὰ πάντα δεύτερα τῆς εὐλόγου ἀσφαλείας. τί δὲ ἄρα πλέον ἡμῖν ἔσται, εἰ πάντες ἐφ' ἵππων ὁρμήσομεν κατ' αὐτῶν; κἀκεῖ ἠσφάλισται ἅρμασιν ἐν κύκλῳ ὁ στρατός. θέλεις οὖν προδῶ τὴν πόλιν; τίς οὖν προμήθειά ἐστι φρονιμωτέρα; ἑπτὰ ἄνδρας ἐν αὐτοῖς φασὶ λόχων ἀνάσσειν. τὶ λέγουσιν αὐτοῖς προστετάχθαι; τὸ γὰρ σθένος

S. καὶ αὐτὸς τουτὶ μόνον, ὅπως μὴ κινδυνεύσῃς, τηρῶν πᾶσιν ἐπιχείρει πράγμασιν. 747. Τί δῆτα δράσω] Ἀγανακτῶν δυσχεραίνει, ἐπεὶ πάντα, ὅσα εἶπεν, ἀπεδοκίμασε. 748. * Γίνεται] Ἀντὶ τοῦ γίνηται· σύνηθες Τραγικοῖς χρῆσθαι ὁριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις † οὕτως, "——— ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται." Καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω· ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν. Σοφωτέρα] Ὧν εἶπον. 749. Ἑπτ' ἄνδρας] Ἀκούσας ἐξαίφνης ἑπτὰ ἄνδρας Ἐτεοκλῆς οὐκ ἐνόησε στρατηγοὺς, θεραπείαν συχνὴν πρὸς αὐτοὺς ἔχοντας, ἀλλ' ἁπλῶς ἑπτὰ ἄνδρας μόνους· καὶ διὰ τοῦτο φησὶ ὡς τῶν ἑπτὰ τὸ σθένος βραχύ. τοῦτο δὲ ἔπαθεν οὐκ ἀνασχόμενος ἀκοῦσαι πάντα τὸν λόγον Κρέοντος, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦτον ὑποτεμών. Αὐτοῖς] Τοῖς Ἀργείοις. 750. Τί προστετάχθαι] Καὶ προστέταχθαι, καὶ προστέτακται γράφεται· καὶ τὸ μέν ἐστι φανερὸν ὅπως συντάττεται· τὸ δὲ προστετάχθαι πρὸς τὸ ὄπισθεν, φησί· ἀποδεδομένου τοῦ Ἐτεοκλέους λόγου πρὸς τὸν τοῦ Κρέοντος. 751. Λόχων] Ταγμάτων. 752. Ἀπορίαν γὰρ] Οὐ μενῶ, φησὶν, ἕως εἰς ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν πέσω. 754. Λόχων ἀνάσσειν] Ταγμάτων ἀνάσσειν ἕκασ-

* Schol. Cod. C.C.C. habet etiam D. sed incipit a σύνηθες et pro τραγικοῖς exhibet τούτοις. *Beck.*

† Euripides, nempe Ph. v. 91. *Beck.*

serat librarius γένοι, deinde το pro correc- το tione imposuit, γένοι. *Por.*

Recte pro δέ τοι a Barn. editum γέ τοι, i. e. *atqui certe.* Valck. putat, observatum Euripidi esse locum Homeri Il. μ. 62. Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους. Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· cf. Statius Theb. 10, 515. Etiam hunc versum Creonti, non Eteocli, tribuit Reiskius.

Βαθύς τέ τοι D. *Beck.*

γέ τοι] Ita Lib. P. Ed. Ald. δέ τοι. *Musg.*

743. φυλάσασθαι sic D. *Beck.*

Media syllaba vocis κάκιον apud tragicos et comicos corripitur. *Valck.*

744. στρατῶν Ald. casu fortasse. *Por.*

Στρατὸν] Deleo στρατῶν, et στρατὸν lego: ita MS. et saniores libri. *Barnes.*

Pro στρατῶν jam Grotius dederat στρατὸν, quod et in Codd. Leidd. et Flor. Mox King. καθιππεύσαιμ' ἂν, improbante Valck.

στρατὸν etiam D. et membr. unde recte judicat Brunck., στρατῶν in ed. Ald. esse nonnisi typothetæ erratum. *Beck.*

ΚΡ. Λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
ΕΤ. Τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.
ΚΡ. Ἕπτ' ἄνδρας αὐτὸς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.
ΕΤ. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
ΚΡ. Λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
ΕΤ. Ξυνῆκ'· ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
ΚΡ. Καὶ ξυστρατήγους· εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.

Cre. Præesse cohortibus, ut invadant septem portas.
Eteoc. Quid igitur faciemus? desperationem enim non expectabo.
Cre. Et tu ad portas septem viros adversus eos elige.
Eteoc. Ut præsint copiis, aut hastæ singulari?
Cre. Cohortibus: deligens eos, qui *sint* fortissimi.
Eteoc. Intelligo: ut prohibeant murorum ascensum.
Cre. Et ducibus socios addas. Unus enim vir non omnia videt.

P. τῶν ἑπτὰ βραχύ. ἑπτὰ ἄνδρας ἐπ' αὐτοῖς ἤγουν κατ' αὐτῶν καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἔκλεξαι· ταγμάτων ἀνάσσειν ἕκαστον, ἢ μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόγχης ἕκαστου ἀνάσσειν; ταγμάτων ἀνάσσειν, ἐκλεξάμενος ἐκείνους οἵπερ ἰσχυρώτατοί εἰσι. ἐνόησα, βοηθεῖν πρὸς τὰς ἀναβάσεις τῶν τειχῶν. καὶ συστρατηγοὺς ἔκλεξαι αὐτοῖς, εἷς γὰρ ἀνὴρ οὐ πάντα γινώσκει. ἄνδρας ἐν

S. τον, ἢ μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόγχης ἕκαστον ἀνάσσειν; ἤγουν ἕκαστον στρατηγὸν περὶ αὐτὸν θεραπείαν ἔχειν, ἢ πάντας ὁμοῦ ἡνωμένους ἄρχειν παντὸς στρατοῦ καὶ οὐ μεμερισμένου. Λόχων ἀνάσσειν] Πότερον, φησὶν, ἑπτὰ ἄνδρας τῶν τάξεων ἄρχειν, ἢ εἷς πρὸς ἕνα, οἱ ἑπτὰ κατ' ἰδίαν περιεσταλμένοι δόρασι. 755. Προκρίνας] Ἐκλεξάμενος ἐκείνους τοὺς στρατιώτας, ἤγουν στρατηγοὺς, οἵπερ εἰσὶν ἀνδρειότατοι. 756. Ἀμύνειν τειχέων] Ὥστε βοηθεῖν τῇ πόλει, καὶ μὴ τοὺς πολεμίους ἐᾶν κλίμακας θέντας ἀναβαίνειν ἀνὰ τείχη. Ἀμύνειν τειχέων] Τὸ ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις, τοῦτο ἔστι τὸ βοηθεῖν τῇ πόλει. τὰς προσαμβάσεις καὶ ἀναβάσεις τῶν τειχέων, ταύτας γὰρ τὰς προσαμβάσεις καλεῖ βοηθείαν, ἃς πλείστης σπουδῆς δεομένας, καὶ φυλακῆς * ὅπως ἔκλεξαι μὴ γένωνται. οὕτω λέγε, καὶ λάβῃς τὸ εἰς ἔξωθεν. ἢ λαμβάνων ἔξωθεν πρόθεσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀμύνειν, ἀντὶ τοῦ ἀποσοβεῖν λέγων, καλῶς ἂν εἴπῃς. Πρὸς ἀμβάσεις] Ἐπαναβάσεις, ὅ ἐστιν ἀποσοβεῖν τῶν τειχέων τὰς ἐπαναβάσεις. 757. Καὶ ξυστρατηγοὺς] Ξύλλεξαι αὐτοῖς δηλονότι, καὶ στρατη-

* Ὅπως ἔκλεξαι μὴ γένωνται] Forte putat Valck. grammaticum scripsisse ὅπως μὴ κενῶνται, id est, κένανδροι γένωνται, ut ad binas interpretationes quis adscripserit ἔκλεξαι, elige, quam volueris. *Beck.*

745. King. et Valck. ἄρμασιν, vulgo ν ἐφελκυστ. deest.

ἄρμασι D. male. *Beck.*

746. πολεμίοισι δώσω Ald. πολεμίοις δώσω edd. et MSS. plerique; sed elegantius et numerosius est, quod præbent D. J. *Por.*

πολεμίοισι δῶ D. *Beck.*

748. γίγνεται notaverat Scaliger ex MS. ut opinor. *Por.*

γίνεται (emendatior scriptura postulabat γίγνεται) positum pro γένηται. v. Schol. h. l. et Hecub. 83. *Valck.*

749. Reisk. οὓς ἤκουσ'. *Beck.*

750. προστέτακται in quibusdam codicibus pro v. l. *Por.*

προστετάχθαι est ab Eurip. v. ad v. 402. *Valck.*

751. Reisk. ita distinguit: λόχων ἀνάσσειν ἑπτὰ, προσκεῖσθαι πύλαις, ut constructio sit: φασὶ προσκεῖσθαι ταῖς πύλαις ἑπτὰ ἄνδρας, οὓς ἤκουσα ἑπτὰ λόχων ἀνάσσειν. *Beck.*

753. αὐτὸς pro αὐτοῖς Grot. *Por.*

Pro αὐτοῖς καὶ σὺ Grotius edidit αὐτὸς καὶ σὺ, quem sequitur Valck. qui monet,

ΕΤ. Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
ΚΡ. Ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.
ΕΤ. Ἔσται τάδ'· ἑπτάπυργον ἐς κύκλον μολὼν,
Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.

Eteoc. Secundum audaciam eligens, an secundum prudentiam?
Cre. Utrumque; nam alterutrum solum nihil valet.
Eteoc. Fient hæc *ita*: profectus enim in septiturrem ambitum.
Ordinabo duces ad portas, ut dicis,
Opponens pares paribus hostibus.

P. τόλμῃ ἐκλεξάμενος καὶ ἀνδρείᾳ, ἤγουν τολμηροὺς καὶ ἀνδρείους, ἢ ἐν εὐβουλίᾳ ἤγουν φρονίμους καὶ ἀγαθοὺς τὰς βουλάς; κατὰ τὰ δύο· οὐδὲν γάρ ἐστι τὸ ἕτερον, ἀπολειφθὲν τοῦ ἑτέρου. —

S. γοὺς ἑτέρους * μετ' αὐτῶν ἑπτά· καθ' Ὅμηρον γὰρ, "Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν." (Il. κ. 22.) "Εἷς δ' ἀνὴρ] Οὐ μόνον τοὺς ἑπτὰ στρατηλάτας στῆσον, ἀλ-"λὰ καὶ ἄλλους σὺν αὐτοῖς· εἷς γὰρ ἀνὴρ τῶν στρατηλατῶν οὐ δύναται θεωρῆσαι, ἀλλὰ "βοήθους παρέσχε ἑκάστῳ." 758. Θάρσει] Ἀνδρείᾳ. 760. Ἐλθὼν δ' ἐς πόλιν] Γελοίως

* Μετ' αὐτῶν ἑπτὰ] Ex Aug. corrigendum μετὰ τῶν ἑπτά.—— Mox, in Aug. Σύν τε δύ' ἐρχομένων. *Beck.*

originem vulgatæ lectionis esse in v. 749. et expressum hunc esse ex Æsch. Theb. 57. s. Πρὸς ταῦτ' ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος.

αὐτὸς καὶ σὺ cum Grotio edidit Brunck. sed αὐτοῖς est in D. et membr. *Beck.*

756. Προσαμβάσεις] Vid. Notas ad v. 499. et *Canter.* Nov. Lection. l. 3. c. 3. Fatendum autem, hic in MS. legi disjunctim, licet aliter supra, et sane, ut mihi videtur, non sine causa; et exponit πρὸς τὰς ἀναβάσεις τῶν τειχέων. *Barnes.*

Kingius revocavit scripturam vett. edd. πρὸς ἀμβάσεις, assentiente Reisk. sed προσαμβάσεις Grot. et alii, etiam Cod. Flor. hic et alibi. — Quid sit ἀμύνειν τειχέων πρὸς ἀμβάσεις, nescio, sed ἀμύνειν τειχέων (aut, si quis malit, τείχεσιν) προσαμβάσεις notat, *a mœnibus adscensum arcere*, atque adeo *mœnia tueri*. Valck. Etiam Heath. legit προσαμβάσεις, vertitque versum: *Intelligo, ut a muris avertant scalas.* *Beck.*

757. ξυστρατήγους Brunck. edidit παρεξυντονως e membr. *Beck.*

755. Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ] *Pindar.* Nem. Od. 9. Dodecad. η'. de præclaris ducibus dicit, χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοὶ, quod *Schol.* interpretatur γνώμῃ καὶ ἀνδρείᾳ. Et *Homer.* Il. π'. v. 630. idem fere sentit — Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. *Barnes.*

In D. suprascr.: ἄνδρας προκρίνας ἐν ἀνδρείᾳ ἤγουν τολμηροὺς καὶ ἀνδρείους, ἢ ἐν εὐβουλίᾳ ἤγουν φρονίμους ἀλλ' ὡς καὶ ἀγαθοὺς τὰς βουλάς. *Beck.*

Videtur respexisse Eurip. ad notissimum Homeri locum: Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. In imperatore conjunctum esse debet θάρσος cum φρενῶν εὐβουλίᾳ. θάρσος hic in bonum sensum usurpatur de fiducia in periculis suscipiendis *Valck.*

759. Reisk. corrigit θατέρου, structuram esse, τὸ ἀπολειφθὲν θατέρου οὐδέν ἐστι. *Beck.*

760. ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν Ald. ἐλθὼν δ' (vel sine δ') ἑπτάπυργον ἐς πόλιν MSS. quidam. Alii, ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολών. κύκλον pro πόλιν emendatio est Musgravii. *Por.*

Ἑπτάπυργον] Ita ex MS. restituo, pro veteri ἑπτάπυλον· tu nunc mecum ἑπτάπυργον lege, quod verbum poëtæ nostro familiare de hac re loquenti. Vid. v. 1073. et 1094. &c. Hæc autem epitheta passim inter se ab exscriptoribus erant confusa: sed metri ratio id mendum diluet. Sed et aliud nobis hic notandum: Ἐλθὼν δ' ἑπτάπυργον ἐς πόλιν. *Profectus in urbem* etc. *Scholiastes* hæc ab *Eteocle* ridicule dicta ait, utpote qui jam in urbe erat. Sed hujus et omnium criticorum pace

Ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
Ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.
Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,

Nomina porro singulorum recensere longum esset.
Cum sub ipsis muris consederint hostes:
Sed vado, ne simus otiosi manu.
Utinam vero mihi contingat fratrem habere oppositum,
Et congredientem prælio, consequi eum hasta,

P. οὐκ ὀφείλομεν ἑκάστου καταλέγειν τὸ ὄνομα, πολέμου ἐπείγοντος. ἀλλ' ἀπέρχομαι, ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον, τουτέστι τὸ πόλεμον.———

S. τοῦτο φησὶν, ὡς μὴ ἂν νῦν ἐν τῇ πόλει. Πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὡς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι, ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις αὐτοῦ. 762. Ἀντιθεὶς] Ἀντιπαρατάξας, ἐξ ἐναντίας τιθείς. 763. Διατριβὴ] Ἀργεία. 766. "Καί "μοι γένοιτο] Γένοιτό μοι ἐξ ἐναντίας λαβεῖν τὸν ἀδελφόν μοι καὶ * φονεῦσαι." Ἀντήρη] Ἐναντίον, ἀντίπαλον, ἀντιστάτην. 767. Ἑλεῖν δορὶ] Φονεῦσαι διὰ δουρός. 769. "Γάμους

*E conjectura Abresch. ad Æsch. T. I. p. 18. vulgo φονεύσειν. *Beck.*

dico, illud in more esse, ut, qui domi toto die maneat, licet in urbe sit, illo die in urbem non profectus dicatur. Quod obiter, ne justa desit poëtæ defensio. *Barnes.*

Edd. vett. Ἔσται τάδ', ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν· hæc Barn. retinuit, mutato tantum voc. ἑπτάπυλον in ἑπτάπυργον. Grotius, Piers. et King. e Codd. ediderunt: ἔσται τάδ'· ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολών. Sic et Leid. 2. ubi voci ἑπτάπυργον superscriptum ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλον. Etiam Leid. 1. et Flor. ἑπτάπυργον, sed in illo præterea εἰς legitur, in hoc δ' ante ἐς. Reprehenditur Euripides, quod Eteoclem, qui jam in urbe erat, dicere jusserit, se in urbem iturum. Jam etsi potuit acropolis Cadmea dicta, in qua regia fuit, ab urbe distingui: tamen Valck. potius censet, Euripidem imitandi Æschylum studio minus aciem judicandi intendisse, imitatum vero esse Æsch. Theb. 288. ss. Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἕξ, ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ, Ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον Εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών.

Ἔσται τάδ'· ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν sic D. cum gl. ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυργον. In membr. est: ἐ. τ. ἑπτάπυλον δ' ἐς πόλιν μολών. Aldus edidit: ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν. Sed absurdum est πόλιν, quasi Eteocles, cum illa diceret, extra urbem fuisset. Unde Brunck. recepit Musgr. emendationem: ἑπτάπυργον ἐς κύκλον μολών. *Beck.*

ἑπτάπυργον ἐς πόλιν] Forte, ἑπτάπυργον ἐς κύκλον, ut intelligatur murorum ambitus. Vulgata certe perabsurda est, cum Eteocles hoc ipso tempore in urbe fuerit. κύκλος τείχους habet Diod. Sic. Lib. XIII. c. 72.

Contextus Aldinæ lectionem præbet. Alii deinde vulgarunt ἑπτάπυργον εἰς πόλιν μολὼν, ut habent MSS. Leidenses. Ad hanc autem lectionem accommodata est annotatio. *Musg.*

762. Versum laudat Etym. M. V. Ἴσος, ut doceat, apud tragicos et comicos primam syllabam voc. ἴσος corripi. De septem ducibus adversus Thebas militantibus similia tradit Sophocles Antig. 146. Apollodor. 3. p. 154. cf. Pausan. 2. p. 156. *Valck.*

763. Oblique hic tangi Æschylum recte notat Brumœus. *Por.*

Ὄνομα δ' ἑκάστου] Licet *Eurip.* ob decorum hic septem *Thebanorum* ducum nomina omiserit, hos *Æschyli* ineditus *Scholiastes* sic enumerat: *Eteocles, Melanippus, Polyphontes, Megareus, Hyperbius, Actor, Lasthenes*; ita quidem ille, at *Periclymenus* est addendus. vide *Apollodori* Biblioth. l. 3. c. 6. §. 8. *Barnes.*

Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
Γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σοῦ
Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
Σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον
Τὴν πρόσθε, ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς,
Μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;

Et occidere, qui venit eversioni patriam daturus.
Et nuptias Antigonæ meæ sororis, et filii tui
Hæmonis, si quid ego fortuna male rem gessero,
Tibi oportet curæ esse: sponsionemque firmam,
De qua ante convenit, nunc facio in exitu meo.
Es frater matris meæ, quid multis verbis opus est?

S. " δ' ἀδελφῆς] Τοὺς γάμους σοὶ χρὴ μέλεσθαι. Ἄλλως. Τοὺς γάμους σοι χρὴ εἶναι ἐν φροντίδι· προσήκει φροντίζειν τὴν δόσιν τὴν ἐχέγγυον, καὶ τὴν τοῦ γάμου ἔκδοσιν ἀσφαλῆ." 770. Τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ] Εἰς τὸν πόλεμον κινδυνεύσω. τῆς εὐτυχίας ἀποτύχω. 771. Ἐχέγγυον] Ἀσφαλῆ. 773. Τί δεῖ] Ἤγουν πρέπει ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους ἀγορεύειν. 775. Πατὴρ δ' ἐς αὑτὸν] Ἤγουν εἰς ἑαυτὸν ἀμαθὲς ἐποίησεν, ἢ αὐτὸς μέμφεται, ὡς πάνδεινον ἔργον ποιήσαντα, καὶ μωρίας ἔμπλεων· ἢ ὀφείλει αὐτὸς ἑαυτοῦ μωρίαν καταγνῶναι. Μωρίαν ὀφλισκάνει] Εἰς ἑαυτὸν χρεωστεῖ μωρίαν, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγνοίη

Grotius censet, Euripidem nomina ducum omisisse, reverentia erga Æschylum ductum, qui hunc locum egregie tractarit Sept. adv. Theb. 413—680. Contra Brumoy Theatre des Gr. T. IV. p. 170. censet, poëtam his verbis satyricis petiise Æschylum. Id et Valcken. credit, quia noverat, et alibi Euripidem notasse Æschylum. Diversa ab Æschyleis ducum nomina prodidit Statius Theb. 8, 353. metri causa. *Beck.*

763. s. Æschylum ridet his versibus poëta, ut recte Brumœus. *Musg.*

764. τείχεσι D. *Beck.*

766. Καὶ displicet Valckenærio, itaque conjicit Εἴ μοι γένοιτ' ἄ. Non tantum Εἰ γὰρ, sed etiam Εἰ simpliciter valet, *utinam.* — Κεἰ legi non potest, nam hoc nuspiam significat *Et utinam. Valck.*

767. ξυσταθέντι Abresch. et ἐλθεῖν pro ἑλεῖν. Male etiam Piersonus θένειν. ἐλθεῖν tamen habent Cant. Flor. M. R. sed ἑλεῖν pro v. l. M. R. Versum sequentem et hic et infra 1391. spurium censet Valckenærius; hinc ejecit Brunckius, ibi retinet. Κτανεῖν δ' J. et infra 771. δόσιν δ' plures pro δόσιν τ', quod dederat Aldus. *Por.*

767. s. Versum 768. Valck. ejicit, quia infra v. 1391. iterum occurrit, ubi etiam alieno loco legitur, et quia sententiam continet plane absurdam. Nam patriam Eteoclis vastare desiderasset, quisquis Thebas venisset oppugnatum: quanto igitur rectius morte dignum dixisset, qui suam ipsius patriam veniret vastaturus. Jam si hic versus spurius est, etiam præcedens corrigi non debet. ἑλεῖν sæpe ponitur pro ἀνελεῖν, et singulatim formula ἑλεῖν δορὶ sic occurrit. Sunt etiam similia vota v. 1385. s. Hom. Il. ε' 118. Hinc concidunt variæ virorum doctorum conjecturæ. Adr. Heringa legebat: καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἐλθεῖν δορὶ, *Et hasta congressum cum ipso pugnare,* ut est in cod. Flor. Abreschius Anim. ad Æsch. T. I. p. 16. s. καὶ ξυσταθέντι διὰ μάχης ἐλθεῖν δορὶ i. e. ξυστάδην μάχεσθαι. Piersonus Veris. p. 192. καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης θένειν δορὶ — Versum 768. tuetur Heathius, non id hic agi, quis morte dignus, sed quem occidere maxime cuperet Eteocles, certissime vero eum, qui Eteoclis, non qui suam ipsius patriam evertere conabatur. *Beck.*

ἑλεῖν δορὶ vulgo interpretantur *hasta interficere;* quod, sequente κτανεῖν, tautologiam, turpissimum poëtæ vitium, efficit. ἑλεῖν hoc in loco non *interficere* sonat, sed *consequi.* Neque adeo necessarium arbitror aut Arnaldi διὰ μάχης ἐλθεῖν, quan-

Τρέφ' ἀξίως νιν, σοῦ τε, τήν τ' ἐμὴν χάριν.
Πατὴρ δ' ἐς αὑτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
Ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα·
Ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν, ἢν τύχῃ, κατακτενεῖ.
Ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέσφατον
Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,

Nutrias eam digne, et mea et tua causa.
Pater vero in se ipse stultitiam admisit,
Excæcans se, non valde eum laudo :
Et nos simul imprecationibus suis, si fors fuerit, occidet.
Unum nobis omissum est, si quod oraculum
Tiresias vates nobis dicere posset,

P. τρέφε αὐτὴν σοῦ ἀξίως, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν χάριν. ———

S. μωρίας· ὡς εἴτις εἴποι, ὁ δεῖνα εἰς τόνδε δίκην χρεωστεῖ. 776. Οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα] Οὐδ' ὅλως· ἐπίτασιν γὰρ κατὰ τὸ ἐναντίον συνάγει ταῦτα· οἷον, οὐ πάνυ χαίρω, ἀντὶ τοῦ, πολλὰ λυποῦμαι. καὶ οὐκ ἄγαν ἐπαινῶ, ἀντὶ τοῦ, λίαν ψέγω. 777. Ἡμᾶς τ' ἀραῖσι] Καὶ ἡμῖν αἴτιος θανάτου γενήσεται. ὅσον ἐπὶ ταῖς ἀραῖς, ἐὰν συμβῇ αὐτὰς ἰσχῦσαι· τὸ γὰρ ἢν τύχῃ τοῦτο δηλοῖ. 778. Ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν] Ἀργὸν, ἄπρακτον, καὶ παραλελειμμένον, ὀφεῖλον γενέσθαι, καὶ μὴ γενόμενον. Ἄλλως. Ἐκεῖνο, φησὶ, μόνον ἡμῖν παραλέλειπ-

quam ita diserte habeat MS. Flor. aut Piersoni θένειν δόρι. Proximum versum Valckenærius V. Cl. ut insulsum et Euripide indignum deleri jubet. Mihi multo leniori medicina persanari posse videtur. Lego :

— — ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσει νεμῶν.

πορθήσει νεμῶν, *vastationi daturus.* Simile est ἐρημίᾳ δοὺς Troad. v. 97. νέμειν autem non minus, quam δοῦναι, in hoc sensu enunciando adhiberi ostendit Pollucis νεῖμαι πυρὶ Lib. 1. sect. 12. *Musg.*

768. Κτανεῖν etc. Hunc versum h. l. omisit Br. quia infra 1391. occurrit. In D. est, qui exhibet πορθήσειν. *Beck.*

769. Valck. pro Γάμους legit Γάμου, quia fere dicitur μέλεταί μοι τοῦδε—At Heath. monet, etiam accusativum addi verbo μέλεσθαι, ut in formula ταῦτά σοι μελέσθω, et γάμοι numero plurali usitatius esse apud poëtas Atticos.—Verbum Ἀντιγόνης videtur anapæstum in senarii quarta sede efficere, qui ferri nequeat. At tres illius nominis syllabæ sæpius sic in quarta regione leguntur, et brevis vocalis ο ita pronunciabatur, ut fere elisa esset, id quod etiam in aliis verbis accidit. v. Clark. ad Hom. Il. β. 811. cui se perperam objecit Dorvill. Vann. Crit. p. 517. —Valck. qui et monet, recte Kingium τ' mutasse in δ', *Beck.*

770. τι deest in D. *Beck.*

771. τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον Valck. cum codd. Leidd. et King. scripsit pro τ. δ. τ' ἐχ.

μέλλεσθαι D. sed cum gl. ἐπιμελεῖσθαι. Mox idem δ' ἐχέγχυον, ut et Br. ed. *Beck.*

772. Cod. Flor. τὴν πρόσθε ποιῶν νῦν ἐ. ἐ. ἐ. — ἔξοδον ne quis de obitu, de exitu vitæ, accipiat, monet Valck. *Beck.*

773. Codd. Leidd. et Cant. εἶ σὺ, σὺ a grammaticis additum esse tironum gratia observat Valck.

Μητρὸς Br. *Beck.*

775. αὐτὸν D. *Beck.*

776. Ad οὐκ ἄγαν in D. οὐδόλως, ἀλλὰ λίαν ψέγω, et pertinent huc, quæ ad marginem ; ἐπὶ πᾶσι γὰρ τὸ ἐναντίον συνάγει ταῦτα. οἷον οὐ πάνυ χαίρω, ἀντὶ τοῦ πολλὰ λυποῦμαι. *Beck.*

777. ἡμᾶς τ' Brunck. ex membr. Aug. Flor. et ita Ald. ἡμᾶς δ' alii cum Grotio. *Por.*

Valcken. e codd. Aug. et Flor. dedit τ' ἀραῖσιν pro δ' ἀρ. V. sequ. Valck. cum Grotio aliisque et codd. Leidd. scripsit ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, sed vulgatam ἡμῖν ἀργόν ἐστιν etiam ferri posse docet, si modo scriberetur ἡμ..., quod sæpe apud Soph.

Τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'· ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
Ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον.
Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται·
Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην
Ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.

Id ab eo exquirere. Ego vero filium tuum
Menœceum, qui nomen habet patris tui,
Mittam ut ducat huc Tiresiam, o Creon;
Tecum enim lubens in colloquium veniet.
Ego enim artem divinandi vituperavi
Jam coram ipso, ita ut mihi succenseat.

S. ται, τὸ παρὰ τοῦ μάντεως ἀκοῦσαι περὶ τούτων. εἰωθότες γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἐν ταῖς εὐπραγίαις καταφρονεῖν μαντικῆς, ἐν ταῖς συμφοραῖς ἐπὶ τοὺς μάντεις καταφεύγουσιν. 780. Ταῦτα] Τὸ Εἴ τι εἰπὼν, (778) ἐνταῦθα ἐπάγει πλησίον τὸ ταῦτα πρὸς τὸ σημαιόμενον. Ὅμοιον τῷ, Κοινὰ δ', εἴτι πείσεται Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ, Φοινίσσα χώρα. (Phœn. 251.) 781. Αὐτεπώνυμιν] Ὁμώνυμον, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενον. 782. Λαβόντα πέμψω] Ὡς τοῦ Μενοικέως ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὄντος τοῦτο φησίν. Ἄλλως. Ἐγὼ δὲ τὸν παῖδα σοῦ πέμψω δεῦρο, λαβόντα τὸν Τειρεσίαν, ὅ ἐστιν ἐνεγκόντα. 785. Ἤδη πρὸς αὐτὸν] Πρὸ ὀλίγου ἐνώπιον αὐτοῦ ἐμεμψάμην τὴν μαντικὴν, * ὥς τε μέμψασθαί μοι καὶ μομφὴν ἔχειν. Μομφὰς ἔχειν] Ἤγουν μέμφεσθαι ἐμοί. τὸ μέμφομαι ἐνίοτε μὲν δοτικῇ συντάσσεται, ἐνίοτε

* In fine Scholii ante Barn. legebatur ὥστε μέμψασθαί μοι ἔχειν, non male judice Valck. *Beck.*

κατακτενεῖ D. ἡμᾶς τ' e membr. Br. *Beck.*

778. ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν Ald. ἡμὶν Brunck (δ' omittunt quidam MSS.) Sed cum syllabam istam in ἡμιν et ὑμιν nusquam alibi corripiat Euripides, nisi unico in fragmento, eoque fortasse corrupto, ordinem vocum immutavi cum Schol. Grotio, Leidd. codicibus et quinque, quos ipse inspexi. *Por.*

Ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν] Ita MS. recte, ita et *Scholiast.* et nos antea legebamus cum *Scaligero*: Ἓν δ' ἀργὸν ἡμῖν ἐστιν: Non enim erat ferendum, quod in impressis libris ante hæc obtinebat: Ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν. Sed nunc conjecturæ nostræ omnino cedant necesse est tam illustri veteris manuscripti auctoritate. *Barnes.*

Br. e membr. verba ita collocavit: ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν — *Beck.*

780. Reisk. conjicit: ταῦτα. λέγω. *Beck.*

781. ἀντεπώνυμον Ald. et pars codicum. *Por.*

Μενοικέα] Quod ultima hujus vocis sit longa, vid. infra ad v. 1267. *Barnes.*

ἀντεπώνυμον Ald. et Bas. 1. Cod. Cant. et Leid. 2. In Leid. 1. αὐτ' ἐπώνυμον. Valckenærio placet vulgatum αὐτεπώνυμον, ut dicitur κασίγνητος et αὐτοκασίγνητος.

ἀντεπώνυμον D. cum gl. ἐπώνυμον, τὸν τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντα. *Beck.*

782. ἄξοντα pro λαβόντα (hoc enim Græcum quidem est, sed sensui repugnat) emendatio est Valckenærii. *Por.*

Valck. legendum suspicatur Ἄξοντα πέμψω, quo ducere putat interpretationem in cod. Leid margine vulgatæ lectioni adscriptam κομίσοντα, quo solent grammatici verbum ἄγειν explicare. Futurum participiorum solet sic *veniendi mittendique* verbis adjungi, et singulatim sæpius dicitur πέμπειν ἄξοντα v. Valck. Vulgatam lectionem defendit Heath. Nam primo λαμβάνειν τινὰ recte Græce dici pro *aliquem comitem sibi adsciscere.* Sic Lucian in Scytha T. 1. p. 866. ἀλλά με λαβὼν ἄγε παρ' αὐτὸν, idem in Asin. T. II. p. 607. λαβὼν τὴν δέσποιναν ἐβάδιζον. idem Vit. Auct. T. I. p. 558. ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Homer. Iliad. φ. 36. Τόν ῥά

Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον·
Ἤνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν
Μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·
Θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,

Urbi vero et tibi hæc mando, o Creon,
Si ego vicero, cadaver Polynicis
Nunquam sepeliri in hac terra Thebana:
Sed mori, qui id sepelierit, etiamsi sit aliquis amicus.
Tibi quidem hæc dico. Sed ministris meis dico:
Efferte arma, ferreaque indumenta,

S. δὲ αἰτιατικῇ. 786. "Πόλει δὲ καὶ σοὶ] Σοὶ μὲν γὰρ λέγω, ἐὰν ἡ ἐμὴ δύναμις κρατήσῃ "καὶ νικήσῃ τὸν Πολυνείκην, οὐ χρὴ ταφῆναι αὐτὸν ἐν ταύτῃ τῇ γῇ." Ἐπισκήπτω] Ἐντέλλομαι. Ἐπισκήπτω] Ἐντέλλομαι· παραγγέλλω· προστάττω. 787. Ἤνπερ κρατήσῃ] Ἐὰν ἡ ἐμὴ δύναμις ἐπικρατήσῃ. Τἀμὰ] Τὸ ἐμὸν μέρος, ἤγουν ἐγώ. Νέκυν] Τὸ σῶμα. 789. Κἂν φίλων τὶς ᾖ] Διὰ τούτου προαναφέρει τὰ κατὰ τὴν ἀδελφήν. 791. Ἐκφέρετε τεύχη] Τεύχη, τὰς ἀσπίδας. Ἀμφιβλήματα] Τὰ ἐνδύματα πάντα τὰ τὸν ἄνθρωπον ὁπλίζοντα. λέγει δὲ θώρακα, περικεφαλαίαν, κνημῖδα. οἱ δὲ γράφουσι τὰ * σάγματα. Πάνο-

* Οἱ δὲ γράφ. σ.] Aug. οἱ δὲ γράφουσιν ἀγάλματα. Pro κνημῖδα Valck. mavult. κνημίδας. Margo cod. Leid. Ἀμφιβλήματα] περιβλήματα, κράνος, θώρακα, ἀσπίδα, ξυστίδα, κνημίδας, καὶ τἄλλα. *Beck.*

ποτ' αὐτὸς Ἦγε, λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλώης οὐκ ἐθέλοντα. Odyss. ο. 269. Τοὔνεκά νυν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν. Sed his omnibus negotium non plane confici fatetur. Deinde observat, πέμπειν vel πέμψαι ἄξοντα per se recte dici, sed non usurpari pro πέμπειν, ἵνα ἄγῃ. Reiskius legit πέμψαι, *adducere*. Abresch. ad Æschyl. T. II. p. 173. suppleri mavult ἄγειν.

Ἄξοντα pro λαβόντα e Valck. emendatione scripsit Br. *Beck.*

λαβόντα] Valckenærius ἄξοντα, certissima, ni fallor, conjectura. λαβόντα Τειρεσίαν etsi Græcum sit, huic tamen loco non convenit. *Musg.*

783. εἰς λόγους D. *Beck.*

784. ἐψευσάμην M. R. *Por.*

Ἐγὼ δὲ τέχνην etc.] De hoc *Eteoclis* contemtu vaticiniorum *Tiresias* ipse paulo post queritur ad v. 879. Sic apud *Homerum Calchanti* infensus erat *Agamemnon*, Iliad. α. v. 106.

Μάντι κακῶν, οὔπω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας.

Et in sacris literis *Ahabus Michaiæ* prophetæ. Vid. 1. *Reg.* c. 23. v. 8. et 18. et 2 *Chron.* c. 18. v. 7. et 17. Idem fere hodie contingere videmus, ut hujus terræ principes doctis, sanctis et veracibus viris haud multum faveant. vid. etiam, quid de hæc re *Scholiastes* dicat. *Barnes.*

786. Πόλει δὲ καὶ σοὶ etc.] Edictum idem de non sepeliendo *Polynicis* cadavere vide fusius explicatum *Sophocl.* Antig. v. 26. et aliis locis. *Æmil. Portus.*

σὺ D. *Beck.*

787. s. Paullo negligentius hi versus, ut alia nonnulla, scripti sunt. Ita enim loquitur Eteocles, quasi prævideret, fore, ut et Polynicem vinceret et ipse occideretur. *Musg.*

789. Leid. 2. Θνήσκειν τε τὸν θ. quod Valck. præfert. In fine versus Flor. male εἶ pro ᾖ. *Beck.*

790. αὐδῶ Ald. quod ex loco superiore 577. huc irrepsit; εἶπον MSS. tantum non universi. Mox 795. διασῶσαι pro διασώζειν MSS. plerique. *Por.*

Pro Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ King. et Valck. e codd. Angl. et 2. Leidd. ediderunt Σ. μ.

Ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
Ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκηι νικηφόρωι.
Τῆι δ' εὐλαβείαι, χρησιμωτάτηι θεῶν,
Προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν.

Ut in certamen propositum belli
Tendamus jam cum justitia victrici.
Et cautionem, quæ est utilissima dearum,
Oremus, ut servet hanc urbem.

P. Ὦ πολλῶν καμάτων αἴτιε Ἄρες, διατὶ πρὸς φόνον καὶ πρὸς θάνατον ἐνθουσιᾷς, ἀνάρμοστος

S, πλά τ' ἀμφιβλήματα] Ταῦτα τινὲς εἴδη δορατίων φασί. 793. Σὺν δίκῃ] Σὺν κρίτει νικηφόρῳ· ἑαυτὸν γὰρ δίκαιον ᾤετο ἀμυνόμενος περὶ τῆς πατρίδος· ἐκεῖνον δὴ ἀσεβῆ, κατὰ πατρίδος στρατευόμενον· καὶ Ὅμηρος, "Εἷς οἰωνός ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης." Il. μ. 243. 794. Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ] Σωματοποιεῖ τὴν Εὐλαβείαν, ὡς Ὅμηρος, Δεῖμός τ', ἠδὲ Φόβος τε. Il. δ. 440. Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ εὔχονται, ἵνα αὐτοὶ ἀφόβως * ἀπέλθωσιν, ἢ ἵνα τοῖς πολεμίοις φόβον ἐμβάλωσι. Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ] Εὐλάβεια θεὰ παρ' Ἕλλησιν ἔφορος φόβου, λέγει οὖν ταύτῃ προσεύξασθαι, ἢ ἵνα εὐμενῶς εἰς αὐτοὺς βλέψῃ, καὶ ἀφόβως ἐπελθεῖν παρασκευάσῃ τοῖς πολεμίοις· ἢ ἵνα φόβον ἐμβάλῃ τοῖς ἐχθροῖς. 796. "Ὦ πολύμοχθος] Ἔδει, ὦ πολύμοχθε. † ἆρ' Ἀττική ἐστιν ἡ λέξις;" Ἄλλως. Πολλῶν μόχθων καὶ καμάτων αἴτιε. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ. — Ὦ πολύμοχθος Ἄρης] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται τριὰς ἐπῳδικὴ, ὡς εἴρηται· οὕτω δὲ χρὴ γράφειν τά τε κῶλα, καὶ τοὺς στίχους, ὡς διωρθώθη παρ' ἐμοῦ. ἀτάκτως γὰρ ἦσαν καὶ ἀναρμόστως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κείμενα, καὶ πολύν μοι παρέσχον πόνον, εἰς τάξιν ταῦτα καὶ ἁρμονίαν μετενεγκεῖν. τὰ μὲν γὰρ ἦσαν δακτυλικὰ, τὰ δὲ ἀναπαιστικὰ κῶλα, οὐ μὴν δὲ καὶ κατὰ λόγον κείμενα. ἀλλ' εἴ τις ὀρθῶς λογίζοιτο, καλῶς ἂν εὕρῃ ταῦτα διορθωθέντα. ἔστι τοίνυν τῆς στροφῆς τὰ κῶλα και οἱ στίχοι ιζ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, τὰ πάντα μέν τοι δακτυλικά. Τὸ α' τετράμετρον ἀκατάληκτον. κατὰ γὰρ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. ὁ β', καὶ ὁ γ', καὶ ὁ δ', ἑξάμετροι. Τὸ ε' ὅμοιον τῷ α'. Ὁ ς', ὁ ζ', ὁ η', καὶ ὁ θ' πάλιν ἑξάμετροι. Τὸ ι' ὅμοιον τῷ α'. MS. Baroc. 74. Τὸ ια' ὁ ἑξάμετρός, MS. Baroc. 74. Τὸ ιβ' δίμετρον. MS. Baroc. 74. Τὸ ιγ', τὸ ιδ', τὸ ιε' καὶ τὸ ις', ὅμοια τῷ α'. MS. Baroc. 74. Τὸ ιζ' ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς, παράγραφος. 797. Κατ-

* Ἀπέλθωσιν] Ἐπέλθωσιν mavult Valck. *Beck.*
† Ἆρ' Ἀττική ἐστιν ἡ λέξις; Valck. legit: Ἀλλ' Ἀ. — λέξις. *Beck.*

τ. εἶπον. Venit αἰδῶ huc e locis quibusdam Eurip. ubi in hac formula loquendi exstat, ut supra 577. Frequentior tamen est formula Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον —

Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον D. et membr. atque ita Br. edidit. *Beck.*

791. Schol. memorat variam lectionem τὰ σάγματα, quid tamen ille repererit hic, ex verbis ejus non satis apparet. Militum armatura σάγη dicebatur, sed σάγματα erant proprie *involucra*, quibus scuta tegebantur, cum nullus eorum esset usus, tum clypei ipsi — Alia lectio in Schol. Aug. Cod. memoratur ἀγάλματα, utrum hanc lectionem secuti scripserint Ἐκφέρετε τεύχη πάνθ' ὅπλων τ' ἀγάλματα, an Ἐ. τεύχη, πανοπλίας τ' ἀγάλματα, latet, neutra lectio absurda. Nam *arma nitentia* recte dici possunt ἀγάλματα.—Lectio vulgata retinenda, ἀμφιβλήματα ap. Eurip. omnino *corporis amictus, vestes*. h. l. sigillatim corporis munimenta, imprimis thorax et galea. Imitatur Euripides Æsch. Sept. c. Theb. 881. — φέρ' ὡς τάχος Κνημῖδας, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα. *Valck.*

793. ὁρμώμεθ' D. ut. et Br. edidit. *Beck.*

794. Heath. Τῇ δ' εὐλ. non Τῇδ', scribi jubebat, atque ita dedit Valck. *Beck.*

795. Διασῶσαι] Ita nunc rescribo, exploso illo διασώζειν, non modo quod *Scholiastes* ipse supra ad v. 702. ita legat; sed quod et MS. nostrum id aperte præ se ferat. *Barnes.*

Valck. cum Barn. recepit Προσευξόμεσθα et δια σῶσαι. Cod. Flor. ἀποστεῖλαι.

Croentem eodem tempore, quo Eteo-

ΧΟ. Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι *στροφή.*
Καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;
Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας,
Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει

Cho. O ærumnose Mars, quare sanguine
Et morte delectaris, a Bacchi festis dissone,
Non inter pulchrichoras coronas juvenilis ætatis,
Cincinnum pandens, tibiæ ad flatus canis

S. ὑπάρχων ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου, οὐκ ἐπὶ στροφαῖς καὶ κύκλοις χορῶν καλλιχόρων, εὐπρεπείας λέγω νεάνιδος, ἤγουν ἐφ' οἷς διαπρέπουσιν νεάνιδες, τὸν σὸν βόστρυχον ἀναπετάσας

S. ἔχῃ] Χαίρεις καὶ ἐνθουσιᾷς. "Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς] Οὗτος, ὁ σὺν ταῖς τοῦ Διονύσου ἑορταῖς παρηλλαγμένην μοῦσαν ἔχων· ἐναντίος ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς. ἀσύμφωνος κατὰ τὴν μοῦσαν· ἐν γὰρ εἰρήνης καιρῷ τὰ τοῦ Διονύσου γίνεται." Παράμουσος] Ἐναντίος, οὐ τὴν αὐτὴν μοῦσαν ἔχων, τουτέστι ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς ἀσύμφωνος (ὡς καὶ τὴν ἄνοιαν Παράνοιαν φησὶν *) οὐ συνῳδὸς, ἀλλὰ ἀλλότριος. 798. "Νεάνιδος ὥραις] Ἀντὶ τοῦ ὡραίαις, ἀκμίαις, ὥραν ἐχούσαις γάμων Τὸ δ' ἑξῆς· Οὐ μέλπῃ, τουτέστιν οὐκ ᾄδεις, οὐδὲ ὑμνεῖς, ἐπὶ ἀκμαζούσῃ κόρῃ νυμφιδίους ᾠδὰς, οὐδὲ αὐλῶν μέλεσι γαμηλίων χορεύεις, ἀνασείσας τὸν πλόκαμον, ὥσπερ ὁ Διόνυσος καὶ οἱ τούτου χοροὶ, ἀλλ' ἐπὶ πόλεμον ὁρμᾷς." Ἄλλως. Τοῖς γαμηλίοις καιροῖς. τινὲς δὲ οὕτως, νεάνιδος ἀκμαίας, ὥραν ἐχούσης γάμου. διὰ τί δὲ μὴ τὸν σὸν βόστρυχον ἐπὶ στεφάνοις νεάνιδος ὥραις ἐκπετάσας, μέλπῃ πρὸς πνεῦμα λωτοῦ, ἔνιοι δὲ, νεάνιδος ὥρας, τοῦ ἔαρος, τοῦ πάντα νέα ποιοῦντος. Ἄλλως. Οὐ καλλιχόροις στεφάνοις βόστρυχον ἀναπετάσας ἐπὶ γάμοις νεανίδος μέλπῃ νυμφιδίους ᾠδὰς πρὸς αὐλόν· ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ ὥραις, ἐπὶ ὥραις νεάνιδος. Νεάνιδος ὥραις] Ἐν ἔαρι γινομένων τῶν Διονυσιακῶν, ὅσαι τῶν παρθένων ἦσαν βάκχαι, ἀναπετᾶσαι καὶ ἔκλυτον ἐῶσαι τὸν βόστρυχον, ἐχόρευόν τε καὶ ᾖδον πρὸς αὐλὸν, ὃν νῦν καλεῖ λωτόν καὶ εἰκότως παρείκασε τῷ λωτῷ τὸν αὐλὸν, κάλαμόν τε ὄντα καὶ γλυκύ τι γέμοντα, καθάπερ ἐκεῖνος· ἔφερον δὲ αἱ βάκχαι καὶ κλάδους καὶ κισσούς, ἀλλὰ καὶ νεβρίδας ἐφόρουν· Νεβρὶς δέ ἐστι δέρμα ἐλάφου κατάστικτον, ἣν καλοῦσι δορκάδα. ἐπειδὴ γὰρ οἱ μαινόμενοι, τὸ δέρμα αὐτῶν κατατέμνοντες, κατάστικτον ποιοῦσι τοῖς μώλωψι, διὰ τοῦτο καὶ αὗται μανίαν ὑποκρινόμεναι ἐνεδέδυντο νεβρίδας. 799. Ἀμπετάσας] Ἀνασείσας τὸν πλόκαμον, ὥσπερ ὁ Διόνυσος. ἡ Κατὰ Ἀντὶ τῆς πρὸς,

* Φασὶ Valck. mavult cum Aug. *Beck.*

clem, discedere e scena censet Prev. sed hunc abire in urbem, illum intrare palatium. *Beck.*

796. Langius in Spec. Lect. in Phœn. e versibus 17. effecit unum et viginti, omnes, duobus exceptis, dactylicos tetrametros. *Beck.*

797. κατέχει recte habet D. *Por.*

κατέχει D. In eodem verba παράμ. ἑορταῖς singularem versum constituunt. Similiter in seq. verba νεάν. ὥραις. *Beck.*

798. ὥραις Ald. et MSS. plerique. ὥρας ex Scholiaste sumsit Kingius. *Por.*

νεάνιδος ὥραις] Legitur et ὥρας. Vid. *Schol.*

798. ss. Valcken. revocavit scripturam edd. vett. et codd. ὥραις (pro qua King. e schol. posuit ὥρας, quod Reisk. pro genit. sing. habet,) non ut genuinam, sed ut proxime ad genuinam accedentem. Veram ipse lectionem esse judicat αὔραις, atque ita locum præterea scribit: τί ποθ' αἵματι Καὶ θανάτῳ κατέχῃ Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς; Οὐκ ἐνὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος, αὔραις Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ, Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί. *Cur tandem, Bacchi sacris dissone, sanguinem et cædem furibunde spiras? Nec tu caput cinctus flores ornante corona puellari, per auras leves crine jactato, carmen cantas ad tibiam, cui vis inest amabilis ad choream concitans instaurandam.* χοροποιοὶ est e cod. Flor. et occurrit hoc voc. etiam ap. Soph. Aj. 707. αὔραις βόστρυχον ἀμπετάσας aptissimum est huic loco, ubi tumultuosum Martis furo-

Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί.
Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας

Carmen, in quo *sint* gratiæ lætificæ.
Sed cum armatis, exercitum Argivorum incitans

P. κατὰ τὰ ἀπηχήματα τῆς σύριγγος περιηχῇ μέλος, ἐν ᾧ χάριτες εἰσὶ, χαρὰν ἐμποιοῦσαι

S. πρὸς πνεύματα, ὅ ἐστιν ἀπηχήματα τοῦ αὐλοῦ. 800. "Μοῦσαν] Ὠιδήν. Οὐ τοιαύτην, "φησὶν, ἔχεις μοῦσαν, ἐν ᾗ χάριτες εἰσὶ * χορο —— αἴτιαι γενόμεναι. ἢ οὕτως. Οὐ μέλπῃ "τοιαύτην ἔχων μοῦσαν, ἐν ᾗ χάριτες εἰσὶ, τουτέστι ποιητικὴν εἰρήνης." 801. Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις] Τοῦτο μὲν οὐ ποιεῖς. "Τὸ δὲ ἑξῆς. Ἀλλὰ προχορεύεις· Σὺ δὲ φησὶν, (ὦ Ἄρα- "βες) ἀνασκιρτᾷς σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσιν, καὶ χορεύεις χορείαν ἄτοπον, τὸν Ἀργείων "στρατὸν παροξύνας κατὰ τῶν Θηβαίων αἵματος." Ἄλλως. Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας τῷ αἵματι τῆς Θήβης, ὅ ἐστι τῷ γένει τῶν Θηβαίων. Ὅμηρος. Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο. (Od. δ. 611.) Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις] Τὸ ἑξῆς, ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις Θήβαις στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας, ὅ ἐστιν ἐνθουσιάσας ἑκάτερον στράτευμα, καὶ κατόχους αὐτοὺς ποιήσας ἑαυτοῦ, αἵματι κῶμον ἀναυλότατον

* χορο —— Forte χορείας, vel τοῦ χορεύειν, ut legerit χάριτες χοροποιοί. *Beck.*

rem amabili bacchantium insaniæ poëta opponit: Bacchus enim et bacchantes sæpe effusis et per aërem motis comis finguntur, et ἀμπετάσαι βόστρυχον est expandere crines. v. Valck. Alii jungunt νεάνιδος ὥραις vel ὥρας, et aut de verno tempore, aut de nuptiis puellæ formosæ, capiunt. Sed ὥρα simpliciter et sine ullo additamento nunquam ver significat, nec nuptias, vel nubile puellæ tempus, nec ὥρας positum esse potest pro ὡραίας. Si sit servandum ὥραις, jungenda viderentur καλλιχόροις ὥραις (ut dicuntur στεφανηφόροι ὧραι, καλλιστέφανοι ὧραι) et locus ita capiendus: *Non tu, choris ducendis opportuno tempore cincinnos corollis implicans virgineis, carmen ad tibiam accinis* etc. Præfert tamen Valck. conjecturam suam, et καλλιχόρους στεφάνους dictum putat, ut in Eurip. fr. καλλιχόρους ἀοιδάς. Battier. scribi jussit κοὐκ ἐπὶ καλλιχόροις. Heath. observat. στεφάνοισι νεάνιδος non posse cum Valck. verti *coronis virgineis*, ipse interpretatur de *saltantium corona, circulo*, et pro οὐκ legit οὐδ', ut cum præcedentibus cohæreat. Vertit igitur: *Neque in medio circulorum pulchre saltantium juvenili decore insignium.* Non esse hic cum King. de nuptiis aut Dionysiacis vere novo celebratis cogitandum.

798. Οὐδ' ἐπὶ edidit Br. In D. et membr. est οὐκ. Mox idem Br. ὥρας. *Beck.*

In hujus versus explicatione incipiemus a νεάνιδος ὥρας. νεανὶς igitur adjective hic dicitur, ut νεάνιδες ἧβαι Ion. v. 489. νεανίαις ὤμοισι Helen. v. 1582. vid. Herc. Fur. v. 1098. ὥρας (sic a nonnullis scriptum fuisse testatur Scholiastes, cum in MSS. sit ὥραις) ὥρας, inquam, interpretor *venustatis*, vel potius ὡραιότητος. Latine diceres *florem corporis*, νεανὶς ὥρα simul sumtum notat primo florem illum juvenilem; deinde, levi sensus deflexione, universos, qui eum possident; quam quidem deflexionem in ἡλικία et νεότης, ne de Latinorum *Juventute* et *Juventa* dicam, observare licet. Sed et ὥρα sic adhibuisse videtur Auctor Incertus in Anthol. II. Steph. p. 80. ubi lenonem ὥρης ἔμπορον vocat. στεφάνοισι recte interpretatur Heathius eo sensu, quo Ovidius *vulgi coronam* dixit, metam. lib. 13. v. 1. Homerus, citatus etiam ab Heathio, Il. lib. 14. v. 736.

πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε.

Ubi Scholiastes: πανταχόθεν γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πόλεμοι. Loci igitur sententia hæc est: *nec in pulchros choros ducentibus circulis juventutis*, i. e. juvenum et puellarum. Pro οὐκ legendum οὔτ', ut hæc cum præcedentibus melius connectantur. *Musg.*

799. λότου quosdam hic mendose legere notat Eustathius ad Il. B. p. 344, 36. (260, 50.) bene vero Atticam formam μέλπει servavit. *Por.*

799. ss. Hæc ita disponuntur et scribuntur in D.

Βόστρ. ἀμπ. λωτοῦ.
Κατὰ πν. μ. μοῦσαν.

Αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις,
Οὐ πόδα θυρσομανῆ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ'

In Thebes progeniem, comessationem minime tibiis congruam præsilis:
Non pedem thyrso concitum cum cervinis pellibus in gyrum agis, sed

P. καὶ ἀγαλλίασιν. ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσι ἔμπροσθεν τῶν Θηβῶν χορεύεις χορείαν ὑβριστικὴν, κακομουσοτάτην, διεγείρας τὸν στρατὸν τὸν Ἀργείων ἐπὶ φόνον, οὐδ' ὑπὸ τῷ Διονύσῳ, τῷ μετὰ θύρσων μαινομένῳ, χορεύεις, δέρματα ἐλάφων ἐνδεδυμένος, καὶ ἐπὶ τοῖς

S. προχορεύεις, ὅ ἐστι προκαλῇ αὐτοὺς εἰς ἄμουσον κῶμον αἵματι· λέγει δὲ τὸν πόλεμον. 802. Κῶμον] Εἶδος ὀρχήσεως. [Κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, ὑβριστικὴν καὶ κακομουσοτάτην χορείαν. MS. C.C.C.] Ἀναυλότατον] Ἀπὸ τοῦ αὐλὸς, ἐκμελῆ, καὶ ἄμουσον. σάλπιγξ γάρ ἐστιν ὁ αὐλὸς τοῦ πολέμου. Προχορεύεις] Ἡ πρὸ πλεονάζει, (ὡς τὸ, ——— νῆας τε προπάσας) ἀντὶ τοῦ κωμάζεις. 803. Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ] Ἀντὶ τοῦ θυρσομανοῦς. λέγει δὲ τοῦ Διονύσου. ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς σὺν, σὺν θυρσομανεῖ Διονύσῳ· ὅπερ καὶ ἄμεινον. [Θύρσος δὲ ὁ ἁπαλὸς κλάδος τοῖς νάρθηξι περιπλεχθείς.] Νεβρίδων] Νεβρίς ἐστι δέρμα ἐλάφου κατάστικτον, ὃ φοροῦσιν οἱ βακχευταί. ἐπειδὴ γὰρ οἱ μαινόμενοι, τὸ δέρμα αὐτῶν κατατέμνοντες, ποικίλον ποιοῦσιν, οἱ σώφρονα μανίαν μαινόμενοι, τῷ καταστίκτῳ τῆς νέβριδος, σοφίζονται τῆς μανίας τὸ σχῆμα. " Δινεύεις] Οὐδὲ χορεύεις, φησὶν, ὑπὸ θυρσομανεῖ τῷ

ἐν ᾗ χάρ. χ. ἀλλὰ σὺν
ὁπλ. στρ. Ἀργ.
ἐπιπν. αἷμ. Θηβ,
Κῶμ. ἀναυλ. προχ. *Beck.*

800. χαροποιοὶ Ald. et codicum major pars; sed Flor. Aug. χοροποιοί. Sic in Hec. 911. recte χοροποιῶν C. in textu; in Æschyl. Suppl. 689. ἀχαρίν pro ἄχορος Plutarch. Erot. p. 758. F. *Por.*

χαροποιοὶ] MS. Flor. χοροποιοὶ, favente etiam Scholiasta Augustano: Mihi tamen potior videtur vulgata. Confer Alcest. v. 589. Hecub. v. 905. Æsch. Agamem. v. 1659. *Musg.*

801. ἐπιπν. αἷμ. Θηβ. Brunck. cum Musgr. reddit: *Argivos incitans in Thebarum sobolem*, ut v. 802. In membr. suprascr. gloss. κατὰ τοῦ Θηβαίου αἵματος. et in D. ἐπὶ φόνου πρὸς τὰς scil. Θήβας, αἷμα igitur ceperunt de cæde. *Beck.*

802. Etiam Valck. αἵματι a Θήβας, commate posito, separavit, et contulit chorum simillimum in Herc. Fur. 891. Verba στρατὸν Ἀργ. ἐπιπν. αἵματι significare observat: *Argivis cædis inspirans amorem*, et sequentia ita reddit: *formidabilem dedicationis chorum Thebas deducis.* Κῶμος ἀναυλότατος dicitur, quia Marti nihil cum Bacchi gaudiis negotii est. Heathius quoque αἵματι ab ἐπὶ in verbo ἐπιπνεύσας, Θήβας a πρὸ in προχορεύεις regi censet. Reisk. ad h. l.: " in αἵματι (sed haud dubie scribere voluit Θήβας) latet nomen, quod significet *solum*, ut δαπέδῳ, χθονὶ, τείχεσι, mœnibus Thebanis. *Beck.*

Male Editores αἵματι a Θήβας distinctione sejungunt. αἵματι Θήβας est *soboli* vel *posteris Thebes.* Thebe autem Asopi filia, Zethi vero uxor erat, nomenque urbi Thebanæ dedit, teste Apollodor. lib. 3. c. 5. et Pausania in Corinthiacis. vid etiam Pindar. Isthm. Od. 1. v. 1. *Musg.*

803. οὐ πόδα θυρσομανῆ emendatio est Musgravii pro οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ. In fine ἀλλ' omittunt Ald. et MSS. quidam; sed habent alii cum Grotio. *Por.*

ὑπὸ θυρμανεῖ D. suprascriptum est, sed alia manu, συ. δινεύεις idem ad sequentem refert versum. Tum exhibet ἅρμασι καὶ ψαλλίοις τετραβάμοσι, et verba μαννύχαν (sic enim exhibet D.) πῶλον singularem versum constituunt. In membr. quoque μαννύχων. Ib. δινεύεις. Gl. Cod. D. στρέφῃ, χορεύεις. Monuit Br. hoc verbum ad utrumque membrum pertinere, in secundo active usurpari (ut πῶλον regat), in primo passive poni, aut subintelligi σαυτόν. οὐ δινεύεις σαυτὸν (i. e. χορεύεις) ἀλλὰ δινεύεις μάνυχα πῶλον. Post δινεύεις Brunck. addidit ἀλλ' (i. e. ἀλλὰ) et v. sequ. scripsit πῶλον.

Reisk. conjicit: οὐδ' ὑπόθυρσα μανεὶς νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ' ἅρμασι — Ὑπόθυρσα pro ὑποθύρσως, i. e. ὑπὸ θύρσων, μετὰ θύρσων. *Beck.*

Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ] Cum in altero sententiæ membro δινεύεις subjectum habeat accusativum πῶλον, manca erit oppositio, nisi et hic quoque accusativum post se trahat. Puto, duas syllabas a librariis

Ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον·
Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων,
Ἱππείαισι θοάζεις,

Curribus et frænis quadrijugis unungulum equum;
Ismenique ad flumina promovens
Equitationibus exerces,

P. ῥεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πορευόμενος σὺν ἅρμασι καὶ χαλινοῖς τετραπόδων μονω-

S. "κώμῳ μετὰ νεβρίδων, ἐν ἅρμασι καὶ ἵπποις ἐπιβαίνεις, ἅρμασι τοῖς τετραπόδεσι, οἷς τετρά-"ποδα ὑπέζευκται. Καὶ ψαλίων, χαλινῶν· ἀντίπτωσις δέ ἐστιν. σὺν ἅρμασι καὶ ψαλίοις "μωνύχων πώλων. Τετραβάμοσι δὲ, τετραπόδων." 804. Ψαλίοις] Ψάλιον Ἀττικῶς, ψέλιον κοινῶς. ἔστι δὲ ψέλιον, ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ, ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος. ἐνταῦθα δὲ ψάλια τοὺς χαλινοὺς φησὶν, τῷ μέρει ἀντὶ τοῦ ὅλου χρώμενος. Ψαλίοις] Χαλινοῖς μονωνύχων ἵππων καὶ τετραπόδων. Μώνυχα πῶλον] Μώνυχα πῶλον γράφε. οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς· καὶ πρὸς τὸ δινεύεις σύναπτε οὕτως. ἀλλὰ δινεύεις καὶ κινεῖς μώνυχα πῶλον ἐν ἅρμασι τετραβάμοσι καὶ ψαλίοις, τὰ ἅρματα γὰρ εἰσὶ τετραβάμονα, οὐ τὰ ψάλια. 805. Ἐπὶ χεύμασι βαίνων] Ἡδὺ μὲν καὶ χάριεν οὐδὲν πράττεις, ἐπιβαίνων δὲ τοῖς χεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ, σὺν ἅρμασι καὶ ψαλίοις μωνύχων πώλων, τῇ ἱππικῇ ἐκμαίνῃ. 807. Ἐπιπνεύσας] Ἀντὶ τοῦ παροξύνας τοὺς Θηβαίους, καὶ ἐξ ἐναντίας αὐτοὺς τάξας τοῖς Ἀργείοις. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐναντίου νῦν εἶπεν. ἐν γὰρ τοῖς ἀνωτέρω τοὺς Ἀργείους εἶπε παροξύνεσθαι κατὰ τῶν Θηβῶν, τοῦτο δὲ φησὶν, ὡς τοῦ Ἄρεως ἑκατέρους παροξύνοντος κατ' ἀλλήλων. 808.

transpositas esse; auctorem utique scripsisse:

Οὐ πόδα θυρσομανῆ νεβρίδαν μέτα δινεύεις, ἀλλ'
Ἅρμασι — — —

δινεύεις, ἀλλ'] Postremam vocem, in Aldina desideratam, agnoscit Grotiana, MSS. duo ex Kingianis, duoque Leidenses. *Musg.*

804. Sic habent aliqui codices, ψαλίων et πώλων Ald. alii etiam mendosius μωνύχων. Mox τε recte addunt plerique. *Por.*

Μώνυχα πώλων] Μώνυχα πῶλον, ut *Homerus* μώνυχες ἵπποι. MS. μωνικῶν πώλων in hoc loco male. Ἅρμασι vero, ut nos, recte; vel certe τὸ μώνυχα est abverbii instar in hoc loco, et ad πώλων cum ὑφ' ἓν referendum. Tale quid occurrit *Troad.* v. 540. Χάριν ἄζυγος ἄμβροτα πώλου. *Barnes.*

Valck. verba μώνυχα πῶλον non ad verbum θοάζεις, sed ad δινεύεις, refert, hac orationis serie: οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα (cf. Bacch. 865.) Διονύσου, ἔχων θύρσον τε χειρὶ, καὶ νεβροῦ στικτὸν δέρας δινεύεις, ἀλλ' ὑφ' ἅρμασι — τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον, scil. δινεύεις, *gyro flectis equum.* Integrum vero versum sic scripsit Valcken.: Ἅρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μώνυχα πῶλον· Vulgo erat: Ἅρματι καὶ ψαλίοις τετραβάμοισι μώνυχα πώλων· sed πῶλον Canter. Cod. Flor. Schol. In Ald. et Hervag. est: Ἅρμασι καὶ ψαλίων τετραβάμοσι μώνυχα πώλων· Leid. 2. Ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μωνύχων πώλων. Thomas M. V. Ψάλιον: ψαλίοις τ. μώνυχα πώλων. Troad. 519. similiter ἀπήνην τετραβάμονα appellat equum ab Epeo fabrefactum. Valck.—Perperam Valckenarium distinctionem præcedentium edd. mutasse arbitratur Heath.: nam μώνυχα πῶλον si ad δινεύεις referat, hoc verbum in primo periodi membro potestate neutra, in altero transitiva positum fore, quod linguæ genio repugnet. — Hesych. Μώνυχα· ὁπλὴν μὴ διεστῶσαν, ubi Albert. supplet ἔχοντα. *Beck.*

Distinctionem ponit Valckenærius post ψαλίοις, ne scilicet τετραβάμοσι ad ψαλίοις referatur. Mihi vitium illud non tam vitium, quam pulcherrimæ et plane sublimis negligentiæ exemplum, videtur. Ed. Ald. ψαλίων. Sed recte ψαλίοις dant MSS. Leidens. Mox pro πῶλον, quod dant Bodleiani tres et Vossianus, Ed. Ald. at reliqui MSS. πώλων. *Musg.*

805. Ἰσμηνοῦ γ' legi vult Heath.

Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ D. Sic et Br. *Beck.*

Ἰσμηνοῦ τ'] Copulam in Aldina desideratam exhibent MSS. Bodl. Leid. Flor. Vossianus alter et Lib. P. *Musg.*

806. ss. Ἱππείαισι θοάζεις est τῇ ἱππικῇ ἐκμαίνῃ. v. Int. Hes. V. Θοάζει, qui per

Ἀργείους ἐπιπνεύσας
Γέννα Σπαρτῶν,
Ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον,

In Argivos fulgere faciens
Spartorum genus,
Scutiferum chorum armatum,

P. νύχων ἵππων, ἱππεύσεσιν ὁρμᾶς, διεγείρας τοὺς Ἀργείους κατὰ τῆς γενεᾶς τῶν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τῶν ὀδοντων τοῦ δράκοντος ἀναδοθέντων, λέγω θίασον ἀσπιδοφόρον, εὔοπλον, ἀντί-

S. Σπαρτῶν γένναν] Κατὰ τὴν γενεὰν τῶν σπαρτῶν, ἤγουν τῶν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τῶν ὀδόντων τοῦ Δράκοντος ἀναθέντων. "Σπαρτῶν γένναν] Τοὺς Θηβαίους. οἱ γὰρ παραλειφθέντες ἐκ τῶν σπαρτῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τῶν ἑξῆς πάντων εἰσὶ πρόγονοι." Ἀσπιδοφέρμονα] Τουτέστιν ἀσπιδοθρέμμονα· * Φέρσαι γὰρ, τὸ θρέψαι. τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν σπαρτὸν λαὸν, τὸν πολεμικὸν, παραγώγως. Ἄλλως. Ἀσπιδοφέρμονα, ἀσπιδηφόρον. Ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον] Ὁ νοῦς οὕτως. κοσμήσας χορὸν οὐ θυρσοφόρον, ἀλλ' ἀσπιδοφέρμονα, οὐ συνθίασον καὶ σύγκωμον χορὸν, ἀλλ' ἀντίπαλον, οὐ κισσῷ κοσμήσας, ἀλλὰ χαλκῷ. εἰ δὲ ἐπὶ Διονύσου, οὕτως ἂν ἔφη, θυρσοφόρον θίασον, σύγκωμον, κα-

* Φέρσαι Valck. mavult Φέρψαι a φέρβειν. Legitur tamen, ipso auctore, in Heracliti Alleg. Hom. p. 491. Φέρσαι, τὸ γεννῆσαι. *Beck.*

μαίνεται reddit, et h. l. Valck. — Mox Ald. et Herv. dederant Ἀργείους ἐ. Σπαρτ. γένναν· deinde in editiones irrepsit Ἀργείοις· In codd. King. et 2. Leidd. Ἀργείους ἐπ. Σ. γέννα, *Argivos adversus Thebanos concitans*, quod recepit Valck. Neque enim, ipso auctore, Σπαρτῶν γένναν poëta dixit θίασον ἀσπιδοφέρμονα et εὔοπλον, sed Argivos, qui Thebas venerant oppugnatum, ut Eustath. Barnesio laudatus vidit. Ἀργείους tuetur Reisk. sed idem mox legit Σπαρτῶν γέννα, κ' ἀσπιδοφέρμονα — *afflans*, id est flatu admovens, appellens Argivos ad gentem Spartorum, et thiasum s. cœtum scutatum — in aciem ordinans. *Beck.*

807. Ἀργείους recte Ald. et pars codicum, sed γένναν Ald. γέννα MSS. Ne sit hiatus, transposui. Pro ἐπιπνεύσας conjicit Musgravius ἐπιλάμψας, et inde natas pro interpretamento voces χαλκῷ κοσμήσας, quas ab omnibus fere MSS. post τείχεα 810. additas Kingius resecuit, unum vel alterum secutus. *Por.*

807. s. In D. est : Ἀργείους ἐπιπν. Σπαρτῶν γέννα cum gl. διεγείρας κατὰ τῆς γενεᾶς τῶν Σπαρτῶν. Brunck. etiam e membr. edidit : Ἀργείους — γέννα. In Br. ed verba Σπ. γέννα, singularem efficiunt versum, et seqq. disponuntur et scribuntur ita :

ἀσπ. θ. εὔοπλον
ἀντ. κ. λ. τείχ. (omissis χ. κοσμ.)

In D. ita exhibentur :

σπ. γέννα. ἀσπ. θ. ἔνοπλον
ἀντ. κ. λ. τείχ.
χαλκῷ κοσμήσας. *Beck.*

807. Prius dixerat, Martem Argivorum exercitum in Thebanos quasi spiritu propulisse ; quare idem hic iterum inculcari putidum est. Legit Scholiastes Ἀργείοις et γένναν, quodque majus est, vulgatam lectionem non memorat. Omnino vere: ἀντίπαλον enim, quod sic ad exercitum Thebanum refertur, rectius de eo dicitur, qui defendit, quam qui oppugnat aliquid ; qui exspectat hostem, quam qui aggressurus est. Nec Argivis magis, quam Thebanis, convenit vox ἀσπιδοφέρμων, licet aliter Valckenaerio visum sit.

Superest dicere de voce ἐπιπνεύσας, quæ, quia propellendi sensum conjunctum habet, cum nostra emendatione consistere vix potest. Sed neque Euripidem tam infœcundi ingenii fuisse puto, ut intra sex versus bis eadem metaphora uteretur. Quid igitur si scripserit, non ἐπιπνεύσας denuo, sed ἐπιλάμψας, *contra Argivos elucere faciens Spartorum sobolem.* Sic Electr. v. 590. κατέλαμψας, ἔδειξας ἐμφανῆ

Ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.
Ἦ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
Μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι,
  Λαβδακίδαισιν πολυμόχθοις.
Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότα- ἀντιστροφή.

Adversarium ad lapidea mœnia.
Certe atrox quædam est dea Discordia, quæ hæc
Excogitavit mala regibus terræ hujus,
  Labdacidis miseris.
O admirandarum frondium abundantissimum feris

P. παλον, κατὰ τὰ λίθινα τείχη τῆς Θήβας, ὁπλίσας χαλκῷ. ὄντως χαλεπή τις θεὸς ἡ ἔρις, ἥτις ταύτας τὰς βλάβας ἐβουλεύσατο κατὰ τῶν βασιλέων τῆς γῆς ταύτης τῶν ἀπὸ τοῦ Λαβδάκου καταγομένων, τῶν πολλοὺς καμάτους ὑπομεμενηκότων. Ὦ Κιθαιρὼν,

S. τὰ σύμφυτα ὄρη κισσῷ κοσμήσας κατὰ τὰ λάϊνα τείχη. Λάϊνα τείχεα] Περισσὸν ἐνταῦθα τὸ, Χαλκῷ κοσμήσας, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. εὔοπλον δὲ γράφε, μὴ ἔνοπλον· οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. Baroc. 74. 811. Ἦ δεινά τις Ἔρις] Τοῦτο καθολικόν· ὄντως δεινὴ θεὸς ἡ Ἔρις, κατειργάσατο γὰρ κακὰ τοῖς βασιλεῦσι. 813. Λαβδακίδαις] Ἤτοι τοῖς Θηβαίοις, πρόγονος γὰρ Θηβαίων Λάβδακος. 814. "Ὦ "ζαθέων πετάλων] Ὦ νάπος ζαθέων πετάλων, τὸ σύμφυτον ὄρος. τὸ ἑξῆς· ὦ πο-"λυθηρότατον νάπος, Κιθαιρὼν, (τὸ σύμφυτον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ Νάπος). Πετά-"λων," μεγάλων φύλλων ἢ θείων, ὥσπερ φαμὲν θεῖον τόπον διὰ τὸν ἐν αὐτῷ θεόν. λέγονται γὰρ ἐν αὐτῷ ἱδρῦσθαι αἱ μοῦσαι, καὶ δένδροις διαφόροις κοσμεῖσθαι. Ἄλλως. Ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον. Πολυθηρότατον] Πολλοὺς θῆρας ἔχον. 815. Νάπος] Ὁ σύμφυτος τόπος. Χιονοτρόφον] Τῶν χιόνων φυλακτικόν. Χιονοτρόφον] Τὸ οἱονεὶ τρέφον χιόνα, διὰ τὸ ἀεὶ εἶναι κεκαλυμμενόν ὑπ' αὐτῆς. Ὄμμα Κιθαιρὼν] Ὅπερ ἐφορᾷ ἡ

πόλει πυρσόν. Quod si hoc ab auctore profectum judicetur, jam facile erit intelligere, unde originem ducat illud χαλκῷ κοσμήσας, quod post Λάϊνα τείχεα in omnibus MSS. præter duos Kingianos legitur. Nemo enim dubitaverit, interpretamentum esse voci ἐπιλάμψας a Grammatico appositum, quod postea errore librarii in contextum migravit. Confer hujus fabulæ v. 171. Homericum quoque est τεύχεσι λαμπόμενος. *Musg.*

808. Ἀσπιδοφέρμονα] Verbum hoc solitarium, sive ἅπαξ ἁπλῶς εἰρημένον, nec ulla alia sui similia habet: de quo vid. *Scholiasten*, nec Lexicographos effugit. Hunc locum respexit *Eustathius* Iliad. δ. fol. 465. lin. 10. Τοὺς δὲ ἀσπιστὰς, ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἡ τραγῳδία εἶπεν. Θίασος itaque proprie ὀργιάζων ὄχλος, ut *Eustathius*, per abusum vero *quævis multitudo*, sive *Chorus*, sive *Exercitus*, sive *Ecclesia*, sive *Turba Bacchantium*, aut *Potantium*; vel etiam aliud quodvis agentium. Vid. *Bacch.* v. 56. *Barnes.*

809. θίασον ἔνοπλον Ald. εἴνοπλον Grot. εὔοπλον K. et puto L. quod etiam Hec. 1080. restituendum ex Eustathio ad Il. B. p. 358, 32. (271, 33.) *Por.*

εὔοπλον Valcken. probavit. In Leid. 1. ἔνοπλον, sed suprascriptum εὔ. Grotius, incertum, qua auctoritate, εἴνοπλον. *Beck.*

εὔοπλον] Ita Kingius ex MSS. duobus. Ed. Ald. et reliqui MSS. ἔνοπλον, quod metro non convenit. An legendum ἔξοπλον, *armatum?* *Musg.*

810. Κοσμήσας] Lubenter, si per me liceret, scriberem κοσμῆσαι, et exponerem ferro coronare, hoc est, armatorum obsidio etc. *Canterus* χαλκοκομήσας legit.

Barnes.

Ante Kingium erat:

Σπαρτῶν γένναν ἀσπιδοφέρμονα
Θίασον ἔνοπλον, ἀντίπαλον, κατὰ
Λάϊνα τείχεα χαλκῷ κοσμήσας,

Kingius et cum eo Valck. ediderunt:

Σπαρτῶν γέννα,

τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονότροφον ὄμμα Κιθαιρὼν,
Μήποτε τὸν θανάτωι προτεθέντα, λόχευμ᾽ Ἰοκάστας,
Ὤφελες Οἰδιπόδαν θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,
Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.
Μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν οὔρειον τέρας ἐλθεῖν,

Nemus, Dianæ nivosæ deliciæ Cithæron.
Nunquam morti destinatum filium Jocastæ
Debueras Œdipum alere infantem ejectum domo,
Aureis fibulis insignem:
Neque virginea ala, montanum monstrum venire,

P. περίβλεπτον καὶ διάδηλον ὄρος τῆς Ἀρτέμιδος, ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον, πολυειδῶν θηρίων ἀγρευομένων περιεκτικὸν,* χιόνων φυλακτικὸν, οὐκ ὤφειλες τὸν Οἰδίποδα τὸν ἐκτεθέντα τῷ θανάτῳ, τὸν ἐκβεβλημένον τῶν οἴκων, τὸν ἐπίσημον, ἤγουν διάδηλον, ταῖς χρυσοδέτοις περόναις, τὸν τόκον τῆς Ἰοκάστης, θρέψαι βρέφος ὄντα. οὐδὲ ἡ ὑπόπτερος

S. Ἄρτεμις ὑπὲρ τὰ ἄλλα ὄρη, ἢ ὡς καλλιστεῦον παρὰ τῇ θεῷ, ὥσπερ ἐν τῷ σώματι τὸ ὄμμα. πολύθηρον γάρ ἐστι· κυνηγέτις δὲ ἡ θεὸς ἡ Ἄρτεμις ὑπάρχει. Ὄμμα] Περίβλεπτον. 816. Προτεθεντα] Ἐκτεθέντα. Λόχευμα] Γέννημα. 817. Βρέφος] Τὸ βρέφος ἢ πρὸς τὸ θρέψαι συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ προτεθέντα, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἔκβολον] Ἐκβεβλημένον. 818. Χρυσοδέτοις] Ἡ μὲν Ἰοκάστη, ὡς ἀκριβῶς εἰδυῖα, εἶπε σιδηρᾶς τὰς περόνας, αὗται δὲ ὡς βάρβαροι οὐκ ἀκριβῶς ἴσασιν. "Ἄλλως. Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον] "Τὸν ὕστερον "γενόμενον διὰ τὴν τύφλωσιν ἐπίσημον, τουτέστι διάδηλον διὰ τὰς περόνας, αἷς ὕστερον "ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν· οὐ γὰρ ταῖς τῶν ποδῶν· εἶπε γὰρ τάδε, "Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα δια-"πείρας." 819. Μηδὲ τὸ παρθένιον] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὤφειλεν, τουτέστι μηδὲ ἡ Σφὶγξ

* Ad hunc locum Cod. D. exhibet, τῶν χιόνων παρεκτικόν. *Beck.*

Ἀσπιδοφέρμενα θ᾽, εὔοπλον,
Ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.

Verba χαλκῷ κοσμήσας erant quidem in cod. Flor. et Leidd. 2. at in nonnullis Kingii deerant, et Scholiastæ, forte Triclinii, nota adscripta: περισσὸν ἐνταῦθα τό χαλκῷ κοσμήσας· διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ᾽ ἐμοῦ. Valck. Etiam Heath. verba χαλκῷ κοσμήσας pro glossemate habet ad ἐπιπνεύσας εὔοπλον adscripto. *Beck.*

813. Λαβδακίδαις πολυμόχθοις Ald. et codices plurimi. Λαβδακίδαισι Cant. *Por.* πολυμόχθοισιν pro πολυμόχθοις primus Piersius edidit.

Br. edidit: πολυμόχθοις Λαβδακίδαισιν. In paraphr. ad hanc strophen pro διεγείρας scrib. διεγεῖρας, ut recte exhibet D. χαλκῷ post ὁπλίσας D. omittit. *Beck.*

814. Reisk. conjicit: ὦ ζάθεον πετανῶν πολυθ, *o divina silva, avium feracissima.*

814. ss. in D. disponuntur ita:

Ὦ ζαθ. πετ. πολυθηρότατον
Νάπος, Ἀρτ. χιον·
Ὄμμα Κιθ.
μήπ. τ. θ. πρ.
λόχ. Ἰοκάστης ὤφελες
Οἰδιπόδα — οἴκων.

Brunck. in his e membr. restituit Doricas formas Ἰοκάστας et Οἰδιπόδαν. *Beck.*

815. Verba ὄμμα Κιθαιρὼν in Flor. desunt. Ut hic Cithæron Dianæ oculus dicitur: sic ap. Catull. 31, 2. est: *peninsularum insularumque ocellus.* Valck. ὄμμα Reisk. explicat, *adspectum*, rem in oculos incurrentem. *Beck.*

816. Ἰοκάστης Ald. deinde Οἰδιπόδαν Brunckius ex membr. Infra 827. Οἰδιπόδα pro Οἰδιπόδος ille et plures MSS. Contra 1361. Οἰδίποδος R. pro Οἰδίπου. *Por.*

Pro Ἰοκάστης King. et Valck. Ἰοκάστας, ut etiam in cod. Leid. 2. *Beck.*

817. Cod. Flor. οἶκον: forte οἴκου librarius invenerat. Paullo ante Valck. mavult. Οἰδιπόδαν. *Beck.*

818. Laudat Eustath. ad. Il. Z. p. 513,

Πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς·
Ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι
Τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς
Γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας
Καδμείοις ἐπιπέμπει·

Luctus terræ, Sphingis, maxime absonis cum carminibus;
Quæ quondam Cadmi, quadrupedibus ungulis,
Mœnibus appropinquans, tulit ætheris in inaccessum lumen,
Prolem: quam *sphingem* infernus Pluto
Cadmeis immisit.

P. Σφὶγξ, ἡ παρθένος, τὸ ὀρεινὸν τέρας, τὸ πένθος τῆς γῆς ταύτης, ὤφειλε δηλονότι, ἐλθεῖν σὺν αἰνίγμασιν ἐμμέτροις κακομουσοτάτοις, ἥτις ποτὲ τὴν γενεὰν τὴν ἀπὸ τοῦ Κάδμου καταγομένην διὰ τῶν ὀνύχων τῶν τεσσάρων αὐτῆς ποδῶν * ἠφάνιζε, τοῖς τείχεσιν ἐπικαθί-

S. ὤφειλεν εἰς τὰς Θήβας ἐπεληλυθέναι, αὕτη γὰρ ἡ ἀρχὴ τῆς συμφορᾶς ἐγένετο τοῦ Οἰδίποδος. διὰ γὰρ τὸ εἰρηκέναι τὸ προτεθὲν ὑπ' αὐτῆς ζήτημα, ἔγημε τὴν μητέρα κατ' ἄγνοιαν, προέκειτο γὰρ εἰς γάμον τῷ συνιέντι. Παρθένιον πτερὸν] Τὸ παρθένιον τῆς Σφιγγὸς, τουτέστιν ἡ ὑπόπτερος Σφὶγξ, ἡ παρθένος, περιφραστικῶς. Οὔρειον τέρας] Ἄγριον, ἢ ἴσως, ἐπειδὴ ἐν Κιθαιρῶνι ἐτρέφετο τῷ ὄρει, οὔρειον τέρας αὐτὴν φησί· τέρας δέ ἐστι πᾶν τὸ παρὰ φύσιν. τὸ δὲ ἑξῆς, μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν Σφιγγὸς ὤφειλεν ἐλθεῖν εἰς πένθεα ταῦτα τῆς χθονός. Πτερὸν οὔρειον δὲ τὴν Σφίγγα λέγει, ἐπειδὴ πτερωτὴ ἦν, παρθένου πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα, μιξοφυὴς οὖσα. 820. Ἀμουσοτάταισι] Σὺν κακομούσοις προβλήμασι, καὶ σοφίσμασιν. ᾠδὴν δὲ κακόμουσον τὸ αἴνιγμα φησὶν, ἐπεὶ ἐμμελῶς τε καὶ εὐρύθμως καὶ ἐμμέτρως ἐλέγετο· ἐξαπώλλυε δὲ πολλοὺς τῶν Θηβαίων· μὴ εὑρίσ-

* Pro ἐφάνιζε Cod. D. legit ἠφανίζετο. *Beck.*

44. qui περόνας hic intelligi debere, non quibus Laius pedes ipsi perforaverat, sed quibus ipse sibi oculos effodit, quibusque insignis futurus erat, docet Valck.

Gl. ad D. τὸν διάδηλον ταῖς χρυσοδέτοις περόναις, δι' ὧν δηλονότι ἐτύφλωσεν ἑαυτόν. αὗται γὰρ ἦσαν χρυσόδετοι. *Beck.*

819. ss. In D. ita scribuntur et ordinantur:

Μὴ δὲ τ. π. πτ.
οὔρ. τ. ἐ. π. γαίας.
Σφ.—ᾠδαῖς
ἅ—τετραβ.
χηλ.—αἰθ'.
εἰς ἄβ.—γ. ἂν
ὁ κ. χ. ἀίδας κ. ἐπ.
δυσδ. δ. ε. ἄλλη θ. π.
Οἰδίποδα (sic) κ.—πόλιν. *Beck.*

Imitatus Euripidem Lycophron Sphinga appellavit Φίκειον τέρας, v. 1471. Τέρας de variis monstris dicitur. *Valck.*

820. ἀμουσοτάτῃσι ed. Br. et 821. τετραβάμοσιν ἐν χαλαῖσι. *Beck.*

821. ἐν, quod addidere Grotius, et ex K. Kingius, omittunt Aldus et plerique codices. Aldus præterea χηλαῖς. *Por.*

Χηλαῖσι] Versus causa ita ego solus legere audebam; et nunc id vide a MS. vetustissimo C. C. C. confirmatum, Χηλαῖς antea erat. *Barnes.*

Verba Ἅ πότε — Γένναν v. 823. parentheseos signis inclusit Valck. τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι vulgarant Grot. Piers. et King. pro τετραβάμοσι χηλαῖς, ut vulgo erat. Etiam Valck. edidit τετρ. ἐν χαλαῖσι, quam formam vocabuli Doricam suppeditarunt Codd. 2. Leidd. et Flor., quia tamen supra perperam erat τετραβάμοισι (v. 804.) illud hic reponi vult et scribi τετραβάμοισιν χαλαῖσιν. Hinc fluxisse etiam monet. Hesychii χαλέσιν (scrib. Χαλαῖσιν) ὄνυξι.—Reisk. in his excidisse putat vocab. Θήβας, Καδμογενῆ γένναν Θήβας, scil. τείχεσι, *quæ involans in Thebarum mœnia prolem Cad-*

Δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
Θάλλει παίδων
Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.
Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλὸν,
Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν τοι παῖδες

Infelix vero lis alia
Oritur liberorum
Œdipi in ædibus et urbe.
Quod enim honestum non est, nunquam fiet honestum,
Neque illegitimus liberi

P. ζουσα, ἣν ὁ κατὰ χθονὸς ᾄδης ἔπεμψε κατὰ τῶν Καδμείων. ἄλλη δὲ πάλιν ἔρις δυστυχὴς αὔξει κατὰ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος, κατά τε τὰ δώματα, καὶ τὴν πόλιν. καὶ γὰρ ὅπερ οὐκ ἔστι καλὸν τῇ φύσει, οὐδέποτε καλὸν ὑπάρχει, οὐδὲ οἱ μὴ ὄντες ἔννομοι παῖδες καλὸν

S. κοντες γὰρ τὸ αἴνιγμα κατησθίοντο. 821. Ἅ ποτε] Ἥτις, ἐπικαθεζομένη τοῖς τείχεσι, τετραβάμοσι χηλαῖς, τὴν Καδμογενῆ γένναν εἰς αἰθέρος ἄβατον φῶς ἀνῆγεν. 822. Ἄβατον φῶς] Ἐπεὶ ἄβατος καὶ αὐτοῖς τοῖς ὀρνέοις ἐστίν. ὑπερβολικῶς δὲ τοῦτο φησὶν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος πολὺ, ὥστε προσεγγίζειν τῷ αἰθέρι, ἀνέφερε τὴν Καδμογενῆ γένναν. τοιοῦτον γάρ τι ἱστόρηται, ὅτι εἰς ὕψος αὐτοὺς ἀνῆγε, καὶ ἠφίει ἐπὶ τῆς γῆς φέρεσθαι πρῶτον ἄνω διασπαράξασα. 824. Τὰν ὁ κατὰ χθονὸς] Ἥν ἐριννῦς τις, ἢ ἀϊδωνεὺς, ἢ ἀλάστωρ ἐφῆκε τῇ πόλει. πάντα γὰρ τὰ δεινὰ Χθόνια ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Δυσδαίμων] Μετὰ δὲ ταῦτα δυσδαίμων ἔρις ἄλλη αὔξεται κατὰ τοὺς οἴκους τοῦ Οἰδίποδος τῶν παίδων, κακοὶ γὰρ ὄντες κακὰ πάσχουσιν, ὡς παρὰ φύσιν τεχθέντες. 828. Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλὸν] Οὐ γάρ ποτε τοῦτο καλόν ἐστιν, ὅπερ αὐτὸ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ ῥίζης μὴ ἔλθοι καλῆς, τοῦτο δὲ κατὰ τὸν Οἰδίποδα παρανόμως γήμαντα τὴν μητέρα, καὶ παρανόμως παῖδας τεκόντα. τοῦτο οὖν φησὶ, τὸ μὴ καλὸν γενόμενον, οὔποτε ἐπαινήσομεν, οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς γέγονεν, ἢ ἔστι καλόν. 829. Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι] Ἀπὸ κοινοῦ

meam ferebat in auras et discerpebat, vid. v. 1038. *Beck.*

τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι] Ita Kingius ex MS. Reg. Soc. Ed. Ald. τετραβάμοισι χηλαῖς. MSS. plerique τετραβάμοσι χηλαῖσι vel χαλαῖσι. Valckenærius legendum suspicatur τετραβάμοισι χαλαῖσι a nominativo τετράβαμος, ut δίβαμος Rhes. 215. *Musg.*

823. τὰν Kingius ex K. pro ἄν. Mox καταχθόνιος Ald. *Por.*

Valcken. non modo τὰν et κατὰ χθονὸς recepit, sed etiam ᾄδας scripsit cum codd. Leidd. τὰν non ad præcedens γένναν refertur, sed ad τὸ παρθένιον πτερὸν—Σφιγγὸς, h. e. ipsa Sphinx.

Αἴδας D. edidit, et v. 827. Οἰδιπόδα e membr. sed verba Οἰδιπόδα κατὰ ad sequ. versum retulit. *Beck.*

τὰν ὁ κατὰ χθονὸς] Ita Kingius ex MS. Reg. Soc. Ed. Ald. et reliqui MSS. ἄν, eademque Ed. καταχθόνιος. MSS. tamen κατὰ χθονός. *Musg.*

825. Grotius edidit: Δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα θαλεῖ παισ' Οἰδίποδος κ. δ. κ. π. sed θαλεῖ non esse Græcam loquendi formam observat Valck. Kingius secutus est metrum a Schol. designatum. ἔρις ἄλλα dicitur illius respectu, quam v. 811. memoravit, et θάλλειν, i. e. in dies crescere. *Beck.*

827. Οἰδίποδος] MS. legit Οἰδιπόδα, eodem recidit. Cæterum κατὰ χθονὸς ex MS. et *Scholiastæ* legimus auctoritate; et præterea quatuor sequentes versus ita ordinamus, ut *Strophæ* respondeant; Religio est alios nimis turbare; cum aliquid saltem in fine deesse videatur. *Manuscriptum* autem ad amussim concordat cum impressis libris, in hac parte, quoad verba, (alias enim versus ordinat) excepto in ultimo, quod legit: Ἡ δὴ σύναιμον, pro δὲ etc. *Barnes.*

Οἰδιπόδα] Ita MSS. fere omnes, ut et hic edi debuit. Ed. Ald. Οἰδίποδος. Mox ob metrum lego δῶμα. *Musg.*

Flexum genitivi Οἰδιπόδα Doricum, sed tragicis etiam, præsertim in choris adhibitum, illustrat ad h. l. *Valck.*

Ματρὶ λόχευμα, μίασμά τε πατρός.
Ἡ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν.
Ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε, ἐπῳδός.
Βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην, ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις,

Matris partus, et piaculum patris:
Quæ quidem consanguineum in lectum venit.
Genuisti, o terra *Thebana*, genuisti quondam,
Barbarum, ut famam audivi, audivi quondam in ædibus,

P. εἰσὶν, ὡς ὁ Οἰδίπους τὸ κακὸν γέννημα τῆς μητρὸς, τὸ μεμιασμένον σπέρμα τοῦ πατρός. ἡ δὲ Ἰοκάστη ἦλθε λέχος εἰς συγγενικόν. Ἔτεκες, ὦ γῆ τῶν Θηβῶν, ποτὲ, καθὰ ἐν τῇ ἐμῇ

S. τὸ καλὸν, οὐδὲ οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες καλὸν, οἱ παρὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον γενόμενοι, ἀλλὰ κατάρατοι καὶ ἀνόσιοι. Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι] Ἤγουν, ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, καλοὶ δηλονότι. 831. Σύναιμον γ' ἦλθε λέχος] Πατρὸς γὰρ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν. ὅ ἐστι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ Οἰδίποδος. 832. Ἔτεκες, ὦ γᾶ] Ταῦτα ἐφεξῆς μέχρι τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ αἰακλητικῶς προφέρουσι, μακαρίζουσαι τῆς ἀρχαίας εὐδαιμονίας τὰς Θήβας. τὸ δὲ ἑξῆς, ἔτεκές ποτε, ὦ γᾶ, γένναν ὀδοντοφυῆ σπαρτῶν τῶν ἀπὸ τοῦ φοινικολόφοιο δράκοντος, ὥς ποτε ἠκούσαμεν κατὰ τὴν βάρβαρον ἀκοὴν ἡμῶν, ἐν τῇ πατρίδι οὖσαι. 833. Ἀκοὰν] Ἀκοὴ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀκουόμενον, ὡς ἐν ἄλλοις αἴσθησις, τὸ αἰσθητὸν, καὶ ὁ νοῦς, τὸ νοούμενον. 834. Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος] Τὸ ἀπὸ φοινικολόφοιο δράκον-

823. Pro secundo καλὸν, φίλον conjicit Valckenærius ex Theognidis dicto: Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστὶ, quod ille narrat Deos Harmoniæ nuptiis cantasse; quas quidem nuptias statim 836. commemorat Euripides. *Por.*

Frigidam esse repetitionem vocab. καλὸν censet Valck. atque adeo legi vult—οὔποτ' ἔφυ φίλον, ut alludatur ad vetus dictum Theognidi celebratum: Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί. *Beck.*

οὐ γὰρ, ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλὸν] Idem fere est, ac si dixisset: ὃ γὰρ μὴ καλὸν, οὐδέποτε ἐς καλὸν ἀπέβη. *Musg.*

829. Post νόμιμοι addidere ποτε ex suo MS. Grotius, τοι ex K. Kingius, plurimi neutrum, νόμιμόν est vel Marklandi vel Musgravii conjectura. *Por.*

Valck. in hunc sensum et ordinem verba struit: Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοί ποτε παῖδες, nempe φίλοι ἔφυν, Ματρὶ λόχευμα μὴ καλὸν, μίασμά τε πατρός. Heath. verba Ματρὶ λόχευμα conjungit cum οὔποτ' ἔφυ καλὸν, et vertit sic: *partus enim, qui parum honestus, liberique invitis legibus nati, nullo unquam temporis progressu matri decus afferunt.*

829. s. Ita apud Beckium,

Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες,
Ματρὶ λόχευμα, μίασμα πατρός.

Brunck. ex Musgr. conjectura scripsit:

οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν τοι παῖδες
ματρὶ λ. μ. τε πατρός.

Ut ordo sit: οὐδέ τοι οἱ παῖδες, μητρὶ μὴ νόμιμον λέχος etc. *Beck.*

Legendum νόμιμον, ut citat ex Valckenærio Marklandus, quod tamen apud Valckenærium non invenio. Constructio est: οὐδ' οἱ παῖδες, ματρὶ μὴ νόμιμον λόχευμα, πατρός τε μίασμα. Quod sequitur τοι, in MS. Reg. Soc. invenisse videtur Kingius. Ejus loco Grotius ποτε. Reliqui neutrum habent. *Musg.*

830. τε omittit Aldus. *Por.*

831. Ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν Ald. et plurimi codices. Grotius et K. ἡ δὲ σύναιμόν γ' ἦλθε λέχος. Recte εἰς delevit Brunckius. Sophocl. Aj. 491. τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον. *Por.*

Pro vulgato: Ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν, Grotius et King. e codd. suis vulgarunt: Ἡ δὲ σύναιμόν γ' ἦλθε λέχος. Hoc versu causam aperire chorum censet Valck. propter quam ματρὶ λόχευμα dixerit μὴ καλόν. Suspicatur etiam, libros meliores aliquando alia hic esse suppeditaturos. Battier. legebat: Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν Οὔποτ' ἔφυ καλὸν, οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι Παῖδες.

Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος
Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος.
Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
Ἤλυθον οὐρανίδαι, φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας,

A feris nutrito, rubram habente cristam dracone *ortum*
Genus ex dentibus natum, Thebis pulcherrimum decus.
Harmoniæ vero olim ad nuptias
Venerunt cœlestes dii. Citharaque mœnia Thebarum,

P- πατρίδι ποτὲ ἤκουσα λόγον βαρβαρικὸν, τὴν γενεὰν τὴν ἀπὸ τῶν ὀδόντων γεννηθεῖσαν, τὴν ἀπὸ τοῦ Δράκοντος τοῦ θηρσὶ τρεφομένου, τοῦ φοινικοῦ τὴν κεφαλὴν, κλέος κάλλιστον τῶν Θηβῶν. εἰς δὲ τοὺς γάμους τῆς Ἁρμονίας τῆς θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἣν ἔγημεν ὁ Κάδ-

S. τος συντακτέον, θηρότροφον δὲ γένναν, περιφραστικῶς τοὺς σπαρτοὺς, ἐπεὶ ἀπὸ θηρίου τοῦ δράκοντος ἐγεννήθησαν· τάττεται δὲ τὸ Τραφῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ γεννηθῆναι, ἢ ἀντὶ τοῦ αὐξηθῆναι, καὶ ἀναδοθῆναι ἀπὸ τῆς γῆς. 835. Κάλλιστον ὄνειδος] Κάλλιστον κλέος ταῖς Θήβαις αὐτοὺς τοὺς σπαρτοὺς φησί. ἔστι δὲ τὸ ὄνειδος τῶν μέσων λέξεων, ὡς καὶ τύχη, καὶ δόλος, καὶ ζῆλος. Ὄνειδος] Κλέος, ἐγκώμιον. 836. Ὑμεναίους] Φασὶν, ὡς ὅτε οἱ θεοὶ εἰς τὸν τῆς Ἁρμονίας γάμον παρεγένοντο, ᾆσαι αὐτοὺς ᾆσμα εἰς τιμὴν τῶν νυμφίων· τοὺς ὑμεναίους τοίνυν ἢ ἀντὶ τοῦ γάμους νοητέον, ἢ ᾠδὰς γαμικάς. Ὑμεναίους] Εἰς τοὺς γάμους δὲ τῆς Ἁρμονίας ἦλυθον ποτὲ οἱ θεοί. 837. "Φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας] Καὶ τοῦτο εἰς εὐδαι-

ματρὶ λόχευμα κατάρατον. Ἡ δὲ μίασμα πατρὸς Ἰοκάστη Εἰς λέχος ἦλθε συναίμου.

ἢ δὴ D. Brunck. habet δὲ, sed εἰς omisit. Præpositionem enim ex glossemate additam censuit, et versum esse non dactylicum, sed anapæsticum parœmiacum. Superscriptas præpositiones esse, deinde in textum illatas docet idem ad Hec. 1000, et ad Bacch. 123. *Beck.*

832. Marklandus, ut metrum dactylicum huic versui restituat, ita rescribendum censet: Τίκτεις, ὦ γᾶ, τίκτεις ποτὲ, sed præterquam quod τίκτεις ποτὲ Græce vix dicitur; quis unquam versum talem pro dactylico venditaverit? Potest quidem metrum anapæsticum, quod cum dactylico συμπάθειαν quandam habet, ei hic substitui, si legas:

Ἔτεκές γ', ὦ γᾶ, γᾶ, ἔτεκές ποτε.

Sed vulgatam scripturam immutandi auctor non fuerim. *Heath.*

833. ἐς ἀκοὰν D. et verba ἐδάην—οἴκοις novum versum efficiunt. Verbis βαρβ. ἐς ἀ. superscriptum βαρβαρικὸν λόγον. In Brunck. ed. ἐδάην semel tantum legitur. *Beck.*

Euripidea idem significant, ac Βάρβαρον ὡς φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι. Scribi quoque potuit: Βάρβαρος ὡς ἀκοᾷ γ' ἐδάην, *sicut barbara quondam fama atque auditione accepi.* ἀκοὴ sæpe est *fama*. *Valck.*

834. Schol. θηρότροφον legit et cum γένναν conjunxit, at θηρότροφος aptum est serpentis epitheton.

φοινικολ. δρ. in D. est singularis versus, et 835. Θηβ. καλλ. ὄνειδος novum efficiunt versum. γένναν ὀδοντοφυῆ Gl. Cod. D. γενεὰν τὴν ἐκ τῶν ὀδόντων γεννηθεῖσαν. *Beck.*

835. Valcken. legi vult Θήβας κάλλιστον ὄνειδος. Θήβη enim et Θήβα sæpius occurrunt, non tantum Θῆβαι. ὄνειδος autem hic est i. q. κλέος, *decus*, quem verbi usum uberius Heathio illustravit Valcken. Reiskius emendat κάλλιστον ὄνειαρ. *Beck.*

836. Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς Ὑμεναίους Ἤλυθον Οὐρανίδαι] Vid. *M. Anton. Mureti* Var. lection. l. 4. c. 4. de Diis, Gratiis, et Musis ad *Cadmi* et *Harmoniæ* Nuptias convenientibus: et *Theogn.* v. 15. Ubi Musarum Cantilenam ait esse: Ὅτι καλὸν φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστίν. Idem in *Pelei* et *Thetidis* nuptiis factum poëtæ memorant; unde *Eurip.* in *Iphig. Aul.* v. 711. Ἐνταῦθ' ἔδαισαν Πηλέως γάμους θεοί. ibidem v. 1042. *Chorus* tota Stropha et Antistropha easdem nuptias celebrat. Nos etiam olim in *Epithalamio*, quod 16. abhinc annis *Academia* nostra *Cantabrigia* in Regis et Reginæ *Gulielmi* et *Mariæ*

Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα
  Διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
    Πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει.
Ἰώ θ᾽, ἁ κερόεσσα προμάτωρ,

Amphioniaque a lyra turris surrexit
  Geminorum fluminum, vadum circa medium
  Dirces, virides-herbas-alentem quæ campum
    Ante Ismenum rigat.
Ioque cornigera avia,

P. μος, ἦλθον οἱ θεοὶ, καὶ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος καὶ τῆς λύρας τοῦ Ἀμφίονος τὰ τείχη τῶν Θηβῶν καὶ ὁ πύργος ἀνῳκοδομήθη. περὶ τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν, ἤγουν τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ τῆς Δίρκης, ἥτις ὁμωνύμως λέγεται τῇ πηγῇ, ἥτις, ἤγουν Δίρκη, ἡ πηγὴ, τὸ ἔμπροσ-

S. "μονίας, φησὶ, λόγον ταῖς Θήβαις συνέβη, τὸ ὑπὸ τῆς λύρας Ἀμφίονος τειχισθῆναι. 838. Πύργος ἀνέστα] Ὁ πύργος δὲ καὶ τὰ τείχη ἀνῳκοδομήθη ὑπὸ τῆς τοῦ Ἀμφίονος λύρας. 839. "Διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον] Περὶ τὸν μέσον πόρον τῶν διδύμων ποταμῶν "τῆς Δίρκης, ἥτις σχιζομένη, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ, δύο ἀποτελεῖ ποταμοὺς, οὓς καὶ "Διδύμους ἐκάλεσαν, ἐπεὶ ἐξ ἑνὸς οἱ δύο ἀποτελοῦνται." "Ἄλλως. Ἥτις Δίρκη εἰς δύο "σχιζομένη, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ, πεδία καταρδεύει. οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ δύο ποταμοὶ, "ἤτε Δίρκη καὶ Ἰσμηνός." Διδύμων ποταμῶν κ. τ. λ.] Περὶ τὸν μέσον πόρον τῶν δύο ποταμῶν τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς· δύο γὰρ ποταμοὶ διαιροῦνται ὑπὸ τῆς Δίρκης, ὁ Ἰσμηνὸς, καὶ ἡ ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλουμένη Δίρκη. Ἄλλως. Περὶ τὸ (τὸν) μέσον πόρον τῶν δύο ποταμῶν τῆς δίρκης, ἀντὶ τοῦ, περὶ τὸ μέσον τοῦ πόρου τῶν δύο ποταμῶν τῆς δίρκης τῆς πηγῆς. δύο γὰρ ποταμοὶ διαιροῦνται ἀπὸ τῆς δίρκης, ὁ ἰσμηνὸς καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ πηγῇ τῇ καλουμένῃ δίρκῃ. Cod. D. 840. Χλοεροτρόφον] Βοτανοτρόφον. 841. Πρόπαρ] Τὸ ἔμπροσ-

Nuptiis cecinit, idem de *Thetide* et *Peleo* Græce canimus:

Ὡς ὅτε τῷ Πηλῆϊ Θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ Δῶρα,
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ Κενταύρου Φιλλυρίδαο,
Ἀντιθέῳ Ἥρωϊ θεὰν Θέτιν ἔμμεν᾽ ἄκοιτιν·
Τιμῇ μὲν Ζεὺς πρῶτα γάμους ἐγέραιρε καὶ ὄλβῳ·
Σκῆπτρον ἀνακτόριον χρυσόθρονος ὤπασεν Ἥρη·
Νίκην δ᾽ ἐν πολέμῳ, καὶ ἀγακλυτὸν εὖχος Ἀθήνη·
Εννέα δ᾽ αὖ Μοῦσαι ἱεροῖς στομάτεσσιν ἄειδον
Ἱμερόενθ᾽ Ὑμέναιον· ὁ δ᾽ ἐν μέσσῃσιν Ἀπόλλων
Ἥψατο φόρμιγγος· Γλυκερὴ δέ οἱ ἕσπετο φωνή.

Nota, quod *Hesiodus* dicitur opus scripsisse de *Pelei* et *Thetidis* nuptiis, cujus initium erat:

Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ,
Ὅστις ἐνὶ μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

Homer. Iliad. ω. v. 60. 534. de his nuptiis loquitur: in quorum ultimum locum vid. *Eustath*. fol. 1362. Vid. præterea *Coluthum* in libro, de *Raptu Helenæ* ad v. 17. Ubi omnem harum nuptiarum apparatum fuse descriptum invenies. Item *Catullum* in Epithalamio *Thetidis* et *Pelei*. Denique videsis *Ptolemæi Hephæstionis* Novæ Histor. l. 6. Ubi singulorum deorum dona singula. *Barnes*.

Ἦλθον, ut vulgo erat, cod. Flor. sed recte Grotius dedit Ἤλυθον, atque ita codd. Leidd. De Harmonia, uxore Cadmi, cf. quos laudat Valck. *Beck*.

837. ἦλθον Ald. qui mox 847. ἔστακ᾽ ἀρηΐοις cum MSS. plerisque. ἔστ᾽ ἀκαρίοις J. Leviter mutavi in Ἄρεος, ut parœmiacum efficerem. *Por*.

ἦλθον D. Finitur autem hic versus verbis φόρμιγγί τε, et seqq. exhibentur ita:

τείχεα Θήβαις (sic) τᾶς ἀμφ. (sine τε)
λυρ. — ἀνέστα
διδύμων ποταμὸν πόρον
ἀμφὶ μ. δίρκης
χλοερότροφον ἃ π.
π. ἰ. καταδεύει. *Beck*.

Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
Μυριάδας δ' ἀγαθῶν
Ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα,
Πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
Ἕστακ' Ἄρεος στεφάνοισιν.

Cadmeorum reges genuit:
Innumeraque bona
Alia aliis permutans,
Urbs hæc in summis
Stetit martiis fastigiis.

P. θεν τοῦ Ἰσμηνοῦ πεδίον τὸ βοτανηφόρον ἄρδει καὶ κάθυγρον ποιεῖ. καὶ ἡ Ἰὼ, ἡ κέρας ἔχουσα, ἡ προμήτωρ, τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων ἔτεκεν, ἡ πόλις δὲ ἥδε, μυριάδας ἀγαθῶν ἑτέρας ἐφ' ἑτέραις κατὰ διαδοχὴν ἔχουσα, νῦν ἐπὶ μεγίστῃ καὶ ἐσχάτῃ πολιορκίᾳ τοῦ

S. θεν τοῦ Ἰσμηνοῦ ποτίζει. 842. Ἰὼ θ' [ἁ κερόεσσα] Καὶ ἡ κερασφόρος Ἰὼ τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων ἐγέννησε. 844. Μυριάδας δ' ἀγαθῶν] * Δεῖ δὲ φησὶ φράσαι συντόμως, ἡ πόλις αὕτη μυρία ἀνδραγαθήματα νίκαις συνάπτουσα, εἰς ἄκρον ἐν τῷ πολέμῳ προσελήλυθεν ἀνδραγαθημάτων, ὡς εἰ ἔλεγε, τὴν οὕτως μακαρίαν, οὐκ ἀπεικὸς τοὺς ἐπελθόντας πολεμίους ἀπώσασθαι. ἡ οὕτως, ἤδη τοσαῦτα πλεονεκτήματα εὐτυχήσασα, καὶ ἄλλους ἄλλοις ἀμειψαμένη, νῦν ἐπὶ ξυροῦ πολέμου ἕστηκεν, ἐπὶ ἀγωνίσμασι πολεμικοῖς. "Ἄλλως] Ἡ δὲ πόλις "αὕτη, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄλλας δεξαμένη μυριάδας ἀγαθῶν, νῦν ἐν κινδύνοις ἄκροις ἕστηκεν."

* Δεῖ δὲ φησί —] Valck. conjicit: συνελόντι δὲ, φησὶ, φράσαι, ἡ πόλις αὕτη, ἡ — ut partim in cod. Aug. est. ibid. καὶ ἄλλους ἄλλοις ἀμειψαμένη] Valck. scribendum putat: καὶ ἄλλα ἄλλοις ἀμειψαμένη, vel καὶ ἄλλας ἄλλαις, scilicet εὐτυχίας, vel ἀγαθῶν μυριάδας. *Beck.*

838. πύργοι ἀνέσταν Brunckius e membr. Sed melius vulgatum. ἀνέσταν Flor. *Por.*

Cod. Flor. ἀνέσταν, quod si in pluribus Codd. inveniretur, non esset repudiandum. Arcem ab urbe discernere videtur poëta secutus Homerum. v. Pausan. 2. p. 125. fabulæ autem Cyclicis et Antimacho decantatæ de saxis Amphionis lyra motis non meminit Homerus. v. Valck.

πύργοι ἀνέσταν e membr. restituit Brunck. quod est elegantius quam vulgatum. *Beck.*

πύργος — διδύμων ποταμῶν] Sic Pindaro οἴκημα ποταμοῦ est οἴκημα παρὰ ποταμῷ. Olymp. II. Antistr. 1. *Musg.*

839. Verba διδύμων ποταμῶν cum sequentibus jungebat Kingius, sed Valcken. et Heath. referunt ad priora. Nam Dircæ illa non conveniunt, sed urbs Thebarum dicta est πόλις διπόταμος. *Beck.*

842. Ἰώ θ' ἁ κερόεσσα προμάτωρ] Vid. supra ad v. 687. *Barnes.*

843. βασιλείας D. *Beck.*

844. μυρίας δ' D. et ἑτέρας e seq. versu ad hunc refert. *Beck.*

845. μεταμειβόμεναι D. sed α superscriptum. Brunck. edidit ἑτέραις ἑτέρας μεταμειβομένα. *Beck.*

Ut Barn. edidit, fuit in Leidd. sed Cod. Flor. ἑτέροις ἑτέρας μεταμειωμέναν. *Valck.*

846. ἐπ' ἄκροις — Ἀρηΐοις στεφάνοισι] Malim: στεφάναισι, *culminibus, fastigiis.* Hesychius: στεφάνη, ὄρους ἐξοχή. Apollon. Rhod. II. 922. Τύμβου δὲ στεφάνης. ubi Schol. στεφάνην, τὴν ἄκραν. vid. et Oppian. Cyneg. II. 132. De prosperis rebus, sed cum periculo conjunctis, non raro hanc metaphoram adhibent poëtæ. Seneca Thyest. 391.

Stet, quicunque volet, potens
Aulæ culmine lubrico.

Idem Agam. 58.

——— in præcipiti
Dubioque nimis excelsa locas.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
Ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυτίλοισιν ἄστρον ὥς·
Δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν,
Πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ.

TIRESIAS.

Ducito ulterius, o filia, quia cæco pedi
Tu es oculus, sicut stella nautis :
Huc in planum solum vestigium ponens meum,
Præcedito, ne impingamus : imbecillis est pater tuus.

P. Ἄρεος ἕστηκεν. ΤΕΙΡΕΣ. Προοδοποίει ἔμπροσθεν, ὦ θύγατερ, ὅτι ὀφθαλμὸς ὑπάρχεις σὺ τῷ τυφλῷ καὶ ὁδηγουμένῳ μοι ποδὶ, καθὰ τοῖς ἐπιβάταις τῆς νεὼς τὸ ἄστρον, εἰς ὃ δηλονότι ἀποβλέπουσι. ἄγε, πρόβαινε, προέρχου, τιθεῖσα τὸ ἐμὸν ἴχνος, ἤγουν ἐμὲ, εἰς ὁμαλὴν καὶ ἰσόπεδον γῆν, ἵνα μὴ προσπέσωμεν, μὴ δυνάμενοι πορεύεσθαι, ἀσθενὴς γὰρ ὁ πατήρ σου.

S. 848. Ἡγοῦ πάροιθε θύγατερ] Μαντὼ ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου. Τυφλῷ ποδὶ] Τῷ μὴ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀφθαλμῶν ὁδηγουμένῳ. Ἡγοῦ πάροισθε] Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρπε', (f. ὧν) τελευταῖος, "Πειρώμεναι τολοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν." 849. Ναυβάταισιν ἄστρον ὡς] Καθά τοῖς ἐπιβάταις τῶν νεῶν τὸ ἄστρον, εἰς ὃ δηλονότι ἀποβλέπει τὰ σιδήρια. 850. Ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν] Τὸν πόδα τὸν ἐμὸν ἐρείδουσα. ἀσφαλιζομένη. 853. Οὓς ἔλαβον] Οἱ γὰρ οἰωνοσκόποι ἐν δέλτοις ἐσημειοῦντο τὰς πτήσεις, ἵνα διὰ μνήμης ἄγοιεν. εἰ δὲ τυφλὸς ἦν, μὴ θαυμάσωμεν, ἡ γὰρ θυγάτηρ, ἔμπειρος οὖσα, ἐσημειοῦτο τὰς πτήσεις. φασὶ δὲ αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἀρίστην μάντιν γενέσθαι. Οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν] Ἀποροῦσι τινὲς, πῶς τυφλὸς ὢν ὁ Τειρεσίας ἠδύνατο καταλαμβάνειν τὰς τῶν ὀρνίθων πτήσεις; καὶ φαμὲν, ὡς ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ.

Alibi tamen periculum duntaxat indicat, ut Ovid. Art. Am. I. 381.

Non ego per præceps et acuta cacumina vadam.

Comparari etiam potest Senecæ illud: *Perierat imperium, quod tunc in extremo stabat.* De Ira I. 11. *Musg.*

847. Ἀρήοις scripsit Br. *Beck.*

848. προπάροιθε Ald. sed πάροιθε Schol. Bodleiani omnes, teste Burtono, et septem, quos ipse inspexi. Primus mutavit Barnesius. Neque alterum occurrit, nisi in monostrophicis infra 1525. ubi cum Kingio πάροιθεν edidi, quod agnoscunt MSS. quidam. Deinde prius ὡς est *quoniam, etenim*, secundum *ut*. *Por.*

πάροιθε] Ita MSS. Bodl. et Cantabr. Ed. Ald. προπάροιθε. *Musg.*

προπάροιθε non modo versum vitiat, sed est etiam epicorum, πάροιθε tragicorum, observante Valck. — ὡς est pro οὕτως, *ut sidus nautis, ita tu cæci parentis es regimen.* Sæpe, ubi bis ponitur ὡς, semel est pro οὕτως, atque scribitur cum accentu ὥς. Per ἄστρον intelligitur *Helice*, qua duce utebantur Græci Nautæ. Cæterum tragici Græci et Latini cœco Tiresiæ filiam Manto tribuunt ducem, sed alii baculum cœlitus ei datum. *Valck.*

849. Sic edidi e K. M. R. et sic notarat Scaliger, ex MSS. proculdubio. ναυβάταισιν C. L. ναυάταισιν D. ναύταισιν Cant. J. ναύτιλοι pro ναῦται restituendum videtur Apollonio Rhodio III. 745. *Por.*

ναυάταισιν D. *Beck.*

850. πεδίον Ald. et plurimi MSS. sed πέδον Bodleiani, teste Burtono. τιθὲς Grot. quod non est Græcum. Versum, sed minus numerosum, expleret, πεδίον ἴχνος ἐμὸν τίθει. *Por.*

Πέδον] Ita lego, veteri τὸ πεδίον rejecto; non enim jam in campo, sed in urbe erant; melius etiam hinc metro consulitur. Quod quum non viderit *Scaliger* ὁ πάνυ, ut versui consuleret, θεῖσ' pro τιθεῖσ' legebat: *Duportus* hærebat. *Barnes.*

Κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένωι χερὶ,
Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν,
Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
Τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι,
Πόση τις ἡ 'πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
Πρὸς πατέρα τὸν σόν ; ὡς ἐμὸν κάμνει γόνυ,

Serva mihi tabellas sortium virginea manu,
Quas accepi servans auguria avium,
In sacris sedibus, ubi vaticinor.
O fili Menœceu, nate Creontis, dic mihi,
Quam longa est reliqua urbis via
Ad tuum patrem ? quia genu meum defatigatum est :

P. *καὶ τὰς σημειώσεις τῶν ἀποβάσεων φύλασσε τῇ παρθενικῇ σοῦ χειρί· ἃς ἔλαβον τὰς μαντείας τῶν ὀρνίθων νοήσας, σκεψάμενος, ἐν τῷ θρόνῳ τῷ ἱερῷ ὅπου μαντεύομαι. τέκνον Μενοικεῦ, ἀντὶ τοῦ τέκνον ἐμὸν καθ' ἡλικίαν, πόσου διαστήματός ἐστιν ἡ ἐπίλοιπος ὁδὸς μέχρι τοῦ ἄστεος, ἢ πρὸς τὸν πατέρα σου; κοπιῶσι γὰρ οἱ πόδες μου, καὶ μόλις περιπατῶ συν-*

S. *ἔμπειρος οὖσα, ἔλεγεν αὐτῷ τοιῶσδε καὶ τοιῶσδε πέτεσθαι τοὺς ὄρνις. ἐκ τούτου οὖν ἐκεῖνος ἐμαντεύετο· φασὶ δὲ καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ μάντιν ἄριστον γενέσθαι τὴν θυγατέρα.* 854. "* Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν] Τόπος Θήβης ὁ θάκος, ὅπου ἐμαντεύετο ὁ Τειρεσίας. ἢ "σκίμπους, ἐν ᾧ καθεζόμενος ἐμαντεύετο." 855. Τέκνον Μενοικεῦ] Εἰπέ μοι πόσου διαστήματος ἡ ἔμπροσθεν ὁδὸς τοῦ ἄστεος· ἐντὸς γὰρ τοῦ ἄστεος τὴν πορείαν ἐποιοῦντο. διὰ τοῦτο φησὶν, ἡ τοῦ ἄστεος ὁδός. 857. Ἐμὸν κάμνει γόνυ] Ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηνῶν μόλις ἐλθὼν, εἶτα οὔπω ἱκανῶς ἀναπαυσάμενος, καὶ νῦν ταύτην μετακληθεὶς ἔρχομαι τὴν ὁδόν.

* Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν] Τόπος Θήβης ὁ θάκος, ὅπου ἐμαντεύετο ὁ Τειρεσίας. Hoc. Valck. putat esse figmentum Grammaticorum. *Beck.*

ἐς pro εἰς ed. Brunck. *Beck.*

πέδον] Ita MSS. Bodl. Ed. Ald. πεδίον. *Musg.*

Vitiosum est in edit. Grotii τιθὲς ἐμὸν, nam δεῦρο pertinet ad πρόβαινε. Scaligeri conjectura a Barnesio proposita non potuit ab illo proficisci, et multa Scaligero a B. tribuuntur, ex margine libri cujusdam derivata, quæ eo indigna sunt. *Valck.*

852. τέ μοι Ald. contra plures MSS. *Por.*

τ' ἐμοὶ D. atque ita Brunck. e membr. edidit. *Beck.*

Eustath. ad Iliad. γ. p. 317, 52. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις καὶ μαντικάς τινας ψήφους κλήρους καλεῖ, ἃς φασὶ, δέλτοις παρεσημειοῦντο, ἔν τε πτήσεσιν ὀρνίθων καὶ λοιποῖς. Κλήρους hic Spanhem. ad Callim. in Pall. p. 626. recte interpretatur *tabellas vaticiniorum. Valck.*

854. Θάκοισιν] *Scholiastes* vult esse proprium nomen : certe *Pausanias* in *Bœoticis* dicit, hunc locum οἰωνοσκοπεῖον Τειρεσίου dictum. Et θᾶκος simpliciter *sedes* sonat, pro quo θῶκος et θόοκος *Homero*. vid. *Bacch.* v. 347. *Barnes.*

Θάκοισιν] Gl. cod. D. τοῖς θρόνοις, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θρόνῳ τῷ ἱερῷ. *Beck.*

855. εἴπ' ἐμοὶ ed. Brunck. et in notis hæc leguntur : " In membr. ut bene etiam, quoad accentum, excudit Aldus, scriptum εἰπέ μοι. Ego, ut soleo, εἴπ' ἐμοὶ, quod venustius est ; et veterum pronuntiationi congruens esse scio. Olim uno ductu scribebantur versus indistinctis vocibus. Quæ in iis distinguendis ex imperitia et quotidiani sermonis usu peccarunt librarii, nobis in exemplum neutiquam trahenda sunt. Vetustiores et meliores codices antiquæ pronuntiationis vestigia plurima retinent, quod, quum eares periti editoris arbitrio, si quæ alia, permitti debeat, ne dignum quidem observatu hucusque judicaveram ; hic tamen breviter adtingere

Πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
ΚΡ. Θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
Ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον.
Ὡς πᾶσ' ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ

Crebrum enim promovens gressum, ægre conficio.
Cre. Confide; prope enim, o Tiresia, amicos tuos
Appulisti pedem tuum: teneas eum, fili.
Quia omnis currus, et pes senis, solet

P. εχῆ βαδίσας βάδισιν. ΚΡΕ. Θάρσει, ὦ Τειρεσία, ἔξεστι σοὶ γὰρ πλησίον τῶν φίλων στῆσαι τὸν πόδα. ἅψαι δ' αὐτοῦ καὶ ἀντιλαβοῦ, τέκνον Μενοικεῦ· ὅτι πᾶσα ἀπήνη, καὶ πᾶς πρεσβύτου πούς εἴωθε περιμένειν χειρὸς ἀλλοτρίας χειραγωγήματα. ἔστω ταῦτα, διατί με,

S. 860. Ἐξωρμίσω] Γράφεται καὶ ἐξορμίσαι, ἀντὶ τοῦ στῆσον τὸν σὸν πόδα ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν νηῶν, τῶν εἰς λιμένα καταγομένων. "Ἄλλως. Ἐξορμίσαι] Λείπει τὸ ἐστὶν, ὥστε ἐξορ-"μίσαι τὸν πόδα ἐστίν· ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξόρμισον, "στῆσον." 861. Ὡς πᾶσ' ἀπήνη] Ὥσπερ γὰρ ἅρμα, μὴ ὄντος τοῦ κινοῦντος ἡνιόχου, ἀκίνητον μένει, οὕτω καὶ πρεσβύτης, εἰ μὴ τὶς αὐτὸν ἀνακουφίζει, ἑαυτῷ χρῆσθαι οὐ δύναται. 862. Κουφίσματα] Χειραγωγήματα. 863. "Εἶεν] Διῃρμένως ἀναγνωστέον. ἔστι

placet. — Ex. gr. 856. in membr. scriptum perspicue et ita distincte, ut nihil possit magis κλήρους τ' ἐμοὶ, non, ut vulgo, κλήρους τέ μοι. Centena hujus diversitatis exempla proferre possem. Vide ad Hipp. 1178. — Si qui autem non sentiant, quid intersit, utrum pronuncietur εἶπ' ἐμοὶ, an εἰπέ μοι, utrum κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε, an κλήρους τέ μοι, eos cum plumbeis suis auribus valere jubeo." *Beck.*

856. πρόσω τις Scal. πόση τίς γ'— ἄστεός M. R. ἄστεος Ald. et quidam MSS. ut Orest. 752. Sed omnes Bodleiani, teste Burtono, ἄστεως cum C. L. *Por.*

Pro ἄστεως Reisk. legit ἐστί πως. *Beck.*

857. ὡς τοὐμὸν Ald. contra metrum; sed ὡς ἐμὸν plerique codices cum Grotio ὡς ἐμοὶ Cant. ὥς τ' ἐμὸν Flor. unde Valckenærius edidit ὥς γ' ἐμόν. Nihil opus. Infra 1092. παῖς οὑμὸς Cant. M. *Por.*

ὡς ἐμὸν etiam Leidd., sed Flor. ὥς τ' ἐμὸν, unde Valcken. dedit ὥς γ' ἐμόν. Paullo ante etiam Grotius ἄστεως. Reisk. vel ἐμὸν vel κάμνει τοὐμὸν scribit.

ὡς ἐμὸν D. ut et Br. ed. *Beck.*

ἐμὸν] Ita MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. τοὐμόν. *Musg.*

860. Sic Aldus et MSS. quidam. Alii cum Grotio et Scholiaste, ἐξόρμισαι. *Por.*

Ἐξωρμίσω] Ita textum restituo, collatis veteri ἐξορμίσαι et ἐξώρμισαι, ut scriptum est in *Aldino* exemplari; et aliam lectionem Ἐξόρμισαι in marginem rejicio: uti *Scholiastes* dirigit. Non enim mihi *Imperativi*, sed *Indicandi* modi videtur; et per ἔστηκας potius, quam per στῆσον, exponendum. Quum cæcus enim ille vates putabat, multum adhuc itineris sui superesse, ideoque præ lassitudine quereretur, ipse *Creon*, ad quem jam pervenerat, his auditis, solatur fessum senem, dicendo: *Bono animo esto; jamjam enim ad itineris tui finem et amicos tuos pervenisti.* Sin *Imperativi* sit, quod tamen τὸ γὰρ non patietur, maneat ἐξόρμισαι. De *Tiresia* autem, vate *Thebano*, vide *Apollodori* Biblioth. l. 3. c. 6. §. 7. *Barnes.*

Etiam Valck. revocavit Aldinam lectionem, inventam in cod Leid. 2. vertitque: *Promovisti pedem, o Tiresia, prope amicos tuos.* Ἐξόρμισαι Codd. Leid. 1. et Flor. Scholiastes Aug. Cod. habuit infinitivum ἐξορμίσαι. Battier. malebat ἐξώρμισας.

ἐξόρμισαι D. Brunck. edidit ἐξώρμισαι. *Beck.*

Ἐξώρμισαι] Ita optime Ed. Ald. Vulgo ἐξωρμίσω minus recte, et Barnesio tantum auctore. Plerique MSS. ἐξόρμισαι. *Musg.*

861. Locum, qui plerisque viris doctis corruptus visus est, intactum reliquit Br. Conjicit Piersonus, ὡς παῖς τιθήνης (paullo lenius esset τιθήνην); longe deterius Valckenærius, ἐκβᾶσ' ἀπήνης, ut scilicet γυνὴ subaudiatur. Fr. Jacobi conjecturam

Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.
ΤΕΙ. Εἶεν· πάρεσμεν· τί μ' ἐκάλεις σπουδῆι, Κρέον;
ΚΡ. Οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,
Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, ἆπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.

Manus externæ expectare levamina.
Tir. Esto: adsumus: quid vocas me tam celeriter, Creon?
Cre. Nondum obliti sumus; sed convoca robur,
Et spiritum collige, ejiciens anhelationem, quam contraxisti in via.

P. ὦ Κρέων, μετεκαλέσω ἐν σπουδῇ. οὐδαμῶς ἐπελαθόμεθα, δι' ὃ σε μετεκαλεσάμεθα, ἀλλ ἀνάλαβε τὴν δύναμιν, καὶ τὴν πνοὴν σύλλεξον, ἐκβαλὼν τὸ ἆσθμα, ὅπερ ἡ ὁδὸς ἐποίησεν.

S. "δὲ ἐπίῤῥημα μὲν τοῦ προτέρου λόγου ληκτικὸν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν." 864. "Οὔπω λελήσ-"μεθα] Τοῦ διό σε κεκλήκαμεν. Ἀλλὰ σύλλεξαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλάμβανε σαυτὸν, ἀνακτῆ-"σαι τὴν δύναμιν." 865. Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον] Διὰ τούτο πνεῦμα αὐτὸν ἀθροῖσαι φησὶν. ἵνα τὴν ἔνδον ἐκ τῆς ὁδοῦ αὐτῷ συμβᾶσαν θερμότητα ἀναψύξῃ διὰ τοῦ ἔξωθεν πνεύματος. Κᾶπος] Νῦν τὸν κάματον, ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ * ἆπος τὸ ὕψος,

* Ἆπος] Αἶπος corrigit Valck. καὶ πούς ὀλέθριος] Bentlei. ad Callim. fragm. CCCCV. vult; καὶ ἆπος πλεθριαῖον. *Beck.*

in textum recepit Beckius, ὡς παῖς ἄνηβος. Musgravius præfert, ὡς πᾶσ' ἄκανθα, conferens Electr. 492—5. Elegantes sane sunt Piersoni, Jacobi, Musgravii emendationes, nulla tamen adeo certa, ut omnem dubitationem præcidat. Musgravii sententiam quodammodo confirmat Electræ locus: ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαι οἴκων ἔχει, Ῥυσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί. Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον Διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίῤῥοπον γόνυ. Eligat lector, quod optimum est, aut ipse melius aliquid excogitet. Mox 863. τί μ' ἐκάλεις Valckenærii est emendatio pro τί με καλεῖς. *Por.*

Ἀπήνη locum hic non habet; nam sive carpentum interpreteris, sive plaustrum, sive vehiculum, muli trahebant vel boves, non manus hominis. Jo. Piersonus emendabat: Ὡς παῖς τιθήνης ποῦς τε πρεσβύτης φιλεῖ, etc. Valck. corrigit: Ἐκβᾶσ' ἀπήνης, πούς τε πρεσβύτου, φιλεῖ, *curru mulier descendens et pes senis manu desiderant* (debent) *alterius sublevari.* Sæpe enim dicuntur mulieres de curru descendentes manu sublevari. Quia vero ἀπήνη non tantum mulieres, sed etiam senes, utebantur, legi etiam posse Valck. observat: Ἐκβὰς ἀπήνης πούς γε πρεσβύτου φιλεῖ. *Pes certe senis descendentis carpento sublevari desiderat alterius manu.* *Beck.*

ὡς πᾶσ' ἀπήνη] Lego, quæ correctio simplicissima est, ὡς πᾶσ' ἄκανθα. Quippe *omnis spina dorsalis, omnisque pes senilis desiderat manus alienæ levamen.* ἄκανθα, *spina dorsi*, exstat Electr. v. 465. *Musg.*

862. θυρέας D. sed super η scriptum υ, et gl. ἀλλοτρίας. *Beck.*

863. Sæpe recte legitur. τί με καλεῖς— sed h. l. scribendum: τί μ' ἐκάλεις. Nam tempus præteritum res nondum perfecta requirit. *Valck.*

864. λελήσμεθα D. *Beck.*

865. κᾶπος Ald. et plures MSS. sive κάπος. Sed ἆπος Schol. Eustath. ad Il. Γ. p. 381, 19. (288, 39.) ut recte, quod ad literas attinet, habent ἀπὸ σ' Flor. ἄπος. J. *Por.*

Κᾶπος] Ita lego, rejecto illo κᾶπος, quasi a καὶ et ἆπος, quod pro αἶπος frivolo: nec enim καὶ locum hic habet, licet *Eustath.* in Iliad. γ. v. 54. fol. 381, lin. 19. Εὐριπίδης δὲ ἆπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. *Didymus* enim et *Hesychius* κᾶπος agnoscunt pro πνεῦμα, et *Homerus*—ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε. vid. *Cyclop.* v. 625, et *Schol.* præsertim *Eustathium* Iliad. χ. fol. 1280. lin. 34. Notandum est autem, ubi *Scholiastes* notat, quod κᾶπος significet καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ πούς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ, magnus latet error, qui tali modo corrigendus est; ὡς κᾶπος δίπλεθρον. Nihil autem tale jam apud *Callimachum* exstat. *Barnes.*

Cod. Flor. ἀπὸ σ' ἐκβαλὼν ὁδοῦ, librarius invenerat ἆπος, quod cum non intellige-

ΤΕΙ. Κόπωι παρεῖμαι γοῦν', Ἐρεχθειδῶν ἄπο
Δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.
Κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
Οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγὼ,

Tir. Labore defatigor, a terra Atheniensium
Huc deductus superiori die.
Nam et illic quoddam erat bellum contra Eumolpum,
Cujus gloriosos victores ego Athenienses feci,

P. χθὲς, τῇ προλαβούσῃ ἡμέρᾳ, ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων παραπεμφθεὶς δεῦρο σὺν κόπῳ παραγέγονα. καὶ ἐκεῖ γὰρ ἦν πόλεμος, ὅν τινα ἐποίησεν Εὔμολπος, ὅπου νικηφόρους τοὺς

S. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ πους ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. 866. Κόπῳ πάρειμι] Γράφεται καὶ παρεῖμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ κόπου παραλέλυμαι. 868. Πόλεμος Εὐμόλπου] Ἐπίτηδες πρὸς ἔπαινον τῶν Ἀθηναίων ἀνακεχρόνισται τέσσαρσι γενεαῖς προὔχοντα τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου. Ἄλλως. Τέσσαρσι γενεαῖς τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου πρεσβύτερός ἐστιν Εὐμόλπου ὁ πρὸς Ἐρεχθέα πόλεμος. Ἐρεχθέως μὲν καὶ * Κέκροψ ὁ β', οὗ Πανδίων, οὗ Αἰγεὺς, οὗ Θησεὺς, ὁ τῶν ἐν τῇ Καδμείᾳ πεσόντων τὰ σώματα ἀνελόμενος. ἦν δὲ ὁ Εὔμολπος Θρᾳκῶν βασιλεὺς, ὃς λέγεται ἐλθεῖν εἰς Ἐλευσῖνα, ἐπὶ τὸ μυηθῆναι τὰ Ἐλευσίνια. καὶ πρῶτος ἱστορεῖται ξένος μυηθῆναι· διὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχοντες ἐγένοντο

* Verba Κέκροψ ὁ β', οὗ a Barn. inserta sunt non e cod. sed ex historia. Sed si a Theseo retrocedimus, quarta generatio recte figitur in Erechtheo, cujus filius Pandion sæpe dicitur. v. Valck. infra ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς M. et V. e cod. Aug. Valck. conjicit: ὃς, ὡς ἡττηθεὶς.—*Beck.*

ret, corrupit. ἆπος enim olim hic lectum monstrant Schol. et Eustathius Barnesio laudatus. At κᾶπος plerique hic legerunt grammatici, et per πνεῦμα interpretantur, quæ tamen notio *spiritus animæ*, huic loco non convenit. Si igitur genuinum est, significabit *lassitudinem ex itinere contractam* πνεῦμ' ἄθροισον est *animam recipe.* v. Valcken. Reisk. emendat ἐκβαλὼν ὁδοῦ κόπον.

ἆπος scripsit Br. auctoritate Sch. et Eustathii, qui p. 381. Εὐριπίδης δὲ ἅπος (l. ἆπος), inquit, οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. Add. Hes. in Αἶπος. In membr. κάπος, quoad accentum saltem bene. Nam vox illa, quando spiritum indicat, primam corripit. V. Etym. in Κάπη, observante eodem Brunck. *Beck.*

κᾶπος] Scholiastes Pindari in Olymp. III. Antistr. 2. ἔτρεχον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ οἱ ἵπποι κᾶπος ἀποτελοῦντες ἐκ τῶν μυκτήρων. *Musg.*

866. πάρειμι Ald. et pars codicum. Sed πάρειμαι Grot. παρεῖμαι Schol. et decem minimum MSS. Ἐρεχθειδῶν, quod recte dederat Aldus, editiones quædam in Ἐρεχθειδαν et Ἐρεχθιδαν corrupere. Pro γοῦν, quod habent Aldus et major pars codicum, γης præbent Cant. et alius Kingii, (non enim optimus, ut ipse vocat) γας M. R. γὰρ Grot. κόπῳ παρεῖμαι bene illustrat Valckenærius e Bacch. 634. κόπου δ' ὕπο, Διαμεθεὶς ξίφος, παρεῖται, pro γοῦν conjicit γυῖ'. Habuit ante oculos, quod quærebat. Codicum enim lectio sana est, modo elisionis notam apponas: γοῦν', *genua.* Neque ratio fingi potest, cur Tragici hac forma abstinuerint, cum libenter γούνατα adhibeant. Si Medeam olim edidero, editionis primæ lectionem 325, μὴ πρὸς σὲ γούνων, restituam. Porro γοῦνα occurrit in choliambo Phœnicis Colophonii apud Athenæum VIII. p. 359. F. καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη. Occurrit etiam γοῦν', elisum in illustri Empedoclis loco de divina natura apud Ammonium in quarto de interpretatione G. vii. l. 19. ed. Ald. 1503. fol. 199. vers. ed. 1545. Locum integrum inde correctius adscribam, quam prout ex Tzetze Chil. XIII. 81. H. Stephanus dedit in Poësi Philosophica, p. 30. Οὔτε γὰρ ἀνδρομέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται, Οὐ μὲν ἀπαὶ νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν, Οὐ πόδες, οὐ θοὰ γοῦν', οὐ μήδεα λαχνήεντα, Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ

Καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
Λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
ΚΡ. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη·
Ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σὺ,

Et hanc auream coronam, quam vides, habeo,
Accipiens primitias spoliorum hostilium.
Cre. Omen reputo victricem tuam coronam:
In magna enim procella positi sumus, sicut scis,

P. Ἀθηναίους ἐποίησα, καὶ τοῦτον τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὡς βλέπεις, φορῶ, λαβὼν ὡς ἐξαίρετον ἀπαρχὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων σκυλευμάτων αὐτόν. ἀγαθὸν σημεῖον ἐδεξάμην, καὶ σημεῖον ἐθέμην τοῦ ἡμᾶς νικῆσαι, τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ δοθέντα σοι στέφανον. ἐν ταραχῇ γὰρ ἐσμὲν,

S. ἱεροῖσιν Εὐμολπίδαι Ἀθήνησιν. οὗτος συνεμάχησεν Ἐλευσινίοις, στασιάζουσι κατὰ τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως, καὶ ἡττηθεὶς ἐφονεύθη· ὕστερον δὲ κατὰ πυθόχρηστον ἐτιμήθη, καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ ἱεράθη, διὰ τὸ πρῶτον τὰ Ἐλευσίνια μεμυῆσθαι. τινὲς δὲ υἱὸν Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον φασὶν, ὃς, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς διὰ τῆς ἐλαίας. τὸν υἱὸν αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκίνησεν. Πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς] Ὃν τὸ δόρυ τοῦ Εὐμόλπου ἐποίει. Ἄλλως. Εὔμολπος ὁ τῆς Θρᾴκης βασιλεὺς, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, ἀμυνόμενος Ἀθηναίους, ὡς ἡττηθέντος αὐτοῦ τοῦ πατρὸς Ἀθηνᾶς τὴν περὶ τῆς πόλεως κρίσιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν· μηκυνομένου δὲ τοῦ πολέμου, ἑκὼν αὐτὸς τοῦτον διέλυσεν, οὐ νενικηκότων Ἀθηναίων, καὶ καλλινίκων γενομένων, ὡς αὐτὸς φησί. 869. Ἔθηκ'] Ἐσήμηνα. 870. Καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον] Χρυσοῦν στέφανον εἶπεν, ἐπειδὴ στεφάνους ἔχουσιν ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα νικῶντες ἀναδέωνται. 871. Ἀπαρχὰς] Ἀπαρχὴ κυρίως ἐπὶ καρπῶν, ὅταν πρὸ παντὸς ἄλλου τῷ Θεῷ τις ἀποτέμνηται καὶ ἀναθῇ μοῖραν. 872. "Οἰω-

ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον, Φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσι. *Por.*

Πάρειμι] In textum hoc quoque repono; et παρεῖμαι, uti *Scholiastes.* in marginem rejicio; etiamsi MS. legat παρεῖμαι, sed et γοῦν pro γᾶς legit, quod ab *Hervagio* etiamnum retinetur. Commodo autem sensu et ea lectio ferri potest: Κόπῳ παρεῖμαι γοῦν Ἐρεχθειδᾶν ἄπο etc. Sed et meminisse debemus τὸ πάρειμι quasi in animo poëtæ fixum; nam supra tertio abhinc versu dixit: Εἶεν· πάρεσμεν. Necesse autem erat, ut *Tiresias* valde grandævus fingeretur, utpote qui a *Cadmi* ætate floruerit ad hoc usque ævum, per quinque, vel septem generationes, ut ex *Melampodiæ* auctore notat *Isaacus Tzetzes* in *Lycophron.* p. 112. qui et ipse ideo illum vocat νεκρόμαντιν πέμπελον p. 111. Vide quæ nos ad *Bacch.* v. 175. *Barnes.*

In editionem Basil. primum pro γοῦν irrepsit γᾶν, hinc etiam vicinum Ἐρεχθειδῶν mutatum est in Ἐρεχθειδᾶν et παρεῖμαι in πάρειμι. Grotius edidit: Κόπῳ πάρειμαι γὰρ Ἐρεχθειδᾶν ἄπο. Solus Battier. veram, veræ saltem proximam, lectionem assecutus est: Κόπῳ παρεῖμαι, γῆς Ἐρεχθειδᾶν ἄπο. παρεῖμαι exhibent Codd. Cant. Flor. Leidd. etiam Schol. et πάρειμι locum hic non habet. Nusquam invenitur κόπῳ πάρειμι. sed *labore fatigati, tardi senecta, morbo languidi,* frequentissime dicuntur καμάτῳ, γήρᾳ, νόσῳ παρειμένοι. γῆς in uno tantum cod. invenit King., in cæteris omnibus est γοῦν. Hinc Valck. suspicatur, lectum olim fuisse Κ. π. γυῖ', Ἐρεχθειδᾶν ἄπο — Ἐρεχθειδᾶν choro congruit, unde Valck. edidit Ἐρεχθειδᾶν.

παρεῖμαι D. ut et Br. exhibuit. In membr. est πάρειμι. Mox pro γᾶς Ἐρ. D. habet γοῦν Ἐρεχθειδῶν. *Beck.*

παρεῖμαι] Ita MSS. Anglicani et Leidenses. Ed. Ald. πάρειμι.

γῆς] Ita Kingius ex MS. Regiæ Societatis. MSS. reliqui cum Edd. vetustis γοῦν, unde Valckenærius κόπῳ παρεῖμαι γυῖ'. Mihi γῆς, si non necessarium, commodius certe videtur, quam γυῖ'.

Musg.

867. In præposit. ἐκ verbi ἐκκομισθεὶς emphasin (studii, molestiæ) quærit Abresch. ad Æsch. T. I. p. 209. *Beck.*

868. s. Laudat Schol. MS. Aristidis ap. Valck. Anachronismum Euripidis præter Schol. h. l. notavit Scaliger ad Euseb. p. 41. A.

Δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
Ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
Ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,
Τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
ΤΕΙ. Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλήσας στόμα,

Belli Græcorum; et magnum certamen est Thebis.
Rex quidem abiit ornatus armis,
Jam ad pugnam Eteocles Argivam.
Et mihi mandavit, ut audiam ex te,
Quid facientes, maxime servemus urbem.
Tir. Eteoclis quidem causa clauso ore,

P. ὡς αὐτὸς οἶδας, τοῦ πολέμου τῶν Ἀργείων. καὶ δὴ καὶ μεγάλη ἐστὶ ταῖς Θήβαις ἀγωνία· ὁ μὲν βασιλεὺς Ἐτεοκλῆς πρὸ ὀλίγου ὁπλισθεὶς ὅπλοις ἐξῆλθε πρὸς μάχην τῶν

S. "νὸν ἐθέμην] Σημεῖον ἐθέμην τοῦ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι τὰ νικηφόρα σου στέφη." Καλλίνικα σὰ στέφη] Ἤγουν τὸν σὸν στεφανὸν τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ δοθέντα σοι. 879. Ἐτεοκλέους μὲν] Προεῖπεν ὁ Ἐτεοκλῆς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τοῦ μάντεως, "Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται· Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην·" ἀντὶ τοῦ ἐξεφαύλισα. 882. Ἐξ οὗ

Gl. Cod. D. ad h. l. τὸ δόρυ τοῦ Εὐμόλπου ἡ δύναμις. *Beck.*

871. ἀπαρχὴν Flor. ut et σφαγὴν infra 959. *Por.*

Cod. Flor. λαβὼν ἀπαρχὴν, quod vulgato non deterius est, sed mox perperam καλλινίκαστα στέφη. *Beck.*

872. Οἰωνὸν ἐθέμην] Hunc locum respexit *Plato* in ipso fine *Alcibiadis secundi:* Ὥσπερ δὲ καὶ ὁ Κρέων Εὐριπίδῃ πεποίηται τὸν Τειρεσίαν ἰδὼν, ἔχοντα τὰ στέφη, καὶ ἀκούσας, ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀπαρχὰς αὐτὸν εἰληφέναι, διὰ τὴν τέχνην· Οἰωνὸν ἐθέμην, φησὶ, καλλίνικα σὰ στέφη· Ἐν γὰρ κλύδωνι διακείμεθα, ὥσπερ οἶσθα σύ. *Barnes.*

873. Ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθα] De *Æschyli* penu, ut multa alia, hæc hausit *Euripides*, qui in Fab. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις v. 810. hæc habet, cum *Thebæ* jam obsidio fuerint liberatæ—

Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε· καὶ κλυδωνία
Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.
Barnes.

874. ναϊδῶν prima syllaba omissa D. *Beck.*

875. πέφυκε D. *Por.*

Pro βέβηκε D. πέφυκε, sed illud ad marginem adscriptum cum gl. ἀπῆλθε. *Beck.*

878. μάλλιστα Aug. κάλλιστα ex membr. edidit Brunckius. Male; neque μάλλιστα huc alludit, sed solennis est error librariorum. Infra 926. pro σώσαιτε Καδμείων ex hoc versu habet μάλλιστα σώσαιμεν J. In Med. 940. μάλλιστα Lascaris. Neque facilius mutatur κάλλιστα in μάλιστα, quam hoc in illud. In fragmento e Sophoclis Tereo apud Stobæum, p. 157. Grot. ipse Brunckius correxit μάλιστα. *Por.*

κάλλιστα pro μάλιστα Brunck. e membr. restituit. In Cod. Aug. est μάλλιστα. *Beck.*

879. κλείσας Ald. κλήσας vel κλῄσας MSS. *Por.*

Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλήσας στόμα χρησμοὺς ἐπέσχον] Ita vates *Elisæus* in sacris literis se *Jehorami* gratia responsum nolle proferre, sed *Jehosaphati* honoris causa, quem pium probumque agnovit, vid. 2 *Reg.* c. 3. v. 14. Et quæ nos ad similem locum supra ad v. 784. κλήσας autem pro κλείσας scribo, quod magis sit *Atticum*, et MS. κλῄσας. *Barnes.*

κλείσας Edd. antiquæ, Cod. Cant. et Leidd. κλῄσας. Barnesius κλήσας, quæ est Atticorum recentiorum scriptura.

οὕνεκ' et κλῄσας D. *Beck.*

880. σὺ D. *Beck.*

882. Male τέκνωσε Barnesius, ut osten-

Χρησμοὺς ἐπέσχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
Λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
Ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος, βίᾳ θεῶν,
Πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
Αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,
Θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.

Reticuissem oracula: tibi vero, quandoquidem vis audire,
Dicam. Laborat enim hæc terra jam pridem, o Creon,
Ex quo Laius suscepit liberos invitis diis,
Et genuit maritum matri miserum Œdipum,
Illæque cruentæ oculorum rationes
Deorum *sunt* artificium, et demonstratio per Græciam:

P. Ἀργείων, ἐμοὶ δ' ἐνετείλατο παρὰ σοῦ μαθεῖν, τί ποιοῦντες τὴν πόλιν ῥυσαίμεθ' ἄν. ἕνεκα μὲν τοῦ Ἐτεοκλέους κλείσας ἂν τὸ στόμα τὰς μαντείας κατέσχον. ἃ

S. 'τεκνώθη] Τέκνου πατὴρ ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ ἐτέκνωσε. κατὰ ἀπαρίθμησιν δὲ προάγει τὸν λόγον. ἀπὸ τοῦ Λαΐου γὰρ ἀρξάμενος, κατέβη εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. Βίᾳ θεῶν] Μὴ βουλήσει τῶν θεῶν. 884. Αἵθ' αἱματωποὶ] Καὶ ἐξ οὗ ἐγένοντο αἱ ἡμαγμέναι καὶ ἐτρωμέναι τῶν ὀφθαλμῶν τυφλώσεις, διαφθοραὶ αἱματώδεις. 885. Θεῶν

dit Valckenærius ex Hesychio et Schol. ad v. 4. *Por.*

'τεκνώθη retinent Codd. et Schol. Phœniss. 4. legit etiam Hes. cujus glossa, Ἐτεκνώθη· τέκνον ἔσχεν, huc est referenda. Tuetur quoque præter Valcken. Heathius.

'τεκνώθη scripsit Br. In D. huic verbo superscr. gl. ἐτέκνωσε. *Beck.*

τεκνώθη] Barnesius ad oram libri τέκνωσε. Sed optime vulgatum defendit Valckenærius. *Musg.*

883. μητρὶ Br. *Beck.*

884. διαφοραὶ Ald. διαφθοραὶ multi MSS. quod verum est, licet ex MS. protulisse videatur Scaliger διαστροφαί. Notabile est in simillimo Sophoclis loco Œd. C. 552. τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς, bis edidisse Brunckium per errorem διαστροφὰς, quem in tertia editione correxit. *Por.*

Διαφθοραὶ] Ita lego cum *Cantero* et *Scaligero*, et τὸ διαφοραὶ rejicio; quicquid dicat *Æmil. Portus*; quem contra et MS. nostrum quoque militat. Quomodo vero *Œdipus* sibi oculos eruerit, vid. *Sophocl.* Œdip. Tyrann. v. 1276. *Barnes.*

Olim διαφοραὶ, quod emendavit Canterus, assentientibus Codd. Leid. et Flor. Etiam Sophocles Œd. Col. 545. memorat τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς, et aptius usus est voce αἱματηρὰς, quam Euripides vocabulo αἱματωποὺς, quod apud ipsum sæpius est Erinnyum epitheton. Nisi versus interciderit, scribi Valcken. vult: Αἱ δ' αἱματωποὶ — et nominativos per *quod attinet ad* explicari.

διαφθοραὶ etiam in D. et membr. *Beck.*

885. Schol. et MSS. quidam κἀπόδειξις; quidam etiam Ἑλλάδος, quod recepit Kingius. *Por.*

Leid. 2. κἀπόδειξις, Cant. κἀπιδείξεις, ut præcedentibus accommodaretur. Sed Œdipodis δεργμάτων διαφθοραὶ non potuerunt adeo θεῶν σόφισμα dici, κἀπίδειξις vel κἀπόδειξις Ἑλλάδι, quam quidquid accidit misero, atque adeo Œdipus ipse tot calamitatibus pressus, quarum levissima pars erat visus orbatio. Hinc, versu transposito et paucis mutatis, ita legi jubet Valck.:

Πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν,
Θεῶν σόφισμα, κἀπόδειξιν Ἑλλάδι.
Αἱ δ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,
Ἃς συγκαλύψαι κ. τ. λ.

Repugnat Heathius huic emendationi, quam eodem incommodo laborare censet, quod vulgatæ objecit Valck. Filii Œdipi non tam cæcitatem patris, quam flagitia ejus, parricidium et incestum, quæ in pro-

Ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνωι
Χρῄζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
Ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ,
Οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυστυχῆ

Quæ occultare filii Œdipi longo tempore
Volentes, tanquam effugituri Deos,
Erraverunt stulte : neque enim honorem patri,
Neque liberum exitum dantes, hominem miserum

P. κρύψαι παῖδες Οἰδίπου διὰ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου θέλοντες, καθὰ δὴ τὴν τῶν

S. σόφισμα] Ἀντὶ τοῦ παραλογισμὸς, ἢ ἐπίνοια θεῶν, ἵνα πᾶσι δειχθῇ μὴ παρακούειν θεῶν. Κἀπίδειξις] Καὶ ἀπόδειξις, ἤγουν παραίνεσις εἰς τὸ μὴ παραβῆναι τὸ θεῖον. Κἀπίδειξις Ἑλλάδος] Καὶ ἔνδειξις πρὸς τὴν Ἑλλάδα. 987. Ὡς δὴ θεοὺς] Ὡς δὴ μέλλοντες ἐκ τούτου τὴν τῶν θεῶν κρίσιν καὶ ἀγανάκτησιν ὑπεκβῆναι· καὶ μέχρι τούτου στήσειν οἰόμενοι αὐτοῖς τὸ κακὸν τοὺς θεοὺς, διὰ τοῦ συγκλείειν τὸν πατέρα περιτρύχοντας. κεκριμένον δὲ ἦν τοῖς θεοῖς, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἀλλήλους ἀποκτεῖναι. 888. Ἥμαρτον ἀμαθῶς] Ἀπέτυχον ἀπαιδεύτως. 889. Οὔτ' ἔξοδον] Ἐλευθερίαν προέρχεσθαι τῆς οἰκίας. "Οὔτ' ἔξοδον διδόντες, κ. τ. λ.] Καθεῖρξαν, φησὶν, αὐτὸν, οὔτέ τινα "τιμὴν ἀποδιδόντες αὐτῷ, οὔτε παρελθεῖν που συγχωροῦντες, καὶ τούτου χάριν θυμηθεὶς

prium ipsorum dedecus vertebant, ex hominum conspectu subtrahere volebant. Præterea, ipso auctore, verba Αἱ δ' αἱματωποὶ — etiamsi per *quod attinet ad* explicentur, tamen non habent, quo referantur. Denique nec vulgata ullo laborat vitio. Voluntaria enim illa oculorum effossio in hominum oculos ex Œdipi visu incurrens, et flagitia ab eo patrata, et pœnas a diis ultoribus sumtas, in memoriam perpetuo revocabat, ideoque et θεῶν σόφισμα et ἐπίδειξις Ἑλλάδι dici potuit, et filios ejus compulit, ut patrem ex conspectu hominum amoverent.

Ἑλλάδος D. *Beck.*

Hunc versum interpretes non videntur cepisse. Sensus est : *Cruenta oculorum Œdipi effossio callidum Deorum consilium erat, ad potentiam suam Græcis demonstrandam.* Quippe gloriæ suæ interesse putabant, ut specimen potentiæ, quod in Laii morte et Œdipi nefando matrimonio edidissent, palam Græcis fieret. Itaque, ne intra regiæ parietes occultaretur, Œdipo furorem injicientes, ut ipse sibi oculos effoderet, perpulerunt, eo consilio, ut spectaculum omnibus factus, famam rei undequaque per Græciam spargeret. Hæc loci mens est, qui nulla, meo judicio, emendatione indiget. MS. Bodleiani Ἑλλάδος pro Ἑλλάδι, quod male recepit Kingius. *Musg.*

888. γέρα notavit Scaliger, quod ex membr. edidit Brunckius, et sic habent Cant. K. M. R. γέρα secundam producit apud Atticos. *Por.*

γέρα scripsit Brunck. e membr. *Beck.*

190. Ἀρὰς] En ! iterum ἀρὰ priorem habet brevem. Vid. supra v.777. *Barnes.*

Hæc Valck. post Scaligerum comparavit cum Accii Phœnissarum versibus his : *Incusant ultro a fortuna opibusque omnibus desertum, abjectum, afflictum, ex animo expectorant.* *Beck.*

891. In D. junctim scribitur προσηντιμασμένος. *Beck.*

892. ἃ' γὼ τί οὐ δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη Ald. Prius οὐ plerique MSS. omittunt οὐ ποῖα pro ὁποῖα J. Kingius conjicit κἀγὼ παρών. Et ἃ' γὼ quidem utcunque defendi potest, κἀγὼ tamen multo facilius videtur. Sed neque hiatum Tragici admittunt post τί (nam pauca, quæ adversantur, exempla mendosa sunt) neque simpliciter interrogant per ὁποῖος. Divise enim scribendum est infra 1718. ὁ ποῖος, ut et in Aristoph. Acharn. 962. ὁ ποῖος, cui recte respondet ὁ δεινός. In Plut. 392. ποῖον dant Ravennas cum tribus aliis. In Rhes. 705. Bacch. 663. nulla difficultas restat. Lego igitur, κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη, ut τίνα non minus quam ποῖα referatur ad ἔπη. *Por.*

Ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
Δεινὰς, νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
Κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;

Irritaverunt: edidit enim in eos imprecationes
Diras, ægrotansque, et præterea ignominia affectus.
Propter quæ ego quid non faciens, quidve non dicens,
Veni in odium filiorum Œdipi?

P. θεῶν ἀγανάκτησιν ἐκφευξούμενοι, ἀπέτυχον ἀνοήτως, ἤγουν διὰ ἀγνωσίαν. ——————

S. "αὐτοὺς κατηράσατο, ὅτι τῷ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάθει καὶ * προσητίμασεν." 890. Ἐξηγρίωσαν] Εἰς θυμὸν ἐκίνησαν. Ἐκ δ' ἔπνευσ'] Ἐξεφώνησε κατ' αὐτῶν ἀρὰς χαλεπὰς τυφλὸς ὤν. 891. Καὶ πρὸς ἠτιμασμένος] Σὺν τούτῳ δὲ καὶ καταπεφρονημένος, καὶ ὑβριζόμενος. 892. Ἃ 'γὼ] † Λείπει διὰ, δι' ἃ λέγων· τὸ δὲ οὐ ἀπὸ κοινοῦ. ὁ δὲ νοῦς, πράττων καὶ λέγων πολλὰ, ἐμισήθην ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. 893. Εἰς ἔχθος ἦλθον]

* Προσητίμασεν.] An προσητίμασαν; forsan olim positum: Νοσῶν τε] Τῷ περὶ τ. ὀ. π. κ. προσητιμασμένος. *Valck.*

† Λείπει διὰ] Valck. vult: λείπει ἡ διά. *Beck.*

Ἃ 'γὼ τί δρῶν etc.] Antehac legebatur in impressis, ἃ 'γὼ τί οὐ δρῶν etc. Vid. *Gul. Canteri* Novar. Lection. l. 4. c. 1. ubi ex *Scholiaste* prius οὐ tolli debere contendit, et posterius ἀπὸ κοινοῦ sumendum: ita et *Æmilius Portus.* Nos licet elegantiam agnoscimus, nihil mutare decrevimus, eo quod nulla sit necessitas: Nam si τὸ ποῖ' in ὁποῖα syllabam communem fecerimus, versus etiam cum gemino ου stabit. Vide, quæ de syllaba communi nos ad *Hecub.* v. 1090. *Scaliger* vero legit ποῖα, rectius, ut mihi quidem videtur; ὁποῖος enim est indefinitum, ποῖος autem interrogativum; et hic videtur interrogatorium fieri. Notandum autem, MS. legere, ut *Canterus* ex *Scholiasta* feliciter conjectabat — Ἃ 'γὼ τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Quare et nos ita nunc textum emendamus; oportuit vero aliorum etiam sententias proferre. Et quidem in nostro MS. in margine, ad τί notatur οὐ, quas intelligeretur ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ.

Barnes.

Ut a King. Grot. et Barn. hic editum est, invenit in codd. Leidd. et Flor. Valckenarius, qui hanc lectionem similibus quibusdam dictis (Æsch. Choëph. 313. Soph. Œd. Tyr. 71. Eurip. Hec. 371.) confirmat, negat tamen, δρῶν cæco vati recte congruere, mavult igitur legere: Κἀγὼ παρὼν ὁποῖα etc. adfuit nempe filiis patrem irritantibus et Œdipo filios diris devoventi. In hac emendatione Heath. monet oppositionem inter παρὼν et ὁποῖα οὐ λέγων ἔπη, quæ revera nulla sit, minus apte institui. Ipse, si quid innovandum sit, rescribit: Ἃ 'γὼ τί μὴ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Ἃ 'γὼ est καθ' ἃ ἐγὼ — Eodem modo Reisk. emendavit et vertit, *ob quæ quid ego tandem non feci? quæ locutus non fui? sed quibus odium incurri.* Morus V. C. pro οὐ λέγων conjecit leg. αὖ λέγων et paullo ante cum King. Κἀγὼ, *Ac ego quidem quibus factis, quibus item dictis merui odia regum?* h. e. nonne me utilissimum et amantissimum eorum dictis et factis demonstravi. Kingius conjecerat: Κἀγὼ τί μὴ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λ. ἔ.

Brunck. edidit, auctore Musgr. ἃ 'γὼ τί οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. ἃ 'γὼ est δι' ἃ ἐγώ. In D. ut Barn. edidit, et pronomini ἃ superscr. δι' ἃ et mox ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ. *Beck.*

ἃ 'γὼ τί οὐ δρῶν] Ita optime Aldina. τι enim, sequente vocali, quater a Sophocle adhibitum legas, Philoctet. v. 101, 743, 765. 943. semel ab Aristophan. Equit. v. 150. quem parum feliciter emendat Valckenærius, ut vel hinc colligas, emendandum non fuisse. ἃ 'γὼ construitur, ut Andromach. v. 661, 2. vide etiam quæ annotavimus ad huj. Fab. v. 270. ποῖα,

Ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
Πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
Πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
Σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις,

Prope autem adest mors ipsorum manibus ventura ipsis, o Creon.
Multi vero mortui juxta mortuos lapsi,
Argiva et Thebana miscentes tela,
Acerbum dabunt luctum terræ Thebanæ.
Tu vero, o misera urbs, simul everteris,

P. ἐκεῖνο μὲν πρῶτον ἦν, ἀντὶ τοῦ πρωτεῦον, αἱρετώτερον, ἐπικρατέστερον, μηδένα τῶν καταγο-

S. Γράφεται καὶ, Εἰς ὄχλον ἦλθον, ἀντὶ τοῦ εἰς ὄχλησιν. 894. Αὐτόχειρ] Ἀντὶ τοῦ, αὐτοχείρως ἀμφότεροι φονευθήσονται. Ἄλλως. Αὐτόχειρ θάνατος κυρίως, ὃν αὐτὸς ἑαυτόν τις θανατώσει. ἐνταῦθα δὲ, τὸ ταῖς χερσὶν ἀλλήλων αὐτοὺς θανατωθῆναι, καὶ μὴ ὑπὸ χειρῶν ἄλλων, αὐτόχειρα θάνατον ἐκάλεσε, μεταστήσας ἠρέμα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. 896. Μίξαντες] Συγκροτήσαντες. 900. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ] * Ἔθος ποιητικὸν, τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρ-

* Hæc adnotatio pertinet ad v. 881. et sic restituendo : Νοσεῖ γὰρ] Ἔθος π. τ. α. τ. γ. α. Ἐκ γειτόνων γὰρ οἶκον, ὦ τοιχώρυχε. Sic Bentlei. emendavit, et inde ὦ pro εἶ receperunt V. et M. Posse etiam scribi Ἐκ γειτόνων γὰρ ἥκον, ὦ τοιχώρυχε, monet Valck. Mox Οἰδιποδαγόνων] Οἰδίποδος ἐαγόνων emendat Valck. *Beck.*

quod deinde pro ὁποῖα reposui, in duobus MSS. est. *Musg.*

893. εἰς ὄχλον ἦλθον pro varia lectione memorat Scholiastes. *Por.*

Ἔχθος] al. ὄχλον. Vid. *Schol. Barnes.*

Non adspernanda exstat in Schol. vett. lectio : Εἰς ὄχλον ἦλθον — Ὄχλος Attice ponitur pro ὄχλησις, εἰς ὄχλον ἐλθεῖν τινι nuspiam legerat Valck. usurpatum pro *alicui odiose molestum esse*, sed ob hanc ipsam insolentiam mutatum videri posse monet in vulgatum εἰς ἔχθος ἐλθεῖν. *Beck.*

894. δὲ ante θάνατος in D. deest. *Beck.*

896. παρὰ Ald. περὶ ex MSS. Kingius et alii. περὶ νεκροὺς Flor. J. *Por.*

Cod. Flor. περὶ νεκροὺς, sed structuram præpos. περὶ hoc sensu dativo adjunctæ illustravit Valck.

περὶ νεκροῖς D. sed suprascr. ab auctore glossematum παρὰ et νεκρούς. Brunck. e membr. quoque edidit περὶ νεκροῖς. *Beck.*

περὶ νεκροῖς] Ita Lib. P. et MSS. Leid. Ed. Ald. παρὰ νεκροῖς, quod et hic male repetitum est. *Musg.*

898. πόλι Ald. πόλις MSS. prope omnes. Mox λόγοισι τοῖς ἐμοῖς (ἐμοῖσι Cant.) τις Ald. unde propter numeros τις transposui. *Por.*

πόλις post Piersium recepit e codd. Leidd. Valck. atque ideo prætulit vulgato πόλι. quia sequentem senarium orditur Εἰ. Tragici operam dabant, ne senarius in vocalem desineret, si vocalis sequentem, cum hoc continuandum in pronunciatione, ordiretur, ut hic etiam earum vitaretur concursus, ab aliis poëtis interdum suavitatis causa captatus. Solebant etiam apud tragicos vocales in fine senariorum elidi.—Cæterum recte hic legitur συγκατασκάπτῃ, futura tanquam præsentia considerabat vates. v. Valck.

πόλις D. ut et Br. edidit. *Beck.*

902. δαιμονοῦντας κἀνατρέψαντας Ald. hoc contra temporum, illud contra linguæ rationem. MSS. quidam κἀναστρέψοντας. Male aoristum retinuit Brunckius. *Por.*

Ὡς δαιμονῶντας] Ante hæc legebatur in impressis libb. Δαιμονοῦντας male, ut plurimi judicabant. *Æmilius Portus* legit δαιμονῶντας, recepto, ut ait, vocabulo ; sed et ipse, ni et nos fallimur, deceptus ; δαιμονάω enim nusquam mihi contigit vi-

Εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται.
Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
Μηδένα πολίτην, μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
Ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.
Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τἀγαθοῦ,

Nisi sermonibus meis aliquis obtemperaverit.
Nam illud quidem plurimum erat, ex filiis Œdipi
Neminem civem, neque regem esse terræ,
Quod malis agitentur geniis, eversuri sunt urbem.
Postquam autem malum potentius fuit bono,

P. μένων ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος μὴ βασιλέα μήτε πολίτην ὑπάρχειν τῆς χθονὸς, ὡς κακοδαιμονῶντας, ὡς σκληρῷ δαίμονι καὶ ἀπανθρώπῳ χρωμένους. ἐπεὶ δὲ ἐπικρατέστερόν ἐστι τὸ κακὸν

S. χεσθαι. Ὅμηρος, "Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστόν." Od. κ. 226. καὶ Μένανδρος, "Ἐκ γειτόνων γὰρ οἴκων ὦ τοιχώρυχε." "Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν] Πρωτεῦον, αἱρετώτερον. Ἐκεῖνο μὲν γάρ φησιν ἦν πρῶτον τῇ πόλει ἴαμα, ὥστε μήδενα τῶν Οἰδιποδαγόνων, διὰ τὸ ἀσεβῶς γεγονέναι, μήτε βασιλέα τῆς χώρας γενέσθαι, μήτε ὅλως πολίτην, ὡς ὀργῇ δαιμόνων κατεχομένους." 901. Μηδένα πολίτην] Ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἦν ἄριστον, μηδένα ἀπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος ἄνακτα εἶναι τῆς χθονὸς, μηδὲ πολίτην, ἀντὶ τοῦ οἰκήτορα. Πολῖται, οἱ πόλιν οἰκοῦντες ἁπλῶς, καὶ ἐν πόλει τὴν ἀναστροφὴν ποιούμενοι. Ἀστοὶ δὲ, οἱ ἰθαγενεῖς πολῖται· ὧν τοῖς μὲν ἀντίκεινται οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τὴν οἴκησιν ἔχοντες, τοῖς δὲ ἀστοῖς οἱ ξένοι. 903. Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον] Ἐπικρατέστερον τὸ κακόν.

dere, quum tamen δαιμονιάω frequens sit; quare δαιμονιῶντας mallem legere; sed nec ausim; quia MS. Δαιμονῶντας habet, levi forte errore, pro δαιμονιῶντας: Quare hoc admisimus, et vetus δαιμονοῦντας rejecimus. Ita nuper, subtimide licet, judicabamus de voce δαιμονάω, quam tamen bis nunc legendo apud *Æschylum* reperio, *Theb.* v. 1009. Ἰὼ δαιμονῶντος ἐν ἄτᾳ, de iisdem ipsis *Polynice* et *Eteocle.* Item *Choëph.* v. 564. ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. Δαιμονᾷ, i. e. ἔκ τινος κακοδαίμονος τετάρακται. *Aristoph.* in *Pluto*, κακοδαιμονᾷς habet, comico vocabulo, pro ὑπὸ κακοδαίμονος ἐλαύνεσθαι. Quin et κἀνατρέψαντας rejecimus; et jam hinc κἀνατρέψοντας in Fut. α. legimus; quod et ita legendum *Scaliger*, *Heinsius*, *Æmilius Portus* vellent, et MS. aperte κἀνατρέψοντας legit. *Barnes.*

δαιμονιᾷν, quod hic Euripidi obtrudere volebat Barn., esse tantum Josepho et ecclesiasticis scriptoribus usitatum verbum, monet Valck.

κἀνατρέψαντας Br. edidit e membr. cod. Aug. et ed. Ald. quod non mutari debuerit. Sæpe enim aoristum pro futuro poni (v. Brunck. ad Æsch. Pers. 778.) sed h. l. vel melius legi aoristum, cum talis sit sententia: κἀνατρέψαντας ἂν πόλιν, εἰ πολῖται, ἢ ἄνακτες γένοιντο. *Beck.*

δαιμονῶντας, κἀνατρέψοντας] Ita Lib. P. et MSS. Leid. Ed. Ald. δαιμονοῦντας, κἀνατρέψαντας. *Musg.*

903. Male Grotius et Kingius τοῦ 'γαθοῦ ex pravis codicibus. Articulus cum ᾰ, brevi semper in ᾱ longam coalescit. *Por.*

Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ] *Homericum* illud expressit — Iliad. α. v. 576. ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. Vid. *Scholiast.* et *Supplic.* v. 198. *Barnes.*

Perperam Grotius edidit τοῦ 'γαθοῦ. Frequentia sunt apud Eurip. et alios talia τἀγαθοῦ, τἀγαθῷ, τἀνδρός. Laudat h. l. Eustath. ad Iliad. p. 117, 1. et monet, obversata Euripidi esse verba Homeri Il. α. 576. — ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. In hac similibusque formulis κρεῖσσον est i. q. μεῖζον. v. Valck.

Ἐπεὶ — τἀγαθοῦ] Hic versus excidit in D. errore scribæ, qui oblitus erat cum

Μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
Ἀλλ'· οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
Πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις
Πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας·
Ἄπειμι, χαίρεθ'. εἷς γὰρ ὢν, πολλῶν μέτα,
Τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;
ΚΡ. Ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ. ΤΕΙ. Μὴ 'πιλαμβάνου.

Una restat alia ratio salutis.
Sed: non enim est mihi tutum hoc dicere,
Acerbumque est summam rerum habentibus,
Urbi exhibere pharmacum salutis.
Abeo, valete. Unus enim cum multis,
Quod futurum est, si oportet, patiar: quod enim faciam?
Cre. Mane hic, senex. *Tir.* Ne me prehendas.

P. τοῦ ἀγαθοῦ, ἔστιν ἄλλη μία μέθοδος, καὶ ἐπίνοια σωτηρίας. ἀλλ' οὐκ ἀκίνδυνον, οὔτ' ἐμοὶ τόδε εἰπεῖν, καὶ λυπηρὸν τὸ σύμβαμα τῶν κλήρων τοῖς κεκτημένοις τὴν δυστυχίαν, ὥστε παρασχεῖν τῇ πόλει θεραπείας φάρμακον, ἀπελεύσομαι, χαίρετε. εἷς γὰρ ὢν καὶ αὐτὸς

S. Ὅμηρος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. Il. α. 756. 906. "Πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτη-"μένοις] Εὐτυχίαν, τὸ ἐκ τοῦ αὐτομάτου προσπίπτον. Ἔστι δὲ φησὶ λυπηρὸν τοῖς εὐτυ-"χοῦσι δεσπόταις τὸ δοῦναι φάρμακον τῆς σωτηρίας τῇ πόλει." 910. Μὴ 'πιλαμβάνου] Μὴ κατασχέ με. 911. Τί φεύγεις] Διὰ τί σπουδάζεις ἀπέρχεσθαι. Ἡ τύχη σ' ἀλλ' οὐκ ἐγὼ] Ἡ εὐτυχία φεύγει σε ὡς δυστυχοῦντα, οὐκ ἐγώ· ἤ, ἡ δυστυχία φεύγει σε, καὶ οὐκ ἐθέλει ἐμφανισθῆναι σοι, οὐκ εὖσα ἐμὲ εἰπεῖν σοι φανερῶς αὐτὴν, ἵνα μή σε λυπήσω.

ab initio novæ paginæ ponere. Nam pagina versa finitur versu 902. *Beck.*

905. οὔτ' ἐμοὶ D. ut et Br. *Beck.*

906. Heath. probat interpretationem Kingii: *Acerbumque illis, quos hæc fortuna manet.* Τύχη non significat imperium, potentiam, aut prosperam fortunam, nisi ubi reliquæ orationis series ita accipi jubet. v. Eustath. ad Homer. p. 651. Pergit Heath.: "Interpretatione hac sua parum contentus Kingius duo objicit. Primo, quid mirum, si acerbum sit patri filium immolare? At quare mirum quiddam a Tiresia exspectaret ipse? Ille quidem, quæ res et occasio postulabant dicere contentus, duas silentii sui causas affert; primam, sibi ipsi parum tutum videri ea, quæ opus erat, proloqui; alteram, inutile etiam ac frustra futurum verisimile esse; eos enim, in quos fortuna ista cadebat, acerbum existimaturos propria calamitate salutem publicam stabilire. Quid hic frigidum sit, non sane video. Secundo objicit Kingius, non liquere ex hac versione, cur timeret vates, curque diceret, non tutum fore sibi, si oracula prodat. At quid si non adeo id liquere voluerit ipse poëta? Fabulæ certe plurimum intererat, Creontem non statim agnoscere, se a vate designari, suamque rem agi; si hoc enim nosset, vatem urgere non ultra perstitisset, filium Menœceum, dum oracula pronuntiabantur, præsentem non retinuisset, atque adeo neque ipse filius se pro patriæ salute morti sponte devovendi opportunitatem esset nactus."

τε omittit D. *Beck.*

909. ἢ χρὴ ex conjectura Valckenærii edidit Brunckius, cui aliquatenus favet Cant. ἣ χρή. Schol. in R. Αἰσχύλος· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον, scilicet Theb. 269. Paullo ante πικρὸν δὲ MSS. quidam, et 905. οὔτ' Grot. Brunck. D. fortasse alii. *Por.*

Imitatur Æschylum Sept. c. Theb. 269. Σιγῶ σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. Dubitatio εἰ χρὴ dedecet vatem, unde

ΚΡ. Μεῖνον· τί φεύγεις μ'; ΤΕΙ. Ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
ΚΡ. Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
ΤΕΙ. Βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσει τάχα.
ΚΡ. Καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω;
ΤΕΙ. Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, καὶ σπουδὴν ἔχεις;
ΚΡ. Εἰς γὰρ τί μᾶλλον δεῖ προθυμίαν ἔχειν;

Cre. Mane: quid fugis? *Tir.* Fortuna te fugit, non ego.
Cre. Dicito salutem civibus et urbi.
Tir. Tu *modo* quidem vis: sed mox non voles.
Cre. Quomodo vero non volo servare terram patriam?
Tir. Vis igitur audire, et studes?
Cre. Ad quid enim majus me promptitudinem oportet habere?

P. μετὰ πολλῶν Θηβαίων ἀπολοῦμαι· τοῦτο γὰρ εἵμαρται. ἐπίσχες σεαυτὸν, ὦ πρέσβυ, καὶ καρτέρησον. μή μου ἅπτου. περίμεινον, τί φεύγεις; ἡ ἀγαθὴ τύχη σε φεύγει, οὐκ ἐγώ. εἰς γὰρ τί μᾶλλον δεῖ προθυμίαν ἔχειν; ——— ἄκουε δὴ τῶν ἐμῶν μαντευμάτων τὴν μέθοδον,

S. 927. "Βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσῃ τάχα] Θέλεις, φησὶ, νῦν ἀκοῦσαι, ταχέως βουλήσῃ μὴ ἀκηκοέναι τὸ μέλλον σοι γένεσθαι. τουτέστιν οὐκ ἀρέσει σοι ἡ ἀκοὴ, ἀλλ' εὐθέως μεταμεληθήσῃ ἐπὶ τῇ ἀκοῇ. Νῦν ἀκοῦσαι ἐπείγῃ, ἐπειδὰν δὲ ἀκούσῃς ἅπαξ, οὐ μὴ θελήσεις πάλιν ἀκηκοέναι." 914. Καὶ πῶς πατρῴαν] Ἢ πρὸς τὸ πῶς στίξας τὸ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν, ἢ τὸ πᾶν κατ' ἀπόφασιν. Σῶσαι] Κινδύνων ῥύσασθαι. 916. "Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;] Ἀντὶ τοῦ εἰς ποῖον ἄλλο, οἷον, περὶ οὐδὲν ἄλλο δεῖ

Valcken. mavult ᾗ χρή. εἰ χρὴ est *si decet*, ᾗ χρὴ, *quomodo* vel *sicuti decet.*—Τί γὰρ πάθω, *quid enim agam*, est formula eorum, quos invitos natura vel fatum, vel quæcunque alia cogit necessitas. V. omnino Valck.

ᾗ χρὴ cum Valck. scripsit Brunck. τί γὰρ πάθω; Gl. Cod. D. τίνα γὰρ διάθεσιν, ἤγουν τί γὰρ ἵνα ποιήσω. *Beck.*

911. μ' addunt Leid. sec. K. M. R. *Por.*

Valck. e cod. Leid. 2. edidit τί φεύγεις μ'—vulgo μ' deest. Μεῖνον· τί φεύγεις etiam alibi sic leguntur. Sequentia ἡ τύχη σ' οὐκ ἐγὼ alii ex Eurip. expresserunt. v. Valck. In his τύχην significare fortunam adversam, non prosperam, observat. Heath. Discedente enim Tiresia et oraculis suppressis, salvus erat Menœceus, ac proinde fortuna adversa Creontem ejusque familiam fugiebat.

τί φεύγεις μ' Brunck. edidit cum Valck. e Leid. cod. In D. et membr. pronomen deest. *Beck.*

912. πολίταις] An πολισταῖς, *principibus civitatis. Mvsg.*

914. θέλων ex membr. Brunckius, et sic M. R. *Por.*

θέλων Br. scripsit e membr. idemque post καὶ πῶς etiam interrogationis notam posuit. *Beck.*

916. τί μ' ἄλλο Ald. et codices nonnulli, sed plures, τί μᾶλλον. Grotius τί μ' ἄλλοι. *Por.*

Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο] Alias τί μᾶλλον; sensu æque salvo; et ita *Scholiast.* videtur legisse, et contra MS. fidem. *Barnes.*

μᾶλλον cod. Flor. et Leid. 2. ut paraphr. improbante Valck. et Heath. Kingius instat, et monet, ad multas res alias promtum esse debuisse Creontem, v. c. res sacras, liberorum educationem. At hæc non sunt ejus nec temporis, nec loci, ideoque tunc deliberari de iis non poterat.

τὶ μᾶλλον δεῖ D. *Beck.*

μ' ἄλλο] Kingius μᾶλλον, atque ita unus et alter MS. *Musg.*

ΤΕΙ. Κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
Πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
Ποῦ 'στὶν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν;
ΚΡ. Ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.
ΤΕΙ. Ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
ΚΡ. Ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
ΤΕΙ. Βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;

Tir. Audies igitur jam mea oracula.
Sed prius hoc certo cognoscere volo,
Ubinam sit Menœceus, qui me huc adduxit?
Cre. Ille non procul abest: prope vero te astat.
Tir. Abeat nunc procul a meis oraculis.
Cre. Filius ex me natus tacebit, quæ oportebit.
Tir. Vis igitur, ut eo præsente tibi hoc dicam?

P. ἅ τινα ποιοῦντες σώσαιτ' ἂν τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων· χρεία ἐστὶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος σφάξαι τὸν σὸν παῖδα τοῦτον τὸν Μενοικέα, ἐπειδὴ τὴν εὐτυχίαν τῆς πόλεως αὐτὸς ἀναζητεῖς.

S. "σπουδὴν ἔχειν πλείονα," ἢ περὶ τὸ σώζειν ἕκαστον τὴν πατρίδα· καὶ Ὅμηρος, "Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνασθαι περὶ πάτρης." Il. μ. 243. 917. Κλύοις ἂν ἤδη] Ἄκουε δὴ νῦν. 919. Ἐπάγειν] Λέγεται, ὅταν ἕτερόν τις λόγον εἰπὼν, εἶτα ἐπ' ἐκείνῳ ἕτερον ἐπάγῃ, καὶ ὅταν ἄγῃ τίς τι κατά τινος. καὶ Ἐπάγεται λόγος, ἕτερος ἐφ' ἑτέρῳ δηλονότι. Ἐπάγεται δέ τις δοῦλον ἐπὶ ἐνεργείας, ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἄγει. 920. Ἄπεστι] Τὸ ἀπεῖναι καὶ τὸ ἀφίσταναι, καὶ ἐπὶ τόπου λέγεται, καὶ ἐπὶ πράξεως, καὶ * ἐπὶ πράγματος, δηλοῦσι δὲ τὸ κεχωρίσθαι μόνον, οὐκ ἔτι δὲ καὶ τὸ διάστημα † ὅτι μακρὸν ἢ βραχύ. 923. Βούλει παρόντος] Τὴν διήγησιν ἔδει, φησὶ, μὴ ἀντικρὺ τοῦ Μενοικέως λέγειν, ἤτοι τὰ περὶ τῆς σφαγῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ὥσπερ καὶ ἑτέρωθι ποιεῖ, ‡ Δεῦρ' ἔλθ' ἐς οὖς σοι. λέγοι δ'

* In Cod. D. inseritur ἔτι, et mox idem Cod. exhibet, τὸ κεχωρῖσται (sic) μόνον, οὐκέτι δέ. *Beck.*

† Ὅτι] Ὅτι in cod. Leid. recte deest, auctore Valck. *Beck.*

‡ Verba Δεῦρ' ἔλθ' ἐς οὖς etc. sunt Eurip. in Ion. 1519. Mox γενναῖόν ἐστι. (B.)] In antiquis edd. erat γενικὸν ἐ. hinc Valck. cumque eo M. dedit γεννικόν. *Beck.*

917. κλύεις D. sed οι superscriptum. *Beck.*

918. μαθεῖν σαφῶς Cod. Flor. Mox in eodem cod. ἀπήγαμεν. Forte librarius legerat ἀπήγαγεν perperam, monente Valck. *Beck.*

920. δέ που Flor. *Por.*

Flor. cod. Οὐδ' οὐ μακρὰν ἄπ. πλ. δέ που, scribi potuit: Ὅδ' οὐ μακράν γ' ἄπεστι, πλησίον δέ που. Valcken. Sed Heath. lectionem cod. Flor. πλ. δέ που ineptissimam appellat, prodere eam hominem incertum, an Menœceus revera aderat, necne, credentem tamen eum non longe abesse. Tale igitur responsum percontationi et scopo Tiresiæ minus satis fecisse.

In Cod. D. ad πλησίον δέ σου adnotatur: ἔστι δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ἄπεστι ἀπὸ κοινοῦ ἁρμόζει. *Beck.*

921. δὴ pro νῦν M. Mox 922. τοῦτο Ald. Grot. et pars codicum, sed satis multi recte τούτου. *Por.*

922. Valck. conjicit: Ἐμὸς πέφυκε παῖς· ἃ δεῖ σιγήσεται. *Beck.*

923. Etiam cod. Flor. τοῦτο Valcken. confert Soph. Œd. Tyr. 91. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν, Ἕτοιμος εἰπεῖν. *Beck.*

τούτου] Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τοῦτο. *Musg.*

925. Valck. cum Barn. ad Heraclid. 237. edidit hic et v. 1442. δή νυν pro vulgato δὴ νῦν. νυν est i. q. οὖν, et δὴ est formula obsecrantis, *audi igitur, quæso.*—

ΚΡ. Κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
ΤΕΙ. Ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδὸν,
Ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
Σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ᾽ ὑπὲρ πάτρας
Σὸν παῖδ᾽, ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
ΚΡ. Τί φῄς; τίν᾽ εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
ΤΕΙ. Ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾷν.

Cre. Audiens enim voluptatem capiet ex re tam salutari.
Tir. Audi igitur nunc oraculorum meorum viam,
Quæ facientes servabitis Cadmeorum urbem.
Mactari a te Menœcea hunc oportet pro patria
Filium tuum, quandoquidem hanc fortunam ipse arcessis.
Cre. Quid ais? cujusmodi sermonem hunc dixisti, o senex?
Tir. Ut res ferunt, et hæc oportet te facere.

P. τί λέγεις, τίς ἐστὶν ὁ λόγος οὗτος, ὃν εἶπας, γέρον; ἄλλο τι οὐκ ἔστιν εἰς σωτηρίαν τῆς πόλεως. ὅπερ ἐστι, τοῦτο καὶ ἀνάγκη σε δρᾶν. —— οὐ κλύω, οὐκ ἀκούω, φθειρέσθω, οἰμωζέτω ἢ

S. ἄν τις, ὅτι γενικόν ἐστι τὸ πρόσωπον, καὶ φιλόδοξον, ὡς καὶ τὴν ψυχὴν προέσθαι ὑπὲρ εὐκλείας. 925. Θεσφάτων] Θέσφατα, θεσπίσματα, * χρησμοὶ, τὸ αὐτὸ, ἐλέγοντο δὲ ἐπὶ θεῶν· Μαντεῖαι δὲ καὶ μαντεύματα ἐπὶ μάντεων ἀνθρώπων. 927. Σφάξαι Μενοικέα] Ὁ Μενοικεὺς Κρέοντος ἦν υἱὸς βασιλέως Θηβῶν· πολεμουμένης οὖν τῆς ἰδίας πατρίδος τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν καὶ τοῦ στρατοῦ Πολυνείκους, ἐχρησμοδότησε Τειρεσίας μάντις ὢν, παραυτὰ παύσασθαι τὸν πόλεμον, καὶ ἔσεσθαι αὐτοῖς νίκην, εἰ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν αὐτοχθόνων, τῶν ἀναδοθέντων ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὶς ἑαυτὸν δῷ πρὸς ἀναίρεσιν. μαθὼν τοῦτο ὁ Μενοικεὺς, καὶ θέλων ἐλευθερῶσαι τῆς πολιορκίας τὴν πόλιν, δέδωκεν αὐτὸν εἰς ἀναίρεσιν, δίχα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρέοντος, καὶ στὰς ἐπ᾽ ἄκρων τῶν τειχέων ἔσφαξεν ἑαυτὸν εἰς σκοτεινὸν φωλεὸν τοῦ δράκοντος, ἔνθ᾽ ὁ μάντις ἐξηγήσατο. Σφάξαι] Ὁ ἐνεστὼς σφάζω, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σφάττω λέγεται, ὡς τὸ βράττω, καὶ τὸ ἁρμόζω ἁρμόττω. 929. Τί φῄς] Γράφεται καὶ οὕτως, "Τί φῄς; ἐμὸν παῖδ᾽ ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις;"

* In Schol. ad h. l. in Cod. D. καὶ ante χρησμοὶ legitur. *Beck.*

Usum voc. ὁδὸς illustravit Kuster. ad Arist. Eqq. 1012.

δή νυν edidit Brunck. *Beck.*

927. δεῖ ὑπὲρ πάντας D. *Beck.*

Heath. notat Kingium, quod τύχην reddiderit *victoriam.*

ἐπεὶ pro ἐπειδὴ D. *Beck.*

929. τί φῄς; ἐμὸν παῖδ᾽ ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις; varia lectio apud Scholiasten. *Por.*

Τί φῄς; τίν᾽ εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;] Mirum est, quod hic loci *Scholiastes* aliam lectionem memorat hujus versus toto cœlo diversam, quæ ita se habet:

Τί φῄς; ἐμὸν παῖδ᾽ ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις;

Ita *Ion.* v. 743. Ubi vulgo hic versus legitur:

Ἃ μὴ γένοιτο δ᾽, εἴ τι τυγχάνοι κακόν.

Stobæus illius loco legit: Εἰ δ᾽ ἄρα συμβαίνοι τε δυσχερέστερον. Ubi tamen, ut id obiter notem, (ἄρα enim non est hujus loci) γὲ, vel tale quid, interserendum est post ἄρα, ut versus sibi constet. Ita sæpe fit, de antiquis auctoribus, ita de nonnullis S. Scripturæ locis observare licet. *Barnes.*

930. Ἅπερ πέφυκε non significare possunt, *ut res ferunt*, vel *ita nempe res sunt.* De rebus, *quæ fieri solent*, sive *natura sunt* ad hoc illudve *comparatæ*, dicitur ταῦτα πέφυκε. Sed hoc non convenit fato, deorumque decretis, quibus erat in re non legitima Creonti tamen obtemperandum. Quibus probata fuerit lectio

ΚΡ. Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνωι κακά.
ΤΕΙ. Σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
ΚΡ. Οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
ΤΕΙ. Ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' ὡὐτός· ἐκνεύει πάλιν.
ΚΡ. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.

Cre. O multa mala parvo tempore affatus.
Tir. Tibi quidem, sed patriæ magna et salutaria.
Cre. Non percepi, non intellexi, valeat urbs.
Tir. Vir iste non amplius idem *est*: sententiam retractat iterum.
Cre. Lætus abi: nihil enim opus est mihi tuis oraculis.

P. πόλις. ἀνὴρ ὅδε οὐκ ἔτι μένει ὁ αὐτὸς, ἐκκλίνει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. χαίρων ἄπιθι· οὐ γὰρ χρεία

S. 931. Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ] Τῷ βραχεῖ ἐναντίον τὸ μακρὸν, τῷ δὲ ὀλίγῳ τὸ πολύ. 932. "Σοίγε] Σοὶ μόνῳ κακά· τῇ γὰρ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια. 933. Χαιρέτω πόλις.] Οὐ κλύω, οὐκ ἀκούω. Ὀφείλων εἰπεῖν, ὅτι, ὡς θέλει, πραττέτω ἡ πόλις, τὰ κατ' αὐτὴν ὡς θέλει οἰκονομείτω· ὁ δὲ εὐφημοτέρῳ χρησάμενος λόγῳ, ὡς ἐν εὐχῆς σχήματι, Χαιρέτω, φησὶν, ἤγουν ἐν χαρᾷ ἔστω. Σύνηθες δὲ τοῖς κοινοῖς, τὸ παραιτεῖσθαι ἕτερον καὶ χαίρειν λέγειν ἐᾷν, εἰ δι' αὐτὸ βλάβη εἰς ἕτερον ἀνακύπτοι μεῖζον. 934. Οὐκέτ' αὐτὸς] Τὸ αὐτὸς χωρὶς μὲν τοῦ ἄρθρου ἀναφορὰν δηλοῖ μόνον· μετὰ δὲ τοῦ ἄρθρου ἐνίοτε μὲν ἀναφορὰν, οἷον ὁ δεῖνα ἐποίησε τόδε, ὁ αὐτὸς ἐποίησε καὶ τόδε. ἐνίοτε δὲ ταυτότητα, ἤγουν ὁμοίωσιν ἀπαράλ-

versus præcedentis a Schol. memorata: ii hic forte corrigent Εἴπερ πέφυκε, scilicet σὸς παῖς, *siquidem tuus est filius, idcirco hoc tibi subeundum.* Sed versus præcedens videtur ita, ut vulgatur, servandus, et noster ita legendus: Ἅπερ πέπηγε, ταῦτα. κ. σ. δ. *Quæ quidem fixa* (firmiter constituta) *sunt, ista facere te necesse quoque est.* — τί φῄς; τίν' εἶπας μῦθον, et similia, sunt perturbatorum hominum et stupentium. Heath. quærit locum, quo πεπηγέναι sit *firmiter constitutum esse.* Idem v. 929. φὴς sine iota subscr. scribit. Reiskius conjicit ἅπερ πέφαγκα (a φαίνω), vel πέφηκα (a φημὶ), *quæ demonstravi,* aut *quæ dixi, ea necesse est fieri.*

Ad verba ταῦτα κἀν. σε δρᾷν in D. adscriptum: ἤγουν ἄλλο τι οὐκ ἔστιν εἰς σωτηρίαν τῆς πόλεως. ὅπερ οὖν ἔνεστι, τοῦτο καὶ ἀνάγκη σε δρᾷν. *Beck.*

Lego:

ἅπερ πέφυκ' ἔτ' ἄλυτα, κἀνάγκη σε δρᾷν.

Phanocles apud Clement. Alex. Lib. 6.

ἀλλὰ τὸ μοιράων νῆμ' ἄλλυτον οὐδέπη ἔστιν
ἐκφυγέειν ——

vid. et Soph. Electr. v. 232. *Musg.*

932. μεγάλη σωτηρία D. *Beck.*

933. Ad χαιρέτω in D.: ὅτι ὡς θέλει, πραττέτω ἡ πόλις, τὰ κατ' αὐτὴν οἰκονομείτω, ὡς θέλει. ὁ δὲ εὐφημοτέρῳ χρησάμενος λόγῳ, καὶ ἐν εὐχῆς σχήματι, χαιρέτω, φησὶν, ἤγουν ἐν χαρᾷ ἔστω. σύνηθες δὲ τοῦτο καὶ τοῖς κοινοῖς, τὸ παραιτεῖσθαι ἕτερον, καὶ χαίρειν λέγειν ἐᾷν. *Beck.*

934. οὐκ ἔτ' αὐτὸς Ald. et MSS. Articulum addi jussit Valckenærius. *Por.*

Valck. emendat: — οὐκ ἔθ' ὡὐτὸς, *non amplius idem est.* Neque enim αὐτὸς, nisi cum articulo conjunctum, significat *idem,* sed pro ὁ αὐτὸς Attice scribitur ὡὐτός. v. Valck. πάλιν hic esse *retrorsum* censet Reisk.

οὐκ ἔθ' ὡὐτὸς cum Valck. scripsit Br. *Beck.*

935. Ald. et MSS. quidam θεσπισμάτων ex 917. *Por.*

Οὐ γὰρ σῶν με δεῖ θεσπισμάτων] Hæc referuntur ad v. 917. Κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων. De Syntaxi vid. *Hippolyt.* v. 492. *Æmilius Portus* nugatur: δεῖ enim semper cum genitivo *Rei,* et aliquando etiam cum *Personæ* accusativo. *Barnes.*

Valck. suspicatur, θεσπισμάτων huc venisse e v. 917. Proprie μαντεύματα et θεσπίσματα differunt v. Schol. ad v. 925.

Pro θεσπισμ. in D. μαντευμάτων, atque ita etiam Brunck. e membr. edidit. *Beck.*

ΤΕΙ. Ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;
ΚΡ. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός.
ΤΕΙ. Τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.
ΚΡ. Σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους.
ΤΕΙ. Ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.

Tir. Num veritas *ideo* periit, quia tu infelix es?
Cre. Oro te per genua et per venerandam canitiem.
Tir. Quare mihi supplicas? non mollienda postulas mala.
Cre. Tace; ne dicas civibus hunc sermonem.
Tir. Jubes me injusta facere? non tacebo.

P. μοί ἐστι τῶν σῶν μαντευμάτων.— ὦ Τειρεσία, προσπίπτω σοι κατὰ τῶν γονάτων, ἢ ἕνεκα, καὶ τῆς τιμίας τριχὸς ἕνεκα· τί προσπίπτων αἰτεῖς με; δυσκολῶς φυλαχθῆναι, ἤγουν

S. λακτον, οἷον ὁ δεῖνα ὁ αὐτός ἐστι τῷ δεῖνι. καὶ ἀνὴρ ὅδε οὐκέτι ὁ αὐτὸς μένει, ἤγουν ἐνήλλακται τὴν γνώμην, καὶ οὐχ ὅπερ ἦν ἤδη πρὸ τούτου, αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀπαραλλάκτως φυλάττει, ἐνταῦθα δὲ λείπει τὸ ἄρθρον ποιητικῶς. Ἐκνεύει] Μετατρέπεται, ἐκφέρεται τῆς πρόσθε γνώμης. Ἐκνεύει πάλιν] Ὑποστρέφει εἰς τοὐπίσω, ἀναχωρεῖ, ἔξαρνος γίνεται. 936. Ἀπόλωλεν ἡ 'λήθει'] Τοῦτο κατ' ἐρώτησιν ὁ Τειρεσίας φησί. 937. Ὦ πρὸς σὲ] Λείπει τὸ ἱκετεύω σε. Ὦ πρὸς σε γονάτων] Ὦ Τειρεσία, ἱκετεύω σε πρὸς τῶν σῶν γονάτων, καὶ σεσεβασμένου σου βοστρύχου. 940. Ἀδικεῖν κελεύεις] Προτρέπων με δηλονότι μὴ λέγειν τὸ δίκαιον.

μαντευμάτων] Ita MSS. Bodl. Flor. Leidens. unus, et Lib. P. Ed. Ald. *θεσπισμάτων*. *Musg.*

936. ἡ ἀλήθει' Ald. ἡ 'λήθει' alii. Mox τριχὸς γερασμίου e Flor. Brunckius. *Por.*

Valck. cum Kingio dedit: Ἀπόλωλεν ἡ 'λήθει', et confert Soph. Antig. 1210. ἡ 'λήθει' D. ut et Br. ed. Mox σοὶ D. *Beck.*

937. Flor.— καὶ τριχὸς γερασμίου, probante Valck. De Creonte Statius Theb. 10, 619. *Nunc humilis genua amplectens, nunc ora canentis nequicquam reticere rogat.*

τριχὸς γερασμίου inverso ordine edidit Br. *Beck.*

938. αἰτῇ edd. et MSS. fere omnes. ἐστὶν pro αἰτῇ ex conjectura Heathii edidit Brunckius. γῇ Valckenærius. δυσμάλακτ' Musgravius pro δυσφύλακτ'. Pro αἰτῇ Cant. αἰτεῖς. Quid si legamus ἀρκεῖς, eodem sensu, quo Latinum *arces, repellis?* Electr. 1309. οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις; Tragici fragmentum apud Wetsten. Prol. in N. T. II. p. 6. σφαγὰς οἰκτρὰς ἀρκέσαι. *Por.*

Valck. corrigit: δυσφύλακτα γῇ κακά. Vulgatum αἰτῇ nunquam significare posse monet *deprecaris*; et alterum unice hic accommodatum esse: *mala Thebanæ regioni difficulter præcaveri poterunt.* γῇ sæpe dicuntur *Thebæ*, et δυσφύλακτα sunt *quæ difficulter evitari possunt*, ut ἀφύλακτα, *quæ prorsus vitari nequeunt.* Heathio vulgata lectio æque ac Valckenarii emendatio displicet. "Neque enim aut Tiresias infortunia Thebanæ civitati impendentia difficulter præcaveri posse dicere poterat, cum ipse rationem, qua sola præcaveri poterant, modo patefecisset; neque post oraculum editum de publica terræ Thebanæ calamitate sed de ipsius propria, sollicitus erat Creon." Reponit igitur H.: δυσφύλακτ' ἐστὶν κακά, i. e. *Infortunia hæc vix evitanda sunt; statim enim Thebani, divulgato oraculo, ut excidium civitatis avertant, filium tuum, etiam te nolente, immolabunt.*

δυσφ. ἐστὶν κακὰ Brunck. ex emendatione Heath. edidit. In D. ut vulgo, et voci δυσφύλακτ' superscr. δύσκολα σιωπηθῆναι. *Beck.*

δυσφύλακτ' αἰτῇ κακὰ] Excors sit necesse est, qui non solum mala petit, sed etiam mala δυσφύλακτα. Cur enim aliquis petat, quæ, sponte advenientia, ne evitari quidem possunt? Legendum forte δυσμάλακτ', *non facile lenienda.* *Musg.*

939. πολίταις Ald. πόλει δὲ MSS. λέξεις etiam e paucis Brunckius. *Por.*

ΚΡ. Τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς;
ΤΕΙ. Ἄλλοις μελήσει ταῦτ'· ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
ΚΡ. Ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
ΤΕΙ. Ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων.
Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,

Cre. Quid igitur facies mihi? occides meum filium?
Tir. Aliis hoc curæ erit; ego vero dicam.
Cre. Unde vero hoc malum venit mihi et filio?
Tir. Recte me interrogas, et in aciem venis verborum.
Oportet hunc in ipso specu, ubi draco terrigena
Fuit custos fontis Dirces,

P. σιωπηθῆναι δυνάμενα ζητεῖς· σιγᾷν σε αἰτῶ. ἄδικα ποιεῖν με προτρέπῃ; οὐ δυνατὸν ἵνα σιωπήσωμεν. ταῦτ' ἄλλοις ἔσται διὰ φροντίδος, τὸ κτανεῖν δηλονότι, ὑπ' ἐμοῦ δὲ λεχθήσεται. ἀπὸ ποίας αἰτίας τόδε τὸ κακὸν ἦλθεν ἐμοὶ καὶ τῷ παιδί; ἁρμοδίως μ' ἐρωτᾷς, καὶ εἰς ἐξέτασιν ἔρχῃ τῶν ἐμῶν λόγων. πρέπει τόνδε ἐν τῷ φωλεῷ, ὅπου ὁ γηγενὴς δράκων

S. 941. Κατακτενεῖς] Ἀντὶ τοῦ ποιήσοις ἀποκτανθῆναι. 942. Ἄλλοις μελήσει ταῦτ'] Ὁ Τειρεσίας πρὸς τὸ ἀποκτενεῖν ἀπαντᾷ, καὶ φησὶν, ἄλλοις ἔσται τοῦτο διὰ φροντίδος τὸ φονευθῆναι αὐτὸν, ὑπ' ἐμοῦ δὲ εἰρήσεται. 945. "Θαλάμαις] Θαλάμαι, καταδύσεις, θῆκαι, * ἀγ"γεῖα, κεραμεῖα, εἰς ἃ ἐμβάλλεται ἅτινα ἀπόῤῥητα εἰς γῆν τίθεται." 948. Κάδμου παλαιῶν] Λείπει ἡ κατά· ὁ δὲ νοῦς, κατὰ Κάδμου, διὰ τὴν παλαιὰν μῆνιν † τοῦ Ἄρεως,

* Ἀγγεῖα, κεραμεῖα] Valck. mavult ἀγγεῖα κεράμεια. *Beck.*
† Τοῦ Ἄρεος καὶ τοῦ Κάδμου] Τ. Ἄ. κατὰ τοῦ Κ. corrigit King. probante Valck. καὶ θυγατέρα Κ.] Καὶ τὴν θυγατ. Κ. Μ. ex Aug. in quo mox ἀλλαχοῦ δὲ τὰ (forte τὴν Σφίγγα Valck.) ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναι. *Beck.*

Etiam Leidd. 2. et Flor. πόλει δὲ — πόλις sæpe indicat *cives*. v. Valck.

σίγα. πόλει δὲ τ. μ. λ. λ. D. atque sic e membr. et Aug. cod. edidit Br., qui præterea λέξεις scripsit. *Beck.*

πόλει δὲ] Ita recte Kingius ex MSS. Bodl. Ed. Ald. πολίταις, quod me invito hic remansit. *Musg.*

940. σιωπήσαιμ' ἂν Ald. σιωπήσαιμεν ἂν Grot. et plerique codices; quidam mendose σιωπήσωμεν ἄν. *Por.*

Σιωπήσαιμεν ἂν] Quum olim legebatur σιωπήσαιμ' ἂν, ac proinde versus laboraret *Scaliger* quidem σιωπήσαιμι δὴ legebat, alii σιωπήσαιμι ἂν? at *Canterus* σιωπήσαιμεν ἂν longe felicius et εὐστοχωτέρως: ita enim et MS. nostrum legit, quare et ratum esto. *Barnes.*

In cod. Reg. σιωπήσωμεν, quod deterius, judice Valcken. *Beck.*

σιωπήσαιμεν] Ita MSS. Bodl. et Leid. Ed. Ald. σιωπήσαιμ'. *Musg.*

941. κατακτενεῖς D. ut et Br. edidit. *Beck.*

944. κεἰς ἀγ. ἔ. λόγων] Hæc leguntur etiam Androm. 234. similia Med. 546. Suppl. 430. *Beck.*

945. θαλάμοις Ald. θαλάμαις Grot. Flor. Leidd. C. J. K. L. quatuor Bodleiani. Mox 947. φοίνιον multi MSS. *Por.*

Θαλάμαις] Deleo τὸ θαλάμοις, quod male hucusque obtinebat, et lego θαλάμαις, non ob unam rationem, nec ob singularem cujusvis auctoritatem; nam præter quod θαλάμη de brutis animalibus proprie dicitur, θαλάμαι, ζωϊκαὶ καταδύσεις, *Eustath.* θάλαμος de rationalibus, et quod ita MS. nostrum optimæ fidei ex C. C. C. ita alias ipse *Arsenius*; vid. *Scholiast.* ad v. 1024. ubi, quod obiter notandum, δοῦναι γῇ pro γῇ δοῦναι scribitur. Obiter autem notandum, Θαλάμαι quoque proprium nomen esse urbis *Messeniorum*, unde *Tha-*

Σφαγέντα, φόνιον αἷμα γῆι δοῦναι χοὰς,
Κάδμωι παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
Ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
Καὶ ταῦτα δρῶντες ξύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρην.
Χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντί θ' αἵματος
Αἷμ' ἢν λάβηι βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ

Mactatum, dare lætalem sanguinem inferias terræ,
Propter veterem iram Martis contra Cadmum,
Qui terrigenæ draconis ulciscitur cædem.
Et hæc facientes, habebitis vobis auxiliatorem Martem.
Humus vero pro fructu fructum, et pro sanguine
Sanguinem si acceperit humanum, habetis propitiam

P. ἐγένετο φύλαξ τῶν ναμάτων τῆς Δίρκης, σφαγέντα, τὸ ἀπὸ τῆς σφαγῆς αἷμα δοῦναι θυσίας τῇ γῇ, διὰ μηνίματα τὰ παλαιὰ τοῦ Ἄρεως, τὰ κατὰ τοῦ Κάδμου, ὃς Ἄρης ἐκδικεῖ τὸν φόνον τοῦ ἐκ γῆς γεννηθέντος δράκοντος, ὃν ἐφόνευσεν αὐτὸς ὁ Κάδμος· καὶ ταῦτα ποιοῦντες βοηθὸν ἕξετε τὸν Ἄρην. ἡ γῆ δὲ, ἐὰν ἀντὶ καρποῦ, ἤτοι τοῦ δράκοντος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, λάβῃ καρπὸν, τὸν Μενοικέα, καὶ, ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ δράκοντος, αἷμα βρότειον τοῦ Μενοικέως,

S. καὶ τοῦ Κάδμου. ἐπ' ἐκδικίᾳ γὰρ τοῦ δράκοντος ἔτι καὶ νῦν μνησικακεῖ τοῖς περίλειφθεῖσι τῶν σπαρτῶν ὁ Ἄρης, ἐπεὶ μὴ ἤμυνον τῷ δράκοντι γεγονότες ἐξ αὐτοῦ, οὔτε τοῖς ἀδελφοῖς, ἔμειναν δὲ τοῦ Κάδμου φίλοι, καὶ σὺν αὐτῷ ἔκτισαν τὴν πόλιν. ὁ δὲ Ἐχίων καὶ τὴν θυγατέρα Κάδμου ἔγημεν. ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ ταῦτα ὑπὸ Διονύσου πεπονθέναι τὴν πόλιν. "Ἄλλως. Ὁ μὲν Ἄρης, ὡς λέγουσι, φύλαξ ἦν τοῦ δράκοντος, καὶ ἕνεκεν τούτου ὠργίσθη πρὸς "τὸ γένος τοῦ Κάδμου." Κάδμου παλαιῶν] Τὸ Κάδμου κ. τ. λ. οὕτω νόει. ἐκ τῶν παλαιῶν μηνιμάτων καὶ ὀργῶν τοῦ Ἄρεος τοῦ Κάδμου, τουτέστιν ἃ πρὸς τὸν Κάδμον εἶχεν ὁ Ἄρης, φονεύσαντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ δράκοντα. 951. "Χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ] Τοῦ δράκοντος, "ἢ τῶν γηγενῶν. Καρπὸν δὲ πάλιν τὸν Μενοικέα·" ἠλυπεῖτο γὰρ ἡ γῆ, ὅτι τῶν γηγενῶν

lamiatæ; item *Laconiæ*; de quibus *Pausanias* et *Stephanus* περὶ πόλεων. *Barnes.*

θαλάμαις jam ante Barn. restituerat Grot. estque in 2. Leidd. et Flor. Θαλάμη et σηκὸς ab Eurip. inter se permutantur. v. Valck. *Beck.*

θαλάμαις] Ita novem MSS. Ed. Ald. θαλάμοις. vid. supra ad v. 240. *Musg.*

947. Pro φόνιον in Leid. 1. Flor. Cant. φοίνιον, quæ duo sæpe permutantur; hic utrum legatur, nihil refert. Valck. Comma ante, non post χοὰς, locandum; *libationes nomine Cadmi*, ad expiandam cædem. *Reisk.*

948. Κάδμῳ pro Κάδμου est Valckenærii conjectura, qui citat Sophocl. Trach. 668. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων. Adde Nostri Iph. T. 388. τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα Odyss. A. 553. citavi supra ad 351, *Por.*

Valck. corrigit: Κάδμῳ παλαιῶν — ex ira Martis *adversus Cadmum inveterata*. Sic non opus habemus ellipsi præpos. κατά. Solent vero nominibus iidem casus addi, qui verbis, unde nomina ducta sunt, ut h. l. μηνίματα αὐτῷ, quia verbum μηνίειν dativum regit. v. Valck. Cæterum hæc vatis oratio nititur opinione illa, atrocia quædam facinora divinitus etiam in posteris puniri, quæ postea Stoicis placuit, sed ab aliis philosophis repudiata est.

Κάδμῳ cum Valck. scripsit Br. *Beck.*

949. Ὃς γηγενεῖ δράκοντι] Præter *Scholia* vid. *Sophocl.* Antig. et *Ovid.* Metamorph. l. 3. Fabul. 1. *Æmilius Portus* notavit. *Barnes.*

τιμωρεῖ] Gl. cod. D. ἐκδικεῖν ζητεῖ. *Beck.*

950. κτήσασθ' Ald. κτήσεσθ' Grot. cum multis MSS. In Ἄρη et Ἄρην fluctuant codices, ut solent. Posthac, non monito lectore, Ἄρην semper servabo. *Por.*

Κτήσεσθ' Ἄρην] Quum κτήσασθ' olim legebatur, *Æmil. Portus* mavult κτήσεσθ': et *Scaligerianus* Codex κτήσαισθ' et κτήσεσθ' adscriptum habet: sed et MS. κτή-

Γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν
Τοῦδ', ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους,

Terram, quæ quondam vobis auro-galeatam spicam
Spartorum edidit: oportet enim mori aliquem ex genere
Hoc, qui natus sit filius ex maxilla draconis.
Tu vero hic nobis reliquus es ex satorum genere,

P. ἔσται ἵλεως ὑμῖν, ἥτις ἡ γῆ ἀνεδώκε ποτὲ ὑμῖν στάχυν τῶν σπαρτῶν χρυσοπήληκα, ἤτοι ἄνδρας χρυσαῖς περικεφαλαίαις κεκοσμημένους. οὕτω γὰρ ἀνεδόθησαν. δεῖ θανεῖν ἐκεῖνον, ὅστις ὑπάρχει ἐκ τῆς σιαγόνος τοῦ δράκοντος ———

S. σπαρτῶν ἐδέξατο τὸ αἷμα. Χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ] Ἐπειδήπερ ἐκ γῆς καὶ Ἄρεος ὁ δράκων ἦν, οὐ μόνον Ἄρης ἠλυπεῖτο διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. Καρπὸν] Καρπὸς γὰρ γῆς καὶ ὁ Μενοικεὺς, ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντων σπαρτῶν κατάγων τὸ γένος. Baroc. 74. 953. Χρυσοπήληκα] Ἀπὸ μέρους τῆς πήληκος πᾶσαν τὴν ὅπλισιν δεῖ νοεῖν. Χρυσοπήληκα] Τοὺς μετὰ χρυσῆς περικεφαλαίας ἀναδοθέντας γίγαντας. 955. "Ὃς "δράκοντος γένυος] * Λέγεται, Ἐχίονα εἶναι ἕνα τῶν γηγενῶν. ὅτε ἐφόνευσε τοὺς γηγενεῖς "ὁ Κάδμος ἔσωσε πέντε ἐξ αὐτῶν, συνεργῶν τῇ γνώμῃ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὸ κτίσαι τὴν πόλιν, "καὶ αὐτῷ δέδωκεν ὁ Κάδμος πρὸς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ." 956. Λοιπὸς εἶ σπαρτῶν

* Valck. corrigit: Λέγεται, Ἐχ. ε. ἕ. τῶν ε' γηγενῶν, (ὅτε γὰρ ἐφόν. τ. γ., ἔσωσε π. ἐ. α. σ. τ. γ. τ. Ἀ. ε. τ. κ. τ. π.) ᾧ καὶ δέδωκεν etc. *Beck.*

σεσθ' legit, *Schol.* ἕξετε. Quare et hoc ratum esto. *Barnes.*

κτήσεσθ' etiam Leid. 2. v. Valck.

ξύμμαχον ed. Br. Formam Ἄρην exhibent etiam D. et membr. *Beck.*

κτήσεσθ' Ἄρη] Ed. Ald. κτήσασθ' Ἄρην. Priorem vocem emendaverat jam olim ex MSS. Kingius. Sed et secundam ita scriptam exhibent MS. Flor. et alter Vossianus. *Musg.*

951. δ' post χθὼν omittit D. et mox ἀνθ' αἵματος. *Beck.*

953. ἡμῖν dedit Brunckius e membr. et Aug. *Por.*

Χρυσοπήληκα] Ὁ καὶ ἡ χρυσοπήληξ, *Homero* χρυσεοπήληξ, ηκος. Th. πήληξ, Galea: quod notamus, quia *Scalig.* notat υ'. *Duport.*—λυκα; quasi esset χρυσοπήλυξ, υκος, miserando errore. Στάχυν σπαρτῶν ἀνῆκεν] De messe *Cadmea*, ex draconis dentium seminatione orta, vid. *Suppl.* v. 580. Eorum autem nomina, qui ex his superfuere, vid. infra ad v. 956. apud *Scholiasten.* item *Bacch.* v. 540. Item *Apollodor.* l. 3. c. 1. Ex his oriundi omnium *Thebanorum* nobilissimi sunt habiti; unde *Accius* apud *Nonium:* — *ab dracontis es stirpe armata exaratus, genere antiquior.* Vid. *Jani Gulielmi* Verrisimil. l. 3. c. 5. *Barnes.*

χρυσοπήλικα D. cum gl. ἀπὸ τοῦ πήλικος πᾶσαν τὴν ὅπλισιν δοκεῖ λέγειν. Paullo ante in h. v. pro ὑμῖν Br. scripsit ἡμῖν e membr. et Aug. *Beck.*

954. ἀνῆκε D. In v. 957. Br. μητρός. *Beck.*

955. Accius in Phœniss. ap. Nonium: *Ab dracontis stirpe armata exortus, genere antiquior.* cf. Stat. Theb. 10, 607, 662. aliosque a Valck. laudatos. *Beck.*

958. Οἱ σοί τε παῖδες, scilicet ἐκ Σπαρτῶν γένους orti sunt et ἀκέραιοι. Si legeretur Οἱ σοὶ δὲ παῖδες· Αἵμονος—sensus esset: *Tuorum vero liberorum alterum quidem Hæmona nuptiæ impediunt; hic autem sua morte patriam servare poterit;* et οἱ σοὶ παῖδες essent nominativi genitivorum vice positi, ut fit in distributione. *Valck.*

959. Ἠΐθεος] Ita lego pro ἠίθεος, ne amphibrachus sit in quinto loco. Vid. quæ nos ad *Phœniss.* v. 1394. et v. 1397. et v. 1475. etc. *Barnes.*

Cod. Flor. Σφαγὴν ἀπείργουσ'. — Laudat locum hunc Eustath. ad Il. δ. p. 382, 6. ubi observat, ἤθεον dici τὸν ἄπειρον γάμου. ἠίθεος D. *Beck.*

960. Ut hunc versum ut spurium ostendat, multa molitur Valckenærius. ἔχειν λέχος pro *desponsatum esse* improbat. Deinde

Ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς, ἀρσένων τ' ἄπο,
Οἱ σοί τε παῖδες· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
Σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γάρ ἐστιν ἤιθεος·
Κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος·

Purus et ex matre, et ex maribus,
Tuique liberi. Hæmonis sed enim nuptiæ
Cædem *ipsius* prohibent: non enim est cælebs:
Quamvis enim non attigerit lectorum, tamen habet connubium.

S. γένους] Οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν, ὡς Αἴσχυλος φησὶν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, * Πελωρος, Ὑπερήνωρ, καὶ Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ποιεῖ Πενθέα, οὗ ὁ Κλάσας, οὗ Μενοικεὺς, οὗ Κρέων καὶ Ἰοκάστη. Ἄλλως. Ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κάδμου πρὸς τοὺς Σπαρτοὺς παραλειφθῆναι πέντε μόνους, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα Αἰσχύλος λέγει· Οὐδαῖος, Ὑπερήνωρ, Ἀγήνωρ, Ἐχίων, Χθόνιος. ἐξ ἑνὸς οὖν τούτων κατήγετο ὁ πατὴρ τοῦ Μενοικέως, ὁ Κρέων. Ἀνάγκη οὖν, φησὶν, ἑνὸς (l. ἕνα) τῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Cod. Aug. 957. Ἀκέραιος] Καθαρὸς καὶ ἀνεπίληπτος, καὶ ἀληθὴς ἀπόγονος τῶν σπαρτῶν. Ἀρσένων τ' ἄπο] Ἀντὶ ἑνικοῦ τὸ πληθυντικὸν εἶπε, ἀντὶ τοῦ ἀκέραιος καὶ ἀπὸ πατρός. 958. Αἵμονος μὲν οὖν] Ὁ Αἵμων, φησὶν, ὁ πρεσβύτερός σου υἱὸς, διὰ τὸ μεμολύνθαι τῇ μνηστείᾳ. οὐ σφαγήσεται. ἀφθόρου γὰρ ἀνδρὸς χρεία. Γάμοι] Ὁ γάμος ἀντὶ τοῦ ἡ μνηστεία, ἦν γὰρ κατηγγυημένη αὐτῷ ἡ Ἀντιγόνη. 959. Οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος] Ἢ καθὸ ἐμνηστεύσαιτο, ἢ ἐπεὶ, ὡς λέγουσι, λάθρα συνῆλθε, τοῦτο δ' ὡς

* Πέλωρος] Vulgo dicitur Πέλωρ. Quomodo Κλάσας corrigi debeat, Valck. nescit. *Beck.*

εὐνῆς ἥψατ' parum Atticum censet, quamvis exempla ipse attulerit, in quibus ψαύειν γάμων, εὐνῆς θιγεῖν occurrant; nihil enim prorsus, ait, differunt hoc usu γάμος, εὐνὴ, λέχος, λέκτρον. Sed audiamus virum summum iterum ad Hippol. 885. "In versum 953. Phœn. notata mihi satis accurate videbantur disputata; viro Clariss. (Heathio) *levissima sane* videntur; suus cuique gustus est." Non meminerat scilicet ejusdem fabulæ versum 1026. ὄμνυμι τὰν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων. *Por.*

Sententiæ scilicet supplendæ causa jam olim hunc versum Euripideis insertum esse suspicatur Valck. Fraudem insulsa demonstrat, ipso auctore, interpretatio: *Quamvis enim non attigerit lectum, tamen habet lectum.* Kingii versio (*Quamvis enim non maritus, tamen desponsatus est*) fraudem tegit, sed Græcis non respondet. Nec apud Eurip. nec apud alium poëtam Atticum, ἅψασθαι εὐνῆς dicitur, qui mulierem attigit.—Tum quomodo dici poterat Hæmon οὐκ ἤθεος, siquidem virginem non attigerat? Uxorem nondum duxerat Hæmon, neque tamen *Veneris* esse *conjugiique rudem* noverat augur; talis dicitur ἠΐθεος, ἄπειρος γάμου, παρθένος. Hæc Valck. quæ levissima esse censet Heath. qui ita contra eum disputat: εὐνῆς ἅψασθαι est *concubitus attigisse*, quod etsi apud Eurip. alibi non legitur, tamen cum ἅπτεσθαι hoc sensu Græcis frequentetur, non rejiciendum est. Alias etiam repudiandum foret ψαύειν γάμων, quod ap. Eurip. semel tantum (Hipp. 14.) reperitur. Hunc verbi ἅπτεσθαι usum etiam apud Atticos poëtas obtinuisse docet etymologia nominis Epaphi in Æschyl. Prometh. 850. Jam is, cui virgo desponsata est, quare non recte dicatur λέχος ἔχειν, *nuptias habere*, etiamsi nondum consummatas? Eteocles autem jam olim Antigonen Hæmoni dederat. vid. v. 771. Porro vocem ἤθεος significare non, ὅσιον ἀπ' εὐνῆς, sed γάμων ἄπειρον, ostendunt exempla a V. allata. Quomodo autem Tiresiæ constare poterat, Hæmonem Venere jam usum, Menœceum hactenus omnino abstinuisse? *Beck.*

Hunc versum delendum censet Valckenærius, satis levi de causa. Primo dubitat, an εὐνῆς ἅψασθαι recte dicatur, licet εὐνῆς θίγειν, ipso fatente et citante, ab Euripide usitatum sit. Equidem, si scrupulum hunc movisset veterum grammaticorum aliquis, qui usu loquendi linguam didicisset, facile obtemperarem: recentio-

Οὗτος δὲ πῶλος τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
Θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε
Θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν,
Κλεινάς τε Θήβας· τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν.
Τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον, ἢ πόλιν.

Iste vero juvenis huic sacratus urbi,
Si moriatur, patriam terram servabit.
Acerbum vero reditum Adrasto, cæterisque Argivis
Faciet, triste fatum oculis objiciens,
Et inclytas faciet Thebas ; ex duabus igitur sortibus elige
Alteram ; aut enim filium serva, aut urbem.

P. πάνθ', ὅσα παρ' ἡμῶν ἐβούλου μαθεῖν, ἔχεις, ἀντὶ τοῦ ἀκήκοας καὶ κατέχεις. προσδοποιοῦ, θύγατερ, πρὸς τὸν οἶκον· ὅστις δὲ μαντικῇ χρῆται τέχνῃ μάταιός ἐστι. ἢν μὲν γὰρ τύχῃ

S. μάντιν εἰδότα εὐφήμως εἰπεῖν. 960. Λέχος] Ἀντὶ τοῦ γυναῖκα. 961. Τῇδ' ἀνειμένος] Τὸ τῇδε ἀντὶ τοῦ οὕτως, ἢ ἀντὶ τοῦ ταύτῃ, ἵν' ᾖ οὕτως. ὁ μὲν Αἵμων μεμνήστευται τῇ Ἀντιγόνῃ καὶ οὐ καθαρὸς, Μενοικεὺς δὲ ἀνειμένος καὶ ἀπολελυμένος τῇδε καὶ ταύτῃ τῇ πόλει, πῶλος καὶ παρθένος, τουτέστιν ἄνετος διάγων, καὶ γυναικὶ μὴ συνημμένος, θανὼν, ὥσπερ ἔφην, ταύτην σώσειεν ἄν. ἔστι δὲ κρεῖττον τὸ τῇδε, ἀντὶ τοῦ οὕτως. τοῦτο δὲ λόγου δευτέρου. Τῇδ' ἀνειμένος πόλει] Ἀνειμένος τῇ πόλει, ἀντὶ τοῦ * σφαγιασθεὶς καὶ ἱερωθεὶς τῇ πόλει. 963. Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον] Μόνος γὰρ ἐσώθη τῶν στρατηγῶν, διὸ εἶπε νόστον· πικρὸν δὲ, διὰ τὴν λύπην τῶν συστρατευσαμένων. Πικρὸν νόστον] Ἀλγεινὴν ἐπανα-

* Pro σφαγιασθεὶς Valck. vult σφαγιασθησομένος, vel εἰς τὸ σφαγιασθῆναι ἱερωθεὶς τ. π. *Beck.*

rum auribus tantam judicandi subtilitatem non tribuo. Deinde ἔχει λέχος si vertas *conjugem habet*, quæ sane simplicissima interpretatio est, nihil erit, quod criticum vel severissimum offendere debeat. *Musg.*

961. τῇδ' ἀνειμένος πόλει. Heath. vertit: *huic urbi consecratus*, i. e., *pro ea devotus.* Statius Th. 10, 714. 787. laudante Valck. *diis votum juvenem* et *Thebis devotum caput* appellat. *Beck.*

962. Pro γαῖαν Leid. 1. perperam πόλιν. v. Valck.

ἐκσώσοιεν D. *Beck.*

964. μέλεαν Ald. μέλαιναν Grot. cum plurimis codicibus. *Por.*

Μέλαιναν κῆρ'] Ita corrigo μέλεαν, quod *Canterus* legit μελαίαν, et *Sophocleam* vult λέξιν; sed *Homeri* studiosior erat *Eurip.* qui passim habet κῆρα μέλαιναν. Et *Scaliger* atque *Duportus* ita legunt, quin his accedit auctoritas MS. C.C.C. *Duportus* pro βαλὼν etiam λαβών. *Barnes.*

Μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν Heath. reddit: *Oculos eorum fato atro involvens.*

ὄμμασι. D. *Beck.*

μέλαιναν] Ita MSS. Ed. Ald. μελέαν. *Musg.*

966. γὰρ omittit M. unde posses, si tanti esset, legere ἤτοι. *Por.*

ἢ D. *Beck.*

967. Cum Soph. Œd. Tyr. 452. et v. 961. cum Soph. v. 324. comparat Valck. —χρῆται scribi malebant Atticistæ. v. V. *Beck.*

968. χρᾶται Ald. χρεῖται Cant. χρῆ J. Sed χρῆται Schol. Bodleiani omnes, teste Burtono, C. D. K. L. M. R. duo Leidenses, Eustathius ad Il. A. p. 48, 42. (36, 46.) Idem tamen ex Oreste 697. citat χρᾶσθαι ad Od. A. p. 1396. 42. (27, 36.) *Por.*

χρῆται D. ut et Br. *Beck.*

χρῆται] Ita MSS. Bodl. et Leid. cum uno Reg. Soc. Ed. Ald. χρᾶται. *Musg.*

Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
Πρὸς οἶκον· ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
Μάταιος· ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
Πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
Ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
Ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν· Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον

Quæ igitur a nobis *dici poterant*, omnia habes: duc, filia,
Ad domum. Quicunque enim utitur divinandi arte,
Stultus est. Etenim si forte dixerit inimica,
Acerbus est iis, quibus vaticinatur:
Dicens vero falsa propter commiserationem consulentium,
Violat deorum jura. Solum Phœbum hominibus

P. δηλώσας μισητὰ, ἐπαχθὴς ἐγένετο, ἐκείνοις δηλονότι, ὧν χάριν τὰς μαντείας ποιῆται· ψευδῆ δὲ τοῖς χρωμένοις λέγων ὑπὸ συμπαθείας, ἀδικεῖ εἰς τοὺς θεοὺς ψευδόμενος, κρύπτων τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ διάδηλον ποιῶν τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ τὴν δωρεάν. τὸν Ἀπόλλωνα δὲ μόνον πρέ-

S. στροφήν. 964. Μέλαιναν κῆρ' ἐπ. ὀμ. β.] Βαλὼν ἐπὶ τοῖς ὄμμασιν αὐτοῦ κῆρα μέλαιναν, ἀντὶ τοῦ, ἀμαυρώσεως ποιητικήν. 965. Κλεινάς τε Θήβας] Ἐνδόξους, θήσει ἀπὸ κοινοῦ. Τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν] Τούτων τῶν δύο * δυστυχιῶν ἤγουν τὸ καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὸν σὸν παῖδα ἀποθανεῖν, ἑλοῦ, πρόκρινε, ἔκλεξαι τὴν ἑτέραν. ἢ γὰρ τὸν σὸν παῖδα σῶσον καὶ ἄφες καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὴν πόλιν σῶσον, καὶ ἔασον φονευθῆναι τὸν σὸν παῖδα. 967. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν] Ἤγουν τοὺς λόγους πάντας, οὓς ἦν δυνατὸν ῥηθῆναι παρ' ἐμοῦ, ἔχεις, ἀκούσας δηλονότι. 970. Ἐχθρὸς] Καθὰ τὸ Φίλος λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος· οὕτω καὶ τὸ Ἐχθρὸς λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ

* In Schol. ad h. l. pro δυστυχιῶν miram exhibet D. lectionem: δύο στοιχείων. *Beck.*

Hesych. Ἐμπύρια, μαντεῖα, παρὰ Βοιωτοῖς. *Heath.*

969. ἢν μὲν γὰρ Ald. sed γὰρ omittunt multi MSS. *Por.*

Μάταιος. ἢν μὲν ἐχθρὰ] Legebatur hactenus μάταιος· ἢν μὲν γὰρ ἐχθρὰ, et *Joh. Miltonus* τὸ μὲν delebat, quum tamen nulla metri necessitas id postularet: *Amphimacer* enim, aut *dactylus*, non male in tertio loco: sed jam video, in MSS. τὸ γὰρ omitti; quare ita nunc scribimus. *Barnes.*

Deest hic versus in Leid. 2. sed mox ibi pro Πικρὸς legitur Ἐχθρὸς, ut in Cod. Reg. Soc. ap. King. Scripserat forsan Euripides: ἢν μὲν πικρὰ σημ. τ. Ἐχθρὸς κ. ο. α. οἰωνοσκοποῖ (οἰωνοσκοποῖ est in cod. Flor. quam lectionem repudiat Markland. ad Suppl. 898. quod potius esse debuisset οἰωνοσκοποίη)· nisi hic quoque tragicus ad hiatum inter τύχῃ et Ἐχθρὸς vitandum nativum inverterit vocum ordinem. Πικρὸς sæpe indicat τὸν ἐχθρὸν, atque ita etiam a grammaticis redditur. Sed vel ob morum vel ob verborum asperitatem homines dicuntur sæpius πικροὶ, Euripides tamen, nuspiam inimicum appellans πικρὸν, verbis hoc passim tribuit. Recte igitur legeretur πικρὰ σημήνας. Alterum ἐχθρὸς καθέστηχ' ibidem Euripideum est. v. Valck. qui etiam sententiam vatis similibus dictis illustrat.

Post μάταιος punctum est in D. et ed. Br. *Beck.*

ἢν μὲν ἐχθρὰ] Ita MSS. Bodl. Cantabr. et Lib. P. Ed. Ald. ἢν μὲν γὰρ ἐχθρά. *Musg.*

970. ἐχθρὸς MSS. quidam, unde transponere malit Valckenærius, πικρὰ—ἐχθρὸς κ. Deinde e Flor. probat οἰωνοσκοποῖ. *Por.*

οἰωνοσκοπεῖ D. Sed Br. οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ cum membr. retinuit. *Beck.*

972. Φοῖβον—θεσπ. laudat Plutarch. de Pyth. Orac. p. 407. B. ubi pro χρῆν est χρή. Leid. 1. ἐχρῆν. 2. χρῆν cum interpretamento πρέπον ἦν. Sæpe a librariis

Χρῆν θεσπιωδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.
ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
Κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧσσον ἔκπληξις πάρα.
ΚΡ. Τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵγ' ἐμοὶ λόγοι.
Ἐγὼ γὰρ οὔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
Ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.
Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος,

Oportebat vaticinari, quia neminem timet.
Cho. Creon, quid taces, vocem silentio premens?
Etenim mihi non minus quam tibi stupor adest.
Cre. Quid enim dicat aliquis? manifestum quid mea oratio.
Ego enim nunquam eo veniam calamitatis,
Ut cædendum filium addicam civitati.
Omnibus enim hominibus est amans liberorum vita:

P. πει χρησμοὺς διδόναι τοῖς βροτοῖς, ὃς οὐ φοβεῖται τινά. ὦ Κρέον, τί σιωπᾷς, τὴν φωνὴν ἄηχον ἐπισχὼν, καὶ οὐκ ἔτι φθεγγόμενος; κἀγώ σοι οὐδὲν ἧττον συναλγῶ, ἀλλ' οὐ σιωπῆς, βουλῆς δὲ μᾶλλον καιρός ἐστιν· διὸ ἔδει λαλεῖν σε. ἐγὼ γὰρ οὐδέποτε εἰς τοῦτο τῆς συμφορᾶς, ἀντὶ τοῦ εἰς τοιαύτην συμφορὰν, ἀπελεύσομαι, ὥστε παραθεῖναι τῇ πόλει τοῦτον σφαγέντα, ἀντὶ τοῦ ὥστε σφαγιασθῆναι ὑπὲρ τῆς πόλεως. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ὑπάρχει φιλότεκνος ὁ

S. πρὸς ὃν ἡ ἔχθρα. 974. Κρέον, τί σιγᾷς] Ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐ σιωπῆς σοι καιρὸς ἀκούσαντι ταῦτα, ἀλλὰ βουλεύσασθαί τι καὶ πράξαι. Κρέον, τί σιγᾷς] Ἰδὼν ὁ χορὸς ἄφθογγον ὑπ' ἀπορίας Κρέοντα, φησὶ, τί σιωπᾷς· ἀλλ' ἐπειδὴ τοιαῦτα ἤκουσας δεῖ σε βουλεύεσθαι τί πράξειν. καὶ γὰρ κἀγὼ ἀκούσας οὐδὲν ἧττον ἢ σὺ ἐκπλήττομαι, ἀλλ' οὐκ ἡγοῦμαι νῦν καιρὸν ἔχειν τὴν σιωπήν. Σχάσας] Μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας, καὶ ἀποκλείσας. Ἄφθογγον δὲ γῆρυν, ἀντὶ τοῦ ἄηχον. 976. Δῆλον οἵγ' ἐμοὶ λόγοι] Δῆλον ὅτι οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὥστε μὴ προσθεῖναι τὸν υἱὸν τῇ πόλει σφάγιον. Δῆλον] Τουτέστι δῆλοι, ἢ λείπει τὸ πρᾶγμα. δῆλον τὸ πρᾶγμα. 978. " Σφαγέντα] Ἀντὶ τοῦ σφαγησόμενον. 979. Φιλότεκνος βίος] Ἤγουν πάντες γὰρ οἱ ἄνθρωποι φιλότεκνον ζωὴν ζῶσιν ἀντὶ τοῦ μετὰ τοῦ φιλεῖν τὰ ἑαυτῶν τέκνα

permutata sunt χρὴ et χρῆν, et χρῆν non tantum est pro ἔπρεπε, sed etiam pro πρέπει. v. Valck.

τῶν ante θεῶν omisit D. *Beck.*

974. Ultima, ob verbum σχάζειν, excitat Eustath. ad Il. δ. p. 335, 14. Similiter hoc verbum legitur supra v. 464. quem locum laudat Schol. Arist. Nub. 107. Valck. Paullo ante Reisk. hæc: Κρέον (extra versum) ἐν δέοντι σιγᾷς. Colliquescunt secunda et tertia littera vocis δέοντι in unam syllabam, inter scandendum. *Beck.*

975. μὲν pro γὰρ Schol. Leid. pr. μὲν γὰρ Cant. *Por.*

ἧσσον Br. scripsit. *Beck.*

Κἀμοὶ μὲν Leid. 1. In Leid. 2. οὐδὲ pro οὐδέν. *Valck.*

976. εἴπῃ cod. Cant. Vulgatum præfert Valck. Mox Reisk. scribit: δῆλον οἷοί μοι, *liquet per se, quid ego responsurus sim.* Abresch. Auct. Dil. Thuc. p. 225. post λόγοι supplet ποιοῦσιν.

In D. non post εἴποι interpungitur, sed post δῆλον. *Beck.*

977. Valck. mavult: Ἐγὼ μὲν οὔ ποτ' — Sequentia, inprimis v. 981. admiratur Grotius Prolegg. p. 23. paterni velut affectus imaginem pulcherrimam. *Beck.*

978. τόνδε pro παῖδα J. et Paraphrastes, non male. *Por.*

979. πᾶσι D. *Beck.*

980. αὐτοῦ D. *Beck.*

982. βίῳ] Optime Reiskius, βίου. Sic ἐν κακῷ χειμῶνος. Soph. Ajac. 1163. *Musg.*

983. εἰμὶ addit Aldus, sed nesciunt codices. Attici quidem sæpe omittunt, non-

Οὐδ᾽ ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
Μή μ᾽ εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα·
Αὐτὸς δ᾽, ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,
Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
Ἀλλ᾽ εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
Ἀκόλαστ᾽ ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
Φεῦγ᾽ ὡς τάχιστα τῆσδ᾽ ἀπαλλαχθεὶς χθονός.

Neque aliquis suum ipsius filium dederit ad interficiendum.
Ne laudat me quisquam, occidens meos liberos.
Ipse vero, sum enim in maturitate vitæ,
Paratus sum mori, patriæ piaculum.
Verum age, fili, priusquam resciscat tota civitas,
Missis improbis oraculis vatum,
Fuge quam celerrime cedens ex hac terra.

P. βίος, ἤγουν πάντες ἄνθρωποι τὰ ἑαυτῶν τέκνα φιλοῦσι, οὐδέ τις ἂν δοίη τὸν αὐτοῦ παῖδα ὥστε φονευθῆναι. μὴ ἐπαινείτω με τὶς, λόγους εὐλόγους λέγων, τἀμὰ τέκνα συμβουλεύων με κτείνειν. ἐγὼ δὲ θνήσκειν ὑπὲρ πατρίδος ἕτοιμός εἰμι, ἀπολυόμενος αὐτὴν τῶν περιεστώτων κακῶν, ἐν ζωῇ γὰρ ἐγκαίρῳ καθίσταμαι. ἀλλ᾽ ἄγε, ὦ παῖ, πρὸ τοῦ τὴν πόλιν μαθεῖν, τὰ ἀπαίδευτα τοῦ μάντεως ἐάσας χρηστήρια, φεῦγε λίαν ταχέως τῆς χθονὸς ταύτης ἐλευθερω-

S. ἀνύουσι τὴν ζωὴν, τουτέστι φιλότεκνοι εἰσίν. ὅμοιον ὥσπερ ἄν τις εἴποι, ἀμελῆ ζωὴν ζῶ, τουτέστι ἀμελής εἰμι. οὐ γὰρ ἡ ζωή ἐστιν ἀμελὴς, ὥσπερ οὐδὲ φιλότεκνος, ἀλλ᾽ οἱ τὴν ζωὴν ζῶντες ἐν ἀμελείᾳ καὶ φιλοτεκνίᾳ, οὗτοι εἰσὶν εἰκότως ἀμελεῖς καὶ φιλότεκνοι. Cod. D. 980. Δοίη κτανεῖν] Ἤγουν εἰς τὸ κτανεῖν αὐτόν τινα. Ὅμηρον τὸ, ἡδὺς ποταμὸς πιεῖν. 981. Μή μ᾽ εὐλογείτω] Μὴ ἐπαινείτω, καὶ μεγαλόψυχον λεγέτω, εἰ προείμην τὸν παῖδα. 982. "Ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ] Ὥραν καὶ καιρὸν ἔχοντι θανάτου. Ἐγὼ δὲ αὐτὸς] "φησὶν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς τελευτῆς ὑπάρχω, γέρων ὑπάρχων." 983. "Ἐκλυτήριον. "Ἀπολυτήριον, ἴαμα κακῶν, ἀπολύομενος τὴν πατρίδα τῶν περιεστώτων αὐτῇ κακῶν." Ἐκλυτήριον] Ἐλευθερωτήριον, εἰς ἐλευθερίαν, εἰς λύτρωσιν. 985. "Ἀκόλαστ᾽] Ἤγουν τὰ

nunquam tamen addunt, ut supra 494. Hec. 306. *Por.*

θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον] Deleo τὸ εἰμὶ, ut superfluum. Vid. *Gul. Canteri* Novar. Lection. l. 4. c. 1. Et huic favet *Codex Heinsio-Scaligerianus. Duportus* τὸ εἰμὶ retinet, et τὸ θνήσκειν delendum putat, certe alterutrum tolli debet: *Johannes Miltonus Duporti* partes defendit; *Æmilius Portus Canteri*; quibus, videl. *Porto* et *Cantero*, cum *Heinsio Scaligeroque*, nos accedimus. Præterea MS. toties laudatum legit Θνήσκειν ἕτοιμος πατρίδος ἐκλυτήριον. *Barnes.*

Nonnulli viri docti perperam dubitarunt, an εἰμὶ delendum sit, et maluerunt θνήσκειν ejicere. Scripsisse potius potuerat Eur.: Θνήσκειν ἕτοιμος εἰμὶ, γῆς λυτήριον. Sed usurpatur ab Atticis ἕτοιμος, sequente infinitivo, etiam sine verbo εἰμί. v. Valck.

ἐκλυτήριον] Gl. Cod. D. εἰς ἐλευθερίαν, εἰς ἐκλύτρωσιν. *Beck.*

Ed. Ald. θνήσκειν ἕτοιμός εἰμι. Sed εἰμὶ recte omittunt MSS. vid. Dorvil. ad Chariton. p. 49. *Musg.*

985. Plerique codices μάντεως, sed ex meliori Aldus μάντεων, quod ex Statio Theb. X. 717. confirmat Valckenærius: *Non me ulli monitus, nec vatum exorsa furentum Sollicitant, manesque movent; sibi callidus ista Tiresias, natæque canat. Por.*

Pro μάντεων Kingius e codd. suis, quibuscum faciunt 2. Leidd. dedit μάντεως. At vulgatum retinuit Valck., quia illud secutus est Statius Theb. 10, 717. *Non me ulli monitus, nec* vatum exorsa furentum *Sollicitant, manesque movent: sibi callidus ista Tiresias natæque canat.* Præterea pluralis numerus solet in contemtum adhiberi. v. Valck.

Λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας μολών.
Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία·
Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν, τίνα ξένων;

Dicet enim principibus, et ducibus hæc,
Vadens ad septem portas, et ad duces.
Et si anteverterimus, servaberis:
Si vero serus fueris, perimus, occideris.

MENŒCEUS.

Quo fugiam igitur, ad quam civitatem? ad quem hospitem?

P. θείς. λέξει γὰρ τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς ταῦτα, ἐπὶ τὰς ἑπτὰ πύλας καὶ τοὺς λοχαγέτας παραγενόμενος, καὶ ἐὰν προφθάσωμεν, ὑπάρχει σοι σωτηρία· ἐὰν δὲ ὑστερηθῇς, ἀπωλόμεθα, ἀποθανῇ γάρ. ποῦ λοιπὸν φύγω, εἰς τίνα πόλιν, εἰς τίνα τῶν φίλων; ὅπου μακρὰν μάλιστα τῆσδε τῆς γῆς γενήσῃ πρέπον σε λοιπὸν ὅπου πορευθῶ λέγειν, ἐκπληροῦν δ' ἐμέ.

S. "μὴ ὑποπίπτοντα κολάσει, μετ' ἐξουσίας δὲ λεγόμενα, ἢ ἀνεξέταστα, ἀβασάνιστα, τόλμης "γέμοντα." "Ἐάσας] Ἀτελῆ· τολμηρᾷ προπομπῇ." 987. "Λέξει γὰρ ἀρχαῖς] Τοῖς "ἄρχουσι, τοῖς ἡγεμόσι, τοῖς βασιλεῦσιν. Ἤρκει οὗτος ὁ στίχος· ὁ γὰρ ἐπιφερόμενος περιττός ἐστιν, 'Πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών.' ἐπὶ τοὺς στρατηλάτας μολών." 990. Ἢν δ' ὑστερήσῃς] Ἐναντίον τὸ Ὑστερεῖν τῷ Προφθάνειν. 994. Δελφοὺς περάσας] Ἐκ τῶν Δελφῶν δηλονότι· εἰς οὐδὲν δὲ χρήσιμον τοπογραφεῖ· μᾶλλον δὲ αὐτὸν ἐχρῆν σκοπεῖν, ὅπως τῶν πολεμίων παρακαθιζομένων λήσῃ φεύγων ὁ Μενοικεύς. "Πῇ με χρὴ] Ἡ "σύνταξις οὕτως, ἐκ δὲ τῶν Δελφῶν πῇ με χρὴ μολεῖν." 995. "Αἰτωλίδ' εἰς γῆν] Ὄνομα

ἀκόλαστ' Gl. Cod. D. τὰ ἀπαίδευτα, καὶ χωρὶς συστολῆς εἰρημένα. *Beck.*

986. ἀπαλλαγεὶς Ald. Asperas et antiquas formas adamarunt Tragici, ideoque aoristos priores prætulere. Sic habet ἐθρέφθην Noster Hec. 355. θρεφθῆναι ex eadem fabula 600, et κρυφθεὶς ex Orest. 42. citat Eustathius ad Il. E. p. 519, 41. 44. (393, 27, 29.) θαφθεῖσι, quod ex Herodoto ibidem memorat, invenies VII. 228. ἐθάφθη Simonidi restituendum pro ἐκάμφθη apud Athen. III. p. 125. D. In loco supra ex Hecuba laudato τραφῆναι habent J. N. et in textu R. sed hic θρεφθῆναι pro v. l. Duo MSS. Herodoti II. 81. ταφῆναι pro θαφθῆναι. Recte igitur ἀπαλλαχθεὶς ex pluribus MSS. reposuit Valckenærius, sed successu paullo confidentior factus, e Tragicorum reliquiis infelicem illum aoristum exstirpare conatur. Et hoc quidem per metrum fieri potest in Æschyli Agam. 344. et Sophoclis Antig. 428. (422.) quid autem faciet Æschyli Prom. 749. ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν. Male etiam affirmat, ne semel quidem ἀπαλλαγεὶς aut ἀπαλλαγῆναι apud Nostrum inveniri, cum ἀπηλλάγης exstet in Androm. 593. quanquam et illud sine metri jactura mutari poterat. Sed quomodo factum est, ut duo loca hujus ipsius fabulæ 601. 1424. præterviderit? *Por.*

Iones et veteres Attici aoristos primos frequentabant, sed Attici recentiores, emollitam sectantes dialectum, in plerisque secundos aoristos prætulerunt, qui faciliores erant pronuntiatu, et auribus jucundiores. Apud Tragicos veteribus At-

ΚΡ. Ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει.
ΜΕ. Οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
ΚΡ. Δελφοὺς περάσας. ΜΕ. Ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;
ΚΡ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. ΜΕ. Ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ;
ΚΡ. Θεσπρωτὸν οὖδας. ΜΕ. Σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
ΚΡ. Ἔγνως. ΜΕ. Τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται;

Cre. Ubi quam longissime ab hac terra aberis.
Me. Ergo te dicere convenit, me autem facere.
Cre. Delphos transiens — *Me.* Quonam me oportet ire, o Pater?
Cre. In terram Ætolorum. *Me.* Ex illa vero quo fugiam?
Cre. Ad solum Thesprotorum. *Me.* Religiosam ad sedem Dodonæ?
Cre. Scis. *Me.* Quod vero tutamen mihi erit?

P. ἐκ τῶν Δελφῶν περάσας δηλονότι ποῖ με χρὴ ἀπελθεῖν τοὺς Δελφοὺς διαβάντα; εἰς τὴν τῶν Αἰτωλῶν γῆν· ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περάσω; εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσπρωτῶν. εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἵδρυται ἡ σεμνὴ Δωδώνη; τί πρᾶγμα γενήσεται εἰς ἔρυμα, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια γενή-

S. "ἔθνους ἀπὸ Αἰτωλοῦ. ἡ λεγομένη Βόντιζα, ἐπισκοπῆς Ναυπάκτου." 996. Θεσπρωτὸν οὖδας] Εἰς τὴν τῶν Θεσπρωτῶν γῆν, εἰς τὴν νῦν κοινῶς λεγομένην * Δρυνόπολιν, πλησίον δὲ τῆς Δωδώνης χώρας· τοῦτο γὰρ λέγει βάθρα, οἱονεὶ θεμέλιοι καὶ ὅροι. Σεμνὰ] Τὰ σεβάσμια τῆς Δωδώνης θεμέλια φύλαγμά μοι γενήσεταί; ὅ ἐστι, ποία πόλις δεξαμένη με σώσει; Σεμνὰ] Σεμνὰ βάθρα λέγει, ἤγουν σεβάσμια, διὰ τὸ ἐκεῖ Διὸς ἱερὸν καὶ τὴν λαλοῦσαν δρῦν, καὶ μαντευομένην. "Δωδώνης] Δωδώνη τόπος Λευκάδος πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ· "Ὅπου τὰ σεμνὰ τῆς Δωδώνης θεμέλια. Δωδώνα γὰρ ἐγγὺς, Θεσπρωτείας, ἐν ᾗ Διὸς "ἐστιν ἱερόν." 997. Ἔρυμα] Φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια κατὰ τὴν ὁδόν.

* Δρυνόπολιν] Margo cod. Leid. Ἀδριανούπολιν. *Beck.*

ticis usitatæ formæ leguntur, et ap. Eurip. ne semel quidem ἀπαλλαγεὶς aut ἀπαλλαγῆναι occurrit, ἀπαλλαχθεὶς sæpissime. v. omnino V.

ἀπαλλαχθεὶς D. ut et Br. recte edidit. In membr. ἀπαλλαγείς. *Beck.*

ἀπαλλαχθεὶς] Ita novem MSS. Ed. Ald. ἀπαλλαγείς. *Musg.*

988. Rectius omissus fuisset hic versus, judice Valck. et Schol. cod. Aug. *Beck.*

989. Valck. observat, legi etiam posse: Κἄν νιν φθάσωμεν, *quodsi ipsum prævenerimus.* Structuram verbi φθάνειν cum accusativo, etiam cum participio alius verbi, illustrat. *Beck.*

991. ποῦ J. ξένον Cant. M. R. *Por.*

Οὐκοῦν] Τοιγαροῦν, λοιπόν· significat *igitur*, et *non igitur.* *Barnes.*

σοὶ pro σὲ habet D. *Beck.*

994. Post περάσας addunt φεῦγε plerique MSS. cum Aldo. Omittunt πάτερ Grot. C. K. L. Leid. sec. Sed melior videtur Canteri conjectura, ut φεῦγε omittatur; Cant. enim ex recensione tantum addit. ποῖ pro Aldino πῆ plures MSS. *Por.*

Δελφοὺς περάσας φεῦγε. M. ποῖ με χρὴ μολεῖν] Ita hunc versum ex MS. toties laudati auctoritate restituo; cum ante hæc legebatur Δελφοὺς περάσας φεῦγε· πῆ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν. *Scaliger* quidem recte τὸ φεῦγε (quod *Canterus* rejecerat Novar. Lection. l. 4. c. 1.) retinet, et τὸ πάτερ delet, ut et MS. *Barnes.*

Editi veteres:

Δελφοὺς περάσας φεῦγε. M. ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;

Recentiores, cum bona parte MSS. omittunt πάτερ. Sed multo elegantius est

ΚΡ. Πόμπιμος ὁ δαίμων. ΜΕ. Χρημάτων δὲ τίς πόρος;
ΚΡ. Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. ΜΕ. Εὖ λέγεις, πάτερ.
Χώρει νυν, ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
Ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστην λέγω,
Μητρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀποζυγεὶς,

Cre. Deus te comitabitur. *Me.* Unde vero erit copia pecuniæ?
Cre. Ego submittam aurum. *Me.* Bene dicis, pater.
Vade igitur, ut vadens ad tuam sororem,
Cujus primum ubera traxi, Jocasten dico,
Cum essem privatus matre, et avulsus ab ea orphanus,

P. σεται; ὁδηγήσει σε ἡ τύχη. χρημάτων δὲ τίς εὐπορία; ἐγὼ πέμψω χρυσόν. καλῶς λέγεις, ὦ πάτερ. ἀπέρχου δή. πρὸς τὴν σὴν κασιγνήτην Ἰοκάστην ἐλθὼν, ἧς τινος καταρχὰς τὸν μαστὸν ἐθήλασα, τῆς μητρὸς στερηθεὶς, καὶ ὀρφανὸς γενόμενος, προσαγορεύων ἐκείνην, καὶ συνταξόμενος, ἀπελεύσομαι, διατηρήσων τὴν ἐμαυτοῦ ζωήν. ἀλλ' εἶα, σπεῦσον,

S. 998. "Πόμπιμος ὁ Δαίμων] Ὁ ἐνταυθα θεὸς Ζεὺς παραπέμψει σε, χρησμῷ δηλώσας δηλονό-"τι, ὅπου δέοι σταλέντα σε σωθῆναι." Πόμπιμος ὁ δαίμων] Ὀδηγὸς ὁ θεὸς, ὁ Ζεὺς δηλονότι διὰ τῶν αὐτοῦ χρησμῶν. "Χρημάτων δὲ τίς πόρος; Πόθεν ἥξει τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια;" 999. "Ἐγὼ πορεύσω] Σύν σοι ἀποπέμψω, ἀποστελῶ." 1000. "Ὡς σὴν πρὸς] Πρὸς "τὴν σὴν ἀδελφὴν ἀπελθών· πλεονάζει γὰρ τὸ Ὡς. Πρῶτον φησὶ πρὸς σὴν ἀδελφὴν "βούλομαι ἀπελθεῖν, ἥτις με ἔθρεψε στερηθέντα μητρός." Ἄλλως. Ἐκ παραλλήλου, ἡ ἧ εἷς περιττή. 1002. Μητρὸς στερηθεὶς] Ἐναντίως ἱστορεῖ Σοφοκλῆς. μετὰ γὰρ θάνα-

omitti φεῦγε, quod sane a prima manu deesse vidi in perantiquo Codice Parisiis, quem nota B. signare soleo. Itaque, consentientibus Cantero et Valckenærio, ejeci. Pro ποῖ, quod habent MSS. Bodl. et Cantabr. Ed. Ald. πῆ. *Musg.*

πάτερ in Leid. 1. et Cant. deest. — ποῖ etiam Leidd. et Flor. Sophocles Electr. 814. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν. *Valck.*

996. Θεσπρ. οὖδας] Gl. Cod. D. εἰς τὴν γῆν τὴν κοινῶς λεγομένην Δρυνόπολιν, et ad Δωδ. βάθρα adscriptum: εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἵδρυται ἡ σεμνὴ Δωδώνη. *Beck.*

997. τί δῆτ' ἔρυμα Ald. et MSS. quod, cum secunda in ἔρυμα corripiatur, in τί δὴ τόδ' ἔρυμα mutatum vult Musgravius. Sed lenius est, quod ex Valckenærii conjectura cum Brunckio recepi. Deinde totum sermonem a 999. ad 1032. Menœceo dandum vidit Musgravius. In Aldina Creonti tribuitur χώρει νυν 1000, et totus 1004. *Por.*

Brunck. e Valck. conjectura edidit: τί δῆτα ῥῦμα — metri causa, et quia responsio sic optime convenit. *Beck.*

τί δῆτ' ἔρυμα] Valckenærius τί δῆτα ῥῦμα. Poterat melius: τί δὴ τόδ' ἔρυμα, *quæ autem tutela hoc mihi erit? Musg.*

ἔρυμα mediam syllabam brevem habet. —Corrigendum igitur: τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται; Voc. ῥῦμα est Eurip. Heracl. 261. Soph. Ajac. 159. *Valck.*

998. πόμπιμος ὁ δαίμων] Accipiunt interpretes, cum antiqui, tum recentiores, quasi esset προπέμψει σε ὁ δαίμων. Sed si hoc voluit Euripides, minus clare enunciavit; deinde nec responsionem satis ad Menœcei quæstionem accommodavit; denique minime necessarium erat, iter juvenis tam studiose, geographi more, describere, si alio postea mittendus esset. Sed aliud, meo judicio, in animo habuit Poëta: neque Menœceum suum Dodonam ad consulendum oraculum misit, sed ut ibi, sub Dei tutela, vitam securus ageret. Legendum enim, ni fallor: ποίνιμος ὁ δαίμων. *Ultor, qui ibi est, Deus*; i. e. ulciscitur eos, qui asylum ejus violant. *Musg.*

999. *Præbendi suppeditandique* sensu πορίσαι frequentatur, non πορεῦσαι. Possit vulgatæ lectioni favere videri locus Aristoph. Pac. 123. at ibi πορεύσει notat *subvehet me.* Diversa quoque sunt πόρος ὁδοῦ, quod ibi legitur, et πόρος χρημάτων. Hoc indicat *rationem pecuniæ parandæ.*

Προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον.
Ἀλλ᾽ εἶα, χώρει, μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
Κλέψας λόγοισιν, ὥσθ᾽ ἃ βούλομαι τυχεῖν·
Ὅς μ᾽ ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης,

Tanquam salutaturus, ibo et vitam servabo.
Sed age, abi ; ne, quod ad te attinet, tibi ipsi sis impedimento.
O mulieres, quam bene patri exemi metum,
Decipiens eum verbis, ut consequerer, quæ volo ;
Qui ablegat me privans urbem *bona* fortuna,

P. ἄπελθε· μὴ σὺ σαυτὸν ἐμπόδιζε πρὸς τὴν σωτηρίαν. ὦ γυναῖκες, λίαν ἐπιτηδείως καὶ καλῶς ἐξέβαλον τὸν φόβον τοῦ πατρὸς, διὰ λόγων ἀπατήσας αὐτὸν, ὥστε τυχεῖν ὧν βούλομαι· ὅστις ὁ πατὴρ φυγαδεύει καὶ ὑπεξάγει τῆς πόλεως, τῆς εὐτυχίας ἀποστερῶν με καὶ τὴν πόλιν, καὶ φόβῳ δίδωσιν ἐμέ· καὶ συγγνώμης ἄξιον τὸ πρᾶγμα τῷ πατρὶ,

S. τον τοῦ παιδὸς ἡ μήτηρ αὐτοῦ ζῇ, ὡς ἐν Ἀντιγόνῃ φησὶ, "Καὶ μὴν ὁρῶ —— Δάμαρτα τοῦ Κρέοντος." * 1003. Προσηγορήσων εἶμι] Ἀποχαιρετίσω περὶ τοῖς κοινοῖς. Καὶ σώσων βίον] Ἄλλως, σώσων τὴν πόλιν, οὐ γὰρ ὡς ὁ πατὴρ ᾤετο. 1004. Μὴ τὸ σὸν

* Sophoclis verba sunt Antig. 1194. s. qui filium intelligit Hæmona, non Menœcea. *Beck.*

Itaque legendum hic puto Ἔγωγε πορίσω χρυσόν. Valck. qui hunc verbi πορίζειν usum copiose illustrat. Tuetur πορεύσω Abresch. ad Æsch. T. II. p. 31. et explicat ita, ut respondeat nostro *uebersenden.*

Assentitur Prevotus Musgravio, qui omnia hæc inde a verbis, εὖ λέγεις, Menœceo tribuit. *Beck.*

1050. Etiam verba χώρει νυν cum omnibus seqq. Menœceo tribuit Brunck. præeunte Musgr. *Beck.*

1001. Ἰοκάστης Ald. quod defendi fortasse posset, sed nihil opus, cum plerique codices alterum habeant. *Por.*

Ἰοκάστην λέγω] Sic designare solent in Tragœdiis, quem intelligant, ubi paullo obscurius spectatoribus esse poterat. v. Valck.

Ἰοκάστην jam recte scripserat Barn. pro eo, quod olim perperam legebatur, Ἰοκάστης. Est etiam illud in D. mox μητρὸς Br. *Beck.*

Ἰοκάστης Aldinæ lectio est. Sed legendum Ἰοκάστην cum Lib. P. MSS. Leidens. et Flor. quosque viderat Editor Phœnissarum Oxoniensis. *Musg.*

1003. πόλιν σώσων Ald. σώσων πόλιν Grot. quod agnoscit Scholiastes. βίον omnes fere MSS. sed quidam σώσω, quidam σώσων. σώζων membr. σῶσαι Cant. σῶσον J. πόλιν natum ex 1011. *Por.*

Ald. et Bas. 1. πόλιν σώσων. Bas. 2. et deinceps secutæ σώσων πόλιν. Kingium βίον in duobus MSS. invenisse dicit Valck. sed σώσω est in 2. codd. Anglicis et utroque Leid. σώσω βίον recepit V. et monet, alteram lectionem σώσω πόλιν ortam esse e v. 1011. et vel librario vel histrioni deberi.

καὶ σώσω βίον D. atque ita etiam Br. edidit. Idem ex membr. καὶ σώζων affert. Nescio, utrum eædem πόλιν an βίον habeant. *Beck.*

προσηγορήσων] Cum μολὼν jungendum est, non cum εἶμι. μολὼν προσηγορήσων, *cum primum salutatum iero,* εἶμι καὶ σώσω βίον, *ibo scilicet tum, et vitæ consulam.* σώσω pro σώσων in duobus MSS. est; βίον pro πόλιν primus edidit ex octo MSS. Kingius. Editi Vetustiores σώσων πόλιν, ut et male contextus. *Musg.*

1004. Si personarum nomina vere hic adscripta sunt, altera jam vice Creon filium, ut discessum maturaret, admonuit. Quid igitur causæ esse dicemus, cur ipse

Καὶ δειλίαι δίδωσι. καὶ ξυγγνωστὰ μὲν
Γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
Προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο.
Ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν,
Ψυχήν δὲ δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
Αἰσχρὸν γὰρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
Κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,

Et ignaviæ prostituit. Sed ignoscendum est
Seni : res vero mea non meretur veniam,
Proditorem esse patriæ, quæ me genuit.
Ut igitur sciatis, vadam, et servabo urbem,
Animamque dabo, ut moriatur pro hac terra.
Turpe enim est, ut liberi quidem ab oraculis,
Et non coacti necessitate divinitus,

P. τὸ κατ' ἐμὲ δ' οὐδαμῶς συγγνώμην ἔχει, τὸ γενέσθαι προδότην τῆς πατρίδος, ἥτις ἐγέννησέ με. ἵνα οὖν γνῶτε, ἀπελεύσομαι, καὶ σώσω τὴν πόλιν· τὴν δὲ ζωὴν δώσω ὥστε ἀποθανεῖν ὑπερ τῆσδε τῆς χθονός. αἰσχύνης γὰρ ἄξιον, ἐὰν οἱ τῶν μαντευμάτων ἐλεύθεροι, καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν μὴ ἀναγκαζόμενοι, οὐκ ἀναβάλλονται ἀποθανεῖν παρὰ πόλεμον στάντες, καὶ ὑπὲρ τῆς

S. κωλυέτω] Ὅσον τὸ κατὰ σὲ, μὴ γενέσθω κώλυμα. 1013. "Οἱ μὲν] Λείπει τὸ εἰ. εἰ οἱ μὲν "ἄνευ μαντείας μάχονται, οἷον ἐκτὸς, μαντείας ἀπηλλαγμένοι. ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰς μαντείαν "καλούμενοι. αὐτὸς γὰρ ἠναγκάζετο διὰ τὴν μῆνιν τοῦ θεοῦ." 1016. Πάροιθεν] Ἔμπροσθεν. τοπικὸν ἐνταῦθα. λέγεται δὲ καὶ χρονικῶς ἐν ἄλλοις. 1020. "Μὰ τὸν μετ' ἄστρων

prius, nullo rogante aut monente, e scena discedat? Contra cum Menœcei consilium, ex poëtæ rationibus, Choro aperiendum esset, ecquid magis consentaneum, quam ut hic patrem amoliri studeat? quidve adeo aptius, quam ut hæc omnia a fine versus 1009. sub persona Menœcei continuentur? Verum hoc esse ostendit præ aliis v. 1021. qui, Creontis persona deleta, venuste inter se cohæret, cujus tamen partes, ut nunc leguntur, facile videas a se invicem divulsas esse. *Musg.*

1005. s. Expressit Statius Theb. 10, 715. *Fraude patrem tacita subit, avertitque timorem.*

ἠξεῖλον φέβω D. *Beck.*

1006. Ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν] Ὥστε τυχεῖν ἐμὲ, ἃν βούλομαι. De hoc usu τοῦ ὥστε vide quæ nos ad *Ion.* v. 40. *Barnes.*

1007. πόλεως Ald. πόλιν MSS. plerique et Grotius. *Por.*

Πόλιν ἀποστερῶν τύχης] Ita rectissime legit MS. cum ante πόλεως male legebatur conjunctim cum ἐκκομίζει. Pro quo tamen *Scaliger* πολιος legebat, aliquanto curatius. *Barnes.*

Vulgo erat: Ὅς ἐκκομίζει πόλεως, ἀποστ. τ. In Ald. recte erat: Ὅς μ' ἐκκομ. id recepit Grot. et jam dudum ante Barn. e codd. Paris. vulgavit: πόλιν ἀπ. τ. ita etiam in Leid. 2. Cod. Flor. Ὅς μ' ἐκκομίζει, ἀποστερῶν πόλιν τύχης. Valck. Reisk. ita distingui vult: Ὅς μ' ἐκκομίζει πόλεως, *me ex urbe effert, ablegat*, ἀποστερῶν τύχης, nempe aut a communi, τῆς πόλεως, aut τῆς ἐμῆς. *Beck.*

πόλιν] Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. et Grot. Ed. Ald. πόλεως. *Musg.*

1008. Συγγνωστὰ μὲν] *Attice* pro συγγνωστόν. Vid. *Hippolyt.* v. 373. Præcipue autem ad *Herc.* Fur. v. 584. *Barnes.*

Valck. conjicit: Κεἰ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοὐμὸν οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, *et, si vel metus* in patre *senilis veniam meretur excusationis, mihi certe prorsus ignosci non poterit.* Κεἰ sæpe in καὶ abiit.

Brunck. ex ingenio reposuit: καὶ δειλίᾳ δίδωσιν. ἢ συγγν. μ. — quod alterum καὶ invenustum sit. Verbo δίδωσι in D., ut in membr., superscr. ἐμὲ, quam pravam esse interpretationem Br. ostendit, subintelligi ἑαυτόν. *Beck.*

Στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν,
Πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
Ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδοὺς,
Πόλιν τ' ἐμαυτοῦ, δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς
Ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
Μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν', Ἄρην τε φοίνιον,
Ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ

Stantes ad clypeos, non detrectent mori,
Pugnantes pro patria ante turres:
Ego vero patrem et fratrem prodens,
Et urbem meam, tanquam timidus, ex terra
Discedam: ubicunque enim vixero, videbor ignavus.
Non per Jovem, qui est in astris, et Martem cædium autorem,
Qui exortos e terra quondam

P. πατρίδος ἔμπροσθεν τῶν πύργων μαχόμενοι· ἐγὼ δὲ, πατέρα καὶ ἀδελφὸν προδοὺς, καὶ πόλιν τὴν ἐμαυτοῦ, ὡς ἄνανδρος, ἔξω τῆς χθονὸς ἀπελεύσομαι, καὶ ὅπου ἂν ζῶ, κακότροπος φανήσομαι. οὐ ποιήσω τοῦτο, μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆνα, τὸν Ἥλιον φησὶ, καὶ τὸν Ἄρη, τὸν αἴτιον τοῦ ἐμοῦ φόνου, ὅστις τοὺς ἀναδοθέντας ποτὲ ἐκ τῆς γῆς σπαρτοὺς, δεσπότας καὶ

S. "Ζῆν'] Τὸν ἥλιον φασὶ δεσπότην τῶν ἄστρων, τὸν ὄντα ἐν τοῖς ἄστροις θέον." "Ἄρη τε "φοίνιον] Τὸν αἴτιον τοῦ ἐμοῦ φόνου· ὁ γὰρ Ἄρης αἴτιος τῶν σπαρτῶν, δράκοντα καταστή"σας αὐτόθι φύλακα τῆς κρήνης, ἐξ οὗ τῶν ὀδόντων οἱ σπαρτοί." 1021. Ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας] Ἐν Θήβαις ταῖς ἑπταπύλοις τῆς Βοιωτίας λέγεται ὅτι Κάδμος ἢ ἄλ-

1012. ψυχήν τε MSS. quidam. *Por.*

Ψυχὴν δε δώσω D. ut et ex membr. edidit Br. Mox etiam in iisdem libris est ὑπερθανεῖν, ut et Br. habet. *Beck.*

King. e suis codd. quibus accedunt Leidd. et Flor. recte edidit: ψυχήν τε δώσω pro ψ. δὲ δ. Quod hic ὑπερθανεῖν, Libanius de eodem Menœceo T. I. p. 171. D. dixit προαπελθεῖν πατρίδος (πρὸ enim in talibus verbis pro ὑπὲρ usurpatur), sed ὑπερθανεῖν retinuit Gregor. Naz. Carm. iamb. 18, 675. *Valck.*

1013. οἱ μὲν Ald. et major pars codicum. εἰ μὲν Grot. cum aliis. *Por.*

οἱ μὲν θεσφ. ἐλ. D. *Beck.*

οἱ μὲν] Ita MSS. Bodl. et Cantab. cum Ed. Ald. Recentiores Editi εἰ μέν. *Musg.*

οἱ μὲν etiam codd. Leidd. et scholion cod. Cant. Omissa particula εἰ juvenis vigori convenit. *Valck.*

1015. Ὀκνήσουσι] Addendum est τὸ ν in fine, vel vis τοῦ θ sit ἐκτατική. Vide quæ nos ad *Orest.* v. 1550. *Barnes.*

ὀκνήσουσι D. *Beck.*

1016. πατρίδος MSS. duo. *Por.*

πάροιθεν D. *Beck.*

1018. Vir quidam doctus conjecit δοῦλος ὣς, ut v. 637. sed dissimilia hæc sunt. δειλοὶ ap. Hom. et reliquos poëtas dicuntur homines nullius pretii et improbi — v. Valcken.

ὣς non ὡς habet D. *Beck.*

1020. οὐ μὰ τὸν Ald. et codices nonnulli, Kingius ex K. οὐ τὸν, sed μὰ τὸν plures cum Plutarcho T. II. p. 23. B. Deinde Ἄρην τε φόνιον Ald. illud recte. *Por.*

Οὐ τὸν Leid. 2. sed Μὰ τὸν Leid. 1. Flor. et Plutarch. de Aud. poët. p. 23. B. Sententiam in Μὰ τὸν imperfectam ita supplet schol. marg. cod. Leid. 2. οὐ ποιήσω τοῦτο. *Hoc equidem, ita me Jupiter amet, non faciam, sed abeo* — (Heathius sic putat integram, fore constructionem: μὰ τὸν Ζῆνα οὐ φανήσομαι κακὸς, ἀλλ' ἄπειμι, et laudat Arist. Plut. 100. s.) Οὐ interdum adhibetur a jurantibus quarto casui junctum, sed Euripides in senariis ubique negantibus aliquid cum jurejurando tribuit μὰ, vel οὐ μὰ — v. Valck. Reisk. vel legi οὐ μὰ τὸν ἐν ἄστροις Ζῆνα, vel etiam retineri lectionem ed. Aldinæ οὐ μὰ τὸν μετ' ἄστρων jubet; posse enim οὐ aut extra versum

Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
Ἀλλ᾽ εἶμι, καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
Σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
Δράκοντος, ἔνθ᾽ ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
Ἐλευθερώσω γαῖαν· εἴρηται λόγος.
Στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει

Spartos reges hujus terræ constituit.
Sed abibo ; et stans in murorum pinnis summis
Interficiens me ipsum in atrum specum
Draconis, ubi vates jussit,
Liberabo terram : dicta est sententia.
Vado autem, donum mortis non turpe urbi

P. βασιλεῖς τῆσδε τῆς γῆς κατεστήσατο, ἀλλ᾽ ἀπελεύσομαι, καὶ στὰς ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν ἐπάλξεων, καὶ σφάξας ἐμαυτὸν εἰς τὴν θαλάμην τὴν σκοτεινὴν τοῦ δράκοντος, ὅπου ὁ Τειρεσίας διηγήσατο καὶ παρῄνεσε φονευθῆναι, ἐλευθερώσω τὴν γῆν· ἐλέχθη ὁ λόγος· ἀπέρχομαι

S. λος τὶς, λαβὼν τοὺς τοῦ Δελφικοῦ δράκοντος ὀδόντας, ἔσπειρεν εἰς τὴν γῆν· (ἢ ἐνέσπειρεν·) Καὶ ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες· ἀνεδόθησαν δὲ ἀπὸ μηρῶν μέχρι τῶν ἄνω, καὶ οὕτως ἱστάμενοι ἐπολέμουν ἀλλήλοις καὶ τοῖς ἄλλοις. 1022. Σπαρτοὺς] Ἐχίων εἷς τῶν Σπαρτῶν Ἀγαυὴν τὴν Κάδμου θυγατέρα ἐγάμησε. λέγει οὖν ἄνακτας τῆσδε τῆς γῆς τοὺς Σπαρτοὺς, οὐ κυρίως, ἀλλὰ καταχρηστικῶς· εἰ γὰρ πρῶτος μὲν βασιλεὺς Κάδμος, μετ᾽ ἐκεῖνον δὲ Πολύδωρος, ἔπειτα Λάβδακος, καὶ τέταρτος Λάϊος, ὕστερον δὲ Οἰδίπους, καὶ οἱ παῖδες ἐκείνου, τίν᾽ ἔχει λόγον τοὺς Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε καλεῖν τῆς γῆς; Ἱδρύσατο] Παραγαγὼν δηλονότι· εἰ μὴ γὰρ παρήχθησαν, οὐδ᾽ * ἂν ἄνακτες ἐγένοντο· ὁ Ἄρης δὲ ἦν αἴτιος τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, τὸν δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα, ἀφ᾽ οὗ αὐτοὶ γεγόνασιν. 1023. Ἀλλ᾽ εἶμι] Οὐκ ἐκφεύξομαι, ἀλλ᾽ εἶμι πρὸς θάνατον ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων. Ἐξ ἐπάλξεων] Ἐνταῦθα γὰρ ἦν ὁ σηκὸς τοῦ δράκοντος. 1024. Σφάξας ἐμαυτὸν] Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς † ὑπὸ τοῦ Λαΐου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοίκεα, Νικόστρατος δὲ, ὑπὸ τῆς Σφιγγός. Εἰς τὸν σηκὸν σφάξας

* Ἂν omittit Cod. D. *Beck.*

† Ὑπὸ τοῦ Λαΐου] Ὑπὸ τοῦ λαοῦ Aug. non absurde, monente Valck. *Beck.*

pronunciari, aut præcedentis versus fini adjungi, tanquam si esset κείσομ᾽ οὐ, insolens esse μετ᾽ ἄστρων pro μεταξὺ ἄ. sed hoc ipsum μεταξὺ et vocem μεταπύργιον ostendere, μετὰ interdum adhibitum esse pro ἐν, ἐν μέσῳ.

Ἄρη τε φοίνιον pro Ἄρην τε φόνιον Valck. edidit e Plutarch. T. II. p. 23. B. et Leid. 1. atque formam (Ἄρη) Tragicis usitatam fuisse docet.

οὔ. μὰ τὸν D. et supra : οὐ ποιήσω τοῦτο δηλονότι. Sed in membr. οὐ non est, omisitque etiam Br. Mox pro φοίνιον D. φόνιον exhibet. *Beck.*

Legendum vel cum plerisque MSS. μὰ τὸν, vel, quod malim, cum Aldina οὐ μὰ τὸν, ut οὐ extra versum sit. Male Kingius ex MS. Reg. Soc. οὐ τόν. *Musg.*

1021. γαίης membr. *Beck.*

1022. Post Σπαρτοὺς in D. comma ponitur. *Beck.*

1023. ἐξ ἄκρων ἐπάλξεων Brunckius ex conjectura. et supra 1009. δίδωσιν· ἢ ξ. utrumque male. *Por.*

1024. Sic Aldus et codicum pars. Alii μελεμβαθῆ, μελαμβαφῆ, μελεμβαφῆ. *Por.*

In Leidd. 2. Flor. et Cant. μελαμβαφῆ. Id probat Reisk. At vulgata μελαμβαθῆ multo accommodatior hic videtur, nititurque auctoritate Æsch. Prom. 219. et Apoll. Rh. 4, 517. qui hac voc. usurparunt Μελαμβαφὲς qui veterum hoc usu posuerint neminem novi. Nam in fr. Sophoclis ap. Porph. in Stob. Ecl. Phys. p. 129. pro μελαμβαθεῖς corrigendum μελαμφαεῖς, atque ita forsan hic legendum σηκὸν ἐς μελαμφαῆ. Proprio significatu pro μέλαν ἐκ βαφῆς occurrit hoc vocab.

Δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
Εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ, τι δύναιτό τις
Χρηστὸν, διέλθοι τοῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
Πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
Πειρώμεναι, τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.
ΧΟ. Ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα, στροφή.

Daturus, liberaturus autem patriam hanc a malo.
Utinam enim accipiens unusquisque quodcunque possit
Bonum, hoc consequatur, et in commune conferat
Patriæ : civitates minora mala
Experientes, in posterum beatæ essent.
Cho. Advenisti, advenisti, o alata, terræ partus,

P. δὲ διὰ τοῦ ἐμοῦ θανάτου δῶρον οὐκ ἀπρεπὲς τῇ πατρίδι δώσων, καὶ τοῦ κινδύνου ταύτην ἐλευθερώσων. εἰ γὰρ ἕκαστός τις ὅ, τι ἂν δύναιτο χρηστὸν λαβὼν τοῦτο γυμνάσαιτο καὶ τῇ πατρίδι φέροι εἰς μέσον, πάντως αἱ πόλεις ἂν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν εὐτύχοιεν, πεῖραν λαμβάνουσαι, ἀπολαύουσαι, βλαβῶν ἐλαττόνων, ἢ νῦν δηλονότι πειρῶνται. ΧΟ. Ἦλθες, ἦλ-

S. ἐμαυτὸν ἀπὸ τῶν τειχέων] Ὡς τοῦ σηκοῦ πλησίον τοῦ τείχους ὄντος. "Διαφέρει σηκὸς καὶ "ἄδυτον· ὁ μὲν γὰρ Σηκὸς ἐπὶ τάφου τοῦ ἀνθρώπου· τὸ δὲ Ἄδυτον ἐπὶ θεοῦ. Ἄλλως. Σηκὸς, ἔνθα ἱδρύετο τὸ ἄγαλμα· λέγεται σηκὸς καὶ ἔνθα ἐγκλείουσιν νομεῖς τὰ νεογνά. ὅταν τὰς μητέρας αὐτῶν ἀμέλγωσιν, ἢ εἰς νομὸν ἐκπέμπωσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα σηκὸς, ὁ φωλεός. 1025. Ἐνθ' ὁ μ. ἐξηγήσατο] Ὅπου ὁ μάντις ἐξηγήσατο, εἶπε γὰρ, "Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος, Σφαγέντα φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς. 1027. "Στείχω δὲ θανάτου] Λείπει ἡ Διὰ θανάτου μου δῶρον τῇ πόλει παρ- "έξω οὐκ αἰσχρόν. 1029. Εἰ γὰρ λαβὼν] Εἰ γὰρ, φησὶν, ἕκαστος ὃ μετὰ δύναμιν εἶχεν "ἀγαθὸν εἰσέφερε τῇ πατρίδι, ἐκτὸς ἦσαν ἂν κακῶν αἱ πόλεις πᾶσαι. 1030. Χρηστὸν "διέλθοι] Μεταχειρίζοιτο καὶ εἰς μέσον φέροι." 1033. Ἔβας ἔβας] Πρὸς οὐδὲν ταῦτα. ἔδει γὰρ τὸν χορὸν οἰκτίσασθαι διὰ τὸν θάνατον Μενοικέως, ἢ ἀποδέχεσθαι τὴν εὐψυχίαν τοῦ νεανίσκου. ἀλλὰ τὸ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Σφίγγα διηγοῦντας, τὰ πολλάκις εἰρημένα. Ἔβας, ἔβας] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, κατὰ σχέσιν· ἔστι δὲ τὸ

μελαμβαφῆ D. cum gl. τὸν μέλανα, τὸν σκοτεινόν. Paullo ante Brunck. scripsit ἐξ ἄκρων ἐπάλξεων, ut concinnior versus fieret. De μελαμβαθῆ cf. Brunck. ad Æsch. Prom. 219. *Beck.*

1027. Sic e Bodleianis Kingius, et sic Leidenses, C.D.L. Aldus, θανάτου. *Por.*

θανάτῳ D. In membr. θανάτου. Br. tamen θανάτῳ scripsit. *Beck.*

θανάτου] Ita cum Ed. Ald. MS. B. et Ask. Editi recentiores θανάτῳ, quod minus placet. *Musg.*

Valck. cum Kingio recepit θανάτῳ, quod ille videtur in Angl. codd. reperisse, exstatque etiam in Leidd. 2., in altero tamen superscriptum. θανάτου, θανάτῳ et θανάτων per se hic ferri possunt. *Valck.*

1028. ἀπαλλάξων MSS. nonnulli. *Por.*

Ἀπαλλάξω] *Scaliger* legit ἀπαλλάξων, sicut δώσων prius, sed nobiscum stat MS. C.C.C. *Barnes.*

ἀπαλλάξαι membr. *Beck.*

ἀπαλλάξων] Ita duo MSS. in Ed. Burton. citati. Editi omnes ἀπαλλάξω. *Musg.*

1029—1032. Leguntur ap. Stob. Tit. XLI. περὶ πολιτ. Abusus est forte hac Euripidei Menœcei sententia Socratis accusator. v. Epist. Socr. 14. p. 32.—V. 1030. Leid. 2. διέλθῃ. Valcken. διέρχεσθαι hic valere *persequi* contra King. monet Heath. *Beck.*

1032. πειρώμεναι] Gl. Cod. D. πεῖραν λαμβάνουσαι, ἀπολαύουσαι. Mox εὐτυχεῖεν D. *Beck.*

1033. Hic et 1057. πτεροῦσα Ald. et MSS. nisi quod hic πτερόεσσα habet J. *Por.*

Νερτέρου τ' ἐχίδνας,
Καδμείαν ἁρπαγὰ,
Πολύφθορος, πολύστονος,
Μιξοπάρθενος, δάϊον τέρας,
Φοιτάσι πτεροῖς·

Infernæque Echidnæ,
Cadmeorum prædatrix,
Multis perniciosa, gemituum autor,
Mixta virgo, hostile monstrum,
Furiosis alis;

P. θες, ὦ πτερόεσσα Σφὶγξ, γέννημα μὲν τῆς τῶν Θηβαίων γῆς, ἐνταῦθα γὰρ ἐγεννήθης, λόχευμα δὲ τοῦ Τυφῶνος, καὶ τῆς καταχθονίου Ἐχίδνης, ἐπὶ ἁρπαγῇ τῶν Θηβαίων, πολλῶν στεναγμῶν αἰτία, πολύφθορε, μιξοπάρθενε, ἔχεις γὰρ τὰ μὲν παρθένου, τὰ δὲ θηρὸς,

S. ἆσμα στροφῆς μιᾶς, εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς στροφῆς κδ'. καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ α' σύνθετον, ἤτοι ἀσυνάρτητον, ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, καὶ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. ἥνωσε δὲ ταῦτα ἐνταῦθα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ δυοῖν ἕνεκα, κινήσεως φημὶ καὶ στάσεως· ὡς μὲν γὰρ ἐξ ὄρους φοιτώσης τῆς Σφιγγὸς τῷ τροχαϊκῷ ἐχρήσατο μέτρῳ, ὡς δ' ἐν τοῖς τείχεσι καθημένης καὶ φθεγγομένης, ὅπερ στάσεώς ἐστι, τῷ ἰαμβικῷ· καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ τούτοις τοῖς μέτροις διῃρημένως ἐχρήσατο. Τὸ β' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, ἤτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον, ἐκ δισπονδείου, καὶ ἡμίσεως ἀντισπάστου, ἤτοι ἰάμβου. Τὸ δ' ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε' σύνθετον ἐκ δύο τροχαϊκῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτου γ' καὶ ἰάμβου, ἢ πυῤῥιχίου. MS. Baroc. 74. Τὸ ς' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτου δ', καὶ συλλαβῆς. Τὸ ζ' ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτων α', δ', καὶ συλλαβῆς. Τὸ η' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ θ' καὶ ι' ἰθυφαλλικὰ, τοῦ α' ποδὸς χορείου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὰ δίμετρα καταληκτικὰ, ἐκ παίωνος δ', καὶ ἀμφιβράχεος. Τὸ ια' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἐκ δ' χορείων. Τὸ ιβ' ὅμοιον ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον

πτεροῦσα in Edd. et codd. plerisque, sed. cum duplici σ talia scribi debere, ab adjectivis in — όεις ducta et ex όεσσα contracta, docent Arnald. Obs. M. VI. p. 596. et Valck. ad h. l. — Cæterum Eurip. peccavit in hoc choro, (ut plerique ejus chori vitiosi sunt) quod, cum deberet dolere mortem Menœcei, aut ejus fortitudinem admirari, hoc fere prætermitteret. v. Valck. Etiam Morus p. 13. ss. reprehendit hanc oden, fabulam illam, etiamsi hic non tractata fuerit, ad fastidium usque jam per omnia hujus tragœdiæ loca sparsam fuisse, monet; posse quidem ita superioribus hæc annecti: de primis Thebarum miseriis a Sphingis crudelitate ortis dici, tum de urbis sospitatore Œdipo, qui idem multarum miseriarum auctor fuerit; ideoque eum, qui per omnes ætates vexatæ civitati succurrat, admirandum videri; sed vel sic antiquam urbis historiam alieniorem hic esse, ubi id, quod summum est, postponatur; debuisse Euripidem potius illa, quæ v. 1075. addidit (Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες, γενοίμεθ' εὔτεκνοι,) copiosius tractare. *Beck.*

1034—1036. In duo versus disponit atque ita exhibet D.:

νερτέρου τ' ἐχ. καδμείων
ἁρπαγή. πολύστονος, πολύμοχθος.

Vocabulo ἁρπαγὴ tamen superscr. ἐπί. In v. 1036. verborum ordinem invertit Br. ed., πολύφθορος, πολύστονος. *Beck.*

1035. ἁρπαγᾷ Ald. et MSS. Cum Musgravio ἁρπαγὰ prætuli. *Por.*

ἁρπαγᾷ] Legendum haud dubie ἁρπαγὰ casu recto. Dicitur autem ἁρπαγά. *rapina*, plane, ut Pericles apud Thucyd. II. 41. Athenas Ἑλλάδος παίδευσιν dixit, i. e. παιδευτρίαν.

Καδμείων ἁρπαγὰ si sine epitheto positum concipias, non potest non perfrigidum videri. Voluit auctor, ni falsus sum,

Χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις·
Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ
Τόπων νέους πεδαίρουσ'
Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν,
Ὀλομέναν τ' Ἐρινὺν,

Unguibusque crudivoris :
Quæ quondam ex Dircæis
Locis adolescentes attollens
Absono cum carmine,
Et perniciosis furiis,

P. ξένης καὶ παραδόξου φύσεως, φονικὸν τέρας, τοῖς τε φοιταλέοις καὶ μανικοῖς πτεροῖς, καὶ τοῖς ὄνυξι τοῖς ὠμὰ τὰ κρέα ἁρπάζουσι πρὸς σίτησιν. ἥτις πεδαίρουσα τοὺς νέους, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ὕψος αἴρουσα ποτὲ ἐκ τῶν τόπων τῆς Δίρκης, περιῆγες καὶ περιέφερες ἄναυλον καὶ

S. τοῦ α' καὶ β' ποδὸς χορείου. Τὸ ιγ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν καθαρόν. Τὸ ιδ' καὶ ιε' ἰαμβικὰ, ὅμοια τῷ δ'. Τὸ ις' ὅμοιον τῷ ιγ'. Τὸ ιζ' καὶ ιη', ὅμοια τῷ δ' ἰαμβικά· ἐλλιπῆ δὲ ὄντα τὰ κῶλα πρὸς τὰ τῆς ἀντιστροφῆς ἀνεπληρώθη παρ' ἐμοῦ ὁμοίαις λέξεσι. Τὸ ιθ' τροχαϊκὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ κ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς, τοῦ α' ποδὸς χορείου. Τὸ κα' ἰθυφαλλικόν. MS. Baroc. 74. Τὸ κβ' ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἐξ ἐπιτρίτου δ', καὶ παίωνος δ' (lege α') τὸ τῆς στροφῆς δὲ κῶλον πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἐπίτριτον. Τό κγ' ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ἐκ παίωνος β', καὶ κρητικοῦ. τὸ τῆς στροφῆς δὲ κῶλον, ἐν μὲν τῷ α' ποδὶ, συνίζησιν ἔχει· ἐν δὲ τῷ β', ἀντὶ κρητικοῦ, ἀμφιβράχυν. Τὸ κδ' τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη. Totum hoc de metro ex MS. Baroc. 74. 1042. Ἄλυρον] Ἄλυρον μοῖσαν, τὸν θρῆνον, παρόσον πρὸς αὐλὸν, οὐχὶ πρὸς λύραν, ᾔδοντο οἱ θρῆνοι, ἱερὰν Ἀπόλλωνος νομιζομένην· ἀπενθὴς δὲ θεὸς ὁ Ἀπόλλων. Αἰσχύλος, "Τί ταῦτ' ἀνωλόλυξας ἀμφὶ Λοξίου, Οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν." ἢ ἀμφὶ δὲ πρὸς τὸ ἔφερες, περιέφερες ᾠδὴν, λέγει δὲ τὸ αἴνιγμα. 1043. Ἐρινὺν] Ἐριννὺς, ἡ κατάρα, καὶ ἀπὸ

in constructione conjungi, ὦ πτεροῦσσα Καδμείων ἁρπαγά. *Musg.*

1036. πολύστονος, πολύφθορος Ald. πολυφθόρος, πολύστονος codices non pauci; πολύστονος, πολύμοχθος ex aliis contra metrum edidit Valckenærius, et postea ex uno MS. μιξοπάρθενον, male. *Por.*

King. edidit: Πολύφθορος, πολύστονος. Ex Valck. lectione versus erit iambicus dimeter catalecticus, cui, si tollas unicam tantum litteram, auctore Valck., respondebit in Antistr. τότ' ἄσμενος, πάλιν ἄχη. *Beck.*

MS. B. et Ask. ut edidi. In Aldina est, ordine inverso, πολύστονος, πολύφθορος. MSS. alii, quos sequitur Valckenærius, πολύστονος, πολύμοχθος. *Musg.*

1037. Pro vulg. Μιξοπάρθενον δάϊον τέρας Valck. sic emendavit, auctoritate cod. Leid. Μιξοπάρθενον δάϊον τέρας. Scribi etiam posset: Μιξοπαρθένου δάϊον τέρας. Ab aliis quoque Sphinx μιξοπάρθενος dicitur. v. Valck. Hesych. Δάϊον τέρας· τὸ πολεμικὸν σημεῖον. *Beck.*

1038. φοιτᾶσι Ald. et edd. pleræque. Recte φοιτάσι Brunckius, quod habent C. J. L. φοιτῶσι M. et ά pro v. l. suprascriptum. Vide ad Orest. 264. et adde Herc. F. 177. γίγασι πλευροῖς. *Por.*

1038. s. In unum versum jungit D. Brunck. disposuit ita:

φοιτάσι πτ. χαλ. τ' ὠ-
μοσ. Διρκ. ἅ ποτ' ἐκ
τόπ. νέους πεδαίρουσ'
ἄλ. ἀ. μ.

In D. verba Διρκ. — νέους unum, et πεδ. μοῦσαν alterum versum efficiunt. *Beck.*

1038. ss. Ita distinxit Valck. secutus Kingium:

Φοιτᾶσι πτεροῖς, χαλαῖσί τ' ὠ-
μοσίτοις. Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ

Ἔφερες, ἔφερες ἄχεα πατρίδι
Φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν,
  Ὃς τάδ' ἦν ὁ πράξας.
Ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
Ἰάλεμοι δὲ παρθένων
  Ἐστέναζον οἴκοις·

Attulisti, attulisti dolores patriæ
Cruentos. Cruentus *profecto ille* ex diis,
  Quicunque hæc fecit.
Luctus autem matrum
Luctus etiam virginum
  Resonabant *in* ædibus,

P. ἀνήδονον ᾠδὴν, λέγω φόνους καὶ λύπας ταῖς Θήβαις. ὁ ἐκ θεῶν ταῦτα πράξας, αὐτὸς φόνιος ἦν. αἱ δὲ ἰάλεμοι τῶν παρθένων, καὶ τῶν μητέρων, ἐστέναζον ἐν τοῖς οἴκοις, πενθοῦσαι

S. τούτου Ἐριννύες, αἱ ἔφοροι τῶν καταρῶν θεαὶ παρ' Ἕλλησιν· ἐνταῦθα δὲ Ἐριννὺν οὐ τὴν κατάραν λέγει, οὐδὲ τὴν ἔφορον τῶν καταρῶν θεὰν, ἀλλὰ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς φόνους οὕτω φησὶν κατὰ μεταφορὰν, ἐπεὶ ἀπὸ τῶν καταρῶν ἐνίοτε καὶ δάκρυα καὶ φόνοι συμβαίνουσιν.

τόπων νέους πεδαίρουσ'
ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν —

Perperam, auctore Heath. King. scripsit, primum versuum 1038. et 1063. pedem esse epitritum quartum, cum revera ditrochæus sit. φοιτάσι enim et καλλίνικος secundam corripiunt, nec debebat circumflexo notari vox φοιτάσι. Versus illi sunt asynarteti ex penthemimeri trochaica et basi iambica, s. penthemimeri iambica catalecta. *Heath.*

1041. Πεδαίρουσα] Πεδαίρειν verbum est Poëticum, idem valens, ac ἐκ πέδου αἴρειν, *ex solo tollere, humo tollere, attollere*; vel etiam pro μεταίρειν: πέδα enim pro μετὰ, *Æolice.* Vid. ad *Rhes.* v. 372. *Barnes.*

1042. Ἄλυρος μοῦσα est *carmen triste* Sphingis. ἄλυρος sæpe est *lugubris.* — πεδαίρειν est verbum Æolicum ab Eurip. et Soph. tantum in choris et trochaicis versibus adhibitum, sed Æschylus nec in senariis a formis Æolicis abstinuit. v. Valck. *Beck.*

ἀμφὶ μοῦσαν] Pind. Olymp. X. Epod. 4. ἀείδετο πᾶν τέμενος τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον. Vide et Olymp. IX. Antistr. 4. Nonnus: τετάρσιον ἀμφὶ χορείην. Lib. XXXVI. p. 200. *Musg.*

1043. ὀλομέναν D. ut et Br. ed. Mox D. Ἐριννῦν. *Beck.*

1047. Ex sequente versu D. huc refert ἰάλεμοι δὲ, tum illa παρθένων — οἴκοις jungit. *Beck.*

1050, 1. ἤϊον βοὰν, ἤϊον μέλος, nihil præterea, Ald. Veram lectionem restituit Grotius. Semel tantum βοὰν et μέλος plerique MSS. et fortasse Eustathius ad Il. Δ. p. 500, 43. (382, 14.) ubi male editur βέλος. Porro versus hos transponunt Eustathius et Cant. *Por.*

1050. Ἤϊον] alias ἰήϊον, et ita MS. C.C.C. *Barnes.*

Valck. edidit cum King. et Grot. Ἰήϊον βοὰν, βοὰν, Ἰήϊον μέλος, μέλος. In plerisque Edd. et Codd. semel tantum βοὰν et μέλος legebatur. Bis erat in Edd. Ἤϊον· Ἰήϊον jam Grot. vulgarat, est etiam in Leidd. 2. Versus in choricis cantilenis sæpe corruperunt librarii, dum voces omittunt, quæ repetendæ fuerant.

1050. s. In D. unus versus ita scriptus:

ἰήϊον βοὰν, ἰήϊον μέλος.

Brunck. edidit:

ἰήϊον βοὰν, βοὰν,
ἰήϊον μέλος, μέλος. *Beck.*

1052. ἄλλ' est conjectura Valckenærii pro ἄλλον. Cum membr. cum aliis habe

Ἰήϊον βοὰν, βοὰν,
Ἰήϊον μέλος, μέλος,
Ἄλλος ἀλλ᾽ ἐπωτότυζε
Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
Βρονταὶ δὲ στεναγμὸς,
Ἰαχὰ τ᾽ ἦν ὅμοιος.

Lugubrem vocem, vocem,
Lugubre carmen, carmen,
Alius alium lugebat
Successive per urbem.
Tonitrui autem luctus
Clamorque erat similis,

P. αἱ μὲν τὰ τέκνα, αἱ δὲ τοὺς ἀδελφοὺς, θρηνητικὴν βοήν. ἄλλος ἄλλην ἐθρήνει. ὁ στεναγμὸς δὲ καὶ ἡ ἠχὴ βροντῇ ὑπῆρχεν ὅμοιος, ὅταν ἀναρπάσειεν ἡ Σφὶγξ ἀπὸ τῆς πόλεως τινὰ τῶν

S. 1044. Ἄχεα πατρίδι φόνια] Τινὲς τὸ φόνια πρὸς τὰ ἑξῆς, ὃς τάδε τὰ φόνια πράξας φόνιος ἦν θεός. 1045. "Φόνιος ἐκ θεῶν] Ὁ ἐκ θεῶν ταῦτα πράξας, οὗτος φόνιος ἦν. παρόσον τὴν Σφίγ-"γα ὁ Διόνυσος ἔπεμψε τοῖς Θηβαίοις ὡς ἐναντία λέγειν." 1050. Ἰήϊον βοὰν] Ἐπὶ μὲν θρήνων ψιλοῦται, ἐπὶ δὲ παιάνων δασύνεται. 1052. Ἐπωτότυζε] Ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀττοτοί.

ant ἐπετότυζε, Brunckius edidit ἄλλον ἐποτότυζε. Male τ duplicant MSS. et editi quidam. Semper ὀτοτοὶ et ὀτοτύζω scribendum. *Por.*

1052. s. Olim erat unus trochaicus tetrameter catalecticus. King. ita separavit, ut Musgr. edidit, sed ut metrum evadat trochaicum purum, ἐπωτότυζε mutari jubet in ὠτότυζε. Tuetur Heath. ἐπωτότυζε, et elegantissime positum dicit: *alius post alium ejulabat*; et cum versus hic et antitheticus sint utrique legitimi trochaici, satis sibi invicem respondere, atque licentiam, qua trochæo dactylus vel spondeus in locis paribus opponatur, apud Atticos frequentissimam esse monet. Valck. sic dedit :

Ἄλλος ἄλλ᾽ ἐπωττότυζε
Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.

ἄλλ᾽ ponitur pro ἄλλο, nempe *μέλος ἰήϊον*, vel ἄλλα, *alia*, et ἐπαττότυζε cum duplici τ præbebant codd. Leidd. in quorum altero supra scriptum ἔκλαιε, in altero ἐσχετλίαζεν ἀπὸ τοῦ ὀττοτοί.

1052. s. In unum jungit Beckius,

Ἄλλος ἄλλον ἐπωτότυζε διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν

D. divisit atque ita exhibet :

ἄλλος ἄλλον ἐπώτυζε (sic)
διαδ. ἀνὰ πτ.

Brunck. eodem modo divisit, sed scripsit ἐποτότυζε. Sic enim, omisso augmento, quod in melicis sæpe negligatur, versum fieri meliorem. Sensus est : *alius alium super alium plorabat*. Gl. cod. D.: ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλον ἐσχετλίαζε. *Beck.*

ἐπωτότυζε] Malim ob metrum ὠτότυζε. cujus alterum forte interpretamentum erat. *Musg.*

1054—1056. Ita edidit Beckius,

Βροντᾷ δὲ στεναγμὸς 1046
Ἰαχᾷ τ᾽ ἦν ὅμοιος,
Ὁπότε πόλεας ἀφανίσειεν.

1046. (B.) Antispasticus hemiolius. 1047. (B.) antispasticus dimeter catalectus ex epitrito quarto pentasyllabo et tertio catalecto quadrisyllabo. 1048. (B.) antispasticus hemiolius ex epitrito quarto pentasyllabo (fit enim synizesis in voce πόλεως) et iambo. *Heath.*

1055. Ita disponit et scribit D. :

ἰαχή τ᾽ ἦν ὅμ. ὁπ. πόλεως
ἀφαν. ἃ πτ. πάρθ.
τιν᾽ ἁ. χρ. δ᾽ ἔφα πυθίαισιν (sic)
ἀποστ. οἰδ. ὁ τλάμων

῾Οπότε πόλεος ἀφανίσει'
῾Α πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.
Χρόνωι δ' ἔβα Πυθίαις, ἀποστολαῖσιν ἀντιστροφή.
Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν,
Τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχη.

Quoties ex urbe, ex hominum conspectu abripuisset
Alata virgo aliquem virum.
Tandem vero venit Pythio missu
Œdipus miser
Thebanam *in* hanc terram
Tunc *quidem* volentibus, postea autem acerbitas.

P. ἀνδρῶν, θρῆνος καὶ βοὴ ἐγένετο. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἔβη ὁ ἄθλιος Οἰδίπους εἰς τήνδε τὴν Θηβαίων γῆν, ἐν ἀποστολαῖς Πυθίαις, καὶ ταῖς τοῦ Πυθίου, ἀσμένοις, καὶ χαίρουσι τοῖς Θηβαίοις τότε, διὰ τὸ θανατῶσαι τὴν Σφίγγα, πάλιν δὲ καὶ ὕστερον ἄχη ὑπῆρξε διὰ τὰς γεγενημένας ἀπ' αὐτοῦ συμφοράς· καλλίνικος δὲ καὶ νικητὴς ὢν τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμά-

S. 1057. Πυθίαις ἀποστολαῖσι] * Οὐκ ἐπὶ τὸ ἀνελεῖν τὴν Σφίγγα ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Πυθίου Οἰδίπους, ἀλλὰ χρωμένῳ περὶ τῶν γονέων ἀνεῖλεν αὐτῷ, ὡς τούτους φονεύσειε. καὶ ὅς, φοβηθεὶς διὰ τὸν χρησμὸν ἀπελθεῖν εἰς Κόρινθον, ἵνα μὴ τὸν δοκοῦντα γονέα Πόλυβον ἀποκτείνῃ, καταλαμβάνει Θήβας. Πυθίαις ἀποστολαῖσιν] Ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος πομπαῖς· πυνθανομένῳ γὰρ Οἰδίποδι περὶ γονέων, ἔχρησεν αὐτῷ ὁ θεὸς, ὡς ἀποκτείνας τὸν πατέρα γαμήσει τὴν μητέρα· διὸ εἰς Θήβας ἦλθεν, οὐκ εἰς Κόρινθον, φοβούμενος μὴ, ἀπο-

* Οὐκ ἐπὶ τὸ ἀνελεῖν] Sic Valck. pro vulg. ἐπὶ τῷ ἀνελεῖν. *Beck.*

Etiam Brunck. exhibet:

ἰαχά τ' ἦν ὅμ. ὅτε
πόλ. ἀφαν. *Beck.*

ἰαχά] Ita Kingius ex MSS. vulgo ἰαχᾷ τ'. Non spreverim ἄχα (i. e. ἤχη), quod metro convenientius. *Musg.*

1056. ὅτε Grotius et Kingius; ὁπότε Aldus et plurimi codices. πόλεως ἀφανίσειεν Ald. et MSS. Posterius servare poteris legendo γαῖαν in antistrophe. Sed dedi, quod Musgravius voluit. *Por.*

Leid. 2. ἰαχή τ' ἦν ὅ. Flor. ἰσχά τ' ἦ. ὅ. quod genus mendæ frequens. V. Pro ὁπότε, quod et Leidd. retinent, Valck. cum King. dedit ὅτε, sic:

Ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος, ὅτε
Πόλ. ἀφ. *Beck.*

Metrum postulare videtur πόλεος ἀφανίσει'. *Musg.*

1057. Πτεροῦσσα] Pro πτερόεσσα. Male olim πτεροῦσα, sicut et supra v. 1033. *Barnes.*

1060. ss. in D. ita disponuntur et scribuntur:

Θήβ. τήνδε γᾶν. τότ' ἄσμενος
πάλιν—δυσγάμους
ὁ τάλας—αἰνιγμάτων
συν—πόλιν. *Beck.*

1061. ἀσμένοις, quod dant Aldus, et septem minimum MSS. recte defendit Musgravius ex Aristophanis Pace 582. ἀσμένοισιν ἦλθες ἡμῖν, et Sophoclis Trach. 18. ἀσμένῃ δέ μοι Ὁ κλεινὸς ἦλθε. Æschyl. Prom. 23. ἀσμένῳ δέ σοι Ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος. *Por.*

Ἄσμενος] Ita MS. et *Scholiastes*: quare ἀσμένοις inter varias lectiones repono, et γνήσιον vocabulum in textum recipio. *Barnes.*

In Leidd. ἄσμενος. Mox πάλιν ἄχη vel πάλιν ἄχθος scribit Valckenærius ut strophes versui, prout eum constituit, respondeat.

ἀσμένοις e membr. scripsit D. *Beck.*

Ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους τάλας,
Καλλίνικος ὢν
Αἰνιγμάτων, ξυνάπτει,
Μιαίνει δὲ πτόλιν.
Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
Μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα

Cum matre enim nuptias infelices miser,
Præclaram victoriam adeptus
Ænigmatum, contraxit;
Polluit autem urbem,
Per sanguinem vero versat:
Execrandum in certamen

P. των, συνάπτει ὁ τάλας τῇ μητρὶ γάμους, (παρανομώτατοι γὰρ) μιαίνει δὲ και μολύνει ἐκ τῆς τοιαύτης παράνομου συναφῆς τὴν πόλιν. ἀμείβει δὲ καὶ διέρχεται τὴν πόλιν δι' αἱμάτων καὶ διὰ φόνων καταβαλὼν ὁ μέλεος τὰ τέκνα ἐν ἀραῖς εἰς ἀγῶνα μυσαρὸν καὶ βδελυρὸν, καὶ

S. κτείνας Πόλυβον, γαμήσει Μερόπην. 1061. Τότε μὲν ἄσμενος] 'Αντὶ τοῦ ἡδὺς, διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴνιγμα, πάλιν δὲ, ἤτοι ὕστερον, ἄχη συνάπτει, διὰ τὸν γάμον τῆς μητρὸς, καὶ τὰ λοιπὰ, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ συνάπτει. 1062. Καλλίνικος ὢν] Τὸ ἑξῆς, καλλίνικος γὰρ ὢν τῶν αἰνιγμάτων τῆς Σφιγγὸς * ἕνεκα, γάμους συνάπτει κακοὺς τῇ μητρὶ αὐτῇ. 1066. Δι' αἱμάτων] Τὴν πόλιν δὲ διὰ φόνων ἐναλλάσσει, τὸ δὲ ἀμείβει, ἀμείβεσθαι ποιεῖ, ἐμβαλὼν διὰ καταρῶν τοὺς παῖδας εἰς φιλονεικίαν. 'Άλλως. Τὰ πρῶτα κακὰ, δι' αἱμάταν ἤλλαξεν, ἐμβαλὼν τοὺς παίδας διὰ καταρῶν εἰς φιλονεικίαν. 'Άλλως. Διὰ φόνων δὲ διέρχεται εἰς τὴν μεμιασμένην φιλονεικίαν. λέγει δὲ τὴν μονομαχίαν. καταβαλῶν διὰ τῶν ἀρῶν τὰ ἑαυτοῦ

* Ἕνεκα recte deest in cod. Aug. *Beck.*

ἀσμένοις] Ita MSS. B. E. P. Ask. et Edd. ante Barnesium omnes. Is demum ἄσμενος dedit, quem Kingius et Valckenærius sequuntur. Postremum hunc, sermonis Attici peritissimum, miror non animadvertisse, quanto præstaret ἀσμένοις: ad quam formam Aristophanes in *Pace* ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες. Soph. *Trachin.* v. 18. ἀσμένῃ δέ μοι ὁ κλεινὸς ἦλθεν. Plutarchus in Numa: τὴν συντυχίαν ἀσπαζομένῳ γεγονέναι. *Musg.*

1062. ὁ τάλας contra metrum Aldus, et plerique certe MSS. *Por.*

Γάμους δυσγάμους] Vid. *Supplices* v. 32. et *Med.* v. 618. *Barnes.*

Valcken. cum King. delevit articulum ὁ ante τάλας, quem per metrum stare posse Heath. censet, et firmant Paraphr. atque codd. Leidd.

γὰρ omittit D. *Beck.*

1063. ss. Valcken. cum King. tria cola contraxit in duo, atque hoc modo scripsit:

Καλλίνικος ὢν αἰνιγμάτων,
Συνάπτει· μιαίνει δὲ πτόλιν.

Heath. minus plene post πτόλιν distingui vult. *Beck.*

1065. πόλιν Aldus et MSS. sed πτόλιν Kingius ex K. *Por.*

πτόλιν Br. ed. Ibidem αἰνιγμάτων ad v. 1063. refertur, et συνάπτει hunc adjungit, ut duo tantum versus existant. *Beck.*

1065. et seq. Distingue:

Μιαίνει δὲ πτόλιν,
Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει·
Μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
Καταβαλὼν ἀραῖσι
Τέκεα —— *Musg.*

1066. Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει.] Heath.

Καταβαλὼν ἀραῖσι
Τέκεα μέλεος. ἀγάμεθ', ἀγάμεθ',
Ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
Γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
Τὰ δ' ἑπτάπυργα κλεῖθρα γᾶς
Καλλίνικα θήσων.

Conjiciens imprecationibus
Liberos *suos* miser. Admiramur, admiramur *illum*,
Qui ad mortem abit
Solo pro patrio,
Creonti quidem relinquens luctus:
Sed septem turribus munita claustra *hujus* agri
Præclara victoria insignia redditurus.

P. ἀδελφοκτόνον. καταρασάμενος γὰρ τοῖς παισὶ δι' αἵματος τὴν ἀρχὴν λαχεῖν εἰς πόλεμόν τε συνῆψε, δι' οὗ πολὺς φόνος, καὶ κινδυνεύουσιν ὑπ' ἀλλήλων καὶ αὐτοὶ φονευθῆναι. καὶ θαυμάζομεν σφόδρα (ὁ γὰρ τῶν ὀνομάτων τούτων διπλασιασμὸς ὑπερβολὴν θαύματος δηλοῖ) τὸν Κρέοντος υἱὸν Μενοικέα, ὅστις οἴχεται καὶ ἐπορεύθη ἐπὶ θάνατον αὐτόχειρα ὑπὲρ πατρῴας γῆς, λιπὼν μὲν καὶ καταλείψας τῷ αὐτοῦ πατρὶ Κρέοντι γόους (ἀπαραμύθητα γὰρ στενάζει δι' αὐτὸν) θήσων δὲ τὰ ἑπτάπυργα κλεῖθρα τῆς γῆς καλλίνικα, τουτέστι

S. τέκνα ὁ ἄθλιος. 1069. Ἀγάμεθ', ἀγάμεθα] Προσυπακουστέον τὸ ἐκεῖνον. Ἀπὸ τούτου εὐθέως ἐχρῆν ἄρξασθαι τὸν χορόν. ἐκεῖνα γὰρ περιττὰ εἰσί. Ἄλλως. Ἀγάμεθ' ἀγάμεθα] Θαυμάζομεν, καὶ ἐκπληττόμεθα τὸν Μενοικέα ἐκεῖνον, ὃς ἀπῆλθεν ἐπὶ θάνατον ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, Κρέοντι μὲν καταλείψας θρήνους, τὰς δ' ἑπταπύλας Θήβας νικηφόρους καταστήσων, ἀντικαταλλασσόμενος ἑκουσίῳ θανάτῳ τὴν εὔκλειαν. Ἄλλως, Ἀγάμεθα] Μετέβησαν ἐπὶ ——— ὑπακουστέον (forte ἐπὶ τὸν ἑκούσιον Valck.) φόνον ἐκείνου· θαυμάζομεν, φησὶ, καὶ ἐκπεπλήγμεθα τὸν παῖδα ἀνταλλαττόμενον ἑκουσίῳ θανάτῳ τὴν εὔκλειαν. Cod. Aug. 1075. Γενοίμεθ' ὧδε] Εἴθε, ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ, καὶ ἡμεῖς εὐτυχήσαιμεν τοιούτων τέκνων. ὡς παρθένοι δὲ παρθένῳ θεῷ εὔχονται, ταύτην τέως εἰδυῖαι θεόν. συμπεριλαμβάνουσι δὲ τὸ

reddit: *in certamen sanguine dirimendum adducit*, urbem scilicet.

ἀμείβει Gl. cod. D. κατὰ διαδοχὴν ἄγει.
Beck.

1067. ss. in D.

Μυσ. εἰς ἀγ. καταβαλὼν
ἀρ. τέκ. μέλεος.
Ἀγάμεθα, ἀγάμ. *Beck.*

1070. Ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται Γᾶς ὑπὲρ πατρῴας] *Chorus* hic *Menœcei* virtutem celebrat, qui pro patriæ salute se devoverat. De hoc vid. *Philostratum* Icon. l. 1. Λόγιον γάρ τι ὁ Τειρεσίας λέγει τεῖνον ἐς Μενοικέα, τὸν Κρέοντος, etc. Item *Apollod.* Biblioth. l. 3. c. 6. §. 7. Οὗτος οὖν [ὁ Τειρεσίας] μαντευόμενος, εἶπε νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὑτὸν ἐπιδῷ. τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος ἑαυτὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Item *Papin. Statium Thebaidos* l. 10. *Martius* inferias et sæva efflagitat *Anguis* Sacra; cadat generis quicunque novissimus exstat viperei: Datur hoc tantum victoria pacto, etc. Hinc illud *Juvenalis* Satyr. XIV. v. 237.

——— quarum amor in te est,
Quantus erat Patriæ Deciorum in pectore, quantum
Dilexit Thebas, si Græcia vera, Menœceus.
Barnes.

1070. s. in unum versum jungit D.
Beck.

1071. Cod. Flor. Γᾶς· γόους ὑπὲρ πατρῴας Κρέοντι λιπὼν γένος. Mendosæ lectionis correctionem in margine codicis positam, illa quoque relicta, loco non suo intulit librarius, ut sæpe factum. Valo-

Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,
Γενοίμεθ' εὔτεκνοι, φίλα
Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
Λιθόβολον κατειργάσω,
Καδμείαν μέριμναν
Ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον,
Ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν

Utinam autem sic fiamus matres,
Utinam fiamus prole felices, o amica
Pallas, quæ draconis cædem
Lapidum jactu confecisti,
Cadmi sollicitudinem
Impellens ad opus,
Unde invasit hunc agrum

P. τὴν ἑπτὰ πύργους ἔχουσαν πόλιν τῶν Θηβαίων νικῆσαι ποιήσων, ὡς ἔφη ὁ μάντις. ὑπάρξαιμεν εὔτεκνοι μητέρες ὧδε, καὶ οὕτως, τουτέστι τοιούτους παῖδας ποιήσαιμεν, ὡς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἣν δέῃ εἰς θάνατον ἑαυτοὺς ἑκόντας διδόναι. [εὔτεκνοι] γενοίμεθα, ὦ Ἀθηνᾶ, ἥτις κατειργάσω καὶ ἔπραξας αἷμα καὶ φόνον διὰ λίθου βολῆς γενόμενον τοῦ ἐν Δίρκῃ δράκοντος, πῶς δὲ τοῦτο ἐποίησας; ὁρμήσασα ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον, ἤτοι τὸν φόνον, τὴν Καδμείαν μέριμναν, τουτέστι παρακινήσασα τὸν Κάδμον μεριμνῆσαι τὸν κατὰ τοῦ δράκοντος φόνον, ἀφ' ἧς

S. πᾶν γένος, γενοίμεθα λέγουσαι. 1077. Παλλὰς, ἃ] Διὰ τοῦτο τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλεῖται νῦν, ὡς γενναῖον καὶ φρόνιμον ἔργον ἐργαζομένου τοῦ Μενοικέως. Ἃ δράκοντος] Ἢ τὸν φόνον τὸν διὰ λίθου γενόμενον τοῦ δράκοντος πεποίηκας. δοκεῖ γὰρ Ἀθηνᾶ συμπρᾶξαι τῷ Κάδμῳ κατὰ τῶν σπαρτῶν, διὸ καὶ ἱδρύσατο ταύτην, Ὄγκαν προσαγορεύσας τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ· ἐπεγέγραπτο δὲ τῷ ἱερῷ τούτῳ, "Ὄγκας νηὸς ὅδ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος Εἵσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβας." 1079. Καδμείαν μέριμναν] Τὸν Κάδμον, περιφραστικῶς, διεγείρασα καὶ παρορμήσασα εἰς ἔργον, ἤτοι εἰς τὸν φόνον τοῦ δράκοντος. 1081. "Ὅθεν] Μηνίσαντος τοῦ Ἄρεος, καὶ ἐπιπέμψαντος τὴν Σφίγγα." Ἄλλως. Ὅθεν] Ἤγουν ἀφ' ἧς αἰτίας ἐπῆλθεν εἰς τήνδε τὴν πόλιν μεγάλη τὶς βλάβη ταῖς

ken. qui sententiam hujus loci e v. 1333. similibusque dictis illustrat. *Beck.*

1073. ἑπτάπυλα quidam contra metrum. Hæ voces sæpissime permutantur, ut supra 252. 760. infra 1094. *Por.*

Ἑπτάπυργα] V. supra ad v. 760. *Barnes.*

γῆς D. *Beck.*

1075. γενοίμεθα δ' Ald. sed δ' omittunt Schol. Grot. et MSS. plerique. *Por.*

Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες] Ita MSS. recte, ut et *Scholiastes.* Legebatur olim γενοίμεθα δ' ὧδε etc. *Barnes.*

Battierius vitiosa strophes scriptura permotus ejici ματέρες et versum corrigi jubebat. v. Valck. *Beck.*

γενοίμεθ' ὧδε] Ita Grotius, MSS. Cant. Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. γενοίμεθα δ' ὧδε. *Mug.*

1076. φίλαι Ald. φίλα codices fere omnes. Mox versu 1078. ex MSS. edidit Valckenærius κατείργασαι. Sed mihi, ut Brunckio, magis proprium videtur alterum, quod agnoscit Villoisoni Scholiastes ad Il. Γ. 354. (κατὰ Ἡρωδιανὸν) τὸ λιθόβολος) προπαροξυνόμενον (σημαίνει) τὸν ὑπὸ λίθου βεβλημένον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις· λιθόβολον αἷμα κατειργάσω. Editur Φοίνικι et εἷμα. *Por.*

Etiam in Leidd. φίλα, quod recte ad Palladem refertur. v. Valck. Sic et Reisk.

φίλα Παλλὰς D. tum in eo verba ἃ — λιθοβ. versum constituunt, et κατείργασαι ad sequ. refertur. Brunck. quoque φίλα edidit, et e sequente versu duo constituit, quorum prior finitur verbo αἷμα. Idem defendit lectionem κατειργάσω, quæ et in membr. est quod aoristus h. l. convenientior sit, quam præteritum κατείργασαι. In

Ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

Rapinis dæmonum quædam noxa.

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

Hic actus duplici narratione constat, quarum prima Nuntius Jocastæ declarat eventum pugnæ, quæ inter Thebanos et Argivos sub Thebarum mœnibus fuerat acriter pugnata. Altera narratio exponit, quomodo Polynices et Ete cles tandem in singulare certamen consenserint, ac fide mutuo data, factisque de more sacris, jamjam ad pugnam se pararent. Hic auditis Jocasta vehementer turbata, Antigonen filiam evocat, unaque cum illa per mediam urbem se proripit, rem tam atrocem, si fieri possit, prohibitura. Chorus demum miseræ matris vices deplorat, ut quæ geminorum filiorum cædem brevi sit adspectura.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
Ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.

NUNTIUS.

Heus, quis in portis ædium occurrit?
Aperite, mittite Jocasten ex ædibus.

P. αἰτίας, λέγω δὲ τῆς τοῦ δράκοντος ἀπωλείας, ὥρμησεν εἰς τήνδε τὴν γῆν τις δαιμόνων βλάβη ἐν ἁρπαγαῖς. τουτέστιν ὀργισθεὶς ὁ Ἄρης ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ δράκοντος, ἐπήγαγε

S. θεῶν ἁρπαγαῖς· ἥρπαζε γὰρ ἡ Σφὶγξ, ὁ δὲ Μενοικεὺς ἔπαθέν τι ὅμοιον ἁρπαγῇ. 1082. Δαιμόνων τις ἄτα.] Βλάβη, ἣν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν, τουτέστι θεήλατος. Λέγει δὲ τὴν Σφίγγα, ἣν ὁ Ἄρης ἔπεμψεν. 1083. Ὠὴ] Τοῦτο καὶ ἐπὶ χαρᾶς λέγεται, καὶ ἐπὶ φόβου, καὶ θρήνου. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ χαρᾶς. 1084. Ἐκπορεύετε] Ἐξάγετε. 1087. Πενθίμων τε δακρύων] Τῶν θρηνωδῶν δακρύων· πένθιμα λέγει δάκρυα, ἐπεί ἐστι καὶ χαρᾶς δάκρυα. 1088. Ἤ που ξυμφορὰν] Κακῶν συντυχίαν, λαμβάνεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς συντυχίας, ὅμως

D. est κατείργασαι cum gl. πεποίηκας. *Beck.*

φίλα] Ita MSS. octo et Lib. P. Ed. Ald. φίλαι. *Musg.*

1077. κατείργασαι e codd. Leidd. et Cant. edidit Valck. pro κατειργάσω. Ab Ionibus et Atticis εἴργασμαι sæpe ponitur pro εἰργασάμην — v. Valck. qui præterea emendat Λιθοβόλου — *quæ, Cadmum ad illud opus cohortata, draconis lapidibus icti cædem perfecisti.* λιθόβολος idem, ac λιθόβολητος. *Beck.*

1080. ὅθεν huic versui adjungit Br. Hunc et seq. versum conjungit D. *Beck.*

1081. ἐπέσυτο pro ἐπέσσυτο Cant. *Por.* ἐπέσσυτο] Metrum postulat ἐπέσυτο. *Musg.*

1087. Πενθίμων τε δακρύων] MS. *Scholiast.* πένθιμα λέγει δάκρυα, ἐπεὶ εἰσὶ καὶ χαρᾶς δάκρυα. Vide quæ nos ad *Estheræ* nostræ v. 1160. Δάκρυ ἀπ' ὀφθαλμῶν γε θεόσσυτον ἧκε χαμᾶζε etc. *Barnes.*

1089. Kingius edidit: οὐ παρ' ἀσπίδα, *nonne ad clypeum adstabas semper?* At vulgatam tuentur Valcken. atque Heath. οὗ περ ἀσπίδα perperam in cod. Flor. *Beck.*

1091. ἧκες —— ἀγγέλλων Ald. Sed ἥκεις MSS. magno numero: pauci ἀγγέλλων, quidam ἀγγελῶν, alii ἀγγέλων vel ἀγγελών. *Por.*

Quæ Schol. de versu in nonnullis exemplaribus non lecto scripsit, ad hunc pertinere censet Valck. Præsens tempus ἥκω frequentabant, rarius usurpabant imperfectum ἧκον, et, excepta forma loquendi

Ὠὴ μάλ' αὖθις· διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ' ὅμως
Ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
Λήξασ' ὀδυρμῶν πενθίμων τε δακρύων.
ΙΟ. Ὦ φίλτατ', ἤ που ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα
Βέβηκας ἀεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη.
Τί μοί ποθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;
Τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. Ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
ΙΟ. Τί δ', ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;

Heus rursus: sero quidem, sed tamen
Egredere, audi, o inclyta uxor Œdipi,
Sedatis luctibus, et lugubribus lacrymis.
Joc. O amicissime, nempe venis ferens aliquam calamitatem
De mortuo Eteocle, cui ad clypeum
Adstas semper, arcens tela hostium.
Quodnam mihi venisti novum nuncians nuncium?
Mortuusne est? an vivit filius meus? indica mihi.
Nun. Vivit, ne metuas hoc, nam liberabo te a metu.
Joc. Quid autem ambitus septiturres? quomodo se habent?

P. τὴν Σφίγγα Θηβαίοις, ταύτην γὰρ ἄτην δαιμόνων λέγει.—ΑΓΓ. βραδέως μὲν ἐξέρχῃ, ἀλλ' ὅμως δὲ ἔξελθε, καὶ ἄκουσον, ἔνδοξε γυνὴ τοῦ Οἰδίποδος, παυσαμένη τῶν θρηνωδῶν δακρύων. —

S. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου τίθεται σημαινομένου. 1089. Οὗ παρ' ἀσπίδα βέβηκας[* Ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται οὗτος ὁ στίχος. Ἐπειδὴ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ ἦν, νυνὶ δὲ κεχώρισται τοῦ δεσπότου, διὰ τοῦτο ὑπονοεῖ, μὴ καὶ τέθνηκεν. 1093. Ὡς σ' ἀπαλλάξω] Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἦλθον ἵνα σε ἀπαλλάξω τοῦ φόβου. 1094. Ἑπτάπυργοι] Ἀντὶ

* Ἐν πολλοῖς ἀντιγρ.—ad. v. 1068. olim adscripta fuisse conjicit Valck. *Beck.*

ἥκω φέρων, qua res præsens sistitur, de qua loquitur, qui eam attulit, semper verbis veniendi additur participii futurum tempus, singulatimque dicitur ἥκω vel ἔρχομαι ἀγγελῶν. V. omnino Valck.

ἥκεις D. ut et Br. ed. ἀγγέλων D. ἀγγελῶν membr. sed suprascr. γρ. ἀγγέλλων. ἀγγελῶν recepit Brunck. *Beck.*

ἥκεις] Ita sex MSS. et Lib. P. Ed. Ald. ἧκες.

ἀγγελῶν] Ita septem MSS. Ed. Ald. ἀγγέλλων. *Musg.*

1093. σ', quod addidit Barnesius præbent C. L. Leid. unus, et fortasse alii. φόβον D. sine pronomine. Suspicabar aliquando, legendum esse τοῦδ', ut ad φόβου referretur, et μὴ τρέσῃς absolute ponendum, quod sæpe fit apud Euripidem, Alc. 335. Heracl. 654. 715. fragm. apud Plutarch. de Sera Numinis Vind. p. 549. A. Sed. et μὴ τρέσῃς sæpe casum regit, et paullo durius videtur ὡς hoc sensu post aliud verbum ponere. Cum tamen τοῦδ' habeat J. si huic objectioni satisfieri posset, non repudiarem, motus præcipue Sophoclis loco apud Athenæum III. p. 99. D. θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός. Confer Hec. 863. *Por.*

ὡς ἀπαλλάξω φόβον D. In membr. tantum pronomen omissum. *Beck.*

ὡς σ'] Ita unus Leidensium Ed. Ald. omittit σ'. *Musg.*

ΑΓ. Ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.
ΙΟ. Ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
ΑΓ. Ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
Κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.
ΙΟ. Ἓν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
Οἶσθ', ὡς μέλον μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει φάος.
ΑΓ. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
ΙΟ. Εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ

Nun. Stant inconcussi, nec capta est urbs.
Joc. Veneruntne vero ad periculum Argivæ pugnæ?
Nun. Ad ipsum articulum ventum est. Sed Mars Cadmæus
Superior evasit Mycenæis hastis.
Joc. Unum dic, per deos, si quid de Polynice
Scis, quia mihi et hoc curæ est, an videat lumen.
Nun. Vivit tibi par liberorum diei usque huc.
Joc. Sis beatus: quomodo vero Argivorum copias

P. ἦλθον δὲ οἱ πρόβολοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν τοῖς περιβολαῖς, τουτέστι οἱ Θηβαῖοι πρὸς τὸν ἀγῶνα πολέμου μετὰ τῶν Ἀργείων Cod. D. ΙΟΚ. Εὐτυχοίης· λέξον δὲ, πῶς τοὺς Ἀργείους

S. τοῦ ἑπτάπυλοι· πύργος γὰρ ἡ ἀσφάλεια. Ἄλλως. Αἱ ἑπτάπυλοι σκέπαι τῆς πόλεως. Περιβολαὶ] Τὰ κυκλώματα τῶν τειχῶν· ἤγουν ἡ πόλις περιφραστικῶς. 1095. "Ἑστᾶσ' "ἄθραυστοι, κ. ἀ. π.] Ἀβλαβεῖς, στερεαὶ, ἄκλαστοι. Ἡ δὲ πόλις οὐ πεπόρθηται." 1096. Ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον] Ἀντὶ τοῦ, συμβαλόντες τοῖς Ἀργείοις κινδύνου διάπειραν ἔσχον. Ἄλλως. Ἦλθον οἱ Θηβαῖοι εἰς ἀγῶνα πολέμου μετὰ τῶν Ἀργείων; Λέγει δὲ Κίνδυνον ἀντὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐπεὶ ὁ τοῦ πολέμου ἀγὼν ἐπικρεμάμενον ἔχει κίνδυνον. 1097. "Ἀκ- "μήν γ' ἐπ' αὐτὴν] Εἰς αὐτὴν τοῦ πολέμου ὀξύτητα, εἰς αὐτὸ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ κινδύνου." Ἀλλ' ὁ Κ. Ἄ.] Ἀλλ' ὁ τῶν Καδμείων πόλεμος κρείσσων ἐγένετο τῶν Ἀργείων. 1099. Εἴτι Πολυνείκους πέρι] Φιλοστόργου μητρὸς ἦθος, εὔχεται γὰρ ἑκάτερον εὐτυχεῖν. ἀκούσασα δὲ περὶ Ἐτεοκλέους, καὶ περὶ Πολυνείκους ἐρωτᾷ. 1101. "Ζῇ σοι ξυνωρὶς] Ζῇ ἡ δυὰς τῶν "τέκνων μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας." 1102. Πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ] Αὕτη κατασκευή·

1094. Ἑπτάπυργοι] *Thebæ* 7 Portas habebant, ad quarum singulas Turris erat. Vid. supra ad v. 760. Harum autem Portarum nomina singula infra ad v. 1120. *Barnes.*

περιβολαὶ] Gl. cod. D. τὰ τείχη. *Beck.* Septa templorum, urbiumque muri fere dicuntur περίβολοι, quod et hic aliquis præferre possit. *Valck.*

1095. Verbum ἀνήρπασται pluribus locis collatis illustrat Valck. *Beck.*

1097. Ὁ Καδμείων ἄρης] Ἄρης habet primam ancipitem; huc referuntur *Scholia* MS. ex illo *Benedictino* exemplari sumta. φάρος ὄνομα τόπου· φᾶρος δὲ τὸ ἱμάτιον, ἐνίοτε μὲν μακρὸν, ἐνίοτε δὲ βραχύ· ὡς τὸ καλὸν, τὸ ἴσον, τὸ ὕδωρ, τὸ ἀὴρ, τὸ ἄρης (ὡς δείκνυται ν τῷ—Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ) τὸ ἡμῖν, καὶ ἕτερα. Nam et ἡμὶν scribitur. Vid. quæ nos ad *Supplic.* v. 288. *Barnes.*

1100 τοῦδ' contra metrum multi codices. Optime membranæ, μέλον μοι καὶ τόδ', quo alludit L. μέλοιμι καὶ τόδ'. *Por.*

Leid. 2. τοῦδ' contra metrum. Dicitur etiam μέλει μοι τόδε. v. Tho. M. Cum v. sequ. Valck. comparat Æsch. S. C. Th. 21. Καὶ νῦν μὲν εἰς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός.

ὡς μέλον Brunck. e membr. scripsit. In D. est ὡς μέλει μ. κ. τοῦδ' εἰ — *Beck.*

1101. Τέκνων] ξυνωρὶς τέκνων, par liberorum. Unde pudet referre, quod *Duporti*, magni illius viri, manu notatum inveni τέκνον, sensu misere fœdato. Poëta autem de *Polynice* et *Eteocle* loquitur. *Barnes.*

Πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
Λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
Ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
ΑΓ. Ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν,
Πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς, μελάνδετον ξίφος
Λαιμῶν διῆκε, τῆιδε γῆι σωτήριον,
Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς,

A portis depulistis inclusi turribus?
Dicito, ut cæcum senem domum
Veniens oblectem, hac terra servata.
Nun. Postquam filius Creontis, qui mortuus est pro patria,
Turribus in summis stans, nigrum ensem
Per guttur transegit, terræ huic salutiferum,
Cohortes distribuit septem, et cohortium duces
Ad septem portas, custodes Argivi exercitus,

P. ἀπὸ τῶν πυλῶν ἀπεδιώξατε περικυκλούμενοι ὑπ' ἐκείνων, ὅπως εἰσελθοῦσα εὐφράνω τὸν τυφλὸν Οἰδίποδα, τῆς γῆς ταύτης φυλαττομένης. ———

S. τὸ πῶς γὰρ, οὐ πρὸς τὸ εὐδαιμονοίης, ἀλλ' ἄνω τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος, ὡς ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων τοῦ Μυκηναίου δορὸς, θεῖσα αὕτη διὰ μέσου τὴν περὶ τῶν τέκνων ἐρώτησιν, καὶ μαθοῦσα τὰ λῷστα, ὥσπερ διαπιστοῦσα πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον ἔοικεν· παρανοεῖται γὰρ ἐκ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς ὅτι οὐ δέχεται, φάσκουσα, πῶς γὰρ ἀπεστήσασθε τὸ Ἀργεῖον δόρυ τῶν πυλῶν, λέξον εἰ ἀληθῆ λέγεις, ὡς ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός. 1103. "Πυργηρούμενοι] Φυλάσσοντες τοὺς πύργους, ἢ ἐπ' ἐκείνων πολιορκούμενοι ἢ φυλαττόμενοι ἡμεῖς, τειχήρεις ὄντες." 1107. Πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς] Πρὸς τὸ πᾶσι τὴν πρᾶξιν καταφανῆ γενέσθαι. Μελάνδετον ξίφος] Μέλαιναν λαβὴν ἔχον, κερατίνην, ἢ σιδηρᾶν. Ἡσίοδος, ——— μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. τὸ ἑξῆς, ξίφος μελάνδετον σωτήριον. 1109. Λοχαγέτας] Ταξιάρχους. Λοχαγέτας] Λόχους, τάγματα φύλακας. διὰ τοῦτο ἑπτὰ ἔταξε στρατηγοὺς πρὸς ταῖς ἑπτὰ πύλαις, ἑαυτὸν οὐ κατατάξας, ὅπως αὐτὸς περιέρχοιτο τὰς

1102. πῶς δ' ἄρ' non sine specie conjicit Brunckius. *Por.*

πῶς δ' ἄρ' legi mavult Br. *Beck.*

1103. πυργηρούμενοι] Verbum hoc mutuatus est Eur. ab Æsch. S. C. Th. 22. v. Valck. *Beck.*

1105. Leid. 2. τῆσδε γῆς ὑπερθάνῃς errore ex sequ. versu orto. *Beck.*

1108. λαιμὸν — τῆσδε γῆς Ald. contra plures codices. Ex membranarum lectione πλοιῶν edidit πλευρῶν Brunckius. *Por.*

Λαιμῶν διῆκε] Ita rectissime MS. C.C.C. legit, cum λαιμὸν prius legebatur in impressis misero errore. Est autem *Synecdoche* numeri. Ita paulo post v. [1152. de uno homine loquens, λαιοῖσιν ἐν βραχίοισιν ἔχων, dicit. *Barnes.*

λαιμὸν, quod in Leidd. et Flor. tuetur Valck. nam διήκειν et διέρχεσθαι etiam cum Accus. construitur. Idem probat τῇδε γῇ, quia σωτήριος Dativum fere post se habet.

λαιμὸν διῆκε D. sed suprascr. διὰ τοῦ λαιμοῦ, Brunck. edidit πλευρῶν διῆκε, quam lectionem eruit e vitiosa in membr. scriptura πλοιῶν. Atque hoc monet rei adpositum magis esse, quam vulgatum λαιμῶν aut λαιμόν. Nam qui sibi mortem consciscunt, ii dicuntur costas transadigere, latus ferire ense (Soph. Antig. 1226. Aj. 834. Trach. 933. Eur. Or. 1066.) sed jugulum ferire, est ejus, qui alterum occidit, ut Eur. Or. 1494. et Hec. 565. Concedit tamen ipse Br., hoc discrimen non ubique observari. Contrarium enim exemplum

Σὸς παῖς, ἐφέδρους θ᾽ ἱππότας μὲν ἱππόταις
Ἔταξ᾽, ὁπλίτας δ᾽ ἀσπιδηφόροις ἔπι,
Ὡς τῶι νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
Ἀλκὴ δι᾽ ὀλίγου· περγάμων δ᾽ ἀπ᾽ ὀρθίων
Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν

Tuus filius; observatores equites quidem ad equites
Ordinavit, et pedites ad pedites,
Ut laboranti *parti* murorum esset exercitus *nostri*
Defensio. Statim autem arcibus ab arduis
Albis scutis decorum prospicimus Argivum exercitum

S. πύλας. 1111. Ἐφέδρους] Ἀντιπάλους, ἀγωνιστὰς, ἐπικαθεζομένους ἀντιτάττεσθαι, εἰ ἐπικρατείη τὸ ἀντίπαλον μέρος. Ἐφέδρους] Ἔταξε δὲ καὶ ἐφέδρους ἑτέρους ἱππότας καὶ πεζοὺς ὡπλισμένους πρὸς τοὺς ἐν ταῖς πύλαις ἱσταμένους ἱππότας καὶ πεζοὺς, ἵνα ὦσι βοήθεια καὶ δύναμις τούτοις, εἴ ποτε κάμοιεν πολεμοῦντες. ἐγγὺς γὰρ ὄντες τούτοις τάχιστα καὶ δι᾽ ὀλίγου ἐβοήθουν ἂν ὁρμώμενοι· Ἔφεδρος γάρ ἐστιν ὅταν τινῶν παλαιόντων ἕτερός τις ἀναμένει τὸν νικήσαντα παλαίσειν. * 1112. "Ἐφέδρους Ἔταξ᾽] Ἐπικαθεζομένους ἄλλους "ἐποίησεν, ὅπως βοηθήσωσι τοῖς ἀσθενεστέροις." Ἄλλως. Ἐπαλλήλους τούτους ἔταξεν, ἵνα, φησὶν, εἴη τοῖς τείχεσι πολέμου βοήθεια ἐγγύς. Ὁπλίτας] Πεζούς. 1113. Ὡς τῷ νοσοῦντι] Τῷ νοσοῦντι μέρει τῶν τειχῶν. 1116. Τευμησσὸν] Τευμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὴν τῷ Τευμησσῷ παρακειμένην χώραν. ἐπεὶ πῶς ὁρᾷν ἠδύναντο, τοῦ Τευμησσοῦ ἀφεστηκότος πλέον Ρ᾽ σταδίους τῶν Θηβῶν; ἢ οὐκ ἐκλιπόντα, ἀλλ᾽ ἤδη καταλιπόντα. "Ἄλ- "λως. Τευμησσὸς, τόπος ὀρεινὸς, ἀπέχων τῶν Θηβῶν σταδίους ἑκατόν. Λέγει οὖν, οὐχ ὅτι

* Hæc nota ex MS. *Scholiis* suppletur. Hanc rem de *Athletarum* sortitione, et quomodo Ἔφεδροι eventum pugnæ manent, verbi gratia in *Olympiacis* Certaminibus, optime descripsit *Lucianus* in *Hermotimo* p. 299. et 300. *Barnes.*

hoc ipsum drama v. 1472. suppeditat. — Mox D. τῆδε γῆ σωτ. et Br. quoque edidit: τῃδε γῇ σωτ. *Beck.*

λαιμῶν] Ita MS. Cantabrig. et quatuor Bodl. Ed. Ald. λαιμόν. Sed elegantius est plurale. vid. Heraclid. v. 819.

τῇδε γῇ] Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. et Lib. P. Ed. Ald. τῆσδε γῆς. *Musg.*

1110. Battier. conjecit Πύλαις, quod Valcken. putat locum habiturum esse, si cum ἔταξε hæc essent conjungenda. *Beck.*

1111. θ᾽ omittunt Ald. et MSS. δ᾽ Grot. quod in θ᾽ mutavit Valckenærius. *Por.*

Valck. partim Kingium secutus, edidit: Σὸς παῖς, ἐφέδρους θ᾽ ἱππότας μέν. — Eodem modo Reisk. scribi voluit. Primum Eteocles λόχους ἔνειμε, tum singulis peditum equitumque turmis suos ἐφέδρους constituit, ἱππότας μὲν ἱππόταις Ἔταξ᾽, ὁπλίτας etc. ut, sicubi prior turma deficeret, hi mox adessent in illorum locum successuri. V. 1112. perperam olim scriptum fuerat ἀσπιδιφόροις pro ἀσπιδηφ. v. Valck.

σὸς παῖς etc.] Hic versus in membr. omissus. *Beck.*

1114. Male distinguunt aliqui post ἀλκή. Deinde τ᾽ Aldus et pars codicum. δ᾽ Grotius cum aliis. *Por.*

Grotius interpunxit: Ἀλκὴ δι᾽ ὀλίγου· περγ. — hunc sequuntur Piers. et King. sed uterque ex edd. vett. revocarunt περγάμων τ᾽ ἀπ᾽ ὀρθίων. τε cum Battier. deleto, Valck. revocavit priscam interpunctionem, ut sensus esset: *post exiguam temporis intercapedinem e summis arcibus.* nam ὄρθιος est *summus.*

In D. non post Ἀλκὴ, sed post δι᾽ ὀλίγου interpungitur, et Br. quoque post ὀλίγου colon posuit. Sequentia π. τ᾽ ἀπ᾽ ὀ. ita ut Barn. vulgavit, etiam in D. et membr. leguntur. *Beck.*

δι᾽ ὀλίγου, *prope, e propinquo*, ut Thucyd. III. 21. *Musg.*

1115. Laudant Schol. Soph. Antig. 107. et Phœniss. 1146. Vocabulum λεύκασπις e Soph. et Æsch. illustrat Valck. ad v. 806. s. *Beck.*

1116. Inter Τευμησὸν et Τελμησὸν (ut minores varietates taceam) fluctuant codices et scriptores. Antiquior forma vi-

Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας
Δρόμωι ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
Παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ
Ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
Καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηΐταις πύλαις

Teumessum deseruisse. Et fossæ
Cursu adjunxit urbem Cadmeæ terræ,
Pæan vero, et tubæ sonuerunt simul
Inde, et de mœnibus, a nobis.
Et primum quidem adduxit ad Neitas portas

S. Τευμησὸν κατέλιπον· (πολὺ γὰρ ἀφέστηκεν.) ἀλλ' ὅτι τὴν χώραν τὴν παρατείνουσαν τοῦ "Τευμησσοῦ μέχρι Θηβῶν." Τευμησσὸν] Ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὸν παρὰ τῷ Τευμησσῷ τόπον, τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν Τευμησσόν. Καὶ τάφρου πέλας] Πλησίον τῆς * σούδας. 1117. Δρόμῳ συνῆψεν] Ἤγουν ἥνωσε τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν δρόμῳ, τουτέστι δραμὼν ἦλθεν ἐς Θήβας. δέον δὲ εἰπεῖν συνάψαντα, πρὸς τὸ ἐκλιπόντα, κοινῶς τὴν σύνταξιν ἐξήνεγκε πρὸς εὐθεῖαν. εὕρηται δὲ τοῦτο πολλαχοῦ, οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλ' καὶ λογοποιοῖς. 1118. Παιὰν] Εἶδος ᾠδῆς λεγόμενον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπαύσει τῶν δεινῶν. Παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες] Παιὰν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ ἀφέσει † λοιμοῦ ᾀδόμενος· νῦν δὲ παιᾶνα λέγει τὰς ἑκατέρων τῶν στρατευμάτων φωνὰς, τὰς εἰς μάχην παρακαλούσας. γράφεται δὲ καὶ παιὼν, ὡς φησὶν Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ, Ἐκ θεῶν ἀρξάμενοι καὶ τοῦ φίλου παιῶνος. Ἐκελάδουν] Ἐπὶ ἀποτροπῇ κακῶν ἦχουν. 1120. Νηΐταις πύλαις] Ἡ ἀπὸ Νηΐδος

* Σούδας. ἡ σοῦδα est Græco-barbarum et *Fossam* sonat. Vid. *Joh. Meursii* Glossarium Græco-barbarum, et quæ nos notavimus ad *Hecub.* v. 1096. *Barnes.* Σούδας] Σοῦδα recentioribus Græcis dicebatur *vallum sudibus munitum.* v. ad h. l. Valck. *Beck.*

† Λοιμοῦ] Cod. Aug. λιμοῦ, et ita King. quoque dederat. *Beck.*

detur ea, quam cum Valckenærio prætuli. *Por.*

Τευμησσὸν] MS. ut et omnes libri impressi, quot mihi videre contigit, τελμησσὸν legunt; sed abunde constat, *Teumessum* esse montem *Bœotiæ*, præterea oppidulum illius nominis in *Thebanis* finibus esse; unde frequenter apud *Statium Teumessius* pro *Thebanus* legitur, ut *Theb.* l. 6. Non alias tacita juvenis *Teumessius* iras mente acuit.—Vid. *Pausan.* in *Bœoticis* fol. 296. lin. 4. etc. Et *Stephanum* περὶ πόλεων. *Barnes.*

Τευμησὸν Leid. 2. atque hæc videtur antiquior scriptura illius temporis, quo litteræ nondum geminabantur: nam postea Τευμησσὸς scriptum. Sed Τελμησὸν Edd. Ald. et Bas. 1. Cod. Kingii, Leid. 1. et Aug. atque hæc alibi etiam in hoc collis vel montis Bœotii nomine scriptionis diversitas est. V. omnino Valcken. qui putat, montis genuinum nomen fuisse Τευμησὸς vel Τευμησσὸς, sed aliam deinde pronuntiationem invaluisse Τελμησός.

τελμησὸν D. cum gl. ὄρος βοιωτίας. ἀντὶ τοῦ, παρὰ τὸν τελμησὸν, τόπον τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν τελμησόν. In Br. ed. est Τευμησόν. *Beck.*

τάφρου πέλας] τάφρος, *vallum*, teli jactum, vel etiam longius, a muris distabat; unde Adrastus mox, repulsum a muris exercitum ἔξω τάφρου καθεῖσεν. v. 1232. Hinc loci hujus sententia elucescit; Argivos, cum ad τάφρον sive intra teli jactum venissent, reliquum spatium cursu confecisse, quo celerius muris succederent. Phrasis, si ad verbum reddas, hujusmodi est: *cursu conjunxerunt urbem Thebanam, ut vallo contigua esset*, Sic solent Græci velocitatem significare. Sophocles Electr. v. 688.

δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα.

τῇ 'φέσει pro τῇ ἀφέσει. Male vulgo τῇ φύσει. vid. et Antipater Anthol. p. 1. *Musg.*

1120. Καὶ πρῶτα μὲν etc.] Hic poëta septem Portas *Thebarum* enumerat, quibus septem Heroas assignat. Vide de his *Æschyli* Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, *Papinii Statii* Thebaid. l. 7. et *Apollodori Thebaica*, hoc

Λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα
Ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,
Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσωι σάκει,
Ἑκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
Χειρουμένην Αἰτωλόν· εἰς δὲ Προιτίδας
Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν

Cohortem crebris clypeis horrentem
Parthenopæus filius venatricis,
Gerens domesticum signum in medio clypeo
Atalantam arcu procul-jaculante aprum
Ætolum conficientem. Ad Prœtidem vero
Portam vadebat, victimas habens in curru.

S. τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης. ἢ ἐπεὶ * νεῶται εἰσίν. ὁ δὲ Φερεκύδης ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ζήθου θυγατρός. 1121. Πεφρικότα] Ἐξορθούμενον ταῖς ἀσπίσιν. ὡς τὸ, "Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι." Il. ν. 339. Πεφρικότα] Φρὶξ τὸ ἀνεστηκὸς τῆς θαλάσσης ἐπιπολῆς, ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ συὸς, Φρίξας εὖ λοφίην. Hom. Od. τ. 446. καὶ ἐνταυθα, ἀσπίσιν πεφρικότα, οἱονεὶ κυματίζοντα τῇ πυκνότητι καὶ κινήσει τῶν ἀσπίδων, καὶ ὀρθιάσει. Ἄλλως Φρὶξ, τὸ ἀνεστηκὸς τῆς θαλάσσης. ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ συὸς, φρίξας εὐλοφίην. καὶ ἔφριξε μάχη φθεισίβροτος ἐγχίοισιν, ὡς ἐνταῦθα, ἀσπίδι (sic) πεφρικότα, οἱονεὶ κυματίζοντα τῇ πυκνότητι καὶ κινήσει τῶν ἀσπίδων, καὶ ὀρθιάσει. Cod. D. 1123. "Ἀταλάντην] Ἔχει γὰρ τὴν Ἀταλάντην ἐν τῇ ἀσπίδι τοξεύουσαν τὸν "ἀπὸ τῆς Αἰτωλίας κάπρον, τοῖς μακροβόλοις τόξοις." Κάπρον] Ὃν ἐπήγαγεν Αἰτωλοῖς ποτὲ Ἄρτεμις λυμαίνεσθαι τὴν σφῶν χώραν, ὀργιζομένη Οἰνεῖ θῦσαι τι τοῖς ἄλλοις θεοῖς, καὶ οὐ τῇ Ἀρτέμιδι. ἀπέκτεινε δὲ τὸν κάπρον τοῦτον ὁ Μελέαγρος. 1125. Εἰς δὲ Προιτίδας] Ἐκβληθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἀκρισίου ᾤκησεν ὁ Προῖτος εἰς τὰς Θήβας, πλησίον τούτων τῶν πυλῶν. "† ὅθεν ἴσχυσεν αὐτῶν ἡ προσηγορία." ‡ 1126. Σφάγι' ἔχων] Ἱερεῖα εἰς σφαγὴν ἔχων ἕτοιμα ἐν τῷ ἅρματι, ἵν' εἰ χρεία γένοιτο μαντείας, εὐθέως σφάξας μαντεύσηται. 1127. Οὐ σημεῖ' ἔχων] Οὐκ ἔχων ἐπὶ τῇ ἀσπίδι σημεῖα ὑπερήφανα καὶ μετὰ ἀλαζονείας,

* Νεάται] Ap. M. perperam νεῶται. νεάτη est ἐσχάτη, imprimisque in musica arte de ultima chorda dicitur. v. Valck. *Beck.*

† Ὅθεν ἴσχυσεν αὐτῶν ἡ προσηγορία, ex Cod. A. quorum loco Piersius ex MS. C.C.C. posuerat, καὶ Προιτίδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν. Pro veteri forma loquendi ᾤκησε εἰς τὰς Θήβας recentior Schol. ap. King. et in margiue cod. Leid. dederat, εἰς Θήβας ἦλθε καὶ αὐτόθι ᾤκησε. *Beck.*

‡ Scholion ad h. v. ita potest e D. integrum reddi :—εἰς τὰς Θήβας ἦλθεν καὶ αὐτόθι ᾤκησεν, πλησ. τ. τ. π., αἳ δὴ καὶ Προίτιδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν. *Beck.*

est. *Biblioth.* l. 3. c. 6. §. 6. et *Pausaniæ Bœotica* p. 288. lin. 24. etc. ubi omnium nomina recenset, et eorum rationes profert: et *Gaspar Stiblin.* ad hunc locum. *Euripidis* autem auctoritas omnibus aliis æquipollere mihi videtur, qui has Portas enumerant, quare ex illius Mente has esse statuimus: 1. *Neitas.* 2. *Prœtidas.* 3. *Ogygias.* 4. *Homoloidas.* 5. *Crenæas.* 6. *Electras.* 7. *Hebdomas.* Quarum a nonnullis pro *Ogygiis et Crenæis, Boreæ et Oncææ* substituuntur. *Barnes.*

Hesych. Νηΐσι ταῖς πύλαις ταῖς πρώταις καὶ τελευταίαις, ubi Heinsius, qui Grammaticum huc respexisse putat, mallet, νηΐταις πύλαις, Alberti νηΐτισι. — Totum hunc locum v. 1120. 1157. frigere et a re plane alienum esse censet Cl. Morus p. 10. ss. et duplex καὶ πρῶτα μὲν v. 1120. et 1157. permittere putat, ut integra illa particula insititia videatur. Nam quod Brumoius dixit, spectatorum docendorum causa hæc inseruisse poëtam, ut priscam oppugnandarum urbium rationem cog-

Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημεῖ᾽ ἔχων
Ὑβρισμέν᾽, ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ᾽ ὅπλα.
Ὠγύγια δ᾽ εἰς πυλώμαθ᾽ Ἱππομέδων ἄναξ
Ἔστειχ᾽, ἔχων σημεῖον ἐν μέσωι σάκει,
Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα,
Τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα

Vates Amphiaraus, non habens signa
Significantia arrogantiam, sed modeste signis carentia arma.
Ad portam vero Ogygiam Hippomedon rex
Ibat, habens signum in medio clypeo,
Variis Argum oculis cernentem,
Alios quidem cum astrorum ortu oculos

S. ὡς τὰ Καπανέως. καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ, * "Τοιαῦθ᾽ ὁ μάντις, ἀσπίδ᾽ εὔκυκλον νέμων, Πάγχαλκον, ηὔδα· σῆμα δ᾽ οὐκ ἐπῆν κύκλῳ." 1129. "Ὠγύγια δ᾽ εἰς πυλώμαθ᾽.] Ὠγύγια "προσηγορεύθη, φησὶν Ἀριστόδημος, διὰ τὸ, τοὺς περὶ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, τειχίζοντας "τὰς Θήβας, παρὰ τὸν Ὠγύγου τοῦ βασιλέως τάφον αὐτὰς τάξαι. Ὠγύγια δὲ τὰ ἐν "τάφῳ τοῦ Ὠγύγου βασιλέως." 1130. Ἐν μέσῳ σάκει] Ἐν μέσῳ τῷ Ἱππομέδοντος σάκει ἐνεγέγραπτο ὁ Ἄργος κύων, ὃν πανταχόσε τοῦ σώματος ὀφθαλμοῖς πεποικίλθαι φασίν· τοὺς μὲν, σὺν ταῖς ἀνατολαῖς τῶν ἄστρων, (τουτέστιν ἐν νυκτὶ) ἀνεῳγμένους, τοὺς δὲ σὺν τῇ δύσει τῶν ἄστρων καμμύοντας, τοῦτο δὲ ἦν, ἵν᾽ ἑκάστοτε ἀγρυπνῶν πρόνοιαν ἔχῃ Ἰοῦς, ἧς ἐπιστάτην Ἥρα ἐπέστησεν· ὃν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Διὸς πέμψαντος, φονευθέντα, ἐλεήσασα ἡ Ἥρα ἐποίησεν ἀντ᾽ αὐτοῦ Ταώ. 1131. Στικτοῖς] Ποικίλοις, καταπληκτικοῖς. Πανόπτην] † Τὸν ἄργον κύνα. "Στικτοῖς πανόπτην] Τοῖς ἐμπεποικιλμένοις. Φησὶ δὲ "τὸν Ἄργον, τὸν τῆς Ἰοῦς φύλακα. Οἰκεῖον δὲ ὁ Ἱππομέδων σημεῖον εἶχεν ἐγγεγραμμένον· "εἰς γὰρ τεκμήριον τῆς πατρίδος σημεῖον στικτὸν ἔφερε τῆς Ἀργείας βοὸς φύλακα. Οἱ δὲ, "οἷον κατεστιγμένος, ποικίλος τὴν γραφὴν, τοὺς γὰρ ‡ ὀφθαλμοὺς κατάστικτος γράφουσι, "καὶ φοβερόν τι ἀποτελοῦσι τῇ καταστίξει." 1132. Ἐπιτολαῖσι] Τοῖς μὲν πρὸς ἀνατολὰς κειμένοις ὄμμασι βλέποντα, μύοντα δὲ τὰ πρὸς δύσιν. Θέλει γὰρ αὐτὸν τοῖς μὲν διαγρυπνεῖν, τοῖς δὲ καθεύδειν ὄμμασι. "Ἐπιτολαῖσιν] Ἀνατολὴ καὶ Ἐπιτολὴ διαφέρει. Ἀνατολὴ

* Αἰσχύλῳ] Sept. c. Theb. 596. s. Verba ejus in edd. Schol. antiquis sic legebantur: τοίαν ὁ μάντις, ἀσπίδ᾽ ἔχων πάγχαλκον ἕρπε, σ. δ. οὐκ ἐ. κ. *Beck.*

† Τὸν Ἄργον κύνα.] Videtur hic locus defectum pati. Poëta enim *Argum* hic notat, *Arestoris* filium, non Canem *Ulyssis*. *Barnes.*

‡ Ὀφθαλμοὺς κατάστικτος] Valck. conjicit, τοῖς γὰρ ὀφθαλμοῖς κατάστικτον γράφουσι, καὶ φοβερόν τι ἀποτελοῦσι τῇ γραφῇ Aug. in quo antea erant hæc: Ὁ πανόπτης κύων, ὃς ἐφύλασσε τὴν Ἰώ, ἅπας γὰρ ὀφθαλμὸς ἦν. *Beck.*

noscerent, id non valet ad excusandam talem digressionem in tragœdia, nec potuit hoc ejus consilium fuisse, certe eo excidit. Potius nimio Æschylum imitandi studio abreptus illa inseruit, auctore Moro. *Beck.*

1121. De verbis πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα v. Toup. in Suid. T. I. p. 168. *Beck.*

1122. ἔγγονος Ald. contra plures MSS. *Por.*

ἔκγονος recepit et tuetur V. — Idem retinuit formam Doricam κυναγοῦ etiam in senariis Tragicis usitatam, sed a King. sæpe mutatam.

γόνος D. Sed Br. etiam membr. auctoritate ἔκγονος, ut ap. Barn. est, edidit. *Beck.*

ἔγγονος] Sic Ed. Ald. Vulgo ἔκγονος, quod melius. *Musg.*

1126. ἅρματι Ald. ἅρμασιν membr. C. L. Leid. pr. *Por.*

Pro ἐφ᾽ ἅρματι Piers. restituit ἐφ᾽ ἅρμασιν. Eum sequitur Valck. cum Leid. 1. et Schol. Phœn. 177.

Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾷν παρῆν.
Ὁμολωΐσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις

Cernentes, alios vero occlusos cum *astris* occidentibus,
Ut postea ipso mortuo videre licebat.
Ad portam vero Homoloida stationem habuit

S. "μὲν γάρ ἐστι τῶν μεγίστων ἄστρων τῶν προαναβαινόντων· Ἐπιτολὴ δὲ τῶν ἐλαττόνων, "τῶν μετ' ἐκεῖνα. Ἐπιτολαῖσιν ἐνταῦθα ἀνατολαῖς ἀκούειν δεῖ. οὐ διαχωρίζοντος, ὡς παρ' "Ἡσιόδῳ καὶ Ἀράτῳ. Τὴν πρόφασιν δὲ εἶπεν, ἀκολούθως τῷ λεπτῶς οὕτω γνῶναι τὴν "γραφὴν, τεθνηκότος γὰρ τοῦ Ἱππομέδοντος, καὶ κειμένου τοῦ ὅπλου, παρῆν ἀδεῶς καὶ "θαυμάζειν τὴν γραφήν." "Τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐ. ὄμματα] Τουτέστιν οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ, "οἵτινες ἦσαν πρὸς ἀνατολὴν, ἔβλεπον· οἵτινες δὲ ἦσαν πρὸς τὴν δύσιν, ἐκάμμυον." Ἄλλως. Ἰδίως ὁ Εὐριπίδης ἔνια μὲν τῶν τοῦ Ἄργου ὀμμάτων συνανατέλλειν φησὶ τοῖς ἄστροις δεδορκότα, τὰ δὲ πρὸς ταῖς δύσεσι καταμύειν. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης ἐπὶ τοῦ ἰνίου φησὶν αὐτὸν ἔχειν ὀφθαλμὸν, ἅμα δηλῶν, ὅτι δύο ἐγένοντο Ἄργοι. γράφει δὲ οὕτως. Ἄργος ὁ Διὸς γαμεῖ Πειθὼ τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα, τοῦ δὲ γίνεται Κρίασος, τοῦ δὲ Ἐρευθαλίων, (ἀφ' οὗ Ἐρευθαλία πόλις καλεῖται ἐν Ἄργει) καὶ Φόρβας· τοῦ δὲ γίνεται Ἀρέστωρ, τοῦ δὲ Ἄργος, ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, * καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται, καὶ ὑφίσταται φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ, ἔπειτα Ἑρμῆς αὐτὸν κτείνει. Διονύσιος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Κύκλου βύρσαν αὐτὸν ἠμφιέσθαι φησὶ, καὶ κύκλῳ τὸ σῶμα ὅλον ὠμματῶσθαι· ὁ δὲ τὸν † Αἰγίμιον ποιήσας φησὶ, "Καί οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἵει κρατερόν τε μέγαν τε, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα· Ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδὲ οἱ ὕπνος Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν." Ἄλλως. "Τὸν Ἄργον κύνα λέγει ἐγγεγράφθαι ἐν τῇ ἀσπίδι τοῦ Ἱππο-"μέδοντος, ἔχοντα τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς μὲν ἐπὶ ἀνατολὰς τῶν ἄστρων τετραμμένους, τοὺς δὲ

* Καὶ τὸν ὕπνον ἐξ.] Valck. vult. ᾧ δὲ καὶ τ. ὕ. ἐ. etiam ob cod. Aug. καὶ post ὑφίσταται V. et M. omiserunt cum Aug. Sed Valck. mavult: καὶ ἐφίστησι φύλακα καὶ αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. *Beck.*

† Αἰγιμιὸς fuit epicum poëma Hesiodo vel Cecropi Milesio tributum, in quo etiam de Io cecinerat poëta. Ultimum versum sic exhibet cod. Aug.: πίπτει ἐπὶ βλεφάρων, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδος αἰεί. *Beck.*

ἐφ' ἅρμασιν D., atque ita etiam Br. edidit. *Beck.*

1128. Æschylum imitatur, qui S. C. Th. 597. σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. In ceteris Euripides clypeorum insignia tribuit ducibus ab Æschyleis diversa. *Valck.*

1130. ἔστηκ' Ald. ἔστειχ' membr. et decem alii codices. *Por.*

Etiam Valck. ἔστειχ' recepit, et locos plures, ubi στείχειν sic de militibus dicitur, attulit.

ἔστειχ' ἔχων — D. atque sic e membr. et codd. Leidd. cum Valck. edidit Brunck. Gl. cod. D. ἐχώρει, τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο. *Beck.*

ἔστειχ'] Ita MSS. quinque, ut et hic edi debuit. Vulgo ἔστηκ'. *Musg.*

1131. Argus ipse dici potuit στικτὸς. sed non ὄμματα ejus ab Eurip. appellanda erant στικτὰ, et notatur propterea a Dan. Heins. Aristarch. S. p. 755. et Valck. Hic etiam conjicit Πυκνοῖς π. ο. δ. ut Æschyl. Prom. 679. Abresch. Anim. ad Æsch. T. II. p. 162. στικτοῖς accipit pro τοῖς στίζουσιν αὐτὸν, vel οἷς στικτός ἐστι. Mox idem Auct. Dil. Thuc. p. 341. supplet κατὰ τὰ μὲν ὄμμ. αὐτὸν βλέποντα.

ὄμμασι D. *Beck.*

1132. ss Versus 1134. adeo insulsus videbatur Valckenærio, ut eum uncinis includeret, et putaret profectum esse ab aliena manu, additum Euripidis excusandi gratia, si modo duo præcedentes versus Euripidis sint, quos sub ejus nomine profert Eustath. ad Il. β. p. 138, 24. Idem V. ita corrigit v. 1132. s.

Τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματ' ἦν
Βλέποντα, τὰ δὲ πίπτοντα δυνόντων μέτα.

ξὺν in MSS. Leidd. πίπτοντα præbuit Schol. cod. Aug. Plerique fingebant Argum parte tantum oculorum vigilem. Rectius tamen hæc afutura fuisse monet

Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδι
Χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὣς, πρήσων πόλιν.

Tydeus, habens in clypeo pellem leonis
Setis horrentem; dextera vero facem,
Ut gigas Prometheus, ferebat, incensurus urbem.

S. "πρὸς τὰς δύσεις, οὓς καὶ μύειν ἐδόκει. Τὸ γὰρ Πίπτοντα, ἀντὶ τοῦ καμμύοντα. Παν-"όπτης δὲ καλεῖται διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄϋπνον, φυλάττοντα τὴν βοῦν ἐκ κελεύσεος Ἥρας." 1133. Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα] Ἰστέον ὅτι τὸ βλέποντα καὶ τὸ κρύπτοντα πρὸς τὸν πανόπτην συντάσσεται, ἀρσενικαὶ αἰτιατικαὶ οὖσαι. συντάσσοντες δὲ πρὸς τὰ μὲν, τὰ δὲ, οὐ συνάπτοντες τῷ προτέρῳ, ἀλλὰ κομματικὸν ἐκφέροντες, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ὑπῆρχον, καὶ λέγοντες οὕτω, τὰ μὲν ὄμματα ὑπῆρχον βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα * (ἀμαθεῖς.) 1134. Ὡς ὕστερον] Καθὰ παρῆν ἡμῖν ὕστερον ὁρᾷν, ἀποθανόντος αὐτοῦ Ἱππομέδοντος. 1135. Ὁμολωΐσιν] Πύλαι Θηβῶν αὗται οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ Ὁμολώεως τοῦ Ἀμφίονος. τοὺς γὰρ περὶ Ἀμφίονα φασὶ σὺν τοῖς παισὶ ἅμα Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν. Ἀριστόδημος δ' αὐτὰς φησὶν οὕτω κληθῆναι, † διὰ τὸ πλησίον εἶναι Ὁμολωοῦ. ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων, Ὁμολωΐδος καλουμένης. 1136. Τυδεὺς, λέοντος] Ὥπλιστο ἀσπίδα Τυδεὺς, λέοντος δέρμα ἐπίσημον ἔχουσαν· ἐνεγέγραπτο δὲ καὶ ὁ Προμηθεὺς λαμπάδα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, ὁ εἷς τῶν Τιτάνων, ὡς πρήσων τὴν πόλιν. Λέοντος δέρος] Λέοντος δέρμα ὁ Τυδεὺς εἶχεν ἐγγεγραμμένον, τῇ μὲν λαιᾷ τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ ‡ τὸν πυρσόν. τὸ δέ, Τιτάν

* Ἀμαθεῖς] Valck. hanc vocem omitti mavult et præcedentia sic corrigi: συντάσσοντες δὲ—οὐ συνάπτουσι τ. π. ἀλλὰ κ. ἐκφέρουσι. *Beck.*

† Διὰ τὸ πλησίον —] In Aug. ita: διὰ πλησίον εἶναι τοῦ ὁμολωοῦ——κατὰ δὲ τοὺς ψευδολογεῖν βουλομένους ἀπὸ μιᾶς τῆς Νιόβης θυγατρὸς ὁμολωΐδος. Hinc priora ita scribenda conjicit Valck.: διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωείου, τοῦ Διὸς ἱεροῦ. *Beck.*

‡ Τὸν πυρσὸν] Sic Barnesius edidit, pro eo, quod olim erat, τὸ πελτὸν, forte e cod. Cant. In Aug. hæc leguntur ita: Τυδεὺς ἦν γεγραμμένος τῇ μὲν λεᾷ (λαιᾷ) τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ τὸ πῦρ ἔχων, ἀντὶ (f. ὃ ἀντὶ) δόρατος εἶχεν. Ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐδέξαντο τινὲς ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' οὐ τὸ χρῆμα Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προτακτέον τοῦ Τιτάν. εἷς καὶ οὕτως (οὗτος) ὁ Προμηθεὺς γέγονε πάντων τῶν θεῶν. cf. Hemsterh. ad Lucian. Prometh. p. 197. *Beck.*

V.; neque enim hoc, quod dicitur, observare in hostis scuto armigerum Eteoclis potuisse, et nimis Æschylum imitari Nostrum. *Beck.*

1133. Βλέποντα—κρύπτοντα] Hæc accusativo plurali accipio, non, ut Scholiastes, singulari. κρύπτοντα neutraliter ponitur, ut κεύθων Sophocl. Ajac. v. 644. κέκευθεν ejusd. Electr. v. 874. Sic et ἔγειρε pro ἐγείρου Iphig. in Aul. v. 626. ἀποκρύπτουσι Πελειάδες. Athen. 491. D. Valck., qui hunc versum cum præcedenti Euripidi abjudicare videtur, emendandum putat πίπτοντα, ut habet Scholiastes Augustanus. Sed si interpolatoris obscuri, non Euripidis, sunt, quomodo definiemus, utra lectio tali homini magis conveniat? *Musg.*

1134. Duo priores versus pene suspectos habet Valckenærius, licet ab Eustathio agnitos ad Il. Β. p. 182, 29. (138, 25. sed hunc spurium esse statuit, alterumque infra 1149. Mihi uterque omnino servandus videtur. *Por.*

Gl. cod. D. καθὰ παρῆν ἡμῖν ὕστερον ὁρᾷν ἀποθανόντος αὐτοῦ τοῦ Ἱππομέδοντος. *Beck.*

1135. Hes. Ὁμολωΐδες· πύλαι ἐν Θήβαις. Ὁμολωΐσι D. *Beck.*

1136. δέρας R. et ex emendatione M. nescio an et Cant. sed δέρος Eustathius ad Il. Δ. p. 473, 5. 485, 5. (360, 22. 369. 43.) Vide Med. 5. Deinde ἀσπίδι membr. J. ut edidit Brunckius qui infra 1140. ἀσπίδος ex conjectura. *Por.*

ἀσπίδος] Lib. P. ἀσπίδι, quod melius. *Musg.*

1137. Δεξιᾷ δὲ λαμπάδα Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν, ὡς πρήσων πόλιν] Ex hoc *Euripidis* loco liquet, quis apud *Æschylum* sit ille γυμνὸς ἀνὴρ πυρφόρος, nempe *Prometheus*;

Ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρην προσῆγε· Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
Ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
Εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι

Ad Crenæam vero portam filius tuus Polynices
Duxit copias. Potniades vero in clypeo
Insigne equæ pernices saltabant præ metu,
Scite in gyrum intus machinis circumactæ

S. Προμηθεὺς, οὕτως ἐξεδέξαντο τινὲς, ἀντὶ τοῦ δόρυ εἶχεν ὡς Τιτὰν, ἀλλ' αὐτόχρημα Τιτὰν Προμηθεύς. 1139. Κρηναίαισι] Ταῖς ἐν τῇ Δίρκῃ. Κρηναίαισι] Ταῖς ἀπὸ τῆς κρήνης Δίρκης καλουμέναις. 1140. Ποτνιάδες] Τὰς τοῦ Γλαύκου φησὶν, αἳ λυσσήσασαι κατέφαγον τὸν δεσπότην Γλαῦκον, τὸν Σισύφου, ἐν Ποτνίαις τῆς Βοιωτίας. Ποτνιάδες] Γλαῦκον τὸν Σισύφου φασὶν ἔχειν ἵππους οὕτω λυττώσας ὡς καὶ αὐτὸν ὕστερον Γλαῦκον καταφαγεῖν. ἔτρεφε δὲ ἐν Ποτνίαις, πόλει τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχον αἱ ἵπποι Ποτνιάδες. εἶχε δὲ αὐτὰς ἐπίσημον Πολυνείκης ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐν μέσῳ τῷ ὀμφαλῷ χαλκᾶς, οὕτως ὑπὸ μηχανῆς κατασκευασμένας, ὥστε τοῖς ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἱμᾶσι κινουμένας δοκεῖν μαίνεσθαι, καὶ φόβον ποιεῖν τοῖς ὁρῶσιν. "Ποτνίαδες δ' ἐπ' ἀσπίδι] Μανικαί. Τινὲς δὲ "φασὶ, Γλαῦκον, τούτων τῶν Ποτνιάδων ἵππων δεσπότην, πατέρα εἶναι Βελλεροφόντου, "ἐξ οὗ παῖς ἐγένετο Γλαῦκος. Ποτνιάδες δὲ ἐκαλοῦντο, ἐπειδὴ ἐν Ποτνίαις ἔτρεφεν αὐτὰς "ὁ Γλαῦκος· Πότνιαι δὲ πόλις Βοιωτίας· * Γλαῦκον δὲ αὐτὸν ἀπὸ Σισύφου, ἀλλὰ τὸν "Θρᾷκα τὸν ἄγριον." 1141. Ἐπίσημα, κ. τ. λ.] Ἐπίσημον δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι αὐτοῦ πῶλοι μανικαὶ, καὶ ἐπιτήδειοι εἰς δρόμον, ἐσκίρτων ἐν κινήσει εὐστρόφῳ, κατά τινα τρόπον στρεφόμεναι, μηχαναῖς τισὶν ἔνδοθεν τῆς ἀσπίδος ὑπ' αὐτὸν τὸν πόρπακα. Ἐσκίρτων] Ἐφοίτων. Στρόφιγξι] Μηχαναῖς. "Ἐσκίρτων φόβῳ] Τῷ περὶ αὐτὰς φόβῳ ἐδόκουν σκιρτᾷν· τουτέστιν "οὕτω φοβεραὶ ἦσαν κατὰ τὴν γραφὴν ὡς δοκεῖν σκιρτᾷν, θέας ἀποτελούσης. Στρόφιγξι "δὲ, ταῖς περιστροφαῖς τοῦ δρόμου ἐν τῷ † κυκλούμενῳ αὐτῶν τῶν τραχήλων πάνυ ταῖς "ἡνίαις, ὡς δοκεῖν ἀληθῶς τοῦ ὄπισθεν τοῦ ὅπλου αὐτὰς κατέχεσθαι, ὡς νομίζεσθαι τῶν "ὅπλων καὶ τῆς ἡνίας αὐτῶν τὸν βαστάζοντα ὑπὸ τὸν πόρπακα κατέχειν· διὰ τὸ μὴ ἐγ-

* Γλαῦκον δὲ αὐτὸν] Si scripseris οὐ τὸν, parum tamen profeceris, sunt verba Valck. *Beck.*

† Κυκλουμένῳ αὐτῶν] Hæc et sequentia V. putat restituenda esse: Εὖ πως] Κυκλουμένων αὐτῶν τ. τρ.—κατέχεσθαι καὶ νομίζεσθαι τὸν τὸ ὅπλον βαστάζοντα καὶ τὰς ἡνίας αὐτῶν ὑπὸ τὸν πόρπακα κατέχειν. *Beck.*

ut recte *Thomas Stanleius* in *Prometh. Vinct.* v. 438. Versus sunt hi:

Ἔχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον·
Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη,
Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασι· ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ.

Quem locum *Æschyli* procul dubio *Euripides* expressit: at, ut verum fatear, aptius suo *Capaneo* hæc affinxit *Æschylus*, quam *Tydeo Euripides*. Sed noster de imagine in clypeo non hic loquitur; sed ipsum *Tydea Titana* vocat, et ob *Lampadem* in dextra, *Prometheum*, et ὡς subintelligitur. *Barnes.*

λαμπάδα δὲ inverso ordine D. Præcedente versu Br. edidit ἀπ' ἀσπίδι e membr. Contra v. 1140. edidit ἐπ' ἀσπίδος, hiatus vitandi caussa. Utrobique D. exhibet vulgatam olim lectionem. *Beck.*

1138. Sic recte distinxit Musgravius pro ἔφερεν, ὡς. *Por.*

Brunck. scripsit ἔφερεν ὥς, et post hæc, ante πρήσων comma posuit. In D. πρήσσων. *Beck.*

Interpungo:

τίταν Προμηθεὺς ἔφερεν ὡς, πρήσων πόλιν.

Facem gestabat, velum Titan ille Prometheus, urbem incensurus. Prometheum ita pingebant veteres. Soph. Œd. Col. v. 56. Philostratus: Ἰὼ Προμηθεῦ, δᾳδοῦχε

Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
Ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν,
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις.
Σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν

Ad ipsum clypei manubrium, ut furere viderentur,
Non minus vero Marte in pugna audax
Capaneus adduxit copias ad portam Electram.
Ferreis vero clypei figuris inerat

S. " γεγράφθαι τὸν ἡνίοχον μήτε τὸ ὄχημα, μόνην δὲ τὴν ζεύξιν τῶν πώλων ὡς καὶ ἐν ἅρματι, " ἐγγίζουσαν τοῦ ὅπλου, καὶ ἔσωθεν αὐτὴν ἡνιοχουμένην· Στρόφιγξι δὲ, ταῖς ἡνίαις, καθὰ " δι' αὐτῶν στρέφεται τὸ ἅρμα." 1142. Ἔνδοθεν κυκλούμεναι] Ἔνδοθεν τῆς ἄντυγος δηλονότι, ἵνα εἴπῃ κατὰ μέσον τῆς ἀσπίδος. στρόφιγξι δὲ, ταῖς περιφοραῖς τοῦ δρόμου. 1143. " Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν] Πόρπαξ δὲ καλεῖται τὸ κατὰ μέσον τοῦ ὅπλου ὑπὸ τὸ τοῦ " ὀμφαλοῦ κοίλωμα, δι' οὗ καὶ βασανίζεται τὸ ὅπλειν. Καλῶς πῶς (1142.) ὑπὸ τὸν " πόρπακα κατεχύμεναι, σκιρτηματικῶς, ὡς δοκεῖν μαίνεσθαι αὐτάς. εἴη δ' ἂν αὐτῷ " τῆς τύχης οἰκεῖον καὶ τῆς φυγῆς τὸ σημεῖον. ——— Ἔνδοθεν, δηλονότι τῆς ἄντυγος, ἵνα " εἴπῃ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος. Πόρπακα δὲ, τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος. Ἐν δὲ τῇ " ἀσπίδι, φησὶ, τούτου ἐντετύπωντο αἱ Ποτνιάδες ἵπποι, οὕτως ἀκριβῶς, ὡς δοκεῖν τῇ " ἀληθείᾳ σκιρτᾷν κατὰ τὴν γραφὴν, καὶ περιθέειν τὸν τῆς ἀσπίδος ὀμφαλόν." Πόρπαξ, ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. Cod. D. 1144. Ὁ δ' οὐκ ἔλασσον] Ὁ δὲ Καπανεὺς φρονῶν εἰς μάχην, ἤγουν ἐπαιρόμενος οὐκ ἔλαττον θεοῦ τοῦ Ἄρεος. Ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις] Ἀπὸ Ἠλεκτρυῶνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης, ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἀμφίονος. ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἁρμονίας μητρὸς, ἧς εἶναι ἀνάθημα φασὶ τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον, τὸ κλαπὲν ὑπὸ Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους. Ἄλλως. " Ἐπ' Ἠλέκτραις] Ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς " Ἄτλαντος καὶ Ἡσιόνης. Ἱστορεῖται δὲ καὶ ἡ Ἠλέκτρα τρεῖς παῖδας ἔχειν, * Δάρδανον, " Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἰασίωνα ὠνόμασαν, καὶ Ἁρμονίαν, ἣν γήμαντα τὸν Κάδμον, ἀπὸ τῆς " μητρὸς αὐτῆς † Ἠλεκτριάδας πύλας ὀνομάσαι τὰς Θήβης. Οἱ δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας, τῆς " Ἀμφίονος θυγατρός. Ἐνταῦθα ὁ Καπανεὺς λοχαγεῖ, ὡς αὐτὸς διεσάφησε τὴν οἰκειότητα " τοῦ σημείου αὐτοῦ." 1146. Σιδηρονώτοις] Πῶς οὖν ἀνωτέρω εἶπε, Λεύκασπιν εἰσορῶμεν

* Δάρδανον, Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἰασίωνα] Sic emendavit Valck. nomina ista perperam in cod. scripta. *Beck.*

† Ἠλεκτριάδας πύλας] Aliis dicuntur Ἠλεκτρίδες, vel Ἠλέκτραι πύλαι v. Valck. Mox Οἱ δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας, τῆς Ἀμφίονος θυγατρός] Μιᾶς τῶν Ἀμφίονος θυγατέρων e vestigiis cod. mavult Valck. *Beck.*

καὶ πυρφόρε. De Vitis Sophist. in Apollon. Athen. 1598. *Musg.*

1140. Ἄρη pro Ἄρην Valck. e Flor. Κρηναῖαι πύλαι dicuntur etiam Κρηνίδες, ab Æsch. Theb. 533. Βοῤῥαῖαι πύλαι. Quinque portis eadem nomina tribuunt Æsch. et Eurip. sed quæ ap. Eur. Ὠγύγιαι, eas Æsch. v. 492. appellat πύλας Ὄγκας Ἀθάνας. Apollodorus τὰς Ὀγκαΐδας et Ὠγυγίας distinguit.

Ἄρην etiam D. et membr. *Beck.*

1142. στρόφιγξί γ' Ald. et pars codicum. *Por.*

Στρόφιγξιν] Ita MS. quare στρόφιγξί γ', quod ante obtinebat, rejicio. *Barnes.*

Heath. vertit? *Callide verticulis ab interiori clypei parte circumactæ.* Euripidem rursus imitari Æschylum Theb. 501. s. observat Valck. et confert quoque Valer. Flacc. 3. 190. 6. 59. Mox perperam cod. Flor. Πόρπαχ' ὑπ' αὐτήν. *Beck.*

στρόφιγξιν] Ita MSS. omn. et Lib. P. Ed. Ald. στρόφιγξί γ'. *Musg.*

1143. ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν] Statius Theb. X. 653. *Ipsa insanire videtur Sphinx galeæ custos.* *Musg.*

1145. ἐπὶ λέκτραις D. *Beck.*

1146. Valck. conjicere videtur: Σιδηρονώτου. Mox verba Γίγας γηγενὴς, quæ cuidam displicuerunt, tuetur Valck. *Beck.*

Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
Φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ,
Ὑπόνοιαν ἡμῖν οἷα πείσεται πόλις.
Ταῖς δ' ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,
Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφὴν

Gigas e terra natus humeris totam urbem
Sustinens, vectibus convulsam violenter:
Ut esset signum nobis, qualia passura esset urbs.
Adrastus vero erat in *Hebdomis* portis,
Centum viperis clypeum implens, picturam

S. Ἀργείων στρατόν. ἐν δὲ τῇ Ἀντιγόνῃ, Ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀσπίδα τὰν Καπανέως; λεύκασπιν μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος φουσί. χρυσεόνωτον δὲ, τὴν ἰσχυρὰν ἀσπίδα. Σιδηρονώτοις] Χαλκενδύτοις. Τύποις ἐπῆν] Ἐπὶ τοῖς τύποις δὲ, ἤγουν ταῖς γραφαῖς σιδηρονώτοις τῆς ἀσπίδος, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῷ σιδηρῷ νώτῳ τῆς ἀσπίδος ἦν γίγας γηγενὴς ὁλόκληρον πόλιν φέρων, ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις, ἐκριζώσας αὐτὴν σὺν βίᾳ διὰ μοχλῶν. 1149. Ὑπόνοιαν ἡμῖν] Τουτέστιν ὑποψίαν καὶ σημεῖον, ὁποῖα ἡ πόλις πείσεται. * ὑπέκειτο γὰρ, φησὶ, καὶ ἐζωγράφητο ὑπὸ τῆς ἀσπίδος γίγας, φέρων ἐπὶ τοῖς ὤμοις πᾶσαν τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν διδούς· καὶ τὰ ἑξῆς. 1151. Ἑκατὸν ἐχίδναις] Πληρῶν τὴν ἀσπίδα ἑκατὸν ἐχίδναις, ἐχιδνοκέφαλος γὰρ ἡ Ὕδρα ἡ τῷ ἑκατὸν ἐχρήσατο ἀορίστως. ἡ δὲ σύνταξις, πολλαῖς ἐχίδναις, τουτέστι κεφαλαῖς Ὕδρας ἐκπληρῶν τὴν ἀσπίδα, ἀντὶ τοῦ πληρώσας. τὸ δὲ ἑξῆς, ἀσπίδα ἔχων λαιοῖς ἐν βραχίοσιν, ἑκατὸν ἐχίδναις Ὕδρας ἐκπληρῶν τῇ γραφῇ, ἀντὶ τοῦ ἑκατὸν κεφαλαῖς. λέγει δὲ τὴν Ὕδραν· ἐχιδνώδεις γὰρ ἦσαν αἱ ταύτης κεφαλαί. Ἐχίδναις] † Κεφαλαῖς ὤφειλεν, λέγει δὲ ἐχίδναις, ὅλον ἀντὶ μέρους τιθεὶς, ἐχιδνώδεις δὲ ἦσαν αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας. 1152. Ὕδρας] Αὐτὴν δηλονότι τὴν ἀσπίδα μετὰ τῆς Ὕδρας, ἥτις ἐν τῇ Λέρνῃ ἦν. Ἐν τῷ Ἄργει, ἐν Λέρνῃ πηγῇ Ἄργους, ἡ Ὕδρα ἡ ἐννεακέφαλος ἦν, ἣν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς· εἶχεν οὖν Ἄδραστος, ὡς Ἀργεῖος, ταύτην ἐπίσημον τῇ ἀσπίδι, οὐκ ἔχουσαν κεφαλὰς ἐννέα, ἀλλ' εἰς ἑκατὸν ταύτας προάγουσαν. ἦσαν δὲ αὗται αἱ κεφαλαὶ ἐχιδνῶν. ἔφερον οὖν ἑκάστη τούτων Καδμεῖον ἐκ

* Ὑπέκειτο] Valck. legi jubet ἐπέκειτο, et mox ex Aug. ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. *Beck.*
† Κεφαλαῖς ὤφειλεν] Εἰπεῖν addit cod. Leid. *Beck.*

1148. Vix mihi temperabam, quin pro βίᾳ lectionem J. βάθρων amplecterer; eandem habuit codex Augustanus, ut liquet e scholio, quod huc retrahi debet, Valckenærius vero ad 1186. (1195.) rettulit Βάθρων. τῶν θεμελίων καὶ τῶν βάσεων. *Por.*

Φέρων μοχλοῖσιν] τὸ μο in μοχλοῖσιν breve est. Vid. quæ nos ad hujus Fabulæ v. 19. *Barnes.*

1149. Ab interpolatore hunc versum profectum esse censuit Valck. *Beck.*

1150. ταῖς δ' ἑβδόμαις] De septem Thebarum portis quinque præcipui auctores Æschylus, Euripides, Apollodorus, Pausanias, Statius, (Hygini enim nullam rationem habemus) non omnino eadem tradunt. Maxima est in Apollodoro difficultas, qui inter Ogygias portas et Oncaïdas diserte distinguit. Oncaïdas et Ogygias easdem portas vocari auctor est Hesychius: Ὄγκας Ἀθήνας. τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. Oncaïdas memorat Æschylus, non Ogygias; Ogygias, non Oncaïdas Euripides, Pausanias, Statius. Quas omittit Apollodorus, Neïtas, ceteri omnes habent. Quid si ponamus, Apollodorum scripsisse primo τὰς Ὠγυγίας ἢ Ὀγκαΐδας, deinde τὰς Νηΐτας suo loco, sed Ὀγκαΐδας omissum postea in margine repositum, sede sua alterum illud expulisse. Porro Hebdomæ non sunt proprium portarum nomen, sed Æschylus et Euripides, sex portis jam nomine designatis, ultimas commemorare supersederunt. Scholii, quod supra citavi ad 1148, reliqua sunt hæc: τινὲς δὲ φασὶ τὰς εὐδόμους πύλας τῆς Βοιωτίας καλεῖσθαι ἀπὸ Βοιωτοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίππης, ἀφ' οὗ πᾶσα ἡ Βοιωτία ἐκλήθη. Lege τὰς ἑβδόμας πύλας

Ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν,
Ἀργεῖον αὔχημ᾽· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
Δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
Παρῆν δ᾽ ἑκάστου τῶνδ᾽ ἐμοὶ θεάματα,
Ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.

Hydræ habens in lævo brachio
Argivam jactationem; ex mœnibus vero mediis
Dracones efferebant pueros Thebanos maxillis.
Fui autem spectator horum omnium,
Tesseram ferens ducibus ordinum.

S. *μέσου τοῦ τείχους ἁρπάζουσα, ἐγέγραπτο γὰρ ἡ πόλις ἐν τῇ ἀσπίδι· εἶδεν οὖν ταῦτα ὁ ἄγγελος πεμπόμενος, ὡς αὐτὸς φησὶ, ἐξ Ἐτεοκλέους κατάσκοπος, καὶ φέρων γνωρίσματα τῶν πολεμίων, ἕκαστον τῶν στρατηγῶν, τοῖς Θηβαίοις.* 1153. "Ἀργεῖον αὔχημ᾽] * Ἀλλὰ "γὰρ βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους ἔφερε παράδοξα καὶ αὐχήματα μαινομένω ἐναρπάζοντ —— "τὰς Θήβας. Ἐν Λέρνῃ δὲ τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ ἀνεφύη ἡ Ὕδρα, ἥτις δρακοντίας κεφαλὰς "παμπληθεῖς εἶχεν. οὕτω γοῦν Ἡρακλῆς ὁρῶν αὐτὰς τεμνομένας καὶ πάλιν φυομένας καὶ "βλαστανούσας, ἐκέλευσεν Ἰολάῳ τὰς τεμνομένας παρακαίειν. ἔφερεν οὖν τὴν ἀσπίδα τοῖς "ἀριστεροῖς βραχίοσι, τῇ γραφῇ τῆς Ὕδρας πεπληρωμένην, καὶ διὰ τῆς γραφῆς τῆς Ὕδρας "ἐχίδναις αὐτὴν ἐκπληρῶν καταγραφούσαις, † αἳ δὴ καὶ πανήρπαζον. Ὕδρα ὄφις ἦν "ἔχουσα κεφαλὰς ρ. καὶ Ἄλλως. Ἀπὸ τῆς Ὕδρας ἐξῄρχοντο κεφαλαὶ, αἳ κεφαλαὶ τῆς "Ὕδρας ἐχιδνώδεις. Αἱ ἔχιδναι ἀπὸ τῆς Ὕδρας ἐξήρχοντο. Δράκοντας δὲ εἶπεν, εἶδος ἀντὶ "εἴδους παραλαμβάνων." Ἐκ δὲ τειχέων μέσων] Ἐκ μέσου δὲ τῶν τειχῶν, εἰς τύπον τῶν Θηβῶν ἐζωγραφημένων, οἱ δράκοντες, ἀντὶ τοῦ αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας, ἔφερον ταῖς ἑαυτῶν γνάθοις, ἤγουν σιαγόσι, τὰ τέκνα τῶν Καδμείων. 1156. Ξύνθημα] Ἀγγελίαν, μήνυμα, σημεῖόν τι ἴδιον, ‡ εἰ γινώσκουσιν ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς ἰδίους φονεύειν. Ποιμέσιν λόχων] Τοῖς στρατηγοῖς

* Valck. vult: Ἄδραστος, βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους, ἔφερε παράδοξα καὶ Ἀργεῖα αὐχήματα μαινόμενος ἀναρπάζειν τὰς Θήβας. *Beck.*

† Αἳ δὴ καὶ πανήρπαζον] Scribendum forte, αἳ Θηβαίων παῖδας ἥρπαζον, et paullo ante pro παρακαίειν legi potest περικαίειν. *Beck.*

‡ Εἰ γινώσκουσιν] Forte εἰς γνώρισιν legendum conjicit Valck. *Beck.*

Βοιωτίας καλεῖσθαι. His positis, portarum nomina sic distribuo: 1. Προιτίδες. 2. Ἠλεκτραί. 3. Νηΐται. 4. Ὀγκαΐδες ἢ Ὠγύγιαι. 5. Βόῤῥαιαι ἢ Ὕψισται ἢ Βοιώτιαι. 6. Ὁμολωΐδες. 7. Κρηναῖαι ἢ Διρκαῖαι. *Por.*

1151. γραφὴν pro γραφῇ est Valckenærii emendatio. Et sic habet J. ῆ suprascripto. *Por.*

Codd. Leidd. et Flor. Ἑκατὸν δ᾽ ἐχίδναις. Verba Eurip. obversata esse Virgilio Æn. 7. 657. et Silio Ital. 2, 158. monet Valcken. idemque ita ea emendat: Ἑκατὸν γ᾽ ἐχίδναις ἀσπίδ᾽ ἐκπληρῶν, γραφὴν Ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν Ἀ. α. Hydræ Lernææ pictura, vel ipsa hydra, ex hac emendatione dicitur Ἀργεῖον αὔχημα, hanc Adrastus gerebat λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν, atque adeo ἐν ἀσπίδι, (quod in cod. Flor. pro illo legitur,) clypeum, insignem hydra, angues centum implebant, vel hydram in clypeo centum angues cingebant; novem scilicet, quæ fingebantur, capitibus hydræ centum substituerat Simonides. Valck. Abresch. Auct. Dil. Th. p. 245. γραφῇ accipit pro γεγραμμέναις. *Beck.*

Optime Reiskius et Valckenærius γραφὴν, sublata distinctione post ὕδρας. *Musg.*

1152. Λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν] *Synecdoche* numeri. Vid. supra ad v. 1108. *Barnes.*

λαιοῖσιν sic D. Brunck. edidit: ἐκπληρῶν, γραφὴν ὕδρας ἔχων — Etiam in ipsius codd., ut in D. erat, γραφῇ. *Beck.*

1153. Ἀργείων D. *Beck.*

1155. Παρῆν δ᾽ ἑκάστου] Ita MS. optime; cum in impressis libris quod scriptum erat, ἑκάστῳ, *Criticos* male torquebat. Inprimis *Duportus* legebat ἑκὰς τὰ, bene quidem, sed duriuscule sonat; mallem

Καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
Ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις,
Πέτρων τ' ἀραγμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Ἔκλαγξε Τυδεύς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος·
Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
Γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;

Et primo quidem arcubus et sagittis
Pugnabamus, et fundis longe ferientibus,
Saxorumque fragmentis: cum autem essemus superiores pugna,
Clamavit Tydeus, et tuus derepente filius,
O filii Danaûm, priusquam laceremur jactibus,
Quid cunctamini simul omnes irruere in portas,
Leviter armati, equites, et gubernatores curruum?

S. τῶν ταγμάτων. 1157. Μεσαγκύλοις] Τοῖς ἀκοντίοις, διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκύλον τὶ καὶ κοῖλον ἔχειν. Μεσαγκύλοις] Τὸ μεσάγκυλον εἶδός ἐστιν ἀκοντίου, ἐν μέσῳ τῷ ξύλῳ κοιλον ἔχον, ὡς ἂν ἐρείδηται ἡ χεὶρ τοῦ πέμποντος, κατὰ τροπὴν τῆς οι διφθόγγου εἰς υ ψιλόν. 1159. "Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς] Σχίσμασι, κλάσμασιν· οὐ γὰρ πέτρας ἔῤῥιπ-" τον, μεγάλας οὔσας, ἀλλ' εἰς μικρὰ κλῶντες ἔῤῥιπτον. Ἄλλως. Βολαῖς σφοδραῖς." 1161. Πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς] "Πρὶν κατὰ πληγὰς αἱματωθῆναι, διαφθαρῆναι." ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν τῇ ἐργασίᾳ ξαινομένων. Κατεξάνθαι] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν * ξανθέντων τῇ ἐργασίᾳ. † Κατεξάνθαι] Ἀπὸ τοῦ ξαίνω, τοῦ μαστίζω. 1162. Τί μέλλετ'] Διατί κατ' ὀλίγον ἀναλισκόμεθα, καὶ οὐχὶ πάντες ἐμπίπτομεν ταῖς πύλαις; Ἄλλως. Τί βραδύνετε ‡ μετηόρῳ κινήματι καὶ διεγηγερμένῳ ὥστε ἐπιτίθεσθαι ταῖς πύλαις. 1163. Γυμνῆτες, ἱππεῖς] "Ὄνομα στρατιωτῶν, οὐ πανοπλίᾳ χρωμένων, ἀλλὰ τῇ σφενδόνῃ."

* Ξανθέντων] Hoc. a Barn. profectum, moneute Valck. *Beck.*
† In uno Leid. cod. verbo Κατεξάνθαι adscriptum κατὰ μικρὸν ἠφανισθῆναι. *Beck.*
‡ Μετεώρῳ — διεγηγερμένοι habet Cod. D. *Beck.*

equidem ἕκαστα, inquit alius. *Risum teneatis.* Nunc vero hæc nostra lectio omnes tollit scrupulos: Παρῆν δέ μοι, δηλονότι σύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων, ἑκάστου τούτων ἡγεμόνων θέαμα. *Barnes.*

ἑκαστου] Ita MSS. Leid. Cantab. et Lib. P. Ed. Ald. ἑκάστῳ. *Musg.*

1156. παρφέροντι Aldus et pauci codices. πρὸς φέροντι K. *Por.*

παραφέροντι et ποιμέσι D. παραφέροντι etiam Br. edidit. *Beck.*

παραφέροντι] Ita MSS. Bodl. Cantab. et alter Leidensium. Ed. Ald. παρφέροντι. *Musg.*

προσφέροντι Leid. 2. Cod. Flor. ξύνθηκα πέρα φέροντι. Forte librarius invenerat περιφέροντι. παρφέροντι reponendum monuit Ducker. ad Thuc. 6. 69. *Valck.*

1157. Laudat Eustath. ad Il. β. p. 260, 31. ubi de verbo Μεσάγκυλον disputat. *Beck.*

1158. ἑκαβόλοις Aldus, nimis Dorice. *Por.*

In Edd. et Codd. ἑκαβόλοις, sed in Cant. et Eustath. recte ἑκηβόλοις. Confert Valck. Iph. Taur. 1388.

ἑκηβόλοις D. ut et Br. ed. e membr. *Beck.*

1159. Πετρῶν ἀραγμοῖς Heath. reddit *saxorumque jaculationibus*; ἀράσσειν enim proprie de saxorum jactu dici. — Mox. Flor. ὡς δὲ νικῶμεν —

ταραγμοῖς D. *Beck.*

1160. ἔγκλαγξε D. *Beck.*

1161. Flor. π. κ. μολών. In Leid. uno verbo κατεξάνθαι additum interpretamentum ἀφανισθῆναι, in altero κατὰ μικρὸν ἀφανισθῆναι. Frequentatur κατεξάνθαι hoc sensu Euripidi. *Beck.*

Ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν,
Πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι·
Ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων
Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας·
Ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
Ὁ δ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ

Postquam autem audiverunt hanc vocem, nullus erat ignavus :
Multi autem cadebant cruentati capita.
Et e nostris quoque in solum vidisses ante mœnia
Crebros saltatores expirare animam :
Siccam autem rigabant terram fluxu sanguinis.
Arcas vero ille, non Argivus, filius Atalantæ,
Sicut turbo quidam in portam irruens, clamat

S. οἱ σφενδονῆται ἢ οἱ τοξόται. 1164. Ἠχῆς] Ἠχὴ ποιητικὸν, ἦχος κοινόν. ἠχὼ δὲ τὸ τῆς κραυγῆς ἀντίφθεγμα, καὶ ὄνομα θεᾶς. 1165. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον] Πολλοὶ δὲ Ἀργείων ἐξ ἡμῶν δηλονότι, ἄνωθεν λίθοις βεβλημένοι, τὰς κεφαλὰς αἱματούμενοι, ἔπιπτον εἰς γῆν· οὐ μόνον δὲ Ἀργεῖοι ἀλλὰ καὶ ἐξ ἡμῶν πολλοὺς ἂν εἶδες κατὰ γῆς ἐῤῥιμμένους πρὸ τῶν τειχῶν ἡμιθνῆτας, πάλλοντας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ ὥσπερ * κυβιστητῆρσιν ἐοικότας. 1167. Κυβιστητῆρας, ἐκπεπνευκότας] Τὴν ψυχὴν παραδιδόντας, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πίπτοντας. 1169. Ὁ δ' Ἀρκὰς] Ἀρκὰς γὰρ ὢν ἐν Ἄργει ἐπαιδεύθη, ὡς ἐν ἄλλοις φησίν· "Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς Παιδεύεται κατ' Ἄργος." Ἀταλάντης γόνος] Ὁ Παρθενοπαῖος. Τυφὼς] Ἡ κοινῶς λεγομένη ἀνεμοζάλη. 1170. Τυφὼς πύλαισιν] † Τύφεσθαί ἐστι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις, "Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυ-

* Ὥσπερ κυβιστητῆρσιν ἐοικότας] King. edidit : κυβιστῆρσιν ἐοικότες. *Beck.*

† Hoc scholion, quod B. ex MS. C. C. C. protulit, legitur jam in vett. Schol. Edd. sed in ed P. Stephani omissum erat. ἐκτυφήσομαι] Ἐκτυφώσομαι Aug. quod est communis dialecti. *Beck.*

1163. Copulam, quam omissam voluit Valckenærius, omittit J. *Por.*

ἱππῆς h. l. et v. 1207. scripsit Brunck. ex usu Atticæ dialecti.

Copulam τ' ante ἐπιστάται omitti jubet Valck. ut versus sit accommodatior festinantis celeritati. Olim perperam deerat distinctio inter Γυμνῆτες et ἱππεῖς. v. Valck.

γυμνῆτ' ἱπποῖς D. *Beck.*

1164. ἀργὸς οὔτις ἦν Ald. contra MSS. plerosque. *Por.*

Valck. transpositis auctoritate codd. Leidd. et Flor. vocibus edidit : — οὔτις ἀργὸς ἦν.

οὔ τις ἀργὸς ἦν D. atque ita e membr. quoque edidit Br. qui est magis concinnus verborum ordo. *Beck.*

1166. ἡμῶν δ' Ald. alterum plures MSS. Mox ἐκνενευκότας, pro ἐκπεπνευκότας, conjectura est Marklandi ad Suppl. 692. probata a Valckenærio ad Hipp. 822. et a Brunckio. *Por.*

In Leidd. et Flor. etiam est, quod Barn. dedit : Ἡμῶν δ' ἐς — Euripidea imitatur Lycophron. 296. Πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων πηδῶντες αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν. Sed primus imaginem pinxit Homerus Il. ε. 586. π. 742. ζ. 42. ἐκκολυμβᾷν νηὸς et δίφρων θραυσθέντων ἐκκυβιστᾷν sunt Euripidea. v. Valcken. Pro ἂν Reisk. conjicit αὖ, coll. v. 1250.

Ἡμῶν δ' ἐς — D. et membr. Retinuit tamen Brunck. vulgatam τ'. *Beck.*

1167. κυβιστῆρας D. cum gl. κατὰ κεφαλῆς πίπτοντας. Brunck. Marklandi conjecturam ἐκνενευκότας non improbat. *Beck.*

Πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν.
Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάραι
Ἁμαξοπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·

Ignem et ligonem, tanquam eversurus urbem.
Sed repressit ipsum furentem marini dei
Filius Periclymenus, dejiciens saxum in caput,
Quod implevisset plaustrum, pinnas a propugnaculo ;

P. ΑΓΓ. Ἀλλ' ἐπέσχε μαινόμενον αὐτὸν ὁ τοῦ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος, λίθον ἐπιῤῥίψας κατὰ τὸ κάρα μέγαν καὶ ἅμαξαν ἱκανὸν πληροῦν, λέγω ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν * προμαχείων. τὴν ξανθότριχα δὲ κεφαλὴν εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν, καὶ συνδέσεις ὀστέων ἔσχισεν,

S. φήσομαι." Καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσιν,—— ἐξετύφην μὲν οὖν Κλαίουσα. Τυφὼς μὲν οὖν ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα, συστροφή· βούλεται δὲ ἀπὸ μέρους τὸ πῦρ δηλῶσαι· ἐμπεσὼν, φησὶ, ταῖς πύλαις, ὡς πῦρ, ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ, πῦρ καὶ δικέλλας αἰτῶν· τινὲς ἐκ τοῦ Τυφῶνος ἐδέξαντο ἑνὸς τῶν γιγάντων. Τυφὼς] Τεράστιος δαίμων, καὶ τὸ σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου. 1171. Πῦρ καὶ δικέλλαν] † Δότε μοι δηλονότι, ἵνα καταβάλω πόλιν. 1172. Ἀλλ' ἔσχε] Πρὸς ταῖς Κρηναίαις πύλαις φησὶ τὸν Παρθενοπαῖον ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου λιθοβοληθῆναι ‡ Ἀριστόδημος. Μαργῶντα] Μεμηνότα. Ἐναλίου θεοῦ] Τοῦ Ποσειδῶνος. 1174. Ἁμαξοπληθῆ] Δυνάμενον πληρῶσαι ἅμαξαν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμβαλών. "§ Γεῖσσ' ἐπάλξεων ἄπο] ‖ Ὃν εἶπε λίθον, τοῦτο γεῖσσα λέγει, ὄντα τῶν τειχέων. Ἄλλως. Τὰς ποικίλας ἐξοχὰς τοῦ οἰκοδομήματος. Ἄλλως. Τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων."

* Apud Valck. προμαχεώνων. *Beck.*

† Scholiastæ hoc supplemento opus non esse docet Valck. ad Eurip. loc. *Beck.*

‡ Ἀριστόδημος] Ἀριστόβουλος Aug. male. ibid. τοῦ Ποσειδῶνος] King. e cod. dedit: τοῦ Ἄρεος ἢ τ. Π. quæ sunt Grammatici confundentis verba Ἐνυάλιος at Ἐνάλιος. *Beck.*

§ Schol. in Cod. Leid. interpretatur: τὰς ἐξεχούσας πέτρας ἀπὸ τῶν προμαχεώνων. *Beck.*

‖ Valck. emendat: ὃν εἶπε λᾶαν, τοῦτο γεῖσσα λέγει, λίθον ὄντα τ. τ. *Beck.*

1168. ῥοαὶ D. sed superscr. paraphr. τὴν ξηρὰν δὲ γῆν κάθυγρον ἐποίουν ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος. *Beck.*

1171. δικέλλας Grot. Leidenses, et, opinor, alii pro δίκελλαν. Kingius etiam κατασκάψω ex MSS. sed alterum melius. *Por.*

Ὡς κατασκάψων πόλιν] MS. κατασκάψω: et tum fit *Prosopopœia*, hoc sensu:—*Clamat: Ferte flammas, ferte ligones, ut funditus evertam urbem. Barnes.*

κατασκάψω etiam Leidd. et Flor. Tamen κατασκάψων præfert Valck. neque enim cum Grammatico ad πῦρ καὶ δικέλλας supplendum esse δότε, sed βοᾷ vertendum *clamando petit*, monet.

δικέλλας edidit Brunck. quamvis Vulg. in membr. esset. Mox D. κατασκάψω, et supra καταβάλλω, καταστρέψω. In membr. κατασκάψων est. *Beck.*

κατασκάψων] Kingius ex MSS. κατασκάψω, minus commode. Pro δικέλλας Ed. Ald. δίκελλαν. Sed recte pluralem prætulerunt Grotius et Valckenærius consentientibus etiam MSS. Leidensibus. *Musg.*

1172. Ἐνυαλίου L. Mox 1178. Μαινάλου χθόνα pro v. l. Schol. August. *Por.*

Huc respicit Apollodor. Bibl. 3. p. 156. Parthenopæi cædem etiam Periclymeno, Neptuni filio, imputavit Antimachus in Thebaide ap. Pausan. 9. p. 746. *Valck.*

1173. Περικλύμενος] *Euripides* hic sequitur *Thebaidos* scriptores, qui, uti *Pausanias* testatur in *Bœot.* fol. 295. l. 1. etc. *Parthenopæum* a *Periclymeno* occisum memorant: *Thebani* ab *Asphodico* cæsum dixere. *Statius* a *Dryante*: nec enim is satis fideliter veterum hæret vestigiis. *Barnes.*

κάρα (sine iota subscr. ut semper) D. sed supra κατὰ τὸ, ita ut librarius saltem pro accusativo habuisse videatur. *Beck.*

1174. Ἐπάλξεων ἄπο] Vid. *Canterum* Novar. Lection. l. 3. c. 3. Qui tamen

Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε. καὶ ῥαφὰς
Ἔῤῥηξεν ὀστέων, ἄρτι δ᾽ οἰνωπὸν γένυν
Καθημάτωσεν. οὐδ᾽ ἀποίσεται βίον
Τῆι καλλιτόξωι μητρὶ, Μαινάλου κόρηι.

Flavumque caput comminuit, et suturas
Ossium rupit: statimque rubras genas
Cruentavit: neque referet vitam
Insigni jaculatrici matri, Mænali, i. e. *Arcadicæ*, Puellæ.

P. τὴν ἄρτι δὲ ξανθότριχα σιαγόνα, ἤγουν τὴν οὐ πρὸ μακροῦ τὰς μακρὰς τρίχας φύσασαν, ᾑμαγμένην ἐποίησε, οὐδὲ διασώσει τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἤγουν οὐδὲ ἀπάξει ἑαυτὸν ζῶντα, τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ τῇ Ἀταλάντῃ τῇ τοξικῇ, τῇ κόρῃ τοῦ Μαινάλου, ἤγουν τῇ περὶ τὸν Μαίναλον

S. 1175. Ξανθὸν δὲ κρᾶτα] Ἀμφίβολον * πότερον τοὺς κρᾶτας εἶπεν, ἢ τὰς κράτας, ἐπεὶ καὶ ἐν Ἀρχελάῳ, "Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ᾽ ἀναστέψαι θέλω." καὶ Ὅμηρος ἀμφιβόλως εἴρηκεν εἰπὼν, Κρατῶν τυπτομένων. καὶ Ἴων, "Τύπτων τὸν αὐτοῦ κρᾶτα." Ξανθὸν δὲ κρᾶτα] Ξανθὸν δὲ κρᾶτα (τὴν ξανθότριχον λέγει) εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν. τὴν ἀρτὶ δὲ ξανθότριχα γένυν, ἡ σιαγόνα, ἢ ἤγουν τὴν οὐ πρὸ μακροῦ τὰς ξανθὰς τρίχας φύσασαν, ᾑμαγμένην ἐποίησεν. Διεπάλυνε] Διελέπτυνε. Διεπάλυνε] Εἰς λεπτὰ διέχεε· καὶ γὰρ παιπάλη λέγεται τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου· Ὅμηρος, "——ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας," ἀντὶ τοῦ ἐπέπασσεν· παρὰ τὸ, "—— παλάσσετο δ᾽ αἵματι θώρηξ." Ῥαφὰς] Συνδέσεις. 1176. Οἰνωπὸν] Πυῤῥὰν, ξανθίζουσαν γένυν, ἣν παραχρῆμα ᾑμάτωσεν. 1177. Οὐ δ᾽ ἀποίσεται] Οὐδὲ κομίσει ἑαυτὸν ζῶντα πρὸς τὴν μητέρα. Ἄλλως. Οὐδὲ διασώσει τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἤγουν οὐδὲ ἐπάξει ἑαυτὸν ζῶντα τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ τῇ Ἀταλάντῃ κόρῃ τοῦ Μαινάλου, ἤγουν τῇ περὶ τὸ Μαίναλον διατριβούσῃ. Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Μαίναλον. 1178. "Μαινάλου "κόρῃ] Ἡ ἀπὸ Μαινάλου, ὄρους Ἀρκαδίας· ὡς φιλοκάρηνος δὲ ἐν ὄρει διέτριβε, τὸ δὲ Κόρη

* Πότερον τοὺς —] Legendum esse Valck. monuit; π. τὸν κρᾶτα εἶπεν, ἢ τὸ κρᾶτα. Ἀναστρέψαι] Ἀναστέψαι V. et M. de conjectura Barn. in Add. Locus Homeri est Od. χ. 309. *Beck.*

hoc in loco mire videtur hallucinatus. *Periclymenus* enim, cum desuper a muris pugnaret, hoc quicquid erat saxi a propugnaculorum pinnis revulsum in *Parthenopæi* caput dejecit. Et MS. ἄπο legit: Quare τὸ ἄπο mordicus retinendum. Quod vero in libris *Scaligeri Duporti*que γεισσεπάλξεων corrigatur, quasi unicum esset verbum, næ illa correctio magnus et monstrosus est error. Γεῖσσα autem ponuntur per appositionem ad λᾶαν. Ita *Orest.* v. 1588. Ἦ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν Ῥήξας παλαιὰ γεῖσσα, τεκτόνων πόνον. *Barnes.*

Saxum dicitur γεῖσσ᾽ ἐπάλξεων ἄπο, quia illud a summis propugnaculis avulserat Periclymenus, hinc refellit Valck. conjecturam Canteri γεῖσσ᾽ ἐ. ἔπι, et confert Thucyd. 3, 22. (κατέβαλέ τις — ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα) Stat. Theb. 10, 528. Lucr. 6, 240. Virg. Æn. 2, 445. Reisk. vult: ἁμαξοπλήθη ἱεὶς ἐπάλξ. *demittens e propugnaculis.*

Ad γεῖσσ᾽ ἐπ. ἄπο, in D. ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχέων. *Beck.*

1175. Eustath. in Il. κ. p. 698, 52. εἰ λέγεται Παλύνειν καὶ τὸ μολύνειν κατὰ Ἀπίωνα, λυσιτελεῖ τοῦτο εἰς τὸ, Ξανθὸν κρᾶτα διεπάλυνε, παρ᾽ Εὐριπίδῃ. Hinc petitum διεπάλυνε Hesychio restitutum a Wessel. In Cod. MS. suprascriptum; εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν. *Beck.*

1177. King. legebat βιὸν, *arcum*; sed Valck. putat, *vitam* hic designari, ita ut simul respexerit poëta ad *arcum*, et in ambigua vocis significatione luserit, recordatus Heracliti, qui similiter in hac voce lusit ap. Etym. M. p. 198, 24, et Eustath. ad Il. α. p. 31, 6. Figuram, quæ dicitur ex ambiguo, veteribus frequentatam esse Valck. docet, sed Heath censet, tales allusiones ab Eurip. ingenio prorsus esse alienas.

καθημάτωσε D. Paullo ante v. 1174. Brunck. exhibuit γεῖσ᾽ e membr. Similiter et v. 1196. ex iisdem scripsit γεῖσα

Ἐπεὶ δὲ τάσδ᾽ ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
Ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἱπόμην δ᾽ ἐγώ.
Ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
Πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ᾽ ἐπάλξεων
Λιπεῖν ἐριπνὰς φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,

Postquam autem hanc portam vidit fortunatam,
Accessit ad reliquas filius tuus, sequebar vero ego.
Video autem Tydeum, et crebros satellites clypeatos
Ætolicis hastis in summitates
Turrium jaculantes, ut murorum
Propugnacula summa relinquerent nostri fugitivi: sed eos rursus,

P. διατριβούσῃ. Ἐπεὶ δὲ τάσδε τὰς πύλας εἶδεν εὐτυχεῖς ὁ σὸς παῖς, ἐπ᾽ ἄλλας ᾔει, ἤγουν ἐπορεύετο, ἠκολούθουν δὲ ἐγώ. ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ πολλοὺς ὑπασπιστάς. ———

S. "* διαφόρως τάττουσιν ἐπὶ τοῦ γυνή. Γράφεται δὲ, Μαινάλου χθόνα, τουτέστι Μαιναλίαν "χθόνα." 1180. Ἐπῄει] Ἐπήρχετο. 1181. Παρασπιστὰς] Ἀσπιδηφόρους. Παρασπιστὰς πυκνοὺς] Ἀκολούθους, ὑπασπιστὰς συνεχεῖς. 1183. Ἀκοντίζοντας] † Ἀκοντίζειν ἐστὶ τῷ ἀκοντίῳ καὶ λόγχῃ βάλλειν· εἰ οὖν καὶ μόνον ἀκοντίζειν τὸ λόγχῃ βάλλειν δηλοῖ, περισσόν ἐστι καὶ ἀδολεσχίαν ἔχει, εἴ τις εἴποι λόγχῃ ἀκοντίζειν· λόγχῃ δὲ τοιᾷδε ἀκοντίζειν εἴ τις λέγοι σὺν ἐπιθέτῳ, ἀκολούθως λέγει, καὶ οὐδεμίαν ἀδολεσχίαν ποιεῖ· τῆς μὲν γὰρ οὖν λόγχης ἐν τῷ ἀκοντίζειν παρούσης, οὐκέτι καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς συμπαρῆν, εἴ τις ἐπάγειν αὐτὸ θέλοι, ἀνάγκην ἔχει ἐπαναλαμβάνειν τὴν λόγχην· καὶ ἐπὶ πάντων δὲ τῶν ὁμοίων τὸ τοιοῦτον ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει. "Ἐπάλ-"ξεων Λιπεῖν ἐρίπνας] Τῶν ἐπάλξεων τὰ ἄκρα. Ἄλλως. Ἐπάλξεων ἐριπνὰς, περιφραστι-"κῶς τὰς ἐπάλξεις, καταλιπεῖν φυγάδας γενομένους. Ἐριπναὶ δὲ, αἱ ἄκραι, παρὰ τὸ με-

* Διαφόρως] Valck. ἀδιαφόρως τ. καὶ ἐπὶ — *Beck.*

† Hoc Schol. etiam apud Cod. D. paullo aliter. — Τὸ ἀκοντίζειν τὸ — λόγχῃ δὲ τοιᾷδε εἴ τις λέγοι σὺν ἐπιθέτῳ — τῆς μὲν οὖν λόγχης — εἴ τις οὖν ἐπάγει αὐτὸ, ἀνάγκην ἔχοι — τῶν ὁμοίων τοιοῦτον ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει. *Beck.*

τειχέων, atque hanc ostendit antiquam esse scripturam. *Beck.*

1178. Lectionem in Schol. cod. Aug. memoratam, Μαινάλου χθόνα, Valck. monet criticis deberi, qui, quod alibi nuspiam legerunt, in Eurip. corrigendum censebant. At vulgatum reperit Apollodor. Bibl. 3, p. 168.

μητρὶ Br. *Beck.*

1179. Reisk. conjicit εὐτευχεῖς, *bene armis munitas,* nihil tamen in vulgata incommodi esse ipse fatetur.

εἰσεῖδεν D. *Beck.*

1182. Αἰτωλοῖσι Ald. Αἰτωλίσιν (vel sine ν) Grot. et multi MSS. *Por.*

Αἰτωλίσιν λόγχαισιν] Ita egregium illud MS. C. C. C. quum prius obtinebat Λόγχαισιν Αἰτωλοῖσι, pro quo *Duportus* legit Αἰτωλίοις, haud invidendo successu, quia sic *trochæum* in *iambico* facit carmine. *Barnes.*

Jam ante Barn. Grotius receperat Αἰτωλίσιν λόγχαισιν. Leid. 1. Αἰτώλοισιν λόγχαισιν, 2. Αἰτολίσι λόγχαισιν. Nihil interest inter λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν et Αἰτωλίσιν λόγχαισιν, hoc tamen, quoniam istiusmodi formis delectentur Tragici, præfert Valck. Verbis ἐς ἄκρον στόμα πύργων in Leid. superscriptum εἰς τὰς ἐπάλξεις. Statius Theb. 10, 522. *pars ad fastigia missas exsultant hæsisse faces.*

αἰτωλοῖσι D. *Beck.*

Αἰτωλίσιν λόγχαισιν] Ed. Ald. Αἰτωλοῖσι λόγχαισιν, unde male, qui insecuti sunt, editores λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν. *Musg.*

Κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται.
Πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις· εἰς δ' ἄλλας πύλας
Ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
Καπανεὺς δὲ, πῶς εἴποιμ' ἂν, ὡς ἐμαίνετο;
Μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
Ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,

Tanquam venator, filius tuus colligit.
Et rursus ad turres collocavit. Ad aliam vero portam
Festinabamus, ubi *partem* hanc laborantem liberassemus.
Quomodo autem dicam, quam Capaneus insaniverit?
Longarum enim scalarum gradus
Gestans veniebat, atque hæc superbe protulit,

S. "γάλως καταπνέεσθαι. Ἄλλως. Ἐριπνὰς, τὰς ἀκρωρείας. Ὥστ' ἐπάλξεων] Ἡ σύν. "ταξις οὕτως. ὥστε λιπεῖν ἡμᾶς τὰς ἐξοχὰς τῶν ἐπάλξεων, φυγάδας γενομένους." 1184. "Ἀλλὰ νιν πάλιν] Τοὺς φυγόντας ὁ σὸς παῖς, ὡς κυνηγὸς, ἐξαθροίζει, καὶ ὁρμᾷ." Ἄλλως- Ἀλλά νιν] Τὸν λαόν. Ἄλλως. Ἐξαθροίζεται] Συνάγει πάλιν, καὶ ἐν τοῖς πύργοις ἔστησεν. "Ἐξαθροίζεται] Τοὺς φυγάδας συναθροίζει καὶ συνάγει. * ἐπὶ κυνῶν θῆρας φευγόντων." 1187. Ἠπειγόμεσθα] Ἐπείγω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ παρακινῶ, καὶ ἐπισπεύδω· ἐπείγομαι δὲ, ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ σπεύδω· καὶ ἥδω ἕτερον, ποιητικῶς· ἥδομαι δὲ ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Νοσοῦν] Τοῦτο μέρος παύσαντες δυστυχοῦν, καὶ κακῶς ἔχον, ἐσπεύδομεν εἰς ἄλλας πύλας. 1188. "Καπανεὺς δὲ] Ὁ Καπανεὺς, θέλων μιμήσασθαι τὸν Δία, ἀνῆλθεν εἰς κλίμακα, "ἔχων δύο λαμπάδας, τὴν μὲν μίαν Κεραυνὸν ἔλεγεν εἶναι, τὴν δὲ ἑτέραν, Ἀστραπήν· ἐπὶ "τούτοις ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν." Ὡς] Πῶς. 1189. Μακραύχενος γὰρ κλίμακος] Ὑψηλῆς κλίμακος ἐπαναβάσεις, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ κλίμακα ὑψηλήν. Προσαμβάσεις] Τὰς τῆς ἀναβάσεις ὑψηλῆς κλίμακος βαστάζων, ἐπορεύετο. 1190. Καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε] Καὶ τοσοῦτον ἐκαυχήσατο, μηδὲ τὸ τίμιον πῦρ, ὅ ἐστιν ὁ κεραυνὸς, κωλύειν αὐτὸν τοῦ μὴ πορθεῖν τὴν πόλιν ἀπ' ἄκρων τειχῶν. "Ἄλλως. Μὴ ἀποκωλύειν αὐτὸν "τὸ φοβερὸν πῦρ τοῦ Διὸς τοῦ μὴ ἐπελθεῖν τὴν πόλιν ἀπὸ ἄκρων τειχέων· τὸ δὲ πλεονάζει."

* Ἐπὶ] Valck. mavult ἀπό. *Beck.*

1184. Pro φυγάδας V. D. legi voluit φύλακας. At v. 711. et 1110. φύλακες dicuntur ipsi λοχαγέται, hic milites potissimum gregarii, quos fugitivos collegit filius Jocastes. Valck. Hes. Ἐρίπνας· ὑψηλὰ μέρη. *Beck.*

1186. Valcken. comparat locum Accii e Phœn. ap. Nonium: *Obit nunc nostra mœnia, et omnis saucios convisit, ut curentur diligentius. Beck.*

1187. Νοσοῦν] Τὸ νοσοῦν, sic supra v. 1113. Ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς etc. *Barnes.*

ἐπειγόμεσθα D. *Beck.*

1188. Hic versus et 9. sequentes leguntur ap. Tzetz. ad Lycophr. 434. Quæ de Capaneo posuit Eur., transtulit pleraque in Alcimedontem Quintus Calab. 11, 450, ss. Capaneus ap. Stat. Theb. 10, 834. *torvo metitur culmina visu, innumerosque gradus, gemina latus arbore clusus. Aërium sibi portat iter. Valck.*

1189. Προσαμβάσεις] Ita unico verbo legit *Canterus*, cui MS. favet. Vid. supra v. 499. *Barnes*

1190. τὸ σὸν δ' ἐκόμπασεν D. *Beck.*

ἐκόμπασεν pro ἐκόμπασε Valck. e cod. Leid.—Imitatur hic Eurip. Æschylum Theb. 433. ss. Similia Eurip. Suppl. 500. ss. Sophocl. Antig. 129. ss. quibus nihil inest parum verisimile, sed Statius, tumidum secutus Antimachum, Theb. 10, 893. ss. modum omnem exsuperat. *Valck.*

Μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
Τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος
Ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας,
Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα.
Ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων

Ne sacrum quidem ignem ipsum Jovis prohibiturum,
Quominus a summis arcibus capiat urbem.
Et hæc simul dixit, et quamvis saxis peteretur
Ascendebat *tamen*, sub ipsum clypeum contracto corpore,
Scalæ politos gradus transtillorum percurrens.
At jam transcendentem pinnas murorum

S. Ἐκόμπασε] Μετ' ἐπάρσεως εἶπεν, ἐκαυχήσατο. 1191. Εἰργάθειν] Εἴργω κοινὸν, εἰργάθω * ποιητικόν. 1192. Τὸ μὴ οὐ] Τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ ἐκ παραλλήλου. Κατ' ἄκρων] Ἢ κατὰ πρὸς τὸ ἑλεῖν, περγάμων δὲ, τῶν τειχῶν. εἰς τὸ μὴ καθελεῖν τὴν πόλιν, τὸ γὰρ οὐ πλεονάζει. Κατ' ἄκρων περγάμων] Ἤγουν τῆς ἀκροπόλεως. τὸ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ Κατάκρας. 1194. Ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ'] Ἐναργῶς ἔδειξε τοῦτον ὑπὸ τῇ ἀσπίδι κεκαλυμμένον, καὶ βαλλόμενον ἄνωθεν, ὡς τὸ, "Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος." Il. π. 360. 1195. Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα] Ἀμείβων, ἤγουν διερχόμενος, τὰ ξεστὰ βάθρα, ἤγουν τὰς ξυστὰς βαθμίδας τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακος, τουτέστι τῶν ὀρθῶν ξύλων, ἐφ' οἷς πεπήγασιν αἱ βαθμίδες. Ἐνηλάτων βάθρα] Περιφραστικῶς τὰ ἐνήλατα, ὅπου ἐπιβαίνομεν, ἢ τὰς βάσεις τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακος. Ἄλλως. Ἐνήλατα εἰσὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἔνθα πήγνυται καὶ † ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος. "Βάθρα] Ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος. Ἄλλως. "Βάθρων, τῶν θεμελίων, καὶ τῶν βάσεων. ‡ Τινὲς δὲ φασὶ τὰς εὐδόμους πύλας τῆς Βοιω-"τίας καλεῖσθαι ἀπὸ Βοιωτοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίππης, ἀφ' οὗ πᾶσα "ἡ Βοιωτία ἐκλήθη." 1199. Ἐσφενδονᾶτο] Ὡς ἀπὸ σφενδόνης ἐχωρίζετο τὰ μέλη αὐτοῦ ἀπ' ἀλλήλων. 1201. Κῶλα] Τὰ ἄκρα ποδῶν. Ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος] Ὡς ὁ τροχὸς τοῦ Ἰξίονος, περὶ ὃν ἀεὶ στρέφεται. οὗτος γὰρ ὁ Ἰξίων, διὰ τὸ ἐρασθῆναι Ἥρας, ταύτην κατεδικάσθη τὴν τιμωρίαν ἐν Ἅιδου. Ἄλλως. "Ὁ Ἰξίων φόνον δράσας ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνηνέχθη

* Ἀττικόν vult Valck. *Beck.*
† Pro ἐλαύνεται τὰ βάθρα Valck. scribi vult. ἐμβάλλεται τ. β. *Beck.*
‡ Τινὲς δὲ φασὶ, τὰς εὐδόμους πύλας τῆς Βοιωτίας] Hæc forte ad v. 1173. referenda, monente Valck. Beck.

1192. Τὸ μὴ οὐ] Μὴ et οὐ quasi coalescunt μονοσυλλάβως. Vid. Notas ad *Orest.* v. 590. Πέργαμα autem in plurali appellative pro *Arcibus*, vel *Muris*; Πέργαμος autem ἡ in singulari, pro *Troja* plerumque sumitur; est etiam quando pro *urbe* in genere. *Latine* autem utrumque *Trojam* sonat. De hac re vid. quæ nos ad *Iphig.* Aul. 778. *Barnes.*

κατ' ἄκρων, i. q. alias κατάκρας, vel κατ' ἄκρης, *vi.* v. Valck.

οὐ post μὴ deest in D. *Beck.*

1193. Formulam ἅμ' ἠγόρευε καὶ — *simulac ista diceret* — Euripidi usitatam illustrat Valck *Beck.*

1194. Qui hæc expresserunt, Statium Theb. 10, 843. 855. Quint. Cal. 11, 452. laudat Valcken. confert etiam Virg. Æn. 2. 442. Idem monet, verbis ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας respici *echinum* spinis sese suis involventem in formam pilæ, de quo verba εἱλίξας δέμας adhibuerit Ion. Tragicus ap. Zenob. Cent. 5. Pr. 68. *Beck.*

1195. Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα] Præter quod *Scholiastes* ad hanc vocem profert, hæc *Eustathius* de hoc ipso loco—fol. 598. lin. 29. λέγεται δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ Ποιητῇ (de *Euripide* loquitur) οὕτω καθ' ὁμωνυμίαν, καὶ κλιμάκων ἐνή-

Βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
Χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
Κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ' εἰς χθόνα,
Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος,
Εἱλίσσετ'· εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.

Ferit eum fulmine Jupiter. Strepitum autem edidit
Terra, ut omnes metuerent : at e scalis
Ut-funda-disjiciebantur seorsim alia ab aliis *ejus* membra :
Comæ quidem cœlum versus, sanguis vero in terram ;
Manus vero et pedes, ut rota Ixionis,
Volvebantur: ignitum vero in terram cadit cadaver.

S. " * ὑπ' οὐρανὸν, καὶ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ὕβρισε τὴν τοῦ Διὸς φιλίαν· ἐπεθύμησε γὰρ τῆς "Ἥρας, καὶ λόγους ἐπήγαγεν αὐτῇ· ἡ δὲ θεὰ νεφέλην αὐτῷ παρεκοίμισεν, εἰς ἑαυτὴν σχη- "ματίζουσα· ᾗ δὴ συγκαθευδήσας ὁ Ἰξίων ἐπεκαυχήσατο τῇ συνουσίᾳ. καὶ Ζεὺς ἀγανακ- "τήσας ἐταρτάρωσεν αὐτὸν, καὶ τροχῷ προσέστησεν. Ἄλλως. † Ὁ Ἰξίων τροχῷ κατα- "κριθεὶς τὴν τιμωρίαν ἔχει· ἀναβιβάζει γὰρ τὸν τροχὸν ἐν τόπῳ ὑψηλῷ. οὗτος δὲ πάλιν κα- "τέρχεται. Ἄλλως. Ὁ Ἰξίων Λαπίθης ἦν τὸ γένος, ἠγάγετο δὲ Δίαν τὴν Ἠϊονέως θυ- "γατέρα, τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα συνεσκευάσατο, ‡ ὄρυγμα ποιήσας ἐν "τῇ οἰκίᾳ, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἐκεῖ τὸν Ἠϊονέα ἐνέβαλεν. ἐφ' ᾧ ὁ θεὸς ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ "Ζεὺς ἐλεήσας αὖ τὸν Ἰξίονα, καὶ βῶν αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε, μεταδιδοὺς αὐτῷ καὶ "τῆς ἀθανασίας· ὃς ἀκολασταίνων ἰδὼν τὴν Ἥραν ἠράσθη αὐτῆς· μὴ φέρουσα δὲ ἡ Ἥρα τὴν "μανίαν αὐτοῦ φησὶ τῷ Διῒ, ἐφ' ᾧ ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς, βουλόμενος δὲ δοκιμάσαι, εἴγε "ἀληθές ἐστι, ἀπείκασε τῇ Ἥρᾳ νεφέλην, ἣν ἰδὼν ὁ Ἰξίων νομίσας τὴν Ἥραν εἶναι, μίγνυ- "ται αὐτῇ, καὶ ποιεῖ παῖδα διφυῆ, τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου· ἀφ' οὗ καὶ οἱ

* Ὑπ' οὐρανὸν] Εἰς οὐρ. conjicit Valck. Mox pro προσέστησεν, προσέδησεν, vel προσέπηξεν, emendat idem. *Beck.*

† Ὁ Ἰξίων] Sequentia sunt ex Pherecyde hausta, v. quos laudat Valck. *Beck.*

‡ Ὄρυγμα ποιήσας] Scribendum ὄρυγμα γὰρ ποιήσας e Schol. Luc. T. I. p. 216. Valck. Mox ἐφ' ᾧ ὁ θεὸς ἠγανάκτησεν] E Schol. Luciani restitui potest : ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐλεήσας αὖ τὸν Ἰξίονα καὶ βῶν αὐτὸν] Legendum καὶ καθαίρων αὐτον. v. Schol. Apoll. Rh. 3, 62. et Schol. Pindar. Pyth. 2, 40. In Schol. Luc. est, καὶ λαβών. *Valck.*

λατα, τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα, ὡς ἐνειρόμενα τοῖς μηροῖς τῶν κλιμάκων etc. idem fere fol. 782. lin. 28. Ἐνήλατος autem *impactus* ad verbum sonat. Fiunt autem et scalæ e teretibus lignis, perticas vocant, gradibus interpositis, et e funibus canabinis portatiles. Utuntur his milites etiam in oppugnationibus urbium, ut scandentes muros introire possint. Tales, ut est apud *Vitruvium*, *Capaneus* excogitavit. *Franciscus Grapaldus* de Partibus Ædium l. 1. Ex *Stiblino* Grapaldum citavimus. *Barnes.*

Non huc respicit Eustathius Barnesio laudatus, sed Suppl. 731. Hipp. 1230. Vocem ἐνήλατα a Phrynicho damnatam adhibuit etiam Sophocles. v. Valck. *Beck.*

1196. Pro γεῖσσα cod. Flor. σῖγα, perperam ; nam Capaneus κομπάζων, non tacite, muros adscendebat. Expresserunt hæc Stat. Theb. 10, 864. Q. Calab. 11, 458. *Valck.*

1200. ἐς οὔλυμπον D. *Beck.*

Stat. Theb. 10, 922. *Talia dicentem toto Jove fulmen adactum corripuit ; primæ fugere in nubila cristæ.* cf. Quint. Smyrn. 11, 468. *Valck.*

1202. εἰς τήνδ' Ald. et Chori personam omittit 1215. *Por.*

Soph. Antig. 136. et Æsch. Theb. 438.

Ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
Ἔξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατόν.
Οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
Ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
Ἱππεῖς, ὁπλῖται, κεἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα
Ξυνῆψαν ἔγχη· πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά·
Ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο·

Postquam autem vidit Adrastus Jovem inimicum exercitui,
Extra fossam reduxit Argivum exercitum.
Nostro vero vicissim dextrum Jovis signum
Videntes, procurrerunt, curruum vehicula,
Equites, graviter armati, et in media Argivorum arma
Ruentes commiserunt hastas. Omnia autem mala simul erant;
Moriebantur, cadebant ex suis curribus;

P. νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐσωρεύοντο, ἤγουν σωρηδὸν ἐπέπιπτον. τὰς μὲν οὖν κατασκαφὰς τῶν πύργων τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν καταστροφὴν, ἐπέσχομεν μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας. εἰ δὲ εὐτυχὴς ἔσται κατὰ τὸ ἐπίλοιπον, ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν, ἥδε γῆ, τοῖς θεοῖς διὰ φροντίδος ἐστίν.

S. "λοιποὶ * Κένταυροι γεγόνασιν. ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ὑποπτέρῳ τροχῷ τὸν Ἰξίονα † δήσας "ἀφῆκε τῷ ἀέρι φέρεσθαι μαστιζόμενον καὶ λέγοντα· Χρὴ τιμᾷν τοὺς εὐεργέτας. Οἱ "δὲ, ὅτι ἐταρτάρωσεν αὐτόν· Οἱ δὲ, ὅτι καὶ πύρινος ἦν τροχὸς, φασίν." Ἰξίονος] Οὗτος ὁ Ἰξίων, ὁμοδίαιτος ὢν τῷ Διῒ, ἐφωράθη τῆς Ἥρας ἐρῶν· θέλων οὖν ὁ Ζεὺς γνῶναι τὸν ἔρωτα, νεφέλην παρεικάζει τῇ Ἥρᾳ, εἰς ἣν ὁρμήσας ὁ Ἰξίων, δῆλον ἐποίησε τῷ Διῒ τὸν ἔρωτα· ὃς ὀργισθεὶς, δήσας αὐτὸν ἐν ταχυτάτῳ τροχῷ ἀφῆκεν ἐν ἀέρι περιελίσσεσθαι, καὶ δίκην οὕτω τίνειν τῆς ἀκολάστου γνώμης, βοῶντα, ὡς χρὴ τοὺς εὐεργέτας τιμᾷν. ἐκ δὲ τῆς πρὸς τὴν νεφέλην τοῦ Ἰξίονος μίξεως γέγονεν ὁ Ἱπποκένταυρος, κεφαλὴν μὲν, καὶ στῆθος καὶ χεῖρας ἀνθρώπου ἔχων, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα ἵππου, ὅν τις ἰδὼν τὴν ἀρχὴν, οὕτως ἀτοπώτατον θέαμα, εἶπεν· ‡ Ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, ἵππος δ' ἀπερεύγεται ἄνδρα. 1202. Ἔμπυρος]

* Κένταυροι] Rectius Schol. Luc. Ἱπποκένταυροι, auctore Valck. *Beck.*
† Δήσας ἀφῆκε τῷ ἀέρι] Scribendum ἐν τῷ ἀέρι, vel δι' ἀέρος. *Valck.*
‡ Ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, ἵππος δ' ἀπερεύγεται ἄνδρα] Alibi ita scriptum legitur: Ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ' ἀποπέρδεται ἵππον. v. Valck. *Beck.*

comparavit Valck. Pro Ἑλίσσετ' Heath. vult Εἱλίσσετ'.

εἱλίσσετ' Brunck. edidit e membr. *Beck.*

1204. Quia στρατῷ modo præcesserat, Ἀργείων ὅπλα, quod tamen mox recurrit 1207. mavult Brunckius. *Por.*

Positum in fine præcedentis versus στρατῷ corruptelæ suspicionem movet; alterutrum interpolatorem redolet. Verisimile non est, duos continuos versus poëtam eadem voce conclusisse, cujus rei exemplorum, quæ proferri possent, pleraque a librariis mendam contraxerunt. Cogitet eruditus lector, an reponi placeat

ἔξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων ὅπλα.

Hoc sane malim; sed sine auctoritate mutare religio fuit. *Brunck.*

1205. Heath. legi jubet Οἱ δ'—Mox Valck. mavult παρ' ἡμῖν, *Cum vero nostri viderent dextrum nobis Jovis favere fulgorem.* Nam οἱ δ' αὖ dicitur opposite ad Adrastum et Argivos: *Hi contra*, h. e. Nostri. παρ' ἡμῖν sæpe dicitur, cum apud nos aliquid fausti et læti est. v. Valcken. *Beck.*

1206. Musgravii conjecturam ὄχοι secutus est Brunckius. *Por.*

Τροχοί τ' ἐπήδων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι·
Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.
Πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς
Εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχὴς
Ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.
ΧΟ. Καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ
Γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.

Rotæque saltabant, axesque super axes;
Et cadavera cadaveribus cumulabantur simul.
Prohibuimus igitur eversionem turrium terræ hujus
Hodie, an vero felix
Futura sit in posterum hæc urbs, Diis hoc erit curæ.
Cho. Pulchrum est vincere: si vero dii melius
Habuerint consilium, ego felix essem.

P. ΧΟ. Καλὸν τὸ νικᾶν ἐστιν, εἰ δὲ καὶ βέλτιον τοῦ νικᾶν ἡμάς βουλεύονται οἱ θεοὶ, εὐτυχοίην ἄν. λέγει δὲ τὸ φιλίαν ἐμβαλεῖν τοῖς ἀδελφοῖς. ΙΟΚ. Καλῶς ἡμῖν ἔχει ἡ τῶν θεῶν γνώμη,

S. Κεκαυμένος. 1204. Καθεῖσεν] Καθεσθῆναι ἐποίησεν ἔξω * τῆς σούδας. 1206. Ἁρμάτων ὄχους] Τὰ ἅρματα, περιφραστικῶς. 1207. Κεἰς μέσ'] Ἐν μέσῃ τῇ παρατάξει. 1208. Ξυνῆψαν [ἔγχη] Συνεκρότησαν τὴν μάχην 1209. Ἀντύγων ἄπο] Ἄντυξ ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, ἐνταῦθα ἀντύγων ἄπο, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἁρμάτων. ἄντυξ ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, ἐνταῦθα δὲ ἀντύγων ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ τῶν ἁρμάτων. Cod. D. 1210. Ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι] Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, † "Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς, Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι." 1211. "Ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ] Νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖς "ἐσωρεύοντο. περισσὴ δὲ ἡ ἐξ. σωρηδὸν ἐπ' ἀλλήλων ἔκειντο, ἀνεμίγνυντο, ἀλλεπάλληλοι "ἔπιπτον." 1212. Ἔσχομεν κατασκαφὰς] Τοὺς θεμελίους τῶν πύργων κατασκαφῆναι διεκωλύσαμεν. 1214. Θεοῖς μέλει] Τοῖς θεοῖς φροντίς ἐστι. 1215. "Εἰ δ' ἀμείνον' οἱ "θεοὶ] Εἰ οἱ θεοὶ τὰ δίκαια κρίνουσι, πάντως ἡττηθήσονται οἱ Θηβαῖοι· ἐγὼ οὖν ὁ χορὸς "σωθείην, διαφύγοιμι." Εἰ δ' ἀμείνονα] Τινὲς ἀντὶ τοῦ δικαίαν. ὁ δὲ νοῦς· Ἐγένετο μὲν

* Τῆς σούδας] De hoc verbo vid. supra ad v. 1116. *Beck.*

† Priorem versum ridet Aristoph. Ran. 1450. in altero pro ἐκπεφευγμένοι M. de conjectura Valck. dedit, ἐμπεφυρμένοι. *Beck.*

εἰδόντες D. Mox ἁρμάτων ὄχοι cum Musgr. rescripsit Brunck. *Beck.*

ἁρμάτων ὄχους] Legendum arbitror, quod multo sane elegantius esset, ἁρμάτων ὄχοι. *Musg.*

1207. ὁπλῖταί τ' εἰς Scal. *Por.*

Reisk. Ἱππεῖς ὁπλῖταί τ' εἰς. *Beck.*

1210. τροχοὶ δ' M. *Por.*

ἄξονες ἐπ' ἄξοσι—] Similes huic locutiones attulit Valck. *Beck.*

1212. ἔσχομεν] Gl. Cod. D. ἐπέσχομεν, ἤγουν ἐκωλύσαμεν. *Beck.*

1214. Post hunc versum addit Scaliger, ex MS. proculdubio: καὶ νῦν γὰρ αὐτὸν (l. αὐτὴν) δαιμόνων ἔσωσέ τις. *Por.*

Post hunc versum addunt MSS. nonnulli:

καὶ νῦν γὰρ αὐτὴν δαιμόνων ἔσωσέ τις. *Musg.*

1215. ἀμεῖνον D. *Beck.*

1216. Codd. Leidd. γνώμην ἔχουσιν, quod Valck. non plane respuit.

Γνώμην ἔχουσιν D. atque sic e membr. etiam Brunck. V. C. edidit. Sed idem mox monet legendum esse: εὐτ. εἴην ἂν ἐγὼ, hoc sensu: siquidem di meliorem habent sententiam, felix ego essem, ἑ. εἴην ἐγὼ foret, *utinam felix sim.* Optativus enim sensu potentiali sumtus semper par-

ΙΟ. Καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·
Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ·
Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων,
Τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
Παιδὸς στερηθεὶς, τῆι πόλει μὲν εὐτυχῶς,
Ἰδίαι δὲ λυπρῶς· ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν,
Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον;
ΑΓ. Ἔα τὰ λοιπὰ, δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.

Joc. Pulchre habent quæ sunt deorum et fortunæ:
Filii enim sunt salvi, et civitas evasit periculum:
Creon vero videtur mearum nuptiarum,
Et horum malorum Œdipi pœnas luere infelix,
Filio privatus: urbi quidem feliciter,
Privatim vero acerbe: sed narrato mihi deinceps,
Quid post hæc filii mei facere statuerint?
Nun. Omitte reliqua; semper enim huc usque es fortunata.

P. καὶ ἡ τῆς τύχης, παῖδες τε γάρ μοι ζῶσι, καὶ πέφυγε τὸν κίνδυνον ἡ γῆ. Κρέων δὲ φαίνεται τῶν ἑπομένων κακῶν τοῖς ἐμοῖς νυμφεύμασι, τῶν τε Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι παρανομιῶν, παιδὸς τοῦ οἰκείου στερηθείς· ὅσον μὲν τὸ πρὸς τὴν πόλιν εὐτυχῶς, τὸ εἰς ἑαυτὸν δὲ ἀλγεινῶς. ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς διήγησαί μοι τί κατὰ τὸ μετὰ ταῦτα οἱ παῖδες οἱ ἐμοὶ μέλλουσι δράσειν. ΑΓΓ. Μὴ περαιτέρω πύθῃ, ἕως γὰρ τοῦ δεῦρο εὐτυχεῖς. ΙΟΚ. Τοῦτο εἰς

S. νικᾷν τοὺς Θηβαίους· εἰ δὲ οἱ θεοὶ τὰ δίκαια κρίνουσιν, καὶ συμβῇ ἀπολέσθαι τοὺς Θηβαίους, ἀλλ' οὖν ἐγὼ διαφύγοιμι. 1217. Ἔχει] Διάκειται. 1222. Ἀλλ' ἄνελθέ μοι] Ἀνάδραμε, δίηγησαι. 1223. Δρασείετον] Ἐπιθυμοῦσι δρᾶσαι, παρασκευάζονται. 1224. Δεῦρ' ἀεὶ] Ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ νῦν, ἕως τούτου. Ἐπειδὴ δὲ εἶπεν, ἔα τὰ λοιπὰ, εἰ καλῶς πράσσεις, εἶπεν, ὅτι εἰς ὑποψίαν εἶπας. Ἀεὶ] Τὸ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως. Cod. D. 1228. Ὑπασ-

ticulam ἂν habet comitem. cf. Brunck. ad Æsch. Prom. 1065. *Beck.*

1217. ἔχοιεν sine sensu Ald. ἔχουσιν MSS. fere omnes. *Por.*

1218. κἀπέφευγε Ald. M. R. καὶ πέφευγε King. ex MSS. certe: sic enim C. D. L. Leid. pr. κἀκπέφευγε Grot. Cant. J. K. Flor. Leid. sec. *Por.*

καὶ πέφευγε γῆ D. *Beck.*

κἀκπέφευγε] Ita recte Grotius et post eum Valckenærius ex Flor. et Leidensium uno. Ed. Ald. κἀπέφευγε. Kingius, καὶ πέφευγε. *Musg.*

Leid. 1. καὶ πέφευγε, sed suprascriptum ἐκ, additum præterea velut interpretamentum τὸν κίνδυνον. *Valck*

1219. μνηστευμάτων Cant. *Por.*

1223. δρασείειν illustravit Dawes. M. Crit. p. 263. et similia desiderativa in είω Valck. ad h. l. *Beck.*

1224. Locis ad Orest. 1680. citatis adde Platonem Politico p. 177, 1. Ald. 130, 21. Bas. 292. C. HSt, 551. B. Frft. 184. E. Læmar. Aristidem III. p. 723. ed. Canter. II. p. 420. Jebb. *Por.*

δεῦρ' ἀεὶ pro ἕως τοῦ δεῦρο frequentat Euripides. v. Valcken. *Beck.*

1226. ἢ παῖδας Ald. Grotius cum MSS. plurimis παῖδας ἤ. *Por.*

Olim ἢ παῖδας. Canteri παῖδας ἢ post Grot. recepit Valck. e. Codd. Flor. et Leidd. *Beck.*

1227. καὶ τὰ 'πίλοιπ' ἄγ' εἰ — D. *Beck.*

1230. κοὐκ ἄν γε Ald. Copulam, MSS. auctoribus, ejecit Kingius; οὐκ ἄν σε L. M. R. quod defendi posset, accipiendo σε pro σοι, quod factum videtur Iph. A. 814. (neque enim diphthongus ante brevem vocalem elidi potest.) οὐκ ἄν sine γε D.

ΙΟ. Τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
ΑΓ. Μεῖζόν τι χρήζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους;
ΙΟ. Καὶ τἀπίλοιπά γ' εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν.
ΑΓ. Μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
ΙΟ. Κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ΑΓ. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
ΙΟ. Ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
ΑΓ. Αἶ αἶ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου

Joc. Hoc dixisti suspiciose; non est omittendum.
Nun. Quid vis majus habere, quam filios salvos?
Joc. An et in posterum prorsus sim futura felix audire *volo*.
Nun. Dimitte me: filius tuus est armigero destitutus.
Joc. Aliquod malum occultas, et involvis tenebris.
Nun. Nequaquam dicam post bona tua, mala.
Joc. Nisi forte fugiens evaseris in aërem.
Nun. Heu, heu! quare me non sinis post lætum

P. ὑπόνοιάν κακοῦ εἶπας, οὐκ ἐατέον. ΑΓΓ. Μεῖζον ἄλλο θέλεις μαθεῖν ἢ τοὺς σοὺς παῖδας πεφυλαγμένους; χρῄζω ἀκούειν εἰ καλῶς πράσσω, ἤγουν εὐτυχῶ, καὶ κατὰ τὰ ἐπίλοιπα, ἤγουν τὰ ἔμπροσθεν. ἔασόν με ἀπελθεῖν, ἔρημός ἐστιν ὁ παῖς σοῦ ὑπασπιστοῦ, ἤγουν μεμονωμένος. κακόν τι κρύπτεις, καὶ φέρεις ὑπὸ ἀφανείᾳ. πρὸς οἷς ἔλεξα ἀγαθοῖς, οὐκ ἂν παραγγείλαιμι τὰ κακά. λέξεις, ἐάν γε μὴ φεύγων ἐκφύγῃς, ἤγουν τὴν φυγὴν ἀνύσῃς πρὸς αἰθέρα.

S. πιστοῦ] Ἀντὶ τοῦ ἀσπιδηφόρου. ἔρημος καὶ μεμονωμένος ἐστὶν ἐμοῦ τοῦ ὑπασπιστοῦ ὁ σὸς παῖς. 1229. Καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ] Καὶ καλύπτεις ἐν ἀφανείᾳ. 1230. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ'] Οὐκ ἔστι δυνατὸν ἵνα εἴπω ἐφ' οἷς ἤκουσας ἀγαθοῖς κακά· ἤγουν ἀγαθὰ εἰπὼν οὐκ ἔχω προσθεῖναι κακά. 1231. Εἰ μή γε, φεύγων] Λέξεις δηλονότι.

Posses etiam legere, nisi paullo longius a vulgata abiret, οὐκ ἄν τι — κακόν. *Por.*

Valcken. monet, litteram superfluam in κοὐκ ex initio versus præced. fluxisse. Pro σοῖς Reisk. vult σοί.

οὐκ ἂν λέξαιμ' ἐπ' ἀγ. — D. Brunck. edidit: οὐκ ἄν γε λέξ. *Beck.*

οὐκ] Ita Kingius, cum uno Leidensium. Ed. Ald. κοὐκ, quod nollem hic repetitum. *Musg.*

1231. εἰ Ald. ἢν cum codicibus plerisque Valckenærius. Edidi etiam με pro γε cum Musgravio e Cant. M. R. Scal. Brunckii membr. lib. P. Aristoph. Acharn. 178. Δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας. Nub. 167. Ἦ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην. Herodot. IV. 23. ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους, ὑπ' οὐδένος ἀδικέεται. Sic. Arch. merito probante Valckenærio. Commodum advocat Wesselingius V. 95. Homer. Il. Ξ. 81. Xen. Anab. II. p. 169, 19. τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι. In his locis simplici verbo conatus, composito effectus indicatur. *Por.*

Eandem sententiam expressit Herodot. 4, 132. (Ἢν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι ἀναπτῆσθε ἐς τὸν οὐρανὸν — οὐκ ἀπονοστήσετε ὀπίσω.) et alii, quos laudat Valck. cf. Id. ad Herodot. l. l. p. 338.

ἢν μή γε φεύγων — D. atque sic e membr. etiam scripsit Brunck., qui monet εἰ non cum subjunctivo construi, itaque ἢν vel sine codd. reponendum fuisse. *Beck.*

ἢν μή με] Ita Lib. P. Ed. Ald. εἰ μή γε. Sed ἢν pro εἰ habent MSS. Bodl. et Leid. *Musg.*

1232. Imitatur Æsch. Agam. 645.—

Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;
Τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα
Αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
Λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
Εἰς κοινὸν, οἷον μήποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
Πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.

Nuncium abire, sed vis me dicere mala?
Filii tui agitant facinora
Turpissima, singulari-pugna cernere separatim ab omni acie.
Etenim dixerunt Argivis et Thebanis
Palam, quæ nunquam dicere debebant.
Eteoclesque stans ex celsa prior incœpit
Turri, jubens indicere silentium exercitui:

P. διατί μετὰ τὴν εὐάγγελον ἀγγελίαν οὐκ ἀφῆκας ἐμὲ ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἀναγκάζεις μηνύσαι τα κακά; τὼ παῖδε τὼ σὼ φροντίζουσι τολμᾷν ἀπρεπέστατα τολμήματα, λέγω μονομαχεῖν ἰδίᾳ παντὸς τοῦ στρατοῦ, λέξαντες εἰς μέσον τῶν Ἀργείων καὶ Καδμείων λόγον τοιοῦτον, ὁποῖον μὴ ὤφελον εἰπεῖν· ὁ Ἐτεοκλῆς δὲ ἤρξατο τοῦ λόγου ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου στὰς, κελεύ-

S. 1238. Οἷον μή ποτ' ὤφελον] Οἷον λόγον μή ποτε ὤφελον, ἐκεῖνοι δηλονότι, εἰπεῖν. 1239. "Ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου] Προήρξατο, κατήρξατο· Ὀρθίου δὲ, ὑψηλοῦ· ἀρχηγὸς ἐγένετο, κελεύ-"σας κηρύξαι στρατηλάταις." 1240. Ὦ γῆς Ἑλλάδος] Ὁμηρικῶς ἤρξατο, "Κέκλυτέ "μευ Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί." Il. γ. 456. * οὗτος δὲ ὁ στίχος ἐν πολλοῖς ἀντι-

* Οὗτος ὁ στίχος—] Hæc forte ad vers. præced. 1239. pertinere censet Valck.

Scholiastæ supplemento ad μηνύσαι non indigemus, sed repeti potest ἐᾷς Valcken. *Beck.*

1234. μέλλετον simpliciter positum nunquam significare potest agitant, sed repeti debet τολμᾷν, vel conjungendum hoc verbum cum μονομαχεῖν. Valck. Abresch. ad Æsch. T. I. p. 243. putat, μέλλετον adhibitum esse ob metrum. *Beck.*

1235. μοναχεῖν D. qui error monacho librario facile concedendus. *Beck.*

1236. λέξαντας D. *Beck.*

1238. Ἐτεοκλῆς προὐπῆρξ' edd. Ald. Grot. Musgr. sed Ἐτεοκλέης, quod metrum postulat, habent C. Cant. K. M. R. et procul dubio alii. Deinde προὐπῆρξ' non admittit crasin, ut putasse videtur Aldus, sed anapæstum facit; neque hoc compositum credo ista ætate exstitisse, certe apud Atticos poëtas nunquam exstat. Legendum igitur cum plerisque MSS. δ' ὑπῆρξ', quod primus restituit Valckenarius. Pro ἀπ' quidam codices ἐπ', sed vulgatum melius. *Por.*

δ' ὑπῆρξ' recepit Valck., quoniam in omnibus fuit Codd. et est Euripideum. Mox uterque Leid. ἐπ' ὀρθίου σταθεὶς, et in Leid. 2. hoc scholion: ἤρξατο τοῦ λόγου, ἐφ' ὑψηλοῦ στάς. Hoc tamen noluit V. substituere vulgatæ, quam secutum esse putat Statium Th. 7, 374. *Rector* ab aggere *cœpit* etc. Hes. Ἀπ' ὀρθίου· ἐπὶ (Kust. ἀπὸ) ὑψηλοῦ.

Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἐπ' D. atque ita etiam e membr. scripsit Brunck.

Pro ἀπ' ὀρθίου in D. ἐπ' ὀρθίου. *Beck.*

προὐπῆρξ'] MSS. fere omnes δ' ὑπῆρξ'. Mihi δ' sententiam enervare videbatur. *Musg.*

1240. Quod Schol. dicit, hunc versum in quibusdam exemplaribus non esse lectum, pertinere potius ad præced. putat Valck. Hunc tamen designari, docet Schol. cod. Aug. Ipsi vero V. uterque

Ἔλεξε δ᾽, ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν τ᾽ ἀριστεῖς, οἵπερ ἤλθετ᾽ ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ᾽ ἡμῶν ὕπερ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,
Μόνος ξυνάψω ξυγγόνῳ τῷ ᾽μῷ μάχην·
Κἂν μὲν κτάνω τόνδ᾽, οἶκον οἰκήσω μόνος,

Dixit autem, o duces Græci soli,
Præstantissimi Græcorum, qui huc venistis,
Et vos cives Thebani, neque Polynicis gratia
Vendite animas, neque nostra causa;
Ego enim ipse hoc *vobis* periculum remittens.
Solus committam meo fratre certamen.
Et si quidem hunc occidero, solus administrabo domum,

P. σας τοῖς κήρυξι σιγὴν κηρύξαι τῷ λαῷ. (ἔλεξε δὲ, ὦ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς Ἑλλάδος στρατηγοὶ Δαναῶν τε ἀριστεῖς οἵπερ ἤλθετε δεῦρο, καὶ ὦ Καδμεῖοι, μή τε Πολυνείκους χάριν τὴν ζωὴν ὑμῶν προδίδοτε, μήτε ἕνεκα ἐμοῦ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, ἐκβαλὼν κίνδυνον ὑμῶν, μόνος συγκροτήσω τῷ ἀδελφῷ μου μάχην. ἡττηθεὶς δὲ δώσω τῷδε κατέχειν τὴν πολιν. ὑμεῖς δὲ,

S. γράφοις οὐ φέρεται. 1241. " Δαναῶν ἀριστεῖς] Ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν " μετέβη. Λείπει οὖν τῷ λαῷ ταῦτα λέγων." 1243. Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε] Ἐκποιεῖτε. Ἀπεμπολᾶν ἐστι κυρίως τὸ πιπράσκειν. Ἄλλως. Εἰς κίνδυνον ἐκδίδοτε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κινδυνεύοντων ἐν θαλάσσῃ κέρδους χάριν. Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε] Ἐπειδὴ μισθοῦ χάριν οἱ στρατιῶται στρατεύονται, καὶ τὰς ψυχὰς προιᾶσι, διὰ τοῦτο, τὰς ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε

versus genuinus videtur, et expressus esse a Stat. Th. 7. 373. *Beck.*

1241. ἀριστῆς hic et infra 1260. ex membr. edidit Brunckius. Copulam addunt plerique codices, et Scaliger. *Por.*

Valcken. scribi vult Δαναῶν τ᾽ ἀριστεῖς, e cod. Cant. et Leid. 1. nam παριστεῖς in hoc inde fluxit. Dici στρατηλάται poterant Δαναῶν ἀριστεῖς, sed quia mox memoratur Κάδμου λαὸς, cui præerat Eteocles, Argivum exercitum istac appellatione a ducibus distinguere voluit Euripides.

Δαναῶν τ᾽ ἀριστεῖς D. Brunck. e membr. scripsit Δαναῶν ἀριστῆς. Similiter etiam infra 1260. ex eodem cod. exhibuit. Mox ἤλθατ᾽ vitiose D. *Beck.*

1242. μὴ πότε Ald. *Por.*

1244. κίνδυνον μεθεὶς est, *in me periculum suscipiens*, docente Valck., qui et monet, non emendandum esse, τῶνδε κίνδυνον μ. vel τόνδε κινδύνῳ μεθεὶς, *huncce* (i. e. me) *periculo remittens*, s. *objiciens. Beck.*

1245. μόνῳ, quod conjecit Valckenærius, recepit Brunckius. Mihi magis placet altera conjectura a Valckenærio memorata μόνῳ pro τῷ ᾽μῷ. Licet enim αὐτὸς sæpe pro μόνος ponatur, αὐτὸς μόνος non est tautologia. Præterea hanc vocem data opera repetiit Euripides; mox enim 1247. pro πόλιν, sive, ut habent Cant. Flor. πάλιν, recte e membr. Brunck. μόνῳ quod etiam præbuit Scaligeri codex. Eodem modo ludit Noster in voce ἀδικῶ et cognatis Orest. 639. in κακὸς Alcest. 713. Participium μεθεὶς optime per ῥίψας explicat Valckenærius. *Por.*

Valck. emendavit Μόνῳ, quia præcessit αὐτὸς, i. e. μόνος, ut sæpe ap. Eurip. Hinc idem rejecit Piersoni conjecturam Μόνος συνάψω συγγόνῳ μόνῳ μ. Vulgatum defendit Abresch. Auct. Dil. Th. et αὐτὸς μόνος sæpe jungi exemplis docet.

Μόνῳ ex emendatione Valck. rescripsit Br. Sub finem versus D. habet μάχη. *Beck.*

Ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω μόνῳ.
Ὑμεῖς δ' ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργεῖοι, χθόνα
Νείσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε,
Σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανών.
Τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
Ἐκ τάξεων ὤρουσε, κἀπῄνει λόγους.
Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε,

Victus vero, huic tradam urbem.
Vos vero omittentes certamen, in Argivum agrum
Redibitis, non relinquentes hic vitam,
Thebanique populi satis est, qui jacet mortuus.
Tantum dixit. Tuus autem filius Polynices
Ex agmine celeriter procurrit, et laudavit hoc dictum.
Omnes vero fremitu applauserunt *Argivi*,

P. τὸν ἀγῶνα τὸν τοῦ πολέμου ἀφέντες, εἰς Ἀργεῖαν χθόνα πορεύσεσθε, ἀπελεύσεσθε, τὴν ζωὴν μὴ λιπόντες ἐνθάδε· καὶ ὁ τῶν Θηβαίων ὄχλος ἀποθανὼν αὐτάρκης. τοσαῦτ' ἔλεξε, ὁ σὸς δὲ υἱὸς, ὁ Πολυνείκης, ἐκ τῶν ταγμάτων ὥρμησε, καὶ συνῄνεσε τοὺς λόγους. καὶ οἱ Ἀργεῖοι

S. εἶπεν. 1249. Νείσσεσθε] Πορεύσεσθε, ἀπελεύσεσθε. 1253. Ἐπερρόθησαν] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις ἤχησαν· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἤχου τῶν κυμάτων· ὡς δίκαια τάδε νομίζοντες. 1255. Κἂν μεταιχμίοις] Ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τῶν παρατάξεων. Κἂν μεταιχμίοις] Μεταίχμιον λέγεται ὁ τόπος, ὁ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων. ἐπὶ τούτοις τοῖς ὁμιλήμασιν ἐν τοῖς μεταιχμίοις συνελθόντες, ἐπεσπείσαντο ἐμμένειν αὐτοῖς οἱ στρατηγοί. ἔνιοι γράφουσι, στρατηλάταις μετὰ τοῦ

Μόνος σ. συγγόνῳ] Valckenærius μόνῳ. Sed et vulgata ferri potest. *Musg.*

1246. Post κτάνω D. interpungit, non post τόνδ'. *Beck.*

1246. τῷδε παραδώσω μόνῳ e membr. scripsit Brunck. Sic omnia monet concinna esse: αὐτὸς μάχην συνάψω μόνῳ. νικῶν οἶκον οἰκήσω μόνος· νικώμενος οἶκον παραδώσω μόνῳ.

Cod. Flor. πάλιν, ut voluit Reisk. *Beck.*

1248. Ἀργείαν Ald. et plerique codices. Ἀργείων quidam. Ἀργεῖον R. Ἀργεῖοι Br. e membr. et sic Scaliger. *Por.*

Ἀργεῖοι e membr. rescripsit Br., et v. sequ. ex iisdem νίσσεσθε. Monet imperativum præsentis esse. Vulgatum νείσεσθε (in D. νείσσεσθε) ut νίσεσθε non aliter adhiberi, quam futuri significatione. *Beck.*

1249. Variant MSS. νίσεσθε, ut Ald. νίσσεσθε, νείσσεσθε, νείσεσθε. Sed ultimum analogiæ melius convenit. *Por.*

Respicit Hom. Il. γ. 74. unde alia quoque huc transtulit. E diversis lectionibus Νίσεσθε, Νίσσεσθε, Νείσεσθε, ultimam prætulit Valck. *Beck.*

νείσεσθε] Ita unus Bodl. unusque Leid. Ed. Ald. νίσεσθε. *Musg.*

1250. Hunc versum suspectum habet Valckenærius. δὲ pro τε Ald. et MSS. quidam. Multi ὃς pro ὅσος, Leid. sec. λαῶν pro λαός. In fine νεκρὸς nonnulli. θανὼν omittit D. *Por.*

Versum hunc uncinis inclusit V., abesse eum posse ratus, ut minus Euripideum, et indignum Eteoclis, hactenus victoris, persona. Senarii conditor forte legerat Theocrit. 22, 177. et Rhes. 873. Leid. 2. Σπαρτῶν τε ἄλαῶν ἅλις, et Flor. ὃς κεῖται νεκρός. Heathio hic versus necessarius videtur, ut sententia omnibus numeris absoluta evadat, et nec Euripide indignus; nihil enim inesse non Euripideum (tamen Valck. monuerat, non dici ab Eur. λαὸς ἅλις et ὅσος κεῖται θανὼν); nec Eteocle scilicet testante, etiam victoriam, civium sanguine partam, sibi minus placere.

Κάδμου τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
Ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
Ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.
Ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
Δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.
Φίλοι δ' ἐκόσμουν, τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς
Σπαρτῶν ἀριστεῖς, τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι.

Cadmique populus, utpote hæc justa æstimantes.
His conditionibus sunt factæ induciæ, et in medio utriusque aciei loco
Jusjurandum dederunt duces se iis staturos esse.
Jamque occultabant corpus æneis armis
Duo juvenes senis Œdipi.
Amici vero ornabant, ducem hujus terræ
Principes Thebani: alterum vero principes Argivorum.

P. πάντες ἐπευφήμησαν, ἃ ὁ Ἐτεοκλῆς εἶπεν, καὶ οἱ Καδμεῖοι, ὡς δίκαιον τόδε νομίζοντες. ἐπὶ τούτοις ἐφιλιώθησαν, καὶ ἀπὸ τῶν δύο μερῶν ὅρκους ὤμοσαν ἐμμένειν τοῖς ὅρκοις τοὺς στρατηγούς. ἐξ ἐκείνου τὸ σῶμα καθώπλιζον οἱ δύο νεανίαι τοῦ γέροντος Οἰδίποδος. φίλοι δὲ ὥπλιζον αὐτὸν τὸν πρόμαχον μὲν τῆσδε τῆς χθονὸς, τῶν Θηβαίων ἀριστεῖς, τόνδε, Δαναϊ-

S. ι, ἵνα τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καὶ τὰ στρατεύματα ἀκούσωσιν ἐμμένειν τοῖς ῥηθεῖσιν ὑπ' ἀμφοτέρων. 1256. Ὅρκους 'συνῆψαν] Οἷον τὰ πρὸς τοὺς ὅρκους ἐπιτήδεια συνέμιξαν Θηβαῖοι καὶ Ἀργεῖοι, τουτέστι τὸν οἶνον, καὶ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων. 1257. Ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις] Περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡπλίζοντο. 1258. Νεανίαι] Ἀντὶ τοῦ οἱ δύο παῖδες· καθὸ λέγεται ἡ κόρη τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἡ θυγάτηρ. 1259. Πρόμον] Πρόμαχον, " ἤγουν τὸν

θανὼν omittitur in D. *Beck.*

Σπαρτῶν τε] Ita Leidensium unus et Lib. P. Ed. Ald. σπαρτῶν δέ. *Musg.*

1251. ἔλεξ' ὁ σὸς δὲ Ald. sed articulum nesciunt codices plerique. *Por.*

Cod. Flor. ἔλεξε, σὲ δὲ Π.

ἔλεξε, σὸς — D. Sic et Br. ed. *Beck.*

ἔλεξε] Ita novem MSS. Ed. Ald. ἔλεξ' ὁ. *Musg.*

1252. ὄρουσε Ald. sine augmento; contra MSS. *Por.*

King. primus pro ὄρουσε dedit ὤρουσε, ut et in Leidd.

ὤρουσε D. ut et Br. ed. *Beck.*

1253. Ἐπεῤῥόθησαν] Vid. ad *Orest.* v. 892. *Barnes.*

ἐπιῤῥοθεῖν proprie de undarum strepitu, deinde de murmure, assensus teste, adhibitum illustravit V. *Beck.*

1255. ἐπὶ τοῖσι δ' Ald. Grot. ἐπὶ τοῖσδ' non pauci MSS. Sed recte ἐπὶ τοῖσδε δ' Valckenærius ex Leid. sec. cui consentiunt M. et, ut videtur, Cant. a m. pr. Similis error Orest. 889. supra 638. *Por.*

Pro τοῖσι δ' Valck. e Leid. 2. dedit τοῖσδε δ'. In Leid. 1. τοῖσδ'.

Ἐπὶ τοῖσδ' ἐσπ. D. membr. Mox μεσαιχμίοις membr. quam formam Br. repudiat. *Beck.*

1256. στρατηλάτας Ald. et plures MSS. στρατηλάταις Grot. sed στρατηλάται Leid. uterque et Scaligeri codex. *Por.*

στρατηλάται] Ita Exc. P. et duo Leidenses Valckenærio citati. Ed. Ald. στρατηλάτας. *Musg.*

Ed. Grot. στρατηλάταις. Euripidea ducta sunt ex Hom. Il. γ. 269. ss. *Valck.*

1258. Cod. Flor. Οἱ τοῦ γέροντος — forte e v. 1379. Nihil tamen causæ, cur δισσοὶ, quod sæpe sic dicatur de duobus, mutetur, docet Valck. *Beck.*

1259. πρόμαχον χθονὸς J. χθονὸς πρόμον Flor. qui pro δισσοὶ versu præcedente habuit οἱ τοῦ ex 1379. Ibi contra δισσοὶ notavit Scaliger. *Por.*

1260. ναϊδῶν omissa prima vocabuli syllaba D., qui error jam alibi occurrit. *Beck.*

Ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
Μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
Παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας

Steterunt autem fulgentes, nec mutaverunt colorem,
Insano impetu cupientes alter in alterum jaculari hastam.
Accedentes vero alii aliunde amici,
Animantes sermone dicebant hæc :
Polynices, penes te est erigere Jovis statuam

P. δῶν προὔχοντες, ἔνδοξοι. ἔστησαν δὲ φαιδροὶ, καὶ οὐκ ἠλλοίωσαν τὴν ὄψιν, μανικῶς ὁρμῶντες πέμψειν κατ' ἀλλήλων τὸ δόρυ. ἄλλος δὲ τῶν φίλων, ἀπ' ἄλλου μέρους παρεκβαίνοντες, διὰ λόγων εἰς θάρσος προβάλλοντες προσηύδων ταῦτα· Πολύνεικες, ἐπί σοι κεῖται τοῦ Διὸς

S. " Ἐτεοκλῆν." 1263. Παρεξιόντες] Παρεκβαίνοντες, χωριζόμενοι ἀπὸ τοῦ πλήθους. 1265. Ἐν σοὶ, Ζηνὸς] Ἐν σοὶ τρόπαιον στῆσαι ἐστὶν ἡμῖν ἐλπὶς, τῷ τε Ἄργει εὐκλεῆ ἀπαγγελίαν δοῦναι. ἢ ἀντὶ τοῦ εὐκλείας λόγον καὶ φήμην καταλεῖψαι τῇ πατρίδι. Ἄλλως. Ἐν σοὶ κεῖται ἀνορθρῶσαι * εἴδωλον νικητήριον· οἱ γὰρ νικῶντες εἴδωλον ἔστασαν τοῦ Διός " Ζηνὸς ——— βρέτας] Τὸ εἴδωλον τοῦ Διὸς, ἢ αὐτὸς ὁ Ζεύς." 1266. Τρόπαιον] Εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτε ἐνίκων, τρόπαιον ἀνιστᾷν θεοῦ τινὸς εἴδωλον, καλοῦντες τοῦτον σωτή-

* Ante εἴδωλον et νικητήριον articuli desunt in ed. M. non item in Valck. *Beck.*

1261. χρώματ' Ald. emendavit Grotius. *Por.*

In Edd. primis perperam χρώματ' Valck. confert Hom. Il. N. 279. 284. *Beck.*

1262. Muretus V. L. 5, 17. contulit Horatianum : *furit te reperire atrox Tydides.* Dicitur χεὶρ μαργῶσα, μαιμῶσα, διψῶσα, φόνου. v. Valck. *Beck.*

1262. παρεξιόντε δ' quidam mendose. ἄλλοι Ald. Grot. ἄλλος Barnesius edidit et sic MSS. plerique. ἄλλοις J. utraque scilicet lectione confusa. In Aristoph. Plut. 785. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα adhuc relictum est, licet codicum pars et Suidas v. φλᾷν, ἐνδεικνύμενος præbeant. *Por.*

Ἄλλος] Rejeci ἄλλοι primo adspectu, ut spurium, et ἄλλος substitui. Faventem nunc video *Manuscriptum* Codicem, ut et *Scholiasten* quoque. *Barnes.*

Solent poëtæ ἄλλος, ἄλλοθεν jungere cum pluralibus. v. Valck. *Beck.*

ἄλλος] Ita MSS. plerique. Ed. Ald. ἄλλοι. *Musg.*

1264. Sic Aldus recte. λόγοισι θαρσύνοντες (— τε C. D.) προσηύδων C. D. L. Leid. pr. Ex membr. edidit Brunckius, λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηύδων τάδε. *Por.*

Λόγοισι θαρσύνοντες ἐξηύδων] MS. hic legit θαρσύνοντε προσηύδων. Non æque bene, ut mihi videtur : licet enim τὸ προσηύδων magis mihi arrideat, quam ἐξηύδων, vix tamen θαρσύνοντε possum admittere pro θαρσύνοντες, et tamen hæc syllaba necesse est ut sit brevis. Quid ? An hic *dualis* numerus ponitur pro *plurali* ? Certe hoc non novum. En ! solutionem. Prior syllaba in προσηύδων per metri leges hic stare nequit, et *Scholiastes* exponit θαρσύνοντε per *verbum*, hoc modo : ἐθάρσυνόν τε καὶ ἔλεγον : quare sic lego : Λόγοισι θάρσυνόν τε πρός τ' ηὔδων τάδε. *Barnes.*

Barnesium ad vanam conjecturam impulisse videtur Cod. Cant. In Leid. 1. θαρσύνοντες προσηύδων, sed Leid. 2. et Flor. recte habent vulgatum. Nam ἐξαυδᾷν est *eloqui.* Idem ad v. 1267. monet, ibi forte adscriptum a grammatico προσηύδων huc migrasse.

λ. θαρσύνοντε προσηύδων τ. D. Sed

Τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
Νῦν καλλίνικος γενόμενος, σκήπτρων κρατεῖς.
Τάδ' ἠγόρευον, παρακαλοῦντες εἰς μάχην.
Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς

Trophæi signum, et magnam gloriam parare Argis.
Eteoclem vero vicissim: nunc pro patria pugnas,
Nunc præclaræ victoriæ compos factus, sceptrum *regni* tenes;
Hæc dicebant, hortantes ad pugnam.
Vates vero mactabant pecudes, et igneas acies,

P. ὀρθὸν στῆσαι τὸ εἴδωλον, σύμβολον τῆς νίκης, καὶ δοῦναι τῷ Ἄργει εὐκλεᾶ λόγον, ἀντὶ τοῦ φήμην, ἣν ἄλλοι φημίσουσι δηλονότι ἐπὶ τῷ Ἄργει. Ἐτεοκλέα δ' αὖ ἐθάρσυνόν τε, καὶ ἔλεγον, νῦν νικηφόρος γενόμενος τῆς βασιλείας κρατήσεις.———

S. ριον. 1267. Ἐτεοκλέα] Πρὸς Ἐτεοκλέα ἔλεγον. Ἄλλως. Ἐτεοκλέα δ' αὖ] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐθάρσυνόν τε καὶ ἔλεγον. 1268. Σκήπτρων κρατεῖς] Κρατήσεις ἔδει εἰπεῖν. νῦν δὲ εἶπε τὴν μέλλουσαν νίκην, ὡς ἐνεστῶσαν· ἔθος γὰρ τοῖς ἐπιθυμοῦσιν ἰδεῖν τι, εἰ καὶ μήπω ἐκεῖνο συνέβη, ὡς παρὸν λέγειν. 1270. Ἐμπύρους τ' ἀκμὰς] Τὰς ὀξύτητας τοῦ πυρὸς, τὰς ἐκ τῶν ὁλοκαυμάτων ἀναφερομένας. Ἐμπύρους τ' ἀκμὰς] Τὰς τοῦ πυρὸς ἀναδόσεις, καὶ τὰ φῶτα τὰ ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναφερόμενα, ἀφ' ὧν σημειοῦνται οἱ μάντεις. "Ἀκμὰς] Τὰς "ἀναδόσεις, ἐπεὶ βιαιότατόν ἐστι τὸ πῦρ. ἢ τὰς ὀξύτητας τὰς ἐμπύρους· ἤτοι τοὺς ὀβελίσ- "κους τοὺς πεπυρακτωμένους· καὶ γὰρ τῷ πυρὶ ἔθος ἐστὶν ἄνωθεν ἐπιφέρεσθαι."

Brunck. e membr. scripsit. λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηύδων τάδε. *Beck.*

Lib. P. λόγοις ἐθάρσυνόν τε, κἀξηύδων τάδε. *Musg.*

1265. Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας τρόπαιον] De deorum imaginibus pro tropæis positis vid. ad *Heraclid.* v. 937. Similem locum vid. infra ad v. 1488. *Barnes.*

Post ἐν σοὶ supplendum κεῖται, vel ἐστιν, *in te* vel *in tua situm est potestate, a te pendet;* quo sensu sæpe hæc formula legitur. v. Valck. *Beck.*

1267. Ἐτεοκλεᾶ] Ita scribo, ut metro consulatur, eodem modo, quo in præcedenti scriptum erat et olim recte εὐκλεᾶ. Vid. supra v. 72. Sed horum quidem ratio aperta est, eo quod contrahuntur; nam εὐκλῆς, ab εὐκλεὴς, et Ἐτεοκλέης et Ἐτεοκλῆς, et Ἡρακλέης et Ἡρακλῆς scribuntur; sed in nominibus in εὺς desinentibus quoque et in ἠς impuro aliquando similis invenitur licentia, apud *Atticos* præsertim, de qua re nos alias, nempe ad *Andromach.* v. 545. Cujus rei plurima occurrunt exempla, ut *Phœniss.* v. 72. et v. 781. et *Hippolyt.* v. 957. et v. 1148. et *Andromach.* v. 545. et ejusd. v. 1240. et v. 1250. *Barnes.*

Ἐτεοκλέα] Non scribi cum Barn. metri causa Ἐτεοκλεᾶ, vel Ὀρφεᾶ, sed per se ultimam talium nominum syllabam longam esse, docet Valck.

Ἐτεοκλέα D. atque sic Br. quoque edidit. *Beck.*

1268. σκῆπτρον Ald. σκήπτρων codices fere omnes. *Por.*

Σκήπτρων] Ita lego, et ita MS. Olim σκήπτρον. *Barnes.*

Etiam in 2. Leidd. σκήπτρων.

σκήπτρων etiam Br. e membr. scripsit. In D. σκήπτωρ. *Beck.*

Male Ed. Ald. σκῆπτρον. Edi debuit σκήπτρων ex MSS. Cantab. Bodl. Leid. et Lib. P. *Musg.*

1270. μάντεις τε et ἐμπύρους δ' Ald. sed δὲ pro τε MSS. non pauci, τ' pro δ' plurimi. *Por.*

Ἀκμὰς] *Iambice* legitur. Vid. quæ cumulavimus ad *Phœniss.* v. 19. *Barnes.*

Valck. auctoritate codd. Leidd. voculas δὲ et τε transposuit, atque dedit: Μάντεις δὲ—ἐμπύρους τ'. *Beck.*

Ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
Ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
Νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.

Rupturasque observabant, mobilitatem non coalescentem,
Summamque flammam, quæ duarum *rerum* significationes habet,
Victoriæ *scilicet* signum, et victorum.

S. 1271. Ῥήξεις τ' ἐνώμων] Τὰς τῆς χολῆς ῥήξεις ἐπεσκόπουν, τὴν ὄψιν μεταφέροντες· τηροῦσι γὰρ οἱ μάντεις τὰς χολάς. Ἄλλως. Ῥήξεις τ' ἐνώμων] Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι, "Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις." Ὑγρότητ' ἐναντίαν] Τὰ περὶ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, τὴν ἐπὶ * τῶν ἐναντίων ἐχθρῶν ἀεὶ ταρασσομένην. οἱ γὰρ θύται, περὶ τῶν ἐχθρῶν εἰ βουληθεῖεν μαντεύεσθαι, ἔχοντες χολὴν ἀφορῶσι· πικροὶ γὰρ οἱ ἐχθροί· ὑγρότητα δὲ λέγει, αὐτὴν τὴν χολήν. Ὑγρότητ' ἐναντίαν] Τὴν τὰ περὶ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, ἢ διὰ τὸ πικρὰν οὖσαν καλεῖσθαι γλυκεῖαν, ἢ ἐναντίαν, ὡς πρὸς τὸ πῦρ, ξηρὸν γὰρ τὸ πῦρ. τὸ δὲ ἑξῆς, μάντεις τὰ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ἐνώμων, (κατὰ κοινοῦ γὰρ τὸ ἐνώμων) ἄκραν τε λαμπάδα ἐνώμων. ἄκραν τε λαμπάδα, τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, ὃ καλεῖται κέρκος, ἐσκόπουν. οἱ δὲ τὴν καρδίαν, διὰ τὸ εἶναι πυρώδη, καὶ θερμήν. Ἄλλως. Τὴν οὐρὰν τοῦ ἱερίου· ἦν γὰρ καὶ δι' αὐτῆς μαντεία. καμπτομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ πυρὸς σημαίνει δυσχέρειαν πολέμου, ἁπλουμένη δὲ καὶ κάτω νεύουσα ἧτταν, ἀνατεινομένη δὲ εἰς ὕψος νίκην. οἱ δὲ Ἄκραν Λαμπάδα τὴν χολὴν λέγουσι, τὴν ἐν τῷ ἥπατι. σημεῖον γάρ ἐστι μαντικὸν τῆς νίκης τε καὶ ἥττης. Ὑγρότητ' ἐναντίαν] Σφάζοντες οἱ μάντεις πρόβα-

* Τῶν ἐναντ. ἐχθρῶν] τ. ἐ. καὶ ἐχθρῶν vult. Valck. Vocem χολὴν hæc sequuntur in Aug. ἢ ἐναντίως (lege ἐναντίαν, ὡς.) πρὸς τὸ πῦρ· ξυρὸν γὰρ τοῦτο. *Beck.*

ἐμπύρους δ'] MSS. omn. et Lib. P. ἐμπύρους τ'. *Musg.*

1271. ἐναντίων Schol. et pars magna codicum. *Por.*

In codd. King. ὑγρότητ' ἐναντίων. Ῥήξεις Scholiastæ explicant τὰς τῆς χολῆς vel τῆς κύστεως ῥήξεις. cf. Triclin. ad Soph. Antig. 1021. Sed tota hæc sententia pertinet ad ignispicia Græcorum, in quibus nulla *ruptæ vesicæ*, quod Græci hic narrant, mentio, sed flammam potissimum spectabant, quomodo se per auras explicaret. Luculenta in hanc rem loca duo sunt, Senec. Œd. 309. ss. et Stat. Th. 10. 593. ss. Hinc etiam illustrari possunt Euripidis ῥήξεις, quæ fuisse videntur αἱ τοῦ πυρὸς καμπαὶ et εἰλήσεις. Per ἐμπύρους ἀκμὰς indicatur *ignis* vel *flammæ vigor*, in acutum desinentis, qui dicitur ap. Æsch. πώγων πυρὸς, sæpe enim ignium flammæ appellantur *crines*. De apice flammæ bono omine eadem fere, quæ M., dedit Valck. qui, quid sit ὑγρότης ἐναντία, se nescire fatetur.

ἐναντίων D. Versu præced. Brunck. edidit: Μάντεις δὲ—e membr. *Beck.*

Lego: ὑγρότητ' ἀναρσίαν, i. e., ἀνάρμοστον, *mobilitatem male coalescentem:* ὑγρότης *mobilitatis* sensu etiam in vulgaribus lexicis exemplis munitum prostat. Solenne autem erat in omni ignispicio, scissiones flammæ et reflexiones spectare, quod malum omen habebatur, ut contra bonum, si ea recta et indivisa stetisset, maxime si in altum claro apice protenderetur. Sic tanquam bonum omen a Dion. Cass. memoratur Lib. 37. quod τὸ πῦρ ἐπὶ μακρότατον παρὰ τὸ εἰκὸς ἤρθη. Ovid. ex Ponto Lib. 4. Ep. 9. v. 53.

Surgat ad hanc vocem plana pius ignis ab ara,
Detque bonum voto *lucidus* omen *apex*.

Sed omnia fere, quæ bonum eventum portendebant, complectuntur Tiresiæ ad Mantum quæstiones. Senec. Œdip. v. 309.

Utrumque clarus ignis et nitidus stetit,
Rectusque purum verticem cœlo tulit,
Et summam in auras fusus explicuit comam ?

Quid sit apud poëtas νωμᾶν, extra controversiam posuit Plato, qui sic in Cratylo: τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτὸν, p. 282. E. Finem versus, de quo emendando despe-

Ἀλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,
Ἢ φίλτρ' ἐπωιδῶν, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα
Δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,

Sed si quod remedium, aut sapientem habes rationem,
Aut philtra incantationum, vade et cohibe liberos
A sævo certamine, quia periculum est magnum,

S. τὸν, ὁπότε τινὰ ὄλεθρον ἢ νικην τῶν αὐτῶν στρατευμάτων ἐβούλοντο σημειώσασθαι, τέμνοντες τοῦτο, τὸν μὲν μηρὸν περιειλοῦντες πιμελῇ, ἐπὶ πῦρ ἐπετίθουν. καὶ, εἰ μὲν ἐξήφθη τὸ πῦρ, νικᾶν ἔλεγον· μὴ τούτου δὲ γενομένου, νικᾶσθαι. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν κύστιν μεστὴν οὔρου ἐν τῷ στόματι ἐρίῳ δεσμοῦντες, ἐπετίθουν τῷ πυρὶ, καὶ ἐπετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ ἀκοντίσει τὸ οὖρον· καὶ εἰ μὲν εἰς αὐτοὺς, νικητὰς ἑαυτοὺς ἐκάλουν· εἰ δὲ εἰς τοὺς ἐναντίους, καταβολὴν αὐτῶν ἐμαντεύοντο. τὴν οὖν ἀκόντισιν τοῦ οὔρου ἐναντίαν ὑγρότητα λέγει. ἐπετήρουν δὲ ἁπλῶς καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, τὴν μὲν ἔξαψιν τούτου νίκην, τὴν δὲ εἰς τοὐναντίον ὁρμὴν ἀπώλειαν καὶ φθορὰν σφῶν αὐτῶν λογιζόμενοι. τὸ δὲ ἐνώμων κατὰ συνεκδοχὴν εἰς τὰ τρία λάμβανε, εἴς τε τὸ ἀκμὰς, καὶ εἰς τὰς ῥήξεις καὶ εἰς τὸ ἄκραν. 1274. Ἢ σοφοὺς] Μαγικούς. Ἄλλως. Ἐπιτηδείους, ἐπαγωγοὺς λόγους. 1275. Ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν] * Τῶν ἐπᾳδόντων ἀνθρώπων, ἃ ἐπάγουσα δύνασαι εἰς φιλίαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Ἄλλως. Φίλτρα ἐπᾳδῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπᾳδὰς φίλτρων. Φίλτρον, τὸ φιλίαν ἐμποιοῦν, ὥσπερ Μίσητρον, τὸ ἐμποιοῦν μῖσος. καὶ Φόβητρον, τὸ φόβου ποιητικόν. καὶ Θέλγητρον, τὸ παρακινοῦν εἰς τέρψιν. ἐνταῦθα δὲ φίλτρον ἀντὶ τοῦ φιλίας, ἵν' ᾖ ἐπῳδὰς φιλίας, τουτέστιν εἰς φιλίαν συνάγειν δυναμένας. Στεῖχ', ἐρήτυσον] Ἀπέρχου, κώλυσον ἀπὸ τῆς χαλεπῆς ἔριδος τὰ τέκνα, ἐπεὶ ὁ πόλεμος μέγας ἐστί· 1276. Ἁμίλλης] Φιλονεικίας.

* Valck. corrigendum putat : τῶν ἐπᾳδόντων ἀνθρώπων· ἢ ἃ ἐπᾴδουσα δύνασαι etc. *Beck.*

rabat Valckenærius, sic restitui posse arbitror :

Ῥέξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐνωπίων.

ἐνωπίων, *oculorum*. Sic Æschylus : ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές. Supplic. 152. ὑγρότης ἐνωπίων est *humiditas oculorum lacrymis suffusorum*. Apollon. Rhod. ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχον ὄμματα. III. 1160. Denique ὑγρότητ', i. e. ὑγρότητι, valet μετὰ ὑγρότητος. Sic noster : Ἱκτῆρι θαλλῷ προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ. Suppl. v. 10. iterumque in eadem fabula v. 108. πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἱκεσίᾳ χερὶ, i. e. μετὰ ἱκεσίας χερός. *Musg.*

1272. δυεῖν Cant. mox καὶ τὰ C. κατὰ D.

ἄκραν λαμπάδα, interpretantur τὸ ἄκρον τοῦ πυρός— Mox Leid. 1. τὰ τῶν ἡσσωμένων, sed ο suprascripto. Morus l. 1. p. 26. s. verba ὑγρότητ' ἐναντίαν Ἄκραν τε λαμπάδ' pro glossemate habet, ὑγρότητ' ἐναντίαν esse interpretamentum τοῦ ῥῆξιν, quæ est ex grammaticorum mente rupta vesica fellea, et effusus inde liquor, et ἄκραν λαμπάδα verborum ἐμπύρους ἀκμάς. Glossematis his remotis, corrigit ῥῆξιν, quia sequitur ἢ, locumque vertit : *Vates— igneos apices et scissuram* (apicem flammæ divisum) *observabant, quæ duarum rerum confinia continet, signum victoriæ et cladis.* νωμᾷν ap. Soph. Œd. T. 308. *animo agitare. Beck.*

ἄκραν τε λαμπάδ' —] Victoriam scilicet portendebat apex flammæ, si clarus et nitidus esset, tristem contra eventum, si in fumum et nigredinem desineret. Ovid. l. cit. Qui plura de ignispiciis desiderant, conferre possunt Æschyl. Prometh. v. 497. Soph. Antig. v. 1015. Apollon. Rhod. Lib. 1. v. 437. ibique Scholiasten. Virg. Geor. l. v. 385. Ovid. Metam. Lib. 10. v. 278, 9. Valer. Flacc. Lib. 8. v. 247. Stat. Theb. Lib. 10. v. 593. Lucan. Lib. l. v. 546. Artemidor. Oneirocrit. Lib. 2. c. 9. Propert. Lib. III. Eleg. 8. Philostrat. vit. Apollon. Tyan. Lib. I. c. 20. De dissidio flammæ in rogo Eteoclis et Polynicis vid. Philostratum Icon. Lib. 2. in Antigona. *Musg.*

1273. Pro καὶ τὸ in D. κατά. *Beck.*]

1274. Valck. vix putat, ἀλκὴν ab Eurip. proficisci potuisse, eidem huc respexisse videtur Plutarch. T. II. p. 1059. A. ἐμὲ

Κἄπαθλα δεινὰ, δάκρυά σοι γενήσεται
Δισσοῖν στερείσῃ τῇδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.
ΙΟ. Ὦ τέκνον ἔξελθ᾽ Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι
Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις·

Et præmia gravia; alioqui lacrymæ tibi erunt
Privatæ duobus filiis in hoc die.
Joc. O filia Antigone, egredere ante ædes:
Non in choreis neque in virginum cœtu
Nunc tibi procedit status fortunæ:

S. 1277. Καὶ τἆθλα δεινὰ] Τὰ ἆθλα ἀμφοτέρων, ἤγουν τὰ ἔπαθλα τὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ γέρα. Ἔπαθλον γὰρ ἑτέρῳ ἔσται ἡ τοῦ ἑτέρου ἀπώλεια. Καὶ τἆθλα δεινὰ] Τὰ δεινὰ ἀγωνίσματα. Καὶ τἆθλα δεινὰ] Ἆθλα τὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενα γέρα· λεγει οὖν ἐνταῦθα ὁ ἄγγελος τῇ Ἰοκάστῃ, ὅτι ἐὰν νικήσῃ ἅτερος ἀδελφὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἀποκτάνῃ, σὺ, ἅτε μήτηρ, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ νίκῃ, καὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ κλαύσεις πικρῶς· ἢ ἆθλα νοητέον τοὺς ἀγῶνας. 1279. Δόμων πάρος] Τὸ πάρος ἐπίῤῥημα παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει, ἐνίοτε μὲν τοπικὸν, ὡς ἐνταῦθα, ἐνίοτε δὲ χρονικόν· ἀπὸ τούτου τὸ παροίτερον καὶ τὸ παροίτατον. 1280. Οὐκ ἐν χορείαις] Οὐκ εἰς τοῦτό σοι τὰ παρόντα καθέστηκεν ὡς παρθενεύειν τε καὶ πανηγυρίζειν. τοὺς γάρ ἀδελφοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν κωλῦσαι σε δεῖ, μετ᾽ ἐμοῦ ἰοῦσαν. ἢ τὸ κατάστασις, ἀντὶ τοῦ, οἰκονομία· ἵν᾽ ᾖ οὕτως· ἡ οἰκονομία τῶν θεῶν οὐκ ἐν πανηγύρεσι καὶ τέρψεσιν ἐστί σοι νῦν. Παρθενεύμασιν] Ὥσπερ Θαλαττεύειν, τὸ ἐν θαλάττῃ διάγειν. οὕτω καὶ Παρθενεύειν, τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν. ἐνταῦθα δὲ παρθενεύματα, οὐ τὴν ἐν

πολλῆς — μεστὸν ἥκοντα ταραχῆς, εἴτε τισὶ λόγοις, εἴτε ἐπῳδαῖς, εἴτε ἄλλον ἐπίστασαι τρόπον παρηγορίας, οὐκ ἂν φθάνοις ἰατρεύων. —ἀλκὴν tuetur Abresch. ad Æsch. T. II. p. 38. et εἴ τιν᾽ ἀλκὴν dictum monet, ut εἴ τι δύνασαι. *Beck.*

1275. s. Seneca Phœniss. 401. s. *I, redde amorem fratribus, pacem omnibus; Et impia arma, mater, opposita impedi.* ἐρύτησον D. *Beck.*

1277, 8. Et hos duo versus pro spuriis habet Valckenærius, vereor ut rationibus satis validis impulsus. Non nimis quidem apte cohærent, ut nunc leguntur; et recte observat Vir egregius, τἆθλα scribi non potuisse a Tragico. Articulus enim cum α brevi tantum crasin facit, ἆθλον vero primam habet per se longam, utpote ex ἄεθλον contractum. Sed alterum vulnus dextre sanavit Reiskius, alterum ego sanare conabor. Pro στερήσῃ optime legit στερείσῃ, lego igitur ΚΑΠΑΘΛΑ, et sententia bene procedet. Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eadem vel valde similes lineæ diversas literas constituunt. Hinc perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur, ΙΓ, Π, ΤΙ. Philemon apud Stobæum XCVII. p. 394. Grot. Καὶ εἶτα μετὰ ταῦτ᾽ εὐθὺς εὑρέθη θανών. Sed illud καὶ neque priores Stobæi editiones neque Rutgersius Var. Lect. IV. p. 358, agnoscunt. Recte igitur Bentleius in Philem. p. 126, 148. ΕΠΕΙΤΑ. Aristoph. Pac. 744. εἶτ᾽ ἀνέροιτο pro ἐπανέροιτο ex Dawesii monito reposuit Brunckius, nolente Invernizio, qui edidit εἶτ᾽ ἐπανέροιτο. *Por.*

Valck. putat, primum horum versuum hariolum potius decere, quam Eteoclem, alterum non cohærere cum præcedd. στεῖχ᾽, ἐρήτυσον τέκνα δεινῆς ἁμίλλης, in metu tantum, quis periturus sit, subsistere debuisse nuncium, et lacrymas parum respondere tanto luctui. King. et Cant. post δεινὰ interpunxerunt, sed quid tum significabunt sequentia δάκρυά σοι γενήσεται; Jungi saltem debuerant ἆθλα [τἆθλα scribi non potuit a tragico (cujus effati rationes postulat Heath.)] δάκρυά σοι γενήσεται, *certaminis ipsorum præmia tibi erunt lacrymæ.* Semel hoc fere modo locutus est Eurip. in Hel. 487. Illius loci et Soph. Antig. 13. s. memor facile hos duo versus condere potuit. Nonnulli ta-

Ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
Εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ,
Ξὺν μητρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.
ΑΝ. Τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν
Φίλοις αὐτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;

Sed viros optimos et fratres tuos,
Vergentes ad mortem, impedire te oportet,
Cum matre tua, ne mutuo concidant.
Ant. Quem, o mater, novum horrorem
Amicis insonas ante has ædes?

P. ANTIΓ. Ὦ μῆτερ, ἡ τεκοῦσά με, τίς ἐστιν ἡ καινὴ βοὴ ἡ ἐκπληκτικὴ, ἣν βοᾷς ἡμῖν τοῖς

S. παρθενίᾳ διαγωγὴν δηλοῖ· εἰ γὰρ τοῦτο ἐδήλου, προετρέπετο ἂν ὁ λόγος ἀφίστασθαι αὐτὴν τῆς ἐν παρθενίᾳ διαγωγῆς, ὅπερ ἔξω τοῦ νῦν λόγου καὶ τῆς ὑποθέσεως· ἀλλὰ λαμβάνεται νῦν ταῦτα ἀντὶ τῆς ἁρμοζούσης καταστάσεως ἐν παρθενίᾳ, ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· ἡ κατάστασις τῆς τύχης οὐ προχωρεῖ σοι νῦν ἐν χορείαις, οὐδὲ ἐν τῇ ἁρμοζούσῃ καταστάσει τῆς παρθενίας. 1281. Δαιμόνων κατάστασις] Ἡ τύχη· ὁ δὲ νοῦς· ἔξελθε τῶν οἰκείων· οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενᾶσιν ἡ παροῦσα τύχη, ὥστε καὶ ὄχλον διελθεῖν αἰδεσθῆναι. "Ἄλλως. Ἔξελθε ἐκ τῶν οἴκων· οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ "παρθενώνων ἀναστροφαῖς ἡ παροῦσα τύχη συγχωρεῖ μένειν. Νῦν οὐχ ἁρμόζει σοι αἰδεῖσ-"θαι· οὐκ ἔστι καιρὸς αἰσχύνεσθαί σε νῦν." 1285. Τίν', ὦ τεκοῦσα] Τίνα, ὦ μῆτερ, καὶ νῦν ἑτέραν συμφορὰν ἐμοὶ τῇ φίλῃ ἀπαγγέλλεις; Τὸ γὰρ φίλοις, ἀντὶ τοῦ φίλῃ, ἢ φίλοις,

men eos tuebuntur, utpote dictos, secedente Jocasta, et vultu ad spectatores converso. Fortassis erunt, qui sic corrigi malint:

Ἔπαθλα δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται,
Εἰ σοῖν στερήσῃ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

Nam si periret eorum alter, utroque tamen mater censeri deberet orbata. Valck. στερείσῃ ex Reisk. conj. valet *orbatæ*. *Beck.*

Valckenærius et hos quoque versus ejicit. Mihi emendandi potius videntur:

—— ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
καὶ τἆθλα δειν'· ἢ δάκρυά σοι γενήσεται
δισσοῖν στερείσῃ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

τὰ ἆθλα sunt *decertantium præmia*. Xenoph. de Cyri Exped. p. 246. Ed. Paris. 1625. ἀγῶνα ἔθηκε, τὰ δὲ ἆθλα ἦσαν στλεγγίδες χρυσαῖ. Idem p. 296. ἐν μέσῳ γὰρ ἤδη κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ἆθλα. στερείσῃ pro στερήσῃ Reiskio debetur. δισσοῖν, quod Valckenarius fatidico potius convenire ait, quam armigero Eteoclis, facile defenditur ex v. 1284, et 1287, et 1314. Et quid si Œdipus filios suos mutuæ cædi devoverit? *Musg.*

1278. στερείσῃ edidit Brunck. στερεὶς pro στερηθεὶς dicitur. v. ipsum ad Hec. 621. *Beck.*

1280. οὐδ' ἐν Ald. οὐδὲ Grot. et codices satis multi. *Por.*

Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδε παρθενεύμασι etc.] Simile v. 1291. Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά. Sensus est: Non jam modestiæ, aut virginalis pudoris, ratio habenda est, ne foras vageris; vita enim fratrum tuorum in periculo est. Vid. infra ad v. 1652. Alio fere sensu *Homerus* Il. ο. v. 508. Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι. Quod nos in *Franciados* nostræ l. 1. v. 587. ita expressimus:

—Nec magnus solennia ducere Festa
Plantagenета parat, molli nec ludere saltu;
Nec lepidos Puer ille choros, sed Prœlia, quærit.
Barnes.

οὐδὲ etiam Leid. 2. perperam in Leid. 1. οὐδὲ ἐν—Perincommoda hic chorearum mentio, et Antigones personæ, in sene patre curando occupatæ, ac tum mœrore confectæ, minus accommodata. Sed hoc forte ipsius poetæ vitium. Valck. qui confert Iphig. Aul. 1353 ss.

οὐδ' ἐν παρθεν. D. *Beck.*

ΙΟ. Ὦ θύγατερ, ἔῤῥει σῶν κασιγνήτων βίος.
ΑΝ. Πῶς εἶπας; ΙΟ. Αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον.
ΑΝ. Οἲ ἐγὼ, τί λέξεις, μῆτερ; ΙΟ. Οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου.
ΑΝ. Ποῖ παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; ΙΟ. Ἀνὰ στρατόν.
ΑΝ. Αἰδούμεθ' ὄχλον. ΙΟ. Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
ΑΝ. Δράσω δὲ δὴ τί; ΙΟ. Συγγόνων λύσεις ἔριν.
ΑΝ. Τί δρῶσα, μῆτερ; ΙΟ. Προσπιτνοῦσ' ἐμοῦ μέτα.

Joc. O filia, perit vita tuorum fratrum.
Ant. Quomodo dicis? *Joc.* Constituti sunt in singulare certamen.
Ant. Heu mihi, quid dicis, mater? *Joc.* Non grata, sed sequere.
Ant. Quo, virginali thalamo relicto? *Joc.* Ad exercitum.
Ant. Pudet me venire in turbam. *Joc.* Tuæ res non requirunt pudorem.
Ant. Quid igitur faciam? *Joc.* Solves dissidium fratrum.
Ant. Quomodo solvam, mater? *Joc.* Mecum procidens ad genua.

P. φίλοις, ἱσταμένη ἔμπροσθεν τῶν δωμάτων.———

S. ἀντὶ τοῦ περὶ φίλων ἡμῖν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. 1288. Αἰχμὴν ἐς μίαν] Εἰς μονομαχίαν καθεστήκασιν. 1289. Οἲ ἐγὼ] Ἐπίῤῥημα στεναγμοῦ. Τί λέξεις, μῆτερ] Δέον εἰπεῖν, τί λέγεις, εἶπε γὰρ ὡς πρὸς ἀλλήλους μονομαχήσουσι· καὶ Ἀντιγόνη οὐκ ἐδεῖτο αὖθις ἀκούειν ἀκούσασα, ὁ δὲ τί λέξεις εἶπεν εἰκότως, δείκνυσι γὰρ ἐντεῦθεν τὴν Ἀντιγόνην τῇ τοῦ ἀκούσματος ὑπερβολῇ ἐκπλαγεῖσαν, καὶ οὐ παραδεχομένην τοῦτο, ἀλλ' ὥσπερ κωφεύουσαν, καὶ οὐ βουλομένην τοιαῦτα περὶ τῶν ἀδελφῶν ἀκούειν. συμβαίνει δὲ ἡμῖν τὸ τοιοῦτον ὁπόταν τὶ παράδοξον ἐξαίφνης ἀκούωμεν. Οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου] Οὐ προσφιλῆ, ἀλλ' ἀκολούθει. 1291. Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά] Γράφεται, "—— οὐκ ἐν αἰχύνῃ τάδε." ἤγουν τὰ παρόντα· τουτέστιν αἰσχύνην οὐκ ἔχουσι τὰ παρόντα, ἐκκρούουσι τὴν αἰσχύνην. 1293. Προσπιτνοῦσα] Παρακαλοῦσα. 1294. Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'] Ἡγεμόνευε, προηγοῦ, πρὸς τὸν μεταξὺ τῶν παρατάξεων τόπον, ἔνθα δὴ ἐγίνετο ἡ μονομαχία. Πρὸς μεταίχμι'] Πρὸς τὸν τόπον τὸν μεταξὺ τοῦ πολέμου, ἔνθα ἦν τὸ μονομάχειον. 1296. Οὑ 'μὸς ἐν φάει βίος] Ἤγουν ἡ ἐμὴ ἐν φωτὶ ἔσται, ἀντὶ τοῦ ζῶσα ἐγὼ ἔσομαι βλεπομένη. 1298. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, κατὰ σχέσιν. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα μιᾶς στροφῆς· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ιε', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ α'

1283. ἐκνεύοντες D. Paullo antè ἐς θάνατον scripsit Br. e membr., ut et 1288. ἐς μίαν. *Beck.*

1284. ἀλλήλοις Ald. ἀλλήλοιν MSS. plerique. *Por.*

μητρὶ Br. et mox μῆτερ (ut et v. 1193.) πρὸς ἀλλήλοιν D. ut et Br. ed. *Beck.*

ἀλλήλοιν] Ita MSS. septem. Ed. Ald. ἀλλήλοις. *Musg.*

πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν est *mutuis cædibus confici*, qua in formula tertius casus non adhibetur. *Valck.*

1289. Scripturam οἲ ἐγὼ (pro οἲ 'γὼ) illustrat et defendit Br. ad Æsch. Pers. 515.

οἲ ἐγὼ ut et in D. non οἲ 'γὼ scripsit Br. *Beck.*

1293. ἐκλιποῦσα D. *Beck.*

1221. τάδε ut variam lectionem pro τὰ σὰ habent C. Leid. unus, et alii. *Por.*

Ad τὰ σὰ in Leid. 2. adscriptum: γρ. τάδε, ἤγουν τὰ παρόντα. sed eodem fere modo, quo hic, est Ion. 1412.—οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σὰ est, *non decet te nunc pudor*; οὐκ ἐν εὐμαρεῖ, οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ, et similia illustravit ad h. l. Valck. *Beck.*

1292. δὴ deest in D. Mox idem exhibet λύσῃς. *Beck.*

1294. Jam verbis οὐ μελλητέον Jocastæ personam præfigendam esse censet Valck. objicientis filiæ tarditatem. Apud Senec. Ph. 403. contra Antigone matrem sic cohortatur.

μεταίχμιον et mox μελητέον D. *Beck.*

1295. Ἔπειγ' esse activum ἔπειγε, et supplendum esse σαυτὴν vel πορείαν, vel

ΑΝ. Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'· οὐ μελλητέον.
ΙΟ. Ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ, ὡς, ἢν μὲν φθάσω
Παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος·
Θανοῦσι δ' αὐτοῖς ξυνθανοῦσα κείσομαι.
ΧΟ. Αἶ αἶ αἶ αἶ, στροφή.
Τρομερὰν φρίκαι, τρομερὰν φρέν' ἔχω·
Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν

Ant. Præcede tu ad locum inter acies medium, non est cunctandum.
Joc. Festina, festina, o filia? quia si præverto
Filios ante pugnam, mea vita erit in luce:
Cum ipsis autem mortuis mortua jacebo.
Heu, heu, heu, heu,
Tremens metu, tremens pectus habeo.
Per meum vero corpus

P. ΧΟ. Φεῦ, φεῦ, ἔντρομον ὀρθίασιν τριχῶν ἔχω, ἔντρομον λογισμὸν ἔχω, διὰ τὴν ἐμὴν δὲ σάρκα

S. ἀναπαιστικὴ βάσις, ἤτοι μονόμετρον. Τὸ β' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ α', ἀναπαίστων, οὐκ ἐκ σπονδείων ὡς ἐκεῖνο. Τὸ δ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, ἐκ τριῶν χορείων. [Τὸ ε', ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου β', καὶ ἰάμβου· τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ τριῶν χορείων.] Τὸ ζ' τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ α' ποδὸς χορείου, εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἡμιόλιον. Τὸ η' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον, ὑπερκατάληκτον. Τὸ θ' ὅμοιον, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον. Τὸ ι', καὶ ια', ὅμοια τῷ ζ'. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον. Τὸ ιγ' ὅμοιον, καταληκτικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ιδ' ἰαμβικὸν ὅμοιον πενθημιμερές. Τὸ ιε' ὅμοιον δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ α' ποδὸς χορείου, τοῦ δὲ β' ἀναπαίστου. ἑξῆς δὲ μετὰ τὰ κῶλα τῆς ἀντιστροφῆς ἐν ἐκθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δύο. ἐχρήσατο δὲ τούτῳ διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ Κρέοντος, καὶ τοῦ δρόμου· ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς ὡσαύτως, τοῦ δὲ συστήματος κόρωνις. Totum hoc de metro ex MS. Baroc. 74. 1299. Τρομερὰν φρίκαν] Φρίκην τρόμου παραιτίαν. καὶ Πίνδαρος, "Φρίσσοντας ὄμβρους," τοὺς φρίσσειν ποιοῦντας. Τρομερὰν] Τρόμου γεννητικὴν, καὶ τρομοποιὸν φόβον. Ἄλλως. Τῇ φρικὶ τρομερὰν ἔχω τὴν φρένα. 1300. Διὰ σάρκα] Ἀντὶ τοῦ διὰ

quid simile, monet Brunck. ad Eur. Orest. 296.
μι φθάσω D. *Beck.*
1296. Post hunc sequebatur versus in Ald. male repetitus ex 990.

ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ.

Omisit Grotius, neque habent Cant. Flor. K. Leid. sec. Unus Parisiensium apud Musgravium in margine addit: ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται. *Por.*
1296. οὑμὸς D. *Beck.*
1296. Post hunc versum reperitur in editis plerisque v. 990. Omittunt Grotius et Valckenærius, quorum judicium egregie confirmat MS. B. qui in margine adscriptum habet, ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται. *Musg.*
Versus Ἢν δ' ὑστερήσῃς huic loco non convenit, deest quoque in Leid. 2. Flor. et Parisinis Grot. Supra v. 990. recte legitur; Sed hic quomodo tandem Antigonæ *relictæ* mortem potuisset minari mater? Suspicor, eum histrionibus deberi, quibus, dum superiora recordabantur, insciis exciderit. Scenici enim actores non pauca immutarunt.—*Valck.*
Ἢν δ' ὑστ, etc.] Hic versus, qui in D. membr. et Aug. cod. legitur, a Brunck. exemplum Valck. et Musgr. secuto ejectus est ut male ex 990. repetitus. *Beck.*
1298. αἶ quater Ald. ter Cant. bis C. L. Leid. pr. contra αἶ ἒ præponit Ald. 1300. Ibi αἶ quater Cant. ἒ ἒ quidam, sed omittunt K. Flor. et fortasse alii. *Por.*
Kingius scholia secutus pro colis 14. dedit 15. Apud eum, ut et Valck. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,

Ἔλεος, ἔλεος, ἔμολε
Ματέρος δειλαίας,
Δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα
Πότερον αἱμάξει,
Ἰώ μοι πόνων,
Ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ Γᾶ,
Ὁμογενῆ δέραν,

Miseratio, miseratio, venit
Matris miseræ.
Duo filii, uter nempe
Utrum cruentabit,
Hei mihi propter labores,
O Jupiter, o Tellus,
Cognatam cervicem,

P. ἔρχεται ἔλεος τῆς δειλαίας μητρὸς, τουτέστιν ἐλεῶ τὴν δειλαίαν μητέρα, διὰ τοὺς δύο παῖδας, ποῖος τῶν ἀδελφῶν θανατώσει τὸν ἕτερον. (φεῦ μοι τῶν παρόντων πόνων) ὦ Ζεῦ, ὦ γῆ, ποῖον

S. σαρκός. ὡς τὸ, "—— διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα." 1301. Ἔλεος] Ἐλεός με εἰσῆλθε καὶ οἶκτος ὁ περὶ τῆς Ἰοκάστης, διὰ τὰ δίδυμα τέκνα. 1303. Δίδυμα τέκεα] Τοῦτό τινες σολοικισμὸν ἡγήσαντο, ἔδει γὰρ εἰπεῖν, διδύμων τεκέων "πότερον ἆρα ποῖον αἱμάξει· νῦν οὐδὲ πρὸς τὸ ῥητὸν ἀπήντησεν, ἀλλά πρὸς τὸ νοητόν." Πότερος ἄρα] Ὁποῖος ἀπὸ τῶν δύο ποίου αἱμάξει τὴν ὁμογενῆ δέρην. τὸ ἑξῆς, πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει τὴν ὁμογενῆ δέραν, ὁμογενῆ ψυχὰν, δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων. Πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει] Πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει διὰ πολέμου, διὰ φόνου, τὸ συγγενὲς λέγω σῶμα, τὴν συγγενῆ ψυχήν. ὁμογενῆ γὰρ τοῖς ἀδελφοῖς τὰ σώματα καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδελφῶν. θέλουσαι οὖν αἱ τοῦ χοροῦ αὐξῆσαι τὸ πάθος ταῦτα ἐπάγουσιν. ὡς εἰ ἔλεγον, ὁπότερος ἂν αὐτῶν τὸν

primum est colon; in Leid. 1. bis tantum hic αἶ, sed mox legebatur αἶ, αἶ, διὰ σάρκα —

Non nisi bis D. ponit αἶ, αἶ. Mox idem cod. φρίκα, et v. sequ. ἔχων. Brunck. ita disposuit et scripsit:

Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
Τρομερὰν φρίκα, τρ. φρ. ἔχω. *Beck.*

φρίκα] Ita recte Valckenærius ex duobus Leidensibus. Consentiunt Ask. et quinque Parisienses. Editi reliqui φρίκαν. *Musg.*

1299. φρίκαν Ald. Sed φρίκα MSS. pene omnes. Φρίκῃ τρέμουσαν e Troad. 1033. comparat Valckenærius. *Por.*

In Leid. uno voci φρίκα superscriptum φόβῳ, sed etiam ἔντρομον ὀρθίασιν τριχῶν ἔχω, ἤγουν ἔμφοβον, quæ vulgatam respiciunt lectionem. Dicitur quidem τρομερὰ φρίκη, sed Euripidi usitatum est τρέμειν φρίκᾳ. v. Valcken. *Beck.*

1300. Voces Αἶ αἶ, desunt in Flor.— Mox ματὲρος etiam Leid. 2. Uterque vero Leid. Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν, et suprascriptum διὰ σαρκὸς ἐμῆς.

Αἶ αἶ, omisit Br., habet D. *Beck.*

διὰ] Huic versui in Aldina præfigitur αἶ, ἒ, in MSS. Bodl. αἶ, αἶ. *Musg.*

1301. s. Conjungit D. in unum versum. Br. exhibet:

ἔλ. ἔλ. ἔμολε
ματέρος δειλ. *Beck.*

1302. ματρὸς Ald. et 1303. τέκνα, Variant codices. *Por.*

1303. a. Sensus: *duorum filiorum uter nempe cruentabit alterum.* Duplicem in his solœcismum fingebant grammatici, alterum, in nomin. Δίδυμα τέκεα, in πότερος alterum pro quo Flor. πότερον. Sed πότερος non genus nominis τέκεα, sed significationem, respicit, more satis usitato (de quo copiose V.), et nominativus non solum in distributione pro genit. ponitur, sed et in similibus loquendi formis, in

Ὁμογενῆ ψυχὰν,
Δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
Τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,
Πότερον ἄρα νέκυν
Ὀλόμενον ἰαχήσω;
Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ, ἀντιστροφή.
Δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,

Cognatum animum,
Per clypeos, per cædes?
Misera ego, misera,
Quemnam igitur mortuum
Extinctum lugebo?
O terra, o terra,
Geminæ feræ, sanguineæ animæ,

P. τῶν ἀδελφῶν νεκρὸν προκείμενον ἰαχήσω καὶ θρηνήσω ἡ τάλαινα ἐγὼ διὰ φόνου καὶ πολέμου συγγενικὴν δέρην καὶ κεφαλὴν, συγγενικὴν ψυχήν; —— Φεῦ οὖν ὦ γῆ, διπλοῖ θῆρες, ψυχαὶ

S. ἕτερον αἱμάξῃ, οὐ τὸν τυχόντα ἄνθρωπον αἱμάξει, ἀλλ' ἀδελφὸν, οὗ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ὁμογενῆ εἰσὶν αὐτῷ, τὸ δὲ, ἰώ μοι πόνων, καὶ, ἰὼ Ζεῦ, καὶ, ἰὼ γᾶ, διὰ μέσου. 1308. Ὁμογενῆ ψυχὰν] Συγγενεῖς γὰρ ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης τῷ χορῷ, ὡς Φοίνικες τὸ ἀνέκαθεν· ἢ τὸ, ὁμογενῆ δέρην, καὶ ὁμογενῆ ψυχὴν, ἤτοι ἀδελφικὴν, ἵνα σύνταξις πρὸς τὸ, πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει; 1311. Πότερον ἄρα] Ποῖον ἄρα τῶν νεκρῶν ἀπολλύμενον θρηνήσω. 1313. Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ] Τὸ δᾶ, ἀντὶ τοῦ γῆ, Δωρικῶς. Φεῦ δᾶ] Φεῦ γῆ, ἡ δᾶ συλλαβὴ Ἀττικῶς πλεονάζει ὡς ἐπὶ τοῦ ἦσθα καὶ φῆσθα. Ἄλλως. Οἱ μὲν ὡς ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωσαν τὸ φεῦ δᾶ, οἱ δὲ, ὡς ἐν παρολκῇ τοῦ δᾶ, ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ φεῦ δή· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ φεῦ γῆ, κατὰ πάθος μεταβληθέντος τοῦ Γ εἰς τὸ Δ, ὡς ἐν τῷ Δημήτηρ· πηγὴ,

quibus μὲν et δὲ casui recto non subjunguntur. v. Valck.

1303. τέκεα D. et membr. unde Br. etiam ita edidit. Mox D. ἄρα, et sequentem versum huic adjungit. *Beck.*

τέκεα] Ita MSS. Bodl. Leid. Flor. Cantab. et Lib. P. Ed. Ald. τέκνα, ut et male contextus. *Musg.*

1304. αἱμάξει] Etsi metra non male congruunt, sive ἠλθέτην, sive ἠλυθέτην, in antistropha legas, majorem ἀκρίβειαν faciet αἱματιεῖ ab αἱματίζω (Aristot. Hist. Anim. IV. c. 7.) cui ad amussim respondebit ἠλυθέτην. Verbum αἱματίζω habet et Æschyl. Suppl. 670. *Musg.*

1305. μοι bis ponit D. Brunck. hunc versum divisit, ita ut prior finiretur vocabulo πόνων. *Beck.*

1305. ss. In duo versus contrahit Beckius:

(Ἰώ μοι πόνων, Ἰὼ Ζεῦ, Ἰὼ γᾶ)
Ὁμογενᾶ δέραν.

Ex duobus colis tria effecit King. ὁμογενᾶ insolitum est. Attici dicunt εὐφυᾶ, sed ne Dorienses quidem εὐγενᾶ, aut ὁμογενᾶ, verum ὁμογενέα. In Leidd. Codd. ὁμογενῆ, sed forte tragicus in chorica cantilena peregrinam Phœnissarum pronunciationem exprimere voluit. cf. Schol. v. 308. *Valck.*

1307, 8. ὁμογενᾶ Ald. Sed hic Dorismus non obtinet, nisi ubi terminatio vocalem sequitur, ut supra 1266. εὐκλεᾶ. Recte igitur MSS. alii, ὁμογενῆ, alii levi errore, ὁμογενή. *Por.*

Ὁμογενῆ utroque loco D. atque ita Br. quoque e membr. reposuit. In D. uterque versus in unum contrahitur. *Beck.*

1309. Pro δι' αἱμάτων Reisk. conjicit δι' αἰγανῶν, aut αἰγανέων, *hastis*. *Beck.*

1310—1314. Ita disponit D.

Τάλ. ἐ. τ. ποτ. α. νέκυν
ὀλ. ἰαχ. φ. δ. φ. δᾶ
διδ. θ. φ. ψ. *Beck.*

Δορὶ παλλόμεναι,
Πέσεα πέσεα δάϊ
Αὐτίχ' αἱμάξετον.
Τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
Ἐπὶ φρέν' ἠλυθέτην.

Hasta sortientes,
Casus, casus hostiles,
Mox cruentabuntur.
Miseri, quod unquam singularis prælii
In cogitationem venerint.

P. φονικαὶ, ὁ Ἐτεοκλῆς, λέγω καὶ ὁ Πολυνείκης, κινούμενοι ἐπ' ἀλλήλους ἐν πολέμῳ, ὅσον οὔπω αἱμάξουσι πτώματα πολεμικὰ, ἤγουν αὐτίκα πεσοῦνται ὑπ' ἀλλήλων σφαγέντες. διατί ἄρα

S. πηδή. παρὰ τὸ, τὸ ὕδωρ πηδᾷν ἄνω. 1315. Δορὶ παλλόμεναι] Ἀντὶ τοῦ τὸ δόρυ κατ' ἀλλήλων πάλλουσαι, ἢ ἐπὶ πόλεμον κινηθεῖσαι. 1316. Πέσεα] Τὰ πτώματα θέλει εἰπεῖν, ὅτι πεσόντες αἱμάξουσι τὰ σώματα. πέσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πεσήματα, πτώματα. 1318. Τάλανες] Δυστυχεῖς εἰσὶν, ὅτι εἰς ἐνθύμησιν μονομαχίας ἦλθον. 1320. Βοᾷ βαρβάρῳ] Τῇ ἐμαυτῆς φησὶ τῇ βαρβάρῳ τὴν [ἐπιστένακτον βοὴν τῶν νεκρῶν. οἷον τὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς σὺν στεναγμῷ προσφερομένην βοὴν μέλλουσαν τοῖς δάκρυσι θρηνήσω, τουτέστιν ἐπιμελῶς δακρύσασα θρηνήσω. 1322. Μελομέναν] Ἀντὶ τοῦ μέλουσαν, ἢ ἐπιμελουμένην τῶν νεκρῶν, καὶ θεραπεύουσαν τὰς τούτων ψυχάς. 1324. Σχεδὸν τύχα πέλας] Τὸ σχεδὸν καὶ τὸ πέλας

1311. Primas duas syllabas participii ὀλόμενον sequenti versui adjunxit Br. *Beck.*

1313. Φεῦ δᾶ etc.] Τὸ γᾶ rejeci, et δᾶ bis addidi, quod *Aldi* editio habebat et MS. C.C.C. et ipse *Scholiastes* ita legebat; licet per τὸ γᾶ explicet. Sed monendus est lector, quod nonnulli legunt: οὐ δᾶν, οὐ δᾶν, i. e. μὰ τὴν γῆν. Uti *Theocriti Scholiast.* ad Idyll. 4. quem vid. Et sic est *Chori* male ominantis sermo: — *Non, per terram, Non, inquam,* per terram, *Unum* duorum fratrum lugebis: sed simul uterque cadet. *Barnes.*

1304. Ita Beckius,

Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ· δίδυμοι θῆρες.

δίδυμοι θῆρες ad sequentem versum retulit Br. *Beck.*

Ald. et Bas. 1. Φεῦ δὰ, Φεῦ δὰ, Bas. 2. et omnes usque ad Grot. Φεῦ γᾶ, φεῦ γᾶ, Grotius primus dedit φ. δᾶ, φ. δᾶ, ut et in Flor. atque Leidd. Lectio quorundam a Barn. memorata φεῦ δᾶν, φ. δᾶν est potius comparatio Theocritei illius ex Id. 4, 17. male intellecta. *Valck.*

1315. Heath. reddit: *hastilem sortem ducentes,* vel *ex hasta sortem ducentes.* *Beck.*

Δορὶ παλλόμεναι] Verto, ad mentem Heathii, *hasta sortientes.* Hesychius: παλλομένων, κληρουμένων, respiciens Hom. Il. O. v. 191. Non nolim tamen βαλλόμεναι. *Musg.*

1316. s. πέσσεα, πέσσεα δάϊ' αὐτ' ἀ. D. In ed. Br. δάϊα ad v. 1316. refertur. *Beck.*

1317. Reisk. Num ἀλλάξετον, *vos invicem trucidabitis? Beck.*

αἱμάξετον] Metrum postulat αἱμάξεσθον. *Musg.*

1318. τί pro ὅτι MSS. plerique. *Por.* Pro ὅτι ποτὲ D. τι ποτε. *Beck.*

1319. ἐπηλυθέτην Ald. ἠλυθέτην quidam MSS. cum Grotio, alii ἠλθέτην, alii ἐπηλθέτην. Nimis curiose Musgravius in strophico legi αἱματιεῖ. Frustra quoque 1317. mavult αἱμάξεσθον. Δειλαίας enim 1302. secundam corripit, ut aliquando apud Aristophanem etiam in senariis. *Por.*

Olim ἐπηλυθέτην, King. e Codd. suis recepit ἠλθέτην, in not. vero metri causa conjicit ἔλθητον. Perperam, judice Heath. qui monet, ὅτι, notione causali, ut hic, usurpatum, respuere conjunctivum, et metrum recte se habere; modo enim uterque versus sit trochæus, nihil referre, an pes pedi exacte respondeat. Grot. e Paris. recepit ἠλυθέτην, eum sequitur Valck. Ap. Eustath. ad Il. O. p. 1026, 43. μ. ἑ. φ.

Βοᾷ βαρβάρῳ
Στενακτὰν ἰακχὰν
Μελομέναν νεκροῖς
Δάκρυσι θρηνήσω.
Σχεδὸν τύχα, πέλας φόνος.

Vociferatione barbara
Lugubrem sonum
Gratum mortuis,
Cum lacrymis lugens edam,
Prope fortuna, prope cædem *est*,

P. ἦλθον οἱ τάλανες ἐπὶ φρένα μονομάχον; ἤγουν διατί μονομαχεῖν ἠβουλήθησαν; θρηνήσω τοῖς νεκροῖς, ἐν δάκρυσι καὶ ἐν βοῇ βαρβαρικῇ, θρῆνον ἐκ στεναγμοῦ γινόμενον, διὰ φροντίδος ὄντα τοῖς ζῶσιν. ἡ τύχη καὶ ἡ εἱμαρμένη τοῦ φόνου τῶν ἀδελφῶν ἐγγύς ἐστιν, ἡ παροῦσα

S. ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. ἡ κατ' αὐτοὺς τύχη τοῦ φόνου πλησίον ἐστὶ, τουτέστιν * ὅσον οὔπω γνωσόμεθα, πῶς ἐκβήσεται αὐτοῖς τὸ μονομάχιον. Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου] Τὸ

* Pro ὅσον οὔπω in Aug. est ὅσον οὐδέπω. In eodem cod. in fine paginæ hæc de chori partibus: ὁ χορὸς διὰ τεσσάρων· διὰ τὸ καταλλάσσειν τοὺς πάσχοντας (scribe τοὺς διαφερομένους, *dissidentes inter se*, Valck.) διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι τοὺς πάσχοντας· διὰ τὸ ἀναγγελεῖν (ἀναγγέλλειν) τοὺς ἐπερχομένους ἐκεῖσε· καὶ διὰ τὸ μὴ καταλείπεσθαι διάκενον τὸ ἀκροατήριον. *Beck.*

ἠλέτην, scripserat forte ἠλθέτην, ut in Leid. 1. — Flor. μονομάχων εἰς φρέν' ἐπηλθέτην. Pro ὅτι π. Leid. 2. τί ποτε. — αἱμάξετον, quod præcedit, utrumvis admittit significatum, *cruentabitis* et *cruentabunt*, sed ἠλυθέτην tantum alterum *venerunt*.

ἐπὶ φρ. ἠλθέτην D. et sic Br. quoque edidit e membr. *Beck.*

1320. ss. Ita dispositos et scriptos exhibet D.:

βοᾷ βαρβάρων. ἰαχὰν στενακτὰν
μελομέναν νεκρῶν δάκρυσι θρην.

Ex v. 1320. duo fecit Br.:

βοᾷ βαρβάρῳ
στεν. ἰακχὰν (sic cum Musgr. scripsit.) *Beck.*

1321. ἰακχὰν pro ἰαχὰν Musgravius. Voces transponunt multi MSS. *Por.*

ἰαχὰν στενακτὰν, quod pro vulgato στεν. ἰ. primus recepit King., erat et in Flor. ac Leidd. In iisdem Μελομέναν νεκρῶν, *mortuos curantem, mortuos honestantem*; quod probat Valck. et Abresch. Auct. Dil. Th. p. 391. Μελομ. pro vulg. Μελλομέναν jam King. restituit. Quod ad primum attinet, Heath. hæc: "Si veterem scripturam revocamus, Στενακτὰν ἰαχὴν, versus antithetico probe respondebit. Uterque enim antispasticus erit ex antispasto et spondeo, aut iambo. Juxta lectionem vero King. antispasto opponitur aut ditrochæus, aut ionicus minor (secundam enim corripit τὸ ἰαχὴ), quorum neutrum per leges metricas licet. *Beck.*

ἰαχὰν] Lege ob metrum ἰακχὰν, et vid. ad Iph. Aul. v. 1045. *Musg.*

1322. μελλομέναν Ald. mutavit ex MSS. Grotius. νεκρῶν major pars codicum, probante Valckenærio. *Por.*

Μελομέναν] Ita MS. Olim μελλομέναν. *Barnes.*

1324. φόνου Ald. et MSS. nisi quod φόνος, ut correxit Vir doctus apud Barnesium, habet Flor. apud Burtonum, is nempe MS. quem vocat Voss. 2. Contractam vocem scribit J. ut pro utrovis sumi possit. *Por.*

Σχεδὸν etc.] Hunc versum *Scaliger* sic legit: Σχεδὸν τύχα, πέλας φόνος. Sed hoc contra MSS. fidem, quæ confirmat libb. impressorum in hac re fidem, et *Schol.* MS. σχεδὸν] ἤγουν πλησίον· πέλας τύχη τοῦ φόνου] ἤγουν ἡ συντυχία τοῦ φόνου, ἀντὶ τοῦ ὁ φόνος περιφραστικῶς. *Barnes.*

Κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.
Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
Φόνος, ἕνεκεν Ἐριννύων.
Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.

Decernet autem ensis eventum.
Infelix, infelix *est*
Illa cædes propter Furias.
Sed enim Creontem video hunc huc tristem
Ad ædes venientem, missa faciam præsentia verba.

P. ἡμέρα δηλώσει τὸ μέλλον συμβήσεσθαι τούτοις. ὁ φόνος τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἐν εἰωθότι πολέμῳ γινόμενος οὐκ εὐτυχής ἐστι, ἀλλὰ δυστυχὴς, ὡς ἐξ Ἐριννύων συμβεβηκὼς, ἃς ἐπήγαγεν Οἰδίπους διὰ τὰς ἀράς. Ἀλλὰ παύσω τοὺς παρεστῶτας θρήνους, ὁρῶ γὰρ Κρέοντα τόνδε ἐρχόμενον δεῦρο πρὸς τοὺς δόμους κατηφῆ. ———

S. σχεδὸν καὶ τὸ πέλας ἐκ παραλλήλου, ἢ τὸ σχεδὸν ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς· ἵν' ᾖ οὕτως· ὁ εἱμαρμένος τοῖς ἀδελφοῖς φόνος ἄντικρυς πλησίον ἐστίν. 1325. Κρινεῖ φάος] Τὸ σήμερον δηλονότι, ἡ παρεστῶσα ἡμέρα διδάξει τὸ πέρας, καὶ τὸ μέλλον, ἤγουν τὸ ἀποβησόμενον. "Ἄλλως. "Ἡ παρεστῶσα ἡμέρα διακρινεῖ τὸ μέλλον." 1327. Ἕνεκ' Ἐριννύων] Ὡς τῶν Ἐριννύων ἐπιπεμπουσῶν τὰ φαῦλα τοῖς ἀνθρώποις. ἢ διὰ τὰς ἀρὰς τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τὰς ἐπηκόους Ἐριννῦς. 1328. Συννεφῆ] Στυγνὸν, κατηφῆ. 1329. Οἴμοι, τί δράσω] Ἵνα δόξῃ φιλόπολις ὁ Κρέων, καὶ μὴ μόνον τοῦ παιδὸς λόγον ποιεῖσθαι, φησὶ, τίνος ἄρξομαι θρῆνον ποιούμενος,

Lectionem a B. memoratam φόνος approbat V.

πέλας φόνος scripsit Br. et mox idem cum Barn. exhibuit κρινεῖ, quod et in D. atque membr. est. *Beck.*

1325. κρίνει Ald. Non metrum, sed sensus futurum postulat, quod ex MSS. dedit Grotius. *Por.*

Κρινεῖ] Ita *Æmil. Portus* legit, excluso κρίνει, idque metri ratione ductus, et recte. Versus enim hic, *ut ille ait*, respondere debet versui 12. τῆς στροφῆς. Sed τὸ κρίνω in præsenti priorem producit, in futuro corripit. Consentit Codex *Heinsio-Scaligerianus* et *Duportianus*, denique MS. illud jucundissimum. *Barnes.*

Κρινεῖ pro κρίνει metri causa dederat jam Grot. φάος et φέγγος leguntur de die. v. Valck. et Reisk. *Beck.*

κρίνει φάος τὸ μέλλον] Lego: κρινεῖ δ' ἄορ τὸ μέλλον. *ensis vero eventum dijudicabit. Musg.*

1326. s. Ita edidit Beckius,

Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος,
Ἕνεκεν Ἐριννύων.

scripsit ita Brunckius:

ἄπ. ἄπ. ὁ.
φόνος ἕνεκ' Ἐριννύων.

ἕνεκ' Ἐρ. est e membr. *Beck.*

1327. ἕνεκ' codices plurimi, sed alterum metro convenientius. Ἐριννύων est trisyllabon, ut Iph. T. 938. *Por.*

Ad hunc versum ex sequente D. retulit verba: ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα. *Beck.*

MSS. Bodleiani cum præbeant ἕνεκ', non ἕνεκεν, in mentem venit, auctorem forte dedisse:

Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
Στέφανος, ἕνεκ' Ἐριννύων.

Ἐριννύων] Coalescunt ultimæ duæ syllabæ, ut in δυοῖν Œd. Tyr. 648. *Musg.*

1328. Συννεφῆ] Recte *Scholiastes* per στυγνὸν et κατηφῆ exponit, a νέφος, nebula, quæ μεταφορικῶς *Vultui mæsto* attribuitur. Ita poëta noster in *Hippolyto* v. 172. de *Phædra*, animi ægritudinem turbato vultu exprimente: στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὔξεται.

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

Actus hic ultimus maxime tragicus est; in eo enim Creon filium Menœceum amissum plorat: cui superveniens Nuntius Μονομαχίαν et cædes mutuas Polynicis et Eteoclis narrat; deinde interventum et Αὐτοφοντίαν Jocastæ, fugamque et cædem Argivorum. Hinc tragica Antigonæ querela super morte fratrum matrisque, et lugubres de his cum patre Œdipo collocutiones. Creon, quem regni successorem Eteocles designarat, Œdipum in exsilium relegat, et Polynicis cadaver insepultum abjici jubet. Antigone adversus eum animose arguit de fratris sepultura, neque mortis intentatæ periculo territa, neque regii sp nsi desiderio commota; sed paterni exsilii comes esse mavult, quam Creontis nurus. Œdipus filiæ generositatem laudat, et omnia sua mala in fatalem necessitatem rejicit.

ΚΡ. Οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν
Στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
Τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἱέναι;

Cre. Heu mihi, quid agam? num meipsum, an vero urbem
Lugeam lacrymans, quam undique habet nubes
Talis, ut sit eundum per Acherontem?

S. τοῦ παιδὸς ἢ τῆς πόλεως; καίτοι εἰδὼς, ὅτι διὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδὸς εὐτυχεῖ τὰ τῆς πόλεως. μικρὸν γὰρ ὕστερον εἰπὼν, Ἐμός τε γὰρ παῖς ὄλωλεν, ἐπελάθετο εἰπεῖν, πόλις τε. "Εἰς τὸ λυπεῖν μὲν διὰ πένθος ἐμμείνας, τῆς δὲ κολακείας ἀτελέστερον ἐάσας τὴν μνημήν." 1330. Οἴμοι τί δράσω] Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων κε'. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος. 1331. Πέριξ ἔχει] Ἀντὶ τοῦ περιέχει. Νέφος] Πλῆθος τῶν πολεμίων. 1332. Δι' Ἀχέροντος] Δι' ἀπωλείας. Ἀχέρων γὰρ ποταμὸς ἐν

Sic et *Horatius*: Deme supercilio nubem. Vid. *P. Victorii* Variar. Lection. l. 16. c. 14. *Barnes.*

1329. λόγους Ald. sed plerique omnes MSS. γόους. Eadem variatio Orest. 1021. *Por.*

Valcken. malebat ob usum Eurip. Ἀλλὰ μὴν Κρέοντα —. defendit et illustrat usum partt. Ἀλλὰ γὰρ Abresch. ad Æsch. II. p. 112. Vocab. συννεφὴς qui illustrarunt, idem V. monuit.

Pro λόγους Brunck. e membr. reposuit γόους. *Beck.*

γόους] Ita MSS. omn. et Lib. P. Ed. Ald. λόγους, quod male hic remansit. *Musg.*

1330. Eadem fere verba sunt ap. Soph. Œd. Col. 1250. in qua tragœdia et alia dantur Euripideis Phœn. similia. Sophocles plura ex aliis suffuratus esse dicitur. v. Valcken.

πότερον D. *Beck.*

1332. τοιοῦτον Ald. τοιοῦτο quædam edd. et Grot. τοσοῦτον reposuit Valckenærius ex Leid. sec. ut habent quoque Cant. M. Scal. lib. P. In fine versus ἱέναι tamdiu incorrectum mansisse miror, ἱέναι e lib. P. primus, et vereor ne solus, restituit Musgravius. Idem notavit Scaliger ex MS. ut videtur, sic enim C. J. L. Eodem errore ediderat Aldus ἴεναι supra 1262. *Por.*

Τοιοῦτον] Pro τοιοῦτο, præsertim, ut hic, ante vocalem. Vide ad *Troad.* v. 980. *Barnes.*

Br. ad Æsch. S. C. Th. 490. ubi de forma Ἐρινύες agit, hic quoque scribi vult, φόνος ἕνεκ' Ἐρινύων. *Beck.*

Τοσοῦτον] Ita Lib. P. et Leidensium unus. Ald. τοιοῦτον.

ἱέναι] Ita Lib. P. ἱέναι ab ἵημι primam producit (supra v. 1244) non item, quod habet Aldina, ἴεναι, ab εἶμι, eo. *Musg.*

1332. s. Respicit huc Seneca Ph. 394. s. *Vide, ut atra nubes pulvere abscondat diem, fumoque similes campus in cœlum erigat Nebulas. Valck.*

Ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν,
Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.
Ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν
Αὐτοσφαγῆ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.
Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἥκω μέτα

Meus enim filius pro patria mortuus periit,
Nobile nomen consecutus: sed mihi molestum.
Quem modo rupibus ex draconteis sublatum,
Propria cæde confectum, miser tuli in manibus:
Vociferatur autem domus tota. Ego vero venio vocaturus

P. ΚΡΕ. Θρηνεῖ δὲ ὁ ἐμὸς οἶκος πᾶς, ἀντὶ τοῦ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ θρηνοῦσιν. ἐγὼ δὲ ὁ γέρων μεθήκω, ἤγουν μετέρχομαι, ζητῶ, τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν τὴν γραῖαν τὴν Ἰοκάστην, ὅπως—

S. ᾅδου, ἀντὶ τοῦ διὰ θανάτου. 1333. Ἐμός τε γὰρ παῖς] Εἰπὼν, πότερον ἐμαυτὸν ἢ τὴν πόλιν θρηνήσω; καὶ τὴν αἰτίαν εὐθὺς ἀποδεδωκὼς, δι' ἣν ζητεῖ τὴν πόλιν θρηνεῖν, ὅτι περιέχει αὐτὴν πλῆθος πολεμίων, περὶ ἑαυτοῦ δὲ οὐδὲν αὐτίκα εἰπὼν, ἐπαναλαμβάνει ὕστερον καὶ ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, καὶ φησὶ, καὶ γὰρ ὁ ἐμὸς παῖς ὄλωλεν ὑπὲρ τῆς γῆς ἀποθανών. 1334. Ἀνιαρὸν] Ἀνιαρὸν, τὸ λύπην ἔχον, καὶ λυπηρὸν ὁμοίως καὶ ἀργαλέον. 1335. Κρημνῶν ἐκ δρακοντείων.] Ὡς τοῦ Μενοικέως παρὰ τὸν τάφον, ἔνθα ἦν ὁ δράκων, κατακρημνίσαν-

1333. In D.: ἐμός τε γὰρ παῖς ὄλωλ' ὑπὲρ γῆς θανών. *Beck.*

1334. Nomen ἀνία, vel ἀνίη, plerumque penultimam producit, aliquando corripit, ut in quatuor exemplis a Ruhnkenio Epist. Crit. II. p. 276. adductis. Quibus addere potuerat Hermesianact. apud Athenæum XIII. p. 599. B. ab ipso citatum p. 298. Theognid. 344. 870. Sappho apud Brunck. Analect. I. p. 54. Pindar. N. I. 81. Verbum ἀνιάω, vel ἀνιάζω apud Epicos Poëtas secundam plerumque producit, ut et in Sophocl. Antig. 319. Verbum ἀνιῶ apud Aristophanem penultimam ter corripit, semel producit Eq. 348. Corripitur etiam ab Antiphane apud Stobæum CXIV. p. 585, 36. CXX. p. 609, 21. (475. 501. Grot.) Semper, nisi fallor, secunda in ἀνιαρὸς ab Euripide et Aristophane corripitur, producitur a Sophocle Antig. 316. Sed ubique tertia syllaba longa est, quod tamen ignorasse videtur Grotius, dum in Stobæo suo C. p. 419. Orest. 224. citante, ἀνιαρὸν pro diiambo reliquit. *Por.*

Similia Stat. Th. 12, 76. ubi pro *numen flebile* Valck. reponit *nomen fl.* Idem hic mavult λαχὼν, fatetur tamen ipse, λαβεῖν et λαχεῖν κλέος s. εὔκλειαν dici. *Beck.*

1336. δύστηνον Ald. δύστηνος magno consensu MSS. et sic edidit Kingius. *Por.*

δύστηνος D. membr. atque ita Br. quoque edidit. *Beck.*

King. e 2. Codd. quibus accedunt Leidd. δύστηνος pro δύστηνον. pater enim erat δύστηνος, non filius. *Valck.*

1537, 8. Mendosissime Ald. ἥκω μεταστέλλων ἀδελφὴν Ἰοκάστην. γραῖαν primus addidit Victorius, locum citans V. L. X. 20. deinde Grotius, uterque ex MSS. ut liquet ex aliorum collatione. Γέρων quoque codices multi. Post βοᾷ mavult τε pro δὲ Valckenærius. *Por.*

1337. Valck. conjicit Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν, ut cohæreant hæc cum verbis ἐμός τε γὰρ παῖς v. 1333. Ædibus et infra (1363.) sensus tribuitur, qua in re imitatur Æschylum, v. Longin. π. ὕ. 15. 13. *Beck.*

1338. Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν, Ἰοκάστην, ὅπως] Hic versus ita se prius habebat: —στέλλων ἀδελφὴν Ἰοκάστην ὅπως, magna et aperta lacuna, quam nunc ex MS. integerrimo optimoque ita restituimus; et tamen idem illud nobile MS. legit pro στέλλων, γέρων, ita: ἐγὼ δ' ἥκω μέτα (pro μεθήκω, hoc est μετέρχομαι) Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως, etc. *Id est*—Ego vero jam quæro senex *ipse* sororem anum etc. Idem post v. 1458. Γραῖάν τε μητέρα de *Jocasta* dicit. Et sane *Petrus Victorius* in Var. Lect. l. 10. c. 20. γραῖαν in hoc versu citando legit. *Canterus* tamen,

Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
Λούσῃ προθῆταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
Τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.
ΧΟ. Βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,

Senex sororem anum Jocasten, ut
Lavet, et componat filium meum, qui non vivit amplius.
Mortuis enim oportet non mortuum
Honores dando, pie colere Deum subterraneum.
Cho. Tua soror egressa est ex ædibus, o Creon,

P. τὸν ἐμὸν παῖδα οὐδαμῶς ὄντα λούσῃ καὶ προθῆται, ἤγουν κεκοσμημένον ἐπὶ θρόνῳ προδείξῃ. χρὴ γὰρ τὸν οὐ τεθνηκότα τιμᾶν τὸν ὑποχθόνιον θεὸν, ἤγουν τὸν Ἅιδην, τιμὰς διδόντα τοῖς ἀποθανοῦσι. ΧΟ. Ἀπῆλθεν ἡ ἀδελφὴ ἡ σὴ, Κρέον, ἔξω δόμων, καὶ ἡ παρθένος Ἀντιγόνη

S. τος ἑαυτόν. Ἄλλως. Δεῖ νοεῖν ἔσω τῶν τειχέων τὸν σηκὸν τοῦ δράκοντος εἶναι. πῶς γὰρ εἶχε τὸ σῶμα ἀναλαβεῖν ὁ Κρέων, τῶν πολεμίων παρακαθημένων. ἀπὸ δὲ τοῦ τείχους ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν ὁ παῖς, εἰς ἐπίδειξιν τῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος προθυμίας. 1336. Αὐτοσφαγῆ] Ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἐσφαγμένον. 1337. Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν] Ἀντὶ τοῦ, πάντες ἐν τῷ ἐμῷ οἴκῳ θρηνοῦσιν. Μεταστέλλων] Μετακαλέσων. 1339. "Λούσῃ] Ἐνταφιάσῃ. ἔθος γὰρ ἦν "τοὺς βασιλεῖς οὕτω θάπτεσθαι." 1341. Εὐσεβεῖν] Τιμᾶν τὸν χθόνιον θεόν. 1343. Κό-

Scaliger, Heinsius, Portus, Duportus, hunc versum inexpletum omiserunt. Quod vero ad sensum hujus loci attinet, quod nempe mos erat apud veteres, defunctorum cadavera ante funerationem lavare, ut et *ungere*, vid. *Joh. Kirchmanni* de funerib. Roman. l. 1. c. 7. Hinc *Ennius:* Tarquinii corpus bona fœmina lavit et unxit. Vid. *Mureti* Var. Lect. l. 3. c. 19. Item *Petri Victorii* Var. Lect. l. 10. c. 20. Hinc et hujus fabulæ v. 1682. *Antigone* a *Creonte* petit, ut *Polynicis* cadaver sibi saltem lavare liceat — Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα. *Barnes.*

Ald. et Bas. 1. ἐγὼ δ' ἥκω μεταστέλλων Ἀδελφὴν Ἰοκάστην, ὅπως. Postea dederunt: ἐγὼ δ' ἥκω μέτα Στέλλων ἀδελφὴν Ἰοκάστην. γραῖα jam Grot. inseruit e codd. Pariss. In Leid. 2. ἀδελφὴν γραῖαν, Leid. 1. et Flor. Γέρων. Hanc meliorem lectionem nisi codices suppeditarent, neminem offenderet olim vulgatum ἥκω μέτα Στέλλων vel Στελῶν, sed etiam ἥκω μέτα Γέρων Euripideum est. Eurip. enim solet μεθήκειν, quod idem, ac μετελθεῖν, resolvere in ἥκειν μέτα, et in aliis quoque talibus verbis præpos. μετὰ separare a verbo v. Valck. *Beck.*

γέρων ἀδελφὴν γραῖαν] Ed. Ald. γραῖαν omittit et pro γέρων habet στέλλων. Utraque emendatio MSS. debetur. *Musg.*

1339. Similiter Hec. 611. Uterque ritus funebris tritus. cf. Valck.

οὐκ ἔτ' D. *Beck.*

1340. Sic Ald. et MSS. Sic etiam Grotius in Phœnissis; sed in Stobæo p. 515. τοῖς γὰρ τεθνᾶσι, quod sumsisse videtur ex MSS. Prima enim Stobæi editio habet τεθνηκόσιν. Sed temporum ratio etiam in vulgata satis bene constat. Mox pro εὐσεβεῖν scripsi cum Valckenærio εὖ σέβειν. Res quidem ad liquidum perduci non potest; videntur tamen Tragici dixisse εὖ σέβειν θεοὺς, et εὐσεβεῖν εἰς θεούς. *Por.*

Hæc, ut vulgantur, habet Stob. Gesn. p. 620, 1. sed in Stob. Grot. p. 515. ex MS. editum: Τοῖς γὰρ τεθνᾶσι χρῆν, perperam. v. Valck. *Beck.*

1341. In Cod. et Stob. εὐσεβεῖν, at Valcken. contra V. D. Obs. Misc. vol. 9. p. 438. contendit, scribendum esse εὖ σέβειν, (ut et Reisk. legit) nam σέβειν et εὖ σέβειν θεὸν esse usitata, sed εὐσεβεῖν apud veteres semper significare idem, ac εὐσεβῆ εἶναι, atque adeo nunquam apud tragicos potestate activa positum inveniri, qua Judæus Græciensis aut recentiores illud adhibuerint; usum etiam verbi εὐσεβεῖν exemplis tragicorum declarat.

εὐσεβεῖν conjunctim, ut Barn. et Br. ed. habent etiam Cod. D. membr. et Aug. *Beck.*

Κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῶι ποδί.
ΚΡ. Ποῖ, κἀπὶ ποίαν ξυμφοράν; σήμαινέ μοι.
ΧΟ. Ἤκουσε τέκνα μονομάχωι μέλλειν δορὶ
Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.
ΚΡ. Πῶς φῄς; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ,
Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι.
ΧΟ. Ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι·

Puellaque matris Antigone communi gressu.
Cre. Quo, et ob quam calamitatem? significa mihi.
Cho. Audivit filios singulari certamine esse
Ad pugnam venturos pro regia domo.
Cre. Quomodo dicis? ego, cadaver mei filii curans,
Non veni huc, ut hoc etiam scirem.
Cho. At abiit soror tua jamdudum:

P. ἀπῆλθεν κοινῇ ὁδοιπορείᾳ τῆς μητρὸς, ἤγουν ἀπῆλθεν ἅμα τῇ μητρὶ ἀπερχομένῃ. ἐπὶ ποῖον τόπον; καὶ ἐπὶ ποίαν τὴν συντυχίαν; δήλου μοι.——

S. ρη τε] Τὸ ἑξῆς· κόρη τε Ἀντιγόνη, κοινῇ ἐξόδῳ τῆς μητρός· ἅμα τῇ μητρὶ καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἐξῆλθε. 1344. Ποῖ] Ποῦ βέβηκε. Κἀπὶ ποίαν συμφορὰν] Ἐνταῦθα λέγει τὴν συντυχίαν, ἢ τὸ συμβεβηκός. 1345. Μονομάχῳ μέλλειν δορὶ] Δορὶ μονομάχῳ, ἀντὶ τοῦ ἀντιπαρατάξει, ἣν αὐτοὶ ἀντιπαρατάξονται πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες. Μονομαχῶ, ὅταν μόνος μόνῳ μάχομαι, καὶ μονομαχία, τὸ πρᾶγμα, καὶ μονομάχος, ὁ μόνος μόνῳ μαχόμενος· ἐνταῦθα δὲ τὴν ἀντιπαράταξιν λέγει μονομάχον, οὐχ ὅτι αὐτὴ μονομαχεῖ, ἀλλὰ θέλει δηλοῦν ἀντιπαράταξιν, ἣν ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ ὁ Πολυνείκης πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες ἀντιπαρατάξονται, ὥσπερ ἐν ἄλλοις λέγει ζαὴν φιλότεκνον, ἣν * μετα φιλεῖν τὰ ἑαυτῶι τέκνα

* Forte ἐν τῷ φιλεῖν. *Valck.*

εὐσεβεῖν] Ita scribendum conjunctim, non, ut Valckenærius, εὖ σέβειν. Josephus Lib. 20. c. 2. sect. 4. τὸν θεὸν εὐσεβεῖν. Sic et ἀσεβεῖν transitive adhibent. Lysias p. 13. τοὺς ἄνω θεοὺς ἀσεβεῖσθαι. Plutarch. Op. Mor. p. 519. ἀσεβεῖν τοὺς θεοὺς, iterumque p. 1829. τί τὴν θεσμοφόρον ἀσεβεῖτε Δήμητραν. Idem pluribus in locis apud Josephum invenies.

Plato: ἀσεβησάντων ἀγγελίας. p. 982. A. *Musg.*

1342. Κρέων Leid. pr. χρεών L. In quibusdam σὴ Κρέον ἔξω δόμων, quod adoptavit Brunckius, Κρέον in Κρέων mutato. *Por.*

In Leid. 1. Κρέων. Sæpe nomin. ponitur pro vocat. ap. Atticos. v. Valck. *Beck.*

1343. μητρὸς Br. ed. *Beck.*

1345. μονομάχων D. *Beck.*

1346. Pro ὑπερ Valck. scribi jubet περὶ, quod sæpe hoc sensu, quem hic locus postulat, περὶ ponatur, non ὑπὲρ—Forte evitare voluit sonum, Græcis auribus ingratum, versuum similiter desinentium in δορὶ et περὶ, qualibus tamen alibi non abstinuit.

ὑπὲρ adhiberi pro περὶ, ὑπὸ, atque adeo nunc significare *de*, nunc *propter*, *ob*, monet ad h. l. Brunck. Cf. Markl. ad Eur. Suppl. 1125. *Beck.*

1347. ἀγαπάζων suspectum est Valck., quoniam in usu non sit tragicis. Huc haud dubie pertinet Reiskii conjectura, cui v. 1359. præfixus est ἁρπάζων, *auferens*, *tollens*, mitiore sensu. Pro τοι Battier emendavit τοῦ, et articulum negligere si licebat tragicis. Flor. νέκυν τε παιδός. *Beck*

1348. τόδ' Ald. Sed τάδ' codices plerique cum Grotio *Por.*

Flor. et Leidd. τάδ' εἰδέναι. *Beck.*

1349. τάδ' εἰδέναι D. atque sic etiam Br. ed. *Beck.*

1353. Vulgo πρόσωπον. Sed ut similes terminationes evitarem, prætuli πρόσοψιν cum D. Barocc. 3 quo alludit etiam R. πρόσαψιν. Simile est, quod Orest. 250.

Δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
ΚΡ. Οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον, εἰσορῶ τόδε,
Σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσοψιν ἀγγέλου
Στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.
ΑΓ. Ὦ τάλας ἐγὼ, τίν' εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους;
Οἰχόμεσθ'· ΚΡ. Οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.

Existimo autem certamen de vita, Creon,
Jam commissum esse filiis Œdipi.
Cre. Hei mihi, video quidem signum hoc,
Tristem oculum, et vultum, nuncii
Venientis, qui omnem nunciabit rem gestam.
Nun. O miser ego, quem dicam sermonem, aut quæ lamenta?
Cre. Periimus! non speciosis procemiis inchoas orationem.

S. τινὲς ἀνύουσιν. τὸ πᾶν οὕτως, ἤκουσεν μέλλειν τὰ ἑαυτῆς τέκνα ὑπὲρ τῶν βασιλικῶν δόμων, ἤγουν ἕνεκα τῆς βασιλείας, εἰς πόλεμον ἥξειν ἀντιπαρατάξει μονομάχῳ. 1346. Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν] Εἰς μάχην, εἰς συμβολήν. 1347. Νέκυν τε] Ἀντὶ τοῦ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ παιδὸς ἐμοῦ ἐπιμελείας ἠξίουν. Ἀγαπάζων] Ἐπιμελούμενος, περιέπων. 1348. Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον] Οὐκ εἰς τόδε ἔφθασα εἰς τὸ γνωρίσαι, οὐκ ἐπὶ τοῦτο παρεγενόμην, ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι. Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον] Εἶπεν ἂν ἐνὶ λόγῳ, οὐκ ἦλθον εἰς γνῶσιν τούτου, οὗ λέγεις· ἤγουν οὐκ ἔγνων τοῦτο, νῦν δὲ διαιρεῖ, καὶ φησὶ, οὐκ ἦλθον εἰς τοῦτο, εἶτα, ὥσπερ ἑρμηνεύων ποῖον τοῦτο λέγει, ἐπάγει λέγων, ὥστε καὶ τάδε εἰδέναι. 1349. Ἀλλ' οἴχεται] Ἀλλὰ γίνωσκε ὅτι ᾤχετο, ἀπῆλθεν. 1352. Οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον] Ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγγέλου στοχάζεται τὰ λεχθησόμενα. 1354. Τὸ δρώμενον] Τὸ πραχθέν. 1355. Ὦ τάλας ἐγὼ,] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ὡς εἴρηται Ἑτερόστροφα· εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν α' συστήματος στίχοι τροχαϊκοὶ, διὰ τὴν τοῦ ἀγγέλου σπουδὴν, τετράμετροι καταληκτικοὶ ε'. Bar. 74.

ita citat Sextus Empiricus VIII. 57. τὰς αἱματώδεις καὶ δρακοντώδεις κόρας, contra MSS. et Eustath. ad Il. I. p. 770. 55. — 678. 26. *Por.*

πρόσοψιν ἀγγέλου D. *Beck.*

1354. ὃς ἡμῖν Ald. ὃς πᾶν Grotius cum MSS. omnibus. Quam ferociter hostibus suis insultassent anapæstorum patroni, si MSS. cum Aldina consensissent, aut Phœnissæ in Aldina sola superfuissent! *Por.*

Στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ] Ita legimus, rejecta veteri lectione—Στείχοντος, ὃς ἡμῖν, etc. Nullo enim alio modo versus sanabitur. Neque tamen, quod miror, aut *Scaliger*, aut *Heinsius*, aut *Rutgersius*, aut *Canterus*, aut *Portus*, hoc vidit; solus *Duportus*, ut nos nuper legebamus, ita libro suo notavit, *videl.* Στείχοντος ἡμῖν δ' ἀγγελεῖ etc. Sed nunc ex optimo illo MS. edocti et *Duporti* lectionem procul ablegamus, et cum illo fidelissimo codice legimus: Στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον. *Barnes.*

ὃς πᾶν ἀγγελεῖ etiam in D. et membr. *Beck.*

ὃς πᾶν] Ita recte Barnesius cum omnibus MSS. Editi veteres ὃς ἡμῖν ut et male contextus. *Musg.*

Pro ἡμῖν Grot. e codd. Pariss. recepit πᾶν, ut et Flor. ac Leidd. *Valck.*

1355. τίνα λόγον Ald. R. τίνας λόγους Grot. et plures MSS. Facetam lectionem præbet J. τίν' εἴπω λόγον τίνας γόους. Quid tamen, si scripsit Euripides, μῦθον ἢ τίνας γόους, deinde λόγον inter lineas supra μῦθον positum Aldinæ lectioni originem dedit? Vide supra 1329. *Por.*

Τίνα λόγον] λ est ἐκτατικὸν, quare non est opus, ut *Scaligerianus* Codex legeret τίν' αὖ; Præterea MS. legit τίνας λόγους. *Barnes.*

Jam Grot. vulgarat τίνας λόγους.
τίνας λόγους D. *Beck.*

ΑΓ. Ὦ τάλας, δισσῶς αὔτω, μεγάλα γὰρ φέρω κακά.
ΚΡ. Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλα πήμασιν λέγεις ἔτι;
ΑΓ. Οὐκέτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.
ΚΡ. Ἒ αἴ· μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει.

Nun. Heu me miserum, iterum clamo: magna enim fero mala.
Cre. Aliud adhuc malum dicis, præter ea quæ acciderunt?
Nun. Filii sororis non sunt in luce amplius.
Cre. Heu, heu, magnos dolores sonas mihi et urbi.

S. 1356. Οὐκ εὐπροσώποις] Προοιμίοις οὐ καλοῖς, οὐκ εὐσχήμοσι. Οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις] Εὐπρόσωπον μειράκιον, ἤγουν εὐειδὲς, καὶ ἀπὸ τούτου εὐπρόσωπος λόγος, ὁ πιθανὸς καὶ ἀρεστὸς φαινομένος. οὕτω λέγεται καὶ τὸ εὐπρεπὲς, πρότερον μὲν ἐπὶ εἴδους, οἷον εὐπρεπὴς ἄνθρωπος, εὔστολος, καὶ καλὸς, καὶ μετὰ πρέποντος παραστήματος ἔχων τὴν τῶν μελῶν ἁρμονίαν· εἶτα καὶ εὐπρεπὴς σκῆψις, ἡ ἁρμοδία καὶ εὐπρόσωπος δοκοῦσα, καὶ εὐπρεπὴς λόγος. ἐνταῦθα οὐκ εὐπροσώποις φησὶ φροιμίοις, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν ἀγαθοῖς, μεταφέρων τὴν λέξιν ἐφ' ἕτερον σημαινόμενον, παρά τὰ προειρημένα· ὅτι μὲν γὰρ τὸ ἐν μειρακίῳ εὐπρόσωπον ἄλλό τι ἐπὶ παντί που δῆλον. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐν ἄλλοις λόγοις ἁπλῶς εὐπρόσωπον ἕτερόν τι εἶναι παρὰ τὸ ἐνταῦθα, ἐκεῖ μὲν γὰρ τὸ εὐπρόσωπον τὸ πιθανὸν φαίνεσθαι τὸν λόγον παρίστησι, καὶ μηδὲν δοκοῦντα ἔχειν, ὅθεν ἂν * αὐτόν τις ἐπιλάβοιτο, οὐκέτι δὲ καὶ τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι ἀσφαλίζεται, ἤγουν ἀνεπίληπτον. ἐνταῦθα δὲ τὸ μὴ ἀγαθὰ εἶναι τὰ προοίμια ἀκριβῶς παριστᾷ. 1357. Ὦ τάλας, δισσῶς] Τὸ Ὦ τάλας δεύτερον βοῶ.

Scribendum potius αὐτοῦ τις. *Valck*,

τίνας λόγους] Ita recte Kingius ex MSS. cum ante eum esset τίνα λόγον. MS. B. τίνας λόγους, et versu sequenti ἄρχῃ, ut, præeunte Valckenærio, edidi, cum in reliquis esset ἀρχή. *Musg.*

1356. ἀρχὴ Ald. ἄρχῃ e Barnesii conjectura recepit Valckenærius, et insuper οἰχόμεσθ', quod Creonti dant codices, nuncio tribuendum judicat. Perperam φυμένοις J. sed recte ἄρχῃ, ut et unus Musgravii. *Por.*

'Αρχὴ] An ἄρχῃ. *Barnes.*

ἄρχῃ, *ordiris*, Valck. dedit, ut est in Herc. Fur. 539. Troad. 713. Præterea Οἰχόμεσθ', Nuncio tribui jubet, ita ut Creontis persona præfigatur verbis οὐκ εὐπρ. — Sæpe enim, ubi quis verbum male ominatum, quale οἰχόμεσθ', ab initio adhibuit, alter respondet, esse hoc φροίμιον κακόν. v. Valck.

Οἰχόμεσθ' etiam ad nuncii personam refert Br., præeunte Valck. ἐν πρόσωποις D. cum gl. ἐν ἀγαθοῖς. *Beck.*

1358. πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πήμασι, λέγεις δὲ τί; Sic. Ald. πεπραγμένοισιν MSS. quidam cum Grotio. Pro ἄλλοις quidam ἄλλοισι, pro λέγεις Flor. λέγειν. Edidit Brunckius, partim e Valckenærii partim e Musgravii conjectura, ἄλλο—λέγεις ἔτι; Paullo propius, ut puto, ad literas accessi, edendo ἄλλα, quod cum solenni errore distraheretur in ἄλλοι, inde ἄλλοις effecere librarii ut constructionem qualemcunque extunderent. Præterea hanc lectionem in exemplari suo invenisse videtur Cant. dum pro πήμασι scribebat πήματα. Mox τῆς ἀδελφῆς Ald. sed σῆς Grot. et MSS. *Por.*

πεπραγμένοισιν — πήμασιν dederat jam Grot. e Pariss. quibuscum facit Leid 1. In Leid. 2. Πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοισι πήμασι λέγεις δ. τ. Flor. Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοισιν πήμασιν λέγειν δέ τι. Hinc Valck. conjicit: Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λέγειν γέ τι; ut λέγειν sit infinitivus indignantis ob malorum, quibus obruebatur, cumulum; et τι sæpe sic adjectivis neutrius generis additur. v. Valck. Heathio. inf. λέγειν frigere, nec graviter indignanti convenire videtur, et δὲ sæpe in interrogationibus adhiberi monet.

πήμασι D. Brunck. recepit Musgr. emendationem:—ἄλλο πήμασιν λέγεις ἔτι. *Beck.*

Lego:

πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λέγεις ἔτι;

Aldinæ lectio est πεπραγμένοις, cui bene recentiores sufficiunt πεπραγμένοισιν, accedente et cum Leidd. Lib. P. *Musg.*

ΑΓ. Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε,
Παίδων ὁμοίαις ξυμφοραῖς ὀλωλότων;
ΧΟ. Ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν.
ΚΡ. Οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας·

Nun. O domus Œdipi, audis hæc,
De filiis extinctis simili clade?
Cho. Ut etiam lacrymaretur, si sensum haberet.
Cre. Heu calamitatem miserrimam:

S. * θρηνητικὸν δὲ τὸ ἦθος. 1358. Λέγεις δὲ τί] Ἀποφατικῶς, ἢ ἐρωτηματικῶς. πρὸς τοῖς εἰρημένοις πήμασι λέγεις φέρειν ἕτερα. 1359. Ἐν φάει] Ἐν τῷ φωτὶ, τουτέστιν ἐν σωτηρίᾳ. συνήθως δὲ ὁ Εὐριπίδης ἐν ἑνὶ στίχῳ προειπὼν τῆς συμφορᾶς τὸ κεφάλαιον, καταστατικώτερον ὕστερον διηγεῖται τὸ πᾶν. ——ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Α'.— 1360. Αἶ, αἶ] Ἡ ἑξῆς στροφὴ κώλων β'. Τὸ α' ἰαμβικὸν μονόμετρον, βραχυκατάληκτον. Τὸ β' σύνθετον, ἐκ β' παιωνικῶν ἡμιολίων. Baroc. 74. 1361. Τάδε] Τὸ τάδε πρὸς τὸ ἠκούσατε, ἢ πρὸς τὸ δώματα, ἢ πρὸς τὸ Οἰδίπου. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ Α'.——Ὦ δώματ'] Τὸ ἑξῆς σύστημα στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων γ'. Baroc. 74. 1362. Παίδων] Λείπει ἡ περὶ, τὰ περὶ τῶν παίδων, κατὰ τὴν αὐτὴν συμφορὰν ὀλωλότων. 1363. Ὥστ' ἐκδακρῦσαι] Ναὶ ἤκουσαν, ὥστε δακρῦσαι, εἰ αἴσθησιν εἶχον τὰ οἰκήματα. Ἄλλως. "Εἰ ἐφρόνει τὰ οἰκήματα, ἐδάκρυσεν ἂν τὰς συμφοράς." 1364. Βαρυποτμωτάτας] Τῆς βαρυποτμωτάτης, ἤγουν δυστυχεστάτης. πότμος καὶ δαίμων τὸ

* Pro his cod. Aug. καὶ τὸ ἦθος διὰ τὸ μέγα φέρειν κακόν. *Beck.*

1359. Valck. e Leidd. et Flor. Οὐκ ἔτ' εἰσὶ — Etiam aliis locis huic formulæ additur ἐν φάει, sed sæpius simpliciter οὐκ ἔτ' εἶναι valet *mortuum* esse. v. Valck.

Οὐκ ἔτ' Br. ed. Κρέον sub finem versus D. omittit. *Beck.*

τῆς] Sic Ed. Ald. Sed bene Lib. P. σῆς. Edd. recentior. *Musg.*

1360. Sic Ald. αἰ αἰ vel αἶ αἶ alii. πάθεα καὶ πόλει θροεῖς Grot. sed melior alter ordo. Deinde εἰσακούσατ' Ald. sed contra MSS. fere omnes. Ante παίδων intellige περὶ, ut Sophocl. Antigon. 1182. ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ περᾷ. Quod frustra sollicitant nonnulli. *For.*

Valck. ad v. 1262. hunc versum tribuit choro, et monet, id fieri in Leid. 1. Cod. Leid. 2. Χο. Αἶ. αἶ. Κρε. Μεγάλα etc. tum duo seqq. versus eidem Creonti relinquuntur, in Leid. 1. choro adscripti.

αἶ, αἶ D. membr. atque sic Br. quoque edidit. In membr. et D. hic versus choro, sequentes duo Creonti tribuuntur. *Beck.*

Male hunc versum choro tribuit Valck. Creontem utique magis decebat dicere, μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα, quam Virginum Tyriarum gregem. *Musg.*

1361. Hunc versum Creonti potius, quam Nuncio, convenire censet Valck. qui εἰσηκούσατ' cum Leidd. et King. exhibuit.

εἰσηκούσατ' D. et Br. ed. *Beck.*

Neque hic Valckenærio assentior versum hunc Creonti tribuenti. Constructio eadem est, quæ in illo Homeri Il. P. v. 427.

—— ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος.

Thucydides: ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης. vid. et Lambert. Bos. Ellips. in περί.

εἰσακούσατ'] Optime MSS. (Leidenses certe) cum Lib. P. εἰσηκούσατ'. *Musg.*

1362. Si hic versus, qui rectius fuisset omissus, aut post v. 1360. positus, et choro tributus, est Euripidis, Valck. legi vult Παίδοιν — ὀλωλότοιν, sed totam struendi rationem Euripidi inusitatam esse monet, sequentem etiam apte conjungi cum v. 1361. Ita igitur locum constituit:

Κρε. Αἶ, αἶ.
Χο. Μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει,
Παίδοιν ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότοιν.
Κρε. Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε;
Χο. Ὥστ' ἐκδακρ. etc.

Οἴμοι κακῶν δύστηνος. ὦ τάλας ἐγώ.
ΑΓ. Εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.
ΚΡ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;
ΑΓ. Τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ, δυοῖν παίδοιν μέτα.

Heu mala miser: o infelix ego.
Nun. Si scires mala, quæ præter hæc acciderunt.
Cre. Et quomodo possent accidere istis tristiora?
Nun. Mortua est soror tua cum duobus filiis.

P.. ΚΡΕ. Ὦ ἀθλία Ἰοκάστη, οἷον τέλος τοῦ βίου καὶ τῶν γάμων ὑπέμεινας, διὰ τοὺς

S. αὐτὸ, καὶ δυσδαίμων καὶ δύσποτμος δηλοῖ τὸ αὐτὸ, καὶ βαρυδαίμων καὶ βαρύποτμος πάλιν τὸ αὐτό· ἔστι δὲ βαρυδαίμων ὁ βαρεῖαν ἔχων τύχην, δυσδαίμων δὲ ὁ κακὴν ἔχων τύχην, κακὴ δὲ τύχη καὶ βαρεῖα ταυτὸν, ὥστε καὶ δυσδαίμων καί βαρυδαίμων ταυτόν. μέγα δὲ γίνεται τὸ τμω, διὰ τὸ μέτρον μὲν, ὅμως οὐκ ἀλόγως, ἐπεὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴ δύναται μακρὰ εἶναι, ἡ αὐτὴ καὶ βραχεῖα. Οἴμοι ξυμφορᾶς] Ἡ ἑξῆς στροφὴ κώλων β'. Τὸ α' ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ἐξ ἐπιτρίτου δ', χοριάμβου, καὶ κρητικοῦ. Τὸ β' ἴαμβος τρίμετρος. Baroc. 74. 1366. Εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισιν εἰδείης κακὰ] Τί ἐρεῖς; ἢ τριτάλας γένοιο δηλονότι. Εἰ καὶ τὰ] Τὸ ἑξῆς σύστημα στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων Γ'. Baroc. 74. 1367. Δυσποτμώτερα] Δυστυχέστερα. 1369. Ἀνάγετε] Ὑφοῦτε θρῆνον, καὶ κτύπον λευκοπηχέων χειρῶν. τὸ Ἀνάγετε ἀπὸ κοινοῦ. Ἀνάγετ', ἀνάγετε] Ἡ τελευταῖα στροφὴ κώλων β'. Τὸ α' ἀντισπαστικὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου

Insigne talis syntaxeos exemplum præbet Aristoph. Acharn. p. 275.

Τῶν ἡμῶν σπονδῶν ἀκούσατ' ——

Musg.

1363. ἐτύγχανον Ald. et omnes, nisi fallor, editiones. Sed ἐτύγχανεν Cant. K. M. Vide ad Orest. 597. *Por.*

1364. βαρυποτμωτάτης D. *Beck.*

1365. Hunc versum a MSS. abesse notat Scaliger; et poterat sane abesse sine damno. *Por.*

1366. τούτοισιν Ald. τούτοισί γ' codices plerique, recte, ut infra 1578. εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων. Ubi τέθριππά δ' ἐς (sic) J. τέθριππά τ' ἐς Bodl. unus. τέθριππά γ' εἰς C. Cant. M. Philemon Corinthia apud Stobæum CVI. p. 567, 52. (CVIII. p. 449. Grot.) Εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισιν εἰδοίης κακὰ, Ἄσμενος ἔχοις ἂν, Νικοφῶν, ἃ νῦν ἔχεις. Ubi legendum fortasse, εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισί γ' εἰδείης κακά. Barbarum est εἰδοίης, quod et in Nostro habet D. Attici enim non habent εἴδω indicativum, sed optativum et subjunctivum quasi ab εἴδημι formant. Ceterum recte observat Hermannus ad Aristoph. Nub. 399. (401.) librarios sæpe male addere hanc particulam, sæpe omittere. Ibi enim duo MSS. probæ notæ dant οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ' ἐπιορκεῖ. In Sophocl. Aj. 1378. σὸν ἆρα τοὖργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται, utraque Juntina et MS. Trin. σὸν γὰρ ἆρα habent; lege igitur, σόν γ' ἆρα τοὖργον. Supra γὰρ ἆρ' pro γ' ἆρ' L. *Por.*

Etiam Valcken. τούτοισί γ', et vertit: *siquidem etiam mala nosses, quæ ud hæc accesserunt.*

τούτοισί γ' εἰδοίης D. τούτοισί γ' εἰδείης ed. Br. In D. sæpe οι pro ει scriptum. Sic mox 1376. λευκοπήχοις. *Beck.*

τουτοισί γ'] Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τούτοισιν, ut et contextus, minus recte. *Musg.*

1367. δυσποτμώτερα et supra βαρυποτμωτάτας dant MSS. quidam. δυσποτμότατα M. ο in utroque Aldus, pro ω male. Cum enim πότμος, τέκνον et similia secundum Atticas rationes priorem syllabam corripiant, consequitur, ut comparativa βαρυποτμώτατος, δυσποτμώτερος, εὐτεκνώτατος (Hec. 585. 624.) antepenultimam producant Menander Misumeno apud Plutarch. de Divit. Amore p. 525. A. Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον Ἑόρακας; ἆρ' ἐρῶντα δυσποτμώτερον; ubi Wyttenbachii conjectura, κἀρῶντα, metrum pessundaret. *Por.*

Δυσποτμώτερα] Ita *Scalig.* et MS. legit,

ΧΟ. Ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτὸν,
Ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.
ΚΡ. Ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον', Ἰοκάστη, βίου,
Γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης.

Cho. Edite, edite luctum,
Et candidarum manuum planctus supra caput.
Cre. O misera Jocaste, qualem finem vitæ,
Et nuptiarum tuarum et ænigmatis sphingis sustinuisti.

P. αἰνιγμοὺς τῆς Σφιγγός. εἰπέ μοι, πῶς ἀπέβη ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος. ΑΓΓ. Τὰ μὲν

S. ἑξασυλλάβου, καὶ διϊάμβου· διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ β' ὅμοιον, τρίμετρον, ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, διϊάμβου, διτροχαίου, καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν στροφῶν, καὶ συστημάτων παραγράφος. Baroc. 74. 1370. " Ἐπὶ κρᾶτα τε λευκοπάχεις κτύπους] " Λευκοπήχεις ἂν λέγοι τοὺς διὰ τῶν λευκοπηχέων χειρῶν, ἵνα ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιού- " μενον λέγῃ· ἐν γὰρ ταῖς συμφοραῖς αἰκιζόμεθα τὸ σῶμα, ὡς ἂν ἐξ αὐτῶν διδαχθέντες μὴ " χρήζειν τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου· μάλιστα δὲ * ἐπὶ τοῖς κεφαλαίοις, " ὡς ἂν ἐπὶ κεφαλαιωδεστάτῳ καὶ αἰσθητικωτάτῳ τοῦ σώματος μέρει." 1371. " Οἷον " τέρμον'] Οἷον τέλος τοῦ βίου καὶ τῶν γάμων ὑπέμεινας διὰ τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός· " λείπει γὰρ ἡ διά." Ὦ τλῆμον] Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων

* Forte ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. *Valck.*

ut et supra v. 1364. βαρυποτμωτάτας. Recte quidem, quod prior syllaba τοῦ πότμος brevis habeatur; ut et alias observavimus. Lubet autem huc adscribere ex MS. *Scholiis*, quæ in hanc rem faciunt: μέγα δὲ γίνεται τὸ τμω, διὰ τὸ μέτρον μὲν ὅμως οὐκ ἀλόγως, ἐπεὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴ δύναται μακρὰ εἶναι, ἡ αὐτὴ καὶ βραχεῖα. *Barnes.*

δυσποτμότερα D. *Beck.*

1369. κωκυτὸν secundam producit; constat igitur versus antispasto hexasyllabo et epitrito primo. *Heath.*

1370. ἐπὶ κάρα τε J. membr. Scal. *Por.* In membr. ἐπὶ κάρα, quod se præferre monet Br., ut versus asynartetus esset ex dimetro trochaico et monometro iambico. *Beck.*

1371. τέρμα sine elisione Ald. C. D. L. membr. τέρμον', quod reposuit Barnesius ex Viri docti conjectura, e Voss. 1. protulit Burtonus; sed scripsit, opinor, Voss. 2. Florentinus enim teste Valckenærio, habet τερμονίαις ὀκάστη. τέρμά (sic) R. τέρμ' Ἰοκάστη τοῦ βίου Grot. e MS. sic enim Leid. sec. et fere K. Quod si quis erit, qui præferat, nihil ei pejus imprecabor, quam ut in Orest. 490. legat, (MSS.) enim nonnulli ἐξέπνευσ') Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσ' Ἀγαμέμνων τὸν βίον. *Por.*

Τέρμον' Ἰοκάστη] Olim legebatur hic τέρμα Ἰοκάστη. Ita omnes libri et ipsum MS. Sed ut Chasma impleatur, Codex *Heinsio-Scaligerianus* legit τέρμον'· et sane ὁ τέρμων pro τὸ τέρμα non modo *Æschylo* usurpatur, sed et legitur alias apud hunc auctorem, ut *Hippolyt.* v. 3. Ὅσοι τε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν. et v. 743. Τέρμονα κυρῶν οὐρανοῦ. et v. 1154. Ναίουσι καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας. Et *Heraclid.* v. 37. ὧν ἕκατι, τέρμονας Κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν. Ut *Medea* v. 278. Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Et denique *Troad.* v. 1075. Τέρμονά τε πρωτόβολον ἁλίῳ. *Barnes.*

Leid. 1. τ' αἰνιγμοὺς, Leid. 2. αἰνιγμούς τ'. In αἰνιγμοὺς subaudiebant διὰ, quæ præpos. omittitur quidem in ταῦτα, τοῦτο, sed ap. tragicos non in tali locutione, qualis nostra. Præterea Valck. mavult ἔτλη, ut ad γάμων intelligatur ἕνεκα. *O miser, qualem exitum vitæ sortita fuit Jocaste, et propter tuas nuptias et propter Sphingis lugubre carmen.* Paullo ante Leid. I. τέρμ' Ἰοκάστη, 2. τέρμ' Ἰοκάστη τοῦ βίου, ut Grot. edidit. Lectionis a Barn. restitutæ vestigia in vitiosa cod. Flor. τερμονίαις ὀκάστη.

τέρμα Ἰοκάστη βίου D. membr. τέρμ. Ἰοκ. *Beck.*

Πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος,
Ἀρᾶς τ᾿ ἀγώνισμ᾿ Οἰδίπου; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς
Οἶσθ᾿· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαί,
Ὥστ᾿ οὐχ ἅπαντά σ᾿ εἰδέναι τὰ δρώμενα.

Quomodo vero facta est cædes geminorum filiorum,
Et certamen ortum ex diris Œdipi? dic mihi.
Nun. Successus quidem secundos urbis nostræ ante mœnia
Scis: non enim ita procul sunt ambitus murorum,
Ut non scias omnia quæ ibi geruntur.

P. πρὸ πύργων εὐτυχήματα γινώσκεις, (λέγει δὲ τὴν νίκην. ἣν ἐνίκησαν πρὸ πυλῶν τῆς πόλεως) τὰ τείχη γὰρ οὐ μακρὰν εἰσὶν, ὥστε μὴ οὐχὶ πάντας εἰδέναι τὸ δρώμενον. ἐπεὶ δὲ σιδηροῖς ὅπλοις ἐκοσμήσαντο τὸ σῶμα, (ἀντὶ τοῦ τὰ σώματα) τουτέστιν, ἐπεὶ ὡπλίσαντο

S. ἀκαταλήκτων ρκη´, ὧν τελευταῖος (1493) "Τῇδ᾿ ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς. 1374. Ἀρᾶς τ᾿ ἀγώνισμ᾿ Οἰδίπου] Τὸ κατάραμα· τουτέστιν εἰπέ μοι πῶς ἀπέβη ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος. "Ἄλλως. Ὁ ἐκ "τῆς ἀρᾶς τοῦ Οἰδίποδος τοῖς παισὶν ἀγὼν, ὁ ἐκ τῆς ἀρᾶς πόλεμος· ἐκ γὰρ τοῦ Οἰδίποδος "ταυτ᾿ ἐνόσουν, ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρᾶς τοῦ πατρός. Οὐ μάτην ἆρα φησὶν ὁ Οἰδίπους "κατηράσατο· εἰς ἔργον γὰρ ἐχώρησαν αἱ ἀραί." Ἀρᾶς τ᾿ ἀγώνισμ᾿] Ἀγώνισμα, ὁ ἀγὼν, ἤγουν ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ ἀγῶνος, ὥσπερ βάδισμα ἡ πορεία, καὶ ᾆσμα ἡ ᾠδή· ὥσπερ δὲ λέγεται ἔργον ἡ πρᾶξις, λέγεται δὲ καὶ τὸ πραττόμενον πρᾶγμα, οὕτω λέγεται ἀγώνισμα καὶ τὸ ἀποβαῖνον ἔργον ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος, ὃ βούλεται δηλοῦν ἐνταῦθα, ἤγουν καὶ τὸ ἀνυσθὲν ἔργον τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος, τουτέστιν ὃ ἤνυσεν ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος. 1376. Οἶσθ᾿, οὐ] Τινὲς εἰς τὸ οὐ στίζουσι, οὐκ οἶσθα, φησὶ, τὰ πρὸ τῶν πύργων εὐτυχήματα· μακρὰ γὰρ

οἷον τέρμα] Omnino recipi debuit emendatio Barnesiana οἷον τέρμον᾿, in uno Vossiano, teste editore Phœnissarum Oxoniensi, inventa. *Musg.*

1372. Sic Ald. Grot. membr. R. et, puto, J. L. Σφιγγός τ᾿ αἰνιγμοὺς C. D. Leid. pr. Σφιγγός τ᾿ αἰνιγμῶν M. Σφιγγὸς αἰνιγμούς τ᾿ Flor. K. Leid. sec. unde fecit Valckenærius, αἰνιγμοῦ τ᾿, sine causa. Sensus est: *Sphingis ænigma Jocastæ attulit infelicem cum vitæ, tum nuptiarum, finem.* Sic in Iliad. Δ. 155. exclamat Agamemnon, θάνατόν νύ τοι ὅρκι᾿ ἔταμνον, *Fœdus, quod pepigi, tibi mortis causa est.* *Por.*

σφιγγός τ᾿ αἰνιγμοὺς D. Br. edidit: Σφ. αἰνιγμοῦ τ᾿ ἔ. *Beck.*

αἰνιγμοῦ τ᾿] Ita optime Valckenærius. Ed. Ald. αἰνιγμούς. MSS. vel ita, vel αἰνιγμούς τ᾿. *Musg.*

1373. καὶ πῶς Edd. omnes ante Valckenærium, et sic K. R. fortasse et Leid. sec. πῶς δὲ Flor. unde edidit Valckenærius, πῶς δή. Sed glossa est istud δὲ, ut liquet e C. ubi superscriptum est. Ceteri codices magno numero, πῶς καὶ, Bodleiani, C. Cant. D. J. L. M. De membranis silet Brunckius, qui tacite edidit πῶς δή. Eo nomine καὶ πῶς vitiosa est lectio, quod objicientis fere est vel contradicentis, ut modo 1367. Sensus est, *Dic præterea quomodo.* Ita solet copula interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponi. Hec. 519. πῶς καί νιν ἐξεπράξατ᾿; ἆρ᾿ αἰδούμενοι: 1055. ποῖ καί με φυγᾷ πτώσσουσι μυχῶν; Alc. 846. ποῦ καί σφε θάπτει; Aristoph. Pac. 1288. τοῦ καί ποτ᾿ εἶ; Sophocl. Aj. 1290. ποῖ βλέπων ποτ᾿ αὐτὰ καὶ θροεῖς; Trach. 339. τί δ᾿ ἐστὶ, τοῦ με τήνδ᾿ ἐφίστασαι βάσιν: Vertit Brunckius: *Quid est vero? cur meum sistis gradum?* Quem sensum vereor ut verba admittant. Prima Scholiorum editio, τοῦ κε τήνδ᾿ ἐφίστασαι (non ἐφίστασθαι, ut Brunckius) βάσιν. Lege igitur et distingue, τί δ᾿ ἐστί; τοῦ καὶ τήνδ᾿ ἐφίστασαι βάσιν; Nonnunquam inter primam vocem et καὶ interponunt δὲ, ut Hec. 1191. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Πρόθυμος

Ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις
Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
Ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον,
Ὡς εἰς ἀγῶνα, μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός·
Βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἧκε Πολυνείκης ἀράς·

Postquam igitur armaverunt corpus ferreis armis
Senis Œdipi adolescentes,
Steterunt venientes in locum medium inter acies.
Ut in certamen et singularis pugnam hastæ,
Spectans autem versus Argos, emisit Polynices preces :

P. οἱ παῖδες τοῦ γέροντος Οἰδίποδος, ἐλθόντες εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταιχμίου ἔστησαν.—— ὡς εἰς ἀγῶνα δορὸς, καὶ ἀλκὴν μονομαχίου. βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἤγουν τὸν νοῦν ἐκεῖσε ἔχων,) ἀφῆκεν εὐχὰς ὁ Πολυνείκης λέγων, ὦ σεβασμία Ἥρα, σὸς εἰμὶ, ἐπολιτογραφήθην

S. εἰσίν. Καλῶς οὖν, καὶ διὰ πιθανῆς ἀφορμῆς τὰ προειρημένα ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐσίωπησεν. ἡ δὲ διάνοια· τὰ μὲν πρὸ τῶν τειχῶν εὐτυχήματα τῆς πόλεως, καθὸ ἐνικήσαμεν κοινῇ τοὺς Ἀργείους δηλαδὴ, οἶδας. Πόθεν δὲ οἶμαί σε εἰδέναι; Οὐ μακρὰν γάρ εἰσι τὰ τείχη. Τειχέων περιπτυχαὶ] Ἡ περίφρασις ἐκ τοῦ οἷον περιπτύσσεσθαι, καὶ κυκλοῦν τὴν πόλιν. περιλαμβάνονται γὰρ αἱ πόλεις τοῖς τείχεσι. 1381. Μονομαχοῦντ' ἀλκὴν δορὸς] Γράφεται, "—— Μονομάχον τ' ἀλκὴν δορός." ἤγουν καὶ εἰς μάχην ἀντιπαρατάξεως μονομάχου, ἣν αὐτοὶ δηλονότι ἔμελλον ἀντιπαρατάξασθαι πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες. 1382. Βλέψας δ' ἐς Ἄργος] Τὸν νοῦν ἔχων ἐκεῖσε, "εἰς Ἄργος δὲ βλέψαι λέγει τὸν Πο- "λυνείκην, οἷον ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶ Ἀργείων· ἢ εἰς τὴν * κλίμακα τοῦ Ἄργους. Ὡς Ἀρ-

* Forte τὸ κλῖμα. *Valck.*

ἦσθα; Androm. 396. τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν; Iph. A. 1202. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ' ὅτων ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά; Sophocl. Antig. 772. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; 1314. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; Atque hæc sufficient ad vindicandum Hippol. 91. Οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; Quem imperite sollicitavit Brunckius. *Por.*

Valck. pro καὶ πῶς edidit Πῶς δὴ, quia in Flor. erat Πῶς δὲ—In Leid. I. Πῶς καί. Vulgata fluxerat e v. 1368. Πῶς δὲ illustrat Valck. legit etiam sic Abresch. ad Æsch. T. II. p. 64.

πῶς καὶ πεωρ. D. Br. scripsit πὼς δὴ π. *Beck.*

1376. In D. adscriptum; οὐ μακρὰν ἦς τοῦ τόπου δηλονότι, ἔνθα ἐγένετο ἡ νίκη. *Beck.*

1377. Reisk. conjicit: ὥστ' οὐκ ἀπεικός σ' εἰδέναι: videtur enim ipsi durius, οὕτω ante μακρὰν versu superiore omissum esse. *Beck.*

1378. χαλκείοις Ald. χαλκοῖς non pauci MSS. χαλκέοις Grot. J. K. Leid. sec. Scal. ἐκόσμησαν Ald. sed alterum Grot. et MSS. *Por.*

Ἐπεὶ δὲ χαλκοῖς σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις] Hanc lectionem confirmat MS. et *Scaliger*. Codex. *Barnes.*

χαλκέοις] Ita Grot. et unus Leid. Plerique MSS. χαλκοῖς.

ἐκοσμήσανθ'] Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. ἐκόσμησαν. *Musg.*

Cod. Leid. χαλκείοις. Nihil causæ erat, cur Arnaldus Obs. Misc. VI. p. 597. emendaret Ἐπεὶ δὲ χαλκοῖς σῶμα κοσμήσανθ' ὅπλοις, quod esset κοσμήσαντε; obstat etiam v. 1382. In χαλκέοις duæ syllabæ contrahuntur. *Valck.*

1379. Hic versus jam adfuit (v. 1258.) Igitur histrionibus quis forte imputabit eum; cui assentirer, nisi v. 1371. (B. vid. infra) esset prorsus indignus Euripide. Vel igitur statuendum, pristinum versum, quo fratres designati fuerant, intercidisse histrionum culpa, cui sibi notum e simili loco substituerint, vel profectum esse ver-

Ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
Ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,

O veneranda Juno, tuus enim sum, postquam nuptiis
Adjunxi *mihi* Adrasti filiam, et illius habito terram,

P. γὰρ παρὰ σοὶ, ἐμαυτῷ ζεύξας, ἀντὶ τοῦ εἰς ζεῦξιν λαβὼν, τὴν παῖδα τοῦ Ἀδράστου, καὶ οἰκῶ τὴν σὴν χθόνα, δὸς, ὦ Ἥρα, ἐμοὶ κτεῖναι τὸν ἀδελφὸν, καὶ καθαιμάξαι τὴν ἐμὴν δε-

S. "γεῖος δὲ τῇ Ἀργείᾳ εὔχεται καὶ πατρῴᾳ θεᾷ Ἥρᾳ." 1385. Ἀντήρη] Ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν παράταξιν. 1386. Δεξιὰν νικηφόρον] Δεξιὰν χεῖρα νικηφόρον γινομένην. 1378. (B.) Αἴσχιστοι αἰτῷ στέφανον] Ἄκρως δηλοῖ ἦθος ἀνδρὸς μεμφομένου ἑαυτὸν ἐπὶ ὠμότητι. 1379. (B.) Πολλοῖς δι' ἐπῄει] Τοσαῦτα φησὶν ἐπῄει δάκρυα τοῖς πολλοῖς, * ὅση ταῖς

* Ὅση ταῖς τύχαις] Hæc M. non vult cum King. mutari in ὅση τῆς τύχης, sed esse censet grammatici, diversam ab edita lectionem secuti. *Beck.*

sum ab Euripide, sæpius eadem repetente. *Valck.*

1380. Ineptum versum, qui sequebatur, Valckenærio monente, expunxi: Δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλὼ στρατηλάτα, quem frustra defendit Heathius, frustra emendant Kingius et Musgravius. *Por.*

Δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλὼ στρατηλάτα·

Inanis et frivola ταυτολογια, nisi forte exaggerationis causa excusetur. *Barnes.*

Atridæ gemini ap. Æsch. Theb. 821. dicuntur δισσὼ στρατηγὼ, et δισσοὶ στρατηγοὶ Soph. Philoct. 264. et v. 790. διπλοῖ στρατηλάται. Hinc conflatus esse noster versus Valckenærio spuriusque videtur. Inanis enim inest tautologia. King. legit Δισσὼ ἀδελφὼ, hiatus vitandi causa γ' inseri jubet Heath. Valck. monet, poni tum potuisse Δισσὼ ξυναίμω. Manet vero tautologia, et quanquam solent interdum poëtæ conjungere eadem significantia (παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα), tamen nullum huic simile exemplum proferri poterit. Valcken. Heathius defendit hunc versum parodia Aristoph. ap. Athen. 4. p. 153.

Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Ἄρης κατέσκηψ', οἵγε μονομάχου πάλης
Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσιν.

Hinc patere, Aristophanem legisse hunc versum, et irrisisse.

στρατηλάτε D. Brunckius hunc versum delevit, præeunte Valckenario et suadente pulchritudinis sensu. *Beck.*

Lego:

δισσὼ τυράννω, καὶ διπλὼ στρατηλάτα.

Regem dicit Polynicem, vel quia jus regni habebat, vel quia Adrastus ei urbes aliquas regendas dederat. Statius Lib. 4. v. 80.

Dederat necnon socer ipse regendas,
Ægion Aranenque et quas Theseïa Trœzen
Addit opes, ne rara movens inglorius iret
Agmina, neu raptos patriæ sentiret honores.
Musg.

1381. μονομαχοῦντ' Ald. quæ lectio ex duabus conflata est, μονομάχον τ' (quam habent Bodleiani, C. D. L. ed. King.) et μονομάχου τ', quam veram esse vidit Piersonus et e MS. notavit Scaliger. Valckenærius confert supra 1345. Heracl. 819. μονομάχου δι' ἀσπίδος Διαλλαγὰς ἔγνωσαν εὖ τελουμένας. Locum ex Aristophanis Phœnissis apud Athen. IV. p. 154. E. paullo emendatiorem apponam, quam quomodo Heringa correxit: Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω, Ἄρης κατέσκηψ', ἔς τε μονομάχου πάλης Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσι. (στῆναι εἰς ἀγῶνα, ut ἐς δίκην ἔστην Iph. T. 968. στάντα ἐς ἀρχὴν Herodot. III. 80. εἰς ἔριν ἔστης Archias Anthol. III. 8, 3. ἐς κρίσιν ἵστασθε Julian. Cæs. p. 319. B.) *Por.*

Etiam Heath. (ut et Reisk.) conjecit μονομάχου τ', certe, Kingii lectione recepta post ἀγῶνα, non post μονόμαχόν τ', interpungendum esse monet. Arnald. defendit vulgatum, et cum ἐλθόντε suoque conferebat κοσμήσαντε. At Græce non dicitur μονομαχεῖν ἀλκὴν δορὸς, sed μονόμαχον δόρυ, μονόμαχος ἀσπὶς, sunt Euripidea. v. Valcken.

μονόμαχον τ' ἀλκὴν D. Brunck. scripsit:

μονομάχου τ' ἀλκήν. *Beck.*

μονομάχου τ'] Ita optime Valckenærius. Ed. Veteres μονομαχοῦντ'. Kingius ex MSS. μονόμαχόν τ'. *Musg.*

Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
Καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον.

Da mihi occidere fratrem, et contrariam meam
Dextram cruentare victricem :

P. ξιὰν νικηφόρον, τὴν ἀντήρη, ἤτοι τὴν ἐκείνῳ ἐναντίαν. κακίστην αἰτῶ νίκην τὸν ἀδελφὸν φονεῦσαι. πολλοῖς δὲ ἐπήρχετο δακρύειν ἕνεκα τῆς δυστυχίας ὅση ἦν. καὶ ἔβλεψαν πρὸς

S. τύχαις ἦν συμφορὰ τοῖς μονομαχοῦσι, τουτέστι συμφώνως τῇ κατ' αὐτοὺς τύχῃ, ἐδάκρυον ἐκτός. Ἄλλως. Πολλοῖς δὲ ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση. λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης ἡ δίκη ἦν. "Ἄλλως. Πολλοῖς δάκρυα ἐπήρχετο τὴν τύχην αὐτῶν ἐννοοῦσιν ὅση ἦν. Ἄλλως. "Πολλοὶ δὲ τῶν λεγομένων ὑφ' αὐτῶν τῆς δυστυχίας αὐτῶν τὸ μέγεθος ἐδάκρυον. Ἄλλως. Τῆς τύχης ὅση] Ἕνεκα τῆς τύχης τῶν ἀθλίων ἀδελφῶν, ὅση ἦν καὶ ὁποία. διὰ τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας. Τῆς τύχης ὅση] Ἤγουν διὰ τὸν ὄγκον τῆς δυστυχίας, τὸ γὰρ δακρύειν διὰ τὴν ποσότητα τῆς δυστυχίας, ὄγκον πάντως ἐμφαίνει τῆς δυστυχίας. 1380. (B.) Κἄβλε-

1382. εἰς D. *Beck.*

1288. πότνι' Ἥ. D. et ed. Br. *Beck.*

1385. δ' ἐμὴν post ἀντήρη in D. omissum. *Beck.*

1386. Tres versus, quos post hunc addunt Aldus et MSS. delevi, Valckenærii judicium secutus : αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν. πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση. κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας. In primo αἰτῶν, quod conjecit Canterus, habet K. ex emendatione ejusdem manus. In secundo ὅσα Cant. K. M. Leid. sec. ὀὰ Flor. ex Æschyli Pers. 116. ut notat Valckenærius. In tertio διδόντες MSS. non pauci, διαδιδόντες Leid. pr. ἐνδόντες K. Leid. sec. Agnoscit tamen hos versus Scholiastes, cujus verba fortasse vix digna, quæ corrigantur, judicabit lector : λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης ἡ δίκη ἦν. Lege : λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν. ἕνεκεν τῆς τύχης, ἡλίκη ἦν. *Por.*

Tres sequentes versus in edit. Beck. reperiuntur :

Αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν. [1378
Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης, ὅση,
Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.

1378. (B.) Αἴσχιστον αἰτῶ] *Guil. Canterus* mavult hoc in loco αἰτῶν, sed mire hallucinatur vir magnus : Quare αἰτῶ retinendum mordicus. Et MS. retinet. *Barnes.*

Hos tres versus spurios judicat Valck. Conditor eorum in gnomis fuit exercitatus ; nam singuli versus continent sententias diversas ; utrum personis, temporibus, locis congruerent, parum curavit, nulla etiam moduli inest suavitas. Polynicis responsio præcedens expressa ex Hom. Il. γ. 351. s. cui nihil videtur adjectum esse, ut nec Eteocles suis quædam adjecerat. Canteri (et Reiskii) αἰτῶν nihil, quo referatur, habet, et codices in αἰτῶ consentiunt. Si sit v. 1378. (B.) Polynici tribuendus, qui factum esset, ut Polyn., qui sua repetitum venerat causæ æquitate fretus, dedecori sibi fore victoriam hic fateretur ? Causa Polynicis multo melior erat Eteoclea secundum Eurip. et alios, qui de bello Thebano scripserunt, Stat. Theb. 8, 614. 11, 505. Senec. Ph. 378. 383. Porro nunquam apud tragicos occurrit στέφανον αἰσχρὸν vel αἴσχιστον petere nec structura στέφανον—κτανεῖν usitata est, nec τὸ κτανεῖν appellatur στέφανος. Heathius dicit, se vix in infirmiora unquam incidisse argumenta, quam ea sunt, quibus horum versuum γνησιότητα oppugnat V. De primo versu H. scripsit hæc : Polynices causæ æquitate fretus dicere non potuit αἴσχιστον στέφανον esse ὁμογενῆ κτανεῖν. At ut hoc dedecus ex patris Œdipi diris impendere creditum evitaret, idem ipse Polynices imperium Thebanum per integrum annum abdicaverat, et in exsilium sponte migraverat. Idem fatetur, auxilium, quod sibi regnum repetenti præbuerant Argivi λυπρὰν esse χάριν v. 441. Musa Tragica nunquam magis se effert, nunquam auditorum pectora fortius commovet, quam cum effectus vehementissimi, iidemque contrarii, in eadem persona inter se artificiose committuntur, ut id summo conatu assequi contendat, quod simul aversatur et horret.—Tale optime exprimit Medea illa Ovidiana his verbis : video meliora proboque, deteriora sequor ; στέφανος—κτανεῖν æque Euripideum, ac στέφανος — τυχεῖν, στέφανος ὀλέσθαι.— V. 1379. (B.) Valck. auctore, vestigia inter-

Ἐτεοκλέης δὲ, Παλλάδος χρυσάσπιδος
Βλέψας πρὸς οἶκον, ηὔξατ'· ὦ Διὸς κόρη,
Δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς

Eteocles vero Palladis armatus aureo scuto
Respiciens ad ædem precatus est: o filia Jovis,
Da ut hastam victricem ex manu

P. ἀλλήλους διαβιβάσαντες τὸ βλέμμα. Ἐτεοκλέης δὲ εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἀποβλέψας τὸ ἐν Θήβαις ηὔξατο λέγων, ὦ Διὸς θύγατερ δὸς ἐμοὶ ἔγχος, νικηφόρον λέγω, ἐμβαλεῖν. αὐτὸ εἰς τὰ στέρνα τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ τῆσδε τῆς ὠλένης, ἀντὶ τῆς χειρός.———

S. ψαν] Οἰκτρὸν γὰρ θέαμα μονομαχοῦντας ἀδελφοὺς ἰδεῖν, οἷς καὶ τὸ νικᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι δεινὸν ἦν. Ἄλλως. Ἐμφαίνεται καὶ κατὰ ἀλήθειαν θυμὸς πικρίαν ἐνδεικνύμενος διὰ τοῦ βλέμματος. Διαδόντες κόρας] Διαβιβάσαντες τὸ βλέμμα. 1392. Ἐπεὶ δ' ἀφείθη] Ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας οὔπω ἐχρῶντο τῇ σάλπιγγι Ἕλληνες, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμηρος δὲ αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα, οὐ ποιεῖ δὲ σάλπιγγι χρωμένους τοὺς ἥρωας. πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας, συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἤγαγε τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα εἰς Ἕλληνας. ἐχρῶντο οὖν κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφό-

polatoris etiam magis manifesta sunt. Quis enim ad Polynicis preces illas plorasset? Supra v. 1253. cum Polynices oblatam a fratre conditionem acciperet, omnes assentiebantur. Si barbaram Thebani ævi spectes crudelitatem, nihil erat dignum lacrymis, quas certe usque ad tristissimum fratrum casum sustinere poterant. Sudando, non lacrymis, metum exprimunt spectatores v. 1403. Deinde πολλοῖς ἐπῄει δάκρυα, *multis obortæ sunt lacrymæ*, non est Græca loquendi forma. Quæcunque mentem subit cogitatio, dicitur, τινὶ ἐπελθεῖν, ἐπιέναι, εἰσιέναι, εἰσελθεῖν, ὑπελθεῖν; ut ἐπῄει μοι λέγειν, θαυμάζειν etc. Sermonis genius dici non patitur ἐπῄει μοι δακρύειν, aut ἐπῄει μοι δάκρυα, quamvis interdum et substantiva huic verbo addantur, v. c. ἵμερος, φόβος etc. εἰσῆλθέ με (Eurip.) vel ὑπῆλθε (Soph.) Semel ἐσῄει sic cum subst. in Orest. 1687. sed ἐπιέναι nusquam ita ab Eurip. adhibetur, nec Græce diceretur in universum, ἐπῄει δακρύειν τὴν τύχην ὅση, vel δάκρυα τῆς τύχης ὅση. Omnia exempla locorum quibus ὅση postponitur, huic loco sunt dissimilia.—Leid. 2. ὅσα. Flor. ὀὰ, quod forte debetur correctori qui in Æsch. Pers. 116. legerat: Ὀὰ Περσικοῦ στρατεύματος. — Heath. opponit, facile, auditis Polynicis verbis, omnes ad lacrymas commoveri potuisse, quamvis antea immotos; recte etiam dici posse πολλοῖς ἐπῄει δάκρυα, δακρύειν enim originem debet animi affectioni, et æque bene se habere, ac ἐμοὶ ἐπῄει γελᾶν Lucian. Am. §. 36. et Icaromen. §. 18. ubi itidem dici potuisset γέλως; optime denique procedere constructionem, subintellecta cum Schol. ad τύχης præp. ἕνεκα; ὅση esse pro ὅση ἦν. Reisk. legi vult: τῆς τύχης ὕπο.—V. 1380. (B.) Leid. 1. διαδιδόντες, Leid. 2. ἀλλήλοισιν ἐνδόντες—dici vero διαδόντες κόρας non possunt milites se invicem intentis oculis inspicientes; Heath. vero monet, quamvis hæc formula non exstet in scriptis Eurip. aut aliorum, tamen propterea non rejiciendam esse; potuisse enim in scriptis deperditis legi, et defendi posse loco ab ipso Valcken. (qui tamen putat, interpolatorem inde suum hausisse) laudato; Εἰς ἓν συνελθὼν ὄμματ' ὄμμασιν διδῶ.

1378—1380. (B.) Αἴσχιστον — κόρας. Hos tres versus Br. delevit, ut spurios. Ad τῆς τύχης ὅση in D. adscriptum: ἤγουν διὰ τὸν ὄγκον τῆς δυστυχίας. τὸ γὰρ δακρύειν διὰ τὴν ποσότητα τῆς δυστυχίας ὄγκον πάντως ἐμφαίνει τῆς δυστυχίας. *Beck.*

1378. (B.) αἰτῶ] Canterus αἰτῶν. Sed nihil necesse: cum miti et generosæ Polynicis indoli non male conveniat. Valckenærio enim nullo modo assentiri possum, hunc versum cum sequentibus delenti. Sed de his suo loco. *Musg.*

1379. (B.) πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα] Minime inaudita loquendi forma est, præstantissime Valckenæri. Dionys. Halicar. p. 642. l. 34. ἑαυτῷ μὲν ἐπελθεῖν δά-

Εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
Ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς ὣς, Τυρσηνικῆς

In pectus fratris ab hoc brachio jaculer,
Et interficiam eum, qui venit eversioni patriam daturus.
Postquam autem missus est, ut fax, Tyrrhenicæ

P. S. ἐπειδὴ ἀφείθη τὸ σημεῖον ὡς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα τῆς φονικῆς μάχης, ὥρμησαν οἱ πυρφόροις. οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι * μετὰ λαμπάδος, ἣν

* Μετὰ λαμπάδος, ἣν] Sine causa King. emendabat, μετὰ λαμπάδων, ἄς. Idem post ἀκίνδυνοι dederat sequentia forte e codice derivata: ἅμα δὲ τῷ ῥιφθῆναι τὰς λαμπάδας συνέβαλλον τὴν μάχην αἱ στρατιαί. διεσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ Ἄρεως, εἰ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ἀπώλοντο. ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων στρατευμάτων. quæ produnt interpolatorem. Mox in Cod. Aug. hæc: Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς ὡς Τυρσηνικῆς] Πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῆς σάλπιγγος ἐν ταῖς μάχαις κἀν τοῖς μονομάχοις δὲν (nisi latet ἀεὶ, scribendum saltem μονομαχίοις. Valck.) ἐν μέσῳ τις λαμπάδα καιομένην ἔῤῥιπτε, σημεῖον τοῦ κατάρξασθαι τῆς μάχης· τούτῳ οὖν τῷ σημείῳ ἀντὶ σάλπιγγος κἀπὶ τὸν περὶ Ἐτεοκλέα χρόνον ἐχρῶντο. (Legendum vel κατὰ τὸν π. Ἐ. χ. ἐ. vel κἀπὶ τῶν—χρόνων ἐ. Valck.) *Beck.*

κρυα. Plutarch. Op. Mor. p. 1057. Ed. Steph. δάκρυα πολλοῖς ἐπῆλθεν. vid et Philostrati Heroica in Antilocho et Philoctete. Pro ὅση legendum puto ἄσῃ i. e. ἄλγει. vid. Mœridem in voce, ibique Piersonum. *Musg.*

1380. (B.) διαδόντες κόρας] Idem est, quod διαφέρειν κόρας Orest. v. 1259. vid. etiam ejusdem fabulæ v. 1263. Plutarchus: διαδιδόντες ἀλλήλοις λόγον Vit. p. 672. Idem p. 867. μειδιαμάτων διαδόσεις. *Musg.*

1388. ηὔχετ' Ald. ηὔξατ' MSS. plerique. *Por.*

Ηὔχετ'] Alias ηὔξατ'. Vid. *Schol.* cujus lectionem MS. nostrum confirmat. *Barnes.*

ηὔξατ' D. atque sic ed. Br. *Beck.*

ηὔξατ'] Ita MSS. omn. et Lib. P. Ed. Ald. ηὔχετ'. *Musg.*

1390. Vide quæ diximus ad v. 757. *Musg.*

1391. Etiam hunc versum Valck. censet rectius abfuturum esse, ut Eteocles etiam duobus senariis votum suum expresserit, quemadmodum Polynices; tum non differunt ἔγχος εἰς στέρνα βαλεῖν et κτανεῖν; denique versus hic jam supra legitur v. 768. sed et ibi perperam. *Beck.*

1392. Sic cum Musgravio distinxi. Vulgo ἀφείθη πυρσὸς, ὡς. Sed Tyrrhenicam tubam heroicis temporibus usitatam fingunt Tragici, Æschylus Eumen. 570. Sophocles Aj. 17. Rhes. 991. *Por.*

Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς σῆμα φοινίου μάχης] *Postquam missa est Fax signum cruentæ pugnæ.* Præter ea, quæ bene in hanc rem *Scholiastes*, vid. quæ nos in *Esthera* nostra, sive Αὐλικοκατόπτρῳ ad v. 1406. Ubi et τὸ Ἀρχίδας, quod hic corrupte hactenus legebatur, corrigitur in Ἀριχώνδας. Vid. *Sophoclis* Scholiast. ad hunc versum *Ajacis* Flagelliferi, *videl.* v. 17. Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Vid. *Joh. Hartung.* inter criticos *Jani Gruteri* Tom. 2. Et quæ nos ad *Iphig.* Taur. v. 304. et *Rhes.* v. 144. et 991. et *Heraclid.* v. 830. Hic autem *Arichondas Tyrrhenus* opem laturus *Heraclidis* primus tubam *Græciæ* intulit; ut *Johannes Tzetzes* in *Lycophronem* notat. *Barnes.*

πυρσὸς] Ad hoc verbum Prev. p. 220. adnotavit: "Il n'est pas bien sur que ces signaux par le feu aient eu lieu à la guerre. Et il est probable, qu'Euripide n'en parle point, mais qu'il compare le signal de la trompette à celui du feu qui avoit lieu aux jeux de la course." Itaque idem ita reddidit: A peine la voix bruyante de la trompette tyrrhenienne, comme le flambeau dans l'arène, a rempli l'air de son éclat. *Beck.*

Cursuum certamina respicit, ni fallor, Euripides, in quibus signum face projecta datum est: Aristoph. Ran. v. 131. et seq.

ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κἄπειτ', ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι
εἶναι, τόθ' εἶναι, καὶ σὺ σαυτὸν——

Σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
Ἧιξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.
Κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν,
Ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας·

Tubæ sonitus, signum cruentæ pugnæ,
Prosilierunt contra se mutuo atroci cursu.
Et sicut apri acuentes sævas maxillas,
Commiserunt pugnam, madidi genas spuma.

P. σαν δρόμον χαλεπὸν κατ' ἀλλήλων. ὡς κάπροι δὲ ἀκονῶντες ἀγρίαν σιαγόνα, ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας, ὑπὸ ἀφροῦ διάβροχοι τὰς σιαγόνας συνέβαλον. κατ' ἀλλήλων δὲ ὥρμων τὰς λόγχας ἀκοντίζοντες, ἀλλ' ἑκάτερος, ἐν τῷ βάλλειν τὸν ἕτερον, ὑπεκαθέζετο τῷ τῆς ἀσπίδος

S. ἀφιέντες εἰς το μεταίχμιον, ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. καὶ οὕτω συνέβαλλον αἱ στρατιαί. ἐσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο. ὅθεν παροιμια ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Ἄλλως. Πυρσὸς ἐστὶν ἡ λαμπὰς, ἣν ἀνατείνουσιν ἐν νυκτὶ, σημεῖον τοῦ χρῆναι πολεμεῖν. Ἐπεὶ δ' ἀφειθη πυρσὸς] Πρὶν εὑρεθῆναι τὴν σάλπιγγα πρὸς τους πολέμους λαμπᾶσιν ἐχρῶντο, σημείῳ τοῦ κατάρξασθαι μάχης, ἃς ἔφερον δύο ἱερεῖς Ἄρεος, ἐξ ἑκατέρων ὄντες τῶν στρατευμάτων, οὓς καὶ μόνους ἀθώους ἐν μάχαις εἴων· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων λεγομένη, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. ὕστερον. δὲ πρὸς τοὺς Ἰταλικοὺς πολέμους Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον, ὅθεν καὶ Τυρσηνικὴ σάλπιγξ κέκληται. Πυρσὸς, ὡς Τυρσηνικῆς] Ἀντὶ τοῦ μεγάλως ὡς τῶν Τυρσηνικῶν γεγωνότερον τῇ σάλπιγγι χρωμένων. Πυρφόροι ἦσαν οἱ ἱερεὶ τοῦ Ἄρεος ἑκατέρας στρατιᾶς προη-

Heliodor. p. 156. Bourdelot. τοῖς ὁπλίταις δρομεῦσι δᾷδας ἀναφαίνειν τὴν ζάκορον νόμιμον. Isæus de Philoctemon. hæred. γεγυμνασιάρχηκε δὲ, λαμπάδι. Cursuum vero certamina hic in animo habuisse auctorem non obscure indicant sequentia :

ᾗξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλους ἔπι.

Quod ait Scholiastes, signum prœlii conferendi face projecta apud antiquos datum esse, minime inducor, ut credam, cum nullum ejus moris exemplum in tot veterum monumentis, quod sciam, compareat. Multo verisimilius est, eam historiam a grammatico aliquo excogitatam esse ad explicandum hunc locum, quem distinctio, post πυρσὸς male collocata, turbaverat.

De tædiferis vide ad Lycophr. 250. *Musg.*

1393. φονίου D. *Beck*

1394. ἀλλήλους Cant M. non male. *Por.*

Ἥϊξαν] Sine dialysi legendum δισσυλλάβως ᾗξαν pro ἤϊξαν. Eodem modo v. 1397. Ἥϊσσον legendum, ita v. 1474. Vid. supra v. 959. MS. ita legit, ut nos monemus, *videl.* sine dialyseως nota. De hac re videsis *Henr. Stephan.* Tractat. de Orthograph. ad finem. *Barnes.*

In ᾗξαν codd. Leidd. iota subscriptum omittunt. ᾄσσειν semper cum eo scribitur, sed in ἅττειν, quod est recentioris Atticismi solet iota omitti, antiquitus tamen adpositum fuit. v. Valck.

ᾗξαν D. ᾗξαν ed. Br. ut Attica ratio postulat. Sic et 1397. ᾗσσον D. ᾗσσον ed Br. *Beck.*

1395. Κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν] De apro dentes in pugnam acuente vid. *P. Victorii* Variar. Lection. l. 12. c. 9. *Barnes.*

1396. ἔγχη, quod addit Aldus post ξυνῆψαν, omittunt MSS. Gregorius Nazianzen. T. II. p. 28. D. Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν, Ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας, (nota metricam boni Episcopi peritiam) Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασι, Συνῆπτον. Unde conjicit Valckenærius, hic lectum fuisse a Gregorio senarium, Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασι, et comparat Stat. Theb. XI. 530. *Por.*

Ξυνῆψαν, ἀφρῷ etc] In τῷ ξυνῆψαν subintelligitur ἔγχη, vel πόλεμον, quorum prius in textum irrepsit, sed nunc rejeci-

Ἧισσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
Ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην.
Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι,
Λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων.

Impetum autem faciebant hastis; sed sedebant sub clypeis rotundis,
Ut ferrum excideret frustra.
Si vero alter oculum *alterius* eminentem supra clypeum vidisset,
Vibrabat hastam versus os, volens occupare,

P. κύκλῳ, ἵνα αὐτὸν ὑπερπηδῆσαν τὸ δόρυ, καὶ ὀλισθῆσαν τῷ κύκλῳ τῆς ἀσπίδος, μάταιον, καὶ ἀνεπίτευκτον, γένηται. εἰ δὲ ὁ ἕτερος τὸ ὄμμα τῆς περιφερείας ὑπερσχὼν ἠβουλήθη θεάσασθαι, ὁ ἕτερος τὴν λόγχην ἐκίνει, ὥστε τοῦτον πλῆξαι τῷ στόματι. ἀλλ' εὖ προση-

S. γούμενοι μετὰ λαμπάδων, ἃς ἀφιέντες, εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρουν ἀκινδύνως. ἅμα δὲ τῷ ῥιφῆναι τὰς λαμπάδας συνέβαλον τὴν μάχην αἱ στρατιαί. διεσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ Ἄρεος, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο, ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων διόλου στρατευμάτων· οὐδὲ πυρφόροι ἐσώθησαν. Cod. D. 1395. Ἀγρίαν] Τῷ ἀγρίῳ ἐναντίον τὸ ἥμερον. 1396. Συνῆψαν, ἀφρῷ] Λείπει ὁ γάρ. καὶ ἄλλως. συνῆψαν μάχην ὡς κάπροι τὰς γενειάδας ἀφρῷ διάβροχοι, καὶ τὴν ἀγρίαν γένυν θήγοντες· ἐπὶ γὰρ τῶν κάπρων ἀμφότερα ληπτέον, τό τε θήγοντες, καὶ τὸ διάβροχοι γενειάδας, 1397. Ἧισσον δὲ λόγχαις] Ἀντὶ τοῦ ὥρμων, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω. 1399. Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν] Εἰ δὲ ἴδῃ ὁ ἕτερος τὸ πρόσωπον τοῦ ἄλλου ὑπεράνω τῆς ἀσπίδος, ἐκίνει τὴν λόγχην. ὄμμα δὲ φησὶν ἀπὸ μέρους τὸ πρόσωπον. "Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν] Εἰ ἴδοι ἕτερος, εἰ αἰσθηθείη τοῦ ἑτέρου τὸ ὄμμα ὑπερα-

mus. vid. *Guil. Canteri* Novar. Lect. l. 4. c. 1. Alii τὸ ἀφρῷ rejiciunt, ἔγχη retinentes, (ut *Duportus* etc.) haud æque bene. Nam συνάπτω simpliciter ponitur, pro πόλεμον, vel ἔγχη, συναπτω; διάβροχοι autem sine τὸ ἀφρῷ non æque intelligitur. Ita quoque MS. aperte legit; ut nos. De apris dentes acuentibus vide notam præcedentem; de spuma, quod sint, ut hic poëta noster, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας, nos inter cætera ita olim ex veterum sententia in *Franciados* nostræ l. 5. v. 705.

Qualis torvus aper, montis convallibus alti,
Cumque canum juvenumque sonum primo auribus hausit,
Se parat, exsertosque horrendo murmure dentes
Exacuit: Tum spuma natans fera proluit ora;
Igne micant oculi; crudescunt hispida colla;
Setosaque riget silva implacabile dorsum.
Barnes.

Ed. Ald. ξυνῆψαν ἔγχη. Sed ἔγχη omittunt omnes MSS. *Musg.*

ἔγχη e v. 1208. repetitum est. Jam Grot. ante Barn. sustulerat. Imitatur hæc Gregor. Naz. carm. de vita sua p. 28. D.

Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν,
Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν,
Συνῆπτον.

Versus Λοξὸν β. ἐ. τ. ὄ. hic non indignus esset Euripide, videri quoque posset eum legisse Statius Th. 11, 530.—Sæpe aprorum oculi igne micantes commemorantur. *Valck.*

1397. Reisk. conjecit Νύσσον δὲ λόγχαις. *Beck.*

1398. ἐξολισθαίνοι omnes edd. et MSS. Formam, quæ sola antiquis in usu fuisse videtur, reposui. Sophocles apud Suidam v. ὡς· Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει. Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. p. 769. B. Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον. Priorem locum attulit Dawesius. Quin etiam in oratione soluta et apud scriptores non adeo vetustos hæc forma non raro occurrit, ut apud Plutarch. T. II. p. 405. F. ὠλίσθανεν. Eandem ex MSS. restituit Perizonius Æliano XII. 46. In Pausania VI. 14. p. 487. ut et in Suida v. Μίλων, editur ὀλισθαίνουσι, sed ὀλισθάνουσι Scholiastes ad Aristoph. Ran. 55. Mirum igitur ἀπολισθάνει displicuisse Hemsterhusio in Luciano Dial. Mar. XV. 2. p. 326. In Aristophanis Pac. 1165. metrum postulat οἰδάνοντα pro οἰδαίνοντα. *Por.*

1399. Expressit Theocr. 22, 187. s. *Valck.*

Ἀλλ᾽ εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
Ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
Πλέων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ᾽ ἱδρὼς,
Ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον
Ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος

Sed scite admovebant clypeorum foraminibus
Oculos, ut esset ociosa hasta.
Plus vero spectantibus stillabat sudoris,
Quam agentibus, propter metum amicorum.
Eteocles autem, pede subjectum saxum
Vestigio transferens, membrum extra clypeum

P. γον τῷ κόσμῳ τῆς ἴτυος τῶν ἀσπίδων, ἤγουν ἔσω τῶν ἀσπίδων ὀφθαλμὸν, πλείων δὲ ἱδρὼς ἐστάλαξε τοῖς ὁρῶσι, διὰ τὸν φόβον τῶν φίλων, ἢ τοῖς ἀγωνιζομένοις. Ἐτεοκλέης δὲ διὰ τοῦ ποδὸς μετακινῶν πέτρον, ὑποκάτω τοῦ ἴχνους, ἤγουν τοῦ ποδὸς, αὐτὸν τὸν πόδα ἐκτὸς ἀσ-

S. "νατεῖναν τῆς περιφερείας τοῦ ὅπλου, ἐν τῷ κατασκοπεῖν ἐκεῖνον ἀνατείναντα καὶ ἀκοντίζοντα, εὐθέως ἠκόντιζε κατ᾽ αὐτοῦ, βουλόμενος * περὶ ἐκεῖνον αἰσθηθέντα τῆς βολῆς καταδοῦναι προλαβεῖν κατὰ τοῦ στόματος τρώσας καιρίαν ποιήσασθαι τὴν βολὴν, κατὰ τοῦ στόματος ἀκοντίσας, εἴπου καὶ ὑπεισέλθοι, ἢ διέλθοι, τὸ στόμα αὐτοῦ τὸ δόρυ." 1401. "Ἀλλ᾽ εὖ προσῆγον] Διὰ τί φησὶν, ἅμα, καὶ ἐθεώρουν ἀλλήλους, καὶ ἐξέκλινον, τὰ δόρατα ἐγκρύπτοντες ταῖς ἀσπίσι." Ἀσπίδων κεγχρώμασιν] Κεγχρώμασι, ταῖς ὀπαῖς, ταῖς ἐοικυίαις κέγχρῳ ἐν τέλει. ὑποκάτω γὰρ τῆς ἀσπίδος εὐρεῖαι οὖσαι εἰς στενὸν ἔληγον ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, ἵνα οἱ φέροντες τὰς ἀσπίδας αὐτοὶ μὲν (δι᾽) ἐκείνων τοὺς ἀντιπάλους ὁρῷεν, μὴ ὁρῷντο (δὲ) ὑπ᾽ αὐτῶν. Κεγχρώμασι] Κέγχρον καλοῦσι τὸν περὶ τὴν ἴτυν τῆς ἀσπίδος κόσμον· μικροὶ δὲ ἧλοι εἰσὶν, οἳ ἐκ χρυσοῦ γίνονται. τινὲς δὲ μικρὰς ὀπὰς περὶ τὴν ἴτυν, δι᾽ ὧν ἐθεῶντο τοὺς ἐναντίους. 1402. Ἀργὸν] Ὡς μὴ δύνασθαι τρῶσαι. 1404. Ὀῤῥωδίαν] Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς, ἥτις δεδοικυῖα σείει τὴν οὐρὰν αὐτῆς. 1405. Ἐτεοκλέης δὲ κ. τ. λ.] Ἐν γὰρ τῷ πεδίῳ, ἐν ᾧ ἐμονομάχουν, πεφυκότος πέτρου, καὶ ἐμποδίζοντος Ἐτεοκλέα, τοῦτον

* Περὶ ἐκεῖνον] Scrib. πρὶν ἐκεῖνον, et mox leg. μεταδοῦναι. *Valck.*

1401. κερχνώμασιν Hesychius, probante Valckenærio; et sic edidit Brunckius; sed alteram quoque formam agnoscit Hesychius. *Por.*

κεγχρώμασι D. Brunck. obsecutus Valckenærio rescripsit κερχνώμασιν. *Beck.*

Duplex fuit hic in libris vett. lectio, κεγχρώμασι et κερχνώμασι, utraque e lexico tragico in Hesych. recepta. Hes. Κερχνώμασι· τραχύσμασι, κυκλώμασι, σιαλισμοῖς· καλοῦσι δὲ καὶ τὸν περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμον. Idem: Κεγχρώμασι· ταῖς περιφερείαις. Recentior et emollita pronunciatio fuit κέγχρωμα, vetus et Euripidea κέρχνωμα. *Valck.*

1402. γίγνεσθαι C. D. Flor. Bodleiani. *Por.*

γίγνεσθαι D. ut ed. Br. *Beck.*

γίγνεσθαι] Ita MSS. Bodl. et Flor. Ed. Ald. γίνεσθαι. *Musg.*

γίγνεσθαι esse veterem scripturam docet Latinum *gigno*. Obsoleta activi forma fuit γίνω, hinc γιγένω, γίγνω, γίγνομαι. *Valck.*

1403. πλέων pro πλείων edidi. Pro ἐστάλαξ᾽ multi codices ἐστάλασσ᾽. *Por.*

ἐστάλασσ᾽ D. atque sic ed. Br. *Beck.*

ἐστάλασσ᾽] Ita MSS. Bodl. Cantabr. et unus Leid. Ed. Ald. ἐστάλαξ᾽. *Musg.*

In Leid. 1. et Flor. ἐστάλαξ᾽ — Respicit huc Ennius Annal. 1.: *Sic exspectabat populus atque ore timebat rebus, utrei magnei victoria sit data regnei.* *Valck.*

1401. τοῖς D. *Beck.*

Τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
Πληγὴν σιδήρωι παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,
Κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
Κἀν τῶιδε μόχθωι γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
Ὁ πρόσθε τρωθεὶς, στέρνα Πολυνείκους βίαι

Ponit, Polynices vero occurrit hasta,
Plagam ferro traditam conspicatus,
Tibiamque transegit Argiva hasta.
Totus autem exercitus Græcus exclamavit.
Et in hoc labore nudum humerum videns
Prius vulneratus, per pectus Polynicis vi

P. πίδος ἐποίησε. Πολυνείκης δὲ πληγὴν ἐναντίαν ἤγαγε διὰ τοῦ δόρατος, πόδα πληγῆναι δυνάμενον, τῇ [αἰχμῇ παραδοθέντα, ἰδὼν, καὶ ἐκ τούτου, ὑπὸ τοῦ μόχθου γυμνὸν τῆς ἀσπίδος τὸν ὦμον τοῦ Πολυνείκους θεασάμενος, ὁ πρόσθεν τρωθεὶς Ἐτεοκλῆς εἰς τὰ στέρνα τοῦ

S. βουλόμενος ἐκβαλεῖν, ἐπειρᾶτο διὰ τοῦ ποδὸς κινῶν· ὅθεν καὶ λαθὼν ἐξήγαγε τῆς ἀσπίδος τὸν πόδα, ὃν ἰδὼν εὐθὺς Πολυνείκης ἔτρωσεν. Μεταψαίρων] Μετακινῶν, μεταστρέφων τῷ ποδὶ κατὰ τὸ λεληθὸς, οἱονεὶ παρασύρων. ἀπὸ τοῦ ψῶ, οὗ παράγωγόν ἐστι τὸ ψαύω, καὶ οἱ ναῦται ψαίρειν φασὶ τὸ ἄρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ἄνεμος πνέῃ, ἀλλὰ μόνον ψαύῃ. 1406. Ἴχνους ὑπόδρομον] * Μεταφορικῶς τὸ ἴχνος. ὑπόδρομον δὲ, ἔξω ὑποδεδραμηκός. 1408. Πληγὴν σιδήρῳ] Τόπον δυνατὸν πληγῆναι. Εἰσιδὼν] Ἰδὼν τὸν πόδα πρὸς τὸ πλήσσεσθαι ἐπιτήδειον, ὅ ἐστι ηὐτρεπισμένον τὸ σκέλος πρὸς τὸ τρωθῆναι ἰδών. 1410. Ἐπηλάλαξεν] Ἤχησεν. 1411. Μόχθῳ] Ἐν δὲ τῷδε τῷ μόχθῳ, τῇ τοῦ ἔργου περιχαρείᾳ καὶ διατριβῇ. ἢ ἐν τῷδε τῷ μόχθῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ συμβάσῃ αὐτῷ πληγῇ, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὀδύνῃ, γυμνὸν τὸν ὦμον ἐκείνου ἰδών· ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ τὰ στέρνα νοεῖ γυμνούμενα. 1412. "Ὁ πρόσθε "τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ] Τῇ βίᾳ τοῦ Πολυνείκους, ἀντὶ τοῦ, † ὑπὲρ τῆς βίας τοῦ

* Pro μεταφορ. In Aug. περιφραστικῶς; neutrum se intelligere dicit Valck., potuisse tamen περιφραστικῶς scribi ab eo, qui ἴχνους κῶλον conjungenda censuerit. *Beck.*

† Ἀντὶ τοῦ, ὑπερ] Legendum ὑπὸ, monente Valck. *Beck.*

1405. μεταψαύων Grot. *Por.*

Grot. edidit μεταψαύων, sed hoc et vulgatæ interpretamentum, μεταψαίρων, legitur etiam in codd. Leidd., in Flor. est μεταψήρων πέπλον. Hes. μεταψαίρων· μεταφέρων. Similiter ap. Æsch. Prom. V. 394. ψαύειν et ψαίρειν permutata sunt. *Radendi* propria verborum ψάω, ψαύω et ψαίρω potestas fuit Valcken. Cæterum totam hanc hasta pugnam committendi rationem illustravit Abresch. Dil. Th. p. 548. *Beck.*

1406. Gl. cod. D. ὑποκάτω τοῦ ἴχνους ἤγουν τοῦ ποδὸς αὐτοῦ φερομένου. et ad κῶλον adscriptum τὸν πόδα. *Beck.*

1407. ἀπήντησεν] Gl. Cod. D. πληγὴν ἐναντίαν ἤγαγε διὰ τοῦ δορός. *Beck.*

1408. Battier. Mus. Helv. P. XIX. p. 376. hunc versum transponi volebat post 1410. non assentiente V. *Beck.*

1409. κνήμης τε Cant. M. Baroc. 1. Scal. lib. P. κνήμην δὲ Ald. *Por.*

κνήμην] Bodl. unus et Lib. P. κνήμης. Idem Liber τὲ suppeditavit pro δέ. *Musg.*

1410. ἐπηλάλαξε Schol. male. *Por.*

Ald. ἀνηλάλαζε, sed Bas. 2. jam recepit ἀνηλάλαξε. Lectio, quam e Schol. produxit Barn. ἐπηλάλαζε, vana est; neque enim huic loco congruit *acclamandi* notio. Valcken. Contra hoc Valck. præceptum alii disputant. v. Klotz. ad Tyrt. p. 119. *Beck.*

1412. πρόσθεν D. *Beck.*

Διῆκε λόγχῃ, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
Εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν
Χωρεῖ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
Μέσον τ' ἄκοντ' ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἄρης

Transegit hastam, et reddidit voluptatem
Cadmi civibus: sed fregit summam hastam.
Veniens autem ad inopiam hastæ, in crus retro
Cedit, et correptum jecit marmoreum saxum,
Et contudit medium telum. Jam vero Mars æqualis

P. Πολυνείκους ἔπεμψε σύν βίᾳ τὴν λόγχην, καὶ ἔδωκεν ἡδονὴν τοῖς οἰκοῦσι τὴν τοῦ Κάδμου πόλιν, ἤγουν, τοῖς Θηβαίοις. τὸ ἑαυτοῦ δὲ δόρυ ἀπέκλασεν, τῇ σφοδρᾷ ῥύμῃ τρώσας. ἐλθὼν δὲ εἰς ἀπορίαν δορὸς, ἐπὶ πόδα πάλιν ἀναχωρεῖ· λαβὼν δὲ ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον, κατὰ τὸ μέσον δὲ τὸν κόντον ἔθραυσεν. ἐξ ἴσου μέτρου δὲ ἦν ὁ πόλεμος, ἀμφοτέρων ἀπεστερημένων τὰς

S. "Πολυνείκους τρωθείς. Διῆκε τὴν λόγχην τὰ στέρνα, ἀντὶ τοῦ, τῶν στέρνων· ἢ εἰς· ἵν' ᾖ "εἰς τὰ στέρνα." 1413. Λόγχην] Λόγχην νῦν τὸ ξίφος, σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς τραγικοῖς. 1414. Ἀπὸ δ' ἔθραυσ'] Εἰς τὰ στήθη βιαίως τὸ δόρυ καθῆκεν, ἀπεκλάσθη δὲ τὸ δόρυ, μὴ δυνηθὲν περάσαι τὸν θώρακα. 1415. "Ἐπὶ σκέλος πάλιν] Τουτέστιν εἰς τοὐπίσω πάλιν "τὸ σκέλος ἀνῆκε, καὶ ὑπανεχώρει. τὸ δὲ πάλιν, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω, χωρεῖν. ἐπὶ σκέλος "λέγω τὸ ὀπίσω χωρεῖν, μὴ δέντα τοῖς πολεμίοις τὰ νῶτα. Ὅμοιον τὸ, ——— Ὀλίγον "γόνυ γουνὸς ἀμείβων. Il. λ. 546. τοῦτο δὲ ἐν ταῖς ναυμαχίαις Πρύμναν κρούεσθαι φασὶν οἱ "συγγραφεῖς." Ἐπὶ σκέλος πάλιν Χωρεῖ·] Παρὰ πόδα βαίνει, ἀντὶ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖ, ἐπὶ πόδα δὲ ἀναχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τοὐπίσω ἀνατρέχει. 1416. Μάρμαρον πέτρον] Εἶδος λίθου τὸ μάρμαρον, εἰπὼν οὖν πέτρον τὸ γένος, ἀποδίδωσι καὶ τὸ εἶδος, μάρμαρον. 1417.

1413. λόγχην vulgo, quod defendi potest, et ad vulgatam lectionem 1099. (1108.) defendendam attulit Valckenærius. Sed facillime poterat iota adscriptum in ν mutari. *Por.*

διῆκε. i. e. *voluit, conatus est trajicere*, ut recte Valckenærius; qui hunc verborum usum illustrat. *Musg.*

1415. ὡς δ' Aldus et codices quidam, sed pauci. Non usurpatur ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis. Primum hujus Atticismi exemplum apud Homerum exstat Od. P. 218. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. *Por.*

Ὡς δ' ἄπορον] *Duportus* legit ἐς δ' ἄπορον, parum memor, quod ipsum ὡς pro ἐς ponatur, sic *Hecub.* v. 979. Καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρυφίως ἐζήτει μολεῖν. Sic *Aristoph.* Plut. Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν. Vid. quæ nos ad *Hippolyt.* v. 1293. et *Iphig.* Taur. v. 336. *Suppl.* v. 518. Ita *Homer.* Odyss. ρ'. v. 218. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Ita *Xenoph.* συνεληλύθασιν ὡς ἐμέ etc. Non tamen hic multum repugnamus, quum in MS. videamus Εἰς δ' ἄπορον. *Barnes.*

Leid. 1. ὡς δ' ἄπορον. Flor. ὥς γ' ἄπορον. ὡς quarto casui junctum nuspiam ap. Eurip. sic occurrit, ut hic, præterquam tribus locis, Hipp. 1293. Iph. Taur. 336. Bacch. 1289. sed omnibus illis locis poni debet εἰς. ὡς tragici atque comici pro εἰς adhibuerunt tantum ἐπὶ τῶν ἐμψύχων, urbium regionumve nominibus rarissime junxerunt. Valck. Reisk. corrigit: Ὃς δ' ἄπορον, *hic vero* (Polynices) *veniens in defectum hastæ.*

πάλιν in codd. Leidd. accentu destituitur, quasi cum χωρεῖ unum verbum efficiat. πάλιν sæpe verbo χωρεῖν additum legitur.

εἰς δ' ἄπορον D. Et mox δωρός. *Beck.*

Εἰς] Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. ὡς. *Musg.*

1416. Pro ἀφῆκε D. ἀφῆ. *Beck.*

1417. μέσον δ' Ald. et multi MSS. sed quod conjecit Valckenærius, μέσον τ' habet D. *Por.*

Ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν.
Ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων,
Εἰς ταυτὸν ἧκον, ξυμβαλόντε δ' ἀσπίδας,
Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν

Erat, amborum manibus privatis hasta.
Postea vero, manubria corripientes gladiorum,
Congressi sunt cominus ; committentes autem clypeos
Habebant magnum pugnæ tumultum se invicem circumeuntes.
Et forte reputans Eteocles Thessalicum

P. χεῖρας τοῦ δόρατος, * ἀπὸ τούτου δὲ, ἁρπάσαντες τὰς κώπας τῶν φασγάνων, συνῆλθον, ἐγγὺς ἀλλήλων ἦλθον. συμβαλόντες δὲ τὰς ἀσπίδας, καὶ ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ βάντες, καὶ στάντες, πολλὴν ταραχὴν ἐποίουν πρὸς ἑαυτοὺς ὡρμηκότες. καὶ κατά τινα τρόπον εἰς νοῦν στρέψας Ἐτεοκλῆς, μηχανὴν εἰσήγαγε τῇ μάχῃ, ἣν ἂν Θετταλὸς ἐπεννόησεν, (ἀφ ὧν

S. Ἐξ ἴσου δ' Ἄρης] Ἀγωγὸν τοῖς ἀκροαταῖς, τὸ ἴσον ἀπονεῖμαι τῆς τύχης ἑκατέρῳ τῶν ἀγωνιζομένων. 1418. Κάμακος] Λόγχης. καταχρηστικῶς τοῦτο· κάμαξ γὰρ εἶδος ἀκοντίου. Ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν] Ἀμφοτέρων ἀπεστερημένων κατὰ τὴν χεῖρα. ὅμοιον τῷ, ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. 1421. Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης] Ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ βάντες καὶ στάντες πολλὴν ταραχὴν ἐκίνουν πρὸς ἑαυτοὺς ὁρμηθέντες ἐγγὺς ἀλλήλων. 1422. "Θεσσαλὸν σόφισμα] Λέγεται, ὅταν ποιῇ τις ἑαυτὸν εἶναι ἀσθενῆ, ὄντα ἴσχυρον, ἢ ὄντα πλούσιον, καὶ ποιῇ ἑαυτὸν πτωχόν." Τὸ Θεσσαλὸν] Παροιμία, Τὸ Θεσσαλὸν σόφισμα·

* In Cod. D. paullo aliter : *μετὰ τοῦτο τὰς λαβὰς τῶν φασγάνων τάχιστα λαβόντες, ἀντὶ τοῦ τὰ φάσγανα ταχέως.* *Beck.*

Valck. mavult Μέσον τ', et expressa hæc monet ex Hom. Il. *η*. 264.

μέσον τ' D. Et mox ἐξίσου. *Beck.*

1418. χεῖρ' ἀποστερημένοις Ald. et quidam codices. χεῖρ᾽ ἐστερημένοις Cant. ἀποστερημένοιν D. ἀποστερημένων Flor. ἀπεστερημένοιν edidit Barnesius ex C. idemque habent L. Leidenses, et Scholiastes. *Por.*

Κάμακος] i. e. Κοντοῦ, vel λόγχης : ita *Hecub.* v. 1137. Ἄλλαι δὲ κάμακα Θρῃκίαν ὁρώμεναι etc. MS. autem legit ἀπεστερημένοιν rectius, quam ἀπεστερημένοις, quod prius obtinebat. *Barnes.*

ἀποστερημένοιν D. *Beck.*

ἀπεστερημένοιν] Ita MSS. Cantab. et Leid. Ed. Ald. ἀποστερημένοις. *Musg.*

In Flor. ἀποστερημένων. *Valck.*

1419. ἐνθένδε Valckenærius pro ἔνθεν δέ. Mox ἁρπάσαντες Ald. cum plurimis MSS. etiam συμβαλόντες Cant. R. Præterquam vero quod dualis plurali præstat, alia ratio est, quam indicavi ad Hec. 347. Sophocl. Philoct. 533. ἴωμεν ἤδη, προσκύσαντες τὴν ἔσω Ἄοικον εἰσοίκησιν. Eurip. Ion. 22. φρουρὼ παραζεύξασα φύλακας σώματος. Lege προσκύσαντε et φύλακε. *Por.*

Valck. scribi jubet Ἐνθένδε—similiter Theocr. 22. 190. Præiverat Homerus Il. *η*. 273.

Ἐνθέδε D. ἁρπάσαντες et ξυμβαλόντες membr. ἁρπάσαντες etiam D. *Beck.*

ἁρπάσαντε] Ita MSS. quinque. Ed. Ald. ἁρπάσαντες. *Musg.*

1420. Εἰς ταυτὸν D.

1421. Eustath. ad Il. 2. p. 508, 51. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, πόνος ἀμφιβέβηκεν, ἤγουν κατέλαβε, περιῆλθεν· ὥστε οὐ πάντοτε ἡ λέξις τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν δηλοῖ, ὡς οὐδὲ—παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης· ἤγουν ἀμφοτέρωθεν βάντες ἀντιπάλων δίκην κατ' ἀλλήλων· Tamen ἀμφιβάντ' suspectum est Valckenario, quo diversissimam a vulgatis quærit sententiam, sed non declarat, quam.—Reisk. paullo ante emendat : Πολύν τ' ἀραγμὸν, *concrepitationem armorum.*

Εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίαι χθονός.
Ἀπαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,

Usurpavit commentum, ob ejus terræ consuetudinem.
Omittens enim præsentem laborem,

P. παροιμία, τὸ Θετταλικὸν σόφισμα) κλίσει, πλησιασμῷ πρὸς τὴν γῆν. ἀποστὰς γὰρ τοῦ

S. τάττεται δὲ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι καὶ ἀπατᾶν, ποικίλοι γὰρ τὰ ἤθη οἱ Θεσσαλοὶ, καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὴν γνώμην. διαδοθῆναι δὲ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν. * Διοτίμῳ τῷ Θεσσαλῷ κατιέναι μέλλοντι λόγιον ἐξέπεσεν, ἐπιτηρεῖν μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐναντίοι μεῖζον εὐξάμενοι. σπεύδων οὖν ἐκείνους ὑπερβαλέσθαι, καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο καταιβασίῳ Ἀπόλλωνι· κατελθὼν δ' εἰς θυσίαν ἀνθρώπους ἐλογίσατο μὴ πρέπειν θεῷ, μὴ δ' ἄλλως εὐαγὲς εἶναι, καὶ ὑπερέθετο. τοῦτο δὲ ἑκάστου ἔτους δρᾶν τοὺς Θεσσαλοὺς φασὶ, τὴν θυσίαν ὑπισχνουμένους. † ὁ οὖν Εὐριπίδης, ἐπὶ τῷ τὸν Πολυνείκην σοφισάμενον, τὸ Θεσσαλὸν παρέλαβε σόφισμα. λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοὺς ὁ Εὐριπίδης, "Πολλοὶ γάρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς." καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, "Ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν." καὶ ὁ Ῥήτωρ, Εἰσὶ τὰ τῶν Θετταλῶν ἄπιστα δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις. ὅτι δὲ

* Διοτίμῳ] Aliis hic homo dicitur Aratus. v. Valck. καθ' ἑκατ.] V. et M. restituerunt priscum καθ' ἑκατόμβης, quod, non intellectum Barnesio, significat *hominum hecatomben vovit.* Σοφισάμενον] Valck. corrigit, σοφίσασθαι Ἐτεοκλέα. Heath. cum Hardionio mavult σοφισαμένῳ. ibid. ἄπιστα Θεσσαλοῖς] Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 153. scribi volebat: Πολλοὶ γάρ εἰσιν (vel πάρεισιν, vel παρῆσαν), ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλῶν. In cod. Aug. est: ἄπιστοι Θετταλεῖς. Mox verba ἐν Ὀλυνθιακοῖς a Barn. adjecta omiserunt V. et M. Locus Olynth. I. p. 4. A. est, ubi verba paullo aliter leguntur. *Beck.*

† Ὁ οὖν Εὐριπίδης ἐπὶ τῷ τὸν Πολυνείκην etc.] Poëta loquitur de hoc commento ab *Eteocle* excogitato: Quare lapsus est *Scholiastes.* Bis autem poëta hic lapsus videtur, qui gladiis pugnare dicit, postquam fractos gladios dixisset, et loqui *Polynicem*, postquam utrosque functos dixisset. v. 1558. *Barnes.*

μάχη D. forte pro μάχῃ. Saltem ad εἰσήγαγε Sch. mox supplet τῇ μάχῃ. *Beck.*

1422. κεὖ πως Valckenærius, sed καὶ nunquam crasin facit cum εὖ, nisi in compositis. Eodem errore lapsus est Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 486. ubi in Sophoclis loco, στέργειν δὲ τἀμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Ubi corruptum verbum intactum reliquit, sanum καὶ in κεὖ corrupit. Utrumque errorem secutus est Brunckius fragm. inc. 28. Legendum τἀκπεσόντα ex Trincavello. Sed optime locum Hesychii mutilum in v. κυβευτὴν restituit Hemsterhusius, ubi misere se torquet Schowius, Auctarium consulere oblitus. Dum de crasibus loquimur non abs re fortasse erit monere, καὶ nunquam cum ἀεὶ crasin facere, quod cum ignorabat Piersonus, ad Mœrin. p. 105. in Pherecratis versu apud Harpocrat. v. βωμολόχος· Ἔπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα, dupliciter peccavit, legendo Κἀεὶ, primo ob causam, quam dixi; deinde, quia hujusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, ut πανταχοῦ ἀεὶ Hec. 839. Aristophan. Eq. 565. διαπαντὸς ἀεὶ Pac. 397. ἐνδελεχῶς ἀεὶ Menand. apud Ammon v. ἧς. *Por.*

Τὸ Θεσσαλὸν εἰσήγαγεν σόφισμα] De *Thessalorum* callida astutia vide *Scholiasten.* et *Rhes.* v. 701. *Barnes.*

1423. Valcken. conjicit Κεὖ πως—quia alibi εὖ πως junguntur. In fraudando jam exercitatus Eteocles instar Thessali dicitur hic *commodum* (εὖ πως) novam excogitasse fraudem, qua fratrem circumveniret. Quam morienti Polynici fraudem Euripides, eam Eteocli tribuit Statius Th. 11, 554. — Τὸ Θεσσαλῶν legit Erasm. Adag. Eustathius in Il. β. p. 251, 15. monet, ibi nonnullos Θεσσαλὸν σόφισμα explicare ἁπλῶς τὸ πανούργημα· καθὰ ἐμφαίνει καὶ Εὐριπίδης ἐν τῇ μονομαχίᾳ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. (Hes. Θετταλὸν σόφισμα· παροιμία ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγομένη καὶ μὴ εὐθυμαχούντων.)—Mox Schol.

Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,
Πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος.

Sinistrum quidem pedem retro refert,
Ante ventris recessui cavens :

P. συστάδην μάχεσθαι, τὸν ἀριστερὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀνέφερεν πόδα, τὰ κοῖλα τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς φυλάττων, προτείνας δὲ τὸν δεξιὸν πόδα, ἐνέβαλε τὸ ἔγχος διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ

S. καὶ φαρμακίδες εἰσὶν αἱ Θετταλαὶ, Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Νεφέλαις, "Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν." οὐχ ὡς τραφέντος δὲ τοῦ Ἐτεοκλέους ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλ' ὡς ἐν ξυντυχίᾳ αὐτοῦ πεποιηκότος σχῆμα Θετταλὸν, οὐχ ὡς Θετταλῶν οὕτω τιτρωσκόντων, ἀλλ' ὡς δι' ἀπάτης νικώντων. "Ἄλλως. Σόφισμα λέγει τὴν ἀπάτην, παρόσον οἱ Θετταλοὶ "παραδίδονται ποικίλοι τὰ ἤθη. λέγει οὖν, σοφίσματι καὶ ἀπάτῃ ἐχρήσατο ὁ Ἐτεοκλῆς· "ὑπονοήσας γὰρ τῆς συμπλοκῆς τὸν μὲν ἀριστερὸν πόδα εἰς τοὐπίσω ἀνάγει, καὶ πρόσω (τὰ "κοῖλα) τῆς γαστρὸς φυλάττων, τὸν δὲ δεξιὸν προβὰς καὶ ἐπικλίνας ἑαυτὸν, οὕτως ἔτρωσε "διαμπάξ." 1423. Ὁμιλίᾳ χθονὸς] Ὡς εἰ ἔλεγεν ἑταιρίᾳ καὶ ἔρωτι τῆς πατρίδος ὑπέμεινε σοφίσασθαι τὴν μάχην. ἤρα γὰρ πλέον τῆς πατρίδος, διὰ τὸ εἰθίσθαι ἄρχειν. τινὲς δὲ ὁμιλεῖν, ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖν. Ὅμηρος, "Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθών." Il. α. 269. καὶ, "Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ." Il. ε. 834. ὁμιλία οὖν ἀντὶ τοῦ συμμαχία, βοήθεια· τουτέστι συμμαχῶν τῇ πατρίδι, καὶ βοηθῶν ἐξεῦρε τὸ σόφισμα τοῦτο. 1424. Ἐξαλλαγεὶς] Ἀπαλλαγεὶς, ἀποστὰς τοῦ συστάδην μάχεσθαι. 1425. Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει] Τοῦτο φησὶν ὅτι, ἐάσας τὸ ἀντιπροσώπως μάχεσθαι, ὀπίσω ἤνεγκε τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἵνα πλάγιος * εὑρεθείη, καὶ μὴ ἀνθισταμένην ἔχων τὴν ἀσπίδα τοῦ Πολυνείκους, τὴν πλευρὰν αὐτὸν τρώσῃ. 1426. Πρόσω τὰ κοῖλα] Τὰ περὶ τὴν λαγόνα φυλάσσων.

* Εὑρεθείη] Aug. εὑρεθὴς, scribi potest εὑρεθεὶς, monente Valck. Vocem ultimam in Aug. sequebantur hæc : τουτέστι τὸ σόφισμα ἐναλλὰξ ὡς τοὺς πόδας τιθέμενοι καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰς τὸ ἔμπροσθεν φέρων, ὡς εἶναι πλάγιον καὶ μὴ βλάπτεσθαι τὰ κοῖλα τῆς γαστρὸς, ἐξ ἐναντίας ἱστάμενος, ὅ ἐστι πᾶσαν τὴν λαγόνα φυλάττον περὶ τὴν λεγόμενα : quæ emendatione egent. *Beck.*

Orest. 1086. ὁμιλίας χθονός. Hes. Ὁμιλίᾳ χθονὸς, ἀντὶ τοῦ φιλίᾳ, ἔρωτι, τῆς πατρίδος· καὶ ἀντὶ τοῦ πάλῃ. περὶ γὰρ τὴν πάλην ἐσπούδασαν οἱ Θηβαῖοι. Postrema huc spectant. Nam et aliis locis ὁμιλία χθονὸς legitur. Valck. Abresch. ad Æsch. T. II. p. 58. per ὁμιλίαν χθονὸς intelligit *consuetudinem fraudulentam* ; nam χθόνιος dici de homine fraudulento, et genitivum χθονὸς poni pro adject. ut Æschyl. Eum. 410. 1033. ὁμιλία χθονός. In Schol. Hardion. Hist. Acad. Paris. p. 219. legit σοφισαμένῳ, Reisk. in vers. germ. T. XI. p. 44. Add. mavult τῷ deleri, et ἐπὶ reddit *adversus.*

Εἰσήγαγε D. *Beck.*

ὁμιλίᾳ χθονὸς, *consuetudine terræ*, quod in eam fortasse ire consueverat, vel in ea tempus aliquod transegerat. Constat certe, auxilia ei e Thessalia submissa esse. Pausan. p. 289. l. 3. Ed. Sylb. *Musg.*

1424. ἀπαλλαγεὶς dedi ex J. pro ἐξαλλαγείς. *Por.*

1425. εἰς τοὔμπροσθεν Leid. pr. μεταφέρει M. R. Leid. sec. ἀναφέρει, ut Valckenærius edidit, multi codices. Sed cum Aldus, C. et L. ἀμφέρει retineant, non equidem obniterer, si quis id revocaret, et supra 304, legeret ἀμπέτασον πύλας. *Por.*

Leid. 1. εἰς τοὔμπροσθεν ἀναφέρει, Leid. 2. εἰς τοὔπισθε μεταφέρει. Valck. recepit εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρειν, et particularum εἰς τοὔπισθεν vim illustrat.

ἀναφέρει Br. edidit e membr. Ostendit tamen contra Valckenarium, hanc contractionem (ut ἀμβολὴ, ἀμπνέω, ἠνσχόμην etc.) in tragicis quoque occurrere. *Beck.*

Stratagema Eteoclis sic concipio. Fratres alter alterum in dextram circuire tentaverant ; πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον inquit Auctor v. 1421. Dum hoc fieret, Eteocles subito in lævam retrogradiens, fratris abdomen, quod antea denudatum esse ea parte animadverterat, ense confodit. Confer, citante Valckenærio, Theocrit. Idyll. 22. v. 197. Pro ἀμφέρει Lib. P. et quatuor MSS. ἀναφέρει. *Musg.*

1426. Miro errore D. πρόσωπα κοῖλα cum gl. τὰ ἔμπροσθεν τῆς γαστρός. *Beck.*

Προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλοῦ
Καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.
Ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας,
Ξὺν αἱματηραῖς σταγόσι Πολυνείκης πιτνεῖ.
Ὁ δ' ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
Ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
Τὸν νοῦν πρὸς αὑτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.

Protendens vero dextrum pedem, per umbilicum
Demisit ensem, egitque ad spinæ vertebras.
Simul autem flectens latera et ventrem, miser
Polynices cum sanguineis guttis cadit.
Hic vero tanquam vincens jam, et victor pugna,
Abjiciens gladium in terram, spoliabat eum,
Non habens mentem ad illud, sec illic *i. e. ad spolia,*

P. ἐνήρμοσε καὶ διεπέρασε μέχρι τοῦ σπονδύλου τῆς ῥάχεως. ἅμα δὲ κλίνας τὴν πλευρὰν καὶ τὴν γαστέρα σὺν σταλαγμοῖς αἱμάτων ἔπεσεν ὁ ἄθλιος Πολυνείκης. ὁ δὲ Ἐτεοκλῆς, ὡς νενικηκὼς τὴν μάχην, ῥίψας τὸ ξίφος εἰς γῆν, ἐλαφυραγώγει αὐτὸν, τὸν νοῦν πρὸς τὸν Πολυνείκην οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δὲ, πρὸς τὸ σκυλεύειν ἐκεῖνον, ὃ δὴ αὐτὸν ἀποτυχεῖν ἐποίησεν. ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ ὁ Πολυνείκης φυλάσσων τὸ ξίφος τὸ ἑαυτοῦ, ἐν σχετλίῳ ἀλγεινῷ

S. 1432. Ἐσκύλευε] Ἐσύλα, τὰ ὅπλα ἀφῄρει καὶ τὰ ἐνδύματα. 1433. Τὸν νοῦν πρὸς αὑτὸν] Πρὸς τὸν νεκρὸν, ἢ πρὸς ἑαυτόν. Ἐκεῖσε δὲ] Οὐ πρὸς τὸν νεκρὸν ἔχων τὸν νοῦν, ἀλλ' εἰς τὸ

1428. σπονδύλοις Grot. et codices quidam, minus Attice. *Por.*

Contra ap. Stat. Th. 11, 541. primus Polynices *ensem germani in pectore pressit.*—Leid. 2. et Grot. e Pariss. σπονδύλοις, sed amant veteres Attici litteras aspiratas. Valck. Heath. conferri jubet Hardionii ad h. l. dissertationem Hist. Acad. Paris. T. III. p. 217. s. qui monet, ἔγχος non hic esse *hastam, sed gladium.* Hæc explicatio ocasionem dedit litibus Fourmontii et Sallierii super loco Eurip. v. Hist. Ac. Paris. T. IV. p. 73—77. et Sallierius copiosius de auctoritate Grammaticorum et de vocab. ἔγχος egit ib. p. 82—92. cf. Hist. T. V. p. 119. s. (ed. Paris.) In his litibus multa temere dicta esse observavit Reisk. T. XI. p. 52. s. *Beck.*

1429. πλευρὰν codices non pauci. *Por.* πλευρὰν D. Mox ξὺν ed. Br. *Beck.*

1433. Laudat Tho. M. V. Ἐκεῖσε. Hic αὑτὸν in edd. antt. quod revocavit King. ut sit pro πρὸς ἑαυτὸν, sed Valck. dedit αὐτὸν, ut referatur ad Polynicem. In spoliis (Stat. Th. 11, 556.) quæque victoriam sequerentur, occupatus Eteocles oculis cernebat jacentem fratrem, sed animus aberat. Similia dicta e Græcis (in quibus etiam, νοῦν ἔχειν alicubi) et Lat. congessit Valck.

πρὸς αὑτὸν edidit Brunck. cum Ald. In D. et membr. est πρὸς αὐτὸν, quod et Valck. prætulit, ut sensus esset: τὸν νοῦν πρὸς τὸν ἀδελφὸν οὐκ ἔχων, ἀλλὰ πρὸς τὰ σκῦλα. Brunckio hic sensus argutior videtur; alter, qui ex αὐτὸν oritur, planior reique accommodatior. ἐσκύλευε v. 1432. Sch. cod. D. explicat, ἀφῄρει τὰ ἐνδύματα. *Beck.*

1436. Quæ de Polynice Euripides, Statius, hunc imitatus, prudentius transtulit in Eteoclem, T. 11, 554. 563. *Valck.*

1437. πρόσθεν D. *Beck.*

1438. λαβόντες M. ἀλλήλων Ald. sed ἀλλήλοιν Cant. Leid. pr. Barocc. unus. *Por.*

Pro ὀδὰξ, quod in Edd. erat, Valck. dedit ὀδάξ. Cod. Flor. male: Γαῖαν δ' ἔδαξον. Ordinem nativum Tragicus invertit, quia Homereum erat, Γαῖαν ὀδὰξ ἑλόντες. —Pro ἀλλήλων Valck. ex uno Leid. edidit ἀλλήλοιν.

Ὃ καί νιν ἔσφηλ᾽· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
Σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ᾽ εἰς ἧπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
Γαῖαν δ᾽ ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλοιν πέλας
Πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.
ΧΟ. Φεῦ, φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον στένω·

Quod et fefellit eum: adhuc enim exiguum quiddam spirans,
Servansque ensem in tristi casu,
Vix quidem, extendit tamen ensem in hepar
Eteoclis Polynices, qui prius lapsus erat.
Terram autem mordicus apprehendentes alter prope alterum,
Cadunt ambo, nec discreverunt victoriam.
Cho. Heu, heu, quantum gemo mala tua, Œdipe.

P. πτώματι, σὺν βίᾳ μὲν ἐξέτεινεν, ἐξέτεινε δὲ εἰς ἧπαρ Ἐτεοκλέους, ἤγουν φέρων τῇ ἐκάσει τῆς χειρὸς ὤθησεν, ὁ πρότερον πεσὼν Πολυνείκης. γαῖαν δὲ μετὰ τῶν ὀδόντων λαβόντες, πλησίον ἀλλήλων ἔπεσον ἄμφω, καὶ οὐ διέκριναν, ἐχώρισαν τὴν νίκην. φεῦ, φεῦ, ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν Οἰδίπου ὅσον καὶ μέγα στενάζω, τὰς σὰς δὲ κατάρας ἔοικεν ἐκπληρώσειν ὁ θεός. ———

S. σκυλεύειν τὸν Πολυνείκην, ᾤετο γὰρ αὐτὸν εἶναι νεκρόν. 1439. Κοὐ διώρισαν] Οὐκ ἐχώρισαν τὴν ἀρχήν· ἢ οὐκ ἐσαφήνισαν τὴν νίκην. 1440. Χο. Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν] Τινὲς Κρέων·

ἀλλήλοιν Br. cum Valck. In D. et membr. ἀλλήλων. *Beck.*

1439. διώρησαν D. sed ι super η scripto. *Beck.*

1440. Hunc versum Choro, sequentem Creonti tribuit Aldus, sed utrumque Choro MSS. nonnulli. Οἰδίπου σὸς ὢν Ald. Οἰδίπου ὅσον Grot. et sic MSS. quidam. Alii Οἰδίπου γ᾽ ὅσον, sed recte Οἰδίπους ὅσον K. Leid. sec. *Por.*

Φεῦ, φεῦ] *Creontis* verba hic dubio procul initium habent, aut is nihil hic omnino loquitur: nullo enim alio modo σὰς ἀρὰς intelligi potest, quam si referas ad τὸ Οἰδίπου, quare vel Χο. tantum retinendum, et Κρε. delendum; vel certe Χο. deleo, et Κρε. sursum tollo; quin *Scholiastes* fatetur, id nonnullis visum; et ita in aliquibus exemplaribus manu notatis reperi; tum vero textus ab *Scholiaste* (quod facit *Canterus*) l. 4. c. 19. non est emendandus; sed e contra; et σὸς ὢν legendum utrobique: quia *Creon* erat *Œdipo* necessarius. Nec tamen ullo modo dissimulandum, quod MS. C. C. C. legat Οἰδίπου γ᾽ ὅσον, et hos duos versus *Choro* tribuat; hinc duplex illa in margine notatio Χο. ἢ Κρε. *Barnes.*

1440. s. Lamentatio hæc mulieres quidem decet, sed non Creontem, animo jam agitantem, quæ postea manifestavit v. 1600. Quia legebatur σὸς ὢν, putarunt, hæc Creonti tribuenda esse. ὦ Οἰδίπους sæpe pro Vocat. legitur. Valck. monet, in mentem etiam venire posse legendum φεῦ, φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπου τὸ σὸν στένω. τὸ σὸν sunt *vices tuæ, tua sors*, sed huic conjecturæ obesse v. 1441. in quo idem ab initio etiam legi jubet: Τὰς σὰς ἀράς γ᾽ —

Hos duo versus choro tribuunt D. membr. et ed. Br. In priori versu D. Οἰδίπου γ᾽ ὅσον στένω. Membr. Οἰδίπους ὅσον στένω, et sic Br. cum ed. Ald. *Beck.*

Hunc versum Choro tribuit Aldina, proximum Creonti. Utriusque nomen delent Exc. Put. Optime Valckenærius ex uno Leidensium et Cantabrigiensi et hunc et sequentem Choro adjudicat. Idem Leidensis Οἰδίπους, ὅσον στένω pro Οἰδίπου σὸς ὢν στένω subministravit. Alter Leidensium cum Cantabrigiensi Οἰδίπου γ᾽

Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.
ΑΓ. Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
Ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,
Ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπιτνεῖ.
Τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς,
Ὤιμωξεν· ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
Πάρειμι· προσπιτνοῦσα δ' ἐν μέρει τέκνα,
Ἔκλα', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον

Tuas autem execrationes videtur impleturus esse Deus.
Nun. Audi nunc etiam, quæ præter hæc acciderunt mala.
Quando filii lapsi relinquebant jam vitam,
Tunc mater misera accedit.
Videns autem vulneratos letali cæde,
Ejulavit: o filii, tarda auxiliatrix
Adsum. Advoluta autem per vices, filios
Deplorabat, et lugebat magnum laborem suorum uberum,

S. ἕνεκεν τῶν σῶν κακῶν Οἰδίπου. 1446. Βοηδρόμος] Ὁ μετὰ βοῆς καὶ ἑτέρους προκαλούμενος εἰς βοήθειαν· ἢ ὁ ἐν τῇ βοῇ, ἤγουν ἐν τῷ πολέμῳ, τρέχων. "Ὑστέρα βοηδρόμος Πάρειμι] "Τελευταία βοηθὸς παραγέγονα· ἡ γὰρ ἔξοδος αὕτη γέγονεν οὐκ εἰς διάλυσιν μάχης, ἀλλ' "εἰς θέαν τῆς τελευτῆς." 1447. Προσπιτνοῦσα δ' ἐν μ. τ. Ε.] Προσπίπτουσα καὶ ἀνακλαίουσα τὰ τέκνα ἑκάτερον ἀνὰ μέρος. 1448. Τὸν πολὺν μαστῶν πόνον] Ὃν οἱ μαστοὶ αὐτῆς ἐπόνησαν ἀνατρέφοντες. 1449. Ἀδελφή θ'] Καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἀντιγόνη ἡ παρασπίζουσα ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἡ συνοῦσα, στένουσα ἀνεκάλει δηλονότι αὐτοὺς ἑκάτερον ἀνὰ μέρος. Ἡ

ὅσον στένω. Lib. Put. Οἰδίπου, ὅσον στένω. *Musg.*

1441. ἐκπλήσειν Ald. Grot. et MSS. pauci. *Por.*

Τὰς σὰς δ' ἀρὰς] Prior syllaba τοῦ ἀρὰς fere semper longa esse solet; semel tamen, ut et hic, brevem me invenisse memini, ut *Hom.* Odyss. ρ. v. 538, Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Et ter apud *Hesiodum*, ut *Theogon.* v. 657. Ἀλκτὴρ δ' Ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο. Idem in *Scuto Herc.* v. 29. et v. 128. *Euripides* supra v. 777. Ἡμᾶς δ' ἀραῖσιν, ἢν τύχῃ, κατακτενεῖ. et v. 890. Ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀράς. et v. 1382. Βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἧκε Πολυνείκης ἀράς. Ita quoque *Æschylus* Choëphor. v. 143. et v. 144. Ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀρᾶς, Κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν. et v. 690. Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρά. *Barnes.*

ἐκπλῆσαι D. cum gl. εἰς τέλος ἀγαγεῖν. Sic et Br. edidit. *Beck.*

ἐκπλῆσαι] Ita MSS. complures. Ed. Ald. ἐκπλήσειν. *Musg.*

1442. δή νυν Br. ed. *Beck.*

1443. ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην βίον Ald. ὡς γὰρ pro ἐπεὶ Flor. J. Leid. pr. πεσόντε τέκν' Flor. πεσόντε παῖδ' J. Laud. Leid. pr. ἐλειπέτην multi. *Por.*

Olim etiam fuit ἐλιπέτην, sed id mutavit jam Barn. Cod. Flor. Ὡς γὰρ πεσόντε τέκν' ἐλειπέτην βίον, unde patet alterius lectionis origo. ὡς significat, *simulac, interea dum.* v. Valck.

Brunck. rescripsit: ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον contra Codd. quod vulgaris verborum lectio et structura parum sit concinna. *Beck.*

ὡς γὰρ] Ita Leid. unus, unusque itidem Voss. Ed. Ald. ἐπεί.

πεσόντε παῖδ'] Ita Bodl. unus, et, quem novissime citavi, Leidens. Ed. Ald. τέκνω πεσόντε. *Musg.*

1445. καιρίους Ald. καιρίας Cant. pro v. 1. Leid. pr. M. R. Scal. quod cum Valckenærio prætuli. Ejusdem ex sententia versum, qui præcedebat,

σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδὸς,

ejeci. *Por.*

Στένουσ᾽, ἀδελφή θ᾽ ἡ παρασπίζουσ᾽ ὁμοῦ·
Ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
Προδόντ᾽ ἀδελφὼ φιλτάτω. στέρνων δ᾽ ἄπο
Φύσημ᾽ ἀνεὶς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ
Ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα,
Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ᾽ ἄπο
Προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
Ὃς δ᾽ ἦν ἔτ᾽ ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην ἰδὼν,

Gemens, et soror *eorum* comes matris simul.
O nutricii senectutis matris, o mearum nuptiarum
Proditores fratres charissimi : ex pectore autem
Flatum emittens difficilem rex Eteocles,
Audivit matrem, et porrigens humidam manum,
Vocem quidem non edidit, sed ex oculis
Salutavit eam lacrymis, ut significaret amorem.
Qui vero adhuc spirabat, intuens sororem,

S. παρασπίζουσ᾽] Διϋπηρετουμένη, πλησιάζουσα. 1450. Ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς] Λείπει τὸ, ταῦτα λέγουσα. 1451. Στέρνων δ᾽ ἄπο] Ἀπὸ τῶν στέρνων δὲ στεναγμὸν ἀναπέμψας δυσκαρτέρητον, ὃν δυσκόλως ἄν τις ἤνεγκε μὴ δακρύσας, ἤκουσε τῆς μητρός. 1452. Ἀνεὶς] Ἀναπέμψας. Δύστλητον] Δυσέκπνευστον. 1453. Ὑγρὰν χέρα] Ὑγρὰν ὑπὸ τοῦ αἵματος. γράφεται καὶ λυγρὰν, ἤτοι χαλεπήν. 1454. Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν] Ἀφῆκε βέλος, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψε· φωνὴν δὲ ἀφῆκεν, ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκεν· μέλος δὲ ἀφῆκεν ἀπὸ κιθάρας, ἀντὶ τοῦ ἤχησεν. 1455. Ὥστε σημῆναι] Ὡς δηλῶν ὅτι ἀσπάζεσθαι τὴν μητέρα βούλεται. Ὥστε

Leid. 1. καιρίας σφαγὰς, sed vulgatum καίριους præfert Valck. ob morem Atticorum. Sæpius tamen dicitur καιρία πληγὴ et καιρία simpliciter. *Beck.*

Σὺν παρθένοι τε κ. π. π. Insulsum hunc versum Br. delevit. *Beck.*

Lego :

σὺν παρθένῳ τέκει, προθυμίᾳ ποδός.

παρθένῳ τέκει, ut παρθένους ἀδελφὰς v. 624. *Musg.*

Ne lector oblivisceretur, matrem comite filia venisse, interpolator addendum putavit Σὺν παρθένῳ, et versum complevit ex Ion. 1123. spurius igitur est. *Valck.*

1446. ᾤμωξεν Br. scripsit. *Beck.*

1447. ἐν μέρη. D. Voluit forte ἀν μέρη. *Beck.*

1449. περασπίζουσ᾽ D. cum gl. συναναστένουσα. Mox μητρὸς Br. etiam 1453. 1458. 1466. *Beck.*

1452. Valck. e Leid. 1. legi vult Ἐτεοκλέης ἄναξ. *Beck.*

1453. λυγρὰν Ald. Sed ὑγρὰν Schol. Grot. C. K. L. Leidenses, M. P. R. *Por.*

Ὑγρὰν χέρα] Alias λυγρὰν, ut *Scholiastes*, MS. ὑγράν. *Barnes.*

λυγρὰν, h. e. χαλεπὴν, etiam Flor. sed etsi λυγρὰ χεὶρ dici potest *sanguine fœdata*, et λυγρὸς atque ὑγρὸς sæpe permutantur, tamen, si quid mutandum, legendum potius ψυχράν. Morientium *gelidi* artus frequenter commemorantur. Vulgata tamen proba est. ὑγρὰ χεὶρ est manus suo fratrisque sanguine madens, ut cadaver sanguine fœdatum dicitur ὑγρὸς νέκυς Apoll. Rh. 4, 481. Valck. Musgravii interpretatio et locus Soph. debetur Heathio.

ὑγρὰν χέρα Br. cum Heath. accipit, manum flexilem, ut Soph. Antig. 1127. ὑγρὸν ἀγκῶνα. *Beck.*

ὑγρὰν] Intelligo : *flexilem, non firmam.* Confer Soph. Antigon. v. 1250. Valckenærius interpretatur *cæde madentem*. Eidem Viro Doctiss. in mentem veniebat ψυχράν. Ed. Ald. λυγράν. Sed ὑγρὰν præ-

Γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε·
Ἀπωλόμεσθα, μῆτερ, οἰκτείρω δὲ σὲ,
Καὶ τήνδ' ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν·
Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ, σύγγονε,
Ἐν γῆι πατρώιαι, καὶ πόλιν θυμουμένην
Παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
Χθονὸς πατρώιας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.

Et anum matrem, Polynices hæc dixit:
Periimus, o mater; miseret me vero tui,
Et sororis hujus, et fratris mortui,
Amicus enim hostis factus est, sed tamen amicus est.
Sepelias vero me, o mater, et tu, soror,
In terra patria, et urbem iratam
Placate; ut eatenus *saltem* consequar
Terram patriam, etsi regnum perdidi.

S. σημῆναι φίλα] Διὰ δακρύων οὕτως ὥστε δηλῶσαι διάθεσιν προσφιλῆ. 1457. Εἶπε Πολυνείκης τάδε] Τὸ Πολυνείκης πρὸς τὸ ἦν ἔτ' ἔμπνους σύναπτε. 1460. Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ'] Φίλος γὰρ ὢν ἀπὸ τῆς φύσεως, ἐχθρὸς ἐγένετο τῇ γνώμῃ. 1462. Πόλιν θυμουμένην κ. τ. λ.] Καὶ πόλιν ὀργιζομένην κατ' ἐμοῦ παραινεῖτε, ἵνα τύχω τῆς γῆς τῆς πατρῴας κατὰ τοσοῦτον, ἤγουν κατὰ τὸ ταφῆναι ἐν αὐτῇ. 1463. Ὡς τοσόνδε δὴ τύχω] Ὁ νοῦς, ἵνα κἂν τούτου τύχω, τοῦ θάπτεσθαι εἰς τὴν πατρίδα. 1464. Κεἰ δόμους...

bent Scholiast. MS. Cantab. et Lib. P. forte et alii. *Musg.*

1455. Pro φίλα D. φίλοις. *Beck.*

1456. ὅδ' ἦν—πρὸς κασιγνήτην δ' Ald. Emendatio est Valckenærii. *Por.*

Heath. Ὁ δ' ἦν — Expressit lectionem ὃς δ' ἦν Statius Th. 2, 640. *At cui plaga* (sic Valck. correxit pro *vita*) *recens et adhuc in vulnere vires, Hos tibi complexus, hæc dent, ait, oscula nati.* Nihil horum habet Stat. in Th. 11. ubi fratres Euripidei occumbunt, sed melius transtulit ad Thespiadas, commiseratione multo digniores. — Vulgo etiam verba Ὁ δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους separaverant a sequentibus, sed nullus tum foret nexus.

Ὅς δ' ἦν — scripsit Br. et δ' ante ἰδὼν omisit. In D. et membr. est Ald. scriptura. *Beck.*

Ὁ δ' ἦν] Optime Valckenærius ὃς δ' ἦν. Quod sequitur δ' malim delere, quam cum eo in τ' mutare. *Musg.*

1457. Γραῖα D. *Beck.*

1460. φίλος γὰρ ἐχθρὸς] Malim φίλοις γὰρ ἐχθρός. In fine versus unus e Vossianis φιλῶ habet pro φίλος. *Musg.*

Expressit Tibull. 3, 6, 56. *Perfida, sed quamvis perfida, cara tamen.* Usus his etiam Gregor. Naz. Epp. 43. et simillimus locus Stobæi. Tit. 124. p. 619, 53. Prorsus admirabilis est in hac scena Euripides. Nam quod Barn. in eo reprehendit, non est peccatum poëtæ, ἐλειπέτην βίον (1443.) signif. *dum — linquebant vitam* (monente etiam Hardionio T. III. p. 219); postea demum (v. 1468.) ambo moriebantur. *Valck.*

1461. ss. Laudat hos 5. versus et ridet Euripidem Teles ap. Stob. Flor. Tit. 38. p. 233. s. sed inter v. 1464. et 1465. inserit ibi hunc:

Καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ,

et Teles eum tanquam a Polynice profectum considerari vult; nam hinc occasionem arripit ridendi eum. At in nullis codd. legitur et ineptus est hic versus, et nisi irridendi causa eum confinxit Teles,

Ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῆι σῆι χερὶ,
Μῆτερ· τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι·
Καὶ χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος·
Ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
Μήτηρ δ' ὅπως εἰσεῖδε τήνδε συμφορὰν,
Ὑπερπαθήσασ', ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
Κἄπραξε δεινὰ, διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
Ὠθεῖ σίδηρον· ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις

Compone vero palpebras meas tua manu,
O mater, ponit autem eam simul ipse ad oculos suos,
Et valete : jam enim circundant me tenebræ.
Ambo autem simul exhalaverunt miseram vitam.
Mater vero postquam vidit hanc calamitatem,
Vehementer dolens rapuit gladium e cadavere,
Et fecit atrocia. Nam per medium guttur
Adigit ferrum, inter vero suos charissimos

S. μους ἀπώλεσα] Καὶ εἰ τοὺς δόμους τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν βασιλείαν, ἀπέβαλεν. 1465. Ξυνάρμοσον] Κάλυψον. 1466. Τίθησι δ' αὐτὸς] Τοῦτο διὰ μέσου ὁ ποιητής· τὰς χεῖρας τὰς μητρὸς ἐπιτιθεὶς τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασι, λέγει τὸ χαίρετε. 1467. Σκότος] Σκότος τοῦ θανάτου. 1468. Ἄθλιον βίον] Τὴν ἀθλίαν πνοὴν, ἤγουν ζωήν. 1470. Ὑπερπαθήσασα] Ὑπεραλγήσασα, δεινοπαθήσασα. 1472. Ὠθεῖ σίδηρον] Ὤθησεν, ἐνέβαλε τὸ ξίφος. Ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις] Γράφεται, σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις. Ὅμηρος δὲ φησὶν, αὐτὴν ἀγχόνῃ

certe nimis negligenter ex alio loco petitum huc retulit. Præterea pro ὄχθοισι Eurip. certe dixisset μυχοῖσι. *Valck.*

1463. γοῦν pro δὴ Aldino omnes MSS. et Teles Stobæi XXXVIII. p. 233, 47. *Por.*

Etiam Teles τοσόνδε γοῦν, *ut saltem tantillum adipiscar patriæ telluris.* Similia aliorum vota contulit Valck.

τοσόνδε γοῦν τύχω D. et ed. Br. *Beck.*

τοσόνδε γοῦν] Ita MSS. Bodl. Vossianorum unus, Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. τόσονδε δή. *Musg.*

1464. Aut errore aut fraude versum addit Teles, ut Euripidem arguat: καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ. Præterea nullus apud Tragicos senarius reperitur, qui ita spondeum in quinto loco dividat, ut καὶ sit pars secunda, præter Æschyl. Suppl. 274. χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μήνη καὶ δάκη, quem corruptum esse nemo non videt. Edd. Ald. Rob. μηνεῖται ἄκη. Comparat Valckenaerius versum e Grotii Excerptis p. 465. ἐν γῆς φίλας μυχοῖσι κρυφθῆναι καλὸν, et recte legit φίλης, ut legerat Casaubonus ad Laërtium IV. 25. ubi locus occurrit. *Por.*

1465. Ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χειρὶ] Ita *Homerus* Iliad. λ. v. 452. Ἆ Δεῖλ', οὐ μέν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι, θανόντι περ. Sic. *Eurip.* Hecub. v. 430. Ζῇ· καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ σόν. De hoc veterum more in claudendis morientium oculis vid. *Joh. Kirchman.* de Funer. *Roman.* l. 1. c. 6. *Barnes.*

1467. Laudat Lucian. T. I. p. 727, 49. ubi monet, χαίρειν etiam ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων dici. *Valck.*

1468. V. confert Stat. Th. 2. 642. *Beck.*

1469. ἐσεῖδε ex MSS. quibusdam edidit Valckenærius. *Beck.*

Μήτηρ δ' ὅπως ἐσεῖδε etc.] *Sophocles* in *Œdipo* Tyranno aliam illius necis formam refert. Ut et *Homerus.* Licet tamen Poëtis Œconomiam Fabularum variare. Vid. ad Helen. v. 60. *Barnes.*

ἐσεῖδε pro εἰσεῖδε edidit Valcken. Vitiosa

Θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
'Ανῆιξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
'Ημεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
Οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον· ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
Οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
Οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.

Mortua jacet, complexa utrumque manibus.
Surrexit autem erectus exercitus in contentionem sermonum,
Nos quidem quasi vicisset dominus meus :
Illi vero quasi alter: erat autem contentio inter duces.
Illi enim Polynicem prius feriisse hasta dicebant :
Hi vero, quod utroque mortuo nusquam victoria esset.

S. ἀπολέσθαι, "'Αψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου." 1474. 'Ανῆξεν] 'Ανέδραμεν. 1475. 'Ημεῖς μὲν, ὡς νικῶντα] Βουλόμενοι τινὲς ἀποδοῦναι ταύτην τὴν αἰτιατικὴν, τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ εἰς φασὶ, λέγοντες, ἡμεῖς μὲν εἰς τὸν ἐμὸν δεσπότην θανόντα· καὶ συγγνώμη γε αὐτοῖς, οὐκ εἰδόσι τὸ ἀκριβὲς τῆς συντάξεως, τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· ἡμεῖς μὲν ἀνήξαμεν εἰς ἔριν λόγων, ὡς νικῶντα τὸν ἐμὸν δεσπότην. δέον δὲ εἰπεῖν ὡς νικῶν, πρὸς μετοχὴν ἐξήνεγκεν. εἴρηται δὲ τοῦτο οὐ μόνον παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν λογοποιῶν. 1477. Οἱ μὲν πατάξαι] Λείπει τὸ λέγοντες. 1479. Κἂν τᾆδ' ὑπεξῆλθ' κ. τ. λ.] Καὶ

cod. Flor. lectio : μήτηρ δ' ὡς εἶδ' ἡ δὲ τὴν δὲ συμφοράν.

ἐσεῖδε D. ut et Br. e membr. *Beck.*

1470. ἐκ νεκροῦ Ald. ἥρπασεν νεκροῦ Grot. ἐκ νεκρῶν codices plurimi. *Por.*

νεκρῶν] Ita Ed. King. et Leid. Ed. Ald. νεκροῦ. *Musg.*

Grot. dedit ἥρπασεν νεκροῦ. Seneca Œd. 1034. et Stat. Th. 10, 636. 639. non faciunt Jocasten ense e filiorum pectore extracto pereuntem. *Valck.*

1472. ἐν δὲ τοῖσι] Variam lectionem memorat Scholiastes, σὺν τέκνοις δέ. *Por.*

'Εν δὲ τοῖσι φιλτάτοις] Alias legitur—σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις. Vid. *Scholiasten.* *Barnes.*

ὠθεῖ D. cum gl. ὤθησεν, ἐνέβαλεν. *Beck.*

Schol. commemorat aliam lectionem σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις, sed diversa lectio videtur fuisse σὺν δὲ τοῖσι φιλτάτοις. τὰ φίλτατα dicuntur tragicis *liberi.* Videtur autem hæc lectio profecta ab aliquo, superiorum (v. 1288. B.) memore. Similiter Soph. ap. Stob. p. 613, 17. Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει. Vulgata videtur præferenda, quia dicitur amplexa Jocaste filiorum corpora, quæ suo concidens obruerat, atque adeo ἐν τοῖς φιλτάτοις κεῖται θανοῦσα. Huc respicit Triclin. in Soph. Œd. Tyr. 1244. *Valck.*

1473. περιβαλλοῦσ' D. *Beck.*

1474. 'Ανῆξε] Ita lego pro ἀνῆιξε ; ut versui consulatur : Quin et *Schol.* ita legit. Vid. supra v. 1394. *Barnes.*

Cod. Flor. ἀνῆρξε, quod ex ἀνῆξε ortum. ἀνῆξε et v. 1480. ἧσσον et προμηθίᾳ retinuit Br. præeuntibus membr. In ed. Ox. aberratum erat. *Beck.*

1475. Non hic accusativi ponuntur pro genitivis, sed subintelligendum est λέγοντες (quod in simili Herodoti loco 1, 82. additur,) ut v. 1477. s. ἔλεγον omissum est. Non est hic solœcismus, ut putabat Eustath. ad Il. β. p. 179, 15. sed artificium poëtæ verbum sæpe supprimentis, ut versus rerum accommodet velocitati. v. Valck. v. 1478. οὐδαμοῦ valere potest *nullo modo.* id. *Beck.*

1477. Ad οἱ μὲν in D. adscriptum : λέγοντες, ἀντὶ τοῦ, τῶν μὲν λεγόντων. *Beck.*

1478. πέλει Cant. M. *Por.*

1479. Hunc versum spurium esse judicat Valckenærius et in locum alius jam perditi invasisse. *Por.*

Versus hic in hac quidem sede ridiculus est, et videtur in locum Euripi-

Κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα,
Οἱ δ' εἰς ὅπλ' ἧισσον· εὖ δέ πως προμηθίᾳ
Καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.
Κἄφθημεν οὔπω τεύχεσιν πεφραγμένον
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
Κοὐδεὶς ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν

Interea vero recessit Antigone seorsim ab exercitu,
Isti vero ad arma ruerunt. Bene autem quadam providentia
Consederat Thebanus exercitus in clypeis,
Et antevertimus nondum armis septum
Argivum exercitum, irruentes subito :
Et nullus *impetum nostrum* sustinuit ; compleverunt autem campos

S. ἐν ὅσῳ ταῦτα ἐγένετο, ἔλαθεν ἐξελθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη, ἵνα μὴ τοῖς πολεμίοις γνωσθεῖσα ληφθῇ. 1480. Οἱ δ' εἰς ὅπλ' ἧσσον κ. τ. λ.] Καὶ ἀμφότερα τὰ μέρη εἰς ὅπλα ὥρμων, καλῶς δὲ κατά τινα τρόπον, προνοίᾳ τινι, ἐκάθητο Κάδμου λαὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἀντὶ τοῦ ἐν ὅπλοις, τουτέστιν ἔνοπλος· καὶ εἰσπεσόντες ἐξαίφνης προελάβομεν τὸν στρατὸν τὸν τῶν Ἀργείων, οὔπω ὅπλοις ἠσφαλισμένον. Ἧισσον] Ὥρμησαν. Προμηθίᾳ] Προνοίᾳ καὶ λογισμῷ ἐκάθηντο ὡπλισμένοι. 1482. Κἄφθημεν] Τὸ ἑξῆς, προελάβομεν Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατὸν, οὔπω τεύχεσι πεφραγμένον· καὶ οὐδεὶς ἐκαρτέρησεν, ὑπέμεινεν. 1484. Κοὐδεὶς ὑπέστη]

dei, qui periit, substitutus. V. 1479. loqui poëta debuit de Thebanis : nam quod v. 1480. sequitur, οἱ δὲ, spectat Argivos, ad arma ruentes, quos tamen Thebanorum antevertit providentia. Interpolator Κἀν τῷδ' legerat v. 1411. jungi voluit δίχα στρατοῦ, *sine exercitu*, ne scilicet putaremus, puellam discessisse clam comitante exercitu. Si vero seorsim discessit Antigone, nullamne habuit cadaverum fraternorum et matris curam, de sua tantum vita sollicita? Ex ordine etiam rerum, qualem Eur. esse voluit, Antigone demum post reportatam a Thebanis victoriam discessit ἐκ μεταιχμίου (1490.) Defendit hunc versum Heath. ita : "Certamen inter fratres ἐν μεταιχμίοις consertum — his mutuis vulneribus confossis, superveniunt Jocasta et Antigone, et in morientium corpora se projiciunt. Interea inter binos exercitus lis super victoria orta est, et utrinque in arma proruptum. Inde ad pugnam deventum, qua commissa, mors certissima Antigonen manebat, nisi prius ἐκ μεταιχμίων recessisset. Hoc igitur factum moneri oportuit auditores, et versus hic narrationis pars est plane necessaria. Contra hoc versu omisso, dubitatio in spectatorum mentibus remanebat, qui potuerit fieri, ut Antigone, media inter duo exercitus relicta, postea salva reverteretur." *Beck.*

1480. Ἧσσον] Lego pro ἤϊσσον eadem de causa. Ita legit et MS. Vide supra ad v. 1394. Ibid. Προμηθίᾳ] Ita pro προμηθείᾳ reponimus, quod carmini conducat, et verbum sit *Sophocl.* in *Electra*. Quin MS. sic habet. *Barnes.*

προμηθίᾳ] Leid. unus προθυμίᾳ sed μηθίᾳ a prima manu suprascriptum. Sæpius hæc verba inter se commutantur. In Edd. Grotiana antiquioribus προμηθείᾳ, sed solent Attici poëtæ, quibus non licebat diphthongum ει ante vocalem corripere, inde unam litteram ejicere; sed in hoc quoque genere vitiosæ lectiones sæpe adhuc in Edd. exstant. V. omnino Valck.

προμηθεία D. cum gl. προνοίᾳ τινί. *Beck.*

1481. Flor. ἀσπίδων ὕπο. ἀσπίδων ἔπι est *in armis, instructus clupeis.* v. Abr. ad Æsch. T. II. p. 67.

ἀσπ. ἔπι. Gl. Cod. D. ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἀντὶ τοῦ ἐν ὅπλοις, τουτέστιν ἔνοπλος. *Beck.*

1483. ἐξαίφνης εἰσπεσόντες mutato ordine D. *Beck.*

Φεύγοντες· ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν,
Λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας,
Οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
Σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
Ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
Νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλοις.

Fugientes: fluebat autem sanguis immensus cadaverum
Cadentium hasta. Ut autem vicimus pugna,
Alii quidem statuerunt trophæum Jovis statuam,
Alii vero exeuntes clypeos Argivorum cadaverum,
Spolia intra urbem misimus.
Alii vero cum Antigone, mortua
Cadavera ferunt huc, ut lugeant amici.

S. Καὶ οὐδεὶς ἀπαντῶν ὑπέμεινε τὴν ὁρμὴν ἡμῶν. 1485. Ἔῤῥει] Ἔῤῥεεν. Ἔῤῥει] Ἔῤῥει, ἀντὶ τοῦ φθείρεται, ἐπὶ ἐνεστῶτος· ἔῤῥει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐχεῖτο, ἐπὶ παραλελυθότος. Αἷμα μυρίον] Πλεῖστον αἷμα. 1487. Οἱ μὲν Διὸς] Οἱ μὲν Ἀργεῖοι ἔστησαν τὸ εἴδωλον τοῦ Διός. Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον] Οἱ μὲν ἀφ' ἡμῶν σύμβολον τῆς νίκης τοῦ Διὸς τὸ βρέτας ἵστασαν τρόπαιον. 1490. Ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας κ. τ. λ.] Ἄλλοι δὲ μετὰ τῆς Ἀντιγόνης τοὺς θανόντας νεκροὺς, ἤγουν τὴν Ἰοκάστην μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς, ἔφερον ἐνθάδε, ὥστε τοὺς φίλους οἰκτίσασθαι αὐτὴν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ θρηνῆσαι, κλαῦσαι. 1491. Νεκροὺς φέρουσιν] Τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους σύναψον οὕτω· φέρουσι τοὺς θανόντας νεκροὺς φίλους, ὥστε οἰκτίσαι αὐτούς. τουτέστιν· ἐπεὶ ὁ Πολυνείκης καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς βασιλεῖς ἦσαν Καδμείων, φίλοι ἦσαν αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἀποθανόντες νεκροὶ φίλοι εἰσίν. Οἰκτίσαι] Ὥστε κλαῦσαι, θάψαι. 1492. "Πόλει δ' ἀγῶνες] Ὁ πόλεμος ὁ κατὰ τὴν πόλιν πῇ μὲν εἰς καλὸν ἐκβέβηκεν αὐτῇ· "ἐσώθη γὰρ, οὐκ ἀνηρπάσθη ὑπὸ τῶν πολεμίων· πῇ δὲ εἰς τοὐναντίον, διὰ τοὺς τεθνηκό-

1485. μυρίων Ald. μυρίον King. ex MSS. sic enim Cant. ex emend. C. L. Leidenses. Verbum prorsus omittit J. *Por.*

μυρίον] Ita Ed. King. et MSS. Leidd. Ed. Ald. μυρίων. *Musg.*

Elegans est αἷμα μυρίον *plurimum sanguinis fluebat.* Nam μυρίον adhibetur proprie de *fluidis*, ἐπὶ τῶν μυρομένων, sed tum de quacunque magnitudine frequentatum est. *Valck.*

1486. Flor. Λόγχαις πιπτόντων. At ubicunque versus syllabam poscit brevem, πίτνειν aut πιτνεῖν adhibuerunt tragici. *Valck.*

1487. ἔστησαν J. et Bodl. unus, minus recte. *Por.*

Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας;] βρέτας fit per appositionem ad τρόπαιον. Idem supra ad v. 1265. Vid. ad *Heraclid.* v. 937. Οἱ μὲν, *Alii quidem* etc.] *Alii* utrimque ad *Thebanos* referendum; quod moneo, quia *Scholiastes* prius *alii* ad *Argivos* incogitanter satis retulit. *Barnes.*

τροπ. ἵστ. βρ. Gl. Cod. D. σύμβολον τῆς νίκης, ἤγουν τὸ Διὸς βρέτας ἔστησαν τρόπαιον. *Beck.*

τροπαῖον potius, quam τρόπαιον, scribunt Grammatici, et prius veteribus Atticis tribuunt. *Valck.*

1491. φίλους Ald. et plerique codices. Sed ex membranis Brunck. φίλοις, quod citarat Scaliger ad Varronem p. 131. (140. ed. pr.) et legisse videtur in MS. apud Burtonum. *Por.*

Φίλους] *Dupoitus* legit φίλας, sed MS. contra. *Barnes.*

φίλοις, quod Scal. jam conjecerat, e membr. recepit Br. θανόντας νεκροὺς, ut Eur. Suppl. 528. et ὀλωλότας νεκροὺς ib. 562. νεκύων κατατεθνειώτων Iliad. η'. 409. quos locos laudat Brunck. V. C. *Beck.*

φίλους] Eleganter Scaliger Conjectan.

Πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
Τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.
ΧΟ. Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία
Δώματος ἥκει· πάρα καὶ λεύσσειν
Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
Τάδε πρὸς μελάθροις, κοινῷ θανάτῳ
Σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

Urbi vero hæc quidem certamina felicissima
Huic evenerunt, alia vero infelicissima.
Cho. Non ad aures amplius calamitas
Regiæ domus venit: licet enim videre
Cadavera mortuorum trium jam
Hæc ante atria, qui communi morte
Consecuti sunt obscurum ævum:

P. ΧΟ. Οὐκ ἔτι μέχρι τῆς ἀκοῆς ἥκει ἡ δυστυχία τοῦ δώματος· πάρεστι γὰρ ὁρᾶν τριῶν

S. "τας." Ἄλλως. Οἱ ἀγῶνες ἐξέβησαν τῇ πόλει εὐτυχεῖς μὲν, ἐπεὶ ἐνίκησαν, δυστυχεῖς δὲ, διότι ἐσφάγησαν οἱ βασιλεῖς. Πόλει δ' ἀγῶνες] Ἀγῶνες δὲ τῇ πόλει τῇδε, οἱ μὲν εὐτυχέστατοι ἀπέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι. ὅμοιον τῷ, δύο σκόπελοι ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρύν· οὐκ ἔχει δὲ κίνδυνον οὗτος ὁ σχηματισμὸς, οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου εἰς ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ὅλου εἰς μέρη, ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. 1494. Οὐκ εἰς ἀκοὰς] Οὐκ ἄχρις ἀκοῆς ἐστὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἤγουν οὐκ ἀκοῇ ἔτι γινώσκομεν τὴν συμφορὰν, ἀλλ' ὄψει καὶ πείρᾳ. Οὐκ εἰς ἀκοὰς] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν Ε'. ἐπὶ τῷ τέλει παραγράφος. Bar. 74. 1497. Πρὸς μελάθροις] Ἐγγὺς μελάθρων. Σκοτίαν αἰῶνα] Τὸ αἰῶνα ἐπὶ θηλυκοῦ νόει, ὥσπερ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καί τισιν ἄλλοις εὕρηται. ἢ τὸ σκοτίαν ἀρσενικὸν νόει, ὡς τὴν κοχλέαν. Αἰῶνα] Βίον, ζωήν.

in Varron. p. 131. φίλοις, *ut eos amici lugeant.* *Musg.*

King. distinctionem post ἐνθάδ' sustulit, quia, si Eurip. scripsit φίλους, conjungi voluit φίλους νεκροὺς, *ferunt huc mortuos, cara cadavera.* Hæc vulgata lectio præferenda Scaligeri (qui etiam male Accii quosdam versus huc retulit) conjecturæ, etsi ea loco Androm. 1162. confirmari potest. Nam si scripserit φίλοις, cur dixisset τοὺς θανόντας νεκρούς? *Valck*

1494—1498. In quinque versus distinxit D.:

Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔ. δ.
δώμ. ἥκει. π. γ. λ.
πτώμ.—ἤδη
τάδε π. μ. κοινῷ θ.
σκ. αἰ. λαχ.

atque eodem modo Br. exhibuit. Ultimis adscripta hæc paraphr. ζοφερὰν ἀναστροφὴν ἤγουν τὸν ᾅδην κληρωσαμένων.

1494. ss. Ex quatuor, qui in Edd. ferebantur, vss. quinque fecit King. ad codicis antiqui ductum, sex etiam potuerant constitui sic:

Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία
Δώματος ἥκει·
Πάρα γὰρ λεύσσειν πτώματα νεκρῶν
Τρισσῶν ἤδη τάδε πρὸς μελάθροις
Κοινῷ θανάτῳ
Σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

Basis anapæstica plerumque in talibus præcedit versum parœmiacum.—Post οὐκ εἰς ἀκοὰς subintelligitur, ut v. 1510. μόνον. v. Valck. *Beck.*

1495. δωμάτων Ald. et codicum pars. δώματος Grot. C. L. Leid. sec. quatuor Bodleiani, fortasse et K. R. Deinde καὶ

ΑΝ. Οὐ προκαλυπτομένα
Βοστρυχώδεος ἁβρὰ παρηΐδος,

Ant. Non prætendens
Cincinnatis delicata genis,

P. νεκρῶν τάδε σώματα ἐπὶ τοῖς οἴκοις, ἐνὶ θανάτῳ ζοφερὰν ἀναστροφὴν, ἤγουν τὸν Ἅιδην, κληρωσαμέναν. ΑΝΤΙΓ. * Οὐ καλύπτουσα τὰ ἁβρὰ καὶ τρυφερὰ τῆς παρειᾶς τῆς βοστρυχώ-

S. 1499. Οὐ προκαλυπτομένα] Ἀντιγόνη τραγῳδεῖ· νῦν, φησὶν, οὐ προκαλυπτομένη τὰς παρειᾶς, οὐδὲ τὴν πρέπουσαν παρθένοις αἰδῶ ἀναλαβοῦσα, ἐξορμῶ καὶ ἐκβακχεύω, καθάπερ βάκχη τὶς ἐπὶ τοὺς νεκροὺς ἀποῤῥίψασα τὸ κρήδεμνον, καὶ στολὴν μεθεῖσα τὴν τῆς ἐμῆς τρυφῆς, τουτέστιν, ἣν, ὅτε ἐτρύφων καὶ εὐδαιμόνουν, περιεβαλόμην· ἀπάρχομαι θρῆνον τοῖς νεκροῖς, οὐ γὰρ τρυφῆς ὁ καιρός. Ἄλλως. Οὐ προκαλυπτομένη] Ἀπρεπῶς εἰσβέβληκε, καὶ οὐ περθενικῶς. τίνι γὰρ ἀπολογεῖται, εἰ μὴ τῷ θεάτρῳ; Ἄλλως. Οὐ προκαλυπτομένη τὰ φαιδρὰ τῆς βοστρυχώδους παρειᾶς. βοστρυχώδη δὲ εἶπεν, ἐπεὶ μέχρι τῶν παρειῶν εἶχε τὰ οὖλα τριχῶν. Βοστρυχώδεος] Ἐν ᾗ οἱ βόστρυχοι κεῖνται. Οὐ προκαλυπτομένα] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων, κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους, καὶ μετρικὰ ἄτακτα· εἰσὶ δὲ πάντα τὰ τῆς στροφῆς κῶλα νη΄. Τὸ α΄ προσῳδιακὸν τρίμετρον, ἀκατά-

* Hujus loci Paraphr. ita exhibet Cod. D. Οὐ καλύπτουσα τὰ τρυφερὰ τῆς παρείας τῆς βοστρυχώδους, οὐδὲ τὸ ὑπὸ παρθενίας φοίνιγμα, ἤγουν τὸ παρθενικὸν τὸ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, τὸ ἐρύθημα λέγω τὸ ἐν τῷ προσώπῳ αἰδουμένη, φέρομαι βάκχη νεκρῶν, ῥίψασα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κόμης τὰ κρήδεμνα, ἀφεῖσα τὴν στολίδα τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην διὰ προπομπὴν τῶν νεκρῶν, συχνῶν στεναγμῶν πλήρη. *Beck.*

pro γὰρ ex Flor. vestigiis dedi, παρακελεύσειν. *Por.*

Δώματος] Olim legebatur Δωμάτων, quod quia minime placebat, malui δώματος potius, quam, quod *Cantero* placuit, δώμασιν. Quin MS. δώματος, quare nunc fidentior in textum recipio. *Barnes.*

Δωμάτων Leid. 1. et Flor. Δώματος Leid. 2.—Mox παρακελεύσειν Flor. quod fluxit ex πάρα καὶ λεύσσειν, *etiam licet intueri.* Vulgata tamen scriptura præferenda: *Non auribus duntaxat percipimus infortunia domus, nam præsentia contueri licet tria cadavera.* Simillima aliorum dicta contulit Valck. *Beck.*

1496. σώματα J. et mox ἤδη τρισσῶν M. *Por.*

πτώματα, *cadavera*; frequentius tragicis dicuntur πτώματα et πεσήματα simpliciter, quam πτώματα νεκρῶν, hoc tamen, illis rejectis prætulit Phrynichus. *Valck.*

1498. Σκοτίαν αἰῶνα hinc attigit Eustath. ad Il. δ. p. 382, 38. *Beck.*

1499. οὐ προσκαλυπτομένα Ald. et infra cum multis MSS. προσκλαίω. Utrumque correxit Grotius. προκαλυπτομένα Athenæus I. p. 4. B. *Por.*

Olim erant monostrophica et cola 41. Kingius obsecutus codici et Schol. metrico, monostrophen mutavit in strophas, et pro 41. dedit versus 58. Heath. novem priores strophæ versus ita constitui vult, ut omnes sint dactylici:

Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεος
Ἁβρὰ παρηΐδος,
Οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τόδ' ὑπὸ βλεφάροις φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου
Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων, κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς, στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς·
Ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον.
Αἶ, αἶ, ὤ μοι.

"In quibus βοστρυχώδεος primam eadem analogia corripit, qua Ἠλεκτρύωνος ap. Hesiod. V. Clark. ad Hom. Il. β. 537. In versu tertio pro τὸν reposui τόδ', ut cum ἐρύθημα jungatur, quod postulare videtur constructionis ratio. Sequentes etiam hujus strophæ versus omnes dactylici sunt, quinto decimo excepto, qui iambica est penthemimeris." Hæc Heath. De ultima autem hac fabulæ parte (1499. 1789.) copiosius sic disputat Morus l. 1. p. 15. ss.: Diremtis mutua cæde fratrum controversiis, nihil superesse videbatur, quod scire spectatorum interesset, quam ut quis exitum hunc et Jocastæ mortem nunciet;

Οὐδ᾽ ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
Φοίνικ᾽, ἐρύθημα προσώπου,

Nec a virginitate subpalpebralem
Purpuram, ruborem vultus,

P. δους, οὐδὲ τὸ ὑπὸ τῆς παρθενίας παρθενικὸν φοίνιγμα τὸ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, λέγω τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου, ἤγουν τὸ ἐν τῷ προσώπῳ, αἰδουμένη, φέρομαι βάκχα, ἤτοι ὑπουργὸς,

S. ληκτον· ἐκ χοριάμβου, ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ διϊάμβου. Τὸ β΄ δακτυλικὸν δίμετρον· οὐδέτερον γάρ ἐστι τὸ ἁβρὰ καὶ οὐ θηλυκὸν, ὥς τινες οἴονται. Τὸ γ΄ ὅμοιον τῷ α΄. Τὸ δ΄ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ε΄ ὅμοιον τῷ γ΄. Τὸ ς΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ΄ ὅμοιον. Τὸ η΄ δακτυλικὸν τετράμετρον. Τὸ θ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ι΄ ὅμοιον τῷ η΄. Τὸ ια΄ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιβ΄, τὸ ιγ΄, τὸ ιδ΄, ὅμοια τῷ η΄. Τὸ ιε΄ ὅμοιον τῷ θ΄. Τὸ ις΄, καὶ τὸ ιζ΄ ὅμοια τῷ η΄. Τὸ ιη΄ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τοῦ α΄ ποδὸς χορείου. Τὸ ιθ΄, τὸ κ΄, τὸ κα΄ ὅμοια τῷ η΄. Τὸ κβ΄ ὅμοιον τῷ β΄. Τὸ κγ΄, καὶ τὸ κδ΄ ὅμοια τῷ η΄. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος. MS. Baroc. 74. 1500. Ἁβρὰ παρηΐδος] Τὰ φαιδρὰ τῆς παρειᾶς, περιφραστικῶς τὴν παρειάν. 1501. Τὸ ὑπὸ βλεφάροις] Ἡ ὑπὸ πρὸς τὸ αἰδουμένα. 1502. Φοίνικ᾽ ἐρύθημα] * Τὸν πυῤῥόν. ἀρσενικῶς δὲ εἶπε τὸν φοίνικα ἐρύθημα, ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου. ἔδει γὰρ εἰπεῖν βλεφάροις φοινικοῦν ἐρύθημα. τινὲς δὲ, τὴν ὑπὸ βλεφάροις φοίνιξιν αἰδουμένη, ἥπερ ἐστιν ἐρύθημα προσώπου.

* Pro τὸν πυῤῥὸν Aug. τὸ π. et mox τοῦτο (an τοὐπὶ V.) tum sic: τινὲς δὲ οὐ τὴν ἐπὶ βλεφ.—ibid. αἰδουμένα δὲ— *Beck.*

id factum v. 1375. 1493. Nihilominus poëta aliam plane rem addidit, quæ duobus constat eventis, et Sophocli duarum tragœdiarum argumenta præbuit. Additamentum igitur ap. Eurip. minus necessarium est, quod Antigone tria cadavera in regiam humanda defert (1490. 1499.) quod Œdipum in atrium evocat (1547), quod Creon hunc in exsilium ejicit (1602.) quod idem cum Antigona de sepultura Polynicis rixatur (1622. ss. B.) quod denique filia patrem exsulem comitari decernit (1698. ss.) In his additamentis multa etiam incommoda, quod Œdipodi res in campis gesta narrantur, quas spectatores jam audiverant, quod Œdipus demum hic in scenam producitur, ut coram spectatoribus in exsilium possit ejici, quod is narrationem de infantia sua et adolescentia, jam ab initio explicatam, denuo persequitur. Dicat aliquis, spectatores fuisse cupidos cognoscendi exitus, quem Antigone habuerit. At nihil illa dixit aut fecit, quo spectatorum attentionem in se converteret, et nuncius jam dixerat, Antigonen in urbem esse reversuram, in quo quivis spectatorum poterat acquiescere. Si quis neget, præteriri debuisse, ad quem potestas regia venisset, id primo cognosci poterat ex mandatis Creonti ab Eteocle datis (769. ss.), deinde non erat necessarium; neque enim de sorte Thebarum, verum Eteoclis et Polynicis, quærebatur. Creontis quidem cum Antigona altercatio, et illa veluti lucta patris atque filiæ de fugæ societate placent, sed quamvis pulchra membra, alieno corpori juncta, hactenus displicent, quod non suo loco reperiuntur. Brumoy Th. des Gr. T. 4. p. 201. urget hoc, e veterum moribus addi debuisse, qui honor sepulturæ, quæve ignominia inhumati corporis alicujus fuerit. At id tantum docet, consuetudine temporis deceptos poëtas, sibi aliquid contra necessitatem indulsisse, quæ non tam opinionibus hominum, quam rei natura, definitur, nec sic alter locus de Œdipo in exsilium migrante excusatus est. *Beck.*

1500. βοστρυχώδεα Athen. βοστρυχώδεος R. Unde non deerunt fortasse qui duo versus in unum hexametrum conjungant, et legant βοτρυώδεος. Πλοχμοὶ βοτρυόεντες dixit Apollonius Rhodius II. 679. Legitur quoque βότρυς pro βόστρυχος in epigrammate Anthol. HSt. V. p. 394. et alio loco, qui mihi non est hodie in promtu. Sed hic usus Euripide recentior videtur. Totum locum, ut editur, (præter προκαλυπτομένη citat Eustathius ad Od. A. p. 1420, 64. (61, 22.) *Por.*

Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
Κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς,
Ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον.
Αἶ αἶ, ἰώ μοι.

Verita, feror Baccha Inferorum,
Redimicula rejiciens a mea coma,
Remittens croceam pallam pompæ,
Dux mortuis luctuosa.
Heu! heu! hei mihi,

P. τῶν νεκύων, ῥίψασα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κόμης. τὸ σκέπασμα, ἀφεῖσα τὴν ἀνθηρὰν στολὴν, τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην, διὰ ἡγεμόνευμα, ἤτοι διὰ προπομπὴν,

S. 1503. Αἰδομένα] Ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὑπαιδουμένη * τὸ βλεφάροις φοινικοῦν ἐρύθημα τῆς παρθενίας καὶ τὸ, Φέρομαι βάκχα νεκύων] Παρόσον αἱ βάκχαι ἀπογυμνούμεναι χορεύουσιν, οὐ Διονύσου δὲ βάκχη, ἀλλὰ νεκρῶν. 1505. Στολίδα κροκόεσσαν] Τὴν ἐκ κρόκης στολὴν χαλάσασα, ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη. Ἄλλως. Τὴν ἐμὴν στολὴν πάσης τρυφῆς ἐκβαλοῦσα. Χλιδᾶς,] Τρυφῆς. 1506. Ἁγεμόνευμα] Ἑαυτὴν λέγει προηγήτειραν τῶν νεκρῶν.

* Pro τὸ βλεφάροις φοινικοῦν Valck. scribi vult, τὸ βλεφάρων vel ἐπὶ βλεφάροις φοινικοῦν. *Beck.*

Protulit Charmus ap. Athen. 1. p. 4. A. B. — ἁβρὰ παρηΐδος, quod de virginibus dicitur, quæ ipsæ ἁβραὶ παρθένοι audiunt, illustravit Valck.

βοστρυχώδους λέγει διὰ τὸ παρ' αὐτοὺς κατιέναι τοὺς βοστρύχους. Gl. cod. D. *Beck.*

1501. s. In his verbis impediti aliquid. Ut colo quinto tertium sit simile, Valck. corrigit: Οὐδ' ὑ. π. τοὐπὶ βλεφάροις. *Pudorem palpebris insidentem* sic dixerit Eurip. τοὐπὶ βλ. φ. ἐρ. προσώπου, quem ab oculis manantem *rubicundum faciei colorem* se revereri negat Antigone, dum non amplius esset virginei decoris observandi tempus. Rectius etiam junguntur τὸ ἐπὶ βλ.— ἐρύθημα, quam τὸν — nova vero ratione dictum φοίνικ' ἐρύθημα. Improbat hanc conjecturam Heath., quod virginei ruboris sedes non in palpebris, sed in genis sub palpebris, ἐν τοῖς ὑπὸ βλεφάροις, sit quærenda. Ipse τόδ' legit. *Beck.*

1502. πρόσωπον D. Mox idem βάκχαν νεκύων. Brunck. omnem locum disposuit ita:

Οὐ — βοστρυχώδεος
  ἁβρὰ παρ.
οὐδ' — τὸν ὑ. βλεφ.
φοίνικ', ἐρύθημα προσώπου,
αἰδομένα, φ. β. ν. *Beck.*

1503. αἰδουμένα Ald. sed αἰδομένα ex K. dedit Kingius, et sic J. M. In Burtoni nota legendum videtur αἰδουμένα. Mox 1505. malim στολίδος—τρυφάν. *Por.*

αἰδομένα] Ita Kingius, MS., unde desumsit, non citato. Editi Veteres et MSS. plerique αἰδουμένα. Sensus, si vera lectio est, debet esse: *non curans, non anxia de rubore genarum.* Adscriptum est in MS. B. tanquam interpretamentum, ἔχουσα. Lectum, credo, olim fuerat αἰρομένα. Sed malo vulgatam. *Musg.*

1504. κράδεμνα D. atque ita etiam Br. ed. *Beck.*

1505. Τρυφᾶς] alias χλιδᾶς, quam vocem agnoscit *Scholiast.* et exponit per τρυφᾶς. Sed MS. habet τρυφᾶς. *Barnes.*

στολὶς, quod Grammatici *rugam vestis* interpretantur, nonnunquam est *tunica*, ut Helen. 1379. Antipater Anthol. H. Steph. μαλακὰς ἑσσαμένα στολίδας. στολὶς κροκόεσσα haud dubie est κροκωτὸν, crocea sc. tunica, Aristophani memorata, ut commune mulierum gestamen, Lysistr. 44. ἀνεῖσα, *demittens*, proprie omnino. Moris enim erat, quoties planctus lituræ erant fœminæ, sinum vestis stringere, superiorem ejus partem ad pedes demittere. Seneca Troad. 68.

——— paret exsertos

Ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ᾽ ἐπώνυμος.
Ὤι μοι μοι, Θῆβαι·
Σὰ δ᾽ ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνωι φόνος
Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεὶς
Αἵματι δεινῶι, αἵματι λυγρῶι.

O Polynices, profecto respondisti tuo nomini.
Hei mihi, mihi, Thebæ,
Tua enim lis non lis, sed cæde cædes
Perdidit domum Œdipi, perfecta
Sanguine diro, sanguine tristi.

P. τᾶν νεκρῶν πολύστονον, καὶ πολλῶν στεναγμῶν πλήρη. αἶ, αἶ, ἰὼ Πολύνεικες, ἐγένου ἄρα ἐπώνυμος, ἤγουν αὐτὸ ὃ ἐπωνομάσθης, τουτέστι φιλόνεικος, ἐριστικός· ὤμοι μοι Θῆβαι, (τοῦτο, διὰ μέσου.) ἡ σὴ δὲ ἔρις, οὐκ ἔρις, ἣν δηλονότι, ἀλλὰ φόνος κραθεὶς, καὶ ἑνωθεὶς, φόνῳ, λέγω

S. "Ἄλλως Κατὰ κοινοῦ τὸ φέρομαι. Ταύτῃ ἐξορμῶ, ἡγεμονεύουσα καὶ ἐξάρχουσα θρήνων "τοῖς νεκροῖς." Αἶ αἶ] Οἱ παλαιοὶ ῥήτορες, ψιλοῦντες καὶ περισπῶντες, οἱ δὲ νέοι, αἲ αἲ, βαρύνοντες. 1510. Σὰ δ᾽ ἔρις] Ἡ ἔρις, φησὶν, οὐκ αὐτὸ μόνον ἄχρι φιλονεικίας τὸ τέλος ἔσχεν, ἀλλ᾽ ἄχρι φόνων ἐπαλλήλων διελθοῦσα, ἄρδην τὸν πάντα οἶκον τοῦ Οἰδίποδος ἀπώλεσε· τινὲς δὲ οὕτως, ἡ σὴ ἔρις, οὐκ αὐτὸ μόνον γέγονε ψιλὴ φιλονεικία, ἀλλὰ φόνος φόνῳ κρανθεῖσα. Ἄλλως. Τὸ τέλειον κρανθεῖσα οἷον οὐκ ἄχρι ψιλῆς φιλονεικίας προελθοῦσα ἡ ἔρις,

Turba lacertos: *veste remissa*
Substringe sinus, uteroque tenus
Pateant artus ———

Idem fere habitus fœminis Adonin abeuntem lugentibus, Theocrit. XV. 134.

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ᾽ ἀοιδᾶς.

His positis, facile mihi concedent Eruditi pro τρυφᾶς legendum esse δρυφαῖς, *laniationibus.* Hesychius: δρυφὴ, ἀμυχὴ, καταξυσμή. Pectora sc. non genas tantum, in luctu laniabant. Seneca Troad. 117. *Musg.*

χλιδᾶς ap. Schol. alteri τρυφᾶς ex Atticistarum præceptis præferendum. — στολίδα κροκόεσσαν hinc attigerunt Cuper. Obs. 1, 3. et Spanh. ad Call. p. 101. *Valck.*

1506—1512. Ita descripsit Beckius,

Ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον. αἶ, αἶ. 1499.
Ἰώ μοι μοι, ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ᾽ ἐπώνυμος.
(Ὢι μοι μοι, Θῆβαι) σὰ δ᾽ ἔρις, οὐκ ἔρις,
Ἀλλὰ φόνῳ φόνος Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε,
Κραθεὶς αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.

1499. s. (B.) Ex verbis αἶ, αἶ—μοι singularem versum Br. constituit, sed μοι semel tantum posuit. In D. vers. 1500. (B.) est Ἰὼ Πολύνεικες. *Beck.*

1506. ἁγεμόνευμα, i. e. προηγήτειρα, ut sæpe nomina pro vocabulis hominum. *Valck.*

1507. αἶ quater aliqui MSS. μοι bis Ald. et MSS. quidam. Deinde ἰὼ 1508. et ἰώ μοι 1509. codices nonnulli, sed non Aldus. *Por.*

1508. Ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ᾽ ἐπώνυμος] De Nominibus προσημαντικοῖς vid. supra ad hujus Fab. v. 645. Notandum est vero, a Veteribus Nomina fausta et infausta plurimum solita distingui; et legimus apud *Livium* l. 28. *Scipionem* seditioso Exercitui objecisse, illos elegisse sibi *Atrium Umbrum*, Nominis abominandi Ducem; quod in illius Nomine significatio esset *Atrarum Umbrarum*, unde mortis et inferorum ominatio oriretur. *Barnes.*

1501. ss. (B. vid. supra) Ita distinxit et scripsit Br.

ἰὼ μοι, μοι, Θῆβαι)
σὰ δ᾽ ἔρις — φόνος
Οἰδιπόδα δ. ὤ. κρανθεὶς
αἵμ. — λυγρῷ.

κρανθεὶς recepit ex membr. et Aug. In D. legitur:

ὢ μοι μοι,— φόνος
Οἰδιπόδαο δόμων ὤ. κραθεὶς
αἵμ. — λυγρ. *Beck.*

1511. Οἰδιπόδαο Ald. cum MSS. qui-

Τίνα δὲ προσῳδὸν,
Ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ
Δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,
Ἀνακαλέσομαι,

Quem accentorem,
Aut quem poëticum gemitum ad
Lacrymas, lacrymas, o domus, o domus,
Arcessam,

P. *αἵματι καὶ φόνῳ δεινῷ καὶ χαλεπῷ, ὤλεσε τὸν δόμον τοῦ Οἰδίποδος, τίνα δὲ στοναχὴν τραγῳδητὴν, ἢ τίνα στοναχὴν ἐμμελῆ ἔνδακρυν, ὦ δόμος, ἀνακαλέσομαι, φέρουσα τάδε τὰ τρία σώματα τὰ συγγενικὰ, λέγω τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα, τὴν χαρὰν, καὶ ἡδονὴν, τῆς ἐριν-*

S. *ἀλλὰ φόνος ἐπὶ φόνῳ κρανθεῖσα.* 1513. "Τίνα δὲ προσῳδὸν] *Θρηνητικὴν στοναχήν· Ὠδὸν,* "*ἀντὶ τοῦ θρῆνον·* * *τὸ δὲ, Τίνα πρὸς ἀναστρεπτέον· τουτέστι πρὸς τίνα πρῶτον τῶν προ*"*κειμένων νεκρῶν θρῆνον, ἢ πρὸς τίνα τούτων στεναγμὸν μετὰ δακρύων, ὦ δόμος δόμος,* "*ἀναβοήσω· ἢ τὸ προσῳδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν θρῆνον νοητέον οὐκ ἀποδιαιρουμένης τῆς πρὸς,* "*ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος,*" *τίνα θρῆνον ἄξιον, καὶ τίνα στεναγμὸν σύμφωνον τῆς προκειμένης συμφορᾶς, καὶ τῶν τριῶν τούτων νεκρῶν ἀνακαλέσω προσᾴδοντα φησὶ καὶ ἁρμόζοντα τοῖς*

* Τὸ δὲ, *τίνα πρὸς ἀναστρεπτέον* hoc est, voces *τίνα πρὸς* invertendæ sunt. *Beck.*

busdam hic et infra 1519. sed recte alii. Inter *κρανθεὶς* Aldinum et *κραθεὶς* variant MSS. Quidam utramque lectionem memorant. *Por.*

Κραθεὶς] Rejeci vetus *κρανθεὶς*, vel *κρανθεῖσ'*, in æternum. Vid. *Gul. Canteri* Novar. Lection. l. 1. c. 9. *Canteri* conjecturam confirmat insuper MS. illud irrefragabile. *Barnes.*

Flor. *κρανθεῖσ'* — Leidd. *κρανθείς*: hoc probat Valcken. et reddit *cædes cæde cumulata*, vel *firmata*, quam posteriorem verbi notionem illustrat. Heath. etiam *κρανθεὶς*, et vertit *cædes cæde consummata*; nam comma monet ante *κρανθεὶς* tollendum et post illud esse ponendum, ut jungatur participium cum *φόνος*; sequentia autem *αἵματι δεινῷ* pendere ab omissa præp. *ἐν*, ut Æsch. Prom. V. 536. ss. *Ἡδύ τι θαρσαλέαις Τὸν μακρὸν τείνειν βίον Ἐλπίσι.* *Beck.*

κραθεὶς] Ita MSS. complures, ut emendaverat etiam Canterus. Ed. Ald. *κρανθεὶς*, minus, ut ego quidem censeo, apposite. *κραθεὶς* enim cædem fratrum eodem tempore accidisse indicat: *κρανθεὶς* magis conveniret, si alter quocunque post alterum intervallo occubuisset. *Musg.*

1513. *δὲ* addidit Grotius, et habet C. *Por.*

Τίνα δὲ προσῳδὸν] Τὸ δὲ addo ex MS. *Barnes.*

τίνα προσῳδὸν] MSS. Bodl. Cantabr. et Voss. unus *τίνα δὲ προσῳδόν*. Sed tali particulæ nullus hic locus. Legendum forte *τίν' ὦ προσῳδόν*. *Musg.*

1514. Antigones hic pæne oblitus Eur. tanquam ex sua persona loquitur. Corrigendum autem *μουσοπόλων στοναχὰν*, *poëtarum gemitum.* Poëtæ dicuntur *μουσόπολοι*. Valcken. Heath. repudiat illam conjecturam, ex qua videantur diversa esse gemituum genera, quibus poëmata inter se distingui soleant, elegantius etiam esse *μουσόπολον στοναχὰν*, gemitum Musis familiarem.

1514—1516. Ita per duos versus dedit Beckius:

Ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ δάκρυσι,
Δάκρυσιν, ὦ δόμος δόμος, ἀνακαλέσομαι,
Τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ σύγγονα,
Ματέρα καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐρινύος;

1514. ss. Ita exhibet D.:

ἢ τίνα — στοναχὰν
ἐπὶ δ. δ. ὦ δόμος, ὦ δόμος
ἀνακ. τρ. φερ.
τάδε σώματα σύγγονα. ματέρα
καὶ — ἐριννύος.

Τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἵματα σύγγονα,
Ματέρα καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐριννύος;
Ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
Τᾶς ἀγρίας ὅτε

Ferens hæc tria cruenta cognata cadavera,
Matrem et filios, gaudia Erinnyis?
Quæ domum Œdipi prorsus perdidit,
Quando sævæ et

P. νύος, καὶ τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος. ἤ, ἐριννὺς, ὤλεσε παντελῶς τὸν οἶκον τοῦ Οἰδίποδος, τότε μὲν ὤλεσε, δυνάμει δὲ, οὐκ ἐνεργείᾳ, ὅτε, ὦ πάτερ, ἔγνως τὸ μέλος, ἤτοι τὸ αἴνιγμα,
S. νῦν πάθεσι; 1514. Μουσοπόλον] Μουσικὴν, ἔστι γὰρ καὶ θρῆνος μουσικός. Ὅμηρος, "—— Παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς, Θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν," καὶ τὰ ἑξῆς. Μουσοπόλον] Θρηνητικήν. Στοναχὴν] Στένω κοινὸν, καὶ στενάζω· στενάχω δὲ ποιητικὸν καὶ στεναχίζω, καὶ στοναχέω, ῶ, ἀπὸ τοῦ στένω. στόνος ποιητικῶς, καὶ στονόεις· ἀπὸ τοῦ στενάζω, στεναγμὸς κοινόν· ἀπὸ τοῦ στοναχῶ, στοναχὴ παρὰ ποιηταῖς. 1517. Σύγγονα.] Συγγενικὰ, μητέρα λέγω, καὶ τέκνα, * περιχαρῆ τῆς ἐριννύος, ἥτις παντελῶς τοῦ Οἰδίπο-

* ερiχαρῆ] Scripserat forte, auctore Valck., περιχαρείαν τῆς Ἐριν. *Beck.*

In v. 1517. etiam membr. φέρουσα σώματα, et inter lineas τάδε adscriptum. Aug. cod. in textu φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ, et supra γρ. σώματα τάδε. Br. cum Musgr. recepit: τάδ' αἵματα, quod in αἱμακτὰ lateat, et sit per gloss. σώματα explicatum. Nam αἷμα etiam *cædem, cæsa corpora* et *cædis instrumentum, gladium,* indicare. Idem Br. ita versus disposuit:

ἢ τίνα — ἐπὶ
δ. δ. ὢ δ. ὢ δ.
ἀνακαλέσομαι
τρισσὰ — συγγ. etc. *Beck.*

1515. ὢ secundum omittunt Aldus et Grotius. *Por.*

1516. Primus in ἀνακαλέσομαι pes non est choreus, sed dactylus; nam eodem modo primam producit hoc verbum, quo ap. Hom. ἀπονέεσθαι et alia. V. Clark. ad Il. α. 398. *Beck.*

1517. Certissima Musgravii est emendatio pro αἱμακτὰ, quod habent Aldus, et in textu Augustanus. In plerisque, τ. φ. τάδε σώματα, in K. Leid. sec. ut edidit Kingius, τ. φ. γε σώματα, alii etiam corruptius. *Por.*

Τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ σύγγονα] Paullo aliter, et melius forsan, MS. legit: Τρισσὰ φέρουσα τάδε σώματα σύγγονα. *Barnes.*

King. dedit (forte e codd.) τ. φέρουσά γε σώματα σ. ut Leid. 2. In Leid. 1. τρισσὰ δὲ σώματα φέρουσα σύγγονα, Flor. et Cant. τρισσὰ φέρουσα τάδε σώματα σύγγονα. Arnaldus Obs. M. VI. p. 597. vulgatam tuetur, et αἱμακτὰ secundum ipsum efficit dactylum, at exemplum requirit Valck. ex Atticis Tragicis, apud quos alias vocalis mutam et liquidam antecedens corripitur, in quo τ liquidæ naturam induat, atque adeo vocalis brevis sit, sequentibus in eadem voce κτ vel πτ. (Talia suppeditavit Heath.: Iph. in Taur. 783. σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοκτόνος τιμὰς ἔχω. Electr. 494. Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελικτέον. Vide et Electr. 169. Sequente etiam ς vocalis pluries ap. Eur. corripitur, Hec. 184. 683. Phœn. 224. 1786. Cycl. 52. Electr. 444. etiam ante ςρ. Phœn. 1497. Heath.) Præterea Valck. quærit exemplum, quo ap. Eur. σώματα omissum sit, quod in αἱμακτὰ subintelligit Arnald. *Beck.*

τάδ' αἱμακτὰ σύγγονα] Ita Ed. Ald. MSS. fere omnes τάδε σώματα σύγγονα. Sed non de nihilo est αἱμακτά. Lego τάδ' αἵματα σύγγονα, *cædes has consanguineas.* αἱμάτων genitivo plurali vid. Æschyl. Choëph. v. 648. Eumenid. v. 253. *Musg.*

1519. Pro Οἰδιπόδαο King. restituit Οἰδιπόδα.

δόμων et πρόπας D. *Beck.*

πρόπαν MSS. Ask. πρόπας. *Musg.*

Δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.

Perplexæ subtile carmen intellexit
Sphingis cantatricis, interficiens corpus ;

P. τῆς δυσερμηνεύτου Σφιγγὸς, συνετὸς γένομενος, τὸ σῶμα αὐτῆς φονεύσας, ἀντὶ τοῦ αὐτὴν

S. δος τὸν δόμον ὤλεσε. 1521. Δυσξυνέτου] Τῆς Σφιγγὸς τῆς ἀσαφοῦς, ἐπεὶ πᾶσι δυσξύνετον ἦν τὸ αἴνιγμα, πλὴν τοῦ Οἰδίποδος μόνου. διὰ γὰρ τοῦτο συνετὸν ἐπὶ τοῦτο εἴρηκε τὸ μέλος, πᾶσι μὲν τοῖς ἄλλοις ἀσαφὲς, αὐτῷ δὲ μόνῳ σαφὲς καὶ καταληπτόν. ξυνετὸν δὲ, τὸ σαφές. "Ὅτε δυσξυνέτου] Τὴν ἐξ ἔξωθεν προσληπτέον, τουτέστιν ἐξ ὅτε. ὁ δὲ λόγος· "ἥτις Ἐριννὺς τὸν Οἰδίποδος οἶκον ἀπώλεσεν, ἐξ ὅτε τὸ τῆς ἀγρίας Σφιγγὸς αἴνιγμα, τὸ "δυσξύνετον ἐκεῖνο καὶ ἀσαφὲς τοῖς πολλοῖς γνοὺς αὐτὸς αἴτιος αὐτῇ γέγονε τοῦ θανάτου. "φασὶ γὰρ, ὅτι λύσαντος τοῦ Οἰδίποδος διεσπάραξεν ἑαυτὴν ἡ Σφίγξ." Ἄλλως. Τῷ Οἰδίποδι ξυνετόν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ Σφιγγός. τινὲς δὲ ξυνετὸν τὸ βαθύτατον. Μέλος ἔγνως] Μέλος τὸ αἴνιγμα εἶπεν, ἐπεὶ μετὰ μέλους τινὸς προέφερεν αὐτὸ ἡ Σφὶγξ, διὸ καὶ ἀοιδῶ Σφιγγὸς εἶπεν. 1522. Φονεύσας] Ἀντὶ τοῦ φόνου καὶ ἀναιρέσεως γενόμενος αὐτῇ αἴτιος. Φονεύσας] Λέγει ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἔγνως τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, ἐφόνευσας αὐτήν. 1523. Ἰώ μοι, μοι, μᾶτερ] Ἑτέρα στροφὴ δοκεῖ εἶναι αὕτη, ἐπεὶ καὶ τὰ κῶλα ἐνηλλαγμένα ἐστὶ, συστηματικὰ δέ ἐστι καὶ ταῦτα ἐξ ἀνομοίων, εἰσὶ δὲ πάντα τῆς στροφῆς λδ΄. Τὸ α΄ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἐπιτρίτου α΄ καὶ τροχαίου. Τὸ β΄ περιοδικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. Τὸ γ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ δ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου καὶ χορείου, ἢ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ε΄ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ΄ ὅμοιον τῷ δ΄. Τὸ ζ΄ ὅμοιον, τοῦ β΄ ποδὸς προκελευσματικοῦ τετραβράχεος· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν τοῦ β΄ καὶ τοῦ γ΄ ποδὸς χορείου. Τὸ η΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου. Τὸ θ΄ προσῳδιακὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ χοριάμβου. Τὸ ι΄ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ ἀναπαίστου. Τὸ

1521. δυσξυνέτου ξυνετὸν μέλος ἔγνω Ald. Sed δυσξύνετον Schol. Augustani. ξυνετὸς MSS. plures. ἔγνως Grot. et MSS. plurimi, male. Nondum enim patrem alloquitur. Nempe σ ex proximo adhæsit. Hesychius: Ὑποῤῥάπτεις λόγους. συντίθης. Ubi ne quis variam lectionem Alcest. 548. sibi fingat, deleat σ male repetitam, et υ in similem literam ν mutet. *Por.*

Συνετὸν μέλος ἔγνως] Ἔγνως in secunda persona (et non ἔγνω, ut olim in tertia) ex MS. auctoritate lego, quia *Pater* in vocativo sequitur, et eandem ob caussam bis μοι lego. *Barnes.*

Etiam codd. Leidd. et Flor. ἔγνω. δυσξύνετον μέλος ex Valck. emendatione est carmen Sphingis *intellectu difficillimum* ; facilia intellectu dicuntur εὐξύνετα. Ænigma Sphingis sæpe a vett. difficile intellectu dicitur, et Œdipus ξυνετὸς illud solvisse, etiam δυσξύνετα loquentes appellantur Sphinges. v. Valck.

ξυνετὸς D. atque ita etiam Br. qui præcedentem versum in ὅτε finit, et in hoc habet ἔγνω. *Beck.*

ξυνετὸς] Ita Kingius, ex Paraphraste et MS. Cantabrigiensi. Sed præterea legendum cum Valckenærio δυσξύνετον pro δυσξενέτου, quo modo etiam scriptum invenit Scholiastes Augustanus. Ed. Ald. et MSS. complures ξυνετόν.

ἔγνω] Ita Ed. Ald. Mutatum deinde a Barnesio in ἔγνως recte revocavit Valckenærius. *Musg.*

1522. ss. Omnem hunc locum ita disposuit, interpunxit et emendavit Br.:

Σφιγγὸς (comma post ἔγνως delevit), ἀ. σ. φονεύσας.
ἰώ μοι, πάτερ,
τίς Ἑ. ἢ τίς βαρβ.,
ἢ τ. πρ.
εὐγ. ἕτερος
ἔτλα κ. τοσᾶνδ᾽
αἱμ. ἀμ.
τοιάδ᾽ ἄχεα φανερὰ,
τάλαιν᾽ οἷ᾽ ἐλελίζω ;
τίς ἄρ᾽ ὄρ., ἢ δρυὸς ἢ
ἐλ. ἀκρ.

Ἰώ μοι πάτερ·
Τίς Ἑλλὰς, ἢ τίς βάρβαρος,

Hei mihi pater;
Quæ Græca, quis barbarus

P. περιφραστικῶς. Ἰώ μοι (διὰ μέσου.) τίς Ἑλληνικὴ γυνὴ, ἢ βαρβαρικὴ, ἢ τις ἕτερος τῶν

S. ια' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο χοριάμβων. Τὸ ιβ' ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος γ', ἰωνικοῦ, καὶ ἰάμβου. Τὸ ιγ' ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τοῦ α' ποδὸς χορείου, τριβράχεος. Τὸ ιδ' δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου καὶ δακτύλου. Τὸ ιε' ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ ε'. Τὸ ις' * ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ἐκ δύο ἰωνικῶν ἀπ' ἐλάττονος καὶ συλλαβῆς. Τὸ ιζ' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ιη' ὅμοιον τῷ ε' τοῦ α' ποδὸς χορείου. Τὸ ιθ' παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν. Τὸ κ' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ κα' ὅμοιον. Τὸ κβ' ἀντισπαστικὸν ὅμοιον τῷ η'. Τὸ κγ' δακτυλικὸν δίμετρον· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ κδ' ὅμοιον τῷ κα'. ἔστω δὲ, εἰ βούλει, ἀμφότερα χοριαμβικὰ καθαρὰ δίμετρα ὑπερκατάληκτα. Τὸ κε' ἀναπαιστικὴ βάσις, δι' ἑνὸς γάρ τ' ὀφείλει γράφεσθαι. Τὸ κς' τροχαϊκὸν πενθημιμερές. Τὸ κζ' περίοδος, ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας (τοῦ α' ποδὸς χορείου) καὶ ἰαμβικῆς. Τὸ κη' ἰαμβικὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον, τοῦ δ' ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ κθ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ β' ποδὸς ἑξαβράχεος. Τὸ λ' ἀναπαιστικὸν, δίμετρον ἀκατάληκτον· συνίζησιν ἔχον ἐν τῷ α' ποδί. Τὸ λβ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, [ἐπιτρίτου, καὶ συλλαβῆς. Τὸ λγ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκώνειον] Ἐξ ἀντισπάστου, καὶ διϊάμβου. Τὸ λδ' ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ σπονδείου, ἤτοι ἡμίσεως ἰωνικοῦ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παραγράφος, ἐπὶ τῷ τέλει κόρωνις. MS. Baroc. 74. 1524. Τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος] Τίς Ἑλληνίκη γυνὴ, ἢ βάρβαρος γυνὴ δηλονότι. Ἄλλως. Τίς φησὶν Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων, ἢ τῶν ἀνέκαθεν ἀνδρῶν ὑπέμεινε κακῶν τοσούτων πλῆθος, καὶ λύπης ἐπὶ ἀν-

* Ἰωνικὸν δίμετρον] Ap. Valck. ὅμοιον δίμετρον. *Beck.*

ἀ. κλ. ἑζομένα
μονομάτορος ὀδυρμῶν ἐμῶν
ἄχεσι συνῳδός;
αἴλ. αἰ.
ἅ τ. προκλαίω,
μονάδ' αἰ. διάξ.
τὸν ἀεὶ χρ. ἐν λειβομένοις
δάκρυσι. τίν' ἰαχήσω;
τίν' — χαίτας
σπαραγμοῖσιν ἀπ. βαλῶ;
μάτ. ἐμ. ἢ διδύμοις
γάλ. π. μαστ.,
ἢ πρ. ἀδ.
οὐλόμ. αἰκ. δισσῶν;
ὀτοτοὶ, ὀτοτοί.
λεῖπε σ. δ.,
ἀλαὸν — πάτερ
γεραιέ· δ., Ο.
σ. αἰ. μέλεον· ὅς ἑ. δ.
ἀέρ. σ. ὅ. σ. βαλὼν
ἕλκ. μακρόπνουν ζωάτ.
κλ. — ἀλ.
γερ. π. δεμν.
δύστανος ἰαύων;

Versum primum (1522.) monet dochmaicum esse, atque ita eum exhiberi in membr. et Aug. Mox in membr. τίς Ἑ. τίς βαρβ. omisso ἢ. προπάροιθεν etiam in membr. V. 1529. membr. ἐλελίζει. Emendavit Br. ex ingenio ordinemque verborum docet esse: τίς αἵματος ἀμερίου (i. e. τίς θνητὸς) ἔτλα τοιάδε ἄχεα φανερὰ τοσῶνδε κακῶν, οἷα ἐγὼ ἡ τάλαινα ἐλελίζω. *Beck.*

1523. μοι semel Ald. bis. K. R. Deinde πάτερ recte. Male μάτερ (debebat μᾶτερ) e MSS. quibusdam Kingius. μᾶτερ ed. Valck. *Por.*

1523. s. Verba ἰώ μοι — τίς ἑλλ. peculiarem versum in D. constituunt. Sed seqq. inde a v. 1525. ita scribuntur:

Εὐγ. ἔτ. ἔτλη κακῶν
τοσῶν δ' αἱμ. ἀμερίου
τοιάδ' — ἐλελίζω·
τίς τ' ἄρ' ὅ. ἢ δρ. ἢ ἐλ.
ἀκρ. ἀ. κ. ἑζομένα

Ἢ τῶν πάροιθεν εὐγενετᾶν ἕτερος
Ἔτλα κακῶν τοσῶνδ'
Αἵματος ἀμερίου
Τοιάδ' ἄχεα φανερά;

Aut quis superiorum nobilium alius
Sustinuit tot mala
Generis humani,
Tales luctus manifestos?

P. ἔμπροσθεν εὐγενῶν, αἵματος καὶ γένους ἀνθρωπείου ὑπάρχων, τοιαύτας λύπας φανερὰς ὑπέμεινε τοσούτων κακῶν, ὡς ἐγὼ δηλονότι; τάλαινα εἰμὶ ἐγὼ, πῶς ἐλελίζω καὶ ταράττο-

S. θρωπίνῳ σώματι; τὸ γὰρ Ἀμερίου, ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπείου. Τίς Ἑλλὰς;] Τίς ἀπὸ τοῦ ἀμερίου αἵματος, ἤγουν τίς τῶν ἀνθρώπων, Ἕλλην, ἢ βάρβαρος, ἢ τίς ἀπὸ τῶν πάροιθεν εὐγενῶν, ἕτερος ἔτλη καὶ ὑπέμεινε τοιαῦτα φανερὰ κακὰ, καὶ διάδηλα πᾶσιν ἄχη κακῶν τοσούτων; 1525. Ἢ τῶν πάροιθεν] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίς. ἢ τὶς τῶν πάροιθεν εὐγενῶν τοσαύτας λύπας

μονομάτερος ὀδ. ἐμ.
ἄχαισι (sic) σ. αἴλ. αἰάγμασι
ἅ τ. προσκλ.

In v. 1533. quamvis μονομάτερος legatur, tamen superscriptum: μητρὸς μεμονωμένη, στερηθεῖσα τῆς μητρός. Verbis ἄχεσι etc. additur gl.: ἐν λύπαις σύμφωνος ἔσται εἰς αἴλινον θρηνητικοῖς ἀπηχήμασι. Et verbis τοῖσδε προσκλαίω adscriptum: ἐπὶ τούτοις κλαίω. Tum seqq. ita Cod. exhibet:

μόνα δ' (non satis distingui potuit, utrum μόνα δ' an μονάδ' voluerit)
αἰ. διαξ. τὸν ἀεὶ
χρ. ἐν λειβ.
δάκρυσιν (sic) ἰαχ.
τίν' ἐπὶ π. ἀ. χ. σπαραγμοῖσιν
ἀπ. λάβω (sic) μρς ἐμ. ἐν διδύμοισιν
γάλ. π. μαστ.
ἢ πρὸς ἀδ. οὐλομένων αἰκίσματα
δισσῶν. ὀττοτοί. ἰὼ λίπε σοὺς δόμ.
ἀλ. ὅ. φ. π. γεραιὲ
δ. Οἰδ. σὸν αἰ.
μέλ. ὃς ἐ. δώμ.
ἀερ. σκ. ὄμμ. σ. β.
ἕλκ. μακρόπουν ζωάν.
κλ. — ἀλαίνων
γέρ. πόδα δύστηνον
δεμνίοις ἰαύων.
τί δ' ὦ παρθ. βακτρ. τυφλοῦ
ποδὸς ἐξάγεις εἰς φῶς
λεχ. σκ. ἐκ θαλ.
οἰκτροτάτοισιν δάκρυσιν
πολ. αἰθ. ἀφανὲς εἶδ.
ἢ νέκυν ἔν. ἢ πτ. ὄν.

In v. 1541. ἀπαρχάς. gl. D. ἀνάθημα· Mox ad ἐν Sch. περισσὴ ἡ ἐν. Verbis οὐλομένων (sic) αἰκ. v. 1545. suprascriptum in D.; τὰς ἀποτροπαίους, τὰς ἀξίους ἀπωλείας. Ad v. 1550. præter schol. a Barn. vulgatum in D. legitur et illud, quod jam ex Bar. et Leid. cod. editum, v. T. III. p. 124. 1551. ἕλκεις. gl. cod. D. ὀδυνηρῶς ἀνύεις. *Beck.*

1523. πάτερ] Ita Ed. Ald. et MSS. Bodl. Primus Kingius μᾶτερ substituit. Sed præstat alterum, cum de Œdipi rebus gestis jam tum loqueretur.

Conjunge τίς αἵματος ἀμερίου, *quis mortali sanguine editus?* ἀμερίου pro ἀνθρωπίνου ut supra v. 130. *Musg.*

1524. ἢ Ald. et codices plerique sine τίς, τίς sine ἢ membr. unde ἢ τίς edidit Brunckius. *Por.*

1525. προπάροιθεν Ald. et MSS. complures, sed ex nonnullis πάροιθεν edidit Kingius; recte, opinor. Versus, ut ego distribui, est iambelegus. *Por.*

προπάροιθεν Heath. præfert, ut verba Ἢ τᾶν προπάροιθεν constituant anapæsticum monometrum hypercatalectum. *Beck.*

πάροιθεν] Ita Lib. P. ut Kingius jam ex MSS. vid. Hippol. 835. Ed. Ald. et tres Bodleiani, προπάροιθεν. *Musg.*

1526. τόσων δι' Ald. sed τόσωνδ' vel τοσῶνδ' plerique MSS. *Por.*

τοσῶνδ'] Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τόσων δι'. *Musg.*

1527. Δι' αἵματος ἀμερίου] Videtur

Τάλαιν᾽, ὡς ἐλελίζω·
Τίς ἄρ᾽ ὄρνις ἢ δρυὸς ἢ
Ἐλάτας ἀκροκόμοις
Ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα

O misera, ut te ploro?
Quæ avis, aut quercus aut
Abietis summis
In ramis sedens,

P. μαι· καὶ τίς ἄρα ὄρνις καθεζομένη ἐπὶ κλάδοις τοῖς κατ᾽ ἄκρον κομῶσιν, ἢ δρυὸς ἢ ἐλάτης, στερηθεῖσα τῆς μητρὸς, συνῳδὸς, καὶ σύμφωνος, ἔσται τοῖς ἐμοῖς ὀδυρμοῖς ἐν ἄχεσι καὶ λύπαις;

S. ὑπέμεινε; 1529. Τάλαιν᾽ ὡς ἐλελίζω] Ἐγὼ, φησὶ, τάλαινα, ἥτις αἴλινον ἀνακλαίω, καὶ ἀναθρηνῶ, ἐπὶ τούτοις τοῖς οἰκτροῖς ἀτυχήμασι, καθάπερ τις ὄρνις θρηνοῦσα ἀπηχεῖ, δρυὸς πετάλοις ἐφεζομένη. Ἐλελίζω] Ταραττομένη ἀγωνιῶ. 1530. "Τίς ἄρ᾽ ὄρνις] Ἀηδόνα "φησὶν ἢ χελιδόνα, εἰς ἃς μετεβλήθησαν Πρόκνη καὶ Φιλομήλη." 1533. Μονομάτωρ]

Scholiastes legisse — Διὰ σώματος ἀνθρωπείου; quod sane prætulerim. Quamquam de ἀμερίου significatione vid. supra ad v. 130. Et *Argentarius*—Ὁ γὰρ καὶ θῆρα δαμάσδων Ἄγριον, οὐδ᾽ ὀλίγον φείσεται ἀμερίων. Vid. plura etiam *Iphig*. Aul. v. 1341. Et sane MS. retinet ἀμερίου. Sed pro δι᾽ αἵματος legit δ᾽ αἵματος, forte rectius. *Barnes.*

Olim τόσαν Δι᾽ αἵματος ἀμ. Kingius τόσανδ᾽ Αἵματος ἀμερίου, ut et codd. Leidd. ac Cant. Barnesius e Schol. ἀνθρωπείου enotavit, at locus Schol. nunc ex Aug. cod. emendatus est. Jungenda τίς—τῶν πάροιθεν εὐγενετᾶν ἕτερος, αἵματος ἀμερίου, *quis veterum nobilium, qui quidem fuerit mortali sanguine cretus?* homines sæpe dicuntur ἡμέριοι et ἐφημέριοι. v. Valck. Heathius observat, non posse ita strui verba, ut V. voluit; nam genitivum κακῶν τοτῶνδε v. 1526. nihil habere, quo referatur. Putat igitur, versum hunc et proxime præcedentem sedes permutasse suas, hoc admisso, omnem tolli difficultatem. *Beck.*

1599. ἐλελίζει Ald. multi MSS. et Eustathius ad Il. Α. p. 125, 28. (94, 37.) ἐλελίζω Leidd. C. et alii. οἵ᾽ ἐλελίζω partim ex conjectura dedit Brunckius. *Por.*

Τάλαιν᾽ ὡς ἐλελίζω] Vetus ἐλελίζει rejicio, et ἐλελίζω scribo ex MS. auctoritate, et quia ipse *Scholiastes* ita legit, quin totum versum ex eadem fide ita lego: Τάλαιν᾽ ὡς ἐλελίζω· τίς τ᾽ ἄρ᾽ ὄρνις etc. *Barnes.*

Verbi ἐλελίζω sonus effecit, ut sequentia tragico in mentem venirent. cf. Hel. 1118. Aristoph. Av. 209. Valck. Reiskius præfert veterem lectionem: τάλαιν᾽ ὡς ἐλελίζει τις ἄρ᾽ ὄρνις, scil. οὕτως ἐγὼ ἐλελίζω. *Beck.*

ἐλελίζω] Ita MSS. Cantab. et Leid. cum Ed. Grot. Ald. ἐλελίζει. Legendum forte ἦ σ᾽ ἐ. *an Te lugeo?* pro ὡς vid. ad. Iph. Aul. 16. *Musg.*

1530. τίς τ᾽ ἄρ᾽ ex C. (cui pauci alii consentiunt) edidit Barnesius. Quod plerique codices habent, ἢ ante δρυὸς addidit Grotius. *Por.*

1530. ss. Ita constitui hos versus jubet Heath.:

Τίς τ᾽ ἄρ᾽ ὄρνις, ἢ δρυὸς, ἢ	hephthemimeris anapæstica. τ᾽ pro τοι.
Ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις	anapæsticus dimeter acatalectus.
Ἑζομένα μονομάτερος	dactylicus trimeter.
Ὀδυρμοῖς ἐμοῖς	dochmaicus

In Leid. 2. τίς ἄρ᾽ ὄρνις. Leid. 1. et Cant. τίς τ᾽ ἄρ᾽ ὄρνις, King. in notis conjicit τίς ἄτ᾽ ὄρνις, improbante Valck. et Heath. Τίς ἄρ᾽ ὄρνις, *quæ tandem avis*—(Solent in tragœdia vehementiori affectu perturbati etiam inanimatas res invocare, tanquam passionis suæ participes. Heath.)—Prius ἢ jam ante Kingium Grotius inseruerat. Valck. qui de lugubri lusciniæ cantu confert Hel. 1116. Soph. Œd. Col. 664. Catull. 64, 13. Soph. El. 148. *Beck.*

Μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
Ἀχήσει ξυνωιδός;
Αἴλινον αἰάγμασιν ἃ
Τοῖσδε προκλάω,
Μονάδ' αἰῶνα διάξουσα, τὸν ἀεὶ
Χρόνον ἐν λειβομένοις δακρύοις·

Privatæ matre meis ejulatibus
Canet concentrix?
Ælinon, lamentationibus quæ
Hisce prælugeo,
Solitariam vitam, actura omne
Tempus in stillantibus lacrymis.

P. εἰς αἴλινον καὶ θρῆνον ἐν αἰάγμασι καὶ θρηνητικοῖς ἀπηχήμασιν, ἤ τις ἐπὶ τούτοις κλαίω· μόνη δὲ τὸν ἀεὶ χρόνον, ἤτοι διαπαντὸς, ἰαχήσω καὶ θρηνήσω, διάξουσα τὴν ζωὴν ἐν δακρυοις· ἐπὶ τίνα πρῶτον βάλλω ἀπαρχὰς (ἤγουν ἀνάθημα) ἀπὸ τῆς χαίτης, ἤτοι ἀπὸ τῆς κόμης

S. Ἡ μεμονωμένη τῆς μητρός. 1135. Αἰάγμασι] Θρηνητικοις ἀπηχήμασι. Ἃ τοῖσδε] Ἅ τινα ᾄσματα θρηνῶ ἐπὶ τοῖσδε τοῖς νεκροῖς. "Ἃ τοῖσδε προσκλαίω] Ἅπερ θρηνητικὰ "ἀπηχήματα ἐπὶ τούτοις τοῖς νεκροῖς ἀναβοῶ." ἡ γὰρ πρὸ ἀντὶ τῆς ἀνὰ, τουτέστιν ἀνακλαίω. τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται. 1537. Μόνα δ' αἰῶνα] Ἀντὶ τοῦ μονάδα βίον, ὀρφανὸν, μονήρη, μεμονωμένον, ἔρημον. Ἐν λειβομένοις] Ἐν ὑγροῖς· 1540. "Τίν' ἐπὶ πρῶτον] Ἢ

ἢ δρυὸς, ἢ] Prius ἢ omittit Aldina. Sed habent Lib. P. et novem MSS. *Musg.*

1533. μονομάτερος Ald. et magna pars codicum; μονομάτωρ Grot. μονομάτορος Flor. M. et, credo, alii. ὀδυρμῶν ἐμῶν Brunckius, ut scilicet certam Musgravii in sequente versu, ἀχήσει pro ἄχεσι, vitaret emendationem. ἄχαισι duo MSS. apud Burtonum. *Por.*

Μονομάτωρ] Alias μονομάτορος, sed minus recte, ut observat *Æmil. Portus.* μονομάτερος vero ut MS. legit, si admittamus, erit ὁ καὶ ἡ μονομάτερος, quod vix alias reperias. *Scholiastes* explicat per τὸ στερηθεῖσα τῆς μητρός. *Barnes.*

Ab antiquis Edd. discesserant sequentes ad Kingium usque, et vulgarant μονομάτωρ. Kingio et reliquis, qui μονομάτερος dederunt, avis ipsa visa est dici potuisse μονομάτερος, *orbata matre.* At Antigone fuit μονομάτωρ, *privata matre.* Similia huic composita vocabula (ut σιδηρομήτωρ etc.) congessit ad h. l. Valck. Ὀδυρμοῖς ἐμοῖς μονομάτορος pro ὀδυρμοῖς ἐμοῦ μονομάτορος. Pronominibus possessivis sic genitivos adjungunt tragici, quem Græcismum Latini etiam imitantur. v. omnino Valcken. *Beck.*

μονομάτορος] Ita optime Valckenærius ex MSS. Flor. Ed. Ald. et plerique MSS. μονομάτερος. Constructio est ὀδυρμοῖς ἐμοῖς τῆς μονομάτορος. *Musg.*

1534. Heath. ἄχεσι συν. vertit: *Luctibus concinet.* Valck. ad h. l. "Forsan aliquando verbum Codex fidelior subministrabit vel participium, quod in locum vocis Ἄχεσι succedat." Erunt, quibus copula tantum videatur interserenda: ὀδ. ἐμοῖς Ἄχεσί τε συνῳδὸς, atque hoc si fiat, Heath. mavult Ἄ. τε ξυνῳδὸς, ut versus sit ithyphallicus.

Repudiat Brunck. conjecturam Musgr. ἀχήσει, et Valck. ἄχεσί τε συνῳδὸς, esse ad συνῳδὸς subaudiendum ἐστὶ vel ἔσται. Sed paullo ante Br. ex ingenio reposuit: ὀδυρμῶν ἐμῶν, ut esset ordo: τίς ὄρνις συνῳδὸς ἔσται τοῖς ἄχεσι ὀδυρμῶν ἐμῶν μονομάτορος. *Beck.*

Lego:

ἀχήσει συνῳδὸς
αἴλινον;

ἀχήσει αἴλινον, ut ἤχει κωκυτὸν Sophocl. Trachin. v. 879. ἄχει ὕμνους Ion. v. 895. Quæ sequuntur, hoc modo constituenda esse arbitror:

Τίν' ἰαχήσω;
Τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
Σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βαλῶ;
Ματρὸς ἐμᾶς διδύμοις
Γάλακτος παρὰ μαστοῖς,
Ἢ πρὸς ἀδελφῶν

Quem sonabo?
Ad quem primum a comæ
Laceratione primitias jaciam?
An ad gemina matris meæ
Ubera lactis,
An ad fratrum

P. διὰ σπαραγμῶν. πότερον δηλονότι παρὰ τοῖς δυσὶ μαστοῖς τοῦ γάλακτος τῆς μητρὸς, ἢ πρὸς τὰ οὐλόμενα αἰκίσματα τῶν δισσῶν ἀδελφῶν, ἤτοι πρὸς τὰς ἀξίας ἀπωλείας πληγὰς

S. "ἐπὶ πρὸς τὸ βαλῶ· οἷον ἐπὶ τίνα πρῶτον ἐπιθῶ τὰς χεῖρας ἀπαρχὰς τοῖς σπαραγ-"μοῖς; ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἢ ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς κόμας "ἀποκείρεσθαι τοῖς τεθνηκόσιν. Ἢ πρὸς ἀδελφῶν.] Τὸ ἑξῆς. ἢ πρὸς τὰ τῶν ἀδελφῶν "αἰκίσματα. Οὐλόμενα δὲ, διὰ τὰς πληγὰς καὶ τοὺς ἀφανισμοὺς τῶν ἀδελφῶν." 1541. Ἀπαρχὰς] Θυσίας. 1543. Γάλακτος] Λείπει τοῖς ποιητικοῖς. Γάλακτος παρὰ μαστοῖς] Λέγεται καὶ γάλα μαστῶν, καὶ μαστοὶ γάλακτος· ὡς ἡμέρα ἡλίου,

—— αἰάγμασιν
ἃ τοῖσδε προκλαίω
μονάδ' αἰῶνα, διάξουσα
τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν λειβομένοις
δακρύοις. τίν' ἰαχήσω;

προκλαίω Aldinæ lectio est, a Barnesio primum mutata. μονάδ' a μονὰς, μονάδος, recte deducit Scholiastes. δάκρυσιν ἰαχήσω primus edidit Kingius, cum in reliquis esset δακρύοισιν, atque ita MSS. Bodl. Existit autem ex nostra emendatione non invenusta quæstionis repetitio:

τίν' ἰαχήσω;
τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βαλῶ; *Musg.*

1535. ss. Verba Αἴλ' αἰαγμ. efficiunt antispasticum hemiolium ex epitrito tertio pentasyllabo et iambo, aut potius iambicum dimetrum brachycatalectum, quemadmodum et seqq. Ἃ τοῖσδε πρ. quæ Heath. reddit: *Quæ hisce lugens addo.* — Μόνα δ' αἰ. δ. glyconius ex diiambo et epitrito quarto pentasyllabo. — δακρ. ἰαχ. anapæsticus monometer hypercatalectus. τίν' ἐ. π. ἀ. χ. pherecratius ex antispasto pentasyllabo et epitrito tertio catalecto quadrisyllabo. σπαρ. ἀπ. β. antispasticus ex antispasto, epitrito primo et syllaba. *Heath.*

1536. Προσκλαίω] Ita potius lego ex MS. quam προκλαίω ex impressis. Et *Scholiastes* tamen προκλαίω legit. *Barnes.*

Reiskius præfert quarundam Edd. lectionem προκλαίω. Nam αἴλινον præmittebant suis lamentis, quæ a voce αἴλινον incipiebant.

προκλαίω e membr. et Aug. restituit Br. *Beck.*

1537. μόνα δ' prave distinguunt Aldus et multæ edd. *Por.*

1538. δακρύοις τίν' est emendatio Musgravii. Codices habent aut δάκρυσιν aut cum Aldo δακρύοισιν. *Por.*

In membr. δάκρυσιν ἰαχήσω. Brunck. emendavit ex conjectura Musg. *Beck.*

1540. πρᾶτον Grot. casu, ut opinor. Nemo enim alius editorum id videtur invenisse in MSS. *Por.*

πρᾶτον pro πρῶτον e Paris. Grotius, σπαραγμοῖσιν (ut Leidd.) et βάλλω pro σπαραγμοῖς et βαλῶ restituit King. *Beck.*

1541. Verba σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς in membr. desunt. *Beck.*

1542. ματέρος Ald. et ἐν διδύμοις, pro

Οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν;
Ὀτοτοὶ, ὀτοτοί. λεῖπε σοὺς δόμους,
Ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ
Γεραιὲ, δεῖξον, Οἰδιπόδα,
Σὸν αἰῶνα μέλεον· ὃς ἐπὶ δώμασιν
Ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν,
Ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.

Perniciosa vulnera duorum?
Heu! heu! relinque tuam domum,
Efferens cæcum oculum, o pater
Senex: ostende, o Œdipe,
Tuam miseram vitam, qui intra domum, conjiciens
Caliginosas tenebras in tuos oculos,
Trahis longam vitam.

P. τῶν δύο ἀδελφῶν; φεῦ, ὦ πάτερ ἀλαὲ, ὁ φέρων ὄμμα τυφλὸν, λίπε τοὺς σοὺς δόμους, δεῖξον, ὦ Οἰδίπους, τὴν σὴν ζωὴν τὴν ἀθλίαν, ὅστις, ἐμβαλὼν τοῖς σοῖς ὄμμασιν ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν, ἐπὶ τοῖς δώμασιν ὀδυνηρῶς ἀνίεις ζωὴν ἐπὶ πολὺ παρατεινομένην καὶ μακροχρόνιον.

S. καὶ ἥλιος ἡμέρας. 1545. Αἰκίσματα] Πρὸς τὰς ὀλεθρίας πληγάς. 1548. Οἰδίποδα] Ἀπὸ τῆς Οἰδιπόδης εὐθείας. 1550. Ἀέριον σκότον] Ἀὴρ λέγεται καὶ τὸ ὁμιχλῶδες καὶ ἀόρατον· ὡς παρ' Ὁμήρῳ Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖα. εἰπὼν οὖν ἐνταῦθα σκότον, ἐπάγει ἀέριον ἐπιθετικῶς, κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ ἀέρος, ἵνα δηλώσῃ τὸ εἶδος τοῦ σκότου, ὅτι οἷον τὸ τοῦ ἀέρος· ὥσπερ εἴτις εἴποι, φῶς ἡλιῶδες, ἤγουν οἷον τὸ τοῦ ἡλίου· μεταφορικῶς δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ σκότου τοῦ ἐν ἀέρι, τοῦ μὴ βλεπομένου, τὴν στέρησιν τῆς ὁράσεως καὶ τὴν τύφλωσιν. ἔχει οὖν τὸ πᾶν οὕτως. ὃς ἐμβαλὼν τοῖς σαυτοῦ ὄμμασι σκότον ἀέριον, ἤγουν οἷος ὁ τοῦ ἀέρος, ἀντὶ τοῦ ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν, ἐπὶ τοῖς δώμασιν ὀδυνηρᾶς ἀνύεις ζωὴν ἐπιπολὺ παρατεινομένην. ἀερῶδες, τὸ μετέχον τῆς φύσεως τοῦ ἀέρος, ἀέριον δὲ σκότος. τὸ ἔχον τὴν ζόφωσιν ἀέρος, ὡς οὐράνιον ὕψος ὑπερβολικῶς, ἤγουν οἷον τὸ τοῦ οὐρανοῦ. λέγεται ἄλλως καὶ οὐράνιον ὕψος αὐτὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὕψος, καὶ ἀέριον σκότος αὐτὸ τὸ τοῦ ἀέρος. ἀέριος δὲ φέρε-

quo Kingii conjecturam, ἢ διδύμοις, recepit Brunckius. Sed ἐν recte omittit J. *Por.*

Pro vulg. *ματέρος — διδύμοις — μαστοῖσιν* King. metri causa *ματρὸς — διδύμοισιν — μαστοῖς*, quæ firmant codd. Leidd. — Etiam Valcken. probat ἤ. Reisk. conjicit: *ματέρος ἐμᾶς οὖν διδύμοις γάλακτος παρὰ πηγαῖσιν, ad geminos lactis fontes.* *Beck.*

ἐν διδύμοισιν[Legendum videtur cum Kingio, ἢ διδύμοισιν. *Musg.*

1543. *μαστοῖσιν*] Vix crediderim, ab Euripide esse *μαστοῖς γάλακτος*. Legendum forte *νασμοῖσιν* vel *νασμοῖς, scaturiginibus.*

Synesius Epist. 5. ἀβροτέρας τᾶς τοῦ γάλακτος πίδακας. *Musg.*

1545. νεκρῶν Ald. sed δισσῶν plerique MSS. *Por.*

In membr. etiam, ut in ed. Ald., *αἰκ. νεκρῶν.* *Beck.*

δισσῶν] Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. Ed. Ald. νεκρῶν. *Musg.*

1546. ὀττοτοὶ semel Ald. altero omisso. λεῖπε Ald. λίπε quidam MSS. et omnes infra 1696. cum Aldo, sed recte λεῖπε Valckenærius ad Hippol. 34. *Por.*

Ὀττοτοὶ, ὀττοτοί· Λίπε σοὺς δόμους] Ita MS. legit, libri impressi Ὀττοτοί· λεῖπε σοὺς δόμους, non æque bene, ut mihi videtur. *Barnes.*

1548. Οἰδίπου Ald. *Por.*

Οἰδιπόδα] Ita *Scholiastes* et MS. *Collegii Corporis Christi*, a recto Οἰδιπόδης. Quare Οἰδίπου deleo. *Barnes.*

Οἰδιπόδα etiam Leidd. Alias vulgata quoque effecisset iambicum dimetrum. *Valck.*

1550. Ἀέρ. — βαλὼν dactylicus tetra-

Κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,
Γηραιὸν πόδα δεμνίοις
Δύστανος ἰαύων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι
Τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς

Audisne, o errans in domo,
Senilem pedem in cubili
Miser fovens?

ŒDIPUS.

Quare me, o filia, fulcimentis
Cæci pedis, eduxisti in lucem,

P. ἀκούεις σὺ ὁ πλανώμενος κατὰ τὴν αὐλὴν καὶ κατὰ τὸν οἶκον ἰαύων, καὶ διατρίβων, καὶ κινῶν ἐν τοῖς δεμνίοις γηραιὸν πόδα δύστηνον, ἤτοι γεροντικὴν ἀθλίαν πορείαν. ΟΙΔ. Διὰ τί ὦ παρθένε σὺν ἐλεεινοτάτοις δακρύοις ἐξελθεῖν ἐποίησας ἐκ τῶν ζοφερῶν θαλάμων ἐρείσμασι

S. ταί τις, ἤγουν ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέρια ζῶα, τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιούμενα, ὡς οὐράνια τάγματα, τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. ἐκεῖνα δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως λέγεται μᾶλλον· οἷον, ἐναέριος φέρεται, καὶ ἐναέρια ζῶα. 1551. Ἕλκεις] Παρέλκεις, καὶ παρατείνεις μακρόπουν βίον, πλανώμενος καὶ τυφλώττων. Μακρόπουν] Ἀντὶ τοῦ, ἐπιπολὺ παρατεινομένην· ὁ ποῦς γὰρ ἀντὶ τῆς κινήσεως καὶ παρατάσεως ἐνταῦθα λαμβάνεται, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ζώων, οὐ γὰρ διὰ ποδῶν ἡ ζωὴ τὴν ἑαυτῆς ἀνύει ὁδόν. 1552. Κλύεις ὦ κατ' αὐλὰν] Ἀπὸ μέρους τοῦ ποδὸς, τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ. τουτέστι κλύεις, ὦ πάτερ, ὃς ἔνδον κατὰ τὴν αὐλὴν διὰ τὴν τυφλότητα ἀλαίνων, καὶ πλανώμενος, διατρίβεις, καὶ τὸ γεγηρακός σου σῶμα τοῖς δεμνίοις ἐγκρύπτεις. 1554. Ἰαύων] Ἐγκοιμίζων, ἐγκρύπτων. 1555. Τί μ' ὦ παρθένε] Διατὶ, ὦ παρθένε, ὁδηγίαις τῆς τυφλῆς πορείας ἐξήγαγές με εἰς φῶς, προσκαλεσαμένη τοῖς δάκρυσι, τὸν ἀεὶ ἐν λέχει καὶ κοίτῃ ὑπάρχοντα; Τί μ', ὦ παρθένε] Ὅλως ἐν πᾶσιν ὁ Εὐριπίδης

meter hypercatalectus. Prima in ἀέριον necessario producitur. *Heath.*

1551. μακρόπουν edd. Barnes. King. ex MSS. nonnullis. *Por.*

Μακρόπουν ζωὰν] Deleo μακρόπνουν, quod prius in impressis aderat, et MS. ac *Scholiastæ* auctoritate μακρόπουν in textum recipio. *Barnes.*

μακρόπουν etiam Leid. 1. Repudiat tamen Valck. ut recentioris grammatici inventum. Idem illustrat Euripideum ἀλαίνων. *Beck.*

μακρόπνουν] Recte ex Aldina revocavit Valckenærius, consentientibus Flor. et Leidensium altero. Barnesius ex Cantabrigiensi μακρόπουν. Accedunt Bodleiani. *Musg.*

1554. δύστανος pro δύστανον e MS. notavit Scaliger, idque conjecit Valckenærius. Idem mendum sustulere MSS. supra 1336. *Por.*

Δύστ. ἰαύων anapæsticus monometer hypercatalectus, ut οἰκτροτ. δακρύοις v. 1558. Heath. Valcken. mavult Δύστανος, quod cum ἀλαίνων jungatur. Reiskius post πόδα comma ponit, *cujus pes in aula vel ædibus errat, qui miserum*, h. e. misere, *dormit in cubili.*

δύστανος e Valck. conjectura scripsit Br. *Beck.*

1555. τί δ' quidam codices, et 1556. ἐξάγεις D. R. *Por.*

τυφλοῦ ad sequentem versum refert Br. Mox ἐξήγαγες idem scripsit e membr. *Beck.*

1555. ss. Septem cola hic constituit King., sed nihil novavit, nisi quod colon. 6. (v. 1560.) et v. 1558. scripserit οἰκτροτάτοις δακρύοις pro οἰκτροτάτοισι δακρύοισι. Euripides rectius fugam Œdipi omisisset, tristissimam illam, sed commovendis spectatoribus minus accommodatam.

Λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων,
Οἰκτροτάτοις δακρύοις,
Πολιόν, αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
Ἢ νέκυν ἔνερθεν,
Ἢ πτανὸν ὄνειρον ;
ΑΝ. Δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσει,

Manentem in lecto, ex thalamis tenebricosis,
Maxime miserandis lacrymis,
Canum et obscurum ætheris simulachrum,
Aut mortuum subterraneum,
Aut volucre somnium ?
Ant. Miserum nuntii sermonem feres,

P. τυφλοῦ ποδὸς κλινήρη ὄντα ἐμὲ τὸν ὑπάρχοντα εἴδωλον ἀφανὲς τοῦ ἀέρος πολιὸν, ἢ νεκρὸν καταχθόνιον ἢ πτηνὸν ὄνειρον ; ΑΝΤΙΓ. Δυστυχῆ ἀγγελίαν κομίσῃ, οὐκ ἔτι ζῶσι τὰ τέκ-

S. πτωχοποιός ἐστιν, καὶ νῦν ὁ Οἰδίπους οὐδὲ ὁδηγὸν αὐτῷ ἔχει, ἐν τῇ πατρίδι ὤν, ἀλλὰ καὶ μόνος ἐκπορεύεται ἑαυτὸν ὁδηγῶν, τάχα δὲ καὶ πάντες ἐξῆλθον θεαταὶ γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν, διὸ μεμονωμένον θεράποντος τὸ Οἰδίποδος πρόσωπον ἔξεισι. —— ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ Γ′. — Τί μ', ὦ παρθένε] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἑτερόστροφα, συστηματικά· ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς ζ′. Τὸ α′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν. Τὸ β′ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τρίμετρον, βραχυκατάληκτον. Τὸ γ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν. Τὸ δ′ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν καθαρὸν, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν ἐφθημιμερὲς (lege πενθημιμερὲς,) Τὸ ε′ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Totum hoc de metro ex MSto. Baroc. 74. cæ-

Statius eum multo ante facit e tenebris prodeuntem, Th. 8, 240. sed imago ejus ap. Stat. parum distat ab Euripidea. *Valck.*

1556. τ. π. ἐξ. ε. φῶς anapæsticus dimeter acatalectus. 1559. Πολιὸν — εἴδωλον choriambicus trimeter brachycatalectus. 1560. Ἢ νέκυν etc. duæ iambicæ penthemimeres. *Heath.*

1558. οἰκτροτάτοις δακρύοις edidit Br. *Beck.*

1560. s. Ita dedit Beckius :

Ἢ νέκυν ἔνερθεν, ἢ πτανὸν ὄνειρον,

In duo versus divisit Br. :

ἢ νεκ. ἔν.
ἢ πτ. ὄνειρον. *Beck.*

1561. ὄνειρον] Similia contulit Valck. *Beck.*

1562. ss. In D. ita disponuntur et scribuntur :

δυστ. ἀ. ἔ. οἴσῃ, πάτερ
οὐκέτι σου (sic) τ. λεύσσῃ φάος
οὐδ' ἄλ. ἃ παρὰ βάκτροις
πόδα σὸν τυφλὸν θεραπ.
αἰὲν ἐμ. π. ὤ μοι, μοι.

Ad τυφλὸν gl. adscript. ἐστερημένον ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν. *Beck.*

1562. Battier. legebat εἴσῃ, *cognosces*, at bene se habet οἴσῃ, *tristem nuncium accipies. Valck.*

1563. ὦ ante πάτερ addidit Kingius, et in sequentibus multos errores commisere Viri docti, ut systema anapæsticum efficerent. *Por.*

Brunck. edidit : π. οὐκέτι σοι τέκνα σὰ λεύσσει — In membr. est. σῷ τέκνα λ. *Beck.*

Πάτερ] Kingius ὦ Πάτερ, ut habet etiam Leidensium alter, metro non favente.

σοι] Bodleianus unus, σά. Lego : οὐκέτι σοι τέκνα σὰ λεύσσει. *Musg.*

1564. ἃ παρὰ βάκτροις Ald. sed παραβάκτροις Cant. J. ἃ transponunt C. Cant. J. K. L. M. τυφλὸν plerique codices, sed τυφλόπουν cum Aldo J. K. *Por.*

Grot. dedit : παρὰ βάκτροισιν Ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θερ. sed King., ne ultima τοῦ

Πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
Φάος, οὐδ' ἄλοχος, παραβάκτροις
Ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν
Αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.
ΟΙ. Ὤ μοι ἐμῶν παθέων,
Πάρα γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.

O pater, non amplius tibi filii vident
Lucem, neque conjux, quæ juxta baculis
Pedem tuum cæcum et ministeriis
Semper laborabat, pater: heu mihi.
Œd. Hei mihi *ob* mea mala.
Præsto est enim gemere, et mœsta vociferari.

P. να σου, οὐδὲ ἡ γυνή σου, ἥτις τὸν τυφλόν σου πόδα θεραπεύμασιν ἀεὶ μετὰ μόχθου ὡδήγει. ὤμοι ἕνεκα τῶν ἐμῶν συμφορῶν, πάρεστι γὰρ στενάζειν διὰ ταῦτα καὶ βοᾶν. λέγε, ὦ τέκνον,

S. tera vero in hoc præstantissimo codice desunt. 1557. Λεχήρη] Λεχήρη φησὶ, τὸν ἀεὶ ἐν λέχει καὶ σκότει ὑπάρχοντα. τὸ ἑξῆς τοῦ νοῦ, διατί με τὸν πολιὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν πεπολιωμένον, ἐξήγαγες, ὦ παρθένε, σκοτίων ἐκ θαλάμων, εἰς φῶς ἀέρος, ὄντα με ἀφανὲς εἴδωλον, ὅ ἐστι τυφλὴν σκιάν; ἀλλὰ τὸ αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον κατ' ἰδίαν προσενεκτέον. τί με φησὶν ἐξήγαγες ὥσπερ εἴδωλον ὄντα αἰθέρος, τουτέστι τοῦ ἀέρος, καὶ γὰρ τὸν ἀέρα περίπταται τὰ εἴδωλα, καὶ αἱ ψυχαί. ἢ καὶ ὡς νεκρόν με ὑπάρχοντα, ἢ ὡς σκιᾶς ὄνειρον; 1559. Αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον] Εἴδωλα τοῦ ἀέρος, τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιούμενα. κατὰ τοῦτο λέγεται καὶ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστι τοῦ ἀέρος. Cod. D. 1561. Πτανὸν] Ταχύτατον. 1565. Τυφλὸν] Ἐστερημένον ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν.

βάκτροισιν corriperetur, ἃ transposuit: Πόδα σ. τ. ἃ θερ. Mirifica autem est structura ἐμόχθει πόδα σὸν θεραπεύμασι. Battier. ejici volebat βάκτροισι, ut παρὰ jungeretur cum πόδα. Hoc repudiato, Valck. conjicit: — οὐδ' ἄλοχος, περὶ βάκτροισίν θ' Ἃ πόδα σ. τ. θεραπεύμασί τ' Αἰὲν etc. ut structura et sensus sit: *fuit uxor, quæ semper fuit in tuo cæci senis pede, tum fovendo, tum baculis dirigendo, occupata.* Reisk. παρὰ βάκτροις in unam vocem jungi vult: "παράβακτρα θεραπεύματα sunt τὸ, aliquem pedibus suis incedere haud valentem, ipsi ad latus eundo adjuvare et sublevare, θεραπεύμα ἐν τῷ παρ' αὐτῷ βαίνειν. Forte tota dictio sic est concipienda: Ἃ παραβάκτροις περὶ πόδα σὸν τυφλωπὸν θεραπεύμασι."

παρὰ βάκτροισιν Br., et v. seq. scripsit: πόδα σὸν τυφλόπουν ἃ θερ. *Beck.*

παρὰ βάκτροισιν] Ita Kingius ex MS. Regiæ Societatis, consentientibus etiam MSS. Leidensibus et Florent. cum Editione Grotiana haud dubie ex MSS. derivata. Ed. Ald. ἃ παρὰ βάκτροις. *Musg.*

1565. ἃ θεραπεύμασιν] Ita primus edidit Kingius. Editi ante eum omittunt ἃ, Grotiano tamen excepto, qui ante πόδα collocat, ut faciunt etiam MSS. complures. Legendum, levissime immutata Kingianæ scriptura:

παρὰ βάκτροισιν
πόδα σὸν τυφλόπουν ἃ θεραπεύμασί τ'
αἰὲν ἐμόχθει — —

Constructio, quæ paullo intricatior est, sic concipienda est: ἃ παρὰ πόδα σὸν βάκτροισιν θεραπεύμασί τ' αἰὲν ἐμόχθει. παρὰ πόδα σὸν, ut παρ' ἀσπίδα. v. 1076. *Musg.*

1567. ὤ μοι μοι Ald. ἐμῶν omittunt quidam. *Por.*

King. edidit: Ὤ μοι παθέων, ejecta metri causa voce ἐμῶν. Id nimium Heathio et Valcken. videtur. Ille mavult scribi: Αἶ, αἶ, ὤ μοι, μοι, ἐμῶν παθέων, librarios enim sæpius omisisse interjectiones. Hic mavult, Ὤ μοι, μοι, μοι, ὢ ἐμῶν παθέων. Nam ὢ in anapæstico carmine ante vocalem corripi potuit, et μοι etiam ab aliis ter ponitur. Suspicatur vero, codicem aliquando præbiturum esse epitheton δεινῶν παθέων, vel simile. Ut Barn.

Τρισσαὶ ψυχαὶ ποίαι μοίραι,
Πῶς ἔλιπον φῶς, τέκνον, αὔδα.
ΑΝ. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν,
Ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ,
Ξίφεσιν βρίθων,
Καὶ πυρὶ, καὶ σχετλίαισι μάχαις,

Tres animæ quo fato,
Quomodo reliquerunt vitam? o filia, loquere.
Ant. Non exprobrandi causa, nec insultatione,
Sed cum dolore dico; tuus Genius malus,
Gravis gladiis
Et igne et sævis pugnis,

P. τρεῖς ἄνθρωποι κατὰ ποίαν τύχην, κατὰ τίνα τρόπον, ἀπέθανον; οὐκ ἐπιχαίρουσα, οὔτε ὀνειδίζουσα νῦν λέγω τοῦτο, ἀλλ' ὀδυνωμένη, καὶ συναλγοῦσα τὴν ψυχήν· ὅτι ἡ σὴ κακο-

S. 1571. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν] Οὐκ ἐπιχαίρουσα οὐδὲ ὀνειδίζουσα λέγω νῦν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὀδυνωμένη λέγω καὶ συναλγοῦσα. 1572. Ἀλάστωρ] Ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων, καὶ τιμωρός. Ἄλλως. Ὁ παρακολουθῶν σοι κακοποιὸς δαίμων. Ἄλλως. Ἀλάστορες λέγονταί τινος, ἢ οἱ κακοποιοῦντες αὐτὸν, ἢ οἱ δι' ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἑτέρους κακοποιοῦντες· ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ προτέρου λαμβάνεται σημαινομένου. 1576. Τί τάδε] Λείπει ἡ διά. Διὰ τί τάδε καταστένεις, ἐπειδὴ ἄδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περιέ-

dedit, altero μοι omisso, habent codd. Leidd.

ὤ μοι μοι Br. ed. In D. ὤ μοι. *Beck.*

1568. στενάζειν multi MSS. alii cum Aldo omittunt καὶ, quod restituit Grotius. *Por.*

Πάρα γὰρ στενάχειν τάδ' ἀΰτεῖν] Ita omnes libri impressi et MS. et *Scholiast.* exponit διὰ τάδ', quare *Canteri* emendationem non hic admittimus, qui legit: Πάρα γὰρ στενάχειν πάρα δ' ἀΰτεῖν. Ut neque *Æmilii Porti* πάρ' ἀΰτεῖν; licet elegans, fateor, ita fiat ἐπαναφορά. At veteres libros temerare nefas. Videtur autem intelligi καὶ inter duo verba. Quin et MS. τὸ μοι semel tantum legit, et ea lectio versui convenientior, quare alterum μοι delevimus. *Barnes.*

στενάζειν D. *Beck.*

καὶ τάδ'] Ita MS. Reg. Soc. cum uno Leidensium. In reliquis deest καὶ, non sine metri detrimento. An legendum κλαυτὰ δ' ἀΰτεῖν. *Musg.*

Canteri conjectura πάρα δ' ἀΰτεῖν versum vitiat. *Valck.*

1569. τρισσαὶ ψυχαὶ, ποία μοῖρα,—D. quasi hæc ποία μοῖρα in exclamatione interjecta essent. *Beck.*

1570. Sic dedi pro φάος, ὦ τέκνον. *Por.*

Valcken. ad v. 1580. monet, si quis legi hic malit versum parœmiacum, scribi potuisse: Πῶς ἔλιπον φῶς, τέκνον αὔδα.

1571. Sæpe dicitur aliquis quid dicere οὐκ ἐπ' ὀνείδεσι, vel non ὀνειδίζειν velle — ἐπίχαρμα rarius adhibuerunt Attici, frequentantes ἐπίχαρτος et ἐπιχαίρειν v. V. Per ἀλάστορα Heath. jubet non malum Œdipodis genium intelligi, sed dæmonem ab illius diris et exsecrationibus contra filios pronunciatis excitatum et eos persequentem.

ἐπιχάρμασιν conjunctim scripsit Br. ut et in D. *Beck.*

ἐπιχάρμασιν.] Editi ante Valckenærium ἐπὶ χάρμασιν, omnino male. *Musg.*

1572. ὁ σὸς Ald. Mox ante σχετλίαισι M. addit φονίαις, quod in textu habet J. pro σχετλίαισι, suprascriptum Cant. Deinde τοὺς ante σοὺς omittunt Ald. et plures MSS. *Por.*

1573. Verba ξίφεσι βρίθων separatum esse versum jussit Br. Mox in D. μάχαις refertur ad sequentem vers. *Beck.*

1575. ἔβα τοὺς σοὺς scripsit Br. *Beck.*

1576. ἰώ μοι. αἶ. αἶ. Ald. deinde καταστένεις Ald. et plures MSS. sed στενάχεις Grot. K. Leid. sec. *Por.*

Ut Barn. edidit, leguntur verba in Leid.

Ἐπὶ παῖδας ἔβα τοὺς σούς, ὦ πάτερ.
ΟΙ. Ὤ μοι αἶ αἶ. ΑΝ. Τί τάδε στενάχεις;
ΟΙ. Ὤ μοι τέκνα. ΑΝ. Δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,
Εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
Ἀελίου, τάδε σώματα νεκρῶν
Ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας.

In filios irruit tuos, o pater.
Œd. Hei mihi! heu, heu. *Ant.* Quare ista gemis?
Œd. Eheu liberos. *Ant.* Vere et doleres,
Si intuens currus quadrijugos
Solis, hæc corpora mortuorum,
Oculorum tuorum acie considerares.

P. δαιμονία, ἣν ἔδει μέχρι σοῦ στῆναι, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς παῖδας κατήντησεν οὐκ ὁσίως, φονίαις μάχαις ξίφεσί τε βρίθων, καὶ πυρί. διατί τάδε καταστένεις; μειζόνως ἂν* ὠδυνάθης, εἰ, τοὺς

S. χοντά σε κακά. Φανέρωσον διὰ τί ταῦτα στένεις· διὰ τὴν τύφλωσιν; διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον; ὁ δὲ εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ, ἀλλὰ διὰ τὰ τέκνα. 1577. Δι' ὀδύνας ἂν ἔβας] "Ἢ ἀνά· ἵν' ᾖ, δι' ὀδύνας ἀνέβης." Ἄλλως. Μειζόνως ἂν ὠδυνήθης, εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχες ὁρῶντας, καὶ ἐθεώρεις τούτους κειμένους νεκρούς. 1580. Ὄμματος αὐγαῖς] Ἀντὶ τοῦ

* Heath. corrigit ὠδυνήθης. *Beck.*

1., sed Leid. 2. cum Kingio: Ὢι μοι· αἶ, αἶ. A. τί τάδε στενάχεις; Οιδ. Ὢι μοι, τέκνα. Valckenario verba τί τάδε στενάχεις suspecta sunt; vix enim credi potest, filiam patri ista dixisse. Conjicit: παῖδ' οὐ στενάχεις. Œdipus verbis Ὢι μοι, αἶ, αἶ, suam potius ipsius, quam filiorum, quos oderat, lugebat sortem. Hinc indignata puella fratrum amantissima recte dicere potest παῖδ' οὐ στενάχεις.

1576. s. Ita Beckius:

Οιδ. Ἰώ μοι. Ἰώ μοι· αἶ, αἶ. A. τί τάδε καταστένεις,
Οιδ. Τέκνα. A. δι' ὀδύνας ἔβας,

In D. ita exhibentur:

ἰώ μοι μοι. αἶ, αἶ; αἶ.
Ἀντ. τί τάδε καταστένεις. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας
εἰ τὰ etc.

In ed. Br. ita scribuntur:

ὤ μοι, αἶ, αἶ. Αντ. τί τάδε στενάχεις;
Οιδ. ὤ μοι, τέκνα. Αντ. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,
εἰ etc. *Beck.*

τί τάδε στενάχεις;] Ita editio Grotiana et MS. Leidensis Valckenærio citatus. Ed. Ald. τί τάδε καταστένεις. Postremam vocem grammatici interpretamentum esse recte judicat Valckenærius. Legendum forte:

τί τάδ'; ἦ τέγγει σ';

Quid hæc? an animum tibi molliunt? Ideo autem patri hæc dicit Antigone, quia filios suos diris devoverat, et in causa esse putabatur, cur ipsi se mutuo interficerent. *Musg.*

1577. ὤμοι omittunt Ald. et MSS. quidam. ὦ μοι μοι addidit Grotius. Omittunt etiam ἂν Ald. et codices plerique; addunt Grot. K. ut credo, Leid. sec. habet et Cant. sed suprascriptum. *Por.*

Vulgo Δι' ὀδύνας ἔβας, *in dolore es*, sed versus et sensus poscebant — ἂν ἔβας, et sic King. Grot. Piers. Cod. Leid. 2. ἂν aoristis dat vim conjunctivorum. Sensus igitur: luges quidem, sed tum demum infimo doloris afficereris sensu, si spectares cadavera filiorum. Dicuntur enim, quæ oculis cernuntur, magis movere animum, quam quæ auribus accipiuntur. Valck. Male King. δι' ὀδύνας βῆναι reddidit, dolore perire, cum sit dolore affici. v. id. *Beck.*

1579. In hoc versu desinit R. *Por.*

1580. αὐγαῖς σαῖς Ald. et MSS. ple-

ΟΙ. Τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερὸν κακόν·
Ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος, τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;
ΑΝ. Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τιθεμένα,
Τέκεσι μαστὸν ἔφερεν, ἔφερεν,

Œd. Meorum quidem liberorum manifestum est malum:
Sed misera conjux quonam fato periit, o filia?
Ant. Lacrymas lugubres manifestas omnibus faciens,
Filiis mammas ferebat, ferebat,

P. ὀφθαλμοὺς ἔχων ὁρῶντας, καθεώρας τούτους κειμένους νεκρούς. τῶν ἐμῶν τέκνων ὁ θάνατος φανερὸς ἀπὸ ποίας αἰτίας ἐγένετο, ἡ δὲ τάλαινα ἄλοχος τίνι μοίρᾳ, ἤγουν κατὰ τίνα τύχην, ὤλετο; Δάκρυα θρηνώδη φανερὰ πᾶσι ποιοῦσα μαστὸν ἱκέτην αἴρουσα ἔφερε τοῖς τέκνοις

S. τῶν ὀμμάτων. Ἐπενώμας] Τὸ ἐπενώμας, ἀντὶ τοῦ διέκρινας, καὶ ἐπεσκόπεις. 1581. Τῶν μὲν ἐμῶν] Ἐγὼ κατηρασάμην τῷ θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τοὺς παῖδας. 1582. Ἁ τάλαιν' ἄλοχος] Καὶ τοῦτο ἀπρεπὲς, ὅτι τὸν Οἰδίποδα ἄλοχον τὴν Ἰοκάστην ποιεῖ λέγοντα,

rique; sed σαῖς ejecit Valckenærius, Leid. sec. auctore. *Por.*

Vulgo σαῖς post αὐγαῖς legitur in Edd., hoc delevit Valck. auctoritate Leid. 2. ut versus esset parœmiacus. ὀμμάτων αὐγαὶ etiam aliis usurpantur. *Valck.*

1581, 2. Sic recte divisit Aldus in duo dactylicos, tetrametrum et hexametrum. Ex Marklandi præscripto ad Suppl. 649. (δὲ cum K. omisit Kingius, tanquam α Doricum pro η corripi posset) edidit Brunckius ἁ δὲ τάλαιν' ἄλο—χος τίνι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ; Suavissimi versus! *Por.*

Hos versus ita constituo:

τῶν μὲν τεκέων
φανερὸν κακὸν, ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος
τίνι μοι, τέκνον ὤλετο μοίρᾳ;

Male Kingius δὲ ob metrum delevit. *Musg.*

1582. In D. ita:

ἡ δὲ τάλ. ἄλοχος.
τίνι — μοίρᾳ;

Sed Br. exhibuit ita:

ἃ δὲ τάλ. ἄλο-
χος τίνι — μ.

Quam emendationem jam Markl. ad Suppl. 649. proposuerat. *Beck.*

Ἁ Dorice pro Ἡ positum corripitur. V. Orest. 1506. et ibi King. Phœn. 664. et Heath. ad Heracl. 622. Hel. 1494. 1507. Particula δὲ, quæ in edd. quibusdam additur, metrum violat, et pro basi anapæstica, quæ hic esse debet ob sequentem parœmiacum, efficit dactylicam penthemimerin. *Heath.*

1583. τεθειμένα Ald. τιθεμένα edd. Grot. King. K. Leidd. et alii. γοερὰ φανερὰ vel φανερὰ γοερὰ et πᾶσι habent MSS. fere omnes; sed φανερὰ omittunt K. Leid. sec. παισὶ dant Grot. K. Leid. sec. *Por.*

Τεθειμένα] Mallem equidem cum MS. τιθεμένα legere in præsenti *fœminino* genere: tum vero de *Jocasta* dicitur, et ita *Scholiastes* active exponit per ποιοῦσα. *Barnes.*

Kingianum, quod et Leid. 2. habet, παισὶ, displicet Heathio (qui vulgatum vertit: *Lugubres lacrymas omnibus ciens*) ob sequens τέκεσι, eadem de causa repudiat illud Valck. et quod non appareat, quid sit δάκρυα παισὶ τιθέναι. Vulgata lectio est Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τεθειμένα, hanc Valck. retinuit, mutato tantum τεθειμ. in τιθεμένα auctoritate Leid. 1. Idem V. ex sua conjectura ἔφερεν ultimam posse producere ob sequentem aspiratam monet—Jam ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα significare potest, *supplex supplicem exserens*, nempe *mammam.* Matrum mos fuit filios a sceleribus vel periculis ostensa mamma dehortari. v. Valcken. qui ex lectione a Schol. memorata colligit, legendum esse Ἱκέτις μ' ἱκέτιν γ' ἀνόρουσα, *supplex me supplicem incitans.* Sic versus evadet parœmiacus, et multo verius dicetur Antigonen supplicem supplex Jocaste, quam filios exserta mamma dehortata a pugnando; invenit enim jam moribun-

Ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.
Εὗρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα,
Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις
Κοινὸν ἐνυάλιον

Supplex *mater* supplices exerens.
Invenit autem filios ad portam Electram,
In prato, ubi nascitur lotus, hastis
Communem Martem,

P. ἱκέτις αὐτοῖς ἀπελθοῦσα. εὗρε δὲ ἐν ταῖς Ἠλέκτραις πύλαις κατὰ τὸν λειμῶνα τὸν λωτοτρόφον τὰ τέκνα ἡ μήτηρ ἐν πληγαῖς φόνου, ὥστε λέοντας ἐν τῇ ἐπαύλει μαχομένους, λόγχαις μαχεσάμενα κοινὸν πόλεμον, θυσίαν διὰ ῥοῆς αἵματος φονικοῦ ἤδη ψυχρὰν, ἣν ὁ Ἅιδης

S. ἐπιγνόντα ὅτι ἡ μήτηρ ἦν. ἔδει οὖν τὸ ὄνομα παραιτήσασθαι. 1585. Ἱκέταν] Ἱκέτις ἱκέτιν τὴν μαστὸν αἰρομένη καὶ μετεωρίζουσα, ἵνα οἱ παῖδες ἰδόντες λήξωσι τῆς μάχης. γράφεται δὲ καὶ ὀρομένα, ὅ ἐστιν ὀρούουσα, καὶ προτείνουσα τὴν μαστόν. 1587. Λείμακα] Λειμῶνα.

dos. Valck. Heathius contra V. monet, hos versus non posse ad metrum anapæsticum redigi, et Valckenarium, dum hoc tentaret, ter in syllabæ modulo peccasse, ultimis in γοερὰ et φανερὰ, neutris pluralibus, et in ἔφερεν productis, sententiam vero prorsus languidam reddidisse. Ipse igitur ita constituit:

Δάκρυα γοερὰ φανερὰ	ithyphallicus.
Πᾶσι τιθεμένα,	penthemimeris trochaica.
Τέκεσι μαστὸν ἔφερεν, ἔφερεν,	trochaicus dimeter acatalectus.
Ἱκέτις ἱκέταν ὀρομένα,	idem catalectus s. Euripideus.

Metrum trochaicum de industria hic a poëta adhibitum est, ut impetus incitatissimus, quo Jocasta ad filios a mutua cæde prohibendos ferebatur, efficacius exprimeretur. Heath. Reisk. v. 1584. vult, μαστόν τ' ἔφερεν.

τιθεμένα D. ut ed. Br. *Beck.*

Ita recte ex Aldina revocavit Valckenærius. Dederat Kingius ex MS. Regiæ Soc. δάκρυα γοερὰ παισὶ τιθεμένα. Legendum fortasse:

δάκρυα γοερ' ἐν φανερῷ πᾶσι τι-
θεμένα, τέκεσιν μαστὸν ἔφερεν, ἐξ-
έφερέν γ' ἱκέτης ἱκέταν ἠρμένα.

Hoc certe lenius, quam quod reponi vult Valckenærius:

δάκρυα γοερὰ πᾶσι τιθεμένα
φανερὰ, τέκεσι μαστόν γ' ἔφερεν.

Magnum πάθος apud Veteres habere debuit, mater lacrymas præ doloris vehementia non celans, sed libere coram exercitu effundens. Lysias de Matre familias p. 254. Ed. Taylor. 8vo. εἰποῦσα, ὅτι, εἰ καὶ πρότερον μὴ εἴθισται λέγειν ἐν ἀνδράσι, τὸ μέγεθος αὐτὴν ἀναγκάσει τῶν συμφορῶν. vid. et Hecub. v. 960. ἠρμένα pro αἰρομένα, ut Soph. Electr. v. 56. Ex ὀρομένα, quod præbet Scholiastes, facias etiam ὀρμένα. MS. Reg. Soc. et Leidensium alter omittunt φανερά. *Musg.*

1585. ἱκέταν Ald. cum MSS. plerisque. ἱκέτιν Grot. D. K. Pro αἰρομένα Cant. αἰωρομένα, Schol. ὀρομένα. *Por.*

Αἰρομένα] Alias ὀρομένα, teste *Scholiaste.* Sed MS. pro nobis stat. *Barnes.*

ἱκέτιν D. *Beck.*

1587. Λείμακα] Est λείμαξ *Euripideum* verbum pro λειμών: usurpat idem *Iphig. Aul.* v. 1553. Item *Bacch.* v. 867. Est et λειμὰς, άδος pro eodem. *Barnes.*

Legendum, metri causa:

λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λείμακα,
λόγχαισιν κοινὸν Ἐνυάλιον. *Musg.*

1588. s. In D. ita exhibentur:

κοινὸν ἐνυάλιον πόλεμον,
μάτηρ, ὥστε λ. ἐν.

Μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
Μαρναμένους, ἐπὶ τραύμασιν αἵματος
Ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν, φονίαν,
Ἂν ἔλαχ' Ἅιδας, ὤπασε δ' Ἄρης.
Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἴσω

Mater, ceu leones contubernales,
Pugnando committentes, in vulneribus autem sanguinis,
Jam frigidam et cruentam libationem,
Quam Pluto *quidem* sortitus erat, præbuerat vero Mars.
Æneum autem accipiens a mortuis ensem,

P. ἐκληρώσατο, παρέσχε δὲ ὁ Ἄρης. λαβοῦσα δὲ φάσγανον χαλκήλατον, ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένον, παρὰ νεκρῶν, εἴσω τῆς σαρκὸς ἑαυτῆς ἐνέβαψεν. ἔπεσε δὲ παρὰ τοῖς τέκνοις πάντα δὲ

S. 1588. Κοινὸν ἐνυάλιον] Συγγενικὸν πόλεμον. 1589. Ἐναύλους] Συνοίκους, ἢ ἐν ἐπαύλει μαχομένους. 1590. "Ἐπὶ τραύμασιν] Κατὰ κοινοῦ τὸ Εὗρεν. Αἵματος τύχην] Ἀντὶ "τοῦ αἵματος τυγχάνοντας, καὶ εἰς τοῦτο ἀφιγμένους. τουτέστιν ἐλθοῦσα δ' εὗρεν αἵματι "λοιπὸν πεφυρμένους, καὶ τὴν τύχην αὐτοῖς τοῦ φόνου πέρας λαβοῦσαν. Εὗρεν αὐτοὺς ἡ μήτηρ "ὥσπερ λέοντας ἐν ἐρήμοις τόποις μαχομένους περὶ τραύματα, τουτέστιν ἢ περὶ σώματος ἢ "παρδάλεως ἢ ἄλλου τινός." Ἄλλως. Κοινὸν τὸ Εὗρεν: ὁ δὲ λόγος ἀσύνδετος. ἐπὶ τοῖς τραύμασιν εὗρε ψυχρὰν σπονδὴν αἵματος· ὅπερ αἷμα τῶν πεφονευμένων σπονδή ἐστι τοῦ τάφου (ᾅδου) καὶ τοῦ Ἄρεως. 1591. Ψυχρὰν λοιβὰν] Τὴν εἰς ψύξιν καὶ θάνατον ἄγουσαν. 1592. Ἂν ἔλαχ' Ἀΐδας] Ἥν τινα λοιβὴν ἐξ αἵματος κεκλήρωται ὁ Ἅιδης, παρόσον οἱ φονευόμενοι εἰς ᾅδου χωροῦσι, προεξένησε δὲ, φησὶν, ὁ Ἄρης τῷ ᾅδῃ τὴν ἐξ αἵματος σπονδήν.

Facile patet, πόλεμον ex glossemate irrepsisse. Brunck. etiam μάτηρ scripsit, retulitque ad versum 1589. *Beck.*

1588. Vocales υα in Ἐνυάλιον in unam syllabam coalescere videntur, pronunciandam, ut *wa*, vocali α modulum brevem retinente. *Heath.*

1589. ὁμαύλους conjicit Musgravius. Si quid mutandum, quod non puto, melius esset, λέοντε συναύλω. *Por.*

ἐναύλους] An ὁμαύλους? *Musg.*

1590. Heath. post τραύμασιν, non post αἵματος, jubet interpungi. *Beck.*

τραύμασιν] Unus Bodleianorum τραύμασί τ'. Lego τραύμασι δ'. *Musg.*

1592. ἀΐδης D. *Beck.*

1593. Χαλκόκροτον] Gl. cod. D. χαλκήλατον, ὑπὸ χαλκοῦ, ἠλασμένον (sic.) *Beck.*

1594. ἔβαψεν, quod primus pro ἔπεμψεν restituit Valckenærius, habent MSS. Bodleiani apud Burtonum, C. D. J. L. Leid. pr. M. Hujus verbi exempla ex Æschyl. Prom. 862. Agam. 1011. Sophocl. Aj. 94. Lycophr. 1121. et aliunde, jam attulere alii. Eustath. ad Od. Z. p. 1554, 7. (250, 36.) τὸ δὲ εἴσι κατ' εὔρεος, ἀττικὴν ἔχει σύνταξιν. ὡς καὶ τὸ, κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος. Deinde ἄγχι, quod pleræque editiones habent, primus edidit Canterus ex conjectura, ex MSS. fortasse Grotius, sic enim D. K. L. ἄγχη C. ἄγχει M. ἄχι Cant. pro v. l. ἄχη August. Laud. ἔχοι membr. unde fecit Brunckius ἔγχει· sed transposuit τέκνων δ' ἔγχει, ob metrum scilicet, quod nihilo melius hac medicina fit. Metro quoque consulens Musgravius conjecit λόγχῃ. Nimirum integros anapæstos efficere volebant, ideo multum, sed frustra, et hic et alibi laborarunt. Cum ἄχει habeant Ald. Barocc. unus, Cant. J. et mox τέκνοισι (vel τέκνοισιν) Ald. cum MSS. fere omnibus, sic edidi, et verba in duo hexametros distribui. Sin ἔγχει cum Brunckio præfers, lege ἔβαψ'. *Por.*

ἔπεμψεν a correctore profectum est, qui censeret, id melius convenire τῷ εἴσω. At is non meminerat, εἴσω sæpe pro εἰς et ἐν poni—In Leid. 1. ad ἔβαψεν adscriptum ἐνέβαλεν. Usum verbi βάψαι et Latinæ formulæ, quæ illi respondet, *ferrum mersisse jugulo*, illustrat Valck.—Heath.

Σαρκὸς ἔβαψεν, ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισι.
Πάντα δ' ἐν ἄματι τῷδε συνάγαγεν
Ἁμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
Ὦ πάτερ, ὃς ταῦτα τελευτᾷ.
ΧΟ. Πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις

Misit in suum corpus: præ dolore vero filiorum cecidit juxta filios.
Omnes autem hoc die congregavit
Nostræ domui dolores Deus,
O pater, quicunque hæc machinatur.
Cho. Multorum malorum initium fuit Œdipi domui

P. τὰ ἄχη, ἤγουν πάσας δὲ τὰς λύπας, ὦ πάτερ, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ συνήγαγεν ἐπὶ τοῖς

S. Ἄλλως. Εὗρε δὲ τέκνα ἐν ταῖς Ἠλέκτραις πύλαις κατὰ τὸ ἄλσος, τὸ λωτὶν ποιοῦν, πλησίον αὐτοῖς ὂν, ὥσπερ λέοντας ὁμοῦ ὄντας, κοινὸν πόλεμον μαχομένους ἐν λόγχαις· Ἐπὶ τραύμασιν] Τουτέστιν ἐπὶ τῷ θανατῶσαι ἀλλήλους. Εὗρε δὲ αὐτοὺς ἤδη καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς θυσίαν αἵματος φονίαν, καὶ φοινικὴν, ψυχρὰν, ἣν ἐκληρώσατο ὁ Ἅιδης, παρέσχε δὲ Ἄρης. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ μὲν Ἄρης τοὺς πολέμους καὶ τοὺς φόνους ἐργάζεται, (ὅθεν καὶ Μιαιφόνος κέκληται) ὁ δὲ Ἅιδης τοὺς τεθνεῶτας ὑποδέχεται, διὰ τοῦτο τὸν μὲν Ἄρην παρασχεῖν λέγει τὴν θυσίαν, τὸν δὲ Ἅιδην λαχεῖν. Τὸ δὲ ψυχρὰν,] Ἀντὶ τοῦ νεκράν· κἂν γὰρ τὸ αἷμα θερμὸν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ αἵματος θυσία, ἐκ σφαγῆς γενομένη, ψυχρά· ἢ ὅτι καὶ οἱ νεκροὶ ψυχροὶ εἰσὶν, τοῦ ἐν αὐτοῖς θερμοῦ ἐκλιπόντος τῷ θανάτῳ. 1593. Χαλκόκροτον] Τὸ ὑπὸ χαλκοῦ συγκεκροτημένον καὶ κατεσκευασμένον ξίφος. 1594. Ἄγχι δὲ τέκνων] Ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν νεκρῶν. "Ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοις] Βουλομένη αὐτοὺς

post ἔπεμψεν addi metri fulciendi causa volebat γ'.

Reisk. conjicit ἔπεσ' ἀμφιβαλοῦσα.

ἔβαψεν D. Sic et Br. In membr. tamen, ut in ed. Ald. ἔπεμψεν est. *Beck.*

ἔβαψεν] Ita optime Valckenærius cum MSS. fere omnibus. Vulgo ἔπεμψεν.

Legendum, ut tautologia vitetur:

λόγχῃ δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοις.

Ed. Ald. ἄχει, quod nihilo melius est vulgata. MS. unus ἄχη. λόγχης nomine et ensem aliquando venire, ostendit ἀμφιτόμου λόγχας Hippol. 1372. *Musg.*

1595. ἤματι Ald. et μήτηρ supra 1589. Utroque loco Dorismum præbent codices quidam. αἵματι pro v. l. Cant. Ad finem hujus versus ὦ πάτερ rejiciunt Ald. et plerique codices; infra ponunt Grot. K. Leid. sec. *Por.*

1595. ss. Valck. auctoritate Leid. 2. restituit Doricam formam ἄματι. Idem cum King. delevit hic ὦ πάτερ, sed v. 1597. edidit: ὦ πάτερ, ὅς γε τάδε τελευτᾷ.

1595. ἤματι et συνήγαγεν D. et mox verba ὦ πάτερ ad sequ. versum refert. Brunck. distinxit et scripsit ita:

πάντα δ' ἐν ἄματι τῷδε συνάγαγεν
ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
ὦ πάτερ, ὅς γε τάδε τελευτᾷ.

Idem v. 1572. (1594.) ubi nulla varietas in D. edidit ita:

τέκνων δ' ἔγχει ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοις.

idemque adnotavit hæc: " In Aldi edit. sic legitur hic versus: ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισι. In Aug. cod. scriptum ἄχει, cum gl. ἐν τῷ, quod ad ἄχει refertur, præ dolore ob interemtos filios. In membr. scriptum ἔχει, unde veram lectionem erui, ἔγχει. Præterea ob anapæstorum nexum transponendæ voces erant, τέκνων δ' ἔγχει." Cæterum monet, Canteri emendatione, quam Barn. recepit, nihil esse ineptius, Musgravium vero et ipsum non vidisse verum. *Beck.*

συνάγαγεν] Hanc vocem in Ed. Ald. et MSS. Bodl. sequitur ὦ πάτερ, quod MS.

Τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.
ΚΡ. Οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὥρα τάφου
Μνήμην τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων
Ἄκουσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης παῖς σὸς, γάμων φερνὰς διδοὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
Οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.

Hic dies. Utinam autem *posthac* sit felicior vita.
Cre. Luctuum quidem jam finem facite, quia tempus *est* sepulturæ
Meminisse: hæc vero, Œdipe, verba
Audi. Principatum hujus terræ dedit mihi
Eteocles filius tuus, dans dotem nuptiarum
Hæmoni, et conjugium filiæ tuæ Antigones:
Non igitur sinam te hanc terram amplius incolere.

P. ἡμετέροις δώμασιν ὁ θεὸς, ὅς ταῦτα πληροῖ.—— ΟΙΔ. Ὦ μοῖρα, καὶ τύχη, λίαν

S. "καταπαῦσαι τῆς λύπης, καὶ αὐτὴ κατέπαυσεν, ἐπὶ τῷ ᾅδῃ δηλονότι. 1599. Εὐτυχέστερος βίος] Οὐχ ὡς τοῦ προτέρου βίου εὐτυχοῦς ὄντος τῷ συγκριτικῷ ἐχρήσατο, ἔσθ' ὅτε γὰρ τὰ συγκριτικὰ ἐξ ἀνομοιοειδῶν γίνεται, ὡς τὸ πρεσβυτέρα παίδων, οὐχ ὡς καὶ τῶν ἄλλων παίδων παλαιῶν ὄντων. 1600. Ὡς ὥρα τάφου] Καιρός ἐστι μνήμην ποιεῖσθαι τῶν τάφων καὶ τῶν θαπτομένων. Ὡς ὥρα τάφου] Οὐχ ἵνα πάντες ταφῶσιν, ἀλλὰ μόνος Ἐτεοκλῆς, καὶ Ἰοκάστη. τὸν γὰρ Πολυνείκην ἀκήδευτον καθῆναι κελεύει. 1602. Ἀρχὰς τῆσδε γῆς] Τὰς ἀρχὰς φερνὰς διδούς. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διδούς. φερνὰς σὺν

Reg. Soc. et unus Leidensium paullo commodius post θεὸς collocant. *Musg.*

1596. δώμασιν MSS. non pauci. *Por.*

δόμοισιν] Bodleianus unus δώμασιν: alius δώμασι ἄχθη. *Musg.*

1597. ὃς τάδε Ald. et fere omnes MSS. ὅστε Grot. ὅς γε K. Leid. sec. ὃς τάδ' ἐπιτελευτᾷ Barocc. unus. Edidi ταῦτα pro τάδε, quæ verba sæpissime confunduntur. Supra 393. ἀτὰρ τί τάδε Cant. J. et pro v. l. M. infra 1775. ἀτὰρ τί τάδε Cant. *Por.*

ὅς γε τάδε] Ita MS. Reg. Soc. et unus Leidensium. Ed. Ald. et MSS. Bodl. ὅς τάδε. Lego nec dubitanter: ὅς γε τάδ' ἔτι τευτᾷ. Hesychius: τευτᾷ, τεχνᾶται. Notum est τευτάζω. *Musg.*

1598. κατῆρξεν Ald. et membr. ὑπῆρξεν fere omnes MSS. E Leid. pr. edidit Valckenærius, πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις, sed alter ordo melior, ut liquet ex Electr. 213. ipso citante: πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει. Sed mendi origo patet ex J. πολλῶν ὑπῆρξε κακῶν Οἰδίπου. Porro δόμος Scal. τέκνοις Barocc. unus, J. *Por.*

Ordinem etiam verborum vulgatum immutavit Valck. ex Leid. 1. atque ita edidit: Πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις Τ. ἦμαρ — scribi quoque potuisse Π. κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδ δ. non diffitetur — ὑπῆρξεν apud poëtas rarius pro *incepit* positum, tamen eo sensu Euripideum est, et ab aliis prosaicis scriptt., qui alicujus rei auctor est, sæpius dicitur eam ὑπάρχειν. v. omnino Valck.

In membr. ut in ed. Ald. κατῆρξεν, sed in D. ὑπῆρξεν. Brunck. edidit: πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδ. κακῶν δόμοις. Ad ὑπῆρξεν in D. adscr. gloss. ἀντὶ τοῦ ἦρξεν, ἤγουν ἐπεστάτησε, ἐξουσίασε κατὰ τοὺς δόμους τοῦ Οἰδίπου. *Beck.*

ὑπῆρξεν] Ita sex MSS. quod et tuentur Valckenærio citati Androm. 274. Herc. Fur. 1172. *Musg.*

1601. τῶνδ' sine δ' Ald. et MSS. quidam. τόνδε δ', Οἰδίπου, λόγον Scal. e MS. ut opinor. *Por.*

Τῶνδε δ'] Ita pro τῶνδ' cum *Gul. Cantero* lego, versus causa; sic infra v. 1683. Τόνδε δ' legitur. *Barnes.*

Σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, οὐ μή ποτε,
Σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν.
Ἀλλ' ἐκκομίζου· καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
Οὐδ' ἐχθρὸς ὤν σοι, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
Τοὺς σοὺς, δεδοικὼς μή τι γῆ πάθη κακόν.
ΟΙ. Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·

Clare enim dixit Tiresias, nunquam,
Te in hac terra habitante, bene acturam urbem.
Quare abi. Hæc vero non dico tibi per contumeliam,
Neque tuus existens inimicus, sed propter malum genium
Tuum timens, ne terra aliquid mali patiatur.
Œd. O fatum quam me ab initio genuisti miserum
Et infelicem, si quis alius hominum fuit :

P. ἐποίησας ἐμὲ ἀπ' ἀρχῆς ἄθλιον καὶ τλήμονα, ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο.

S. φησὶν ἔδωκε τῇ ἑαυτοῦ ἀδελφῇ ἑαυτοῦ τὴν ἀρχὴν, φερνὰς δὲ φησὶ τὰ διδόμενα χάριν προικὸς τῇ νύμφῃ. 1604. Αἵμονι] Τῷ υἱῷ μου. Κόρης τε λέκτρον] Τὸ λέκτρον, ἀντὶ τοῦ τὴν συνάφειαν τῆς θυγατρὸς σοῦ τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, καὶ τὴν θυγατέρα σοῦ τὴν Ἀντιγόνην εἰς συνάφειαν γάμου. 1609. Διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας] Τὰς δυστυχίας τὰς σάς. Ἀλάστορας] Τοὺς ἀλάστορας τοὺς σοὺς, ἤγουν τοὺς παρακολουθοῦντας σοι κακοποιοὺς δαίμονας. 1611. Ὥς μ' ἔφυσας] Λίαν ἐξ ἀρχῆς ἐποίησας ἄθλιον, καθὸ πρὶν γενέσθαι δυστυχὴς ὑπῆρχον.

τῶνδε δ'] Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τᾶνδ'. *Musg.*

1603. παῖς σὸς pro σὸς παῖς omnes MSS. etiam Flor. apud Burtonum, licet a Valckenærio omissus. *Por.*

Ἐτ. παῖς σὸς — sic inverso ordine D. atque ita e membr. edidit Br. *Beck.*

In utroque Leid. vocibus inversis παῖς σὸς — Eustath. ad Il. ι. p. 639, 16. Ἰστέον, ὅτι φερνὴ οὐ μόνον ἡ τῆς γυναικὸς ἐκ πατέρων, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸ Εὐριπίδης, ἐν τῷ γάμων φερνὰς διδοὺς Αἵμονι. Sed Eteocles sororem Hæmoni desponderat, et si quid hoc bello sibi humanitus accideret, Hæmoni regnum addixerat huic dotis loco futurum. *Valck.*

1605. Pro Οὔκουν Kingius edidit Οὐκ οὖν, at vulgatum bonum est, et significat : *Equidem non sinam.* Οὔκουν semper habet vim negandi, sed οὐκοῦν est σύνδεσμος συλλογιστικός. *Valck.*

1606. Accii locum e Phœnissis apud Nonium v. *vastescant*, citat Valckenærius : *Jussit proficisci exilium quovis gentium, Ne scelere tuo Thebani vastescant agri. Por.*

Post alios comparavit cum his verba Accii ap. Nonium M. : *Jussit proficisci exilium quovis gentium,* Ne scelere *tuo Thebani vastescant agri. Valck.*

1609. σὸς Ald. σοι plerique MSS. *Por.*

ὤν σοι pro ὢν σὸς e codd. edidit King. atque ita exhibent Leid. 1. et Cant.

ἐχθρὸς ὢν σοὶ D. atque ita etiam Br. quamvis in membr. scriberetur σός. ἀλάστορας Gl. cod. D. τοὺς σοὺς, ἤγουν τοὺς παρακολουθοῦντας σοι κακοποιοὺς δαίμονας. *Beck.*

1612. τλῆμον D. quod confirmare videatur Valckenærii conjecturam, ὦ τλῆμον. *Por.*

Pro ἄλλος Leid. 2. ἄλλων. Non apte hæc conveniunt, τλήμονα εἴ τις ἄλλος : debebat enim esse εἴ τιν' ἄλλον. Hinc Valck. legi vult : Ὦ τλῆμον, εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ : *O me, si quis alius mortalium, infortunatum.* εἴ τις ἄλλος est idem, quod ὡς οὐδείς. v. Valcken. Heathius in vulgata verborum lectione et structura nihil minus Græcum aut elegans esse censet.

τλῆμον D. *Beck.*

Ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,
Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, ὦ τάλας ἐγώ.
Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ
Κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·

Quem, priusquam venirem ex conceptu materno in lucem,
Nondum genitum me Apollo Laio vaticinatus est,
Homicidam fore patris. O miserum me!
Postquam vero natus sum, statim pater, qui me seminavit,
Interfici me jubet, existimans me sibi hostem natum esse;

P. ὃν, ἐμὲ δηλονότι, καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς φῶς ἐκ τῆς γονῆς τῆς μητρὸς, ἤτοι ἐκ τῆς γεννήσεως τῆς μητρὸς, ἐθέσπισεν ὁ Ἀπόλλων τῷ Λαΐῳ, ἄγονον, ἤτοι μὴ γεννηθῆναι ὀφείλοντα, γενέσθαι φονέα τοῦ πατρός. φεῦ, ἄθλιος εἰμὶ ἐγώ. ἐπεὶ δὲ ἐγενόμην, ἤτοι εἰς φῶς ἦλθον, πάλιν ὁ σπείρας πατὴρ ἔκτεινέ με, ἤτοι κτεῖναί με ἔκρινεν, νομίσας γεγο-

S. 1613. * Μητρὸς ἐκ γονῆς] Γόνος καὶ γονὴ, τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρὸς, ὃ παραλαβοῦσα ἡ γυνὴ καὶ θάλψασα, καὶ τὸν τεταγμένον χρόνον κατασχοῦσα, ἀποτίκτει, ὥσπερ δὲ λέγεται σπέρμα τῆς γῆς ὁ σῖτος, καὶ ἡ κριθὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα, διότι εἰς τὴν γῆν σπείρονται, οὕτω καὶ ὁ καταβαλλόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα σπόρος τῆς γυναικὸς ἂν λέγοιτο, κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ μητρὸς ἐκ γονῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ σπέρματος τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἐμὴν μητέρα καταβληθέντος σπέρματος. ἀπὸ τούτων καὶ τὸ γόνιμον καὶ τὸ ἄγονον. λέγεται δὲ ταῦτα, ἐναντία γάρ εἰσι· καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγεται, πρῶτα μὲν ἐπὶ ἄνδρος δυναμένου παιδοποιεῖν, ἢ μὴ δυναμένου, καὶ ἐπὶ μήτρος δυναμένης σπέρμα ζωογονεῖν, ἢ μὴ δυναμένης· ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν δυναμένων καρποφορεῖν, ἢ μὴ δυναμένων·

* In Schol. ad h. l. sub finem D. exhibet:—βρέφους δυναμ. τεχθῆναι ἢ μὴ πρέποντος, ὡς ἐν τούτοις, καὶ ἐνταῦθα. ἀντὶ τοῦ δυναμένου τεχθῆναι, ἢ μὴ δυναμένου, ἢ μὴ πρέποντος. οἷον ἐνταύθα τὸ ἄγονον. *Beck.*

1613. Suspectum istud ὃν propter μ' in versu sequenti. Occurrit quidem ἣν — τήνδε bis Androm. 651. 710. sed uterque locus mendosus videtur. Legerim cum interrogatione, οὐ, καὶ πρὶν εἰς φῶς. Mox μητρὸς omittunt Cant. J. M. ἔτι in fine addunt Cant. M. quod si admiseris, distingues post γονῆς, et junges ἔτι ἄγονον. Sed ἔτι aliquando a librariorum liberalitate provenit, ut infra 1634. οὐκ ἔτ' ἐστί μοι D. Hoc Valckenærius recte interpretatur *nondum natum* ex Aristophanis imitatione Ran. 1214. ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, Ἀπόλλων ἔφη Ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι. Zenodotus Epigrammate apud D. Laërtium VII. 30. εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος. Pro ἦν Suidas v. Κάδμος habet ἔν. Lege: εἰ δὲ πάτρα Φοίνιξ σὺ, τίς ὁ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα. *Por.*

1613. s. Ridet Æschylus ap. Aristoph. Ran. 1214. s. quod bis hic eadem dixerit Eurip. πρὶν εἰς φῶς μολεῖν et ἄγονον: nam ἄγονος est *nondum natus.* Rectius poëta scripsisset, ἀγόνῳ atque tum ἄγονος foret ἄτεκνος. ἐθέσπισεν pro ἐθέσπισε e cod. Leid. editum. *Valck.*

1614. ἄγωνον D. *Beck.*

1617. δυσδαίμονα Ald. πεφυκέναι Grot. et codices, puto, omnes. *Por.*

Pro δυσδαίμονα D. habet πεφυκέναι, atque sic ed. Br. *Beck.*

πεφυκέναι] Ita octo MSS. Ed. Ald. δυσδαίμονα. *Musg.*

Usque ad Grotium vulgarunt πολέμιον δυσδαίμονα, quod unica forte Aldi ed. nitebatur, et profectum videtur ab eo, qui vers. 1602. modo legerat. *Valck.*

1618. Leid. 1. πέπρωτο, χρῆν γὰρ — et verbo χρῆν suprascriptum εἵμαρτο, etiam πέπρωτο interpretamentum est. *Valck.*

1619. ἀθλίαν C. D. K. L. Leidd. *Por.*

Χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με
Μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν·
Οὗ σωζόμεσθα· Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν
Ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
Ὅς μ᾽ οὐ διώλεσ᾽, ἀλλὰ δουλεῦσαί τε μοι

Oportebat enim eum interfici a me, mittit autem me
Desiderantem ubera, prædam feris infelicem;
Ubi servatus sum. Utinam vero Tartari
Venisset in profundos hiatus Cithæron,
Qui me non perdidit: sed servire me

P. νέναι πολέμιον. ἀπέκειτο δὲ θανεῖν αὐτὸν ἐξ ἐμοῦ. πέμπει δέ με, ἀντὶ τοῦ ἐξεπέμψεν ἐμὲ, ποθοῦντα μαστὸν, ἤτοι ὑπομάζιον ὄντα, βορὰν ἀθλίαν, γενησόμενον δηλονότι, θηρσὶν, ἀντὶ τοῦ θηρῶν· οὗ, καὶ ὅπου, σωζόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἐσώθημεν. ὤφελε γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν, ἐλθεῖν ὁ Κιθαιρὼν, εἰς τὰ χάσματα, καὶ εἰς τὰ σχίσματα, τοῦ Ταρτάρου, τὰ ἄβυσσα, καὶ τὰ βαθύτατα, ὃς οὐκ ἀπώλεσεν ἐμὲ, ἀλλὰ ἔδωκεν ἐμοὶ

S. καὶ ἐπὶ γῆς ἐπιτηδείου σπέρματα θάλπειν καὶ τρέφειν, ἢ μὴ ἐπιτηδείου, καὶ ἐπὶ ποιητοῦ δυναμένου ποιεῖν ποιήματα, ἢ μὴ δυναμένου, καὶ ἔτι ἐπὶ βρέφους δυναμένου τεχθῆναι, ἢ πρέποντος, ὡς ἐν τούτοις, καὶ τοῦτο φασὶν ἑπτὰ μησὶ γόνιμον εἶναι. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ δυναμένου τεχθῆναι, ἢ μὴ δυναμένου, ἢ πρέποντος· οἷον ἐνταῦθα τὸ. "Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ᾽ ἐθέσπισεν ———" ἀντὶ τοῦ μὴ πρέποντα εἶναι τεχθῆναι. Ἐθέσπισεν] Ἐμαντεύσατο, ἐχρησμοδότησεν. 1616. Ἐπεὶ δ᾽ ἐγενόμην] Ἐπεὶ δὲ ἐγενήθην, πάλιν ὁ σπείρας πατὴρ κτείνει με, ὅσον κατὰ τὴν οἰκείαν προαίρεσιν. 1618. Χρῆν γὰρ] Ἀπέκειτο, εἵμαρτο. 1619. Μαστὸν ποθοῦντα] Ἔτι χρήζοντα μαστοῦ τὸν ἄθλιον πέμπει με τροφὴν τοῖς θηρσί. 1622. Δουλεῦσαι τέ μοι] Δοῦλον γενέσθαι, καὶ τοῦτο εὐηθές. οὐ γὰρ δοῦλον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς καὶ ἡ Ἰοκάστη φησὶν, " ——— ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν." ἀλλὰ φαμὲν, ὅτι ἕνεκα τοῦ εἰς οἶκτον κινῆσαι τοὺς θεωμένους, ἢ ὅτι οἱ βαρυνόμενοι συμφοραῖς ὑπὸ προκειμένης δυστυχίας, καὶ τὰς προκειμένας εὐδαιμονίας δυστυχίας

ἀθλίαν D. Sed ἄθλιον recte Br. retinuit. *Beck.*

In Leidd. ἀθλίαν βορὰν, sed si vel maxime hæc jungenda essent, tamen non mutandum foret ἄθλιον: sunt vero ad Scholiastæ mentem sic separanda: θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν. *Valck.*

1621. Reisk. conjicit: Κιθαιρώνιος τ᾽ ἄβυσσα. De voc. ἄβυσσος cf. Hes. et Intpp.

Κιθαιρῶν᾽ D. *Beck.*

1622, 3. In loco corrupto Aldinam retinui lectionem, δουλευσεταί μοι K. acuto supra ευ deleto. δουλεύσεταί μοι J. ε supra αι addito. δουλεῦσαί τε με membr. δουλεύσοντά τοι conjicit Valckenærius; δουλεῦσαί με τοι Musgravius, quod edidit Brunckius. Mox δαίμων Πόλυβον ἐξέδωκεν Leid. pr. Πόλυβον ἐξέδωκεν sine δαίμων C. D. L. quatuor Bodleiani. Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν K. Leid. sec. δέδωκε membr. pro ἔδωκε. Lego. ἀλλὰ δουλεύσοντά με Μοῖρ᾽ ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην. Μοῖρ᾽ initio versus elisum occurrit in Moschionis Telepho apud Stobæum Ecl. Phys. p. 127. Grot. ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη Μοῖρ᾽, ὦ λιταῖς ἄτρεπτε δυστήνων βροτῶν, Πάντολμ᾽ ἀνάγκη, στυγνὸν ἣ κατ᾽ αὐχένων Ἡμῶν ἐρείδεις τῆσδε λατρείας ζυγόν. Ubi Grotius recte addiderat ὦ, sed pro sua metri peritia expulit Schowius p. 152. Deinde erat πᾶν τὸ λῆμ᾽ ἀνάγκης unde πᾶν τλῆμ᾽ effecit Grotius, verbo novo conficto. τῆσδε pro τῆς τε recte citat Ruhnkenius ad H. in Cer. 217. Occurrit πάντολμος ἀνάγκη in epigrammate Antholog. I. 47, 4. p. 69. HSt. III. p. 239. Brunck. ἀσχήμων ἔνδεια καὶ πάντολμος ἀνάγκη. Ibi verbum non Græcum αἰσχήμων in aliud non melius αἰσχρήμων mutavit Brunckius. *Por.*

Mendæ suspicionem præbet incommodum illud hoc loco τε et codicum diversitas (Etiam Reisk. putat, circa hunc versum libros non esse integros.) In Leid. 1. δαίμων Πόλυβον ἐξέδωκεν — ubi videtur

Δαίμων ἔδωκε Πόλυϐον ἀμφὶ δεσπότην·
Κτανὼν δ᾽ ἐμαυτοῦ πατέρ᾽ ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,
Εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος,
Παῖδάς τ᾽ ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
Ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου, καὶ παισὶ δούς.
Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ᾽ ἐγὼ,
Ὥστ᾽ εἰς ἔμ᾽ ὄμματ᾽, εἴς τ᾽ ἐμῶν παίδων βίον
Ἄνευ θεῶν του, ταῦτ᾽ ἐμηχανησάμην.

Dedit fortuna apud Polybum dominum.
Deinde cum interfecissem meum patrem infelix ego,
In matris veni miseræ lectum,
Filiosque fratres genui, quos perdidi,
Accipiens imprecationes a Laio, et dans liberis:
Non enim tam stultus ego natus sum,
Ut in meos oculos, inque meorum filiorum vitam,
Sine deorum aliquo, hæc comminiscerer.

P. ὁ δαίμων δουλεῦσαί τε ἀμφὶ δεσπότην τὸν Πόλυβον. κτανὼν δὲ ὁ δυστυχὴς τὸν ἐμαυτοῦ πατέρα, ἦλθον εἰς συνάφειαν τῆς ταλαιπώρου μητρὸς, ἔτεκόν τε παῖδας ἀδελφοὺς, οὓς ἀπώλεσα, λαϐὼν ἀρὰς παρὰ τοῦ Λαΐου καὶ δοὺς τοῖς παισίν· οὐ γὰρ τοσοῦτον ὑπάρχω ἀσύνετος, καὶ ἀνόητος, ὥστε ἄνευ τοῦ, καὶ τινὸς, τῶν θεῶν ἐμηχανησάμην ταῦτα εἰς τὰ ἐμὰ ὄμματα, καὶ εἰς τὸν βίον καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐμῶν παίδων. εἶεν, καὶ ἔστω, ταῦτα. τί δῆτα δράσω ὁ

S. ἀποκαλοῦσι. 1623. Πόλυϐον ἀμφὶ δεσπότην] Οὐκ ἐξέφαινεν αὐτὸν πατέρα, * οὐκ ἐτέχθη υἱὸς, ἀλλὰ δοῦλος, καὶ κτῆμα αὐτοῦ γέγονεν. 1627. Ἀρὰς παραλαβὼν] Θέλει εἰπεῖν ὅτι εἵμαρται ταῦτα παθεῖν τῷ γένει, ὁ γὰρ Λάϊος, φησὶ, γνοὺς μὴ κατὰ βούλησιν θεῶν γεγονότα με, κατηράσατο, ἵνα δηλονότι ἀποθανῶ. ἐγὼ δὲ ἀπὸ σκαιοῦ δαίμονος τὰς παρ᾽ ἐκείνου ἀρὰς δεξάμενος, παρέδωκα, φησὶ, καὶ τοῖς ἐξ ἐμοῦ παισί. Ἄλλως. Ἀρὰς παραλαϐὼν] Κατάρας παρὰ τοῦ Λαΐου λαβὼν, ἀντὶ τοῦ κληρονομήσας, καὶ πρὸς τοὺς παῖδας παραπέμψας. ἀρὰς δὲ λέγει τὰς παρακολουθούσας τῷ γένει αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Πέλοπος, οὐχ ἃς αὐτῷ ὁ Λάϊος κατηράσατο (ἐπεὶ οὐδὲ φέρεταί τι τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ Λαΐου πρὸς τὸν Οἰδίποδα) ἀλλ᾽ ἃς ὁ Πέλοψ Λαΐῳ κατηράσατο, δυσθυμήσας ἐπὶ τῇ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου ἁρπαγῇ, ἣν ἡρπάξατο ὁ

* Οὐκ ἐτέχθη] Scribendum : οὗ οὐκ ἐτέχθη υἱὸς, vel οὐ γὰρ ἐτέχθη υἱός. *Valck.*

δαίμων tanquam interpretatio grammatici primitus positum sub finem v. 1622. Plane illud deest. in Cant. et Leid. 2. In hoc exstat: Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀ. δ. Scripserat forte Eurip. de Cithærone : — ἀλλὰ δουλεύσοντά τοι Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. Ad Polybum de Cithærone deportatus infans videbatur ibi servitutem subiturus esse. Valck. Heathius negat, πρὸς et ἀμφὶ hic simul stare posse. Ipse igitur, si quid mutandum sit, emendat. Πῶς ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην. *Beck*

1622. Legendum με τοι pro τοῦ μοι, nec ultra fortasse quærendum : licet MSS. quinque proximo versu habent Πόλυβον ἐξέδωκεν. Non nolim tamen Δρυμῶν pro Δαίμων. *Musg.*

1623. Δαίμων ἔδωκε Πόλυϐον ἀμφὶ δεσπότην] Rectius sic legunt hunc versum libri impressi; MS. enim hic solum misere est titubare visum; ita enim legit (δαίμων omisso) Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. Nota phrasin, ἐμοὶ ὁ δαίμων ἔδωκε δουλεῦσαι ἀμφὶ Πόλυβον. De sensu autem loci *Scholiastes* adeundus. *Barnes.*

In D.: Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην (sine δαίμων). Brunck. voc. δαίμων uncinis inclusit, et mox δέδωκε scripsit, ut in

Εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
Τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
Ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν, σάφ' οἶδ' ὅτι.
Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι.
Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;
Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
Ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
Οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,

Sint illa. Quid faciam igitur o infelix ego?
Quis comitabitur me dux cæci pedis?
Hæcne quæ mortua est: vivens enim satis scio fecisset.
Ac beatum jugum filiorum? sed non sunt *amplius* mihi.
Verum ipse adhuc juvenis inveniam mihi cibum?
Unde? quare me funditus sic occidis, o Creon?
Occides enim, si me ex *hoc* agro ejicias.
Non tamen, admovens manus ad tuum genu,

P. δυστυχὴς ἐγώ; τίς ἀκολουθήσει μοι ὁδηγὸς ποδὸς τυφλοῦ; ἡ θανοῦσα ἥδε, ἤγουν ἡ Ἰοκάστη; ζῶσα γὰρ ἂν οἶδα σαφῶς, ὅτι ἐγένετο ἡγεμὼν δηλονότι. ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παίδων δυάς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι. ἀλλ' ἔτι νεάζων, ἤτοι νέος ὢν, εὕροιμι αὐτὸς πόρον ζωῆς; πόθεν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς· τί ἀποκτείνεις ἐμὲ, ὦ Κρέον, οὕτως ἄρδην καὶ παντελῶς; ἀποκτενεῖς γὰρ, εἰ ἐκβαλεῖς ἐμὲ ἔξω τῆς γῆς. οὐ μὴν ἑλίξας τὰς χεῖρας περὶ τὸ σόν

S. Λάϊος. 1628. Οὐ γὰρ τοσοῦτον κ. τ. λ.] Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀνόητος πέφυκ' ἐγὼ, ὥστε χωρὶς τινὸς ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τὰ ἐμὰ ὄμματα ταῦτα ἐμηχανησάμην καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἐμῶν παίδων. ὅμοιον τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ, "Ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι Ξύνεστιν·" —— Electr. 278.—τὸ γὰρ ὥστε, μετὰ ἀπαρεμφάτου οἰκείως ἔχον τάττεσθαι, ἐν τούτοις μετὰ ὁριστικοῦ κεῖται καθ' ὁμοίαν ἀκολουθίαν. ἴσως οὖν ὁ καὶ σύνδεσμος ἐπὶ τούτων συνυπακούεται, μετὰ γὰρ τοῦ καὶ συνδέσμου τὸ ὥστε οὐκ ἀνακολούθως πρὸς ὁριστικὸν λέγεται. 1632. Ὁμαρτήσει] Ακολουθήσει, ὁδηγήσει. 1633. Ζῶσα γὰρ σάφ' οἶδ'] Σαφῶς οἶδα ὅτι, εἰ ἔζη, συνήθως ἄν με ἐχειραγώγησεν Ἰοκάστη. 1634. Ἀλλ' εὔτεκνος] Ἀλλ' ἡ εὐτεκνία τῶν δύω μου παίδων; 1635. Βίον] Πόρον ζωῆς. 1636. Πόθεν;] Οὐδαμῶς. Ἄρδην] Παντελῶς. 1638. Ἑλίξας] Συστρέψας τὰς ἐμὰς χεῖρας ὑπὲρ τὸ σὸν γόνυ δειλὸς φανοῦμαι· τὴν γὰρ ἐμὴν εὐγένειαν οὐκ ἂν προδώσω, κἂν δυστυχῶ. Ἄλλως. Ἑλίξας, περι-

membr. legitur. Censet vero pro δαίμων poëtam aliam vocem posuisse. Idem in fine super. versus edidit δουλεῦσαι μέ τοι. In membr. δουλεῦσαί τε με. *Beck.*

1625. μητρὸς ed. Br. *Beck.*

1629. ἐμ' ante ὄμματ' omittit D. Mox 1631. idem δράσσω. *Beck.*

1630. Hunc et quinque sequentes propter vocem βίον, qua finiuntur 1620, 1635, omittunt Flor. (apud Burtonum hic, apud Valckenaer. supra ad 360.) L. *Por.*

του] Male Grot. τοῦ. Rarius ap. Eurip. του et τῳ occurrunt. v. Valck. *Beck.*

1633. ζῶσα γάρ Ald. membr. et alii. Sed ζῶσά γ' ἂν non pauci, quomodo dedere Grotius et Kingius. ζῶσα γὰρ ἂν Barocc. unus. *Por.*

Pro γὰρ Grot. e Pariss., Piers. e Cant., Valck. e Leidd. ediderunt γ' ἂν, *si quidem viveret, me manu ducens comitaretur.*

ζῶσά γ' ἂν edidit Br. quamvis et in membr. esset γάρ. *Beck.*

1634. Ἀλλὰ interrogationibus inservit, *utrum—an.* v. Valck.

ἀλλ' οὐκ ἔτ' ἔστι μοι D. *Beck.*

1636. Πόθεν est *nihil minus.* v. Valck.

ἀποκτενεῖς hic quoque, non tantum versu sequ. exhibet D. *Beck.*

Κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
Οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέ περ πράσσων κακῶς.
ΚΡ. Σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώιζειν ἐμά,
Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
Νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν εἰς δόμους χρεὼν

Timidus videbor: nam meam pristinam generositatem
Non prodam, neque quamvis rem geram male.
Cre. Tibi recte dictum, quod nolis genua mea amplecti;
Ego vero non sinam te habitare *hanc* terram.
Horum vero mortuorum alterum quidem domum oportet

P. γόνυ φανοῦμαι δειλός. τὴν γὰρ ποτὲ οὖσαν ἐμοὶ γενναιότητα, οὐκ ἂν καταλίποιμι, καίπερ πράσσων δυστυχῶς. ΚΡΕ. Σοί τε εὖ καὶ καλῶς λέλεκται μὴ θέλειν τὰ ἐμὰ γόνατα, ἤτοι μὴ χρήζειν ἅπτεσθαι τῶν ἐμῶν γονάτων. ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ἐάσαιμί σε οἰκεῖν τὴν χθόνα. ἀπὸ τῶνδε δὲ τῶν νεκρῶν τὸν μὲν, ἤγουν τὸν Ἐτεοκλῆν, πρέπον κομίζειν ἤδη εἰς τοὺς δόμους.

S. βαλὼν τοὺς σοὺς πόδας. 1641. Σοί τ' εὖ λέλεκται] Καλῶς εἶπας ὅτι οὐχ ἱκετεύω σε, εἰ γὰρ καὶ σὺ ἠθέλησας, ἐγὼ οὐ συνεχώρουν. 1644. Τόνδε δ', ὃς] Τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν.

1638. Sic Aldus et codices plerique. οὐ μήν γ' ἑλίξας edidit Valckenærius, γ' auctoritate membranarum et trium aliorum omisit Brunckius; male uterque. Sæpe additur γε in eadem sententia cum ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μὴν, sed nunquam, nisi interposito alio verbo, ut breviter monui ad Hec. 403. Euripides Alope apud Etymol. M. p. 420, 15. οὐ μὴν σύγ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω. Male editur οὐ μή. Sophocl. Œd. T. 987. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. Ita postulat metrum (secundam enim corripit μέγας) idemque conjecit nescio quis in editione Londinensi a. 1746. sed neglexit Brunckius. Aristoph. Av. 639. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν, citat Plutarchus Nicia p. 528. A. νυστάζειν ΓΕΠΩΩΡΑ 'στὶν ἡμῖν. Dele ω male repetitum, et Π verte in ΤΙ, habebis, νυστάζειν γ' ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν. Chionides apud Suidam v. ἄγνος· καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γε μοι δοκῶ. Vulgo τε pro γε. Cycl. 541. καὶ μὴν λαχνῶδές γ' οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης, non λαχνῶδες τοὖδας crasi prorsus ignota. Legitur quidem in nostri Electr. 982. καὶ μήν γ' ἀμύνων πατρὶ δυσσεβὴς ἔσει. Sed optime καὶ μή γ' ἀμύνων Reiskius. Quæ sequuntur, sic corrige: ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας. ΗΛ. τῷ δ' αὖ, πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν. *Por.*

Aurium judicium secutus Valcken. transposuit voculam γ', atque edidit: Οὐ μήν γ' ἑλίξας—Γε μὴν sæpius junguntur. Οὐ μήν γε, *non tamen equidem.* Euripidea expressit Statius Theb. 11, 688. 692. cf. Eurip. Androm. 191.

Particulam γ' post ἑλίξας (quæ et in D. est) delevit Br. auctoritate membr., neque enim eam hic commodi legi. *Beck.*

1640. οὐδέπερ. Abresch. Auct. Dil. Th. p. 285. explicat οὐ καίπερ. *Beck.*

1641. Sic recte Valckenærius pro σοί τ'. *Por.*

Quod in Heracl. 334. bonum est: Σοί τ' εὖ λέλεκται, hic stare nequit, nisi in seqq. legatur: Ἐγώ τε ναίειν — Hinc Valck. emendavit: Σοί γ' εὖ λ. Venit cuidam in mentem δέδοκται quod in talibus usitatum, sed etiam λέλεκται sic alibi occurrit. Pro χρώζειν cod. Flor. perperam χράζειν. Χροΐζειν contractum in χρῴζειν significat κατ' ἐξοχὴν *corpus corpore tangere.*

σοί γ' εὖ cum Valck. recepit in texta Br. *Beck.*

1644. Ald. et MSS. τόνδε δ' ὃς (τόνδ' ὃς Ald.) πέρσων πόλιν Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε Πολυνείκους νέκυν. Ubi σὺν ἄλλοις cum sit valde frigidum, σὺν ὅπλοις conjicit Kingius, recepit Brunckius. Vulgatum defendit Valckenærius ex Herc. Fur. 1166. ἥκω σὺν ἄλλοις, οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς Μένουσιν ἔνοπλοι. Sed ibi σὺν ἄλλοις non absolute ponitur. σὺν ὅπλοις igitur recipiendum esset, nisi tota clausula spuria

Ἤδη κομίζειν· τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν
Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.
Κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
Ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῶι,
Ἢ γῆι καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.

Jam portare: sed Polynicis cadaver
Ejicite insepultum extra fines hujus terræ.
Promulgabuntur autem hæc omnibus Thebanis,
Quicunque deprehensus fuerit hunc mortuum aut coronans
Aut terra tegens, morte luet:

P. τόνδε δὲ, λέγω τὸν νέκυν τοῦ Πολυνείκους, ὅς ἦλθε σὺν ἄλλοις πορθήσων τὴν πατρίδα, ἐκβάλλετε, καὶ ῥίψατε, ἄταφον ἔξω τῶν ὅρων τῆσδε τῆς χθονός. κηρυχθήσεται δὲ πᾶσι τοῖς Καδμείοις τάδε· ὃς ἁλῷ, καὶ κρατηθῇ, ἢ καταστέφων, καὶ τιμῶν, τόνδε τὸν νεκρὸν, ἢ καλύπτων γῇ, ἤτοι θάπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται, ἤγουν ἀντὶ κόσμου καὶ τῆς ταφῆς λήψε-

S. 1646. Κηρύξεται] Κηρυχθήσεται. 1647. Καταστέφων ἁλῷ] Κοσμῶν φωραθῇ· εἰώθασι γὰρ στέφειν τοὺς νεκρούς. 1648. Θάνατον ἀνταλλάξεται] Ἀντὶ τῆς ταφῆς θάνατον λή-

esset. Quis enim dixit πόλιν πατρίδα? Deinde summa cum brevitate mandata sua dat Creon, neque rationibus reddendis immoratur. Præterea si rationem reddidisset, quare Polynicen sepultura privarit, rationem quoque reddidisset, quare Eteoclem honorarit, ut facit apud Æschyl. Theb. 1015—1032. Sophocl. Antig. 194—206. Nec mirum hunc locum interpolari, cum integer Sophoclis versus ex Antig. 29. in omnes MSS. post 1648. mox irrepserit: ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν. Pro ἤδη J. habet δμῶας. *Por.*

1644. Hic ita edidit Beckius:

Ἤδη κομίζειν, τόνδε δ', ὃς πέρσων πόλιν
Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε, Πολυνείκους νέκυν.

Pro τόνδε δ' in D. est τόνδ'.

σὺν ὅπλοις pro σὺν ἄλλοις scripsit Br. ex conjectura Kingii. *Beck.*

σὺν ἄλλοις] Perplacet Kingii conjectura σὺν ὅπλοις. Defendit vulgatam Valckenærius ex Herc. Fur. v. 1166. Sed ejus loci alia, ni fallor, ratio est. *Musg.*

σὺν ὅπλοις ἐλθεῖν pluribus locis legitur. Sed Polynices venerat non tantum armatus sed armatis et sex aliis ducibus (σὺν ἄλλοις) comitatus, et supra v. 607. etiam dicitur σὺν πολλοῖς ἐλθεῖν. *Valck.*

1645. ἐκβάλλετ' ἄταφον Barnes. ex conjectura pro ἐ. ἄθαπτον Aldino. Et ἄθαπτον quidem omnes MSS. ἐκβάλετ', ut edidit Valckenærius, Bodleiani, Cant. J. L. Deinde κηρύξατε Ald. Cant. J. M. unde conjici posset, κηρυξάτω, ut κήρυξ subaudiatur; sed melius κηρύξεται, quod dant alii codices, et interpretatur Scholiastes κηρυχθήσεται. *Por.*

Ἐκβάλλετ' ἄταφον] Alias Ἐκβάλετ' ἄθαπτον. Quod rotundius et *Heinsio* præplacet. Et MS. quidem ἄθαπτον legit, at quod etiam ἐκβάλλετ' legit, id fit per incuriam exscriptoris *duplici* lambda, cum simplici esset utendum. *Barnes.*

Barnesii lectio Ἐκβάλλετ' ἄταφον incertum qua auctoritate nitatur. Quum Codd. Leidd. Flor. Cant. cum Edd. habeant ἄθαπτον, Valck., ne anapæstus sit in secunda sede, scripsit etiam Ἐκβάλετ'. Æsch. Theb. 1022. de eadem re: τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν Ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον. ἁρπαγὴν κυσίν. Huc respicit Liban. Or. X. T. II. p. 289. C. et Philostr. Icon. 2, 30. Tragici suo tempore receptum morem transtulerunt in remotissimum tempus, fabulæ exornandæ causa.

ἄθαπτον D. ut et Br. edidit. Mox ἔξω in D. deest. *Beck.*

1646. κηρύξετε D. cum gl. suprascr. κηρυχθήσετε. Sic et mox ἀνταλλάξετε cum gl. ἀλλάξετε. *Beck.*

1647. Ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ etc.] *Scholiast.* Εἰώθασι γὰρ στέφειν τοὺς νεκρούς. Vid. *Joh. Kirchmann.* de Funerib. *Roman.* l. 1. c. 11. *Barnes.*

Σὺ δ' ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,
Κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω·
Καὶ παρθενεύου, τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν
Μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.
ΑΝ. Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς·
Ὡς σὲ στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον.

Tu vero relinquens luctus trium cadaverum,
Recipe te ipsam, Antigone, intra ædes,
Et virginis morem cole, diem proximum
Expectans, in qua te expectat lectus Hæmonis.
Ant. O pater, in quantis sumus miseri malis!
Quam te gemo, plus quam mortuos!

P. ται θάνατον. κηρύξεται δὲ (κατὰ κοινοῦ) ἐᾶν ἄκλαυστιν, ἄταφον, βορὰν τοῖς ὀρνέοις. σὺ δὲ, ὦ Ἀντιγόνη, ἐκλιποῦσα τοὺς θρήνους τῶν τριῶν νεκρῶν, κόμιζε σεαυτὴν ἔσω τῶν δόμων, καὶ παρθενεύου, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρθενῶνι μένε, περιμένουσα τὴν ἐπερχομένην ἡμέραν, ἐν ᾗ μενεῖ σὲ τὸ λέκτρον, καὶ ἡ συνάφεια, τοῦ Αἵμονος.———

S. ψεται. 1651. Καὶ παρθενεύου] Παρθένος δίαγε, ἐκδεξομένη τὴν ἑξῆς ἡμέραν. 1654 Ὡς

1648. Post hunc versum in edit. Beck. sequentem legimus,

Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον οἰωνοῖς βοράν.

Est versus Sophocleus ex Antig. 29. hic insertus. Sophocles quidem Euripidea quædam transtulit, et versus integros eosdem in utriusque dramatis jam veteres reperisse videntur: non tamen is versus hac in sede ab Euripide positus est; neque enim cum præcedentibus cohæret, nec continet aliquid, quod non ex edicto regis jam cognovissent. Valck. Heathius tamen putat, ejus nexum cum præcedd. manifestum esse, subintelligi κηρύξεται—κηρύξεται δὲ προσέτι ἐᾶν etc.—Cod. Flor. pro βορὰν habet οὐρανόν. Librarius legit υορὰν, et in virgula latere putavit terminationem ον. Sæpe illa accentus nota vel addendæ vel omittendæ syllabæ ον occasionem dedit V.

Ἐᾶν etc. Hunc versum omisit Br. ut petitum et male huc relatum e Soph. Antig. 29. *Beck.*

1649. τριπτύχων Ald. τριπτύχους Grot. et MSS. plerique. νεκρῶν γόους Ald. θρήνουν νεκρῶν codices multi. *Por.*

Τριπτύχων νεκρῶν γόους] MS. legit τριπτύχους θρήνους νεκρῶν. *Barnes.*

Valck. cum codd. Par. Cant. Flor. Leidd. Ed. Grot. etc. dedit θρήνους νεκρῶν, sed ex Edd. τριπτύχων retinuit, neque enim θρῆνοι dici possunt τρίπτυχοι. τρίπτυχοι sunt *tres*, ut δίπτυχοι *duo*. Frequentem ap. Eurip. vocis δίπτυχοι usum notavit Aristophanes.

ἐκλιπ. τριπτύχους θρήνους νεκρῶν D. Brunck. edidit: τριπτύχων θρήνους νεκρῶν. *Beck.*

Sequor Valckenærium. MSS. partim τριπτύχων νεκρῶν γόους, partim τριπτύχους θρήνους νεκρῶν. *Musg.*

1651. εἰσιοῦσαν Ald. membr. ἐπιοῦσαν Grot. et codices plerique; quod intactum reliquisse Valckenærium miror, Brunckium non miror. Neque prodest Marklandi et Heathii sententia, pronunciandam scilicet hanc vocem quasi trisyllabam. Nunquam enim hoc fit, nisi in vocali ε, neque id in omnibus, e. g. ἡδέως et πρακτέον nunquam in disyllabon contrahuntur. Edidi igitur e lib. P. ἰοῦσαν, nec puto ἐπιοῦσαν ἡμέραν, utpote sermoni propius, dicturos Tragicos; librarios autem facillime scripturos. Sic pro τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος Aristoph. Thesm. 877. citat Scholiastes ad Hec. 225. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Sed ubi verbum ἐπιοῦσαν adhibent Tragici, ἡμέραν circumlocutione exprimunt, ut Med. 356. εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ. Rhes. 331. πέποιθα· δείξει τοὐπιὸν σέλας θεοῦ. Noster apud Stobæum CXXII.

Οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ᾽ οὐ βαρύ·
Ἀλλ᾽ εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ.
Ἀτάρ σ᾽ ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
Τί τόνδ᾽ ὑβρίζεις πατέρ᾽ ἀποστέλλων χθονός;
Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
ΚΡ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ᾽, οὐχ ἡμῶν, τάδε.

Non enim pars quidem malorum tibi gravis est, pars vero non gravis,
Sed in omnibus infelix es, pater.
Sed te interrogo novum tyrannum,
Quid hunc contumelia afficis, patrem expellens terra?
Quare facis leges de misero mortuo?
Cre. Est Eteoclis sententia hæc, non mea.

S. σὲ στενάζω] Πρὸς τὸν Οἰδίποδα λέγει, ὅτι στένω σε, ὦ πάτερ, πλέον τῶν τεθνηκότων, τῆς Ἰοκάστης, καὶ τῶν παίδων αὐτῆς. 1657. Ἀτάρ σ᾽ ἐρωτῶ] Πρὸς τὸν Κρέοντα ἀποστρέφει τὸν λόγον. τί διώκεις τὸν πατέρα; τί ἀπαγορεύεις τὴν ταφὴν τοῦ παιδὸς Πολυνείκους; 1659. Θεσμοποιεῖς] Νομοθετεῖς. 1660. Ἐτεοκλέους βουλεύματ᾽, οὐχ ἡμῶν τάδε] Πρὸς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν ἀπαντᾷ τὴν περὶ τοῦ Πολυνείκους· περὶ γὰρ τοῦ Οἰδίποδος οὐδὲν ὁ

p. 499. Grot. οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν Πεθοῦσ᾽. In Rheso 995. et verbum et nomen variatur: ἡμέραν ἐλευθέραν Ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν. Sic ἡλίου τέλλοντος pro ἀνατέλλοντος dixit Sophocles Electr. 699. *Por.*

Καὶ παρθενεύου] Vid. supra ad v. 1280. et v. 1290. et 1291. Ἐπιοῦσαν] Hoc verbum vere γνήσιον in textum recepimus, abjudicato illo, quod prius obtinuerat, εἰσιοῦσαν, sensu iterum, metro et *Cantero* postulante. Quin id quoque MS. toties laudatum apertissime legendo extra omnem dubitationis aleam ponit. *Barnes.*

In quarta sede anapæstum esse monet Heath.

In membr. male εἰσιοῦσαν. Etiam D. ἐπιοῦσαν. *Beck.*

ἐπιοῦσαν] Ita MSS. Cantab. et Leid. Ed. Ald. εἰσιοῦσαν, ut et male contextus. Lib. P. ἰοῦσαν. *Musg.*

1652. Σὲ λέκτρον Αἵμονος μένει] Vid. supra ad v. 1608. MS. legit μενεῖ. *Barnes.*

Valck. observavit, Ὑμναῖσ᾽ potuisse scribi, sed probum esse Μένουσ᾽.

μενεῖ D. pro μένει. *Beck.*

1653. Sic e Barnesii conjectura edidit Valckenærius pro ἀθλίοις. Mox 1655. κακὸν Flor. *Por.*

1654. Ἀθλίοις] Mallem ἄθλιοι. Sed non ita MS. *Barnes.*

Valck. cum Barn. et Codd. pro ἀθλίοις dedit ἄθλιοι. οἷα κακὰ dicitur, sed non οἷα ἄθλια κακά. v. Valck.

ἄθλιοι Brunck. scripsit cum Valck. *Beck.*

1655. Οὐ γάρ σοι τὸ μὲν βαρὺ—D. *Beck.*

1657. σε τὸν] Observanda est vis articuli, qui ap. tragicos sæpe pronomini subjungitur, et inservit irrisioni, quam exprimit indignatio. V. omnino Valck. *Beck.*

1658. Valck. hunc versum rectius afuturum esse judicat; eum enim velut non prolatum in responso prorsus negligit Creon, et disputatio Antigones et Creontis tantum de cadavere fraterno agit. Patris exsilium nusquam illa deprecatur. Etiam particula ἀτὰρ, quæ sæpe diversa disjungit, docet, non de patre verba facturam esse Antigonen. Heathio vix verisimile videtur, Antigonen, quæ ignominiam fratris cadaveri denunciatam tam ægre ferret, exsilium patris adeo leniter tulisse, ut ne uno quidem verbo facinoris atrocitatem tyranno exprobraret. Idem observat, Creontem etiam ad alterum hoc responsurum fuisse, nisi super priori, projiciendo Polynicis cadavere, jurgium esset ortum. *Beck.*

ΑΝ. Ἄφρονά γε, καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπίθου τάδε.
ΚΡ. Πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;
ΑΝ. Οὐκ, ἢν πονηρά γ' ᾖ, κακῶς τ' εἰρημένα.
ΚΡ. Τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;
ΑΝ. Οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.
ΚΡ. Εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
ΑΝ. Οὐκοῦν ἔδωκε τῆι τύχηι τὸν δαίμονα.
ΚΡ. Καὶ τῶι τάφωι νῦν τὴν δίκην παρασχέτω.
ΑΝ. Τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;

Ant. Stulta est, et tu stultus, qui obtemperas istis.
Cre. Quomodo? non est justum exequi mandata?
Ant. Non, si quidem mala sunt, et male dicta.
Cre. Quid vero? non juste hic canibus dabitur?
Ant. Non legitimam enim pœnam exigitis ab eo.
Cre. Siquidem urbis hostis fuit, qui hostis esse non debuerat.
Ant. Annon dedit bonam fortunam.
Cre. Et nunc sepultura pœnam det.
Ant. Quo peccato commisso, si *suam* Regni partem quæsivit?

P. ΑΝΤΙΓ. Ἀφρονά γε τὰ βουλεύματα, καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπείσθης τάδε εἰς πέρας ἀγαγεῖν. πῶς τὰ προστεταγμένα οὐ δίκαιον τελεῖν; —— οὐκ ἔννομον τιμωρίαν ἀπαιτεῖτε αὐτὸν, ναὶ, φησὶν, ἔννομον, εἴπερ ἦν ἐχθρὸς τῆς πόλεως, οὐκ ἐχθρὸς ὤν, ἤτοι οὐκ ὀφείλων εἶναι ἐχθρός. οὐκ ἔδωκεν οὖν τῇ ἀποβάσει τὴν κόλασιν; δαίμονα δὲ φησὶ τὸν ἐξ εἱμαρμένης καὶ δαίμονος

S. Ἐτεοκλῆς διετάξατο. 1663. Πονηρὰ] Παράνομα. Κακῶς] Ἀδίκως. 1665. Οὐκ ἔννομον γὰρ] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ δικαίως. ἀνόσιον γὰρ φησὶν, ὅτι τοιαύτην τιμωρίαν αὐτὸν ἀπαιτεῖς, λέγει δὲ τὸ ἄταφον εἶναι. 1667. Οὐκ οὖν ἔδωκεν] Κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος. τύχην δὲ τὴν

1661. ἐπίθου notarat Scaliger, et e C. edidit Valckenærius pro ἐπείθου. *Por.*

Valck. edidit ἐπίθου secutus judicium Bentleii ad Arist. Nub. 73. et 853.

ἄφρονά τε. D. Mox in D. et ed. Br. ἐπίθου. *Beck.*

1662. ἐκτελεῖν MSS. plerique cum Grotio, sed ἐκτελεῖν, nisi fallor, non est verbum Euripideum. Aldinum ἐκπονεῖν retinent J. M. membr. *Por.*

ἐκτελεῖν D. Sed Br. cum membr. retinuit ἐκπονεῖν. *Beck.*.

ἐκπονεῖν;] Grot. in Pariss. et King. in suis invenerunt ἐκτελεῖν. idem est in Flor. et Leid. 2. Parum refert, utrum reponatur. Frequentat tamen Euripides verbum ἐκπονεῖν. *Valck.*

1663. πονηρά τ' Ald. quod per se probum est. Sed melius est, quod dant codices. *Por.*

Valck. præfert scripturam Leidd.: Οὐκ, ἢν πονηρά γ' ᾖ, *Non, siquidem mala sint.* Reisk. πονηρά γ' ᾖ.

ἢν ποθηρά (sic) γ' ᾖ D. Etiam in membr. πονηρά γ', quod Br. textis reddidit. *Beck.*

1664. κυσὶ D. in quo et interrogationis nota post τί δ' deest. *Beck.*

1665. ἔκνομον D. *Beck.*

1667. οὐκοῦν conjunctim exhibet D. Sic et Br. *Beck.*

τῇ τύχῃ. i. e. τῇ ἀτυχίᾳ, ut Med. 1005. Heraclid. 713. *Musg.*

1668. γε pro νῦν M. *Por.*

1670. ὅδ' ἀνὴρ edidit Aldus et sic plures MSS. K. et Leid. sec. ἀνὴρ ὅδ'. Sed altera lectio retinenda erat, articulo tantum ad-

ΚΡ. Ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.
ΑΝ. Ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
ΚΡ. Σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
ΑΝ. Ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
ΚΡ. Λάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους κομίζετε.
ΑΝ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
ΚΡ. Ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.
ΑΝ. Κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.
ΚΡ. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.

Cre. Insepultus erit hic vir, ut scias.
Ant. Ego vero eum sepeliam, etiam si prohibeat urbs.
Cre. Teipsum ergo sepelies cum hoc cadavere.
Ant. At gloriosum *est* profecto duos amicos jacere simul.
Cre. Prehendite hanc, et portate domum.
Ant. Nequaquam, non enim relinquam hoc cadaver.
Cre. Decrevit Deus, o virgo, non quæ tibi videntur.
Ant. Et illud decretum est; non esse contumelia afficiendos mortuos.
Cre. At nullus circa hunc ponat mollem pulverem.

P. θάνατον. καὶ ἐν τῷ ἐνταφιασμῷ τὴν δίκην διδότω. τί ἁμαρτήσας τὸ ἀνῆκον αὐτῷ μέρος εἰ ἐζήτησε; ἐγὼ αὐτὸν θάψω, κἂν ἀπαγορεύῃ ἡ πόλις. σαυτὴν ἄρα συνθάψεις τῷδε τῷ νεκρῷ ἐγγύς. ἀλλ' ἔνδοξον δύο φίλους κεῖσθαι πλησίον. οὐδαμῶς κομίζουσι, ἐπεὶ τοῦδε τοῦ νεκροῦ οὐ χωρισθήσομαι. ταῦτα ἔκρινεν ὁ δαίμων, τὸ μὴ ταφῆναι τὸν ἀδελφόν σου, οὐχ ἃ σοι δοκεῖ.

S. κατὰ τὸν πόλεμον συντυχίαν. οὐκοῦν φησὶν ἀρκέσθητι τῷ θανάτῳ, ὃν ἔτυχεν αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἀνατλῆναι. 1669. Τί πλημμελήσας] Κατ' ἐρώτησιν ἐν ἤθει. 1674. Λάζυσθε] Λαμβάνετε. 1677. Κ. κέκριται] Κεκύρωται ὑπὸ τῶν θεῶν. 1678. Ὑγρὰν θήσει κόνιν]

dito. Nusquam ἀνὴρ priorem producit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum vero ἀνέρος Attici nusquam in senariis, trochaicis, vel anapæsticis usurpent, priorem vocis ἀνὴρ semper corripiant necesse est. *Por.*

In Leid. 2. et in optimo King. transpositis vocabulis est: Ἄταφος ἀνὴρ ὅδ'— Nihil refert, quo ordine hæ voces ponantur. Solent enim pro lubitu primam in ἀνὴρ producere vel corripere. Frequentius in ista senarii sede reperitur ἀνὴρ ὅδ', sed non raro etiam ὅδ' ἀνήρ. *Valck.*

1671. Ἐγώ σφε θάψω] Hemistichium *Æschyleum* Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις v. 1035. σφὲ pro αὐτὸν vel αὐτὴν, etiam in *singulari* usurpatur ab *Eurip.* ut *Orest.* v. 20. *Medeæ* v. 33. et 802. et 940. et 1293. etc. Vid. *Indicem* in Schol. *Barnes.*

Similiter Antigonen respondisse ferunt Æschylus (Theb. 1038.) et Sophocles. Hic et Ovid. Trist. 3, 3, 67. faciunt eam etiam humo supponentem cadaver. Valck. Hes. Ἀπεννέπῃ· ἀπαγορεύσῃ. cf. L. Bos Obs. Misc. p. 115. *Beck.*

1672. ἂν pro ἄρ' Ald. contra MSS. fere omnes. *Por.*

Σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς] Ita legit MS. quare ἂν deleo, et ἄρ' illius loco substituo. *Barnes.*

ἄρ] Ita MSS. fere omn. cum Lib. P. Ed. Ald. ἂν, quod hic male repetitum est. *Musg.*

Leid. 1. συνθάψῃς, Flor. συνθάψω. cf. Soph. Aj. 1108. *Valck.*

1675. δῆτα pleno scripsit D. *Beck.*

1678. σῶμ' pro τῷδ' Grot. K. Leid. sec. *Por.*

ΑΝ. Ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
ΚΡ. Μάταια μοχθεῖς, οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
ΑΝ. Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
ΚΡ. Ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀποῤῥήτων πόλει.
ΑΝ. Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
ΚΡ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.

Ant. Quin te, Creon, per matrem hanc Jocasten *obtestor.*
Cre. Inutiliter laboras ; non enim consequeris hæc.
Ant. Tu vero saltem cadaver aqua lavare me sine.
Cre. Unum hoc fuerit prohibitorum urbi.
Ant. Sine saltem, ut circa sæva vulnera fascias ponam.
Cre. Nullo modo tu istum honorabis mortuum.

P. γίνωσκε, ὅτι οὐδεὶς τοῦτον θάψει. ἔασον ταφῆναι, ὦ Κρέον, τὸν Πολυνείκην, πρὸς τῆσδε τῆς Ἰοκάστης ἀντιβολῶ σε. ματαίως, ἀκαίρως, μοχθεῖς, αἰτοῦσα τάδε, οὐ γὰρ ἂν τύχοις. κἂν θερμὰ ὕδατα ἄφες με περιβαλεῖν τῷ νεκρῷ. κἂν περὶ τὰ ἄγρια τραύματα, τὰ ἀπηνῆ καὶ ἐκπληκτήρια, ἔα με βαλεῖν τελαμῶνα, ἤγουν δεσμόν. οὐκ ἔστι τρόπος, ὅπως σὺ τόνδε νέκυν

S. Ὑγρὰν κόνιν λέγει τὴν χυτὴν καὶ λεπτὴν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς ἐριβώλακος. Ὅμηρος, "—— χυτὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἔχευε." Il. Ψ. 256. ἔστι δὲ ὑγρὰ ἡ νεοσκαφὴς γῆ. 1679. Ναὶ πρὸς σὲ] Λείπει ὁ καὶ, καὶ τῆσδε. 1682. Τῶν ἀποῤῥήτων] Τῶν ἀπηγορευμένων Ἀριστοφάνης, "——— ἢ τἀπόῤῥητ' ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης." Ran. 365. Τῶν ἀποῤῥήτων πόλει] Ἀπὸ τῶν ἀπηγορευμένων πρὸς τὴν πόλιν· οὐ γὰρ ἡ πόλις ταῦτα ἀπηγόρευσεν, ἀλλ' ὁ Κρέων. εὐλαβεῖσθαι οὖν δεῖ, ἵνα μὴ νοῇς ταῦτα περὶ τῶν ἀπηγορευμένων ὑπὸ τῆς πόλεως, εἰ καὶ ἀνωτέρω λέγω, "——— κἂν ἀπεννέπῃ πόλις·" ἐκεῖνο γὰρ ὑποθετικῶς ἡ Ἀντιγόνη λέγει. 1683. Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ'] Εἰώθασι γὰρ τῶν τραυμάτων ἐπιμελεῖσθαι τῶν νεκρῶν, ὑπὲρ τοῦ αὐτοὺς εὐσχήμονας φαίνεσθαι. Τελαμῶνας δὲ τὰ ῥάκη, οὓς φαμὲν ἐπι-

ἀμφὶ τῷδ'] Grotius ἀμφὶ σῶμ' e codd. Pariss. quod etiam est in Cod. Reg. Soc. King. et Leid. 2. *Valck.*

1679. Perperam cod. Cant. ap. Piersium Καὶ πρός σε. Ναὶ in talibus obtestantis est. Solet etiam in talibus pronomen inseri inter præpos. πρὸς et substantivum inde pendens, quod Latini imitantur, ut Tibull. 4, 5. 8. *Per te dulcissima furta —rogo.* Plura dedit Valck.

Et hic μητρὸς recte edidit Br. In D. per compendium scriptum, ut fere ubique. *Beck.*

1680. τύχης D. *Beck.*

1681. Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ] De lotione mortuorum et de hoc loco vid. supra ad. v. 1338. *Barnes.*

Valck. conjicit : Σύ γ' ἀλλὰ — *Tu sine quæso nihilominus* : ἀλλά γε hac vi frequentatur. Ut hic, legitur in Heracl. 565. Σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῆζε. Heath. negat vulgatam sollicitandam fuisse, et confert Aristoph. Nub. 1572. Σὺν δ' ἀλλὰ τούτων λέξον τι etc. — Ald. ed. περιβάλλειν. *Beck.*

1682. Scholii, quod Barn. vulgavit, pars legitur in D. Sed videtur illud ab editore esse interpolatum. *Beck.*

Ἓν τοῦτ' — nam duo vetuerat Creon, τὸν νεκρὸν καταστέφειν et γῇ καλύπτειν, v. 1646. s. ἀπόῤῥητον eodem sensu Soph. Antig. 44. *Valck.*

1683. Τελαμῶνας βαλεῖν] Præter *Scholiasten* vid. quæ nos ad *Troad.* v. 1240. Τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι. *Barnes.*

τελαμῶνες sunt fasciæ, et fasciis involvere dicitur τελαμωνίζειν. Valck. cf. Hes. V. Τελαμών.

τελαμῶνα. D. *Beck.*

1685. Valck. monet, posse legendum videri ἀλλά γε σῶμα σὸν προσπτύξομαι, *nihilominus corpus tuum dilectum amplectar.* Sed vulgata non rejicienda est, στόμα σὸν

ΑΝ. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.
ΚΡ. Οὐκ εἰς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις.
ΑΝ. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτέ;
ΚΡ. Πολλή σ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;
ΑΝ. Νὺξ ἆρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν·
ΚΡ. Εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν;

Ant. O charissime frater, saltem os tuum labris applicitis exosculabor.
Cre. Nec adsc̣isces calamitatem luctu nuptiis tuis.
Ant. An unquam igitur vivens nubam filio tuo?
Cre. Multa necessitas *incumbit*: quo enim effugies nuptias?
Ant. Nox igitur illa habebit me Danaidum unam.
Cre. Vidistine facinus, quam superbe sit minata?

P. τιμήσεις. ὦ φίλτατε Πολύνεικες ἀλλὰ προσπτύξομαι κἂν τὸ στόμα σου, ἐπεὶ οὐ συγχωροῦμαι θάψαί σε. οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰς εἰς γάμους σούς. εἶδες οἵαν τολμηρὰν

S. δέσμους. 1686. Οὐκ εἰς γάμους σοὺς] Οὐκ ὀφείλεις κλαίειν μέλλουσα γαμεῖν. ἢ οὕτως· οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰς * εἰς γάμους σούς. 1687. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι] Ἆρα εἰς γάμον ἀφίξομαι. 1688. Ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ] Ποῖ ἀπελθοῦσα τὸν γάμον ἐκφεύξῃ; 1689. "Νὺξ ἆρ' ἐκείνη "Δ. μ' ἕ. μ.] Φονεύσω τὸν σὸν υἱὸν, ὥσπερ μία οὖσα τῶν τοῦ Δαναοῦ θυγατέρων." 1690. Οἷον ἐξωνείδισεν] Καυχωμένη εἶπεν, ἐξύβρισεν. ὄνειδος γὰρ, τὸν τούτου υἱὸν ὑπὸ γυναικὸς ἀπολέσθαι. ἢ ἐπὶ τοῦ κλέους εἴληπται, ἀντὶ τοῦ ἐκλέϊσε καὶ ἔνδοξον ἐποίησε, μιμήσασθαι

* Post εἰς γάμους σοὺς in Aug. cod. legebantur hæc: ἢ τὸ ουθρον ἀντὶ μὴ προσπτύξομαι. κἂν τὸ σὸν στόμα. ἐπεὶ οὐ συγχαροῦμαι. θάψαι σε, ἐπεὶ Μελάνιππος ἀνεῖλε τὸν Τυδέα καὶ ὕστερον Αἰγιαλ τὴν (Αἰγιαλέα τὸν legi jubet Valck. qui, quomodo priora emendanda sint, ignorat) Ἀδράστου. *Beck.*

προσπτύξομαι, *collum applicans os tuum osculabor.* προσπτύξασθαι quarto casui eo sensu jungitur. *Beck.*

1686. Si Heathii conjecturam οὐδ' cum Brunckio probas, distinctionem minimam pone post νέκυν 1684. Pro κτήσῃ J. dat κτήσεις, quod ad Atticam formam κτήσει alludit. γόου Ald. γόοις Grot. et MSS. *Por.*

Γόοις] Ita *Scholiastes* explicando legit, ita sensus postulat, ita denique MS. legit aperte, quare apage τὸ γόου, quod in impressis libris obtinebat. *Barnes.*

Valck. improbat Kingii distinctionem: Οὐκ· εἰς γ. — *Minime facies: nuptias tuas luctibus infaustas et pollutas dabis.* Μὴ σύ γ' sic reddi potuisset, non οὐκ. Optime cepit locum Schol. Antigone luctibus efficere volebat, ut cadaver Polynicis humo mandaretur; hoc si effecisset, regium edictum ab ea fuisset violatum, quo violato, Hæmonis regis, cui Eteocles desponsaverat sororem, imminueretur auctoritas.

οὐδ' εἰς γάμους edidit Brunck. ex Heath. et Musgr. conjectura. *Beck.*

Placet Heathii conjectura, legentis οὐδ', ut hæc cum superioribus Creontis verbis connectantur. Distinguit Kingius post οὐκ, neque id forsad male. Confer Iphig. Aul. 994. Pro γόοις, quod dant omnes MSS., Ed. Ald. γόου. *Musg.*

1687. ἦ γὰρ — D. Sic et Br. *Beck.*

1688. πολλή γ' multi MSS. Utrumque probum. Mox Δαναϊδῶν multæ editiones. Correxit Valckenærius. *Por.*

Πολλή γ' ἀνάγκη] Ita MS. quare admisi hanc lectionem in textum, utpote saniorem, quam quæ olim obtinebat, Πολλή σ' ἀνάγκη. *Barnes.*

Etiam in Leidd. est πολλή γ' ἀνάγκη, quod Barn. restituit. Flor. πολλή τ' ἀνάγκη. Πολλή γ' ἀνάγκη, πᾶσα ἀνάγκη sunt

ΑΝ. Ἴστω σίδηρος, ὅρκιόν τ᾽ ἐμοὶ ξίφος.
ΚΡ. Τί δ᾽ ἐκπροθυμεῖ τῶνδ᾽ ἀπηλλάχθαι γάμων;
ΑΝ. Ξυμφεύξομαι τῷδ᾽ ἀθλιωτάτῳ πατρί.
ΚΡ. Γενναιότης σοι, μωρία δ᾽ ἔνεστί τις.
ΑΝ. Καὶ ξυνθανοῦμαί γ᾽, ὡς μάθῃς περαιτέρω.
ΚΡ. Ἴθ᾽· οὐ φονεύσεις παῖδ᾽ ἐμόν· λεῖπε χθόνα.
ΟΙ. Ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.

Ant. Testis sit ferrum, et gladius adjuratus mihi.
Cre. Quare vero cupis liberari ab his nuptiis ?
Ant. Fugiam una cum miserrimo hoc patre,
Cre. Generosus animus tibi, et præterea stultitia quædam, inest.
Ant. Etiam una moriar, ut scias amplius.
Cre. Vade : non occides filium meum : linque terram
Œd. O filia, laudo quidem te propter tuam promptitudinem.

P. τὴν καύχησιν ἐκαυχήσατο; ——— τί δὲ προθυμῇ ἀνεθῆναι τούτου τοῦ γάμου; γενναίως μὲν πράττεις, μωρῶς δέ. καὶ συναποθνήσκω, φησὶν, αὐτῷ, ἵνα πλέον τὶ μαθήσῃ. ΟΙΔ. Ὦ θύγατερ, ἐπαινῶ μὲν σὲ ἕνεκα τῆς προθυμίας, οὐ θέλω δὲ τοῦτο ποιῆσαι. καλῶς δ᾽ ἂν

S. φήσασα τὰς Δαναΐδας, τὸ γὰρ ὄνειδος, καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάττεσθαι δύναται, καὶ ἡμῖν συνήθως, παρόσον ὄνειδος τῷ Κρέοντι, εἰ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὑπὸ γυναικὸς ἀπολεῖται, ὡς οἱ Αἰγύπτου παῖδες. 1691. "Ἴστω σίδηρος] Γινωσκέτω τὸ ξίφος· ὅρκος γάρ μοι τὸ ξίφος αὐτό." 1693. Συμφεύξομαι.] Συνεξορισθήσομαι. 1694. Γενναιότης] Ἀντὶ τοῦ εὐγένεια. Γενναίως μὲν πράττεις, μωρῶς δέ. Ἄλλως. Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ καί· ἔστιν εὐγένεια, καὶ μωρία ἔνεστί σοι. 1695. Καὶ ξυνθανοῦμαι] Καὶ συναποθνήσκω, φησὶν, αὐτῷ, ἵνα πλέον τι μάθῃς·

usitatæ formulæ. Valck. cf. Wessel. ad Herodot. p. 56.

πολλή σ᾽ ἀνάγκη ex Ald. membr. et Aug. cod. rescripit Br. γ᾽ tamen et in D. est. *Beck.*

1689. Pro Δαναϊδῶν Valck. rescripsit Δαναΐδων. Differunt enim hæc, ut Danaidæ et Danaides. Seneca H. F. 500. *Deest una numero Danais ; explebo nefas.* et Herc. Œt. 948. *Vacat una Danais ; has ego explebo vices. Beck.*

1600. Ἐξωνείδισεν] Præter quod *Scholiastes* habet de vocabulo ὄνειδος, quod ἐπαμφοτερίζει, vid. *M. Anton. Mureti* Variar. Lection. l. 6. c. 18. ubi κλέος aliquando in malo sensu et ὄνειδος in bono reperiri ostendit. Huc refer illud auctoris *Etymologici Magni :* Ὄνειδος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κλέους, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις· ἔστι δὲ τῶν μέσων λέξεων, ὡς τύχη, καὶ ζῆλος, καὶ δόλος. Ita *Hesychius :* Ὄνειδος, αἶσχος, μέμψις, κατήφεια· καὶ κλέος. Sic supra v. 835. κάλλιστον ὄνειδος. *Barnes.*

τὸ ante τόλμημ᾽ omittit D. et mox exhibet ἐξωνείδισε. *Beck.*

1691. ὅρκιον δέ μοι C. probante Valckenærio. Sic quidem habet Eustathius, miro errore hunc versum ita citans ad Il. Κ. p. 809, 15. (730, 23.) ἴστω ζεὺς ὅρκιον δέ μοι ξίφος. Sed totum versum, ut editur, laudat ad Il. Α. p. 92, 12. (69, 21.) *Por.*

Valck. cum Cant. legi vult : ὅρκιον δέ μοι ξίφος, sed δὲ accipit, pro γάρ. At sic Heath. putat sententiam fieri languidiorem, quam ex vulgata scriptura. Eidem Valck. videntur Eurip. formula ἴστω σίδηρος et Sophocles form. ἴστω Ζεὺς, in eadem re adhibita expressisse morem Thebis in quotidiana vita receptum ; neque enim Attici ita jurabant. Thebani dicebant ἴττω.

ὁκριόν τ᾽ ἐμοὶ Brunck. *Beck.*

1692. Aldus et MSS. quidam ἀπαλλάχθαι, augmento omisso. *Por.*

In omnibus Edd. male ἀπαλλάχθαι, quod est Ionicum ; hinc ἀπηλλάχθαι restituit e codd. Leidd. Valck. Reisk. conjicit : Τί δέ; προθυμῇ τῶνδ᾽ ἀπηλλάχθαι.

ΑΝ. Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;
ΟΙ. Μέν' εὐτυχοῦσα· τἀμ' ἐγὼ στέρξω κακά.
ΑΝ. Καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ;
ΟΙ. Πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδοι.
ΑΝ. Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;
ΟΙ. Ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.
ΑΝ. Οὔκουν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν;

Ant. Sed si nuberem, et tu solus fugeres, pater?
Œd. Mane felix, ego mea feram patienter mala.
Ant. Quis vero te cæcum curabit, pater?
Œd. Cadens, ubicunque mihi fatum est, jacebo in campo.
Ant. Ubi autem Œdipus ille, et inclyta ænigmata?
Œd. Periit: una dies me beavit, et una me perdidit.
Ant. Oportet ergo et me participem fieri tuorum malorum.

P. ἔχῃ, εἰ ἐγὼ γαμοίμην, καὶ σὺ μόνος φεύγεις, πάτερ; ἀλλ' εἰ γαμοίμην, τίς σε τυφλὸν ὄντα κυβερνήσει; πεσὼν κείσομαι εν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ὅπου μοι μοῖρα. τὸ δὲ κλέος τοῦ Οἰδίποδος

S. "ἢ ὅτι περαιτέρω γενομένη, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως γενομένη." 1698. Ἀλλ' εἰ γαμοίμην] Ἠθικῶς τοῦτο προσενεκτέον. καὶ δεῖ συνυπακούειν τὸ, καλῶς δ' ἂν ἔχοι, ἐγὼ γαμοίμην, καὶ δεῖ σὺ μόνος φεύγεις, ὦ πάτερ. Συναπτέον δὲ τῷ, Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, τὸ ἑξῆς, Τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ. 1701. Πεσὼν] Πεσὼν κείσομαι ὅπου μοι ἐστὶ μοῖρα. 1703. Ἓν ἦμαρ] Γράφεται, "—— ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ' * ἠδ' ἀπώλεσεν." τὸ δὲ ἠδὲ ἀντὶ τοῦ

* Pro ἠδ' ἀπώλεσεν in Aug. ἐν δ' ἀπώλ. sinceram fore lectionem Valck. monet, ἓν δ' ἀπ. *Beck.*

ἀπηλάχθαι D. ἀπηλλάχθαι ed. Br. *Beck.*

1696. Ald. λίπε. Edidit λεῖπε Brunckius. auctore Valckenærio ad Hipp. 34. *Por.*

Pro λίπε χθόνα scribendum esse λεῖπε monet Valck. ad Hipp. 34.

λεῖπε χθ. etiam Br. edidit, auctore Valck. ad Hipp. 34. In membr. et D. λίπε.

Dubitari posse Prev. monet, utrum hæc verba, ἴθ' etc. jussum Creontis exprimant, an vero doceant, ipsum permittere, ut Antigone abeat. Jam, cum hæc ultima Creon dixerit, concludi inde posse, ipsum recedere, et Œdipum cum filia solum in scena relinqui. *Beck.*

1698. Sensum versus Br. docet esse: Sed si nupserim, tu vero solusne fugies, pater? tune solus fugere potes? Ideo φεύγεις positum est, quia non pendet ab εἰ. Ut sensus esset: *tu solus fugeres*; scribi debuisset φεύγοις.

Grotius in Proleg. scribit φεύγῃς, hoc cum εἰ jungi nequit, rectius foret φεύγοις. Voculæ tamen εἰ sæpius in eadem periodo adduntur Optat. et Indicat. *Beck.*

1699. τἀμὰ δ' ἐγὼ MSS. non pauci, τἀμὰ δὲ sine ἐγὼ Laud. apud Burtonum. *Por.*

Leid. 2. τἀμὰ δ' ἐγὼ ς. κ. sed tum, ne anapæstus in quarta regione esset, scribi deberet Μέν' εὐτυχοῦσα, τὰ 'μὰ δ' ἐγὼ ς. κ. Στέργειν τι et τινὶ est contentum esse aliqua re. *Valck.*

1700. θεραπεύσῃ D. et in eodem deest πάτερ. *Beck.*

1701. θανὼν pro πέδῳ D. Flor. Laud. membr. *Por.*

κείσομαι θανὼν D. et membr., male, judice Br. *Beck.*

1702. Laudat Plutarch. T. II. p. 784. A. Similia dicta, in quibus ποῦ Ἡρακλῆς etc. eodem sensu leguntur, contulit Valck.

ποῦ in D. omittitur, forte ob præcedens Οἰδίπους. *Beck.*

1703. μ' omittunt MSS. quos secuti sunt Valckenærius et Brunckius; sed me-

ΟΙ. Αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.
ΑΝ. Οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.
ΟΙ. Προσάγαγε νῦν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
ΑΝ. Ἰδού, γεραιᾶς φιλτάτῃ ψαῦσον χερί.
ΟΙ. Ὦ μῆτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.
ΑΝ. Οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
ΟΙ. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ;

Œd. Turpe est exilium filiæ cum cæco patre.
Ant. Modestæ quidem non *est turpe,* sed honestum, pater.
Œd. Adducito igitur me, ut attingam matrem tuam.
Ant. Ecce; tange manu charissima anum.
Œd. O mater, o conjunx miserrima.
Ant. Miseranda jacet, habens simul omnia mala.
Œd. Ubi vero est cadaver Eteoclis et Polynicis?

P. ποῦ ἔσται, καὶ οἱ ἀσαφεῖς λόγοι ποῦ εἰσί; προσάγαγέ με, ἵνα ψαύσω τῆς μητρός σου. ἰδοὺ ψαῦσον διὰ τῆς χειρὸς τῆς φιλτάτης γεραιᾶς. ὦ μῆτερ καὶ γυνή μου ἀθλιωτάτη. ἐλεεινὴ πρόκειται, ὁμοῦ πάντ' ἔχουσα τὰ κακά. ποῦ δὲ τὸ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους καὶ

S. καί· ἤτοι ἓν ἦμαρ με ὤλβισε καὶ ἀπώλεσε. ποῖον δέ ἐστι, καθὸ ὄλβιος ἐγένετο καὶ δυστυχής; ὅτε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἔλυσε. κατὰ γὰρ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἔγημε τὴν μητέρα, καὶ τῆς ἀρχῆς ἀντελάβετο. τὸ μὲν οὖν εὐτύχημα τὸ λῦσαι τὸ αἴνιγμα καὶ βασιλεῦσαι· δυστύχημα δὲ, τὸ γῆμαι τὴν μητέρα παρὰ τὸν φύσεως θεσμόν. 1706. "Οὐ σωφρονούσῃ γ'] "Τὸ οὐ συναπτέον πρὸς τὸ Αἰσχρὰ, οὐκ αἰσχρὰ ἡ φυγὴ τῇ σωφρονούσῃ, ἀλλὰ καὶ γενναία ἡ "τοιαύτη φυγή ἐστι. Πρὸς γεννικῆς ἐστι καὶ κοσμίας τὸ παρεῖναι καὶ θεραπεῦσαι τὸν τυ"φλὸν πατέρα. Ἄλλως. Κατ' ὀρθὴν πτῶσιν, καὶ οὕτω τὸν λόγον * ἀπολυτέον. Αἰσ-

* Forte ἀποδοτέον. *Valck.*

lius retinent alii cum Aldo. Pro ἓν δ' C. ἓν θ', Scholiastes ἠδ' quod male, ut parum tragicum, rejicit Valckenærius. Vide ad Hec. 327. In Æschyli Pers. 492. ἠδὲ pro ἔς τε præbet Robortellus. ὤλβισεν Ald. *Por.*

Ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν] Simile quiddam legitur et apud *Ovid.* Fast. l. 2.

Una dies Fabios ad bellum miserat omnes;
Ad bellum missos perdidit una dies.
Æmilius Portus.

Pronomen μ' ante ὤλβισε Valck. sustulit auctoritate cod. Leid. ut ὤλβισ' referretur ad Œdipum. Una dies ipsum beavit, eadem perdidit. Scholiastæ memorata lectio vana est ἠδ' ἀπώλεσεν, ἠδὲ est Homericum, nec Attico obtrudi potest. Retinendum duplex ἕν. Plura in hanc sententiam apud Græcos et Lat. occurrunt, — ὤλβισ' pro vulg. ὤλβισεν ex Cant. Flor. et Leidd. petitum.

μ' ante ὤλβισ' delevit Br., præeuntibus membr. *Beck.*

1704. δὴ κἀμὲ Ald. et MSS. quidam: δεῖ κἀμὲ alii; alii recte cum Grotio κἀμὲ δεῖ. *Por.*

Signum interrogandi post κακῶν sustulit Valck. Nam οὐκοῦν est *profecto.* Male Ald. Bas. 1. μετασχεῖν δὴ κἀμὲ τ. σ. κ. Bas. 2. μ. δεῖ κ. ut cod. Flor. *Beck.*

1705, 6. αἰσχρὸν et γενναῖον conjecit Valckenærius, edidit Brunckius; sine causa, ut opinor. Male γενναίᾳ Ald. *Por.*

Αἰσχρὸν et v. sequ. γενναῖον scripsit Brunckius, obsecutus Valckenario.

ΑΝ. Τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
ΟΙ. Πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
ΑΝ. Ἰδοὺ, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί.
ΟΙ. Ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
ΑΝ. Ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
ΟΙ. Νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται,
ΑΝ. Ὁ ποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;

Ant. Illi duo porrectim tibi jacent juxta se invicem.
Œd. Appone cæcam manum super vultus infelices.
Ant. Ecce: tange manu tuos mortuos liberos.
Œd. O chara cadavera, *et* misera miseri patris.
Ant. O charissimum sane nomen Polynicis mihi.
Œd. Nunc oraculum Apollinis, o filia, perficitur.
Ant. Quod? an dices alia mala præter hæc?

P. τοῦ Ἐτεοκλέους ἐστίν; οὗτοι ἐξηπλωμένοι κεῖνται πλησίον ἀλλήλων. ὦ προσφιλῆ πτώματα ἄθλια πατρὸς ταλαιπώρου καὶ ἀθλίου. νῦν, ὦ θύγατερ, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος τελειοῦται μαντεία. ὁποῖος χρησμὸς, ἆρα πρὸς τοῖς κακοῖς λέξεις κακά;

S. "χρὰ ἡ φυγὴ οὐ σωφρονούσῃ θυγατρί, ἀλλ' ἐγὼ γενναία καὶ σώφρων. Ζηλωτέον δὲ "ἑκατέρου τὸ ἦθος. ἡ μὲν γὰρ συναποθνήσκειν καὶ συμφεύγειν τῷ πατρὶ θέλει, καὶ "γαμον παρορῶσα καὶ τυραννίδα. ὁ δὲ, τυφλὸς ὢν καὶ γηροκόμου δεόμενος, τῇ θυγατρὶ παρ"αινεῖ μένειν καὶ ἀπολαύειν γάμου καὶ πατρίδος." Οὐ τηρεῖ τὸ σύμφωνον, ἀλλὰ κατὰ τὸ δρᾶμα ὑποτίθεται, πῶς γὰρ θάψει ἡ Ἀντιγόνη τὸν Πολυνείκην, αὐτὴ συμφεύγουσα τῷ πατρί; πλεονάζει δὲ τούτῳ τῷ εἴδει Εὐριπίδης. 1713. Τυφλὴν] Τὴν ἐστερημένην ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν. 1718. Ὁποῖος] Ἄρθρον ἐνταῦθα τὸ ὁ, καθὸ λέγεται καὶ ἐπὶ οὐδετέρου, τὸ ποῖον. Ἀλλ' ἦ] Τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ἆρα· ὁ δὲ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δή. ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν.

Sic neutrum adjectivi usurpatur Hipp. 468. Suppl. 483. Med. 332. *Beck.*

1706. Γεναία] *Joh. Miltonus* legit γενναία, et exponit *generosum,* ut respondeat τῷ αἰσχρὰ et *turpe. Barnes.*

γενναῖα D. *Beck.*

γενναία] Ita bene Kingius. Editi Veteres γενναία. Præstiterit fortasse γενναῖ', ὦ πάτερ. *Musg.*

King. in Not. male dubitat, utrum ἀλλὰ γενναία, an οὐδὲ γενναία, legendum sit. Prius verum. Supplendum enim ex præcedenti versu αἰσχρὰ φυγή. In utroque Leid. γενναῖα. Bonum foret γενναῖον, si præcessisset αἰσχρόν. *Valck.*

1707. πρόσαγε D. Mox μητρὸς et 1710. μῆτερ ed. Br. *Beck.*

1708. γεραιᾶς φιλτάτης Ald. φιλτάτῃ vel φιλτάτη Bodleiani, C. D. L. Leid. pr. et sic edidi. Valckenærius mavult γεραιᾷ φιλτάτης. *Por.*

γηρεᾶς φιλτάτη ψαῦσον sic D.

γεραιᾶς] Valckenærius γεραιᾷ, quod vix præstat Vulgatæ. *Musg.*

In Leid. 1. et Cant. ap. Piersium (nam Barn. aliud inde protulit) φιλτάτη—Anum carissimam nemo dixit γεραιὰν φιλτάτην, sed manus senilis recte appellatur χεὶρ γεραιὰ, vel γραῖα. Hinc legendum hic γεραιᾷ.— *Valck.*

1712. ἐκτάδην κεῖσθαι, *porrectum jacere,* quod est mortuorum et dormientium: ἐκταθῆναι etiam, rarius παραταθῆναι, de mortuis usurpantur. *Valck.*

1713. Τυφλὴν] Τὸ τυ in τυφλὴν in hoc loco communis est. Vid. quæ ejusmodi exempla protulimus ad hujus Fabulæ v. 19. *Barnes.*

Leidd. pro χέρ' habent χεῖρ'.

χεῖρ' D. *Beck.*

1718. ὁ, ποῖος C. (sic). *Por.*

ΟΙ. Ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον.
ΑΝ. Ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται;
ΟΙ. Ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ.
Ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
Ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.
ΑΝ. Ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν·

Œd. Me Athenis moriturum esse exulem.
Ant. Ubinam? quænam te turris Attica recipiet?
Œd. Sacer Colonus, domus equestris dei.
Sed age, servito huic cæco patri,
Siquidem cupis esse socia hujus exilii.
Ant. Vade in exilium miserum:

P. ἀλλ' ἄγε ὑπηρέτει τῷδε τῷ τυφλῷ πατρὶ, ἐπεὶ πρόθυμος εἶ κοινωνεῖν μου τῆς ἐξορίας. ΑΝΤΙΓ. Ἄπιθι, ὦ πάτερ γηραιὲ, εἰς φυγὴν τάλαιναν, πάρεχε, δίδου χεῖρα προσφιλῆ, ἔχων

S. ἆρα δὴ πρὸς τοῖς οὖσι κακοῖς ἄλλα κακὰ ἐρεῖς; 1719. Ἐν ταῖς Ἀθήναις] Ὁ χρησμὸς ὁ λέγων, "Ἐν ταῖς Ἀθήναις κ. τ. λ." 1720. Τίς σε πύργος] Ἀντὶ τοῦ πόλις, τετράπολις γὰρ ἡ Ἀττική. 721. Ἱερὸς * Κολωνὸς] Δέξεταί με δηλονότι. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς· ἔστι καὶ ἕτερος Κολωνὸς ἐργάτης. ἵππειον δὲ θεὸν τὸν Ποσειδῶνα λέγει. "Ἱπ-

* Κολωνὸς locus *Atticæ* editus 1500 p. ab Urbe, de quo vid. *Hofmann.* in voce *Colonos. Barnes.*

Ὁποῖος] MS. aperte distinguit hoc modo: ὁ, ποῖος; quare ita scribo: ὁποῖος enim est indefinitum, ποῖος vero interrogativum. Ποῖος ὁ χρησμός ἀλλ'— Quid si legamus ἄλλ' pro ἄλλα, et tum non erit superfluum? Sed et ἀλλ' elegans. *Barnes.*

Valck. pro ἀλλ' scripsit ἄλλ', h. e. ἄλλα. Male King. voluit ἢ omitti et ὁ, ποῖος scribi. Est enim ὁποῖος interdum interrogativum. In Leid. 1. superscriptum: ὁ χρησμὸς ποῖος ἆρα; ὁ ἀλλὰ περισσός. Valcken. Heath. ἀλλ' ἢ accipit vel pro ἢ ἄλλα, *num alia*, vel pro ἀλλ' ἤ, *numquid*; nam sic ἄλλα, alia, etiam subintelligi posse monet.

ὁποῖος D. atque ita etiam Br. edidit, qui monet, ὁποῖος interrogativum occurrere Bacch. 653. Idem Kingium reprehendit, qui mox scripsit ἄλλ' ἢ et reddidit: *an alia præter hæc.* Ad marginem cod. D. tamen legitur idem scholion de ὁποῖος, quod Barn. habet. *Beck.*

1721. δώμαθ' ἱππείου Ald. melius distinxit Valckenærius. ἱππίου multi MSS. quod hoc solo nomine rectius est, quod iambum pro spondeo præbeat. *Por.*

Valck. cum Kingio pro δώμαθ' edidit δῶμά θ' et mox e Leid. 2. recepit ἱππίου. Ἵππιος usitatius, quam ἵππειος. Templum erat in Colono equestris Neptuni, et Eur. hic voluisse videtur, ut in ipso Neptuni templo sepultum credamus Œdipum. In Colono eum reconditum esse tradit Soph. ibique etiam ἡρῷον Οἰδίποδος fuit Pausan. I. p. 76. Diversa est Homeri de fato Œdipi narratio. cf. Valck.

δῶμά θ' ἱππίου θ. e membr. scripsit Brunck. *Beck.*

1722. Quod in exemplum daturus eram conjecturæ plausibilis, sed non admittendæ, τυφλῷ ποδὶ, ecce id ipsum, ex MS. ut videtur, notatum a Scaligero. Sane si unus et alter e ceteris accederent, recipiendum esset; perdite enim hanc phrasin amat Euripides. In Hec. 1041. τυφλῷ ποδὶ dixit: et supra 848; τυφλοῦ ποδὸς 1556. 1632. τυφλὴν χέρα 1713. imo etiam audacius πόδα τυφλόπουν 1565. *Por.*

1723. φυγὴν D. et post hoc vocabulum interpungit, sed tollit interpunctionem post τάλαιναν, ita ut hoc conjungatur cum χεῖρα. *Beck.*

1724. Vide supra 389. ubi oblitus sum

Ὄρεγε χεῖρα φίλαν,
Πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
Ἔχων ἔμ᾽, ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
ΟΙ. Ἰδοὺ, πορεύομαι, τέκνον·
Σύ μοι ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
ΑΝ. Γενόμεθα, γενόμεθ᾽ ἄθλιοι

Præbe charam manum,
O pater senex, motricem
Me habens, sicut ventum naves-impellentem.
Œd. Ecce vado, filia,
Tu sis mea dux misera.
Ant. Sumus, sumus miserrimæ utique

P. ἐμὲ πομπίμην καὶ ὁδηγὸν καθὰ πνοὴν ναυσίπομπον, ἤτοι τὴν τὰς ναῦς διαπέμπουσαν.——

S. "πείου θεοῦ] Τοῦ Ποσειδᾶνος. ἐκεῖσε γὰρ ἦν αὐτῷ τὰ ἱπποστάσια." Δᾶμά θ᾽ ἱππείου] Διχῶς λέγεται, καὶ πληθυντικῶς, καὶ ἑνικῶς. περὶ δὲ τοῦ ἐν τῷ ἱππείῳ Κολωνῷ τεθάφθαι τὸν Οἰδίποδα, ἐν ἄλλοις * ἐξειργασάμεθα ἀκριβῶς. 1724. Ἴθ᾽ εἰς φυγὰν] Διὰ μὲν τοῦ, Ἐγώ σφε θάψω, σπέρματα τῇ Σοφοκλέους Ἀντιγόνῃ παρέσχε, διὰ δὲ τοῦ φεύγειν, τῷ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδι. 1729. Ποδαγὸς] Ὁδηγὸς ποδῶν. 1780. Γενόμεθα]

* Aug. rectius, judice Valck. ἐξειργάσμεθα. *Beck.*

monere, τλήμονος φυγᾶς ἐμᾶς esse in D. Electr. 508. ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις; Mox 1726. γηραιὲ Ald. Grot. sed γεραιὲ satis multi codices; quidam γεραιάν. *Por.*

1724. ss. Hos versus partim e membr. fide partim re postulante aliter distinxit Brunck.:

Α. ἴθ᾽ εἰς φ. τ.,
ὄρ. χ.
φίλαν, π. γεραιὲ, πομπ.
ἔχων ἔμ᾽ — αὔραν.
Οιδ. ἰδοὺ πορ., τέκνον,
σύ μοι π. — γενοῦ
Α. γενόμεσθα, γενόμεσθ᾽ ἄ. γε
δῆτα Θηβ.
μάλ. παρθ. δή. *Beck.*

1725. ss. Versus hos King descripsit ad Cod. Reg. Eum sequuntur Musgr. et Valck. Leid. 1. Ὄρεγε χεῖρα φίλαν μοι, πάτερ γεραιέ. in Cant. πάτερ deest. *Beck.*

1726. γεραιὲ D. *Beck.*

1727. ναυσὶ πόμπιμον D. divisim. *Beck.*

1728. πορεύσομαι Laud. Deinde μοι pro μου multi codices, ἀθλίῳ pro ἀθλία non pauci; ἀθλίου Scal. falli enim puto Burtonum, qui ad σύ μου refert. Pro ποδαγὸς MSS. quidam παιδαγωγὸς et ποδαγωγός. *Por.*

1729. Inde a σὺ novus versus incipit in D. Idem μοι et mox ποδαγωγὸς exhibet. In membr. σύ μοι ποδηγός. *Beck.*

Cant. ap. Piers. Σύ μοι ποδαγωγός. Leid.
ο ω
1. σύ μοι παιδαγωγὸς ἀθλίου γενοῦ. Hinc videri posset Eurip. scripsisse: Σύ μοι π. ἀθλίῳ — et μοὶ saltem genuinum videtur. Sæpe sic occurrit ἡγεμὼν, ὁδηγὸς, τινί. *Valck.*

1730. γενόμεθα Ald. γενόμεσθα King. ex MSS. Dedi quoque ἄθλιοι pro ἄθλιαι, quia de se sola Antigone loquitur, et γε delevi cum K. Neque magis reprehendendum ἄθλιοι παρθένων, quam ἄνθρωπος πάντων θηρίων θεαιδέστατος Antiphontis apud Suidam v. θεαιδέστατον vel νόσων χαλεπώτατος φθόνος Menandri, frustra a Bentleio sollicitatum. *Dulcissime rerum* et similia apud Latinos abundant. *Por.*

γενόμεσθα, γενόμεσθ᾽ D. *Beck.*

Cum cod. Angl. Kingii etiam Leid. 1.

Δῆτα Θηβαιᾶν μάλιστα παρθένων.
ΟΙ. Πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
Βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
ΑΝ. Τᾷδε, τᾷδε βᾶθί μοι,
Τᾷδε, τᾷδε πόδα τίθει,
Ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.
ΟΙ. Ἰὼ ἰὼ δυστυχεστάτας

Inter omnes Thebanas virgines.
Œd. Ubi ponam senile vestigium pedis?
Porrige mihi baculum, filia.
Ant. Huc huc vade mihi,
Huc huc pone pedem,
O pater, habens vires, sicut somnium.
Œd. O fugam miserrimam,

P. τῶν Θηβαιᾶν παρθένων ἀθλιώταται τυγχάνομεν. ὅπου μέλλω τὸ ἴχνος τιθέναι, ἐκεῖ χειραγώγει με. ὧδε πορεύθητι ὑπὸ ἐμοῦ, τῇδε τῇδε τίθει, ὦ πάτερ, τὸν πόδα, ἔχων ἰσχὺν, ὥστε ὄνειρον, σαθρὰν καὶ ἀνυπόστατον, ἰὼ, ἰὼ ἕνεκα τῆς δυστυχεστάτης φυγῆς καὶ ἐξορίας,

S. Ἀττικὸν δὲ τὸ μετὰ τοῦ σ. 1733. Βάκτρα] Τὴν ὁδηγίαν. 1736. Ὥστ' ὄνειρον] Ὀνείρῳ τὴν ἰσχὺν εἴκελον ἔχων. 1738. Ἐλαύνει] Λείπει τὸ, ὁ Κρέων. 1740. Τί τλᾷς] Τί, φησὶν, * ἃ λέγεις, δεινὰ τλάς· εἰ γὰρ καὶ συνεχῶς αὐτὸ λέγεις, ὅμως ἡ Δίκη τοὺς κακοὺς

* Valck. vult ἀεὶ legi. *Beck.*

γενόμεσθα, γενόμεσθ' ἀθλίαι γε. In Flor. γενόμεσθα, γένος θ' ἀχθλίαι γε. *Valck.*

1731. δὴ, ex δῆτα natum, non habet J. *Por.*

δῆτα Θηβαιᾶν (sic) separatus versus in D. Mox παρθένον D. *Beck.*

1734—1736. Duo versus apud Beckium constituunt:

Αν. Τᾷδε τᾷδε βᾶθί μοι. τᾷδε τᾷδε
Πόδα τίθει, πάτερ, ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.

Cod. D. et ed. Br. disponunt ita:

Τᾷδε, τ. β. μοι
τᾷδε—πάτερ, (Brunck. πάτερ omittit)
ὥστ' ὄν. ἰ. ἔχων. *Beck.*

1735. τίθ' Grot. τίθει, πάτερ MSS. plerique, non Aldus. *Por.*

Πόδα τίθει, πάτερ] Olim erat πόδα τίθ' ὥστ' etc. in *Pauli Stephani* editione; at ex MS. jam locum resarcivimus. *Scholiastes* confirmat. *Barnes.*

Ante Barn. vulgarant: πόδα τίθ' ὥστ' ὄ — Ald. et Herv. πόδα τίθει, Leid. 2. τίθει πόδα. Barn. e cod. Cant. πόδα τίθει, πάτερ, atque ita Leid. 1. Kingius vocem πάτερ ejecit. Eum sequuntur Valck. et Musgr. *Beck.*

1737. δυστυχεστάτης φυγῆς D. Brunck. hunc versum in δυστυχεστάτας desinere, et sequentem a voc. φυγᾶς incipere jubet. *Beck.*

1738. ἐλαύνει Grot. et edd. quædam. Aldus et MSS. fere omnes ἐλαύνων, unde bene Valckenærius ἐλαύνειν. *Por.*

Leid. 1. ἐλαύνω (superscr. ῶ, ων). Infinitivus ἐλαύνειν hic accommodatus foret indignanti; illustravitque hunc infinitivi usum copiose Valck.

ἐλαύνων D. et membr. ἐλαύνειν edidit Br. ex conjectura Valck. Sensus: *vah! me miserum exigere patria!* *Beck.*

ἐλαύνει] Ed. Ald. ἐλαύνων. MS. Leidensis ἐλαύνω, superscripto ἐλαύνειν. Emendat Valckenærius ἐλαύνειν. Malim, si quid mutandum, ἀλαίνειν. *Musg.*

1739. δεινὰ prius omittunt codices aliqui. ὁ ante τλὰς addidit Kingius. *Por.*

δεινὰ ἐγὼ ὁ τλὰς D. Sed Br. servavit vulgatum. *Beck.*

Φυγᾶς· ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ᾽ ἐκ πάτρας·
Ἰὼ ἰὼ δεινὰ δεῖν᾽ ἐγὼ τλάς.
ΑΝ. Τί τλὰς, τί τλάς; οὐχ ὁρᾶι δίκα κακοὺς,
Οὐδ᾽ ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.
ΟΙ. Ὅδ᾽ εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλ-
λίνικον οὐράνιον ἔβαν,
Παρθένου κόρας

Exulare senem me ex patria.
Heu ego, atrocia, atrocia passus.
Ant. Quid sustines, quid sustines? non aspicit Justitia malos,
Neque compensat mortalium imprudentiam.
Œd. Ego sum is qui ad musam
Victricem et cælestem ascendi,
Virginis Sphingis

P. ὦ Κρέον δηλονότι, ὁ ἐλαύνων καὶ διώκων τὸν γέροντα, ἐμὲ δηλονότι, ἐκ τῆς πατρίδος. ἰὼ ἐγὼ ὁ τλὰς καὶ ὑπομείνας, δεινὰ καὶ χαλεπά. τί τλᾶς; τί, φησὶν, ἀεὶ λέγεις ὅτι δεινὰ τλᾶς; εἰ γὰρ καὶ συνεχῶς αὐτὸ λέγεις, ὅμως ἡ δίκη τοὺς κακοὺς οὐχ ὁρᾶ, οὐδὲ μετέρχεται αὐτῶν τὰς ἀσελγείας καὶ ἀσυνεσίας. ἐγὼ εἰμὶ, ὃς ἦλθον ἐπὶ μοῦσαν καὶ σοφίαν μεγάλην, καλλίνικον

S. οὐχ ὁρᾶ, οὐδὲ μετέρχεται αὐτῶν τὰς ἀσεβείας καὶ ἀσυνεσίας. "οὐδ᾽ ἀμείβεται] τουτέστιν "οὐκ ἔστι τῶν κακῶν τιμωρία παρὰ τῷ θεῷ. ἀγανακτοῦσα ταῦτα φησίν." 1741. Ἀσυνεσίας] Κακογνωμοσύνας. Βροτῶν] Κακῶν δηλονότι. 1742. Ὅδ᾽ εἰμὶ] Ἐγὼ εἰμὶ, φησὶν, ὃς ἔδοξα πάντας ὑπερβεβηκέναι σοφίᾳ, λύσας τὸ αἴνιγμα. ἢ Ἐπὶ πρὸς τὴν μοῦσαν. Μοῦσαν]

King. et Leid. 1. Ἰὼ, ἰὼ, δείν᾽ ἐγὼ ὁ τλάς. See Valck. revocavit vulgatam scripturam, quæ et in cod. Flor. exstabat: Ἰὼ, ἰὼ, δεινὰ δεῖν᾽ ἐγὼ τλάς. Cant. δεινὰ ἐγὼ ὁ τλάς. Leid. 2. Ἰὼ, ἰὼ, δείν᾽ ἐγὼ τλάς. Articulus ὁ nihil hic facit. Tribuuntur infra v. 1757. Antigonæ tres senarii: si et hic legeretur:

Ἰὼ, ἰώ. ὢ δυστυχεστάτας φυγᾶς·
Ἰώ. ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ᾽ ἐκ πάτρας;
Ἰὼ, ἰώ. ὢ δεινὰ δεῖν᾽ ἔγωγε τλάς.]

ὢ et ὦ (quæ distinguit H. Steph. Anim. ad Corinth. §. 65. p. 52.) facile potuerunt a vicinis absorberi. *Valck.*

1740. τλᾶς, quod bis in vulgatis habetur, barbarum est. Neque τλῆμι, neque τλάω exstat. E membranis τλὰς dedit Brunckius, quibus concinunt alii. Œdipodis verbum repetit Antigone. *Por.*

Duplex τί τλᾶς non potest sic accipi: *quid perfers tandem:* Bene hoc noverat Antigone, et stultum fuisset, sic interrogare: nec verti potest *O quantum perfers:* tum scripsisset οἷον τλᾶς, aut ὡς τλᾶς. Scholiastæ periphrasis per se bona non continetur verbis poëtæ, nec ipsa continet dignam Antigones persona orationem. Forte legendum τετλὰς, τετλὰς, vel τετλᾶς, τετλᾶς. Verbi hujus iteratio est gravisima asseveratio eorum, quæ Œdipus dixerat. In τετλὰς ultima produci potest, ne diiambus in pæonem secundum mutetur. Morus p. 24. s.

τί τλάς, τί τλάς. D. Mox idem δίκη. Brunck. ita divisit:

τί τλάς; τί τλάς;
οὐχ᾽ ὁ. Δ. κακοὺς etc.

τλὰς etiam membr. Dixerat Œdipus: *Heu! ego atrocia passus!* Querelam abrumpit Antigone: *quid passus, quid passus?* i. e. *quid vis cum tuo* τλάς? *tolle tuum* τλάς. *Nempe ignoras, justitiam malos respicere non solere?* In dialogis, si quis alterius sermonem reprehendit, vocem ipsam repetit, qua ille in reprehensionem incurrit. Sic Terent. Phorm. I. 4. *Beck.*

τί τλᾶς; τί τλᾶς; Forte εἰ τλᾶς τι,

Αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.
ΑΝ. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
Τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα,

Cum solvissem obscurum ænigma.
Ant. Quid Sphingis refers gloriam?
Desine pristinam felicitatem narrare,
Quem hæc expectabant miseræ calamitates,

P. καὶ νικηφόρον εὑρὼν τὸ αἴνιγμα τῆς παρθένου κόρης, ἤγουν τῆς Σφιγγὸς, τὸ ἀσύνετον καὶ δυσνόητον. τῆς Σφιγγὸς ἀναφέρεις καὶ ἀναμιμνήσκεις τὸ κλέος; ἄπαγε, σαυτὸν δηλονότι, αὐδῶν καὶ λέγων τὰ πάρος καὶ τὰ πρότερον εὐτυχήματα. τάδε μέλεα καὶ ἄθλια πάθη ἐπέμενεν, ἤτοι ἐξεδέχετο, γένομενον σὲ φυγάδα καὶ ἐξόριστον θανεῖν, ὦ πάτερ, μακρὰν τῆς

S. Μοῦσαν οὐράνιον φησὶ, τὴν μεγάλην καὶ περίβλεπτον σοφίαν. 1746. Σφιγγὸς κ. τ. λ.] Τὸ ὄνειδος, ἀντὶ τοῦ τὸ κλέος, τῆς Σφιγγός. οὐχ ὃ εἶχεν ἡ Σφὶγξ, ἀλλ' ὃ ἔλαβεν αὐτὸς διὰ τὴν Σφίγγα. Ἀναφέρεις] Ἀναπολεῖς· κατ' ἐρώτησιν δὲ ὁ λόγος, καὶ νῦν δὲ τὸ ὄνειδος ἐπὶ τοῦ κλέους ἐστίν. Ἄπαγε] Ἄπαγε, σαυτὸν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἀποχώρει, καὶ ἄπαγε τοῦ σκοποῦ· καὶ ἐνταῦθα ἄπαγε αὐδῶν τὰ πρότερα εὐτυχήματα μετὰ μετοχῆς, ὃ ταυτὸ δύναται τῷ, ἄπαγε τοῦ αὐδᾷν τὰ πρότερα εὐτυχήματα. Ἄπαγε τὰ] Διατί τὸ μνήμην ποιήσασθαι τῆς κατὰ τὴν Σφίγγα σοφίας; ἔπεχε, φησὶ, τοῦτον τὸν λόγον· περιττὸν γὰρ φησὶ

τλᾶθ'. *Si quid pateris, perge porro pati.* *Musg.*

1741. Hæc ab asseverante, non ab interrogante, dicta censet Heath., nec est interrogationis nota ap. V.

Interrogative hæc accepit librarius cod. D. *Beck.*

1742. ὅς γ' ἐπὶ Grot. et sic pauci MSS. *Por.*

Leid. 2. ὅς γ' ἐπὶ—

1743. Ita edidit Beckius:

Οἰδ. Ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ 1719
Καλλίνικον τ' οὐράνιόν τ' ἔβαν.

1719. (B.) Primam syllabam voc. καλλίνικον ex seq. versu ad hunc retulit D. atque sic etiam Brunck. Mox D. particulam τ' bis, et post καλλίνικον et post οὐράνιον, omisit. Brunck. eam tantum post καλλίνικον delevit. Idem monet, v. 1742. et duo seqq. prout ipse constituit, esse dimetros iambicos. *Beck.*

1743. τ' bis addunt Ald. Grot. sed omittit bona pars codicum. *Por.*

Καλλίνικόν τ' οὐράνιόν τ' ἔβαν] MS. utrobique τε rejicit. *Barnes.*

Alterum τ' post καλλίνικον positum delevit King. nec legebatur in Leid. 2. Utrumque deerat in Leid. 1. et Cant. Similis huic locus Soph. Œd. Tyr. 1422. Reisk. legi vult: Καλλίνικον ἐπουράνιόν τ' ἔβαν. *Beck.*

1744. inchoat αἴνιγμα in ed. Brunck. *Por.*

κόρης D. Brunck. ita disposuit et mutavit:

αἴνιγμα παρθένου κόρας
ἀσύνετον εὑρών. (penthemim.) *Beck.*

1745. αἴνιγμ' ἀσύνετον est *nefandum carmen.* Valck. Sallier. ad Tho. M. p. 118. et Valck. ad v. 1520. Verba Σφ. ἀναφέρεις ὄν. Heath. verti jubet: *Sphingis refers decus.* *Beck.*

1747. Lego, vocula adjuncta:

εὐτυχήματ' αὐδῶν, ὃν
τάδ' ἔτ' ἐπέμενε—— *Musg.*

Pro αὐδῶν in Schol. memoratur alia lectio, ἀοιδῶν. Vates ἀοιδοὺς potuit intelligere, qui victoris Œdipodis laudes cecinerant. Non tamen sensus inde exsculpi potest, quem grammaticus dedit. ἀοιδῶν potius ex ἀϋδῶν pro αὐδῶν ortum, et sensus vulgatæ est: *Desine pristinam memorare felicitatem.* Hes. Ἄπαγε· παῦσαι—Verbis παύσασθαι, λήγειν, διατελεῖν et similibus additur a Græcis participium. *Valck.*

1748. Reisk. conjicit: τάδε σ' ἐπεὶ μένει. *Beck.*

1750. Θανεῖν] *Scholiastes* ita distinguit: Θανεῖν. Ποῦ ποθεινὰ etc. *Barnes.*

1750. ss. Ita disposuit Beckius:

Ὦ πάτερ θανεῖν που. Ποθεινὰ δάκρυα

Φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,
Ὦ πάτερ, θανεῖν που.
Ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι παρθένοις,
Λιποῦσ' ἄπειμι πατρίδος ἀπόπρο γαίας,

Exulem ex patria factum,
O pater, inopiam forte pati.
Quem, lacrymas teneras charis virginibus relinquens, sequor
Procul a patria terra,

P. πατρίδος, ποῦ, ἤτοι ἔν τινι τόπῳ. ποθεινὰ δάκρυα λιποῦσα παρὰ παρθένοις φίλαις, ἄπειμ: καὶ ἀπέρχομαι, ἀπόπρο, ἤτοι λίαν μακρὰν, τῆς πατρίδος γαίης, ἀλωμένη, ἀντὶ τοῦ πλα-

S. παρελθούσης ὁμιλίας μνημονεύειν, ἐπεὶ * πλείων ἡ λύπη γίνεται· ἄπαγε οὖν, πέπαυσο, καὶ παράλειπε λέγων τὰ εὐτυχήματα, δυστυχημάτων παρόντων. "Αὐδᾶν] Γράφεται, "Ἀοιδᾶν, † ἤτοι μαντευματᾶν. ἤγουν κατέλειπάν σε τὰ πάρος εὐτυχήματα τῶν ἀοιδῶν." 1751. Ποθεινὰ] Ποθεινοποιὰ καταλιποῦσα δάκρυα ταῖς παρθένοις, ἔξειμι, ἅπερ ἐδάκρυσα

* Πλείων ἡ λύπη] Aug. πλέον ἡ μνήμη. Hinc Valck. monet legi posse, ἐπεὶ οὐδὲν πλέον ἡ μνήμη γίνεται, *quoniam ejus rei mentio nihil juvat. Beck.*
† Ἤτοι μαντευμάτων] Valck. ex scriptura cod. conjicit legendum esse μαντευμάταν ἢ μαντέων. *Beck.*

Παρὰ φίλαισι παρθένοις λιποῦσ' ἄπειμι
Πατρίδος ἀπόπρο γαίας
Ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα.

Valck. sic cum King. versus descripsit:

Ὦ πάτερ, θανεῖν που.
Ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι
Παρθένοις λιποῦσ', ἄπειμι
Πατρ. ἀ. γ. —

Valckenario monente, rectius Antigone diceretur quid relictura, quo fuerat antea cum sociis operum delectata, *texta* vel *pensa* infecta. Hinc. Pierson. conjecit: Ποθεινὰ δ' ἄτρια, *texta* vel *stamina desiderata caris relinquens virginibus.* Veteris ævi heroinæ in textis artificiosis occupatæ erant, et inter hoc opus colloquebantur. Deianira moribunda ap. Soph. Trach. 922. luget telam relinquendam, similiter hic Antigone posset dici λιποῦσα telam. ἦτρια autem et Dorice ἄτρια dicuntur *texta, stamina;* unde ducitur εὐήτριος. Etiam particula δὲ a Piers. addita commoda hic est; Antigone de patre prius locuta, nunc cum de sua sorte dicere vult, uti debet particula disjunctiva. Lectionis vulgatæ defensores forte malint ποῦ repetere, pro quo in Flor. ποῖ, et possunt recte jungi ποῖ ἄπειμι—*quo abeo?*

In D. ita disponuntur et scribuntur:

ὦ πάτερ, θαν. ποῦ.
ποθ. δ. π. φ. παρθ.
λιπ.—γαίας
ἀπαρθ. ἀλωμένα.

Ultimis superscr. ἐπὶ πολὺ παρθενεύουσα πλανηθησομένη. In Br. exhibentur sic:

ὦ π. θ. που.
ποθ.—φίλαισι
παρθένοις λ. ἄπ.
πατρ. etc.

ποθεινὰ δάκρυα Br. monet esse i. q. πόθον καὶ δάκρυα, neque hæc sollicitanda esse. Sic καταλιπεῖν γόους καὶ ἄχη esse ap. Theodoridam in Epigr., λελοιπέναι πάθη ap. incertum poëtam, et ap. nostrum supra v. 1075. Κρέοντι λιπὼν γόους. *Beck.*

Non bene hic connectitur oratio. Lego:

ὦ πάτερ, σπάνιν ποῦ
παθεῖν· ὦ δάκρυα
παρὰ φίλαισι παρθένοις
λιποῦσ' ἕπομαι
πατρίδος ——

Quanquam pro δάκρυα παρὰ præstiterit fortasse δάκρυ' ἁπαλά. *Musg.*

1751. δάκρυ' ἁπαλὰ, ut τέρεν δάκρυον, quod habet pluribus locis Homerus. *Musg.*

Ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα.
ΟΙ. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.
ΑΝ. Εἰς πατρός γε συμφορὰς
Εὐκλεᾶ με θήσει.
Τάλαιν' ἐγώ σου ξυγγόνου θ' ὑβρισμάτων,
Ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς,

Non more virginum errans.
Œd. O mentem bonam.
Ant. Circa patris calamitates
Nobilem me faciet.
Misera vero ego propter tuas et fratris contumelias,
Qui mortuus periit insepultus extra *paternas* ædes,

P. νηθησομένη, ἀπαρθένευτα, ἤτοι ἐπιπολὺ παρθενεύουσα. φεῦ (θαυμαστικὸν) τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν, ἡλίκον ἐστὶ δηλονότι, ἤτοι μέγα. εἰς τὰς συμφορὰς τοῦ πατρὸς ποιήσει ἐμὲ τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν εὐκλεᾶ καὶ ἔνδοξον. τάλαινα δὲ ἔτι ἐγὼ καὶ ἕνεκα τῶν ὑβρισμάτων τοῦ ἀδελφοῦ, ὃς οἴχεται ἐκ τῶν δόμων, ἤτοι ἐξεῤῥίφη ἄθαπτος, μέλεος· ὃν, εἰ καὶ ἀποκείμενόν

S. μετ' αὐτῶν, ἀφ' ὧν δακρύων εἰς πόθον καὶ εἰς μνήμην ἥξουσί μου μετὰ ταῦτα. Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ δακρύσασα μετὰ τῶν παρθένων, ἔξειμι τῆς πόλεως. 1753. Ἀπαρθένευτ'] Ἀντὶ τοῦ κακοπαρθενεύτως, παρθένου ἀναξίως πλανωμένη. 1754. Φεῦ τὸ χρήσιμον] Τινὲς καὶ τοῦτο τῆς Ἀντιγόνης λέγουσιν. 1755. Εἰς πατρός γε συμφορὰς] Δυστυχὴς ἐγὼ, φησὶν, ὅτι ἐν καιρῷ συμφορᾶς τοῦ πατρὸς δόξαν ἀποίσομαι, ὡς φρόνιμος καὶ συνετή. συνετῆς γὰρ τὸ καὶ δυστυχοῦντι τῷ πατρὶ αἱρεῖσθαι συνεῖναι. ὡς εἰ ἔλεγεν, ἐβουλόμην τὸ συνετόν μου

1754. Οἰ.] De interloquentium Personarum distinctione vid. *Scholiastes.* Et MS. ita distinguit. *Barnes.*

In Leid. 2. bis φεῦ, ut versus sit iambicus dimeter acatalecticus. Diversæ lectionis indicium præbet etiam Scholion cod. Aug. sed mutilum. Nonnulli (ap. Schol.) etiam hunc versum Antigonæ tribuunt, sed rectius Œdipodi convenit, qui plura dixisset in laudem filiæ, nisi ab ea fuisset interceptus. Post εὐκλεᾶ με θήσει repetendum τὸ χρήσιμον φρενῶν. *Beck.*

Legendum puto:

Οἰδ. φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν
εἰς πατρός γε συμφοράς.
Ἀντ. εὐκλεᾶ με θήσει.
τάλαιν' ἐγὼ σοῦ συγγόνου θ' ὑβρισμάτων.

Pro ἐγὼ Ed. Grot. ἔγωγε. *Musg.*

1755. s. Ita edidit Beckius:

Αν. Εἰς πατρός γε συμφορὰς εὐκλεᾶ με θήσει.

In duo versus divisit Br., ita ut alter inciperet ab εὐκλεᾶ. *Beck.*

1756. μεθήσοι Ald. Mutavit Grotius. *Por.*

1757. ἐγὼ sine σου Ald. ἐγώ γε Grot. ἐγὼ δὲ Barnes. et King. nescio unde; K. enim ἔγωγε. Secutus sum Musgravium. ἐμῶν τε edidit Brunckius. *Por.*

Olim τ. ἐγὼ συγγόνου — Grotius e Pariss. dedit ἔγωγε, quem sequitur Valck., sed King. Barnesium. Reisk. conjicit: συγγονός θ' ὑβρισμάτων, *misera ego et miser frater ob injurias.*

δὲ post ἐγὼ omisit D. et post ἐγὼ interpunxit. Brunck. edidit: τάλαιν' ἐμῶν τε σύγγόνου θ' ὑβρισμ. ex ingenio, cum vulgatæ in variis edd. lectioni vel ad metrum vel ad sensum multum desit. *Beck.*

1758. νέκυς ἄθαπτος οἴχεται Ald. et plures codices. Sed altero ordine Grot. K. L. *Por.*

Olim. νέκυς ἄθαπτος οἴχεται, sed King. et Leid. 2. melius ἄθαπτος οἴχεται νέκυς. ἐκ δόμων hic additum ex similibus locis defendit Valck. scribi quidem posse: Ὃς ἐκνόμως ἄ. ο. ν. *cujus cadaver insepultum, secus ac lex humanitatis jubet, projicitur,* sed vulgatam esse retinendam monet. *Beck.*

1759. κατθανεῖν multi MSS. Sed καὶ

Μέλεος, ὃν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,
Σκοτίαι γᾶι καλύψω.
ΟΙ. Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
ΑΝ. Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν.
ΟΙ. Σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς.
ΑΝ. Κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.

Miser, quem, etiamsi me mori oporteat, pater,
Tenebricosa terra tegam.
Œd. Vade ad tuas sodales.
Ant. Abunde lamentationum mihi.
Œd. Tu vero preces circa aras funde.
Ant. Habent saturitatem meorum malorum.

P. ἔστι θανεῖν ἐμὲ, ὦ πάτερ, καλύψω γῆ σκοτίᾳ, ἤτοι τάφῳ. ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐμοὶ, ἕνεκα τῶν ἐμῶν ὀδυρμάτων. σὺ δὲ ἄπελθε ἀμφὶ τὰς βωμίους λίτας, ἤτοι εἰς τὰς τῶν βωμῶν, τουτέστιν εἰς τὸ προσεύξασθαι ἐν τοῖς βωμοῖς. κόρον ἔχουσιν, οἱ βωμοὶ δηλονότι, τῶν

S. τῶν φρενῶν ἐν εὐτυχίας καιρῷ ἐπιδείξασθαι. 1757. Τάλαιν' ἐγὼ] Ἀθλία εἰμὶ ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν, καὶ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκους ὕβρεων. 1761. Πρὸς ἥλικας] Δίδυμος φησὶ συμβουλεύειν αὐτῇ τοῦτο παῖσαι, ἵνα ἐρανίσωσιν αὐτήν· οὐδὲν γὰρ λαμβάνειν ἐξιόντες ἐφόδιον. ἢ ἵνα συντάξηται αὐταῖς. 1762. Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν] Ἀρκούντως ὠδύραντο τὴν ἐμὴν δυστυχίαν αἱ ὁμήλικες. ἢ αὐτάρκειά μοι τῶν θρήνων ἐστι. 1763. Σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φάνηθι, ἵνα ἱκετεύσῃς τοὺς θεοὺς λῆξιν δοῦναι τῶν κακῶν, καὶ εὐμενεῖς πρὸς τὰ λοιπὰ γενέσθαι, παραπέμψαντας ἡμᾶς εἰς Ἀθήνας. Βωμίους λιτάς] Λιτὴ βώμιος ἡ ἐν τῷ

θανεῖν Ald. C. J. alii, ut dedit Grotius. *Por*.

Battier. emendat σκοτίας, *tempore noctis*, sed vulgata lectio melior, cujus hic sensus: *quem — humo condam* vel *tegam tenebricosa*. cf. v. 1498. Pro καὶ θανεῖν perperam Leid. 2. κατθανεῖν, et Flor. omittit pronomen με. *Valck.*

1760. Σκοτίᾳ γᾷ καλύψω] Vid. *Gul. Canteri* Novar. Lection. l. 4. c. 1. ubi γᾷ tolli vult. Ego nullam hic necessitatem video, (nec *Æmil. Portus* vidit) quare id fiat; cum τὸ σκοτίᾳ exponendum sit clam et γᾷ καλύψω simul ordinanda. Quin MS. retinet, sed γῇ legit. Nec in v. 346. τὸ σκοτίᾳ eo sensu occurrit, ut tumulum significet, sed quo nos jam exponimus. *Barnes.*

1762. ἅλις ἔχουσα Ald. male pro ἔχουσι, idque e glossa, quod rejiciunt omnes MSS. ἐμῶν Ald. et longe plures codices; ἐμοὶ quidam et C. pro v. l. ὀδυρμῶν ἐμῶν Eustath. ad Il. E. p. 554, 33. (421, 4.) *Por.*

Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμοί·] Ita MS. legit optime: ut et *Scholiast.* quare deleo illud ἔχουσ', quod *Canterum* torquebat. *Barnes.*

Grot. et Piers. ἔχουσι ὀδυρμ. Fluxerat ἔχουσ' e v. 1764. nec legitur in Leidd. In Leid. 2. Ἅ. ὀ ἐμῶν, in 1. ἐμοὶ, sed suprascriptum γρ. ἐμῶν. Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν etiam Eustath. ad Il. ε. p. 421. hinc excitat. Ut iambicus dimeter evadat, quales vicini sunt, scribendum:

Ἅλις γ' ὀδυρμάτων ἐμοί.

Plures locos, ubi sic ἅλις, laudavit Valck. Heathius non vult hunc versum et v. 1764. ad metrum iambicum reduci; suavius enim versui iambico ter alternatim subjungi Euripideum s. hephthemimerin trochaicam. Idem H. etiam præfert ἐμῶν, quod eum sensum præbeat, quem alibi formulæ ἅλις νοσοῦσ' ἐγὼ, et ἅλις ἐγὼ δυστυχῶν.

ἐμῶν Brunck. e membr. recepit, et subintelligit: ἔχουσιν αἱ ἥλικες ἐμαί. Grotius jam ita interpretatus est:

O. Vade, æquales accede tuas.
A. Gemitus nostros hausere satis.

E glossa olim superscr. ἔχουσι orta est Ald. lectio ἅλις ἔχουσα ὀδ. ἐμῶν. *Beck.*

ἅλις ὀδυρμάτων ἐμοί.] Ed. Ald. ἅλις ἔχου-

ΟΙ. Ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς
Ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.
ΑΝ. Καδμείαν ᾧ
Νεβρίδα στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ

Œd. Vade saltem, ubi est sacellum Bromii
Inaccessum in montibus Mænadis.
Ant. An cui Thebanam
Cervi pellem induta

P. ἐμῶν κακῶν. * ἄπιθι κἂν ἐκεῖσε ὅπου ὁ ναός ἐστιν ὁ βρόμιος, ἤγουν ὁ τοῦ Διονύσου, ὁ ἄβατος, ἐν τοῖς ὄρεσι τῶν Μαινάδων, ἤγουν τῶν βακχῶν, τουτέστιν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, ἐν ᾧ διατρίβουσιν αἱ βάκχαι τοῦ Διονύσου, εἰς τὸν ναὸν ἀπελεύσομαι δηλονότι ἐκείνου, ᾧ, ἀντὶ τοῦ οὗ χάριν,

S. βωμῷ γινόμενος. Βωμίους λιτάς] Σὺ δὲ ἄπελθε εἰς λιτὰς τῶν βωμῶν, ἤγουν εἰς τὸ προσεύξασθαι ἐν τοῖς βωμοῖς. λιτὴ γὰρ βώμιος, ἡ ἐν τῷ βωμῷ γενομένη. Cod. D. 1765. Ἵνα γε σηκὸς] Ὁ τάφος τῆς Σεμέλης ὅπου ἐστὶ ἐν Κιθαιρῶνι. σηκὸς δὲ, ὁ ναός. 1766. Ἄβατος] Δηλονότι τοῖς βεβήλοις, τοῖς τὰ Διονυσιακὰ μὴ γινώσκουσι μυστήρια. ἐπὶ γοῦν τὸν

* In paraphr. ad h. l. paullo aliter habet Cod. D. ἄπιθι — ἤγουν τοῦ διονύσου, — τουτέστι ἐν — ἐκεῖνον, οὗ χάριν ποτὲ ἐγὼ Καδμείαν νεβρίδα, ἤγουν Θηβαϊκὴν στειλαμένη, ἀνεχόρευσα, κατὰ τὸν ἐν ὄρεσι ἱερὸν θίασον τῆς Σεμέλης, χάριν διδοῦσα εἰς θεοὺς ἀχάριστον, ἤγουν ἀντίχαριν οὐκ ἔχουσαν. *Beck.*

σα ὀδυρμάτων ἐμῶν. Sed et ἐμοὶ habent MSS. Cantab. et Leidensis unus. *Musg.*

1763. Desiderari videtur verbum. An legendum Σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς ἴει λιτάς. Sic ἴει λιτὰς Electr. 592. *Musg.*

1764. κόρους et mox Μαινάδος Ald. Grot. contra MSS. plerosque. *Por.*

Valck. scribi jubet Κόρον γ' ἔχουσ', ut versus sit dimeter iambicus. Κόρον etiam Leidd. 2.

Κόρον D. ut et Br. qui monet, ad ἔχουσι e βωμίους repetendum οἱ βωμοί. *Beck.*

κόρον] Ita Kingius ex MSS. Bodl. Editi Veteres κόρους. *Musg.*

1765. ἵνα τε Ald. Grot. et plures codices; sed ἵνα γε C. Leid. pr. *Por.*

Ἴθι D. *Beck.*

Lego: ἴθ' ἀλλὰ Βρομίου ἵνα γε σηκός. Anacreon. Od. V. παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς. Pro γε, quod præbent MSS. Bodl., Ed. Ald. τε. An locum intelligit, de quo Seneca Herc. Fur. 1285.

> Bacchique lucos, et Cithæronis juga
> Mecum cremabo.

Confer et Statium Thebaid. III. 379. VII. 649. *Musg.*

Etiam Leid. 1. ἵνα γε — Μαινάδων. Leid. 2. ἵνα τε — Μαινάδων. ἵνα γε sine controversia rectum. De altero, Μαινάδος, an Μαινάδων, legendum sit, disputari potest. Optime Cithæron dicitur ὄρος Μαινάδων, sed quod in Schol. ὁ τάφος τῆς Σεμέλης, accommodatius ad Σεμέλης. Semeles σηκὸς ἄβατος fuit in Cithærone, et ipsa dici potest Μαινὰς, nam eam θύουσαν in scenam introduxerat Æschylus, et appellatur quoque Θυώνη. *Valck.*

1766. Ἐν ὄρεσι Μαινάδων] In Monte *Mænadum Bacchi* Ministrarum, *i. e. Cithæronis.* Vid. *Virgil. Æn.* l. 4. v. 301.

> — Qualis commotis excita sacris
> Thyias, ubi audito stimulant trieterica Baccho
> Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron.
> *Barnes.*

Μαινάδων] Ita Lib. P. ut jam Barnesius. Ed. Ald. Μαινάδος. *Musg.*

1767. ὠὴ Ald. ᾧ e C. edidit Barnesius, et sic habent Schol. J. Leid. unus. στολισαμένα L. Scal. Mox θίασσον Ald. ὄρεσ' Grot. *Por.*

Καδμείαν ᾧ νεβρίδα] Olim ὠὴ scriptum erat: *Scaliger* ὅπη legebat; *Canterus* Nov. Lect. l. 1. c. 9. legebat ᾧ. Et ita MS. sanctissimum; referturque non ad ὄρεσι, sed ad βρόμιος σηκὸς ἐν ὄρεσι. Vid. *Scholiast.* Quare *Scaligeri* ὅπη non hic placet. *Barnes.*

In cod. Piers. ὧν νεβρίδα, Flor. Καδμείαν

Θίασον Σεμέλας
Ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
Χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα;
ΟΙ. Ὦ πάτρας κλεινῆς πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,

Ego quondam, Semeles
In montibus, saltavi sacrum tripudium,
Beneficium ingratum in Deos conferens?
Œd. O patriæ inclyti cives videte, *sum* Œdipus ille :

P. ποτὲ ἐγὼ Καδμείαν ἤτοι Θηβαϊκὴν, νεβρίδα στολιδωσαμένη, ἀνεχόρευσα κατὰ τὸν ἐν ὄρεσιν ἱερὸν θίασον καὶ χορὸν τῆς Σεμέλης, χάριν διδοῦσα εἰς θεοὺς ἀχάριστον, ἤτοι ἀντίχαριν οὐκ ἔχουσαν. Ὦ πολῖται τῆς κλεινῆς πατρίδος, βλέπετε, ὅδε ὁ Οἰδίπους, ὃς ἐνόησε τὰ κλεινὰ

S. Βρόμιον φησὶν ἴθι. ἄδηλον δὲ πρὸς τί ποτε φησὶν αὐτὴν τοὺς θεοὺς ἀξιοῦν, καὶ μάλιστα τὸν Διόνυσον. ὁ δὲ χορὸς ἀσυμπαθὴς, παρθένον οὕτως ἀτυχῶς φεύγουσαν μὴ οἰκτιζόμενος. 1768. Καδμείαν] Ἀντὶ τοῦ ἐπιχωρίαν, καὶ ἣν εἰθίσμεθα ἡμεῖς οἱ Θηβαῖοι φορεῖν. Ἄλλως. Τούτῳ κελεύεις χορεῦσαι, ᾧ ποτε ἀνεχόρευσα ἐγὼ Καδμείαν * νεβρίδα λυσαμένη, κατὰ τὸν ἐν ὄρεσι θίασον τῆς Σεμέλης. ἀλλ' ὅμως χάριν οὐκ ἐδεξάμην, ἀνθ' ὧν ἐχόρευσα· πῶς οὖν με κελεύεις καὶ νῦν αὐτῷ χορεῦσαι τῷ ἅπαξ καταφρονήσαντί μου, ἧς χάριν ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἔσχον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος τοιαῦτα πέπονθα. 1803.

* Νεβρίδα λυσαμένη] Valck. emendat νεβρ. ἐνδυσαμένη. *Beck.*

ἰωὴν ἐβρίην· in quibus forte hæc latent: Καδμείαν (ἰὼ), ᾗ vel ᾧ, *ubi*, νεβρίδα, Leidensium unus ὠὴ, alter ὦ. Barn. et K. ᾧ interpretati sunt *in quo templo*, sed Heath. et Valck. *cui*, scil. Bromio, *in cujus honorem*. Sæpius hoc sensu dativi leguntur pronominum v. Valck. *Beck.*

ᾧ] Ita MSS. Bodl. et Cantabr. Ed. Ald. ὠή. *Musg.*

1768. στολιδωσαμένη D. Mox Σεμέλας ex sequ. versu ad hujus finem retractum est a Brunckio. *Beck.*

1769. Σεμέλας ad finem hujus v. retraxit Valck. cum vulgo initio sequentis legeretur.

1771. ἀχάριστον Ald. et plerique certe MSS. Grotius dedit ἄχαριν, quod habent K. Leid. sec. δοῦσα K. *Por.*

Χάριν ἀχάριστον] Tale *Oxymori* genus vid. *Medeæ* v. 618. et *Supplic.* v. 32. *Barnes.*

Valck. post διδοῦσα cum Battier. posuit interrogandi signum. Grot. χάριν ἄχαριν, et v. præced. ὄρεσ' ἀνεχόρευσα, utrumque e cod. petitum. Nam et Leid. 2. ita habet. χάρις ἄχαρις frequenter occurrit, sed qui veterum dixerit χάριν ἀχάριστον neminem scio. Valcken. Heathius putat, penultimam in ἀχάριστον corripi posse, ut versus sit trochaicus trimeter brachycatalectus præcedenti similis, et laudat Not. suas ad Cycl. 52. Hec. 181. Electr. 447. *Beck.*

1772. Hunc versum et sequentem, ut ex Sophoclis Œd. T. 1524, 5. interpolatos, Valckenærii judicium secutus, ejecit Brunckius. Sed mihi, fateor, nimis abrupta videtur sententia, si hos duo demas, et ita incipias, Σφιγγὸς ὃς μόνος κ. sic enim Barnesius pro, Ὃς μόνος Σφιγγὸς κ. Malim igitur alterum retinere, et statuere ex simili Sophoclis loco alterum in margine primo adscriptum postea in textum irrepsisse. ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω (l. ἔγνων) καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ. In priori versu dedi κλεινῆς pro κλεινοὶ e Paraphraste, D. et Leid. sec. λεύσσετ' Ald. λεύσατ' codices quidam. *Por.*

1772. ss. Ita disposuit D. et scripsit:

ὦ π. κλεινῆς πολ.
λεύσσετ' οἰδ. ὅδε, ὃς τ. κ.
αἰν. ἔ.— ἀνήρ.

Sed Brunck. hos versus delevit, quos cum Valck. spurios et e fine Sophoclei Œdipi desumtos, non ex nostra fabula in illam illatos censet. *Beck.*

Hos duo versus Valckenær. putat ab interpolatore ex Soph. Œdip. Tyran. fin. conflatos esse. Apud Soph. v. 1426.

Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη,
Νῦν ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.
Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;

Qui solus compescui tyrannidem Sphingis cruentæ:
Nunc ignominia affectus idem miser expellor ex terra.
Sed quid hæc gemo, et frustra deploro?

P. αἰνίγματα, καὶ ἦν ἀνὴρ μέγιστος, ὃς μόνος κατέσχον κράτη, καὶ τὰς νίκας, τῆς μιαιφόνου Σφιγγὸς, νῦν αὐτὸς ἄτιμος οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι, καὶ ἀποδιώκομαι τῆς χθονός· ἀλλὰ διατί

S. (M.) Ἦν] Ἤμην, ὑπῆρχον. 1773. Κατέσχον] Ἀντὶ τοῦ ἐνίκησα, ἢ ἔγνων. Κράτη] Κάρα γὰρ καὶ Κράτη τὰ σοφίσματα, δι' ὧν ἐκράτει τῆς πόλεως. Σφιγγὸς ὃς μόνος] Ἱστορεῖ Πείσανδρος, ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἥρας ἐπέμφθη ἡ Σφὶγξ τοῖς Θηβαίοις ἀπὸ τῶν ἐσχάτων μερῶν τῆς Αἰθιοπίας, * ὅτι τὸν Λάϊον ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα τοῦ Χρυσίππου, ὃν ἥρπασεν ἀπὸ τῆς Πίσης, οὐκ ἐτιμωρήσαντο. ἦν δὲ ἡ Σφὶγξ, ὥσπερ γράφεται, τὴν οὐρὰν ἔχουσα δρακαίνης, ἀναρπάζουσα δὲ μικροὺς καὶ μεγάλους κατήσθιεν, ἐν οἷς καὶ Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα, καὶ Ἵππιον τὸν Εὐρυνόμου, τοῦ τοῖς Κενταύροις μαχεσαμένου. ἦσαν δὲ Εὐρύνομος καὶ Ἠϊονεὺς, υἱοὶ Μάγνητος τοῦ Αἰολίδου καὶ Φιλοδίκης. ὁ μὲν οὖν Ἵππιος, καὶ ξένος ὢν, ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς ἀνῃρέθη. ὁ δὲ Ἠϊονεὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου, ὃν τρόπον καὶ οἱ ἄλλοι μνηστῆρες. πρῶτος δὲ ὁ Λάϊος τὸν ἀθέμιστον ἔρωτα τοῦτον ἔσχεν. ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχρήσατο τῷ ξίφει. τότε μὲν οὖν Τειρεσίας, ὡς μάντις, ἰδὼν ὅτι θεοστυγὴς ἦν ὁ Λάϊος, ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὁδοῦ· τῇ δὲ Ἥρᾳ μᾶλλον τῇ

* Ὅτι τὸν Λαΐον] Διότι vult Valck. Mox σὺν τοῖς ὀχήμασι] August. ἐν τοῖς ὀχήμασι, qui codex etiam paullo ante habet ἐπιτελέσας, tum ὑπεδείκνυε τῇ Ἰοκάστῃ. Sub finem, Εὐρυγάνην παρθένον] Παρθένον deest in cod. Aug. sed Valck. in hoc vocab. latere putat Περίφαντος. *Beck.*

hæc: Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ, optime cohærent cum seqq., sed hic nullus eorum nexus est. Præterea verbis ὃς τὰ κλείν' etc. nihil aliud indicatur, quam quod ap. Eur. sequenti versu Σφιγγὸς ὃς κ. τ. λ. Verisimile igitur, ad hujus loci marginem Sophoclea aliquem adnotasse, quæ deinde in textum recepta sint. Mutationes ipsæ quoque sapiunt interpolatoris ingenium. Leid. 1. πάτρας κλεινῆς πολῖται, id dedisse interpolator videtur. Athenæ, Thebæ, sæpe dicuntur κλειναί. *Valck.*

ἔγνω] Malim ἔγνων, ut κατέσχον.

1773. Σφιγγὸς ὃς μόνος] Alias Ὃς μόνος Σφιγγὸς, non æque volubili metro. *Barnes.*

Σφιγγὸς male in D. post μόνος ponitur. Idem non exhibet κράτη, sed sub initium sequ. versus habet κράτος. Tum seqq. ita dedit:

κράτος. νῦν ἄτιμος ἀ. οἰκτρῶς
ἐξελ. χθ. ἀ. γὰρ τί
ταῦτα θ. — ὀδυρ.
τὰς — ἀναγκ. θν' ὄ.
δεῖ φέρειν.
ὦ μ. σεμνὴ νίκη
τὸν — κατέχοις
καὶ — στεφ. *Beck.*

1774. ναῦ δ' (sic) Ald. δ' omittunt plures MSS. οἰκτρὸς bis Aldus, omisso αὐτὸς, contra MSS. quorum nonnulli οἰκτρῶς. In Grotii ed. οἰκτρὸς, αὐτῆς. Scaliger notavit οἰκτρὸς, αὐτός. *Por.*

Νῦν δ' ἄτιμος αὐτὸς, οἰκτρὸς] Ita ex MS. C. C. C. restituo; cum olim bis οἰκτρὸς erat, nec semel αὐτὸς, quod tamen abesse salvo sensu vix potest; nec οἰκτρὸς recte bis adesse. Et *Scholiastes* τὸ αὐτὸς agnoscit. *Barnes.*

Grotius: Νῦν ἄτιμος, οἰκτρὸς, αὐτῆς ἐξ. χθ. αὐτὸς, quod restitutum est, significat hic *solus*. Posset quis legere malle: Νῦν ἄτιμος, αὖος, οἰκτρὸς etc. et αὖος vel de *sene*, vel de *bonis destituto*, explicare, sed vocem hanc comici magis, quam tragici, frequentant, et nihil in αὐτὸς vitiosum

Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.
ΧΟ. Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
Βίοτον κατέχοις,

Fatales enim casus oportet ferre mortalem.
Cho. O valde clara Victoria, meam
Vitam teneas,

P. ὀδύρομαι ταῦτα ματαίως; τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας, ἤτοι τὰς ἀναγκαίας συμφορὰς, δεῖ φέρειν καὶ ὑπομένειν ὄντα θνητόν. Ὦ νίκη μεγάλως σεμνὴ, εἴθε κατέχοις τὸν ἐμὸν βίοτον,

S. γαμοστόλῳ θεᾷ θύειν ἱερά· ὁ δὲ αὐτὸν ἐξεφαύλιζεν. ἀπελθὼν τοίνυν ἐφονεύθη ἐν τῇ σχιστῇ ὁδῷ αὐτὸς καὶ ὁ ἡνίοχος αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔτυψε τῇ μάστιγι τὸν Οἰδίποδα. κτείνας δὲ αὐτοὺς ἔθαψε παραυτίκα σὺν τοῖς ἱματίοις, ἀποσπάσας τὸν ζωστῆρα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Λαΐου καὶ φορῶν. τὸ δὲ ἅρμα ὑποστρέψας ἔδωκε τῷ Πολύβῳ, εἶτα ἔγημε τὴν μητέρα, λύσας τὸ αἴνιγμα. μετὰ ταῦτα δὲ θυσίας τινὰς τελέσας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, κατήρχετο ἔχων καὶ τὴν Ἰοκάστην σὺν τοῖς ὀχήμασι. καὶ γενομένων αὐτῶν περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς σχιστῆς ὁδοῦ ὑπομνησθεὶς ἐδείκνυε τῇ Ἰοκάστῃ τὸν τόπον, καὶ τὸ πρᾶγμα διηγήσατο, καὶ τὸν ζωστῆρα ἔδειξεν. ἡ δὲ δεινῶς φέρουσα, ὅμως ἐσιώπα· ἠγνόει γὰρ υἱὸν ὄντα. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθέ τις γέρων ἱπποβουκόλος ἀπὸ Σικυῶνος, ὃς εἶπεν αὐτῷ τὸ πᾶν, ὅπως τε αὐτὸν εὗρε, καὶ ἀνείλετο, καὶ τῇ Μερόπῃ δέδωκε, καὶ ἅμα τὰ σπάργανα αὐτῷ ἐδείκνυε, καὶ τὰ κέντρα. ἀπῄτει τε αὐτὸν τὰ ζωάγρια, καὶ οὕτως ἐγνώσθη τὸ ὅλον· φασὶ δὲ, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης, καὶ τὴν αὐτοῦ τύφλωσιν, ἔγημεν Εὐρυγάνην παρθένον, ἐξ ἧς αὐτῷ γεγόνασι τέσσαρες παῖδες. ταῦτα φησὶ Πείσανδρος. "Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες· (οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ "τῆς Σφιγγός.) * * * 'Ἀλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων, Παῖδα φίλον "Κρείοντος ἀμύμονος, Αἵμονα δῖον.' καὶ φασὶν, ὅτι οὐκ ἦν θηρίον, ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, "ἀλλὰ χρησμολόγος, δύσγνωστα τοῖς Θηβαίοις λέγουσα, καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀπώλλυεν "ἐναντίως τοῖς χρησμοῖς χρωμένους."

est. Valck. Reisk. pro αὐτὸς legit ἀλαὸς, *cæcus*, aut γυμνός. *Beck.*

αὐτὸς] Ita MSS. et Lib. P. Malim tamen αὖτις:

Νῦν, ἄτιμος αὖτις, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.

Ed. Ald. omittit αὐτὸς, et οἰκτρὸς duplicat. *Musg.*

1775. ἀτὰρ sine ἀλλὰ Ald. et MSS. nonnulli; sed Grotius et alii MSS. ἀλλὰ γὰρ, et sic J. sed omittit τί. Recte confert Barnesius supra 393. *Por.*

Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα etc.] Scriptum erat Ατὰρ τί, magna cum metri jactura, quare *Canteri* auctoritate et ipsius poëtæ, qui simili forma alias utitur, ita luxatum versum resarcire veriti non sumus. Sic poëta in *Troadibus* v. 448. Ἀλλὰ γὰρ τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους; Quin clarissimus vir, *Hugo Grotius*, testatur, ita in MS. se legisse. Et nos quidem testamur, ita etiamnum, nec aliter, legi in MS. *Coll. Corporis Christi* toties laudato, cujus rei testes, cum Magistro et Sociis ejusdem Collegii, illos omnes facio, qui mihi fidem non habuerint: Illius enim Societatis humanitas in his rebus omnium votis et curiositati satisfacere solet. Inprimis vero summæ spei virum juvenem appello, Dominum *Robertum Moss*, illius Collegii Socium meritissimum, quem et arbitrum et inspectorem et testem mearum cum hoc MS. Collationum habui. Ridicule igitur *Duportus* vult legi, ne minima metri ratione habita: Τί δ' ἄρα νῦν ταῦτα etc. Eundem, sensum, quem *Œdipus* hisce duobus profert versibus, *Jocasta* unico expressit supra, eoque *Iambo:* Ἀτὰρ τί ταῦτα· δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν, et hinc forsan *Iambi* illius principium per errorem in *Trochæi* hujus principium irrepsit. *Barnes.*

ἀλλὰ γὰρ τί] Ita Barnesius ex Cantabrigiensi, et confirmant Leidenses. Ed. Ald. ἀτὰρ τί. *Musg.*

1776. Simillimus locus Soph. Philoct. 1310. *Beck.*

1777. Ὦ μέγα σεμνὰ etc.] Idem Epilogus ad *Orestæ* Fabulam et *Iphigen.* Tauric. Mirum est autem, *Chorum* omnino mutum fuisse tota hac scena, nec

Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

Nec *unquam* cesses me coronans.

P. καὶ τὴν ἐμὴν ζωὴν, καὶ μὴ λήγοις, καὶ παύσαιο. στεφανοῦσα, καὶ τιμῶσα, ἐμὲ δηλονότι.

Antigonæ, optimæ virgini, nec miserrimo suo regi, *Œdipo,* condoluisse. Quod et *Scholiastæ* notatur. *Barnes.*

1777. ss. Adhibuit hæc Lucianus in Piscat. §. 39. Hic ea ab histrionibus addita esse non possunt. Nam cum primum comitterentur Phœnissæ, victus est Euripides. *Beck.*

ΤΕΛΟΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

* ΜΗΔΕΙΑΣ ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

ARGUMENTUM BECKII.

ΙΑ'ΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα, Γλαύκην, πρὸς γάμον. Μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς |χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον. οἷς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὴ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖ-

JASON profectus Corinthum, adducens et Medeam, ducit in matrimonium Glaucam, filiam Creontis, regis Corinthiorum. Medea autem, cum in exsilium a Creonte releganda e Corintho, deprecata esset, ut uno die maneret, et impetrasset, dona mittit Glaucæ per suos liberos, quasi mercedem pro beneficio accepto, vestem et auream coronam, quibus illa usa perit: Creon etiam, complexus filiam, moritur. Medea vero, cum interfecisset suos liberos, fugit Athenas, in curru draconum alatorum, quem a sole acceperat, vecta: ibi vero nubit Ægeo, filio Pandionis. Pherecydes autem

* Ovidius Naso scripsit fabulam hujus nominis et argumenti; quam laudant veteres, et præcipue Fabius Quintilianus l. 8. c. 5. ubi et hunc ex ea versum laudat: "Servare potui; Perdere an possim rogas?" Hanc fabulam dicunt illum ex Euripide vertisse; quod tamen haud credo, quia nullus est in hac Græca locus, qui Latino illi respondeat. Quin et ipse Mæcenas dicitur Medeam scripsisse. Ennius certe hanc ipsam fabulam Latine vertit, uti mox constabit, ubi illius versus nonnullos laudavero. Senecæ fabula etiamnum exstat ex hac compaginata, licet variata paulum, ut in rebus istiusmodi fieri solet, œconomia. Georgius Buchananus vero hanc fabulam Latino carmine eleganti donavit. De Historia autem Jasonis et Medeæ consulatur Diodori Siculi Bibliotheca l. 4. Item Apollodori Bibliotheca l. 1. c. 9. §. 16. et præcipue §. 28. Qui locus in aliis libris dicitur Argonautica, et sub eo nomine exstat ad finem antiqui poëmatis, cujus nomen quoque Ἀργοναυτικὰ, impress. Lipsiæ an. 1588. Ubi et Apollodori Thebaica, præter poëma ejusdem nominis; item Troica carmine heroico, præter Manassæ Troica, carmine politico, (cum parva Iliade) et poëma demum suavissimum de Arione Methymnæo. Simul exstant in Bibliotheca Collegii SS. Trinitatis Cantabr. inter libros Doctoris Duporti. Huc refer Ovidii Epistolas Jasonis et Medeæ. Item Hygini Fabul. XXV. *Barnes.*

ται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἴσονος, ὁ τοὺς * Νόστους ποιήσας, φασὶν οὕτως·

> Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα
> Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
> Φάρμακα πόλλ' ἕψουσα ἐπὶ χρυσέοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

et Simonides aiunt, quod Medea Jasonem coquens juvenem fecerit. De patre vero ejus, Æsone, sic inquit poëta, qui confecit (Argonautarum) reditus:

> † Æsona tum subito fecit juvenescere læta
> Fronte senem, exutis per Thessala carmina rugis,
> Pharmaca multa coquens, auro fulgente Lebete.

Æschylus vero in nutricibus Bacchi narrat, quod etiam nutrices Bacchi cum maritis earum coquens, juvenes fecerit. Staphylus vero dicit, aliquo modo interfectum esse Jasonem a Medea. Nam jussu ejus eum dormisse sub puppe navis Argus, cum esset dissolvenda tempore: incidente igitur puppi super Jasonem, ipsum esse mortuum.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην, τὴν

MEDEA, odio Jasonis, quod is Glaucam, Creontis filiam, duxisset,

* Ὁ τοὺς Νόστους] De carminibus, quorum nomina οἱ Νόστοι, et Κυκλικοὶ et Κύπριοι, eorundemque auctoribus vid. Jacobi Nicolai Loensis Miscell. Epiphill. l. 2. c. 3. et 4. Item Thom. Stanleii Commentarium in Æschyl. in Catal. ad vocem Ἀθάμας. Hofmanni denique Lexici Univers. Continuat. in voce Cyclicus scriptor. Putabatur autem Stasinus auctor Cypriorum. Ita Tzetzes in Lycophron. p. 90. et alii. Erant et poëmata Thebaica dicta et Troica et Argonautica, et historiæ singulares, quas vocabant Alcmæonida et Danaida etc.

† Ex Gasp. Stiblini Editione.

Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι, οὐ σώζεται.

Glaucam et Creontem interfecit, suosque ipsius filios: unde a Jasone separata, cum Ægeo habitavit. Hæc fabula apud neutrum est, h. e. neque Æschylum, neque Sophoclem. Scena fabulæ Corinthi ponitur. Chorus ex illius urbis mulieribus constat. Acta est Pythiodoro archonte, circa octogesimam septimam Olympiadem. Primus Euphorion, secundus fuit Sophocles, tertius Euripides. Medea, Philoctetes, Dictys, Messores Satyrici: non exstat.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.*

ARGUMENTUM PORSONI.

ἸΑ'ΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἑψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
φάρμακα πολλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς [Tom. II. p. 639. ed. Pauw.] ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησι, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

* Ed. Lasc. ʽΥπόθεσις Μηδείας Εὐριπίδου.

Vers. 1. I in Ἰάσων, et literam cujusque fabulæ initialem omittit Lasc. postea scilicet illuminandam.

3. V. πρὸς μίαν ἡμ. *Beck.*

5. V. ὁ Κρ. δὴ περ. *Beck.* δὲ Lasc. Ald.

9. V. ἀνεψήσασα. *Beck.*

11. Eosdem versus e Νόστοις habet Scholiastes ad Aristoph. Eq. 1318. et in suo Euripidis codice habuit Christi Patientis scriptor, ut liquet ex ejus versu 933.

13. V. ἕψουσα et χρυσέοισι. *Beck.* Ald. Lasc. χρυσίασι. ἔψουσα L. Ald. ἕψουσα edd. rec.

14. ἐν ταῖς τοῦ L.

16. δὲ φησι Lasc. Ald.

17. πρύμη et mox πρύμες L. Ald.

19. αὐτόν. Sic L. accentu non inclinato, et alibi sæpe, ubi nos scriberemus αὑτόν. Hujus moris aliud specimen, in v. 468*. et 1321. παντὶ τ' ἀνθρώπων L.

[Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, * γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι· μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσε τῷ Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν καὶ ἡ ἐπεξεργασία (v. 3.), μήδ᾽ ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ε, 265.) εἵματά τ᾽ ἀμφίεσασα θυώδεα καὶ λούσασα.]

Ἀριστοφάνους Γραμματικοῦ. Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην,

1. V. Hæc uncinis inclusa primus exhibuit Brunck. In voc. γενναιοφρόνως latere puto: ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. *Beck.*

3. F. τὴν Μήδειαν. *Beck.*

8. Ἄλλως inserit ante Ἀριστοφάνους L.

9. V. γεγ. Γλαύκην τὴν Κρ. θυγ. *Beck.*

* In voce γενναιοφρόνως latere putat Beckius ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. Cujus suspicio si vera est, non Euripides Neophronem, sed Neophro Euripidem imitatus est. Sed vix operæ pretium fuit poëtam pæne ignotum furti literarii insimulare, nec dubito quin contrariam sententiam exprimere voluerit grammaticus, tragicum scilicet omnium ferme nobilissimum alienam fabulam sibi supposuisse. Eadem tradit Suidas, cujus verba sunt: Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικὸς, οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν. Pergit dicere, Neophronem παιδαγωγοὺς καὶ οἰκετῶν βάσανον primum in scena exhibuisse. Quod verum esse non potest, nisi Euripide antiquior fuit, apud quem haud semel inducitur παιδαγωγός. Quod addit Suidas, Neophronem, quod familiariter cum Callisthene viveret, Alexandri jussu simul cum eo necatum esse, neque cum superioribus ejus verbis conciliari potest, neque multa fide dignum mihi videtur. Nam, ut ad Aristophanis Ach. 10. p. 114. jam monui, idem grammaticus Pherecratem veteris comœdiæ poëtam cum Alexandro militasse ait. Qui cum fabulam Ἀγρίους annis LXV. ante Alexandrum natum docuisset,* non nisi extrema ætate eum infantem puerum videre, nedum post Philippi obitum in Asia cum eo militare potuit. Adde quod in. v. Καλλισθένης non Neophronem, sed Nearchum, ipsum quoque tragicum, neque ab alio quoquam memoratum, cum Callisthene interfectum esse narrat Suidas. Revertor ad argumenti verba, ubi παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως, quod vereor ut satis intelligam, pro γενναιοφρόνως διασκευάσας dedit Matthiæ. Lego, Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι (ὁ Εὐριπίδης scilicet), τὴν Νεόφρονος (Μήδειαν) διασκευάσας. Pauca quæ e Neophronis Medea hodie supersunt fragmenta, hanc accusationem neque diluunt neque confirmant. Equidem credam Euripidem potius fabulæ œconomiam personarumque mores, quam verba aut sententias a Neophrone mutuatum esse.

Præter Neophronem et Euripidem, Medeam docuerunt Dicæogenes, Diogenes, aliique. Apud Stobæum Serm. LXXVIII. p. 453—333. legitur cum lemmate *Euripidis in Medea*, τὸ θρέψαι δ᾽ ἐν βροτοῖσι πολλάκις | πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα. Quæ verba in Euripidis Medea non reperiuntur. Sed codex Stobæi Parisiensis, teste Brunckio ad Med. p. 400. lemma habet Βιότου ἐκ Μηδείας. Quod si scisset Jo. Alb. Fabricius, tragicorum catalogum *Bioti* vel potius *Bæoti* nomine auctiorem procul-dubio edidisset. Latere sub hoc Βιότου suspicor verba διονυσίου τυράννου compendio scripta διο. τυ. Dionysii tragœdiis haud raro utitur Stobæus. Serm. XCVIII. p. 531—407. Dionysio tribuitur, Εἰ δ᾽ ἀξιοῖς σοι μηδὲν ἀλγεινόν ποτε | μηδὲν ἔσεσθαι, μακαρίως ἔχεις φρενῶν. | θεῶν γὰρ ἕξειν βίοτον, οὐ θνητῶν, δοκεῖς. Ita Gesnerus, qui hoc fragmentum a Trincavello omissum primus edidit. Grotius μηδὲ ἓν ἔσεσθαι

* Corsinus Fast. Att. Ol. LXXXIX. 4. CVI. 1.

Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. πάρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων· προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

1. μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους L.
1. V. συνοικήσουσα. *Beck.*
4. προλ. δὲ τρ. Μηδ. Hæc. v. desunt. Mox v. Πυθιοδώρου. *Beck.* In edd. Ald. et Lasc. post Dramatis Personas sequuntur, προλογίζει (δὲ) ἡ τροφός. δὲ omittit L.
4. Ab Ἐδιδάχθη ad finem om. L.
6. Indicatur tetralogia. Locus non integer excerptus. *Beck.*

dedit, quod post μηδὲν ἀλγεινόν ποτε stare non potest. Idem dicendum est de μηδέποτ' ἔσεσθαι. Legendum, ut alibi declaravi, Μήδει', ἔσεσθαι. Legendum etiam μὴ 'δει pro μηδὲν apud Aristophanem Eccl. 939. Titulus hujus fragmenti apud Gesnerum est *Dionysii tyranni*, apud Grotium *Dionysius Tyrannus Alcmena.* In nomine fabulæ erratum esse res ipsa indicat. Serm. CV. p. 560=431. legitur alterum Dionysii fragmentum, Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδέν' ὄλβιόν ποτε | κρίνη. πρὶν αὐτὸν εὖ τελευτήσαντ' ἴδῃ—ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ τὸν θανόντ' ἐπαινέσαι. Quibus verbis fabulæ nomen *Leda* in utraque editione adscriptum est. Cum hoc argumentum comicum potius quam tragicum fuisse videatur, nequeo non suspicari literas ΛΗΔ. et ΜΗΔ. hic confusas esse.

Quædam ex Euripidis Medea citari quæ in ea non exstent, præter alios auctor est Hemsterhusius ad Hesychium v. Ἀπαιώνιστον. Nec mirum, cum Medeæ historiam in tres fabulas distribuerit Euripides, quarum quamlibet sub Medeæ nomine facili errore allegare potuerunt grammatici. Verba ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον, quæ in Medea occurrere dicit scholiastes ad Aristophanis Ach. 119. fortasse aut in Peliasin aut in Ægeo legebantur. Medeæ enim personam in Ægeo fuisse clare docet scholiastes ad Med. 168. his verbis, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. Cujus testimonium eo magis doleo a Musgravio prætermissum esse, quod ille nihil quidquam habuit quod de Ægei argumento moneret. Quæ fuerint Medeæ partes in Ægeo, satis declarat Apollodorus I. 9. 28. §. 5. Μήδεια δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς δὲ (f. ἐξ) Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται. Rem paullo aliter narrat Hyginus Fab. 26. ita tamen ut uterque scriptor facile ad eandem tragœdiam respicere potuerit. Tali argumento optime convenit Ægei Fr. VIII. Πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιον γυνὴ | τοῖς πρόσθεν, ἡ ζυγεῖσα δευτέρα * πόσει. Hactenus hæc. Nunc de locis nonnullis in Medea singillatim dicendum. *Elms.*

* Vulgo δευτέρῳ. Fr. I. legendum, Τίς σε μάτηρ (vulgo μᾶτερ) ἐν δεκάτα τέκον ὠνόμασε; Sensus est *cujus mulieris filius es?* Hoc fragmentum et X. se invicem illustrant. Fr. VII. legendum, Ἦ πολὺ (vulgo Ἤπου) κρεῖσσον τῆς εὐγενίας | τὸ καλῶς πράσσειν. Eadem varietas in Or. 1083.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.*

ΤΡΟΦΟΣ.	NUTRIX.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.	PÆDAGOGUS.
ΜΗΔΕΙΑ.	MEDEA.
ΧΟΡΟΣ.	CHORUS.
ΚΡΕΩΝ.	CREON.
ΑΙΣΩΝ.	JASON.
ΙΑΓΕΥΣ.	ÆGEUS.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNTIUS.
ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.	FILII MEDEÆ.

* Personas hoc ordine habet L. *ά ι' θ' β' ς' δ' γ' η'* isque et Aldus legunt: Τροφὸς Μηδείας. *χορὸς γυναικῶν. Παῖδες Μηδείας.*

10. V. Παῖς Μηδείας et Ἕτερος παῖς. *Beck.*

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

Nutrix, Prologum agens, occasionem totius Fabulæ aperit, Dominæque Medeæ vicem deplorat: Hinc colloquium Nutricis et Pædagogi, qui periculum invicem exaggerant, quod non solum Creonti et Glaucæ, (quos hostes ducunt) sed etiam liberis Medeæ et illius liberorum exsilium. Ipsi interim magno et miserabili ejulatu se cum liberis et Jasone diris devovet et gemiscit intus. Nutrix et Chorus mutuam fidem erga Dominam liberosque illius spondent, et Nutrix ad evocandam Medeam it intro.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΕΙ'Θ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,

NUTRIX.

Utinam navis Argo non volasset per

S. 1. Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος] Τὸ ὤφελε τινὲς ἐπιῤῥηματικῶς δέχονται, ὡς τὸ, Ὤφελε μήδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. ἵν' ᾖ παράλληλον τὸ σχῆμα, τῆς γραὸς συνεχέστερον ἀπευχομένης τῇ ἀφίξει τῆς Ἀργοῦς· ὁ δὲ ποιητὴς ῥῆμα αὐτὸ οἶδεν, * Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη, καὶ, Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ περιπαθῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ταῖς ὑπερβολαῖς εὖ κεχρῆσθαι. Ἄλλως. ἐπαινεῖται ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν. εὖ δὲ καὶ τὸ ταῖς ἐκβολαῖς κεχρῆσθαι. πολὺ τὸ τοιοῦ-

* Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη] Olim κοτεσσάμενος legebatur; sed hic versus cum sumatur ex Homeri Iliad. σ. v. 367. ita legendum constat: Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι. Mox 'μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα] Exstat Iliad. ι. v. 694. Et εἴθ' ὡς ἡβώοιμι] Hemistichium Homericum, Iliad. η. v. 157. ut etiam ὡς ὄφελεν θάνατός μοι etc.] Hemistichium Hom. Il. γ. v. 173. *Barnes.*

1. Totum locum, ut ab Ennio versus est, conservavit Auctor ad Herennium II. 22. prope totum Priscianus de versibus Comicis, p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa accidisset abiegna ad terram trabes; Neve inde navis inchoandæ exordium Cæpisset, quæ nunc nominatur nomine Argo, qua vecti Argivi delecti viri Petebant illam pellem inauratam arietis, Colchis, imperio regis Peliæ per dolum: Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem, Medea, animo ægra, amore sævo saucia.* (Ubi *Cepisset* legunt M. A. Muretus ad Catull. LXV. init. et H. Stephanus Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. Sed altera lectio fortasse defendi potest.)

διαπτᾶσθαι] Sic pleræque editiones tam Nostri, quam Aristophanis Ran, 1429. Verum tum debebat esse verbum.

Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας,
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε

Cyaneas Symplegadas in terram Colchicam:
Neque in saltibus Pelii cecidisset unquam

S. τον γένος παρ' Ὁμήρῳ, ὁ δὲ Τίμαρχος τὸν τρόπον τῆς ποιήσεως ἀγνοήσας ποιητικὸν ὄντα, τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶ κεχρῆσθαι· ὡς καὶ Ὅμηρος, Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα· πρότερον γάρ φησιν εἶναι τὰ δένδρα, εἶθ' οὕτως κατασκευασθῆναι τὴν Ἀργώ. Εἴθε] Ἐπίῤῥημα εὐκτικὸν, Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι. ἀεὶ δὲ προτάττεται τῆς συντάξεως. τὸ δὲ ὤφειλε ῥῆμα εἰς ἀπαρέμφατον ἕπεται, Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός. τὸ δὲ διαπτᾶσθαι τροπικῶς, ὡς ἐπὶ ὀρνέου, ἔδει δὲ εἰπεῖν διαπλεῦσαι. Ἀργὼ δὲ ἀπὸ Ἀργοῦ τοῦ ναυπηγήσαντος· ἢ διότι ἐταχυδρόμει ἀργὸν γὰρ τὸ ταχύ· ἐντεῦθεν καὶ λήθαργος, ὁ τῇ λήθῃ ταχύς. καὶ πρῶτόν γε αὐτὴν ναυπηγηθῆναι φασίν· ἄλλοι δὲ τὴν ὑπὸ Δαναοῦ γεγεννημένην. ἔστι δὲ ὑπέρθεσις ὁ τρόπος· τὰ γὰρ δεύτερα τῇ τάξει, πρῶτα ὑπέθετο. Ἀργοῦς σκάφος] Περιφραστικῶς ἡ

πτάομαι, πτῶμαι, quod nullum est. Attici enim in præsenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita præferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαν edidit Brunckius in Sophocl. Aj. 693. (ubi ἀνεπτόμην Suid. MS. C. C. C. Ox. in v. ἔφριξα.) male προσέπτετο ibid. 282. In Aristoph. Av. 118. recte Beckius, Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, recte etiam Brunckius 789. ἐκπτόμενος, ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius. Ἵπταμαι vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsenti; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus, ut Iph. A. 1617. ἀφίπτατο. Polyid. fragm. apud Valckenær. Diatrib. p. 201. ubi primum est ἵπτατο, mox ἔπτατο. In Iph. A. 801. ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ, literas male divisas vidit Marklandus. Lege: ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ. Quam facile autem hæc permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr. 949. ἐξέπτατ' οἴκων, sed Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 54. habet ἐξίπτατ' οἴκων. Confer Av. 35. cum Suid. v. ἀμφοῖν. Optime dedit διαπτάσθαι Kusterus, cui accedunt Lascaris et Eustathius ad Il. Δ. p. 452, 33=344, 25. E. 526, ult.=399, 4. Od. A. 1419, 49=59, 38. Similiter errabant Grammaticorum veterum nonnulli, cum φάσθαι apud Homerum προπεριςπαστέον contendebant. In Sophoclei Thyestæ versu apud Schol. ad Phœniss. 235. ubique editur κἀνακιρνᾶται mendose pro κἀνακίρναται. Ecce notam bene longam de re, si quis ita velit, non magni momenti. Ac poteram et labori parcere, et quieti meæ fortasse consulere totam omittendo. Video enim a nonnullis, optimis quidem illis, sed nec satis eruditis et paullo iracundioribus viris, omnem accentuum rationem despicatu haberi. Verum ii sunt, opinor, ætate jam provectiores, quam ut a me vel quicquam pravi dedoceantur, vel recti quicquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelæ meæ duxi, vos nunc alloquor. Aliquoties hoc argumentum tetigi, ut ad Orest. 632. et alias; iterum, ubi opus erit, tacturus. Si quis igitur VESTRUM ad accuratam Græcarum literarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam quam maturrime comparet, in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. *Nam risu inepto res ineptior nulla est.* Unum tantummodo in præsentia monebo. Quicunque hujus doctrinæ expers, codices MSS. conferendi laborem susceperit, is magnam partem fructuum eorum, qui ex labore suo in Remp. literariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, inscitiæ tantum reus; qui vero nescire non contentus, ignorantiæ suæ contemtum prætexit, majoris culpæ affinis est. Ἠγώνισταί γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας, τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν. Synesius Dion. p. 54. B. *Por.*

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς etc.] Quod polliciti sumus in superioribus ad argumentum notis, id nunc præstandum censeo, nempe specimen quoddam *Ennianæ* versionis hujus fabulæ proferre. Et id *Cicero* in secundo ad *Herennium* ita exhibet:

Τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος

Secta pinus: neque manus remigâssent
Virorum præstantissimorum, qui aureum vellus

S. Ἀργὼ, οὐκ ὤφειλεν ἡ Ἀργὼ, παρελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας, εἰς Σκυθίαν ἐλθεῖν. τὸ δὲ Κόλχων ἐς αἶαν) πόλις ἐν Σκυθίᾳ οὕτω καλουμένη ὀνομαστικῶς. Κυανέας δὲ) τὰς περὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου λέγει, αἳ δι' ἀπάτην τῆς ὄψεως δοκοῦσιν ἐνταῦθα κἀκεῖ φέρεσθαι. τὰς δὲ Συμπληγάδας ὁ Σιμωνίδης συνορμάδας φησίν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν γεωγραφουμένοις, φησὶ τὸν πλοῦν στενὸν εἶναι καὶ σκολιὸν, δι' οὗ φαντάζεσθαι τοὺς πλέοντας τὴν ἀπόκλεισιν τῶν πετρῶν. 4. Τμηθεῖσα πεύκη] Συνεκδοχὴ, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι * ἡ Ἀργὼ τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. 5. Πάγχρυσον δέρας] Τὸ δέρμα. τοῦτο

* Ἡ Ἀργὼ] Τὴν Ἀργὼ emendat Heathius. *Beck.*

Utinam ne in nemore Pelio securibus
Cæsa cecidisset abiegna ad terram trabes;
Neve inde navis inchoandæ exordium
Cœpisset, quæ nunc nominatur nomine
Argo, qua vecti Argivi delecti viri
Petebant illam pellem inauratam arietis,
Colchis, imperio regis Peliæ per dolum.
Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem,
Medea, animo ægra, amore sævo saucia.
Barnes.

Laudat Tho. M. hunc locum V. Εἴθ' ὤφελεν, ut doceat, εἴθ' ὤφελεν dicendum esse, non εἴθ' ἔμελλεν. Enniana, quæ Barn. protulit, exstant ap. Scriver. p. 21. cf. Phædr. 4, 6, 6. *Beck.*

2. Κυανέας] *Latine* Cyaneas. Ita verto, rejecto *Cæruleas*, quod prius obtinebat; *Cyaneæ* enim est proprium nomen hoc in loco earum Insularum *Ponti*, quæ ob concursum, quem navigantibus facere videntur, *concurrentia saxa* Latinis, et συμπληγάδες, et συνδρομάδες, συνορμάδες vocantur *Græcis*. Vide, quæ nos ad *Iphig.* Taur. v. 242. Ubi tamen doctus vir, Dom. *Ricardus Bentley*, monet, pro κυανεᾶν Συμπληγάδων, πλατη legi debere vel κυανέας Συμπληγάδας, vel κυανέαν Συμπληγάδων πέτραν. Vide etiam *Isaac. Tzetzem* in *Lycophron.* p. 189. *Barnes.*

3. ποτὲ habet L. rectius, et infra 360. μήδ' etiam hic et 4. L. Ald. ut edidi; melius fortasse quam quod alibi manere passus sum, μηδ'. *Por.*

Μηδ' ἐν νάπαισι etc.] Vide *Johannis Brodæi* Miscell. 1. 6. c. 9. ubi hic locus expenditur, et *Ennii* simul versio.
Barnes.

4. χέρες præfert Musgravius ex margine MS. 2816. (voluit fortasse 2818, quem alias D. vocat.) Confundit ἐρετμῆσαι et ἐρετμῶσαι. Ἐρετμῆσαι est simpliciter *remigare;* ἐρετμῶσαι *remigare cogere, remigio applicare.* Hesychius e Tragico Lexico: Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι. Quod huc bene rettulit Abreschius. Comparavit Orpheum 356. χεῖρας ἐρετμώσαντες Ruhnkenius Epist. Crit. p. 241. ed. nov. μήτ' mallet Brunckius. *Por.*

Hes. ἐρετμῶσαι· κώπαις ἁρμόσαι. In Auct. laudatur Orph. Arg. 355. ubi ἐρετμῶσαι etiam occurrat.

μήτ' ἐρετμῶσαι mavult Br. *Beck.*

Χέρας] Bene Græcum est μηδ' ὤφελε χέρας ἐρετμῶσαι. vid. ad Iphig. in Aul. v. 1301. Sed præstat fortasse χέρες, ut habet in margine MS. 2816. *Musg.*

5. ἀνδρῶν ἀρίστων] Sic vocari posse Argonautas nemo nescit aut negat. Sed potiori jure expectasses epitheton proprium, quod in eos solos caderet, ἀριστέων scilicet, quo nomine quoties a poëtis appellentur, nihil opus est exemplis ostendere. Ea igitur loca tantum proferam, ubi ἄνδρες ἀριστεῖς vocantur. Apollon. Rhod. I. 70. Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο. II. 460. 960. ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν. 465. αὐτόθι μίμνειν Κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν. III. 1004. εἶκε σαώσαις Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. Phrasin usurpat Euripides Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως. Nec raro corrupta fuit hæc vox Schol. Villoison. ad Il. Γ. 19. ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων, codex insignis, cujus usum mihi humanissime concessit Vir ornatissimus, Carolus Townleius, male quidem habet, ἀρίστους, sed ad 1. 168. ubi Scholia Veneta habent, κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀρίστων εἰς εὐωχίαν, ille optime, ἀριστέων. Legitur apud So-

Πελίαι μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν᾽ ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ᾽ Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ᾽ Ἰάσονος.

Allatum Peliæ iverunt: neque enim mea domina
Medea navigâsset ad turres agri Iolcii,
Animum perculsa amore Jasonis.

S. οἱ μὲν ὁλόχρυσον εἶναι φασὶν, οἱ δὲ πορφυροῦν. καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ πορφύρων κεχρῶσθαι αὐτὸ λέγει. 9. Οὐδ᾽ ἂν κτανεῖν πείσασα] * Πολυάϊκός τις λόγος φέρεται τῶν φιλοσόφων, ὃν καὶ Παρμενίσκος ἐκτίθησιν, ὡς ἄρα † πέντε τάλαντα λαβὼν παρὰ Κορινθίων Εὐριπίδης, μεταγάγοι τὴν σφαγὴν τῶν

* Pro πολυάϊκος forsan legendum πολύαινος, *fabulosus*. Heath. *Beck.*

† Πέντε τάλαντα λαβών] De Talento vid. Cœl. Rhod. Antiq. Lect. l. 25. c. 18. et Marsilii Cagnati Variar. Observat. l. 4. c. 6. ubi etiam de Drachma, Obolo et Triobolo. Hi autem duo statuunt, singula talenta valere sexcentos coronatos aureos; hoc est Anglicæ nostræ monetæ L. 1871 : 10 : 0, adeo ut quinque hæc talenta, Attica cum fuerint, valuerint tres mille aureos, hoc est, nostræ monetæ L. 9371 : 10 . 0. De hac autem Corinthicrum ad Euripidem largitione vid. etiam Plutarchum in Alexandro. Apollodorus quoque Biblioth. l. 1. c. 9. §. 28. Medeæ filios a Corinthiis cæsos memorat. *Barnes.*

phocl. Aj. 1304. Ἄρ᾽ ὧδ᾽ ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Suidas etiam tum editus, tum scriptus, in tribus MSS. ἄριστος retinet v. πρὸς αἵματος. Melius tamen videtur ἀριστεύς. Hæc conjectura, nisi me memoria fallit, aliis in mentem venit, sed credo me eam pluribus et diversis argumentis exemplisque munivisse. Sed utut de hoc statuas, graviorem corruptelam passa est hæc vox in Electr. 22. Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδ᾽ ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμέμνονος ποινάτορ᾽, εἶχεν ἐν δόμοις. Corrupta vox Ἀργείων sensui repugnat, et cum παῖδας prioris versus metro necessarium fecisset, anapæstum in quartam sequentis sedem invexit, ποινάτορας. Tragicus incertus a Clementi Alex. citatus apud Grot. Exc. p. 461. δεινοὺς καθεὶς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας. Lege: δεινὸν καθιεὶς πρίον᾽, πρίων enim, sive est participium, sive nomen, priorem semper producit. Infra 80. λόγους Ald. λόγον, quod Brunckius dedit e membranis, habent quoque Lascaris et X. Π. 1239.

δέρας] Ex MS. E. Lib. P. et diserto Eustathii testimonio ad Il. E. p. 600, 11=456, 51. edidi δέρος. Vide Phœniss. 1136. In Sophoclei Ajacis Locri fragmento δέρος constanter servant Pollux VII. 70. Scholiastes Aristophanis ad Av. 934. Suidas v. σπολάς. Præterea δέρος vel ex conjectura reponendum erat, ne duo versus in eundem sonum exirent. *Por.*

δέρας. MS. E. et Lib. P. δέρος. *Musg.*

6. Si mei res fuisset arbitrii, iota, quod subscriptum vulgo vocatur, semper adscripsissem. In MSS. vetustioribus aut adscriptum aut omissum est. Seculo tandem decimo tertio quantum equidem conjectura assequor, subscribi cœptum est. Neque hæc observatio prorsus inutilis videri debet. Etymologus M. p. 550, 14. Νικοχάρης Λημνίᾳ· ἐπλέομεν, ὦ κόρη, Ἐπὶ κῶς. Recte Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 57. πλέομεν, sed pergere debebat et legere, ΝΙΚΟΧΑΡΗΣΛΗΜΝΙΑΙΣΠΛΕΟΜΕΝ. Verba sunt Jasonis vel Argonautæ cujusdam ad Hypsipylen. Athen. X. p. 426. F. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ, πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη, Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε πέντε καὶ δύο· Κἀγώ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα. τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις. (non ἐν Λημνίᾳ.) *Por.*

8. Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ᾽ illustrat Valck. ad Hipp. 38. *Beck.*

9. ss. Schol. τὸ δὲ ἁνδάνουσα, ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἁνδανούσῃ. Scholiastes igitur non φυγῇ sed φυγὴ legisse videtur, quod longe melius, meo quidem judicio. Ita noster infra v. 1217. κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ | πέλας, ποθεινὴ

Οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν

Neque persuadens filias Peliæ, ut interficerent
Patrem, inhabitaret hanc terram Corinthiam,
Cum viro et liberis : placens quidem

S. παίδων ἐπὶ τὴν Μήδειαν. ἀποσφαγῆναι γὰρ τοὺς παῖδας Μηδείας ὑπὸ Κορινθίων, παροξυνθέντων ἐπὶ τῷ βασιλεύειν αὐτὴν θέλειν, διὰ τὸ τὴν Κόρινθον πατρῴαν αὐτῶν κτῆσιν εἶναι, ἣν μετήγαγεν ἐπὶ Μήδειαν. περὶ δὲ τῆς εἰς Κόρινθον μετοικήσεως, * Ἱππεὺς ἐκτίθεται καὶ Ἑλλάνικος, ὅτι δὲ βεβασίλευκε τῆς Κορίνθου ἡ Μήδεια, Εὔμηλος ἱστορεῖ καὶ Σιμωνίδης. ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς ἀκραίας Ἥρας ἑορτῶν ἐκτιθείς. Πελιάδας] Τὰς Πελίου θυγατέρας ἔπεισεν ἡ Μήδεια τὸν πατέρα σφάξαι, καὶ ἑψῆσαι, ὡς ἐσόμενον νεώτερον· ἑψήσασα πρότερον κριὸν, καὶ ποιήσασα ἄρνα διὰ φαρμάκων. 11. Ἁνδάνουσα] Ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἁνδανούσῃ ἤρεσκε δὲ τοῖς Κορινθίοις, ἐπειδὴ λιμώττοντας αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τισιν ἰάσατο, καὶ αὐτὴ δὲ ἠρέσκετο τῇ Κορίνθῳ. ἐπεὶ λέγονται καὶ οἱ Κορίνθιοι φαρμακοὶ εἶναι. τὰ δὲ ὅμοια τοῖς ὁμοίοις φίλα εἶναι καὶ χαίρειν ἀλλήλοις ἴσμεν. 19. Αἰσυμνᾷ] Αἰσυμνᾷν ἐστὶ τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως

* Pro Ἱππεὶς legendum esse Ἵππυς monet Vossius de Hist. Gr. p. 198. *Beck.*

δακρύοισι συμφορά. Herac. 70. ἀμύνεθ'. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς, | βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται, | πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Cicero de Oratore II. 66. *Ac verborum quidem genera quæ essent faceta, dixisse me puto: rerum plura sunt, eaque magis (ut dixi antea) ridentur, in quibus est narratio ; res sane difficilis.* Appositionem appellant grammatici, e quorum numero consuli potest Matthiæ Gramm. Gr. §. 431.* Eadem est ratio accusativi, de quo Matthiæ §. 426. 1. §. 432. 4. Noster Or. 1103. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν. Unde fingi potest talis versus, Ἑλένη τέθνηκε, Μενέλεῳ λύπη πικρά. Admisso φυγὴ, jam facile ratio redditur v. sequentis, αὐτή τε (αὐτὴ δὲ Beckius † consentiente Stobæo Serm. LXXIV. p. 441 = 325.) πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι, in quo αὐτὴ prorsus inutile erit, si ἁνδάνουσα ad Medeam referatur. Doctorum virorum conjecturis, φυλῇ (rectius φύλῳ,) ψυχῇ, φυῇ, φύτλῃ, ὀργῇ, φύσει, occasionem dedit genitivus πολιτῶν, quem in dativum e Barnesii sententia primus mutavit Beckius. Genitivus retineri posset, si inter ἁνδάνουσα et πολιτῶν interposita legerentur verba ὧν ἀφίκετο χθόνα, sive præcederet ἁνδάνουσα, sive πολιτῶν. Prioris constructionis exemplum præbet noster Heracl. 68. κομίζων οὗπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως. Id est, ut suo loco dixi, κομίζων (αὐτοὺς) Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι (δοῦλοι). De altera consulendi Portus ad h. l. et Porsonus ad Or. 1645. Sed exempla quæ ad confirmandum genitivum πολιτῶν desiderantur, hujusmodi sunt, κομίζων Εὐρυσθέως οὗπέρ εἰσι ; *vestra est urbem quam statuo.* Si ita unquam locuti sunt tragici, servandum πολιτῶν. Sin minus, Porsono assentiendum, qui πολιτῶν ex scripturæ compendiis male intellectis ortum putat. *Elms.*

Πελιάδας κόρας] Earum nomina et historiam vide in argumento Fabulæ *Peliades* dictæ, quæ inter fragmenta cernitur ad finem hujus operis et infra ad hujus fabulæ v. 486. et v. 504. Item *Apollodori* Biblioth. l. 1. c. 9. §. 27. *Barnes.*

11. Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν semper pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret. Hic habet σὺν Lasc. sed cum mea editione con-

* Hunc librum Anglice vel potius Latine redditum qui imprimendum curaret, nostris hominibus Græco sermoni studentibus nec Teutonice scientibus magnam utilitatem afferret, etiam si nihil de suo adderet.

† In minore scilicet editione, anno MDCCXCII. inchoata, quæ non ultra quatuor prima tragœdias processit.

Φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,

Fuga civibus, ad quorum terram pervenit,
Et ipsa Jasoni concorditer agens in omni re:
Quæ maxima salus est
Quando conjux a marito non dissidet.
Nunc vero omnia *sunt* inimica, et male se habent charissima:
Nam proditis suis liberis meaque domina,
Jason cubat cum nuptiis regiis,

S. δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης, ὑπὸ Κυμέων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα κ. λ. ὅπου ὁ ποιητὴς δηλοῖ τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀγώνων. Φασὶ δὲ τινὲς μὲν Ἱππότου, οἱ δὲ Κρέοντος, παῖδα γαμῆσαι τὸν Ἰάσονα. περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς, οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς.* Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσαν φησὶ καλεῖσθαι,

* Κλειτόδημος etc.] Koenius ad Greg. Cor. de Dial. p. 4. putat, Clitodemum hæc scripsisse de Creusa, Erechthei filia, sed Scholiasten accepisse veluti dicta de Creontis filia. *Beck.*

sentit 53. 244. 246. 342. 393. 397. 464. 564. 571. 776. 809. 841. 883. 997. bis. 1004. 1142. 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. 1229. 1266. 1286. In his omnibus congruit Aldina, præterquam 564. et 997. ubi ξυν semel in ξυνοικεῖ tantum. Præterea bis, ubi Σ habet Lascaris, Ξ dat Aldus, 242. 286. In ceteris, sive recte, seu prave, Σ uterque servat. *Por.*

11. s. Heath. laudat Hardionii dissertationem in hanc tragœdiam Comm. Acad. Inscr. T. XI. p. 390. s.

Br. emendavit ita:—ἀνδ. μὲν φυγῇ πολίτας, ὧν ἀφίκετο χθόνα, et monet φυγῇ esse cum ἀφίκετο jungendum, i. e. ἀφίκετο ἐν τῇ φυγῇ, s. φυγὰς οὖσα. ἁνδάνειν autem cum quarto strui casu. v. ipsum Brunck. ad Or. 1633. *Beck.*

12. φυγῇ πολιτῶν edd. et MSS. Pro φυγῇ conjiciunt φυλῇ vel ψυχῇ Canterus, ὀργῇ Musgravius, φυγὰς πολίταις Piersonus. Edidit πολίτας pro πολιτῶν Brunckius. Simplicissimam Barnesii rationem secutus sum. Error ortus est e scripturæ compendiis. *Por.*

Φυγῇ] Alias φυλῇ, vel ψυχῇ. Vid. *Canteri* Novar. Lect. l. 2. c. 21. Sed has ejus conjecturas damnat codex *Heinsio-Scaligerianus.* Ego quidem φυγῇ manere velim et πολίταις legi, unde omnis prorsus difficultas tolleretur: Vel ita lego: φυγῇ, πολιτῶν ὧν, etc. Sicut: *Urbem quam statuo, vestra est;* ut πολίταις includatur. Confer *Scholiast.* *Barnes.*

Reisk. emendat: Φυῇ (aut Φύτλῃ) πολιτῶν, *sæculo* vel *nationi civium.*

φυγῇ πολιτῶν] Emendat Canterus φυλῇ vel ψυχῇ πολιτῶν. Barnesio placet φυγῇ πολίταις: Piersono [Veris. p. 58.] φυγὰς πολίταις. Vide, an non melius foret:

— — ἁνδάνουσα μὲν
ὀργῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα.

Ingenio et moribus placens civibus, ad quorum terram venit. ὀργὴν eodem sensu vide Soph. Ajac. v. 1177. Pind. Pyth. 1. Antistroph. 5. *Musg.*

14. ὅπερ sine causa mavult Musgravius. Nec male tamen X. Π. 32. ἧπου. Præcedentem versum citat Apollonius Lexico Homerico. v. συμφερτή. *Por.*

ἧπερ] Legendum, ni fallor, ὅπερ. *Musg.*

Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,

Ducta Creontis filia, qui princeps est *hujus* terræ.
Medea vero infelix, contumelia affecta
Clamat jusjurandum, invocat et dexteras *datas*,
Maximam fidem; et Deos testatur,
Qualem gratiam relatam consequatur ex Jasone.
Jacet autem sine cibo, subjiciens corpus doloribus,
Omni tempore contabefaciens corpus lachrymis,

S. γήμασθαι δὲ Ξούθῳ· Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην. 20. Μήδεια δ' ἡ δύστηνος] Μήδειαν ὑπὸ Ἀκάστου ἐκπεσοῦσαν σὺν Ἰάσονι, Ἱππότης ὑπεδέξατο Κρέοντος τοῦ Λυκαίθου· ὁ Λύκαιθος δὲ, ἐπεὶ Βελλεροφόντης ᾤχετο, ἦρξεν ἔτη κζ'. ἔπειτα Κρέων λε'. εἶτα Ἱππότης. ἐπεὶ δὲ Ἰάσων ἔγημε τὴν Ἱππότου θυγατέρα, τότε δὴ κτείνασα τοὺς παῖδας αὐτῆς, ἀπαλλάσσεται πρὸς Αἰγέα. ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσε Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης, λέγων οὕτω, Οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον οὐ Μαγνησίαν ναῖεν. ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος, θράνου λεχαίου τ' ἄνασσε. 25. Δακρύοις χρόνον] Ἀνενδότως δακρύει, ἀντὶ τοῦ συντηκο-

γίγνεται] Ubicunque in hoc dramate occurrunt verba γίγνομαι et γιγνώσκω, semper cum duplici γ scripta sunt, quæ procul dubio genuina et antiquior scriptura est. Quum fabulam hanc, Phœnissas et Hippolytum ad membranas regias conferrem, memini observare in iis verba ista unico γ fere perpetuo scripta esse, ita ut atramento parsisse videatur librarius, ut ait Eustathius ad Hom. p. 1722. ubi ex Heraclide horum verborum orthographiam adstruit. *Brunck.*

14. Phocyl. Poëm. Suasor. 184. τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον, Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι, Καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος; Ex. *Class. Jour.* Vol. X. p. 412.

17. αὐτου Lasc. et αὐτὴν 31. sed cum leni Ald. *Por.*

18. Ἰάσων (non Ἰήσων) etiam in membr. Par. et ed. Flor. ac Ald. *Brunck.*

19. Αἰσυμνᾷ] De Origine hujus Dictionis vid. *Eustathium* et Lexicographos: De significatione vid. *Scholiasten*, quem egregie corruptum nos ad pristinum splendorem restituimus. Olim enim ita legebatur: Αἰσυμνῆται δὲ κριταὶ θ', τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀγώνων. Hunc ego locum ex *Homero* restituo; nec enim dubitandum, *Scholiasten* respicere illud *Homeri*, Odyss. θ'. v. 258.

Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν
Δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐΰπρήσσεσκον ἕκαστα.

Hunc locum breviter pro more designabat *Scholiasten:* θ'. enim ἐννέα valet, κριταὶ autem male pro κριτοὶ, et ὅπου ὁ ποιητὴς δηλοῖ, vel tale quid, excidebat ante τοὺς etc. De voce Αἰσυμνήτης ita quoque *Sophoclis* Scholiastes ad *Œdipum* Tyrannum: ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τοὺς Τυράννους φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι· εὐφημότερον δ' ἐκεῖνο τοὔνομα. *Barnes.*

Hes. Αἰσυμνᾷ· βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. *Beck.*

21. Sic pro δεξιὰς conjecit Jortinus, habent MS. A. et x. Π. 50. Ceterum manuum conjunctio πίστις eximie dicebatur, jam inde ab Homerico, δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν. Quem locum citat Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 307. Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει. Ubi βωμὸς est jusjurandum per victimas, ὅρκος per verba, πίστις per dextras. *Por.*

21. ss. Opponuntur βοᾷ μὲν ὅρκους et κεῖται δ' ἄσιτος. Legendum igitur ἀνακαλεῖ τε. Hujus vitii, quo nullum in tragi-

Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
Ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
Καὶ γαῖαν οἴκους θ' οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.

Postquam animadvertit se injuria affectam a viro:
Neque oculos tollens, neque avertens a terra
Faciem, sed ut saxum, aut marinus
Fluctus, audit monitus amicorum:
Nisi quando vertens candidam cervicem,
Ipsa apud sese deploraverit patrem suum,
Et terram et ædes, quibus relictis venit *huc*
Cum marito, qui nunc contumelia-affecit eam.

S. μένη τὸν πάντα χρόνον, οἷον συνεχῶς κλαίουσα ἄνεσιν οὐ λαμβάνει. 30. Ἢν μή ποτε στρέψασα] Τὸ δέρην, ἐὰν μὲν μετὰ τοῦ ι, ὀξυτόνως δειρήν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ι, δέρην. 33. Ἀτιμάσας ἔχει] Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς· Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει· καὶ πάλιν, Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω, * οἷον λείπει τὸ ἀγαθόν.

* Οἷον λείπει] lege Οἷον] λείπει τὸ ἀγαθὸν etc. hæc enim ad v. 35. et vocem οἷον pertinent. *Heath.*

corum scriptis frequentius, exempla jam ab aliis indicata vide vv. 196. 266. 562. *Elms.*

δεξιᾶς πίστιν μεγ. e membr. Par. edidit Br. sine commate. *Beck.*

δεξιᾶς] Jortino placet δεξιᾶς Πίστιν μεγίστην. *Musg.*

24. ἀλγηδόσι Ald. et pars codicum: ἀλγηδόνι Schol. A. D. L. *Por.*

ἀλγηδόσι] MSS. A, D, et Ed. Lasc. ἀλγηδόνι. *Musg.*

ἀλγηδόσι etiam membr. Par., non ἀλγηδόνι, ut Musgr. inde affert. *Brunck.*

28. ἐνθαλάσσιος κλύδων' minus recte conjicit Valckenærius ad Hippol. 304. Primo concinnitas verborum κλύδωνος postularet; deinde sententiam optime defendit locus Androm. 538. ab ipso laudatus: τί με προσπίπτεις ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων; *Por.*

ὡς δὲ πέτρος etc.] Possunt hæc commoda interpretatione sic emolliri, ut *amicorum audire monita* dicatur ferox Medea scopulo surdior et fluctu marino. Ob Senecæ tamen locum Hippol. 580. legendum videtur: ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος Κλύδων', ἀκούει νουθετουμένη φίλων, id est, ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος ἀκούει κλύδωνα, οὕτως ὑπὸ φίλων νουθετουμένη Μήδεια ἀκούει νουθετήσεις, *ut autem pelagi rupes immota fluctus lacessentes, sic audit illa monita amicorum.* Valck. ad Hipp. v. 304. *Beck.*

30. κάρα pro δέρην Lib. P. male ex Hec. 504. *Por.*

30. s. Cum de præsenti tempore sermo sit, legendum, ni fallor, ἀποιμώζῃ. Quoties hæc permutentur, quid attinet dicere? Apud Sophoclem Ant. 311. scribendum ἁρπάζητε pro ἁρπάξητε, quod non est Atticum. *Elms.*

δέρην] Lib. P. κάρα. *Musg.*

34. ἔγνω καὶ ἡ X. Π. 52. quod nescias typorumne errore editum sit pro ἔγνω γὰρ ἡ, an depravatum sit ex ἔγνωκεν ἡ vel ἔγνωκε δ' ἡ. Sed prius verum esse liquet ex 947. ubi ἔγνω γὰρ ἡ legitur. Utraque lectio proba, et δὲ et γὰρ sæpissime permutantur, quanquam facilius δὲ in γὰρ, quam γὰρ in δὲ migrat. Vide tamen infra 1083. Metrum corrupit Brunckius 478. (475.) edendo Ἐκ τῶν γὰρ πρώτων. Porro utroque loco X. Π. συμφορῶν. Idem

Ἔγνωκε δ᾽ ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρώιας μὴ ᾽πολείπεσθαι χθονός.
Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ᾽ ὁρῶσ᾽ εὐφραίνεται·
Δέδοικα δ᾽ αὐτὴν, μή τι βουλεύσηι νέον·
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ᾽ ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ᾽· ἐγῷιδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὤσηι φάσγανον δι᾽ ἥπατος,
Ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνηι,

Et misera agnovit ob ipsam calamitatem,
Quale *sit* non deserere terram patriam.
Odit autem liberos, neque lætatur aspiciens.
Metuo vero ipsam, ne quid novi moliatur,
Nam animus *ejus est* vehemens, nec sustinebit mala
Pati : ego novi eam, metuo autem eam
Ne acutum transigat gladium per hepar,
Aut etiam occidat regem et hunc, qui duxit uxorem,

S. Ὅμηρος, Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος. 40. Φάσγανον δι᾽ ἥπατος] Ἐπὶ τῶν παίδων ἀκουστέον. καὶ γὰρ φησί· στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ᾽ ὁρῶσ᾽ εὐφραίνεται. δύναται καὶ ἐπὶ αὐτῆς ἀκούεσθαι. ὁ δὲ Εὐριπίδης τὰ μέλλοντα ἀναφωνεῖ. ὁμοία δὲ ἀμφιβολία, καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ, Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. καὶ τὸ διὰ τοῦ ἥπατος δὲ τῶν παίδων λέγει· ἔθος γάρ ἐστιν αὐτῷ, ὡς εἴρηται, προλέγειν τὰ μέλλοντα. 41. Τύραννον] Τὸν Κρέοντα φησί. τὸ δὲ ἑξῆς ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ. δεινὴ γάρ. 42. Συμφορὰν δὲ λάβῃ]

1062. in Hipp. 460. *συμφοραῖς* præbet, sed 802. *συμφορᾷ* Hipp. 1387. pro quo e membr. *συμφοραῖς* edidit Brunckius. Mox in hac fabula 53. *συμφοραὶ* Eumathius VII. p. 314. X. Π. 1247. sed *ξυμφορὰ* Stobæus p. 237. Grot. Ælian. H. A. VII. 28. Vide ad Orest. 154. infra 1230. Mox 37. *κακὸν* Lascaris e glossa, sed *νέον* præter Ald. et MSS. X. Π. 488. 1072. 1169. *συμφορᾶς* Eustath. ad Il. P. p. 1093. 26=1124. *Por.*

36. *εὐφρένεται* Lasc. et 165. *διακνεομένους*. sed hos errores raro committit. *Por.*

37. Optima vet. ed. teste Markl. ad Suppl. 1032. pro *νέον* habet *κακὸν*, quod est glossema. *Peck.*

Pro *νέον* Janus Lascaris ed. *κακὸν*, haud dubie ita in cod. inventum, sed e glossemate. *Brunck.*

39. *τέ* A. L. et, opinor, alii. Aldus, *δέ*. *Por.*

Scripturam *ἐγῷδα* defendit etiam Br. Mox idem e membr. et Flor. exhibuit: *δειμαίνω τέ νιν*. *Beck.*

40. Sequebatur versus,

Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ᾽, ἵν᾽ ἔστρωται λέχος,

huc retractus e 381. *Por.*

σιγῇ etc.] Hunc versum delevit Br., ut manifeste spurium. *Beck.*

σιγῇ] Repetitur infra v. 381. quo quidem in loco commodiorem sensum habet. Cur enim Medea in propriam domum *σιγῇ* irreperet, nulla ratio erat, in alienam et inimicam, multæ. Neque porro apparet, cur in cubili potissimum se occideret Medea : ad Jasonem et Creüsam simul opprimendos nullus aptior locus erat. *Musg.*

41. Schol. *Τυράννοις. τὸν Κρέοντα φησί. τὸ δὲ ἑξῆς, ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ. δεινὴ γάρ.* Repone, *τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φησί.* Verba sunt a superioribus male divulsa, quod sæpissime huic grammatico accidit Creontem hic intelligi putant interpretes ad unum omnes. Quorum sententia si vera est, nulla omnino Creontis filiæ mentio est, quam Medeæ multo majori odio quam patrem fuisse res ipsa satis declarat. Fieri non potuit quin rivali potius quam rivalis patri necem a Medea parari suspicata sit anus quæ hæc loquitur. Eam suspicionem Creonti in mentem ve-

Κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
Δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄισεται.
Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Deinde vero majorem aliquam cladem accipiat:
Est enim vehemens. Non facile exercens
Cum ea odium aliquis præclaram victoriam auferet.
Sed isti pueri cessantes a curriculis
Veniunt, nihil cogitantes de matris
Malis: nam puerilis animus non solet dolere.

S. Οἱονεὶ μείζονι κακῷ περιπέσῃ πρὸς τῷ ἤδη μεμισῆσθαι ὑπὸ Ἰάσονος. 45. Ἐκ τρόχων] Βαρυτόνως, ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης, Βαδίζει μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων. ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. 47. Νέα γὰρ φροντίς] Ἡ γὰρ τῶν νέων διάνοια πονεῖν

nisse ostendunt ejus verba v. 284. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους) | μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. Quapropter auctor sum ut vocabulum τύραννον posthac Anglice reddatur *the princess.* Ambiguitatem quodammodo tollunt verba τόν τε γήμαντα, quorum sensus est, *et qui eam in matrimonium duxit.* Verba γήμας τύραννον leguntur infra v. 873. Si Creontem significaret τύραννον, τόν τε νεωστὶ γήμαντα vel tale quid dixisset poëta. Hæc ratio si minus placet, legendum τυράννους, Creontem scilicet et filiam. Sed altera mihi melior videtur, tum ob alias caussas, tum quia pluralia τύραννοι, κοίρανοι, βασιλεῖς, solum Creontem plerumque designant. Vide vv. 140. 454. 456. 459. 871. 930. 1127. 1296. Ceterum Aldi scripturam τυράννων memorare oblitus est Porsonus. *Elms.*

42. Ubi καὶ crasin facit cum ἀ vel ἐ, semper in κἀ contrahitur a Lascari, semper in κᾆ ab Aldo. *Por.*

44. οἴσεται edd. MSS. Emendatio est Mureti V. L. III. 11. comparantis Herc. F. 178. 683. Electr. 869. Et sic citat Lambinus ad Horat. A. P. 123. Nimirum, ut, cum scribere οι conaris, si lineola tangis circulum, α efficis; ita contra, si α exarare vis, et lineolam a circulo dividis, diphthongum οι effingis. Euripides Ion. 1272. ἐκ γὰρ ἄκων προὔλαβον μόγις πόδα. Quis non videt οἴκων legendum? Pherecrates Athenæi VI. p. 269. B. Pollucis VI. 60. Ὀπταὶ κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι. Pyrrhichius in tertio loco. Pollucis ed. Aldina; Ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖς δ' ἀνάβροιστ' ἠ. Lege igitur: Ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι. Epigramma apud Athenæum XIV. p. 629. A. ἦ ῥα θεοῖσι Τᾷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας. Revoca fugitivam literam et lege, Τοῖς Σικυῶνι. Epistola Anaximenis apud D. Laërtium II. 5. οἱ δὲ Αἰακέο παῖδες ἄλλοις τὰ κακὰ ἔρδουσι. Lege ἄλαστα κακὰ, ut Eurip. Troad. 1239. Quod miror non vidisse Valckenærium ad Herodot. III. 139. Etymolog. M. p. 57, 48. ἀλαστὰ τὰ κακά. (dele τά.) *Por.*

Καλλίνικον οἴσεται] *M. Anton. Muretus Variar. Lection.* l. 3. c. 11. legit ἄσεται, cui assentit *Canterus.* Et scio, phrasin hanc usitatam. De qua nos plura in *Hercule Fur.* v. 683. sed opus hic non video, ut tollatur τὸ οἴσεται: bono enim cum sensu et illud stabit: Quare et *Buchananus* retinet, qui sic vertit:

Metuenda sane est, nec facile victoriam
Refert, in illam si quis odia exerceat.

Hugo Grotius quoque retinet in Excerptis suis, et sic vertit:

: Dura est; nec illam qui habeat inimicam sibi
Facilem ac paratam spondeat victoriam.
Barnes.

καλλίνικον] Superscribitur in MSS. B. D. ἤγουν, στέφανον. Sed hanc Ellipsin vix

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ᾽ ἄγουσ᾽ ἐρημίαν
Ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡΟ. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,

PÆDAGOGUS.

Antiquum mancipium domus meæ dominæ,
Quid ad portas, hanc agens solitudinem,
Stas, ipsa tibi recensens mala?
Quomodo sine te sola Medea relinqui vult?
Nut. O senex, comes liberorum Jasonis,

S. ἢ λυπεῖθαι οὐ φιλεῖ. οἱ γὰρ νέοι ἔξω πάσης φροντίδος καὶ κακίας εἰσί. 48. Παλαιὸν οἴκων] Ἀντὶ τοῦ παλαιὰ θεράπαινα. 50. Θρεομένη] Συννοουμένη, ὁμιλοῦσα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ θρόου. Ὅμηρος, Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ᾽ ἴα γῆρυς· ἢ διαλεγομένη παρὰ τὸν

alibi invenias. Placet igitur conjectura Mureti, proposita Var. Lect. Lib. III. c. 11. legendum esse καλλίνικον ᾄσεται. Καλλίνικος enim cum sine substantivo ponitur, subaudiendum est ᾠδὴ, vel ὕμνος. Herc. Fur. v. 178. et v. 683. Pindar. Olymp. IX. v. 3. Confer tamen Nem. I. v. 31.

Parum firmum est exemplum ex Pindari Nem. III. allatum. Ibi enim τὸ καλλίνικον pro nominativo potius, quam accusativo, habendum est. *Musg.*

45. Similiter dixerat in Alope ἐκ τρόχων πεπαυμένον apud Ammonium v. τροχοί. ubi statim addenda sunt e MS. Reg. 16. D. XIV. ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἀλλὰ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. *Por.*

Ἀλλ᾽ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι στείχουσι] Ita idem Euripides in Alope, inter Fragmenta, v. 3. Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον στείχοντα θεωρὸν, ἐκ τρόχων πεπαυμένον. Uterque locus de Gymnasiis intelligitur, de qua re vide Scholiast. *Barnes.*

Hesych. Τρόχων· δρόμων. In Lex. Phot. MS. additur hic ipse locus. In loco Aristophanico a Schol. h. l. laudato pro ἐξ ἀποτρόχων Valck. ad Ammon. p. 217. et Abresch. ad Hes. in Ἐξ ἀποτρ. rescribunt ἐξ ἀποτρόχου. *Beck.*

47. Reiskius: Cogitavi aliquando ἀλέγειν, sed amplio. *Beck.*

41. Nutricem alloquitur tanquam vilissimam supellectilis partem. Quod ita deridet Alexis Athenæi XI. p. 483. E. Εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, Παλαιὸν οἴκων κτῆμα. Imitatur Ennius apud Nonium v. *Eliminor: Antiqua herilis fida custos corporis, Quid sic te extra ædes exanimata eliminas? Por.*

Vertit Ennius, monente Porsono, *Antiqua herilis fida custos corporis.* His verbis significetur *nutrix*, necne, judicent lectores. Hoc autem in me recipere possum, nihil esse in Græca fabula, unde colligi possit hanc anum Medeæ nutricem fuisse. Scholiastes bis eam γραῦν appellat, quater πρεσβῦτιν, nunquam τροφόν. Repone igitur, si tanti est, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ pro ΤΡΟΦΟΣ. Contrarius huic error est in Andromacha, ubi Hermiones nutrix Θεράπαινα appellatur. Nutricem esse ostendunt illa τέκνον et ὦ παῖ, ab anu nostra nunquam usurpata. *Elms.*

49. s. Ex quatuor quas vidi Porsonianæ recensionis editionibus Cantabrigiensi scilicet, duabus Lipsiensibus et Londinensi, * vitium typographicum αὐτὴν pro αὐτὴ exhibent Lipsiensis prior et Londinensis. Lipsienses editiones curavit Schæferus, ipso fatente Meletem. Crit. p. 66. Quis Londinensis curam habuerit, equidem ignoro, neque hunc errorem

* His non annumero minutam Schæferi editionem, qui in quatuor primis fabulis Porsonum, in reliquis Musgravium secutus est. *Elms.*

Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆι τε κοὐρανῶι
Λέξαι, μολούσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
ΠΑΙ. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡΟ. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῆι πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.

Fidelibus ministris calamitati sunt dominorum
Res adversæ, et angunt *ipsorum* animos.
Ego enim eo perveni doloris
Ut mihi venerit desiderium terræ et cœlo
Dicere calamitates Medeæ, egredienti huc.
Pæd. Nondum ergo cessat a luctu misera?
Nut. Laudo te: malum inchoatum est, nondum est in medio.

S. Θεοῦν. 53. Χρηστοῖσι δούλοις] Τοῖς χρηστοῖς δούλοις τὰ τῶν δεσποτῶν κακῶς πίπτοντα συμφορὰν φέρει καὶ ὀδύνας. κακῶς ἐπιπίπτοντα, εἰς κακὸν ἀποβαίνοντα τὰ τῶν δεσποτῶν. 56. Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε] Τὸ σχῆμα σολοικοφανὲς, διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως. οὕτω δὲ φησὶ, πέπληγα τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν κατὰ Μήδειαν, ὡς ἀφίεναι λόγους εἴς τε γῆν καὶ τὸν ἀέρα, ἀποδυρομένη τὰς ἐκείνης τύχας. οὐρανὸν γὰρ λέγει νῦν τὸν ἀέρα. οἱ δὲ στενοχωρούμενοι τῷ κακῷ, τῷ οὐρανῷ, ἢ τῷ ἡλίῳ, ἢ τινὶ ἄλλῳ θεῷ, ὑφηγοῦνται τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. Ἄλλως. μεμίμηται τοὺς ἐν μεγάλαις δυστυχίαις ἐξεταζομένους. οὗτοι γὰρ σιωπᾶν τὰς συμφορὰς μὴ δυνάμενοι, καὶ λέγειν

indicassem, nisi periculum esset ne semel iterumque admissus in plures deinceps editiones manaret. Sic v. 248. τιν' sine accentu habent omnes editiones * jam inde ab Hervagiana tertia. *Elms.*

51. Pronomen sine accentu L. et 485. 549. 817. 932. 1007. 1207. 1338. sed σοὶ in 489. 549. Ald. *Por.*

53. s. Solus Matthiæ πιτνόντα. Idem tamen πιτνοῦντ' v. 1267. ubi omnes ante Brunckium excepto Lascari πιτνόντ' habent. Priore loco πίπτοντα Stobæus, πίτνοντα Eumathius, monente Porsono. Hanc veram esse scripturam monui ad Heracl. 77. Corrigendi accentus vv. 1192. 1202. 1253. 1283. Recte omnes πιτνόντων v. 859. *Elms.*

54. Reponendus fortasse hic versus in Bacchis post 1029. πίτνοντα Eumathius VII. p. 314. *Por.*

Grotius in Excerptis, monente Heath. πίπτοντα. *Beck.*

56. s. Theognetus apud Athenæum p. 104. C. πεφιλοσόφηκας γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν, | οἷς οὐθέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων. *Elms.*

Heath. ad h. l. "Ἵμερός μ' ὑπῆλθε, id est, ἵμερός μοι ὑπῆλθε. Diphthongus enim ista, sequente vocali, in hoc pronomine et in particula τοι et similibus apud poëtas Atticos rite eliditur. Ita Soph. Ajac. 191. Μὴ, μή μ' ἄναξ κακὰν φάτιν ἄρῃς. Vid. quæ ibid. adnotavimus ad v. 178. Quin autem τινὶ ὑπέρχεσθαί τι recte dici possit, dubitare non debebat Barn. V. Valck. ad Phœn. 1379." Qui quidem monet, hæc Eurip. transcripsisse Philemonem ap. Athen. l. 7. p. 288. D. et Auct. Christ. Pat. v. 56.

μ'. οι elidi in μοι, σοι, τοι contra Mark-

* Verbis *omnes editiones* similibusque brevitatis caussa passim utor, cum addere debeam, *quarum usurpandarum mihi copia fuit.* Inter alias, velim sciat lector, neque Lascaris neque Brubachii editionem a me inspectam esse. Si quid a Porsono aliisque prætermissum ex his editionibus affero, id mecum ab amico communicatum est, qui eas duobus tribusve locis meo rogatu inspexit. (τίν' Lasc. Brub.)

ΠΑΙ. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡΟ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
ΤΡΟ. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. Ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,

Pæd. O stultum, si licet hoc dicere de dominis,
Ut nihil novit de recentioribus malis.
Nut. Quid verò est, o senex? ne graveris dicere.
Pæd. Nihil; pœnitet me et priora dixisse.
Nut. Ne celes conservam tuam per barbam:
Nam reticebo ea, si opus erit.
Pæd. Audivi quendam dicentem, cum non viderer audire,

S. ἀνθρώποις φοβούμενοι, οὐρανῷ, ἢ ἡλίῳ, ἢ γῇ, ἢ θεοῖς ἄλλοις διηγοῦνται. 59. Ζηλῶ σε] Ἠθικῶς. ὡς εἰ εἶπεν, μακάριος εἶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων. Ἄλλως. θαυμάζω σε, πῶς οὐκ ἔγνωκας. ἄρτι γὰρ ἀρχὴν εἴληφε τὸ κακὸν, καὶ οὐδὲ εἰς μεσότητα προῆλθε, τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ πεπαῦσθαι τὸ κακόν. ἐν ἤθει δὲ εἴρηται, οἷον μακάριος εἶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων. τὸ γὰρ κακὸν οὐ μόνον οὐ λήγει, ἀλλ' οὐδὲ μεσάζει, οἷον ἀκμάζει. τὸ δὲ μεσοῖ, τρίτης συζυγίας. 66. Ἤκουσά του] Ἤκουσα φησὶ τινὸς λέγοντος * τῶν ὠτακουστῶν,

* Pro τῶν ὠτακουστῶν lege ὠτακουστῶν. *Heath.*

landum docet ad h. l. Br. ex Andr. 427. Iph. A. 824. aliisque locis. *Beck.*

57. μολούσῃ omnes edd. et plerique MSS. MS. tamen E. et Lib. P. cum X. Π. 57. μολοῦσαν. Vulgatam confirmare videtur Philemon Athenæi VII. p. 288. D. ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. Si sana ea est, aptius exemplum adduci non potest quam Iph. A. 492, 3. Hos duo versus ita vertit Ennius apud Ciceron. Tusc. III. 26. *Cupido cepit miseram nunc me proloqui Cælo atque terræ Medeai miserias*; ut invenisse videatur Μηδείας. Sed cum δεσπότῃ det Juntina Scholiorum editio ad Phœn. 1. δεσποίνῃς vero codex Augustanus apud Valckenærium et editio Lascaris, hoc prætuli. *Por.*

Μολούσῃ] Syntaxis mira, ἵμερος με ὑπῆλθε μολούσῃ, quam *Scholiastes* refert ad *Solœcismum*: vid. *Hippolyt.* v. 23. alii putant, τὸ μ' pro μοι poni, ut sit μοι μολούσῃ; sed videant illi, quomodo μοι sequatur ὑπῆλθε. Frequens vero Poëtis est mos syntaxin mutandi in sententiæ progessu, ut et omnes homines in familiaribus congressibus facere solent. Vid. etiam, quæ nos ad *Iphigen.* Taur. v. 701. *Bacch.* v. 1309. et *Cyclop.* v. 331. Quod autem ad morem attinet terræ, aut cœlo, soli, aut lunæ, aliquid narrandi, eleganter *Plautus*, in *Mercatoris* Prologo, v. 3. Non ego item facio, ut alios in Comœdiis vidi facere amatores, qui aut nocti, aut diei, aut soli, aut lunæ, miserias narrant suas. *Ennius* hunc locum ita vertit: *Cupido cepit miseram nunc me proloqui cœlo atque terræ Medeai miserias. Cicero* Tusc. Quæst. l. 3. *Barnes.*

μολοῦσαν genuinum esse censet Br., quamvis μοι præcesserit. Cf. ipsum ad Æsch. Prom. 217. Retinuit tamen vulg. quia in bonis est codd. *Beck.*

μολούσῃ] MS. E et Lib. P. μολοῦσαν. Sed vulgatam tuetur locus ex Philemonis Milite, citatus Athenæo p. 288. D. Nec sine exemplo est elidi οι in μοι. vid. Sophocl. Ajac. v. 591. *Musg.*

59. ζηλῶ σέ] Formulam negandi bene ominatam illustrat Valck. ad Ph. 406. *Brunck.*

Πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
Ξὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.

Accedens ad locum ubi luditur calculis, ubi natu grandes
Sedent, ad sacram aquam Pirenes,
Quod liberos hos e terra Corinthia ejicere
Velit cum matre dominus hujus terræ
Creon. Hic tamen sermo an verus sit,
Haud scio: equidem vellem hoc non sic esse.

S. πρεσποιούμενος μὴ ἀκούειν. 67. Πεσσοὺς προσελθὼν] Ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους· πεσσοὺς γὰρ νῦν, τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν, ὡς ὄψον καὶ μύρα, ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστίν. ὅπου φησὶν εἰθισμένοι εἰσὶ πεσσεύειν, προσελθὼν ἤκουσα, ἀντὶ τοῦ προσελθοῦσα· καὶ τὸ οὐ δοκῶν, ἀντὶ τοῦ οὐ δοκοῦσα. 68. Πειρήνης ὕδωρ] Πειρήνη κρήνη ἐν Κορίνθῳ, ἣν Ἀσωπὸς εὗρεν, Ὠκεανοῦ παῖς, χαριζόμενος Σισύφῳ τῷ Κορινθίῳ σπανίζοντι ὕδατος.

60. Sic MSS. et L. Male Aldus et contra sensum, δεσπόταις. *Por.*

δεσπότας jam Markl. ad Suppl. 436. emendavit, et δεσπόταις putavit ab interpolatore profectum, qui nesciret, ultimam accusativi pluralis in prima declinatione simplicium longam esse. *Beck.*

δεσπότας] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Ed. Ald. δεσπόταις. *Musg.*

62. Æschylus Theb. 486. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων. An λέγειν? *Elms.*

66. *Simulans me non audire.* De hac potestate verbi δοκεῖν vide Valckenarium ad Hippol. 462. BRUNCK. Exemplis adde μαίνεσθαι δοκῶν, *pretending to be mad*, apud Aristophanem Ran. 564. *Elms.*

οὐ δοκῶν κλύειν] *Simulans me non audire*; ut Æsch. Prom. 385. *Brunck.*

67. παλαίτατοι edd. et MSS. παλαίτεροι Piersonus e Χ. Π. 1178. *Por.*

Παλαίτατοι, quod a Brunckio expulsum revocarunt Zimmermannus et Matthiæ, merus est librariorum error, de quo Hermannus ad Vigerum nn. 56. 57. Idem fortasse dicendum de ἀσφαλέστατα v. 741. Apud Tyrtæum III. 5. χαριέστατος exhibet ed. Stobæi Trincavelliana, monente Gaisfordio. *Elms.*

Πεσσοὺς προσελθὼν] Alias πεσσοῖς; sed non æque bene. *Scholiastes* errat, cum dicit, προσελθὼν pro προσελθοῦσα poni; de se *Pædagogus* enim dicit, non de fœmina. *Barnes.*

πεσσοὺς] Recte interpretatur Scholiastes de loco, ubi aleatores convenire solebant. Vide quæ congessit Piersonus ad Mœrid. v. Σήσαμα.

παλαίτατοι] Bene Piersonus [ad Mœr. p. 352.] παλαίτεροι ex Gregor. Nazianzen. Christo Patiente v. 1186. De re ipsa audiendus Joannes Sarisberiensis de Nugis Curial. l. v. p. 25. *Chilon Lacedæmonius jungendæ societatis caussa missus Corinthum, duces et seniores populi ludentes invenit in alea. Infecto itaque negotio reversus est, dicens, se nolle gloriam Spartanorum, quorum virtus constructo Byzantio clarescebat, hac maculare infamia, ut dicerentur cum aleatoribus contraxisse societatem. Musg.*

πεσσοὶ non est nomen loci, ubi talis luditur, sed sunt columellæ saxeæ, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus, cingebatur. *Reisk.*

68. " Comparativi pro positivis sæpius ab Atticis sunt adhibiti." Piers. l. l. *Beck.*

72. τάδε Χ. Π. 1183. Infra 79. 889. τόδε Lasc. sed in priore loco τάδε Χ. Π. 1238. Oblitus sum monere ad Phœniss. 438. e MSS. τάδε edidisse Valckenærium. Ipse e solo J. notavi: postea vero

ΤΡΟ. Καὶ ταῦτ᾽ Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
Κοὐκ ἔστ᾽ ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
ΤΡΟ. Ἀπωλόμεσθ᾽ ἄρ᾽, εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ᾽ ἐξηντληκέναι.

Nut. Et patietur Jason hæc liberis *suis*
Accidere, etiam si cum matre dissidium habeat?
Pæd. Veteres novis cedunt affinitatibus,
Et ille non est amicus his ædibus.
Nut. Actum est igitur de nobis, si addamus malum
Novum veteri, priusquam illud exhaustum sit.

S. ὅτι αὐτῷ Αἰγίνης τῆς θυγατρὸς τὴν ὑπὸ Διὸς ἐμήνυσεν ἁρπαγήν. 75. * Παλαιὰ καινῶν] Τὸ διὰ τὸν Πελίου θάνατον ἐκβεβλῆσθαι Θετταλίας ὑπὸ Ἀκάστου τοῦ παιδὸς Πελίου, ἢ τὸ καταλειφθῆναι αὐτὴν ὑπὸ Ἰάσονος, ὃ καὶ μᾶλλον. νέον δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τῆς Κορίνθου. τὸ δὲ ἐξηντληκέναι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων, 76. Κοὐκ ἔστ᾽ ἐκεῖνος] Ὅμηρος ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἔλαβε, Κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν,

* Παλαιὰ καινῶν] Hæc ad v. 78. Νέον παλαιῷ referenda esse monet Heath. *Beck.*

itorum inspexi Cant. et M. quorum ille habet τόδε, hic τάδε. Hic sane τάδε prætulerim, ut vitetur homœoteleuton. *Por.*

76. N finale addunt Lascaris cum Aldo hic et 332. 343. 697. 894. 907. 1036. 1252. 1292. 1295. 1299. 1356. 1366. Omittunt ambo 121. 122. 127. 1080. 1086. Numerorum commodo solus addit Lascaris 1094. Quater addidit Aldus, ubi omittit Lascaris, 566. 1034. 1103, 1210. In Hippolyto vicies addit N Aldus, cum metro necessarium est: 18. 45. 90. 92. 100. 188. 279, 413. 456. 480. 511. 592. 800. 864. 970. 1035. 1246. 1332. 1334. 1357. Sic etiam L. nisi in duobus locis 970. 1332. Contra, ubi metrum N postulare videtur, ἤϊξεν 164. habet solus L. (lege ἦξεν. Paullo ante 154. ἔπλευσεν Ald. ἔπλευσε Lasc. Infra 731. ἀγέλαισι Lasc. ἀγέλησιν Ald.) Lectiones quas dat L. in Medea 1031. ἀνθρώποισιν· in Hippolyto 714. παισὶν προθεῖναι (sic) 1154. ναίουσιν. 1161. ὤλεσεν metro nocent; sine necessitate additur πύλησιν 100. παρ᾽ οἶσιν 432. πάροιθεν 1441. Sed illud imprimis notandum, editionem Florentinam sæpe in fine versus, ubi sequens versus a simplici consonante incipit, N addere, ut syllaba ultima longa evadat. Atque hoc semel in Medea observasse memini, 1205. ubi ἀπώλεσεν. Lasc. (ἀπώλεσε; Ald.) sæpius in Hippolyto sc. 28. 115. 448. 466. 619. 1214. 1260. 1306. 1399. In quibus solus incedit Lascaris. Semel, ubi ille habet ἤνεσεν accedit Aldus 1315. Hinc patet, Grammaticum, e cujus recensione prodierunt exemplaria, quorum simile nactus est in Hippolyto Lascaris, in ea fuisse sententia, ut longa syllaba versum semper finiendum crederet, si modo hoc diversa scribendi ratione confieri posset. Aliquando etiam in fine versus Alcestidis aut Andromaches N addidit Lascaris, quanquam ibi, ut in Medea, parum sibi constat; sed in Hippolyto una tantum, eaque levis occurrit exceptio 1018. διέφθορε θνητῶν, ubi N addidit ex codicibus Valckenærius, (1014.) eandemque ob causam, ut suspicor, licet nihil monuerit, 28. 451, (443.) 1334. (1300.) idem fecit. Nam Phœniss. 1181. (1171.) ἐκόμπασεν dedit e MSS. Leidd. Equidem ipse N addendo hiatus vitare contentus, breves syllabas in talibus locis servavi, verum si quis semper longas præferet, (debet enim aut semper aut nunquam) non culpabo. Porro id obiter monendum, Aldum, qui raro in Hecuba et Oreste, nunquam in Phœnissis N finale ante consonantem propter metrum addi-

ΠΑΙ. Ἀτὰρ σύ γ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
ΤΡΟ. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
Ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς,
Ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.

Pæd. At tu (non enim commodum est hæc scire
Dominam) quiesce et retice hos sermones.
Nut. O liberi, audite, qualis in vos sit pater:
Non precor quidem ut pereat, est enim dominus meus,
Sed tamen impius in amicos invenitur.

S. ὅσκεν ὀπυίοι. ἔξωθεν δὲ τὸ ἔστι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος τοῖσδε φίλος δώμασι. 84. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν] Οὕτως ἀναγνωστέον, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν, καὶ στικτέον. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἄρτι γινώσκεις τόδε. διὸ καὶ μετὰ τοῦ σ' γραπτέον, οἷον τίς οὐκ ἔστι κακὸς εἰς φίλους. εἶτα τὸ ἄρτι γινώσκεις τόδε, οἷον ἄρτι ἔγνωκας, ὅτι ἑαυτοὺς μᾶλλον φιλοῦσιν, ἢ τοὺς πέλας. οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες, τὸ τῆς ἀντιδιαστολῆς μετατιθέασιν, εἰς τὸ, τίς δ' οὐχὶ θνη-

derit, in Medea et deinceps plerumque addere. *Por.*

77. προσείομεν. L. *Por.*

80. λόγον, non λόγους, Br. edidit e membr. Par. et Flor. ed. *Beck.*

84. γιγνώσκει contra MSS. plerosque in edd. quasdam irrepsit. Mox pro δικαίως J. Gulielmius διὰ κλέος conjicit: versum excidisse suspicatur Musgravius; hunc ipsum spurium censet Brunckius. Mihi videtur sententiam prioris versus quodammodo mollire voluisse Euripides. Sed γινώσκει C. Non igitur error typographicus, ut putat Musgravius. γινώσκεις Lasc. Ald. γ addit uterque 230. 931. sed 560. habet Ald. omittit L. γίγνεται et γίγνομαι uterque 14. 708. 753. *Por.*

Γιγνώσκει [γινώσκει] contra MSS. plerosque in edd. quasdam irrepsit.—Sed γινώσκει C. Non igitur error typographicus, ut putat Musgravius. Porson. Lascaris, Aldus, Hervagius ed. prima, Brubachius, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν, (θνητῶν. L.) ἄρτι γινώσκεις τόδε, (τόδε L. B.) &c. Hervagiana secunda ex emendatione, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε, &c. Itaque ceteræ omnes ante Musgravium. Fuisse apud veteres qui hanc scripturam amplexi essent, diserte testatur Scholiastes, cujus testimonio uti debuit Musgravius. Cum ἄρτι in hac scriptura sensum minus commodum præberet, versum ita refinxerunt histriones: τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς. Histrionum audaciam sæpe reprehendunt veteres grammatici in Scholiis allegati. De qua re vide Valckenarium ad Phœn. 1286. *Elms.*

Τίς δ' οὐχὶ etc.] *Scholiastes* hunc versum aliter legendum vult, nempe hoc modo:

Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; Ἄρτι γινώσκεις τόδε.

Quem vide. Eodem modo legit *Pet. Victorius* Var. Lectionum l. 14. c. 6. Qui et notavit, *Terentium* in *Andria* hunc locum *Euripidis* expressisse; ubi *servus* verum affirmat, ac vulgo dici solere ostendit: "Omnes sibi melius esse malle, quam alteri. De quo loco vide *Jani Gulielmii* Verisimil. l. 1. c. 16. ubi v. 87. pro οἱ μὲν δικαίως legit οἱ μὲν διὰ κλέος, sane verisimiliter; locumque ex *M. Tullio* in rem suam adducit. Vid. insuper *Tho. Gatakeri* Adversar. Miscell. l. 13. fol. 129. ubi tamen *Bellerophonte* pro *Cresphonte* per errorem legit vir alioquin sagacissimus. Et *senarius* ille, quem idem fol. 130. profert, ita legendus: Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα. Ille legit ἑαυτὸν, nisi sit error typographicus; quod puto. *Barnes.*

80. ss. Prev. censet, in hoc omni loco mutata quædam esse, ipse tamen nullam proposuit conjecturam, sed reddidit locum ita: "Et quel est le mortel, qui ne porte point un cœur infidelle? Ignorois tu jusqu'à ce jour que tous s'aiment eux mêmes avant ceux, qui leur sont le plus étroitement unis? . . . . Quelquefois, il est vrai, ce sentiment n'a rien d'injuste, mais trop

ΠΑΙ. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
ΤΡΟ. Ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα

Pæd. Quis mortalium non? modo novis hoc,
Quod quisque se ipsum magis quam proximum amet,
Alii quidem juste, alii vero etiam quæstus gratia.
Quid mirum igitur si hos etiam *novi* connubii causa non diligat pater?
Nut. Ite intra domum, liberi, bene enim erit.

S. τῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς. τῇ δὲ διανοίᾳ ταύτῃ καὶ ἐν Κρεσφόντῃ κέχρηται οὕτως. Ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ', ὅπερ ἅπαντες βροτοὶ, Φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι. 86. Οἱ μὲν δικαίως] Περισσὸς ὁ στίχος πρόσκειται, ὁ τὴν ἐπεξεργασίαν περιέχων, καὶ ὅτι προκειμένου ἑνικοῦ τοῦ τίς ἐπήνεγκε τὸ οἱ μέν. καὶ ὁ πρότερος δὲ σεσημείωται, ὅτι παροιμιώδης. 88. Ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται] Τὸ ἑξῆς ἴτε δωμάτων εἴσω τέκνα. τὸ δὲ εὖ γὰρ ἔσται, εὐχομένη λέγει. τουτ-

souvent il est dicté par un vil intérêt. ... Et falloit il pour t'en convaincre voir un père cesser de chérir ses enfans et passer dans les bras d'une nouvelle épouse?" *Beck.*

84. γινώσκεις. Ita MSS. omnes cum Edd. Ald. Lasc. et Scholiaste. γινώσκει igitur Errori Typographico haud dubie debetur. *Musg.*

85. Scripsit Euripides τῶν πέλας, ut legisse videtur scholiastes. Ita Æschylus Prom. 335. Suppl. 388. Eum. 416. 507. Sophocles Œd. C. 803. Ant. 479. Aj. 1151. Phil. 340. El. 551. Aloadis VIII. 3. Euripides Hipp. 441. Heracl. 2. Hel. 742. 924. Ion. 1262. Herc. 190. 592. 732. Alcmena XII. 1. Bellerophonte XXIII. 1. Dictye XIV. 3. Rhadamantho II. 6. Incert. CCXIV. Eodem sensu reperitur τῶν πλησίον apud nostrum Hec. 982. Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον*. Ubi varietas a Porsono memorata τοῦ πλησίον meam emendationem confirmare videtur. Bis apud Theognidem legitur τὸν πλησίον, vv. 221. 611. Qui τὸν πέλας dixerit veterem et probatum scriptorem nullum reperio, præter Herodotum III. 142. ἐγὼ δὲ τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω. Ubi Atticus scriptor, ni fallor, dixisset τοῖς πέλας. *Elms.*

γιγνώσκεις etiam Br. ed. *Beck.*

86. Noster Herc. 635. πάντα τἀνθρώπων ἴσα. | φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἵ τ' οὐδὲν ὄντες. Pro φιλοῦσι παῖδας finge poëtam dixisse φιλοῦσ' ἑαυτοὺς, et hujus loci sententiam habebis, qui Musgravio Brunckioque ita obscurus visus est, ut ille versum excidisse, hic hunc ipsum spurium esse crediderit. Probos etiam homines suæ rei studere auctor est Sophocles Œd. C. 309. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; Passim autem sistuntur δίκη et κέρδος tanquam sibi contraria. Vide Heracl. 2. Hypsip. VI. Κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον. *Elms.*

Reisk. conjicit: οἱ δὲ τοῦ κέρδους χάριν.

Hunc versum spurium, et saltem ex alio Eurip. dramate hic ad marginem adscriptum, tum in texta illatum, censet Br., sine eo optime procedere sententiam sic: ἄρτι, εἰ (id est ἐπεὶ) τὴν τοῦ νέου γάμου ἡδονὴν πατὴρ μᾶλλον τῶν παίδων στέργει, γιγνώσκεις τόδε, ὡς πᾶς τις — *An, ut hoc demum intelligeres, unumquemque se ipsum magis, quam propinquum, diligere, necesse erat, ut Jasonem videres liberis suis voluptatem novi conjugii præferentem? Beck.*

Pro δικαίως Janus Gulielmius, Vir Doctissimus, legendum putabat διὰ κλέος Verisim. l. c. 16. Mihi versus intercidisse videtur. Quare manum abstineo.

Periclitabor tamen in loco pæne desperato conjecturam. An legendum:

Οὐ μὴν δικαίας οἶδε Κύπριδος χάριν.

Non tamen gratus est (Pater) *ob pudicum*

* Notanda ellipsis articuli haud ubivis obvia, τῶν πλησίον pro τῶν τῶν πλησίον.

Σὺ δ᾽ ὡς μάλιστα τούσδ᾽ ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ᾽, ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ᾽ οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα·
Ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ.

Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,

Tuque tene hos quam longissime abductos,
Neque adducas ad matrem mœstam.
Nam jam vidi eam oculis efferari,
In hos, ut aliquid parare cupientem: neque desistet
Ab ira, bene scio, priusquam fulmine feriat aliquem:
Utinam tamen inimicis, non amicis aliquid faciat.

MEDEA.

Infelix ego et ærumnosa propter labores,

S. ἔστιν ἐπὶ καλῷ δὲ ἀποβαίη εἰσελθεῖν ὑμᾶς. 89. Ἐρημώσας ἔχε] Χωρίσας τῆς μητρὸς αὐτοὺς ἀπόκρυψον. 91. Ταυρουμένην] Ἀγριουμένην, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ὀργίλον ἐπιδεικνῦσαν, οἷον ὡς ταῦρος θυμικὸν καὶ φοβερὸν ὁρῶσαν, ἄστοργον, καὶ οὐχὶ μητρικόν. 22. Δρασείουσαν] Ἀντὶ τοῦ δράσουσαν. ἔστι δὲ Ἀττικόν. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι, Ὦ δέσ-

conjugium, i. e. ob pudicitiam Medeæ conjugis. *Musg.*

87. Εἰ hic ἐπεὶ, *quandoquidem,* significare monent Reiskius et Brunckius. Alii aliter interpretantur. Nemo autem animadvertit, saltem nemo monuit, Euripidem, si εἰ dixisset, scripturum fuisse, εἰ τούσδε γ᾽ εὐνῆς ἕνεκα μὴ στέργει πατήρ. Quærenda igitur alia particula, quæ et meliorem sensum reddat, et negativam οὐ sine solœcismo sibi subjici patiatur. Scribendum καὶ constat ex simili errore in Hipp. 1011. καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ᾽ ἴσως. Ubi εἰ δὴ omnes edd. ante Musgravium, κεἰ μὴ pessime Valckenærius et Brunckius. Καὶ nostro loco est *even so. Elms.*

εἰ hic esse *quandoquidem* Reisk. censet. *Beck.*

88. ἔσω L. et Π. versui sequenti præfigit, i. e. in fine prioris ponit, ut semper in hac editione. *Por.*

ἔσω Br. e membr. et Flor. ed. *Beck.*

89. σύ θ᾽ Ald. Deinde 95. ἰὼ præponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinæ, quod mecum benevole communicavit Vir doctissimus et mihi longo amicitiæ usu conjunctissimus, Carolus Burneius junior. Hunc MS. in varietatibus ad Medeam notandis C. vocabo. *Por.*

91. Ὄμμα νιν ταυρουμένην] Vid. de hac voce *Scholiast.* et infra ad v. 191. Alias eleganter *Euripides* Tauri furentis adspectum designat in Fabula *Syleo* dicta, v. 7. inter Fragmenta:

—ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις,
Ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν.
Barnes.

Τοῖσδ᾽ ὥς τι δρασείουσαν, *quasi contra hos aliquid moliretur.* Ita juxta lectionem receptam vertendum est; melius vero cum Dawesio post τοῖσδ᾽, non post ταυρουμένην,

Ἰὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡΟ. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ'. ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
Ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ἴτε νυν χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.

Heu me, me, quomodo peream?
Nut. Hoc illud est; chari liberi, mater
Movet cor, movet bilem.
Festinate celeriter intra ædes,
Neque veniatis propius in conspectum,
Nec accedatis, sed cavete
Sævum impetum, et horribilem naturam
Animi contumacis.
Ite jam, procedite quam celerrime intro,

S. ποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί. 93. Κατασκῆψαι] Τοδὲ ἀντὶ τοῦ Βλάψαι. ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ, οἷον κεραυνῶσαι. 96. Ἰώ μοι μοι] Ἀσύμφωνα ταῦτ' ἐστὶ τοῖς ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος εἰρημένοις, ὅτι ἄφωνος λέγεται καθῆσθαι, καὶ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ προλόγῳ τὸ μαχόμενόν ἐστι. Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη βοᾷ μὲν ὅρκους, καὶ τὰ ἑξῆς. Κεῖται δ'

distinctionem interpones, ut scilicet τοῖσδ' regatur a ταυρουμένην, non a δρασείουσαν. Illum vide Misc. Crit. p. 264. Heath. Idem. Daw. δράσειε, quod mox legitur, pro Imper. habet. *Beck.*

92. τοῖσδ' cum ταυρουμένην jungendum (ut vers. 191.) unde Br. comma non post ταυρ. sed post τοῖσδ' posuit. *Beck.*

93. χόλον L. et mox κατασκῆψαι τινά. *Por.*

95. τὲ cum accentu, ut in aliis locis, ubi accentum non recipit syllaba præcedens, habet L. 235 376. 538. 585. 613. 708. 735. 790. 884. 950. 1185. 1387. 1409. Et hæc regula nunc in MSS. nunc in edd. servatur; in Æschyli e. g. editione Stanleiana, quam scripturam cum per negligentiam secuta sit Glasguensis, hos accentus pro variis lectionibus bona fide notavit Schutzius. Versu sequente prius μοι caret accentu in L. Ald. recte, ut infra 115. *Por.*

Br. edidit: ἰὼ δύστηνος — et mox ὀλοίμην et 97. μήτηρ. *Beck.*

Systema hoc ex Ἀνομοιοστρόφων genere est; Medeæ enim et Nutricis partes, unica tantum huic tributa clausula excepta, anapæstico carmine exponuntur; quæ autem Chori sunt, magna ex parte varii generis versibus adstricta leguntur. *Heath.*

97. μάτηρ retinui cum L. et Aldo; et longe minorem auctoritatem in Dorismo retinendo quam in ejiciendo sequor. Brunckius et Beckius sibi non constant. *Por.*

101. μὴ δὲ L. qui mox cum Aldo νῦν. Alibi etiam νῦν contra metrum uterque, ut infra 697. 922. φυλάσσετε MS. E. Lib. P. L. Ald. φυλάσσοισθ'. Edidi post alios φυλάσσεσθ', ut habent A. B. D. et X. II. 1242. *Por.*

φυλάσσεσθ'] Ita MSS. A. B. D. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. φυλάσσετε. Ed. Ald. φυλάσσοισθ'. *Musg.*

Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
ΜΗ. Αἶ αἶ αἶ αἶ,
Ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς

Certum enim *est indicium* ab initio sublata
Nubes ejulatus, quod mox incandescet
Majori furore : quid tamen faciet
Iracundus, et implacabilis
Animus, malis punctus ?
Med. Heu, heu, heu, heu,
Passa sum misera, passa sum quæ magnis
Digna sunt lamentis : o execrandi
Liberi funestæ matris, pereatis

S. ἄσιτος σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι. ταῦτα λέγει ἔνδοθεν, καὶ οὐκ ἐν φανερῷ. ἡ δὲ φωνὴ μόνη ἐξάκουστος γίνεται. 105. Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς] Δῆλον γάρ ἐστιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς οἰμωγῆς, ὅτι ἀνάψει. ἢ οὕτως, τοῦτο γὰρ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος τῆς οἰμωγῆς δηλονότι, σκηπτοῦ δίκην ἐγκατασκῆψαι τινὶ, καὶ μέγα τι κακὸν κατεργάσασθαι. ἐὰν δὲ γράφεται ἀνάξει, οἷον ἐπιπολὺ ἀνάξει τὰ τῆς ὀργῆς, οἷον ἄνω ἄξει, εἰς ὕψος ἀνατείνει, ὅ ἐστιν αὐξήσει τὸν θυμόν. ἐξ οὗ πάλιν δῆλον, ὡς αὐξανομένη ἐπιπολὺ ἡ ὀργὴ, πάντως δεινόν τι ἐργάσεται. 115. Τί δέ σοι παῖδες] Τί τούσδε μισεῖς οὐκ ὄντας αἰτίους : λέγει δὲ τοὺς παῖδας, Μέρμερον

105. δηλοῖ δ' conjicit Musgravius, sine necessitate, ut mihi quidem videtur. Mox ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Ald. αἰρόμενον Canterus, Musgravio probante. Sed quod edidit Brunckius, habent A. B. D. E. L. Est figura, quam Rhetores vocant ἀναστροφὴν, cujus alterum exemplum hæc editio præbebit infra 1105. *Por.*

Ἐξαιρόμενον.] *Canterus* legit αἰρόμενον, quia ἐξ ἀρχῆς præcedit; sed præpositionem duplicari non est novum ; ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος *Demosthenes.* Εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν *Thucydides.* et innumera ejusmodi. *Barnes.*

ἐξ ante ἀρχῆς delevit Br. præeuntibus codd. et ed. Flor. Sic versus concinnior est. *Beck.*

δῆλον] Legendum puto δηλοῖ *ostendit.*

ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον] Ita, Cantero auctore, lego. Ed. Ald. ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. MSS. A, B, D, E, et Ed. Lasc. ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. *Musg.*

Versus causa legendum αἰρόμενον ; est enim versus anapæsticus ex quatuor pedibus. Clark. ad Hom. Il. 1, 82. *Heath.*

106. "MS. E. ἀνάξει," inquit Musgravius, quam varietatem reliqui fere omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit." ἀνάψει Lascaris in textu, sed ἀνάξει pro var. lect. in margine. *Por.*

Ἀνάψει] Alias ἀνάξει. vid. *Schol. Barnes.*

ἀνάψει] MS. E. ἀνάξει, quam varietatem reliqui fere omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit. Est autem ἀνάψει Activum pro Passivo. Sic συνάπτει Hippol. 188. *Musg.*

107. μείζωνι et 109. δειχθεῖσα L. *Por.*

108. Μεγαλόσπλαγχνος] *Aristoph. Scholiast.* in *Acharn.* Παρῳδία χρῆται· Ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ τοῦ Εὐριπίδου· Θερμόβουλον

Ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔῤῥοι.
ΤΡΟ. Ἰώ μοι μοι ἰὼ τλήμων·
Τί δὲ σοὶ παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τούσδ᾽ ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθηθ᾽ ὡς ὑπεραλγῶ.
Δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
Ὀλίγ᾽ ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
Τὸ δ᾽ ἄρ᾽ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ᾽ ἴσοισιν

Cum patre, et tota domus pereat.
Nut. Heu me me, heu me miseram!
Quid vero tibi filii patris peccata
Participant? cur hos odisti? hei mihi,
Liberi, quam metuo, ne quid vobis accidat:
Sævi *sunt* tyrannorum spiritus, et quodammodo
In paucis coërciti, pleraque obtinentes,
Difficulter iras, animo mutato, deponunt.
Nam assuefactum esse ad vivendum moderate,

S. καὶ Φέρητα. 120. Ὀλίγ᾽ ἀρχόμενοι] Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀλίγου καὶ βραχέος ἀρχόμενοι τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐπιπολὺ τούτου κρατοῦντες. τὸ γὰρ πολλὰ ἀντὶ τοῦ ἐπιπολύ. ἔχομεν δὲ καὶ τὴν ἔννοιαν παρ᾽ Ὁμήρῳ, Εἴ περ γάρ τι χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ· καὶ, Θυμὸς δὲ μεγάς ἐστι διοτρεφέων βασιλήων. δύναται δὲ τὸ ὀλίγ᾽ ἀρχόμενοι, ἀντὶ τοῦ οὐδ᾽ ὅλως ἀρχόμενοι, ἀλλ᾽ εἰς τὸ ἐναντίον, αὐτοὶ πολλῷ κρατοῦντες. πέφυκε δ᾽ ἐξουσία ἐπαίρειν ἀεὶ τοῖς ἀνθρώποις τὸν λογισμόν. 122. Τὸ γὰρ εἰθίσθαι] Ὁ γὰρ, ἀντὶ τοῦ δέ. τὸ δὲ ζῆν ἐπίσης, ἀντὶ τοῦ μετὰ ἰσότητος, καὶ μὴ τυραννίδι κρεῖσσον, ἔδει φησὶ πάντας ἀνθρώπους μηδένα μησπλάγχον. Id jam hic non exstat. *Barnes.*

110. Brunckium sequor. Vulgo αἶ αἶ bis tantum, sed ἒ quater membranæ. αἶ αἶ ἔπαθον τλήμων μεγάλων L. *Por.*

110. s. Junxit Beckius,

Μη. Αἶ, αἶ· ἔπαθον τλάμαν ἔπαθον μεγάλων

Br. edidit:

αἶ αἶ αἶ αἶ (basis anapæst.)
ἔπαθον τλ. ἔ. μ.

In membr. Par. ἒ. quater est positum. *Beck.*

Αἶ, αἶ extra metrum sunt hic et v. 144. *Heath.*

112. φυλάσσεσθ᾽ Br. exhibuit. *Beck.*

113. μητρὸς et mox ξὺν Br. *Beck.*

115. Sic L. τλῆμον Ald. *Por.*

116. δέ σοι Lasc. Ald. Sed adjectivum melius puto. *Por.*

v. 119. Δεινὰ τυράννων λήματα] Ita *Hom.* Iliad. α′. v. 80. Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ· Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον etc. item *Iliad.* β′. v. 196.—Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος. Quod tamen *Schol.* notabat. *Barnes.*

120. s. Heath. vertit: *Cum sint quoad pauca sub aliorum moderamine, quoad plurima vero ipsi moderentur, haud facile iras mutato animo deponunt.* Clark. ad Il. 1, 82. reddit sic: *Terribiles sunt regum animi; quippe raro admodum cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras deponunt.* Vulgo ἀρχόμενοι male intellexerunt. *Beck.*

121. μεταβάλλουσιν Br. et mox idem scripsit: τὸ δ᾽ ἄρ᾽ εἰθίσθαι — Sensum enim requirere part. adversativam δὲ, et sæpe γὰρ atque δ᾽ ἄρ᾽ commutari. Post

Κρεῖσσον· ἐμοίγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
Ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν
Τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ

Melius: mihi saltem, si non magnifice,
Tuto liceat consenescere.
Nam ut hoc primum dicam, mediocrium
Nomen vincit, et usu longe
Optima sunt hominibus. Sed immoderata
Nullo tempore hominibus timoris expertia sunt:
Majores enim calamitates, quando irascitur

S. δενὸς ὑπερέχειν τῆς συμμετρίας, καὶ μὴ ἐπιθυμεῖν· τοῦτο μέγιστον ἀνθρώποις καὶ λυσιτελέστατον. 124. Ὀχυρῶς τ' εἴη] Ἀντὶ τοῦ μετρίως καὶ ἀσφαλῶς, ὡς τῆς συμμετρίας τὸ ἀσφαλὲς τῆς παραμονῆς ἐχούσης· τῆς δὲ ὑπερβολῆς μεγάλας καὶ τὰς ἐκπτώσεις ἐχούσης, ὡς ἐπάγει, ἀμφότερα δὲ λέγεται καὶ ἰσχυρῶς, καὶ ὀχυρῶς. Ἄλλως. αἱρετὸν μὲν φησὶ τὸ εὐδαιμονεῖν. εἰ δὲ μὴ ἐνδέχεται ἀεὶ καὶ μέχρι γήρως εὐτυχεῖν, κρεῖσσον τὸ ζῆν ἐπίσης, ὅ ἐστιν ἐν μεσότητι, τῇ ἴσην ἀπεχούσῃ εὐτυχίας καὶ ἀτυχίας. ὁ τοιοῦτος γὰρ βίος κρείσσων, εἰ μόνιμος. 125. Πρῶτα μὲν] αὐτὸ γὰρ φησὶ καθ' ἑαυτὸ, τὸ τῆς συμμετρίας ὄνομα, * καὶ τῇ πᾶν προσφορᾷ μόνῃ νικᾷ, καὶ εὐφημότερόν ἐστι. λέγει δὲ ὁ σοφὸς, Πᾶν μέτρον ἄριστον.

* Καὶ τῇ πᾶν προσφορᾷ] Heath. mavult, καὶ τῇ πάνυ προσφορᾷ. *Beck.*

ἴσοισι comma Br. sustulit, et post κρεῖσσον colon posuit.

121. 122. et 127. Metri causa μεταβάλλουσιν, ἴσοισιν et βροτοῖσιν scribit Heath. *Beck.*

121. Sensus est: *pauca aliorum voluntate, pleraque sua, agentes. Musg.*

122. τὸ γὰρ edd. et MSS. Mutavit Brunckius, qui deinde ὀχυρῶς γ' pro ὀχυρῶς τ' edidit e Reiskii conjectura. *Por.*

122. Τὸ γὰρ edd. et MSS. Mutavit Brunckius. Porson. Schol. Τὸ γὰρ εἰθίσθαι. ὁ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. Matthiæ τὸ γὰρ, ut vulgo. Idque satis defendunt Marklandi verba ad Suppl. 8. Infra v. 573. γὰρ defendi potest e Phœn. 1620. *Elms.*

123. Reisk. ita distinguit et scribit: ἐμοί γ' οὖν, Εἰ μὴ μεγάλως, ὀχυρῶς γ' εἴη, *si non licet in magnis rebus et splendida fortuna consenescere, saltem liceat tuto. Beck.*

Distinctionem non minimam post κρεῖσσον pono. Sequitur, ut ego quidem emendo:

ἐμοὶ γοῦν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς εἴη καταγηράσκειν. *Musg.*

124. ὀχυρῶς γ' εἴη Br. e conjectura edidit. γε est *saltem. Beck.*

125. Herodotus III. 80. πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην. *Por.*

Steinbrych. in Mus. Turic. I. p. 285. vertit: Nam ipsum mediocritatis nomen vincit vel ea, quæ dicuntur vulgo prima (πρῶτα pro τὰ πρῶτα). *Brunck.*

127. s. Explicant plerique quasi sensus sit, ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς tritissima sententia. Hos reprehendit Brunckius, ipse reprehensus ab Hermanno Dissert. de Ellipsi et Pleonasmo p. 131. qui interpretatur οὐδὲν καίριον δύναται, vereor ut recte. Οὐδένα καιρὸν est οὐκ εἰς καιρὸν, ἀκαίρως. Noster Hel. 487. καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες, i. e. *intempestive enim accessisti.* Nostro loco non est *intempestive*, sed *immoderate, supra modum.* De qua significatione si quis dubitat, consulat

Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἤπιος; ἀλλ' ὦ γεραιὰ,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω

Deus familiæ rependit.

CHORUS.

Audivi vocem, audivi clamorem
Infelicis Colchidis.
Nec adhuc *est* placata. Sed, o vetula,
Dicito: nam ad fores medias intra

S. ἐπὶ δὲ ὑπερβολῆς, μηδὲν ἄγαν. 127. Τὸ γὰρ λῷστα] Ἀντὶ τοῦ λῷστον, ὅ ἐστι βέλτιστον, πληθυντικὸν ἀντὶ ἑνικοῦ, τὸ χρῆσθαι οὖν τῇ συμμετρίᾳ, εἰς ὅλον τὸν χρόνον βέλτιον. κἀγὼ οὖν φησὶ τῆς μεγάλης καὶ ὑπερβαλλούσης εὐτυχίας τὴν συμμετρίαν προκρίνω. ἐν ταύτῃ γὰρ, τὸ εἰ μὴ μεγάλως· ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ μεγάλῃ καὶ ὑπερβαλλούσῃ εὐτυχίᾳ, τὸ ἀσφαλέστερον. Τάδ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα] Αἱ δὲ ὑπερβολαὶ φησὶν ἀσθενεῖς καὶ οὐ βέβαιοι τοῖς ἀνθρώποις, τῇ ἀρχαίᾳ μεταβολῇ, οὐδ' εἰ γεγόνασι τὴν ἀρχὴν νομιζόμεναι. ὁ γὰρ τὴν συμμετρίαν ἔχων, εἰ καὶ πέσοι ταύτης τρόπον τινὰ, οὐδεμίαν δοκεῖ πεπονθέναι παραλλαγήν. ἔπειτα τῷ μὲν ὑπερβολὴν ἔχοντι, φθόνος παρακολουθεῖ· τοῖς δ' οὐχί. διὸ ἐπιπολὺ παραμένει ἡ συμμετρία. τὸ δὲ ὅταν ὀργισθῇ, εἰδικώτερον εἴρηκεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ὅταν χολωθῇ. 133. Οὐδέπω ἤπιος] Ἔοικε φησὶν ἡ Μήδεια μηδέπω πεπραῦνθαι. 134. Ἀμφίπυλιν, τὸ ἔχον δύο πύλας, καὶ εἰσό-

lexicographos, præcipue H. Stephanum v. Καιρός.* Δύναται est ἰσχύει, σθένει, ut alibi passim. Verba igitur οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς significant *plus æquo valent mortalibus*, i. e. *potentiores quam expedit reddunt homines*, ad tempus scilicet. Pergit enim poëta, μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ | δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν. *Elms.*

βροτοῖσιν Br. et mox θνητοῖς. Non agnoscunt membr. Par. formas Doricas in his anapæstis. *Beck.*

128. οὐθένα L. quod serioris Atticismi est, et mox θνητοῖς. *Por.*

οὐδένα καιρὸν δύναται Grot. probante Heath. vertit: *Nequit ætatem perferre.*

Post δύναται subintelligi Br. jubet παρέχειν aut simile quid, et καιρὸν de opportunitate accipit. *Beck.*

δύναται] Vertit interpres: *valent ad diuturnitatem.* Sed Græca vox nihil tale sonat. Lego:

οὐδένα καιρὸν ἀδείματα θνατοῖς.

Nullo tempore timoris vacua sunt. καιρὸν pro κατὰ καιρὸν, ut Soph. Ajac. v. 1338. vide etiam ad Hippolyt. v. 1116. Lexica non agnoscunt ἀδείματος, sed ita habet Edit. Turneb. Æschyli Pers. v. 162. Photius Lex. MS. ἀδείματα, ἄφοβα. *Musg.*

131. ss. Post Κολχίδος fortasse excidit οἰκτράν. Οἰκτρὸν ἰάλεμον dixit noster Suppl. 281. οἰκτρὰν αὐδὰν Sophocles El. 193. ὄπα ibid. 1067. Homerus Od. Λ. 420. οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρός. *Elms.*

Chori ῥῆσις, ab hoc versu usque ad v. 138. non constat ex solis Anapæstis, sed diversa metri genera complectitur. Male

* Euripides Iph. T. 415. φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ' ἐπὶ | πήμασι βροτῶν, ἄπληστον ἀνθρώποις—ὄλβου βάρος, οἳ φέρονται | πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε βαρβάρους περῶντες, | κεινᾷ δόξᾳ. γνώμα | τοῖς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, | τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει. (Ita, aut non multo secus, legendum videtur. In stropha legendum v. 401. ἔβασαν, ἔβασαν ἄμικτον αἶαν, ἔνθα κούρᾳ | Δίᾳ τέγγει βωμοὺς | καὶ περικίονας να | οὓς αἷμα βρότειον.) Significat γνώμα ἄκαιρος ὄλβου, ni fallor, *cupido immodica divitiarum.*

Μελάθρου βοὰν ἔκλυον.
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,

Domum, clamorem audivi.
Neque delector, o mulier,

S. δους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικὴν, ἑτέραν δὲ ἣν Ὅμηρος λέγει ὀρσοθύρην. ἐγὼ οὖν φησὶν ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου. 138. Ἐπεί μοι φίλον] Τὸ οἴκημα

igitur in Editis cum Systemate Anapæstico confunditur, a quo jam disjunximus, et Titulum [Προῳδὸς] præscripsimus. Videbimus infra, idem Strophæ, Antistrophæ, et Epodo accidisse. *Musg.*

133. ἤπιος. L. et 144. αἶ, αἶ, τάλαινα διάμου L. *Por.*

134. ἐφ' Beckius, errore typorum. *Por.*

134. ss. Si metrum dactylicum est, quod affirmare nolim, legendum γόον ἔκλυον et ὦ γύναι. Βοὰν e v. 131. facile irrepere potuit. Γόον in re simili habet noster Alc. 88. Suppl. 88. (ubi legendum γόον τ') El. 1220. Quod ad ὦ γύναι attinet, sæpius, fateor, ὦ male addunt quam omittunt librarii. Omittunt tamen haud raro. Vide nostrum Ion. 427. 938. *Elms.*

F. λῆξον, *desine.* Videtur enim chorus Medeam alloqui. *Reisk.*

ἀμφιπύλου. Non construitur cum μελάθρου, sed est substantivum ab ἀμφίπυλος, vel ἀμφίπυλον. Videtur significari *porta*, qua alia pars ædium ab alia divisa erat. θύρας μεσαύλους vocat Alcest. v. 565. Confer Theocrit. Idyll. XIV. v. 42. *Musg.*

136. Hic locus Valckenærii memoriam effugerat, cum in Rheso 261. ἐφήδομαι pro συνήδομαι reponere volebat; sed hoc satis defendit Brunckius ad Hippol. 1281. Mihi quoque συνησθησόμενοι in Isocrate præ vulgata lectione placet, Pollucis auctoritate munitum. *Por.*

138. Magna in hoc versu variantium seges. Lascaris dedit, ἐπεί μοι φίλα κέκραται. Aldus, ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται. Lib. P. ἐπεί μοι φίλια κέκραται. MSS. A. B. C. D. habent, ἐπεί μοι φίλον κέκρανται. Edidit Musgravius, ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται. Sed sine hac distinctione idem sensus exsisteret. Poteris etiam legere ἐπεί μοι φιλία κέκραται, *Ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.* ἐπεὶ idem est quod ἐξ οὗ sæpe alibi et supra 26. φιλίας ἀνακίρνασθαι Noster, Hipp. 254. Herodotus IV. 152. φιλίαι συνεκρήθησαν. VII. 151. φιλίην συνεκεράσαντο. Æschyl. Choëph. 342. νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Et hoc fortasse verum. Nec tamen absurda est lectio quatuor codicum et Scholiastæ, ἐπεί μοι φίλον κέκρανται, ut φίλον cum δῶμα concordet. Brunckius et Beckius, ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται. *Por.*

138. Dixisset Euripides, ut mihi videtur, ἐπεὶ οὐ φίλια κέκρανται. Reponendum igitur, Porsono non invito, ἐπεί μοι φιλία κέκραται, *ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.* Saltem legendum ἐπεί μοι, in quo consentiunt quatuor codices, liber Puteani, et ed. Lascaris. *Elms.*

Ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται] *Scholiast.* legisse videtur ἐπεί μοι φίλον. Ego utcunque velim κέκρανται, a κραίνω, ut κεκράανται a κραιαίνω *Homer.* Odyss. δ'. v. 616. Vel etiam κέκραται in singulari, a κραίνω tamen. *Barnes.*

κέκρανται Br. *Beck.*

Variant hic Codices insigniter. Ed. Ald. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται. Lib. P. ἐπεὶ μοὶ φίλια κέκραται. Ed. Lasc. ἐπεὶ μοὶ φίλα κέκραται. MSS. A, B, D. ἐπεὶ μοὶ φίλον κέκρανται. Ex omnibus non incommodam, credo, Lectionem concinnavi :

ἐπεὶ μὴ φίλι', ἃ κέκρανται.

Quia minime amica sunt, quæ facta sunt. *Musg.*

139. 140. Omnes MSS. et pleræque edd. φροῦδα τάδ' ἤδη· Ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων, utriusque versus cum dispendio. Aldus etiam δῶμα, quod retinet Beckius. Sed λέκτρα, quod edidere Musgravius et Brunckius, habet Lascaris. E Musgravii conjectura dedere Brunckius et Beckius, τὸν μὲν γὰρ ἔχει. Sed rectius, opinor, si fieri potest, servabitur nominativus, ut ὁ μὲν et ἡ δ' accuratius opponantur. Deinde rectius dicitur Jason ἔχειν quam ἔχεσθαι. Dedi igitur non prorsus ex conjectura, φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει. Scholiastes : ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει.

Ἄλγεσι δώματος,
Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

Luctibus domus,
Quia non grata sunt ea, quæ acta sunt.

S. φησὶ τετέλεσται ἐμοὶ φίλον οἷον ὑπάρχει· οὐκ εἰσὶ δόμοι, οἷον ἀνατέτραπται ὁ οἶκος, ἠφάνισται. ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ, εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε, τὰ οἰκήματα λέγει.

Prævideo tamen objectionem, cui ut ipse vim aliquam tribuo, sic non eousque valere arbitror, ut hæc lectio rejiciatur. Scilicet objici potest, particulam γὰρ intra tantillum spatium repeti, quod apud Comicos sæpissime occurrit, apud Tragicos multo rarius. Et fatendum est, quædam hujusmodi in vulgatis editionibus mendose circumferri; spurius enim est versus Sophoclis Aj. 555. ex alio dramate ad marginem adscriptus, quæ sententia est Viri summi, Valckenærii, ad Hippol. 247. In Hippol. 872. ex A. B. L. receptum est δὲ pro γάρ. Heraclid. 476. πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι. Γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν Κάλλιστον. Sed pro γὰρ priore legendum videtur μέν. Nec tamen desunt indubiæ fidei exempla, quorum pauca, sed aptissima proferam. Æschyl. Prom. 333. Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής. Choëph. 751. τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν, Τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός· Οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. 989. Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον· Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην. Suppl. 494. κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. Καὶ γὰρ τάχ' ἂν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε, Ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. Euripid. Phœniss. 959. οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος. Κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος. Ubi Valckenærium, quantumvis suspicacem, hæc suspicio non tetigit. Suppl. 845. ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήμαθ', Iph. A. 1421. γενναία γὰρ εἶ· ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν. 1432. γενναῖα γὰρ φρονεῖς· τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν; Scholiastes ad Æschyl. Choëph. 320. Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις] τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. Vides nostrum versum, sed ita citatum, ut in hunc usque diem inter Scholiastæ verba latuerit. Quod sane cum non paucis aliis Poëtarum fragmentis acciderit, loca quædam indicare operæ pretium fortasse videatur. Nihil enim magis habemus quod agamus, et otio fruimur. Sed priusquam alienos errores insectabor, præstabit fortasse meos corrigere, ne mihi vetus illud occinatur: Τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, Κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; In nota ad Orest. 5. p. 5. col. 1. l. 3. [ed. Lond. 1798.] delenda sunt ea verba: "in eo leviter errans, quod a Καὶ inciperet, cum putaret, opinor, ὡς esse Athenæi, non Archilochi." Recte enim versum ab Ὡς incipit Bentleius. Sed in eadem fabula longe gravius peccatum est ad versus 676. 677. 678. 679. Redigendi enim sunt ad vulgatum ordinem δ' α' β' γ'. In 676. (679.) παρᾶ edidi pro πρὸς, non male, ut arbitror; verum lectorem monitum oportebat. Sin forte Clericus aliquis vel Pauwius, vel alius mihi adversarius obtigisset, isque hunc errorem detexisset, quanta, putas, cum verborum lenitate me excepisset? Verum isti homines et ceteræ ejusmodi quisquiliæ requiescant in pace. Neminis enim existimationem in hac nota scribenda lædere constitui, nisi *Præclarorum hominum ac primorum signiferumque*. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.

I. Bentleius in immortali ista de Phalaridis epistolis dissertatione hæc verba Epist. LI. (XXIV. Lennep.) θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει, ex Euripide mutua sumta existimat, cui sane hactenus assentior. Verum, quod non vidit Vir summus, non sunt ista ex Euripide imitando expressa, sed sunt ipsa Tragici verba, ita legenda: Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν Οὔτοι προσήκει. Duo erant, quæ, ne Viri docti hoc perviderent, faciebant. Primum, quod nesciebant ἀθάνατον primum producere, quod apud omnes antiquos et genuinos Græciæ Poëtas semper fieri præstabo, alias forsitan Brunckii et aliorum errores castigaturus. Deinde paullo minus grati sunt numeri, quam in plerisque Tragicorum senariis, non tamen omnino inusitati. Euripid. Hec. 1230. ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλ-

ΤΡΟ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη

Nut Non sunt ædes: evanuerunt hæc jam.

λότρια κρίνειν κακά. Ion. 619. ἐλθὼν δ᾽ ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυς ὤν. Bacch. 1064. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον. Simile est, cum tribrachys in quarto loco vocem complet, eumque monosyllabon præcedit. Sophocl. Antig. 263. κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ᾽ ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. Citassem et Philoct. 4. Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε τὸν Μηλιᾶ, et monuissem Νεοπτόλεμε esse Pæonem primum, si quenquam discipulorum meorum crederem tam stupidum esse aut bardum, ut hoc nesciret. Verum ne tironum judicio viderer diffidere, locum istum, ut vides, omisi. Alibi etiam citat iste Pseudo-Phalaris Tragicorum iambos, ut Epist. LXXXVII. (CXVI.) Πολλῷ δὲ κρεῖσσόν ἐστι, μὴ δεδοικότα, Παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα. Qui videntur Agathonis esse. Epist. CXXII. (V.) ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν, ἐγύμνωσε Πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεων φόνον, Παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμώτερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα. Vides duo senarios. Tantum rescripsi ἀνάπλεων pro ἀνάπλεω et δυσποτμώτερον pro δυσποτμότερον. Hoc posterius adde exemplis a me allatis ad Phœniss. 1367.

II. Kusterus in Suida v. ἐκβιαστὴς hæc verba edidit: ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας. Ubi καὶ ex penu sua edidit, cum deberet νύττουσί θ᾽ ἡμᾶς edere, si modo vidisset, duo hos esse senarios. Sed melius, opinor, legetur ὄντες pro εἰσὶ, quomodo exstat in Georgio Piside contra Severum 652. In v. ἱστορημέναι hæc verba citantur: Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον, Ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας. Quæ desumta sunt ex Ejusdem Acroasi tertia de Heraclii Expeditione v. 46. Scriptor Anonymus in Suida v. Στέγει, citatus a Pauwio ad Anacreont. p. 92. Τὸν καυστικὸν δὲ τοῦτον ἥλιον στέγει, Ἱδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος. Dorvillius Vann. Crit. p. 360. in Pauwium strenue invehitur, quod duo senarios in his verbis latere non viderit. Respondet Pauwius, ut potest, præf. ad Phrynichum p. **** 2 b. ubi ait, non versus Iambicos esse, sed versus Iambicos esse posse. Hoc fieri posse, ut duo simul versus imprudenti excidant, non præfracte equidem negarim, Synesius enim Epist. XLIII. ait: ἔγνωκε πλεῖν εἰς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην. Quæ credo Synesii ipsius esse verba, non e Comico quopiam desumta. Sed, ut fors ferebat, Dorvillius recte et ordine fecit; duo enim ipsi versus exstant in Georgio supra memorato Piside Acroasi III. de Exped. Heraclii v. 100.

III. Verissime observat Wyttenbachius in Epist. Crit. [p. 29.] Homericas allusiones Viros etiam doctissimos fallere. Quanquam enim apud Suidam v. ἀτέχνοις locus Homeri a sermone communi distinguitur, in Schol. ad Aristophan. Ran. 106. sine ulla citationis nota editum est: ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχυντο. (Od. Θ. 296.) Themist. XV. p. 191. A. Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε. Sic lege pro παλαιὸν ex Il. I. 523. et sic Priscianus Aldi XVIII. p. 229. b. pessime Putsch. p. 1176, 5. Incertus ap. Stob. LXXXIV. p. 349, Ἥτι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεται; lege ἐπιμέμφεαι ex Od. Π. 97.

IV. Scholiastes ad Sophocl. Œd. 1191. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. Hic est versus Menandri apud Clericum p. 34. et Etymologum M. p. 685, 38.

V. Plutarch. T. II. p. 777. 8. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἱππόλυτος ἄπωθεν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζεται. Versus est Euripidis Hippol. 101. unde saltem variam lectionem lucramur, ἄπωθεν pro πρόσωθεν. At hoc, inquies, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculos effugit Valckenærii, *nostrum melioris utroque*. Nihil contemnendum est, neque in bello, neque in re critica. Idem Vir summus Diatrib. p. 125. e Dionis Chrysostomi verbis hos versus Euripidei Philoctetæ extundere conatur: Εἰ δ᾽ οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου, Ἔστ᾽ ἂν ποθέν σοι παραπέσῃ σωτηρία, Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα Τἄνδον, ξέν᾽, εἰσίν. Quanto melius erat, pro tot versibus, quos non scripsit Euripides, unum, quem scripsit, posuisse? Δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε. Quem fabulæ isti adscribendum vidit Gatakerus nostras ad M. Antonin. IV. 3. p. 92. e Plutarcho T. II. p. 521. A. Et tamen Valckenærius Gatakeri opera diligenter legerat, Plutarchi diligentissime. Sed εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ᾽ ὁρᾷ.

VI. Sagaciter vidit Toupius, locum Plutarchi T. II. p. 519. A. ad Menandri Γεωργὸν pertinere: εἶτά μοι σκάπτων ἐρεῖ, Ἐφ᾽ οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ

Τάδ᾽· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων·

Jasonem enim tenet domus principum,

Πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ. Sed male emendat σκάπτοντι, ut liquet ex alio Plutarchi loco p. 511. E. ὁ δὲ Ἀττικὸς ἐρεῖ τῷ δεσπότῃ σκάπτων, ἐφ᾽ οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις.

VII. Fragmenta scenæ istius, ubi Zethus cum Amphione colloquitur, collegit Valckenærius Diatrib. p. 74—87. Sed idem Dionis locum ex Orat. LXXIII. p. 635. C. citat p. 68. ὡς ἐκεῖνος (Zethus) ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν. Mirum sane, si quid in homine mirum est, eum non vidisse, hæc esse Zethi verba, hoc modo legenda: Μοῦσάν τιν᾽ ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον, Ἀργὸν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ. Quomodo citat Sextus Empiricus adv. Math. VI. 27. ubi male ἀργὴν editur, male etiam MSS. quidam ἀσύμφωνον. Ex hac quoque scena desumtus videtur versus ab Athenæo XIV. p. 616. C. Plutarcho Symp. II. 1. 13. citatus, eandem historiam de hominibus diversis narrantibus: Κακῶν κατάρχεις, τήνδε μοῦσαν εἰσάγων.

VIII. Æschyli locum Suppl. 689. apud Plutarchum Erot. p. 758. F. indicavi ad Phœniss. 800. Alium locum ejusdem fabulæ 944. πεσήματ᾽ ἀνδρῶν, κἀπολακτισμοὶ βίου, citat Plutarchus de Curiositate p. 517. F. βίων, quod vulgato deterius videtur. Tertium locum ex Myrmidonibus citatum, qui deinceps in proverbium abiit, de quo vide G. Canterum Nov. Lect. VI. 15. Casaubonum ad Athen. XI. 12. p. 494. B. Toupium Epist. Crit. p. 418. latentem vidit apud Dionysium Halicarnass. de admirabili vi dicendi in Demosthene T. II. p. 272, 39. (970. ed. Reisk.) vidit, inquam, Valckenarius in postumis ad Callimachea notis p. 286. sed in loco constituendo longissime a vero aberravit. Æschyli primo versus transcribam e Scholiaste ad Aristoph. Av. 808. Ὡς δ᾽ ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, Πληγέντ᾽ ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν, Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος, Τάδ᾽ οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς Ἁλισκόμεσθα. Verba sunt Achillei querentis, quod Patroclum armis suis ornatum ipse ad necem miserit. Nunc locum Dionysii videamus. Καὶ τοσαύτην ἐκμηκύνας (Plato) περίφρασιν, ὀλίγοις τοῖς (lege ὀλιγίστοις) ὀνόμασι δυναμένου περιληφθῆναι πράγματος, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀκαιρίας αὐτὸς αὑτοῦ, καὶ φησί· Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε. τῷ ὄντι γὰρ θεῖος [ἔοικεν] εἶναι ὁ τόπος· ὥστ᾽ ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος γένωμαι, προϊόντος τοῦ λόγου, μὴ θαυμάσῃς. τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων τινῶν φθέγγομαι ...... πάλλων τοῖς αὐτῶν λόγοις ἁλισκόμεθα . . . . αν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Lege et supple: φθέγγομαι. ΤΑΔ᾽ ΟΥΧ Ὑπ᾽ ἄλλων, ΑΛΛΑ τοῖς αὐτῶν ΠΤΕΡΟΙΣ ἁλισκόμεσθα, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩιΔΙαν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Eustathius ad Iliad. Z. p. 632, 35=489, 1. ὁ Προῖτος δηλαδὴ (πέμπε) τὸν Βελλεροφόντην, γράμματα καθ᾽ ἑαυτοῦ κομίζοντα, καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτοῦ, τραγῳδικῶς εἰπεῖν, ἁλισκόμενον πτεροῖς. Wallerus nostras:

TO A LADY SINGING ONE OF HIS SONGS.

That Eagle's fate and mine are one,
  Who on the shaft that made him die,
Espied a feather of his own,
  Wherewith he wont to soar so high.

(Alia loca ex eadem ejusdem dramatis scena desumta vide infra ad v. 750.)

IX. Philemon apud Clericum p. 372. Eustathium ad Iliad. Ω. 617. p. 1368, 5=1507, 38. λίθον μὲν τὴν Νιόβην μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδὲ ποτ᾽ ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι Ὡς τοῦτ᾽ ἐγένετο. Bentleius versum explet legendo Λίθον μὲν εἶναι τὴν Νιόβην· Brunckius pro οὐδέποτε substituit οὐπώποτε ad Aristoph. Vesp. 983. Neuter recte. Sed totum Eustathii locum apponere juvabit. φέρεται δὲ χρῆσις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς Φιλήμων λέγει, ὅτι λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὡς τοῦτ᾽ ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ συμβάντος πάθους οὐδὲ λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος. Hæc omnia veteri Scholiastæ suffuratum esse optimum Præsulem, patet e Scholiis Venetis a Villoisono editis, quæ easdem corruptelas ad unam omnes retinent, nisi quod correctius ἐγὼ præponunt, corruptius habent πείθομαι pro πεισθήσομαι. Quanquam non male fortasse legere possis, οὐδὲ νῦν γε πείθομαι,

Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν

Medea vero tabefacit vitam in thalamis

cum ϖείθομαι habeat quoque codex Towneleianus. Sed ex eodem codice legendum est: Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι, Ὡς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος· ὑϖὸ δὲ τῶν κακῶν Τῶν συμϖεσόντων, τοῦ τε συμβάντος πάθους, Οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, Προσηγορεύθη, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος.

X. Nunc ad Athenæum paullisper nos convertamus. Is enim etiam post Casauboni curas non omnino mendis vacat. Sed hoc opus non est hujus loci. In Athenæi igitur libro secundo p. 58. B. χηνείων δ' ᾠῶν Ἔριφος·—ᾠὰ λευκά γε, Καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστὶν, ὥς γε μοι δοκεῖ. Οὗτος δὲ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν. Ultimus versus in impressis pro Athenæi verbis legitur. Idem Athenæus X. p. 419. C. Ἄλεξις ἐν Συντρόφοις· Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον· ουθ' ὑπεργέμων Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ' ἡδέως Ἔχων ἐμαυτοῦ. Verum addenda erant sequentia verba, quæ quatuor senarios explebunt: Μνησίθεος γάρ φησι δεῖν Φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί. Non enim Poëtas solum citant veteres Comici, sed etiam ludi jocique causa omnis generis scriptores. Ut brevitati consulam, uno exemplo defungar, idque ex Athenæo ipso deligam, IX. p. 377. F. Sosipater: Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη, Ἢν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἡμῶν, Δήμυλε, Ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν Εἶναι μάγειροί φασιν, οὐθὲν εἰδότες. Ubi cum πέπαυται aperte metrum vitiet, in margine quidem πέπραται, in animadversionibus vero οἴχεται p. 654. conjicit Casaubonus. Prius adscivit Grotius in Excerptis p. 887. Nollem factum. Ἐνταῦθα γάρ τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά. Secunda quippe in πέπραται producitur. Altera conjectura nimis longe ab antiquæ lectionis vestigiis recedit. Legendum, nulla fere mutatione, Ἀλλὰ ΠΕΠΛΥΤΑΙ τὸ πρᾶγμα. Eodem sensu dixit Æschines καταϖεπλύσθαι contra Ctesiphont. p. 434. ed. Taylor. laudatus a Polluce VII. 38. qui præterea docet, meretricem pervulgatam ϖλύμα vocari. Integer locus hic est: τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ ϖρονοίας ποιεῖσθε. Sed ad propositum redeamus. Theopompus Comicus Althæa XI. p. 502. A. Λαβοῦσα ϖλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην. Sic pro χρυσέων legit Piersonus ad Mœrin p. 413. rectius quam Valckenærius ad Herodot. III. 130. χρυσίων. Sed gravius erravit ibidem Valckenærius, dum hunc versum pro tetrametro venditat: Λαβοῦσα πλήρη χρυσίων μεσόμφαλόν γε φιάλην. Primo istud γε nulli usui inservit, præterquam explendo metro. Deinde finalem tetrametri iambici catalectici syllabam semper præcedat oportet iambus, nisi in proprio nomine; ubi interdum, sed raro, admittitur anapæstus, ut in Aristoph. Thesmoph. 554. Sequuntur in Athenæo: Τελεστὴς δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν' ὡς τοῦ Τελεστοῦ ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Aldus omittit ἵν'. Bene vero sit Casaubono, qui e MSS. addiderit. Sunt enim duo senarii, si modo maculas abstergas: Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην· Τελεστὴς δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν. Deinde addit Athenæus, Telesten (dithyrambicum poëtam scilicet) ἄκατιν dixisse pro φιάλην. Erant autem multa apud Græcos nomina, navigiorum et poculorum communia, qualia sunt γαῦλος, κύμβη, κάνθαρος, τριήρης, et non absimile καρχήσιον. Epitome Athenæi apud Casaubon. Animadv. XI. 4. p. 782. 62. Ἄκατος. ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Postremo observabis, Theopompum Tragicam gravitatem affectare, ideoque Tragicis formis χρυσέαν et νιν uti.

XI. Vulgi superstitiones ridens Clemens Alexandrinus Strom. VII. p. 842, 4. εἰκότως τοίνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐοργήτους γενόμενοι, πάντα σημεῖα ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα, καὶ κακῶν αἴτια· ἐὰν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον· κἂν, μηδὲν ἄλλο ἔχων, διατράγῃ ληκύθιον· ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος, ἐὰν ἀπὸ ἑσπέρας ᾄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Et hic latuere quatuor Comici senarii, sed leviter corrupti, ita legendi et distinguendi: Ἢν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον, Κἂν, μηδὲν ἄλλ' ἔχων, διατράγῃ θύλακον· Ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἢν ἀφ' ἑσπέρας Ἄισῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Quod restitui, θύλακον, et metrum resarcit et sensum juvat. Sic etiam mox Bion: τί δὲ καὶ θαυμαστὸν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὑρὼν ὅ, τι φάγῃ; Theophrast. Char. XVI. de Superstitione: Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, ϖρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν, ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν. Vide doctam

Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν

Domina, nullius amicorum quicquam

Frid. Lindenbrogii notam ad Terent. Phorm. IV. 4. 26. ubi hæc quoque loca laudat, sed nihil de versibus suspicans. Nec quicquam suboluit Duporto ad Theophrastum, Θύλακος. ut notum est, primam semper producit; insigniter corruptus est Aristophanis locus Ran. 1234.

XII. Stobæus Ecl. Eth. p. 158. Ἂν γὰρ ἀποθάνῃ εἷς τις πονηρὸς, δύο ἀνέφυσαν ῥήτορες, οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἐόλεως ἐν τῇ πόλει, ὥστις ἐπικαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων, κεκολόπευκας, τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσῃ. Hæc Platoni sub titulo τοῦ αὐτοῦ tribuuntur in Græco Stobæi margine, Platoni Phæd. in Latino, et pro versione sunt tantum: "Hic quoque locus in Platone reperiri non potuit." Certe non exstat neque in Phædro neque in Phædone. MS. in Museo Britannico servatus habet τοῦ αὐτοῦ, deinde ἀνέφησαν ῥήτορες· — ἰόλεως — κεκολλόπευκας τι γάρ οὖν —. Sin codex aliquis Cantero obtulit τοῦ αὐτοῦ φαίδ. non omnino abhorreret a verisimilitudine, Platonis esse Comici locum e Phaone desumtum. Certe sunt Comici alicujus veteris verba, ita in versus digerenda: ἂν γὰρ ἀποθάνῃ Εἷς τις πονηρὸς, δύ' ἀνέφυσαν ῥήτορες· Οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν Ἰόλεως ἐν τῇ πόλει, Ὅστις ἐπικαύσῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων. Κεκολλόπευκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει. Aristides pro Quatuorviris T. III. p. 222. (II. p. 134. 4.) ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἡσυχίαν ἔχοντας ὡς τὰ πολλὰ παρείχετο. ὥστ' εἰ μὴ καθ' Ἡρακλέα, κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεων, ἣν ἐπικαίων, (ἐπικάων recte ed. Junt.) ὡς τὸ τοῦ Κωμικοῦ ῥῆμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων. Quod ultimum melius videtur quam τῶν ῥητόρων. Neque desunt loca, ubi Plato Comicus cum Platone Philosopho confundatur. Suidas: Παρουσία. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν Πλάτωνος Φαίδωνι· ὡς καὶ νυν ἔχομεν παρουσίας. Est senarius, initio defectus. Quem citans Piersonus ad Mœrin p. 297. ait: "Platonis locum ab aliis velim mihi indicari." Legendum ex Photio MS. Φάωνι. Priscian. XVIII. p. 1185, 12. Attici, ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ. Πλάτων περὶ λάγιος. πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Vellem scire, quis sit iste Lagis, aut ubi de eo Plato locutus sit. Lege: Πλάτων Περιαλγεῖ. Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Verba sunt ipsius Poëtæ gloriantis eodem modo, quo Aristophanes Nub. 459. Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα.

XIII. At tu, doctissime Wyttenbachi, cujus eruditionem, ingenium, humanitatem suspicio, utinam paullo majorem curam in versibus a Plutarchi oratione distinguendis adhibuisses. Ubicunque enim aut integri versus, aut fragmenta, quorum verba eodem ordine citantur, quo a poëta scripta sunt, leguntur, ibi puto talia fragmenta a citantis oratione diligenter separanda. De Virtute Morali p. 442. C. Ὅση πέφυκε καφ' ὅσον διέρχεται, est versus Œdipodis Euripidei, quod subindicavit Musgravius. Erot. p. 758. B. ἀλλὰ πειθὼ καὶ χάρις ἐνδιδοῦσα πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματον ὑφηγεῖται. Hic tu, vir præstantissime, πόνον ἡδὺν καὶ ὡς ἀληθῶς εὐκάματον, partim recte, partim secus, corrigis. Legendum enim πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματόν τ' εὐκάματον ex Eurip. Bacch. 66. Emendate legitur idem versus de Tranquillitate p. 467. D. an seni gerend. Resp. p. 794. B. sed Philosophi verbis permixtus. In Consol. p. 117. A. dedisti ut versum, Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς αὑτῷ, deinde σὺ σοὶ, quæ sequuntur, ad prosam detrudis. Verum αὑτῷ delendum erat, utpote varia lectio ex αὐτὸς nata, et σὺ σοὶ, addendum, ut sit parodia Sophoclis Œd. T. 379. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί. Ubi obiter nota, δὲ a Plutarcho defendi. Alia quædam hujusmodi notare poteram. Sed non tanti est. Hos enim errores aut ipse per te jam correxisti, aut corrigendos monebis in Notis, quas ut brevi pertexas et publices, omnes docti mecum exoptant. Quæ ego dedi, speciminis loco sufficiant; lectoribus certe meis placitura spero. Cum enim judicii acumen, et ingenii felicitatem, invitissimi in alio agnoscamus, hujusce laboris laudem, quæ solum industria et patientia, aut summum memoriola quadam constat, facile mihi concessum iri auguror. *Por.*

139. ss. Φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ' pro φροῦδα τάδ' ἤδη solus Porsonus, idque ex conjectura, appositis scholiastæ verbis: ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε· τὰ οἰκήματα λέγει. Distinguendum φροῦδα γὰρ τάδε, τὰ οἰκήματα λέγει. Γὰρ ipsius est grammatici, ut alibi passim. Ita v. 56. οὐρανὸν γὰρ λέγει νῦν τὸν ἀέρα. v. 67.

Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
ΜΗ. Αἶ αἶ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ φεῦ· θανάτωι καταλυσαίμαν,
Βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.
ΧΟ. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, *στροφή.*

Verbis lenita animum.
Med. Heu, heu, utinam flamma cœlestis per meum caput
Eat! Quid enim mihi boni est amplius vivere!
Heu, heu, morte dissolvar,
Relicta odiosa vita.
Cho. Audivisti, o Jupiter, et terra, et lux,

Σ. 144. Φλὸξ οὐρανία βαίη] Οἷον κεραυνωθείην, κεραυνοβοληθείην· φλόγα γὰρ οὐρανίαν τὸν κεραυνὸν λέγει. 148. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ] Τὸ ἄϊες ὁ Δίδυμος πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησὶ λέγεσθαι ὡς ἠκούσατε, καὶ σὺ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἤθει οὖν τὸ ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς. τοῦτο δὲ Ἀπολλόδωρος τῆς Μηδείας φησίν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἰαχὰν τοῦ χοροῦ ἵν' ἔχῃ λόγον, τὸ κἀπιβοᾶται θέμιν εὐκταῖαν, ζῆνά τε, τοὺς δ' ὑποκριτὰς συγχέειν. 151. Τίς σοι ποτὲ] Τὸ μέγεθος θαυμάζει

πεσσοὺς γὰρ νῦν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. v. 120. τὸ γὰρ πολλὰ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολύ. v. 127. τὸ γὰρ λῷστα, ἀντὶ τοῦ λῷστον. v. 176. ὀμφὴν γὰρ νῦν τὴν φωνὴν λέγει. v. 764. εἰς ὁδὸν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν. v. 906. τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται. Non igitur scholiastæ auctoritate nititur φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ'. Omnes præter Porsonum φροῦδα τάδ' ἤδη, ut jam dixi, cum plena distinctione. Deinde ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων omnes ante Brunckium, præter Lascarin et Musgravium, qui λέκτρα τυράννων dederunt. Musgravii conjecturam, τὸν μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων, adoptarunt Brunckius et Zimmermannus. Rectius Beckius, imo omnino recte, mea quidem sententia, τὸν μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων. *Sed rectius, opinor*, inquit Porsonus, *servabitur nominativus, ut ὁ μὲν et ἡ δὲ accuratius opponantur.* Mutatio casus, si opus esset, sexcentis exemplis defendi posset, e quibus unum tantum afferam. Noster Or. 1400. τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλήζετο. | ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνήρ. Quod addit Porsonus, Jasonem rectius dici ἔχειν quam ἔχεσθαι, verissimum est, si legatur λέκτρα. Sin autem legatur δῶμα, Creontis regia rectius Jasonem habere dicitur, quam ab eo haberi. Utrum exhibeant scripti codices, incertum est. Tacent enim de hac varietate Musgravius et Brunckius. Sed fac omnes λέκτρα exhibere, quis nescit quoties contra omnes fere codices et Lascarin veram scripturam dederit Aldus? Vide vv. 217. 425. 480. 491. 509. 543. 656. 741. 812. 906. 925. 1050. Ceterum Matthiæ, nescio quo auctore, χῷ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων scripsit. Malim, καὶ ὁ μὲν γὰρ ἔχει. Vide Hippol. 246. Iph. A. 5. 15. El. 1326. Sed particulas καὶ μὲν γὰρ ita conjunctas in tragicorum scriptis non inveni. *Elms.*

140. Ὁ μὲν etc.] Hæc de *Jasone* sunt accipienda, ut sequens versus de *Medea*; quare hac in re Codex *Heinsio-Scaligerianus* male legit Ἡ μὲν etc. *Barnes.*

Br. ed. τὸν μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων, *Beck.*

ὁ μὲν] Non constat mensura versus. Lego igitur τὸν μέν. *Habet hunc Lectus (vel domus) Principum.* Sic Virgil. Eclog. 1.

Postquam nos Amaryllis habet.

141. τήκει Br. *Beck.*

145. τί δ' ἐμοὶ idem. *Beck.*

142. Apollodorus Tarsensis apud Scholiasten hunc versum Medeæ tribuebat. Unde cum statim legisse ἰαχὰν ἄϊον, τὰν δύστανον; colligit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. V. p. 48. conferens supra 131. infra 207. *Por.*

148. s. His verbis respondent v. 174. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν | ἔλθοι, μύθων

Ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος
Μέλπει νύμφα;
Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτου τελευτάν
Μηδὲν τόδε λίσσου.

Qualem vocem infelix
Canit sponsa?
Quænam tibi insatiabilis
Thori cupiditas, o stulta,
Accelerabit mortis finem ?
Ne hoc preceris.

S. τοῦ ἔρωτος. τίς ἄρα φησὶν οὗτος ὁ ἔρως, ὁ τῆς ἀκορέστου ταύτης κοίτης, ὃς σπεύδει θάνατον ἐπιπέμψαι. ἄπληστον δὲ λέγει τὴν κοίτην, ἐπεὶ δέον καταφρονητικῶς φέρειν, καὶ μισεῖν τὸν Ἰάσονα συνελθόντα. ἡ δὲ καὶ οὕτως κνίζεται, ὅτι μὴ σύνεστιν αὐτῷ. 153. Τὸ δὲ σπεύσει θανάτου τελευτὰν] Ἀντὶ τοῦ ἐπείξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοὶ θάνατον. 154. Μηδὲν τόδε λίσσου] Μὴ λίσσου, φησὶν, ὦ Μήδεια, τὸ θανεῖν. εἰ δὲ ὁ ἀνὴρ ἠθέτησε τοὺς ὅρκους, ἐκείνῳ γενέσθαι

τ' αὐθαθέντων | δέξαιτ' ὀμφάν; Si certum esset ἰαχὰν mediam apud Atticos semper producere, facile reponi posset ἀχὰν, ut monui ad Heracl. 752. Sed ἰαχὰν defendit Electræ v. 711. κάρυξ ἰάχει βάθροις, cui respondet v. 725. πείσας ἄλοχον φίλαν. Ubi gratum mihi fecisset Euripides, si ἄκοιτιν scripsisset. Verum in hac voce, ut in φάρος aliisque quibusdam, nonnihil licentiæ poëtis Atticis concedendum videtur. Participium διαλακήσασα tertiam producit apud Aristophanem Nub. 410. Subjunctivus λακήσῃς primam corripit Pac. 382. *Elms.*

"Αϊες, ὦ Ζεῦ] De ordinatione hujus versus vid. *Schol.* *Barnes.*

Hesych. "Αϊες· ἐπύθου.] *Beck.*

Hæc Chori ῥῆσις male cum anapæstico systemate in omnibus hucusque editis confusa est. Est autem Strophe, cujus Antistrophe infra habetur a v. 174. ad v. 186. *Musg.*

150. s. In edit. Beck. singularem efficiunt versum

Ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος μέλπει νύμφα;

Heath. hunc versum in duo dividi vult sic:

Ἰαχὰν οἵαν ἁ δύστανος
Μέλπει νύμφα.

150. Verba μέλπει νύμφα peculiarem versum ap. Br. constituunt. *Beck.*

151. τίς σοι vulgo. τί ex A. Brunckius, et sic citat Scholiastes, quanquam τίς explicat. Mox ἀπλάστου A. L. ἀπλήστου Ald. *Por.*

151. ss. Idem ordo versiculorum infra vv. 435—438. Recte Matthiæ τίς σοι, ut vulgo. Scholiastes legisse videtur, τίς σοι ποτε τᾶσδ' ἀπλήστου κοίτας ἔρως. Fluctuant libri inter ἀπλήστου et ἀπλάστου, quorum hoc fortasse nimis Doricum est. Sed nescio an scripserit poëta τᾶς ἀπλάτου κοίτας, eodem sensu quo τᾶς ἀνάνδρου κοίτας v. 435. "Απλατον proprie est id cui nemo πελάζει, πλάθει, sive πλησιάζει. Soph. Trach. 17. πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε. Idem Phil. 677. Ixionem appellat τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός. "Απλατον pro ἄπλαστον tragico Rhes. 310. reddidit Piersonus ad Mœrin p. 25. Solennis est hæc varietas. *Elms.*

Reisk. mavult, τί, *quare*, sic etiam Heath. atque ita inter scholia legitur.]

Br. e. membr. τί σοί πότε τ. ἀπλάστου, pro τίς— *Beck.*

Non recte procedit constructio. Legendum forte:

τίς σ' ὅς ποτε — —

Deinde in secundo abhinc versu σπεύδει. *Quis hic amor est concubitus, qui te ad mortem appetendam incitat?* *Musg.*

152. Sic Ald. ἔρως Lasc. quod edidit Brunckius. *Por.*

Εἰ δὲ σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνωι τόδε μὴ χαράσσου·
Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει·
Μὴ λίαν τάκου,
Δυρομένα σὸν εὐνήταν.
ΜΗ. Ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις

Quod si tuus maritus
Colit novum lectum,
Illine ob hoc succenseas!
Jupiter hæc ulciscetur pro te.
Ne nimis tabefacias teipsam,
Plorans tuum maritum.
Med. O magna Themis, et reverenda Diana,
Videtis, quæ patior? quæ magno juramento

S. λίσσου τόδε, δηλονότι τὸ κεραυνωθῆναι καὶ ἀποθανεῖν. 157. Κείνῳ τόδε] Τουτέστιν ἐκείνῳ τόδε τὸ ἁμάρτημα μὴ λογίζου. καὶ δι' ἐλπίδος ἔχε τοὺς θεοὺς ἀπαιτήσειν αὐτὸν τιμωρίαν. 159. Μὴ λίαν τάκου] Σὺ, φησὶ, μὴ χαλέπαινε, μηδὲ θυμοῦ. σὺν δίκῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ, ἐπεξελεύσεται. 168. Κτείνασα κάσιν] Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα, πᾶσιν ἐνεχθεὶς, τὸν Ἄψυρτον φησὶ λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. ὁ δὲ Φερεκύδης διὰ τοῦ ξ' ὀνομάζειν αὐτόν. Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζειν. ἀνῃρῆσθαι δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπὸ Μηδείας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀργοναυτῶν. Λέων δὲ ὁ ῥήτωρ οὐ σφαγῆναι, ἀλλὰ διαφθαρῆναι αὐτὸν φαρμάκοις.

ἔρος] Ita Ed. Ald. Male Barnesius ἔρως. *Musg.*

153. θανάτου Br. *Beck.*

σπεύσει] Malim σπεύδει. *Musg.*

154. μηδὲν] Pro simplici μή. vid. Suidam in μηδὲν μακράν. *Musg.*

156. σεβίζει λέχη L. *Por.*

157. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου edd. MSS. et Eustath. ad Il. Z. p. 633, 43=490, 24. Partim propter metrum, partim quia vix æquum erat, a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere, legit Musgravius, δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου. Deinde e Scholiaste variam lectionem eruit et probat, τόδε μὲν χαράσσου. Edidit Beckius post Brunckium λίαν pro τόδε. Verum hoc nimis audax videtur, et λίαν statam recurrit. Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendæ, ita non sunt ex emendatione obtrudendæ. Quod primo vult Musgravius τοδὶ, metro quadrat, sed tam raro occurrit apud Tragicos, ut ipse tantum ταυτὶ ex Suppl. 156. τῳδὶ ex Herc. F. 667. protulerit. Addere quidem poterat νυνὶ e Suppl. 308. sed priorem locum Marklandus suspectum habere videtur, et hunc vix quisquam, opinor, sanum crediderit, qui vel obiter inspexerit. In Herc. F. 667. legendum τῷδ' ἦν pro τῳδί. Reliqui vulgatum, sed proxime ad Brunckii mentem corrigo, κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου. Deest μὴ in A. Schol. χαράσου L. sic δυσεβοῦσι 753. δυσεβεῖ 1284. δυσεβοῦς 1380. *Por.*

157. s. Τάδε [v. 158.] Ald. Τόδε ex A. L. Brunckius. PORSON. Male, cum tantillo intervallo præcedat alterum τόδε. Scribendum etiam συνδικήσει, monente Musgravio. Scholiastes mendose σὺν δίκῃ, ita tamen ut συνδικήσει potius quam συνδικάσει legisse videatur. Quod ait Brunckius, συνδικάσει tertia correpta metro necessarium esse, satis infeliciter dictum est. Vide ad v. 184. *Elms.*

Κείνῳ λίαν μὴ χαράσσου Br. ed. ex ingenio. Neutiquam enim flagitare chorum

Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν; Ὅν ποτ᾽ ἐγὼ νύμφαν τ᾽ ἐσίδοιμ᾽
Αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
Οἵ γ᾽ ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ᾽ ἀδικεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
ΤΡΟ. Κλύεθ᾽ οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ᾽, ὃς ὅρκων

Obligavi execrandum
Maritum! Quem utinam aliquando age, et sponsam, videam
In ædibus discerptos,
Qui me prius audent injuria afficere.
O pater, o civitas, a quibus discessi
Turpiter, occiso meo fratre.
Nut. Auditis, quæ dicit et ut invocat
Themidem, invocari solitam, et Jovem, qui juramentorum

S. 170. Θέμιν εὐκταίαν] Τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ ζητημάτων καὶ τοῦτο, πῶς ἡ μὲν Μήδεια τὴν Θέμιν καὶ τὴν Ἄρτεμιν βοᾶται. ἡ δὲ πρεσβῦτις ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Δία φησὶν * αὐτὸν ἐπιμαρτύρασθαι. Ἀπολλόδωρος μὲν οὖν φησὶν ὁ Ταρσεὺς, τῆς ἀμφιβολίας αἰτίους εἶναι τοὺς ὑποκριτὰς, συγχέοντας τὰ χορικὰ τοῖς ὑπὸ Μηδείας λεγομένοις. Δεῖ δὲ τὴν διαστολὴν γεγονέναι μὲν ἐκ τοῦ τὴν Μήδειαν ἅπαντα ταῦτα λέγειν, αἶ αἶ διά μου κεφαλῆς

* Αὐτὸν ἐπιμαρτύρασθαι] lege αὐτὴν ἐπιμ. Heath. Idem mox emendat τῷ χορῷ προσάψαι, ubi vulgatur τοῦ χοροῦ πρ. *Beck.*

posse, ut Medea marito non irascatur, sed ne nimis succenseat. *Beck.*

μὴ χαράσσου, ne irascere, μὴ ὀργίζου. Hesychius: κεχαραγμένος, ὠργισμένος. Herodotus VII. 1. μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι. Verum vix æquum erat, a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere. Legendum igitur:

Δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου.

Ne nimis vehementer ob hoc irascaris, τοδὶ pro τόδε metri causa. Sic ταυτὶ Supplic. 156. τῳδὶ Herc. Fur. 667. *Musg.*

Ex Schol. ad v. 154. conjectari licet olim scriptum fuisse τόδε μὲν χαράσσου. *In illum propter hoc exacerbare*, quam lectionem veriorem esse puto. Medeam enim, tanto furoris æstu abreptam, intempestivo prorsus prima allocutione monuisset Chorus, ne conjugi suo, qui tam turpiter eam prodiderat, perfidiam hanc imputaret: præsertim cum statim addat, *Jovem ei in hoc scelere ulciscendo fore adjutorem.* *Heath.*

158. τάδε Ald. τόδε ex A. L. Brunck. *Por.*

τόδε Br. e membr. et Flor. συνδικήσει, quod Musgr. commendat, idem Br. monet ob metrum ferri non posse. δικάζειν vero, ἐκδικάζειν, συνδικάζειν, et ipsa significare *ulcisci*, ut Soph. Œd. T. 1214. Eur. El. 1108. Suppl. 1228. *Beck.*

συνδικάσει. Legendum συνδικήσει a συνδικέω, *patrocinor*. Alterum a συνδικάζω, *simul judico*, deducitur. Exstat hoc sensu ξυνδικήσων Æschyl. Eumen. 582. *Musg.*

159. s. Matthiæ εὐνέταν, ut vulgo. Parum cautus Porsonus, qui vocabulum nulla auctoritate munitum Brunckio obsecutus admiserit. In fine stropharum pro epitrito primo interdum reperitur diiambus. Vide Phœn. 1312. 1327. (ubi recte codd. ἕνεκ᾽) Cycl. 502. 510. 518. *Elms.*

Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῶι
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.
ΧΟ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν — ἀντιστροφή.
Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
Δέξαιτ' ὀμφὰν,
Εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.

Custos hominibus existimatur?
Non fieri potest, ut in aliqua parva re
Domina iram sedet.
Cho. Quomodo in conspectum nostrum
Veniat, et dictorum verborum
Vocem accipiat:
Si forte acerbam iram,
Et impetum animi remittat.

S. φλὸξ οὐρανία βαίη, ἕως τοῦ, ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς· τὰ δὲ ἑξῆς τοῦ χοροῦ προσάψαι. οὕτω γὰρ ἐχούσης τῆς διαστολῆς, ὡς αὐτῆς φησὶ τῆς Μηδείας διαῤῥήδην προσκαλεῖσθαι τὸν Δία, τὰ ἑξῆς τὸν χορὸν λέγειν, ἰαχὰν οἵαν ἁ δύστανος μέλπει νύμφα. εἰ δὲ μὴ, γελοῖον δοκεῖ εἶναι τῆς Μηδείας καταρασαμένης ἑαυτῇ, τὸν χορὸν λέγειν. ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς. λελύσθαι οὖν τὴν ἀπορίαν εἰκότως, τὴν πρεσβῦτιν ἔνδοθεν κατηκοῦσθαι τῆς Μηδείας, καὶ λέγειν, κλύεθ' οἷα λέγει. ὁ δὲ Δίδυμος φησὶν, ὅτι διὰ τοῦ λέγειν διά μου κεφαλῆς φλὸξ οὐρανία βαίη, ἐπικαλεῖται τὸν Δία. τίς γὰρ εἶχεν αὐτῇ ἐπιπέμψαι τὸν κεραυνὸν, εἰ μὴ ὁ

Lege ob metrum: *μὴ λίαν τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν. δυρομένα* pro *ὀδυρομένα*, ut Hecub. 728. *Musg.*

160. *ὀδυρομένα* MSS. et edd. *δυρομένα* Musgravius. Vide ad Hec. 734. Eustathius ad Il. B. p. 218, 19=165, 20. *εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι.* Deinde *εὐνήταν* pro *εὐνέταν* Brunckius. *Por.*

Br. ed. *'δυρομένα σ. εὐνήταν* ob metrum. *Beck.*

162. *λεύσασθ'* L. quod alludit ad aoristum *λεύσαθ'*. *Por.*

163. *ἐνδησαμένη* Br. ed. *Beck.*

164. *νύμφήν τ'* id. *Beck.*

166. *οἵ γε με* L. *οἵγέ με* Ald. *Por.*

γ' ἐμὲ — Br. ed. *Beck.*

170. *Θέμιν Ἰχναίαν* Ruhnkenius apud Pierson. ad Mœrin p. 137. Sed recte Musgravius defendit *εὐκταίαν*, citans *εὐκταίαν Ἐριννὺν* ex Æschyli Theb. 729. *Por.*

Ruhnkenius est, qui ap. Piers. ad Mœr. p. 137. malit *Θέμιν Ἰχναίαν.* Reisk. conjicit *Θέμιν εὐναίαν*, *Themin conjugalem.* Heath. monet, *Εὐκταίαν* arcte cohærere cum *ἐπιβοᾶται*, et verti locum debere: *Precibus Themidem inclamat.* *Beck.*

Θέμιν εὐκταίαν, i. e. *quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit.* Sic Furia, quæ Œdipi exsecrationes efficaces reddere studebat, *εὐκταία Ἐριννὺς* Æschylo dicitur Sept. c. Theb. v. 729. Juramentis autem apud Antiquos fere semper adjunctæ erant imprecationes. Exemplum vide infra v. 752, 53. Firmatque hanc interpretationem *ὁρκίαν Θέμιν*, quod mox legitur v. 211. Novi tamen, qui legere malit *Θέμιν Ἰχναίην* ex Lycophron. v. 129. Confer Diodori Epigram. in Anthologia H. Steph. p. 41.

Schol. in Pind. Olymp. VI. Antistr. 3. *εὔχοντο, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τῆς πρὸς θεοὺς εὐχῆς διεβεβαιοῦντο.* iterumque: *εὔχοντο, ἤγουν ἠρνοῦντο μετὰ καταρῶν.* *Musg.*

171. *θνητοῖς* Br. et mox *μικρῷ* e membr. et ed. Flor. rescripsit. *Beck.*

172. Sic Brunckius ex A. L. *σμικρῷ* Ald. contra metrum. Mox 181. *βᾶσα νῦν* L. *Por.*

Μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
Φίλοισιν ἀπέστω.
Ἀλλὰ βᾶσά νιν
Δεῦρο πόρευσον οἴκων
Ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα·
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
Τοὺς ἔσω· πένθος
Γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

Meum certe studium non
Desit amicis.
Sed, vade, et eam
Huc adducito domum
Extra, chara, et hæc dicito:
Propera, priusquam aliquid mali faciat iis,
Qui intus sunt : Nam luctus
Hic valde augetur.

S. Ζεύς; εἰ καὶ ἡ πρεσβῦτις μὴ πάντων, ὧν ἡ Μήδεια ἀπεκαλέσατο, ἐμνήσθη, οὐ παράδοξον. ἠρκέσθη γὰρ τοῖς σεμνοτάτοις. οἱ δὲ φασὶ λείπειν, τὸ ὄμνυμι Ζῆνα καὶ Θέμιν. 172. Ἔν τινι σμικρῷ] Λείπει κακῷ· ἀλλὰ δηλονότι μέγα καταπραξαμένη κακὸν, παύσεται τῆς ὀργῆς. 174. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν] Πῶς φησὶ συντυχοῦσα αὐτῇ διαλεχθείην, καὶ πῶς τῶν παρ' ἐμοῦ ῥηθησομένων λόγων τὴν φωνὴν δέξαιτο. ὀμφὴν γὰρ νῦν τὴν φωνὴν λέγει, ἢ τὴν ὁμιλίαν, καὶ οὐχὶ τὴν κληδόνα. 179. Μήτοι τό γ' ἐμὸν] Ἡ ἐμὴ παροῦσα προθυμία, μὴ ἐκτὸς τῶν

175. *αὐδαθέντων*] Superfluum mihi et subfrigidum videtur. An legendum *αὐδαέντων*. Hesychius: Αὐδηέντων, τῶν λόγων, quem tamen locum pro corrupto habent Viri Eruditi. *Musg.*

179. T. præfigunt editiones, et X. 181. Sed delendas esse personas recte vidit Tyrrwhittus, et delet A. *Por.*

Hunc et sequentem versum recte Tyrwhittus Choro tribuendos esse judicat. Animadvertas enim, per totam hanc Scenam Medeam et Nutricem Anapæstis loqui, Chorum Odas ex diversis metris conflatas intercinere. *Musg.*

181. ss. Omnes fere interpretes *τάδε* referunt ad sequentia verba, *σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι τοὺς ἔσω*, quasi dicere jubeatur ancilla, *propera, priusquam aliquid mali facias iis qui intus sunt*. Ita enim ea verba reddit Portus, cujus versionem servarunt Barnesius et Musgravius. Sed luce clarius est sensum esse, *propera tu* (ancilla scilicet), *priusquam aliquid mali faciat Medea*. Τάδε igitur ad superiora *πῶς ἂν ἐς αὐδὰν*, &c. referendum est. Solus, quod sciam, Bothius in versione Teutonica hunc sensum exhibuit. Quanquam ne sic quidem omnia se recte habent, Nam metro convenientius esset neutrum plurale *φίλα*, quam femininum singulare. Quomodo sanandum sit hoc vitium, modo vitium sit, equidem non video. *Elms.*

181. s. Unum apud Musg. versum constituunt,

Ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων.

Hic versus in duos secandus est:

ἀλλὰ βᾶσά νιν
δεῦρο πόρευσον οἴκων. *Musg.*

182. Verba *δεῦρο πορ. οἴ.* constituunt versum singularem in Br. ed. *Beck.*

184. *σπεῦσαι* Brunck. ex A. *σπεῦσον* et deinde *εἴσω* Lasc. Ald. sed supra 88. *ἔσω* A. L. *Por.*

Σπεῦσαι, *festina*. Sic bene membranæ. Brunck. An putavit *σπεῦσαι* imperativum esse mediæ formæ *σπεύδομαι*? Nollem dictum. Hic etiam metrum non constat. Si *πρὶν ἢ* apud Euripidem ex-

ΤΡΟ. Δράσω τάδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν·
Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
Ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις
Μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῆι.
Σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς
Τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
Ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
Εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·

Nut. Faciam hæc. Sed metuo an persuadeam
Dominam meam :
Laboris tamen gratiam hanc *vobis* largiar,
Quanquam leænæ, quæ recens peperit, aspectu
Efferatur in famulos, quum quis
Accedit prope collocuturus.
Stultos autem dicens et insipientes
Homines, qui ante nos fuerunt, non erraveris,
Qui hymnos in festivitatibus,
Et conviviis et cœnis
Invenerunt, vitæ jucundas auditu voluptates,

S. φίλων ἀπέστω. 187. Ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω] Ἀλλ' εἰ φοβερὸν καὶ δυσχερὲς πεῖσαι τὴν ἐμὴν δέσποιναν θυμουμένην ἐνταῦθα προσελθεῖν, ὅμως ἐγὼ τήνδε σοὶ τὴν χάριν καταθήσω, καὶ εἰσελθοῦσα καλέσω αὐτὴν, ὑπὲρ τοῦ μὴ μοχθεῖν καὶ ἀδημονεῖν σε ἑστῶσαν καὶ προσδεχομένην. 189. Μόχθου δὲ χάριν] Ὑπὸ τοῦ μόχθου, οὗ περὶ ἡμᾶς ἔχεις. τὸ δὲ χάριν, κατὰ κοινοῦ. 190. Καίτοι τοκάδος] Λείπει τὸ ἔχουσα. καίτοι φησὶν ἡ δέσποινα δεινὸν ὁρᾷ τοῖς τολμῶσιν αὐτῇ πλησιάζειν, ἔχουσα λεαίνης τετοκυίας τὸ βλέμμα, καὶ ὅμως οὕτως ἐχούσης αὐτῆς θυμοῦ, * εἰς σὴν χάριν εἰσελεύσομαι. τοῦτο γὰρ ἀπὸ κοινοῦ. 191. Ἀποταυροῦται] Ἀντὶ τοῦ ταυρηδὸν σχηματίζεται τῷ προσώπῳ, ὡς σχῆμα μὲν ἔχειν λεαίνης.

* Εἰς σὴν χάριν] τὴν σὴν χ. legi jubet Heath. *Beck.*

staret, audacter reponerem, σπεῦσον δὲ, πρὶν ἢ κακῶσαι. *Elms.*

σπεῦσαι *festina*, e membr. ed. Br.

184. ss. Ita constituit Br. :

σπεῦσαι, πρίν τι κακῶσαι
τοὺς ἔσω. πένθος
γὰρ μεγ. — *Beck.*

Hi versus sic dividendi videntur :

σπεῦσον, πρὶν ἔτ' ἢ κακῶσαι
τοὺς ἔσω· πένθος γὰρ
μεγάλως τόδ' ὁρμάθει. *Musg.*

188. ἐμὰν et ὁρμαθῇ Lasc. Ald. ἐμὴν et ὁρμηθῇ Brunck. Sed de his dehinc parcius monebo. *Por.*

ἐμὴν B. *Beck.*

101. ὅτ' ἂν τις Lasc. quæ scribendi ratio frequens est in MSS. *Por.*

Ἀποταυροῦται] Vid. supra v. 91. Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην. et *Schol.* *Barnes.*

192. Ὁρμάθη] Ita lego pro ὁρμαθῇ priori ; ab ὁρμάθω enim, quod pro ὁρμάω, ut τελέθω pro τελέω. Vid. *Scholia* nostra ad *Andromach.* v. 859. *Barnes.*

Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
Εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
Ὠιδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
ΧΟ. Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ.

Sed nemo hominum horribiles mœrores
Invenit, musica et vario nervorum
Cantu sedare, ex quibus cædes,
Et graves casus, evertunt domos.
Atqui his maxima utilitas esset mederi
Homines cantu: ubi vero sunt læta
Convivia, quid frustra intendunt vocem?
Præsens enim præbet voluptatem per se
Convivii abundantia mortalibus.
Cho. Audivi clamorem cum multis gemitibus lamentationum.
Miseros vero, et tristes dolores clamat

S. σχηματίζεται δὲ τὸ πρόσωπον, ὁμοίας ταύρῳ θυμουμένῳ. Ἀποταυροῦται] οὕτω φησὶ· ἀποβλέπει εἰς ἡμᾶς ὀργίλως, ὡς λέαινα ὀργισθεῖσα τῶν τέκνων αὐτῆς. 195. Θαλίαις] Θυσίαις, εἰλαπίναις, ἑορταῖς, λέγει δὲ τὴν παροινίαν. 198. Στυγίους βροτῶν] Τὴν λύπην θεραπεύειν δι' ᾠδικῶν κέρδος ἐστὶ, καὶ ὠφέλεια· καίτοι τὸ ἀκεῖσθαι καὶ θεραπεύειν τὰς λύπας τῶν ἀνθρώπων, κέρδος ἐστὶν καὶ ὠφέλεια. τίς δὲ χρεία ἐν συμποσίῳ στρέφειν ὕμνους, ὅπου καὶ χωρὶς τῶν ὕμνων αὐτὴ ἡ παρουσία τῶν συμποτῶν τέρψιν ἔχει. 200. Ἐξ ὧν θάνατοι] Ἐξ ὧν λυπῶν αἱ δειναὶ συμφοραὶ, πταίειν καὶ ἀποτυγχάνειν ποιοῦσι τοὺς δόμους. 204. Τί μάτην] Τίς γὰρ ἐκεῖ χρεία μουσικῆς, αὐτῶν τῶν ἀπὸ θοίνης τερπόντων; τείνουσι δὲ βοὰν, ἀντὶ τοῦ ᾄδουσι μετὰ τόνου. καὶ γὰρ εὐωχία ἱκανή ἐστιν τὸ τέρψαι τοὺς ἀνθρώπους. 208. Λιγυρὰ δ' ἄχεα] Ἀντὶ τοῦ λιγυρῶς καὶ ὀξέως τὰ ἄχεα φησὶν ἡ μογερὰ Μή-

ὀρμηθῇ Br. *Beck.*

Metrum sine causa corrupit Barn. reponendo pro ὁρμαθῇ, quod vulgo erat, Dorice positum pro ὁρμηθῇ, ὁρμάθῃ ab ὁρμάθω, ut scilicet exemplum verbi ὁρμάθω a probo scriptore usurpati habeat. *Heath.*

193. Plutarchus Conjug. Præc. p. 143. D. Sympos. VII. 7. p. 710. E. ὥς τά γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης· ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι. Pro ἐπὶ δ' malim ἐπί τ'. *Por.*

Σκαιοὺς δὲ λέγων etc.] Elegans locus, cui similem fere habes *Hippolyt.* v. 916. etc. Hunc autem sic vertit *Hugo Grotius:*

Nil me peccet judice, si quis
Proavos multum sapuisse neget;
Placuit thalamos quibus et festas
Ornare Dapes carmine, lætas
Quod mulceret molliter aures:
At multifidis nemo Camœnis
Docuit Stygios sistere luctus,

Τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
Ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
Πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.

In connubii proditorem malumque sponsum.
Invocat autem Deos injuriis affecta,
Et Themidem, filiam Jovis, quæ est custos juris jurandi,
Quæ ipsam duxit
In Græciam ex adverso sitam,
Per mare nocturnum, ad salsa
Ponti claustra, nunquam claudenda.

S. δεια βοᾷ. 211. Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν] Ταῦτα τοῖς ἀξιοῦσιν ὑπὸ τῆς Μηδείας διὰ τῆς Θέμιδος προσειλῆφθαι τὸν Δία, συμπράττει. οἱγοῦν προσυπομνηματισάμενοι γράφουσιν οὕτως. δύναται τὸ λέγειν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν βοηθῆσαι τοῖς προκειμένοις, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν. λέγει οὖν ὅτι τῇ παρέδρῳ τῷ Διῒ δικαιοσύνῃ, ἤγουν τοῖς ταύτης ὅρκοις πιστεύσασα, ἔπραξεν ἃ ἔπραξεν· ὁρκίαν δὲ αὐτὴν εἶπεν, ὡς τῶν ὅρκων ἔφορον, καὶ συνθηκῶν πρύτανιν. ἥτις Θέμις αὐτὴν τὴν Μήδειαν καὶ διαβῆναι πεποίηκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν ἀντίπορον τῆς Σκυθίας. ἀντίπορον δὲ τὴν ἐναντίαν κατὰ τὸν πόρον, ἢ κατὰ τὸν τόπον. ἡ μὲν γὰρ ἐν τοῖς δυτικοῖς κεῖται ἡ Ἑλλάς· ἡ δὲ Σκυθία ἐν ταῖς ἀνατολαῖς. πῶς δὲ ἡ Θέμις διαβῆναι ἐποίησε τὴν Μήδειαν; ὅτι τοῖς ὅρκοις πεισθεῖσα ἠκολούθησεν Ἰάσονι. 214. Δι' ἅλα νύχιον Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου] Ἀντὶ τοῦ δι' ἁλμυρᾶς, περιττευούσης τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἢ τὸ ἁλμυρᾶς, πρὸς τὸ ἑξῆς συναπτέον, τουτέστι διεβίβασεν αὐτὴν δι' ἁλὸς εἰς τὴν Ἕλλαδα, διὰ τὴν ἁλμυρὰν τοῦ πόντου κλῇδα. λέγει

Unde et mortes et funesti
Casus totas vertere domos.
Atqui potius debuit istis
Musa mederi: Nam quid cœna
Ridente juvat tendere vocem;
Cum res per se sit grata satis
Dulcis mortalibus esca?

Cum hac *Buchanani* versionem conferat, qui volet; ego hanc in hac parte præfero. Hunc locum expendit *Joach. Camerarius* in Ὑπονοίαις Decur. 2. c. 7. Vid. *Alcest.* v. 826. *Barnes.*

206. πολυστόνων L. X. Π. 808. nescio an melius. Mox 214. 215. duo versus e tribus feci. *Por.*

207. An legendum ἴαχον media producta, ut in Tro. 834. 1237. Priore loco nomen pro verbo male accipiunt omnes interpretes. Sensus est, ἀϊόνες δ' ἅλιαι ἴαχον (βοῶσιν), οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων βοᾷ. *Elms.*

Reisk. distingui jubet μογερὰ — βοᾷ — *Beck.*

Huic ῥήσει titulum [Ἐπῳδός] præposui. *Musg.*

210. θεοκλυτεῖ] Formatur verbum a θεοὶ κλύετε, ut οἰμώζω ab οἴμοι. *Musg.*

211. Ζανὸς Brunck. Beck. *Por.*

212. Tzetzes: παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον, ἤτοι τὴν τοῦ στενοῦ ΚΛΕΙΔΑ, λέγων αὐτάς. In Lycophr. 1285. *Musg.*

214. ἅλα νύχιον dicit, quia contra Veterum morem tam noctu, quam interdiu, navigabant. Valer. Flacc. VII. v. 175. *Inde diem noctemque volant.* *Musg.*

215. κληῖδ' L. κλῇδ' Ald. *Por.*

Heath. legit ἀπεράντου, quod cum πόντου jungatur.

κλῇδ' ἀπ. Br. ed. Gloss. in membr. ἀπέραντον explicat τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι, recte de Bosporo Thracio. Paullo ante νύχιον *occidentale mare*, respectu

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

Medea a Choro foras evocata communem sexus sui calamitatem, suamque privatim deplorat: Chori quoque ad ulciscendum Jasonem operam ac fidelitatem postulat. Creon superveniens Medeam in exsilium ire jubet, causasque addit, quod magicarum artium sit perita, minasque in illum filiamque projecerit. Illa subdole Tyrannum blanditiis excipit, frustra se jam metui ait, peregrinam, ab omnibus destitutam; malevolentiæ esse, artes suas alicui terrori esse dicere, quæ sibi potius obsint: Unicum demum moræ diem ad res necessarias exsilio providendas (ut ista quidem simulabat) postulat impetratque. Creonte itaque digresso, omniaque in tuto æstimante, Medea atrocem vindictam meditatur, seque ipsam ad immane quoddam facinus exstimulat. Chorus Jasonis perfidiam exagitat, Medeæque vicem miseratur.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,

Med. Mulieres Corinthiæ, exivi e domo.

S. δὲ τὸ στενὸν, ὅθεν καὶ κλεῖδα τὸ στενὸν ἐκεῖνο ὠνόμασεν, παρὰ τὸ ὥσπερ κλεῖδα εἶναι τοῦ προκειμένου πόντου. ἀπὸ γὰρ τοῦ στενοῦ ἐπὶ τὸν πόντον ἐξιᾶσι. νύχιον δὲ λέγει τὴν θεὸν, ὡς ἑξῆς ἐπάγει. ὥστε καὶ ἄνω διὰ τῆς Θεμιδος τὸν Δία ἐπικαλεῖσθαι. ἡ Θέμις δὲ αὐτὴν φησὶ διὰ νυκτὸς πεφευγέναι. 216. Κορίνθιαι γυναῖκες] Χρὴ νοεῖν, ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον εἰσελθοῦσα ἡ γραῦς παρεκάλεσε τὴν Μήδειαν ἐξελθεῖν πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ. αὕτη οὖν ἐξελθοῦσα φησὶν, ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἵνα μή μοι τι μέμψησθε, ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προελθούσῃ. Ἄλλως. Ὦ Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον ἐκ τῶν δόμων, ἵνα μὴ μέμψησθέ μοι, καίτοι ἐπίσταμαι πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἷον ὑπερηφάνους νομιζομένους, τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ χωρίζεσθαι, καὶ ἄποθεν τῶν ὀμμάτων εἶναι, τοὺς δὲ διὰ τὸ προσέρχεσθαι, καὶ συνεχῶς ἐπιφέρεσθαι. ἐξ οὗ τὸ ἁπανταχόθεν ἐπίφθονον καὶ εὐδιάβολον τῶν ἀνθρώπων σημαίνει, ὅτι εἰς μηδὲν ἀρέσκονται. εἶτα πάλιν κατὰ τούτων ἐπιφέρει, ὅτι καὶ οἱ ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, καὶ ἐν ἐρημίᾳ τὰ ἑαυτῶν

Colchidis. Sic etiam in Æsch. Pers. 948. *Beck.*

πόντου κλῇδ'. Sic Theodorides Antholog. II. Steph. p. 253.

κληῖδες πόντου σὲ, καὶ ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος.

κληῒς utroque loco *portam* vel *claustrum* significat, plane, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.

———ἄχρι πυλάων
Κασπιάων, αἵ τ' εἰσὶ βαθυνομέναις ὑπὸ πέτραις
Κληῖδες γαίης Ἀσιήτιδος.

Intelligendum autem hoc loco de Bosporo Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea, si Nostro fides v. 432, et v. 1260. a Colchis Thessaliam venit. ἀπέραντον interpretari licet, *qui claudi non potest.* περαίνειν enim *claudere, obserare* sonat Orest. v. 1568. *Musg.*

216. s. Μέμψησθ' Ald. Μέμφησθ' A. B. D. L. P. Schol. Porson. Etsi parum refert, Aldinam scripturam paullo meliorem esse existimo. Video enim librarios sæpius ψ in φ mutasse, quam φ in ψ. Schol. bis μέμψησθε habet, semel tantum μέμφησθε. Noster Hec. 1165. Μηδὲν θρασύνου. μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς | τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος. Ubi μέμφῃ contra linguæ indolem in dimidia fere parte codicum exhiberi monet Porsonus. In Hipp. 1171. ἀναστρέφοι pro ἀναστρέψοι omnes excepto Lascari ante Musgravium, non illud quidem prorsus vitiosum, sed altero longe deterius. *Elms.*

216—220. Copiose de h. l. disputat Heath. p. 41. s. Vertit eum sic: *Mulieres Corinthiæ, domo tandem exii, ne id mihi vitio vertatis, quod citius hoc non fecerim. Novi enim multos mortales, qui venerationem ab hominibus assecuti sunt, partim procul ab hominum oculis remoti atque abditi, partim in exteris regionibus vitam exigentes; illi autem, qui otiosi ætatem inter cives egerunt, et malem existimatio-*

Μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,

Ne reprehendatis me: novi enim multos homines,
Qui clari fuerunt, alios quidem oculorum causa,

S. πράττοντες, δύσκλειαν κτῶνται, καὶ ἀργίαν. οἷον καὶ οὗτοι διαβάλλονται ὑπὲρ τούτου. 218. Σεμνοὺς γεγῶντας] Πολλοὶ γάρ φησι τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ κεχωρίσθαι, καὶ μὴ ὁμιλεῖν τισὶν, ἀλαζόνες καὶ ὑπερήφανοι ἔδοξαν εἶναι. οἱ δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων, συνεχῶς φαινόμενοι.

nem nacti sunt, et ignavi devenerunt. Hanc interpretationem ait confirmari sequentibus, ubi Medea dicat, ideo homines, qui tranquillitati dediti inter cives familiariter versentur, contemni, quia inique plerumque ex adspectu de hominum meritis judicatur (δίκη οὐκ ἔνεστ' etc.), ita, ut aversentur eos ex adspectu solo, de quorum moribus nulla prius experientia edocti, et a quibus nullis lacessiti fuerant injuriis: se tamen noluisse propterea ab eorum consuetudine abstinere, quin potius se, peregrinam, accommodare se civitatis moribus debere; neque enim vel civem se laudandum putare, qui nimium sibi placens reliquis civibus morosum re præbeat. Se excusationem mereri propterea, quod insperata calamitas mentem prorsus labefactasset. Captat hac oratione benevolentiam Corinthiarum, et manifestum est, duo hominum genera distingui, τοὺς σεμνοὺς γεγῶτας, *qui reverentiam apud cæteros cives adepti erant*, et τοὺς ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν κτησαμένους καὶ ῥᾳθυμίαν, *qui ob vitam otiose actam malam sibi famam et ignaviam paraverant.* Σεμνοὶ rursus distinguuntur in τοὺς ὀπ' ὀμμάτων, *eos qui ex hominum conspectu remoti*, et τοὺς ἐν θυραίοις, *eos, qui rebus apud gentes exteras gestis illustrati erant.* Ἐξῆλθον δόμων sunt qui reddant, *patria absum*, ut sit apologia Medeæ, quod patriam, Jasonem secuta, reliquerit. Ennius enim apud Cic. Epp. 7. 6. locum reddidit:

Nam multi suam rem bene gessere, et poplicam, patria procul:
Multi, qui domi ætatem agerent, propterea sunt improbati.

(de quibus Ennianis verss. vid. Ja. Rutgers. V. L. p. 543. ss. Scriver. p. 22. s. et Voss. in Castigg. p. 37. s.) At non simpliciter sic Eurip. dixisset δόμων (præsertim cum e domo sua Corinthi exiret Medea), versum addidisset πατρῴων. Deinde ratio, quæ subjungitur, non excusaret Medeæ fugam ex patria; et quæ v. 221. ss. leguntur, non possunt causam continere, cur Medea, patria relicta, per incognitas terras vagaretur; ea quoque, quibus v. 224. ss. retractat præcedentem orationem, ex hac ejus explicatione erunt ἀπροσδιόνυσα. (Etiam Muret. V. L. 8, 17. δόμους accipit de ædibus, et monet, Medeam hoc velle; non libenter in conspectum prodeo: omnes enim, quos gravis dolor urget, solitudinem quærunt, tamen, cum vestro nomine rogata essem, ut prodirem, prodii, ne, si nollem prodire, id ex contemtu fieri putaretis.) Male Muretus sequentia reddidit sic: *Novi enim multos mortalium, qui arrogantes habiti sint, quod se videndos exhibere nollent, alios contra, quod in atriis sedentes viderentur, de se quasi spectaculum quoddam præbere, in eandem opinionem venisse; alii vero, quod se quieti tradidissent, inglorii habiti sunt et ignavi.* Sic vero tota illa, quæ supra posita est, perit oppositio: tum σεμνοὶ γεγῶτες non valere potest, *superbi habiti*, verum *superbi facti*; tandem θυραῖος nihil aliud est, ac ξένος, ἀλλότριος. V. Polit. Misc. c. 27. Victor. V. L. 20, 13. Manut. ad Cic. l, l. et Columnam ad Ennium p. 202. Hess. Ex Heath. Etiam Suidas V. Σεμνὸν, ubi hunc locum laudat, σεμνὸν de *superbo* accepit. *Beck.*

217. Lege aut μή μοι τι cum Aldo, aut μή μοί τι cum Lascari. μέμψησθ' Ald. μέμφησθ' A. B. D. L. P. Schol. Sequentia sunt valde difficilia et intricata. In secundis curis ad emendationem confugit Musgravius et legit ἐργμάτων ἄπο, deinde οἵ τ' pro οἱ δ', ut significet οἵ. Membranæ ὀμμάτων τ' ἄπο. Ut in re incerta, Brunckii emendationem præfero, ὀμμάτων ἔπι. Ceterum ex Ennii versione apud Ciceronem Epist. VII. 6. *Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul; Multi, qui domi ætatem agerent, propterea sunt improbati*, conjicit Wyttenbachius ubi supra p. 53. hanc lectionem

Τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.

Alios vero ob externa: alii vero ex eo, quod quieverunt,
Comparaverunt sibi infamiam, et opinionem ignaviæ.

S. Ὀμμάτων ἄπο] Ἀντὶ τοῦ κεχωρισμένους καὶ πόῤῥωθεν ὄντας, ἐννοουμένους ἀπὸ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν καταστάσεως. τοῦτο δὲ οὐκ οἰκεῖον τοῖς ἐπιφερομένοις. 219. Τοὺς δ' ἐν θυραίοις] Τοὺς ἐν τοῖς οἴκοις τῶν ἑτέρων συνεχῶς φαινομένους, παρὰ τὸ Ἰσοκρατικὸν, τὰς ἐντεύξεις μὴ

in suo codice habuisse Ennium: τούς τε δωμάτων ἔπι, τούς τ' ἐν θυραίοις. Idem mox δ' ἄρ' pro γὰρ legit. Versum 216. ita vertit Ennius: *Quæ Corinthi arcem altam habetis, matronæ opulentæ, optimates.* *Por.*

μέμφησθ'] Ita MSS. A, B, D, Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes. Ed. Ald. μέμψησθ'. Cæterum duplex hic oppositio est: prima, inter eos, qui palam se monstrantes, gratiam et honorem, et eos, qui se occultantes, infamiam consecuti sunt. Ad priores pertinet πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας: ad posteriores οἳ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν ἐκτήσαντο. Jam hujus oppositionis prius membrum in duas classes distribuitur, alteram, quæ vultu et oculis, alteram, quæ externis, (vestimentis puta et phaleris) populi benevolentiam acquirit. Atque hinc oritur secunda illa, quam supra indicavi, oppositio. Sed jam tempus est singulas locutiones interpretari.

Parum nunc firma mihi videtur interpretatio, quam in Notis dedi. Medea, ut Choro morem gereret, foras prodiens, consilium hoc suum tuetur infamia, quam alii ex desidia sibi consciverint, commemoranda. *Novi*, inquit, *multos mortalium, alios ob facinora egregia* (ἐργμάτων ἄπο), *alios vero ob rerum externarum copiam, honore dignos, qui ab ignavo pede et socordia* (ῥαθυμίας) *infamiam consecuti sunt.* Depingit utique Medea, quid Euripidis tempore acciderit iis, qui Athenis in libera civitate agentes a populi consuetudine se semoverint: ἐργμάτων nomine *facinora illustria* designare potuit Euripides, praeeunte Homero in voce ἔργων. Iliad. ί. 443. θυραῖα Synesio quoque sunt externa. Sic ἀγαθῶν — τῶν τε εἴσω καὶ τῶν θυραίων p. 71. Ed. R. Steph. iterumque τῶν περὶ σῶμά τε καὶ θυραίων ἀγαθῶν εἶναι δοκούντων p. 110. οἵ τ', i. e. οἵ τε pro οἳ, *qui*, ut passim apud Homerum. Sic enim locum reformaverim:

— — οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ἐργμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἵ τ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίας.

Musg.

217. s. Heathio nemo melius locum hunc tractavit, cujus tamen explicatio non usquequaque mihi satisfacit. Statuitur oppositio inter eos, qui gloriam factis consequuntur, et eos, qui ob desidiam contemnuntur. In priori membro distingui iterum et sibi invicem opponi debere nemo non sentit τοὺς μὲν ὀμμ. ἄπο, et τοὺς δ' ἐν θυραίοις. Si τοὺς ὀμμ. ἄπο cum Heath. vertas, *procul ab oculis hominum remotos et abditos*, i. e. ut opinor, domi latentes, nulla jam inter istos et alterius membri desides oppositio. Quovis autem modo vertas, vix aliqua oppositio erit inter istos *a conspectu remotos* et τοὺς ἐν θυραίοις. Mendam in præpositione latere manifestum est, nec dubito, quin scribi debeat ὀμμάτων ἔπι. Qui florente Atheniensium statu ad publica se conferebant negotia, eorum duplex erat genus. Alii forum non deserebant, et semper *in civium conspectu*, ὀμμάτων ἔπι, degebant; alii classibus exercitibusque præerant, *procul ab urbe*, ἐν θυραίοις rem gerentes. Utrisque merito opponuntur, qui sibi ipsis vivebant, et in publicum quam minime prodibant. Ejusmodi homines, sæpe sapientissimi, vulgo ut inertes traducebantur, quia δίκη οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν. ἐπὶ cum Gen. significat *coram*, ἐπὶ ὀμμάτων, *in conspectu*. In membr. ὀμμάτων τ' ἄπο. *Brunck.*

218. γεγονότας Suidas v. Σεμνόν. sed propius vero Photius MS. γεγότας. *Por.*

σεμνοὺς] Intelligo: *claros, honoratos.* Sic σεμνὴ Νίκα Orest. v. 1708. σεμνὴ δαίμων Hippol. v. 102. σεμνὴ Ἀθάνα Iph. in Taur. v. 1504. Vertit Muretus *arrogantes*: nec diffiteor, ea notione aliquoties apud Euripidem adhiberi. Sed alteram hujus loci sententia postulat. *Musg.*

Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,

Justitia enim non inest in oculis hominum,
Quisquis, antequam hominis animum manifeste cognoverit,
Odit *semel* intuitus, nulla injuria affectus.
Oportet autem hospitem valde se accommodare civitati,

S. ποιουμένους. Οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου] ἡσύχιον βίον ἐπανῃρημένοι, ἀντὶ τοῦ φαινόμενοι. μηδὲν δὲ πράττοντες, ἀλλ' ἡσυχίαν ἄγοντες. ἄλλοι δὲ ἐπὶ ἡσυχίας ἰδιοπραγμοῦντες, ὑπόνοιαν ἔσχον δυσκολίας καὶ ἀργίας. ῥαθυμίαν γὰρ τὴν ἀργίαν. οἱ ἡσύχιον βίον ἐπανῃρημένοι, δυσκλεεῖς μὲν ἐνομίσθησαν, πρᾶοι δὲ τὴν ψυχήν. 221. Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν] Φησὶ γὰρ, ὅτι διὰ τοῦτο προσῆλθον πρὸς ὑμᾶς· καίτοι ἐπισταμένη, ὅτι καὶ τὸ ἐπιφοιτᾷν ἐπικίνδυνόν ἐστιν. ὅμως δ' οὖν, ἵνα μὴ δι' ἔργων, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀγνοίας γνωρίσητέ με, ἥτις εἰμί. οὐ γάρ φησιν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀνδρῶν, καὶ ἐν τῇ ὄψει μόνῃ, περί τινος δίκη καὶ κρίσις ἐστίν. ἢ ὅτι τὸ δίκαιον οὐκ ἀπὸ μόνης τῆς ὄψεως εὑρίσκεται. τὸ δὲ κατάλληλον ἔτι μᾶλλον σαφὲς γίνεται, ὅτι ἡ δίκη οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν. οὐ δὲ δίκαιος οὗτος, ὅς, πρὶν τὸ

219. οἱ δ' ἀμφ'. L. *Por.*
Ἡσύχου ποδὸς] Ita dixit *Heraclid.* v. 476. εἴσω δ' ἥσυχον μένειν δόμων. *Barnes.*
ἐν θυραίοις] Τὰ θυραῖα hic interpretor *res externas.* Virtus sola, secundum Veterem Poëtam apud Clem. Alex. p. 496.

οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει. *Musg.*

220. ἐκτήσαντο — ῥᾳθυμίαν. Verto: *ignaviæ opinionem consecuti sunt.* Confer Hippol. v. 698. Iphig. in Taur. v. 682. Helen. v. 1107. *Musg.*

221. ἔνεστιν, quod habet Scholiastes, edidit Brunckius. Ceteri cum Stobæo IX. p. 53. Grot. ἔνεστ' ἐν, quod et ipsum non malum, sed alterum paullo numerosius. ἔστιν ἐν Eustath. *Por.*

221. ss. Ἐκμάθῃ Eustath. ad Il. Γ. p. 415, 12=314, 48. Utraque lectio proba. Sæpe enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur. Porson. Subjunctivum non usurpant tragici, nisi in priori membro, quod hic est ὅστις στυγεῖ δεδορκὼς, adsit negandi aut prohibendi significatio. Ita noster v. 277. κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, | πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Ita etiam v. 677. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα (jussit Apollo), πρὶν ἂν πατρῷαν αὖθις ἑστίαν μόλω. Adde ἴδω Or. 1352. μεθῇ Alc. 852.* ἀφαγνίσηται et μόλῃ ibid. 1149. ἴδῃς Andr. 101. δείξω Iph. A. 324. προσθῶ ibid. 541. λάβῃ Iph. T. 20. εἴπῃ ibid. 1315. θάνῃ Tro. 514. ἴδω, et γεύσωμαι Cycl. 559. ἴδῃ Heracl. 866. μάθωμεν Ion. 783. ἀφῇ Herc. 868. ἵκηται et κάμψῃ El. 961. Idem de optativo statuendum est. Sophocles Phil. 551. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, | τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων. Ibid. 961. ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν | γνώμην μετοίσεις. εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς. Adde ἴδοιμι Œd. T. 505. ἀνύσειε Trach. 659. Interdum abest particula negativa, sed ita tamen ut maneat sensus negativus. I. Sophocles Ant. 175. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν | ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν | ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Idem ac si dixisset οὐκ ἂν ἐκμάθοις, ut in Trach. 2. ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν] θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός. Negativam particulam in adjectivo ἀμήχανον includi, vix opus est ut moneam. Idem dicendum esset, si δυσμήχανον scripsisset poëta. Sophocles Œd. T. 12. δυσάλγητος γὰρ ἂν | εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν. Ubi δυσάλγητος pro οὐκ εὐάλγητος accipiendum esse ostendunt particulæ μὴ οὐ, quæ nunquam ita collocantur

* In ed. Barnesii versus est 849. Sequor majorem Beckii editionem, præterquam in quatuor primis fabulis.

Οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου

Neque laudo civem qui, contumax existens,
Amarus est civibus propter imperitiam.
Mihi vero hæc res, præter spem contingens,
Corrupit animum: perii vero, et vitæ

S. σπλάγχνον σαφῶς ἐκμαθεῖν τοῦ πέλας, στυγεῖ ἀπὸ τῆς ὄψεως τινὰ, οὐδὲν ἠδικημένος ὑπ' αὐτοῦ. οὕτως Εἰρηναῖος. εἰς δὲ τὸ μή μοι τι μέμφησθε, προσληπτέον ἔξωθεν τὸ ὅπως, αἰτίαν γὰρ φησὶ τοῦ ἐξεληλυθέναι, ὅπως μὴ ὑπὸ αἰτίαν πέσῃ. Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν] διὰ τοῦτο δὲ συμβαίνει τὸ ἄλλοτε ἄλλως τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἀλλήλων δοξάζειν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐξ ὄψεως δοκιμάζειν ἑκάστου τὸν τρόπον, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί. ἢ πρὶν τὸν τρόπον σαφῶς κατανοῆσαι, ἁπλῶς ἐκ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν προσβολῆς μισοῦσι τὸν δεῖνα, οὐδὲν ἠδικημένοι πρὸς αὐτῶν. 224. Χρὴ δὲ ξένον μὲν] Προσήκει δὲ πάντα ξένον πρὸς τὰ τῆς πόλεως νόμιμα χαίρειν, καὶ ἁρμόζειν ἑαυτὸν τοῖς ἤθεσι τῶν πολιτῶν. ὅθεν κἀγὼ πρόσειμι πρὸς ὑμᾶς, τὸ πρέπον τοῖς ἐπὶ ξένης πράττουσα. 228. Βίου χάριν] Τὴν ἐν τῷ βίῳ ἡδονὴν, περι-

nisi in sententiis negativis. Αἰσχρὸν pro οὐ καλὸν a Xenophonte dictum indicat Hermannus de Ell. et Pl. p. 220. II. Euripidis Or. 1217. φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, | ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς, | ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, &c. Quasi præcedat φύλασσε μή τις, ut in Iph. A. 145. λεῦσσε, φυλάσσων μήτις σε λάθῃ. III. Heracl. 180. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον, | πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Τίς hic valet οὐδείς. Hæc igitur loca, et si qua alia his similia occurrunt, negativa sunt. Contra non desunt loca, quæ re vera affirmativa sint, licet particulam negativam exhibeant. I. Eurip. Andr. 1068. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος | χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν, | καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις, | πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο; Nemo nescit οὐ χωρήσεταί τις cum interrogatione idem esse quod χωρησάτω τις. Idem Ion. 536. Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν; Incertus Rhes. 686. Οὐκ ἐρεῖς ξύνθημα, λόγχην πρὶν διὰ στέρνων μολεῖν; Aristophanes Ran. 480. Ὦ καταγέλαστ' οὐκ οὖν ἀναστήσει ταχὺ, | πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον; Horum omnium eadem est ratio. II. Tragicus Rhes. 222. οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ | ἥξω πρὸς οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα. Nihil hic efficit οὐ, nisi quod tollit vim negativam adjectivi ἀναιμάκτῳ. Sensus est, cruentis manibus domum ante lucem redibo. Si legeretur μὴ, sensus esset, incruentis manibus domum ante lucem non redibo. Illud putantis est se rediturum, hoc nescientis utrum rediturus sit, necne. Minime autem prætermittendum est in hac disputatione, pro subjunctivo haud raro usurpari infinitivum, licet subjunctivus pro infinitivo nunquam, quod sciam, usurpetur. Noster v. 92. οὐδὲ παύσεται | χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα. Quem infinitivum nemo sollicitabit, qui sciat Æschylum in simili locutione dixisse θρασυνθῆναι Suppl. 779. βαλεῖν Theb. 1056. ἐξαφρίζεσθαι Agam. 1076. Soph. κλύειν Trach. 197. εἰδέναι ibid. 632. ἰδεῖν Aj. 1419. Euripidem θέσθαι Herc. 606. προσιδεῖν Cresphonte IV. 6. In hac enumeratione duo loca consulto omisi, quæ digna sunt ut integra apponantur. Euripides Alc. 358. εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν, | ὥστ' ἢ κόρην Δήμητρος, ἢ κείνης πόσιν, | ὕμνοισι κηλήσαντά, σ' ἐξ Ἅιδου λαβεῖν, | κατῆλθον ἄν. καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων, | οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων | ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον. Incertus Rhes. 59. εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου | λαμπτῆρες, οὐκ ἂν ἔσχον εὐτυχοῦν δόρυ, | πρὶν ναῦς πυρῶσαι, καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν, | κτείνων Ἀχαιοὺς τῇδε πολυφόνῳ χερί. Nullus hic subjunctivo locus est, neque, ut mihi videtur, optativo. Postulat linguæ indoles, ut aut infinitivus adhibeatur, aut indicativus, κατέστησα, ἐπύρωσα, ἔμολον. Demosthenes adv. Leptinem p. 486. ed. Reisk. χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τι-

Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ᾽ οὑμὸς πόσις.
Πάντων δ᾽ ὅσ᾽ ἔστ᾽ ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν.
Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ᾽ ἔτ᾽ ἄλγιον κακόν.
Κἀν τῷδ᾽ ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

Voluptate omissa, volo mori, amicæ.
In quo enim mihi erant omnia, probe nosti,
Pessimus *omnium* hominum evasit ille meus maritus.
Omnium autem, quæcunque sunt animata et mentem habent,
Nos mulieres sumus miserrima propago.
Quas primum oportet maximis opibus
Comparare maritum, dominumque corporis
Accipere: illo enim malo longe gravius,
Et in hoc maximum *est* periculum, aut malum accipere,

S. φραστικῶς αὐτὸ τὸ ζῆν. 229. Κατθανεῖν χρήζω] Τοῦτο ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν. οἱ δ᾽ ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς. 234. Χρημάτων ὑπερβολῇ] Χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φερνήν. τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ᾽ αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι. καὶ Ὅμηρος, Πρῶθ᾽ ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. 236. Κακοῦ γὰρ] Κακὸν μὲν τὸ χρημάτων ὑπερβολῇ πρίασθαι. ἀλγεινότερον δὲ κακὸν, τὸ καὶ δεσπότην ἄντικρυς λαμβάνειν. 238. Οὐ

θέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν ἢ τὸν παλαῖον τοῦτον ἔλυσε. Quo exemplo utitur Zeunius ad Vigerum p. 442. *Elms.*

Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν etc.] De hac phrasi vid. *Dan. Heinsii* Exer. Sacr. l. 6. c. 2. Tale quid *Virgil.* dixit: *Fronti nulla fides. Barnes.*

ἔνεστ᾽ ἐν] Scholiastes ἔνεστιν. *Musg.*

222. ἐκμάθῃ Eustath. ad Il. Γ. p. 415, 12 = 314, 48. Utraque lectio proba. Sæpe enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur. *Por.*

ὅστις] Nempe ὀφθαλμός. *Musg.*

228. ψυχὴν] i. e. *fortitudinem*, εὐψυχίαν. *Musg.*

229. χρήζω L. *Por.*

230. γιγνώσκειν καλὰ pro γιγνώσκειν καλῶς edidit Brunckius. γιγνώσκω Canter. γίγνεσθαι Reiskius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepi. *Por.*

Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι etc.] Vid. *Gul. Canter.* Novar. Lection. l. 4. c. 11. Ubi tamen, ut mihi videtur, non satis dextre poëtæ mentem est assecutus. Nec enim ulla erat corrigendi necessitas; sed *Latinæ* versioni tantum erat medendum; quæ jam ad verbum hunc locum satis evidenter exponit. *Barnes.*

Heath. sententiam loci censet esse: *Ille, in quo bene* cognoscendo (i. e. *in cujus indole cognoscenda*) *summa rerum omnium mearum vertebatur.* Sed Valck. ad Phœn. 1256. putat, huic Euripideæ formulæ respondere Terentianum Adelph. 3, 2, 32. *in quo nostræ spes opesque omnes sitæ.*

Pro καλῶς Brunck. ex ingenio reposuit

Ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτωι μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτηι.
Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῆι, μὴ βίαι φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,

Aut bonum. Non enim honesta *sunt* divortia
Mulieribus, neque licet abdicare maritum.
Sed venientem ad novos mores et leges,
Vatem esse oportet, quia per se *aliter* haud noverit,
Qualem maxime sit habitura virum.
Et si nobis hæc quidem peragentibus bene
Cohabitaverit maritus, non invitus ferens jugum,
Beata est vita: sin minus, satius est mori.
Vir vero cum dolet propter res domesticas,

S. γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ] Ὅτι κἂν κακὸν ᾖ, στέργειν δεῖ. οὐ γὰρ εὐκλεὲς γυναῖκα καταλιπεῖν τὸν οἰκεῖον ἄνδρα, ἀλλὰ ἀκλεές. 240. Εἰς καινὰ δ' ἤθη] Τοῦτο πρῶτον ἐστὶ τῇ τάξει τοῦ πράγματος τοῦ κατὰ νόμον τοῦ γάμου. πρότερον γάρ ἐστι τὸ τὴν παρθένον πρὸ τῶν πραγμάτων ἐπιέναι πρὸς τὸν νυμφίον. εἶθ' οὕτως πειρᾶσθαι τοῦτο, εἴτε δεξιοῦ, εἴτε κακοῦ. καινὰ δ' ἤθη λέγει καὶ νόμους τοὺς περὶ τῷ ἀνδρί. νόμους δὲ λέγει τοὺς τῆς οἰκίας κανόνας. καὶ * τόπους, τὰ ἤθη καὶ τοὺς νόμους τῶν ἀνδρῶν. 244. Βίᾳ φέρων] Μὴ βίαν ἡγούμενος, μηδὲ ἀνάγκην τὴν συμβίωσιν. 246. Ὅταν τοῖς ἔνδον] Προελθὼν που παρεμυθήσατο.

* Pro τόπους forsan legendum τρόπους; at tollenda est distinctio post κανόνας. *Heath.*

καλὰ, et vertit: *in quo situm erat, ut bona omnia experirer.* *Beck.*

Legendum puto γιγνώσκεις καλῶς. Res enim ejusmodi est, de qua ad testimonium Chori recte provocari potuit. Cantero placet γιγνώσκω καλῶς, Reiskio γίγνεσθαι καλῶς. *Musg.*

236. τοῦδ' ἔτ' Lasc. Ald. τοῦτο γ' Musgravius e B. D. Et sic Stobæus p. 309. ed. Grot. qui paullo ante δὲ pro τε. Membranæ τοῦτ' ἄλγιον. Hæ varietates difficiles interdum sunt ad dijudicandum, præsertim si ε præcedit γ' aut ab ἔτ' eliditur. Mox 242. οἵῳ conjicit Musgravius, non male; sed nihil opus. *Por.*

Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.] Κακοῦ γὰρ τοῦδε, τοῦ πρώτου δηλονότι, ἔτι ἄλγιόν ἐστιν ἄλλο κακὸν, καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀγὼν μέγιστος, ποῖον ἄν τις ἔχοι ἄνδρα, ἢ κακὸν, ἢ χρηστόν. Vid. in hanc rem *Scholiasten.* *Barnes.*

Pro τοῦ δ' Br. e membr. Par. (in quibus tamen ἔτ' deest) τοῦτ' recepit. *Beck.*

τοῦτό γ'] Ita MSS. B. D. MS. A. τοῦτ' ἄλγιον. Cæteri, ut vulgo, τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον. *Musg.*

242. ὅτῳ] Legendum, ni fallor, οἵῳ. *Musg.*

243. κἂν L. *Por.*

244. Μὴ βίᾳ est *sponte.* *Heath.*

245. Hesych. Ζηλωτός· μακαριστός. *Beck.*

246. Olympiodorus Comm. MS. in Plat. Timæum p. Ruhnk. ad Tim. p. 177. habet hæc: Τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ ἄνδρες, διὸ καὶ εἴρηται

Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην,
Ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς·
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
Κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἀμ' ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,

Foras egressus sedat cordis ægritudinem,
Conversus aut ad aliquem amicum, aut coætaneum:
Sed nos oportet spectare ad unam animam.
Dicunt autem quod nos periculorum immunem vitam
Vivamus domi, ipsi vero pugnent hasta:
Male sentientes, quia ter ad clypeum
Stare malim, quam semel parere.
Sed enim non eadem ad me et te pertinet oratio:
Tibi enim est hæc urbs et paterna domus,

S. 254. Κἀμ' ἥκει λόγος] Οὐχὶ περὶ σοῦ ταῦτα λεχθείη, οὐ γὰρ ὁμοίας ἔχεις ἐμοὶ τύχας.
258. Λελησμένη] Ἀντὶ τοῦ λεληϊσμένη· ἀπειλήπται γάρ. καὶ ὥσπερ δεινοπαθοῦσα τοῦτο περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. Hanc lectionem καρδίας ἄσην hoc loco probat Piers. ad Mœr. p. 60. *Beck.*

247. καρδίας χόλον Ald. Sed e MSS. quinque, ed. Lasc. Eustathio ad Il. I. p. 739, 36 = 635, 14. edidit Musgravius καρδίαν ἄσης. Malim tamen cum Olympiodoro apud Ruhnken. ad Timæum v. ταλασιουργία legere καρδίας ἄσην, cui constructioni favet Aldina lectio. In Bacch. etiam 607. melior lectio videtur, a Brunckio edita, σαρκὸς τρόμον, quam σάρκας τρόμου. MS. E. καρδίαν ἄτης. *Por.*

ἔπαυσε καρδίαν ἄσης Br. qui et mox e membr. et Flor. πρὸς φίλον τίν' rescripsit. *Beck.*

καρδίαν ἄσης] Ita MS. Cott. et Ed. Lasc. Parisienses quoque omnes præter E, qui ἄτης pro ἄσης habet. Olympiodorus citatus a Ruhnkenio meo ad Timæum p. 177. καρδίας ἄσην. Ed. Ald. καρδίας χόλον. *Musg.*

248. φίλων Ald. φίλον Brunckius ex A. L. Deinde Euripides, quo judice, unus amicus μυρίων κρείσσων ὁμαίμων (Orest. 797.), amico æqualem non opponeret. Dedi igitur πρὸς ἥλικας ad *æqualium cœtum* ut Phœniss. 1761. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς. *Por.*

Malim cum plerisque libris φίλων τίν'. Vide ad Sophoclis Aj. 998. Mus. Crit. I. p. 368. Lenissima Porsoni emendatione ἥλικας repudiata, ἥλικα revocarunt Zimmermannus et Matthiæ. Saltem sibi constare debebant docti homines. Si hic recte legitur ἥλικα τραπείς, non erant sollicitanda παρέδωκε τρέφειν Or. 64, et similia. *Elms.*

249. Antipater Stobæi LXV. p. 417, 40. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός. *Por.*

250. Ennius apud Varronem de L. L. lib. V. p. 60. ed. Scaliger. 1581. Nonium v. *Cernere: Nam ter sub armis malim vitam cernere, Semel quam modo parire.* *Por.*

253. θέλοιμ' ἂν] Frustra emendant nonnulli θέλοιμι, cum duplex ἂν sæpe legatur: Ut videre licet *Hecub.* v. 359. Vid. *Turneb.* l. 26. c. 32. Ubi *Ennii* versio hujus

Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
Τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκηι τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῶι θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,

Vitæque commoditas, et amicorum consuetudo;
Ego vero deserta et extorris afficior contumelia
A marito, ex agro barbaro abrepta,
Neque matrem, neque fratrem, neque cognatum
Habens, qui me in portum ducat hujus calamitatis:
Tantum igitur cupio a te consequi,
Si mihi via aliqua, et ratio inveniri possit,
Qua maritum jure ulciscar pro his malis,
Illumque, qui dedit ipsi *suam* filiam, et quam duxit,

S. λέγει, ὡς προσδοκήσασα μὲν σύνοικον ἕξειν τὸν Ἰάσονα· δεινότερα δὲ αἰχμαλώτου πάσχουσα.
260. Μεθορμίσασθαι] Λείπει τὸ ὡς, ὥστε μεθορμίσασθαι. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐ μητέρα, οὐκ ἀδελ-

versus — *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* Ut supplevit *H. Stephanus.* Vid. illius selectas tragœdias p. 948. *Barnes.*

254. αὐτὸς πρός σε Lasc. αὐτὸς πρὸς σὲ Ald. *Por.*

ὡὐτὸς Br. quæ est Attica forma. *Beck.*

255. πόλις γ' Lasc. *Por.*

256. συνουσία edd. et MSS. sed A. pro var. lect. κοινωνία. *Por.*

φίλων κοινωνία Br. *Beck.*

συνουσία] Adscribitur in MS. A. γρ. κοινωνία. *Musg.*

259. οὐδὲ Ald. x. π. 756. οὐχὶ Brunck. ex A. L. *Por.*

οὐχὶ συγγενῆ Br. e membr. et Flor. ed. *Beck.*

260. συμφοράς L. *Por.*

Μεθορμίσασθαι etc.] Τὸ ὡς, quod *Pauli Stephani* Editioni, *Canterique* et aliis irrepserat ex margine, jam penitus rejicio; neque enim versus ipsius ratio, neque *Scholiastes*, neque *Aldina* Editio, (quæ certe correctior) illam dictionem agnoscit. Et ipse *Canterus* rejiciendam putat. Eadem etiam phrasis mox occurrit v. 443. *Barnes.*

μεθορμίσασθαι proprie est μεταγαγέσθαι Hes. cf. Wessel. ad Herod. 2, 115. *Beck.*

261. σου L. Ald. *Por.*

262. τίς L. *Por.*

263. An legendum δίκην? Loca nonnulla pro accusativo facientia collegi ad Heracl. 852. Infra v. 1313. δίκην, quod habent edd. omnes ante Brunckium, in δίκῃ mutandum putavit Reiskius. Accusativum in hujusmodi locis nullo pacto cum Græcæ linguæ legibus conciliari posse contendit Hermannus Observatt. Crit. in quosdam locos Æsch. et Soph. p. 64. Quod moneo, non ut summo viro veteres errores suos exprobrem, sed ut ostendam, quam facile librariis fraudi esse potuerit hæc constructio. Nihil annotavit Hermannus ad Herc. 168. Οὐκ οὖν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς (f. ἐμοὶ) | χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην. Ubi verbale casum verbi sui regit. Vide ad Sophoclis Aj. 726. Mus. Crit. I. p. 365. ubi serius animadverti dativum

Σιγᾶν· γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
Κακή τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
ΧΟ. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια, πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

Ut taceas. Nam mulier circa alia est plena timore,
Ignavaque ad prælium, et ad intuendum ferrum :
Sed quando est injuria affecta in matrimonio,
Non est alia mens crudelior.
Cho. Faciam hæc : nam juste ulcisceris maritum,
Medea : non miror autem te lugere istam fortunam.
Sed video Creontem, dominum hujus terræ,
Venientem, nuncium novorum consiliorum.

S. φοὺς, οὐχὶ συγγενῆ ἔχουσαν πρὸς τὸ καταφυγοῦσαν πρός τινα τούτων μεταβληθῆναι τῆς συμφορᾶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς εὐξεινοτέρους τόπους. 266. Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν] Ἀντὶ τοῦ ἀσθενής. ὁ δὲ λόγος, πᾶσα μὲν γυνὴ δειλοτάτη ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασι, καὶ ἀσθενής. οὐδὲ ὅσον γυμνὸν ἰδεῖν ξίφος καρτεροῦσα· ὅταν δὲ εἰς κοίτην ἀδικηθῇ, τολμηροτάτη γίνεται. 270. Πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω] Οὐ θαυμάζω σὲ ἐπὶ τῷ τὰς τύχας πενθεῖν, δικαίως γὰρ πενθεῖς. 275. Δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα] Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως. τὰς δὲ Κορινθίας οὐ βουλομένας ὑπὸ βαρβάρου καὶ φαρμακίδος γυναικὸς ἄρχεσθαι, αὐτήν τε ἐπιβουλεῦσαι, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀνελεῖν ἑπτὰ μὲν ἄῤῥενα, ἑπτὰ δὲ θήλεα. Εὐριπίδης δὲ δυσὶ μόνοις φησὶν αὐτὴν κεχρῆσθαι. ταῦτα δὲ διωκόμενα καταφυγεῖν εἰς τὸ τῆς ἀκραίας Ἥρας ἱερὸν, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν καθίσαι, Κορινθίους δὲ αὐτῶν οὐδὲ οὕτως ἀπέχεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ βωμοῦ πάντα ταῦτα ἀποσφάξαι. λοιμοῦ δὲ γενομένου εἰς τὴν πόλιν, πολλὰ σώματα ὑπὸ τῆς

στρατῷ jam a Schæfero occupatum esse. *Elms.*

264. Sic omnes edd. (præter Lasc. qui ἐγείματο habet) et MSS. cum Eustathio ad Il. Θ. p. 694, 24=573. 44. Grammatici præcipiunt, ut γαμεῖν de viro, γαμεῖσθαι de femina dicatur, quæ regula certe plerumque observatur. Anacreon tamen apud Ammonium habet: Ἐκεῖνο οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Anti-Atticista apud Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 482. citat ex Ἀντιφάνους Ἀσώτοις, ἐγημάμην a viro de se dictum. Sed hæc cum Valckenærio figurate usurpata existimo, eodem fere sensu, quo Electra de Ægistho Elect. 936. Ὁ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή. Martialis: *uxori nubere nolo meæ.* Fortasse igitur, ut tali sarcasmo utatur Medea, legendum est, ἥι τ', quod quam facile in ἥν τ' abire posset, nihil attinet dicere. Contra ipsa de se infra 606. γαμοῦσα dicit. Nec tamen negabo, bene etiam legi posse, ἥ τ' ἐγήματο, ut mox 290. τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην. *Por.*

265. φόνου Ald. Sed φόβου Lib. P. et, puto, MSS. alii, certe C. Et sic ed. Lasc. Schol. ad Sophocl. Antig. 61. Stobæus p. 308. ed Grot. Idem mendum irrepsit in Hec. 245. Proximo versu κακή τ' edidit Brunckius e Tyrwhitti conjectura. κακὴ δ' edd. MSS. Stob. Schol. hic et ad Sophoclem, sed ibi κακή τ' clam edidit Brunckius. *Por.*

φόβου] Ita editi recentiores, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. φόνου. *Musg.*

266. κακή τ' ἐς—Br. *Beck.*

κακὴ δ'] Optime Tyrwhittus κακή τ'. *Musg.*

267. εἰς L. *Por.*

269. δράσον L. δρᾶσον Ald. ἐκτίσῃ. L. Ald.

ΚΡΕΩΝ.

Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν, ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
ΜΗ. Αἶ αἶ πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,

CREON.

Te torvam, et iratam marito,
Medeam, jubeo exire ex hac terra,
Extorrem, assumptis tecum duobus pueris,
Et nihil cunctari: quia ego auctor edicti
Istius sum, neque redibo domum,
Priusquam ejecero te e finibus hujus terræ.
Mede Heu, heu, prorsus misera perii.
Inimici enim expediunt jam omnem rudentem *adversus me*,

S. νήσου διαφθείρεσθαι μαντευομένοις δὲ αὐτοῖς, χρησμῳδῆσαι τὸν θεὸν ἱλάσκεσθαι τὸ τῆς Μηδείας τέκνων ἄγος, ὅθεν Κορινθίοις μέχρι τῶν καιρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἑπτὰ κούρους καὶ ἑπτὰ κούρας τῶν ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν ἐναπενιαυτίζειν τῷ τῆς θεᾶς τεμένει, καὶ μετὰ θυσιῶν ἱλάσκεσθαι τὴν ἐκείνων μῆνιν, καὶ τὴν δι' ἐκείνους γενομένην τῆς θεᾶς ὀργήν. Δίδυμος δὲ ἐναντιοῦται, καὶ παρατίθεται τὰ Κρεωφύλου ἔχοντα οὕτως, τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεος Κρέοντα ἀποκτεῖναι φαρμάκοις. δείσασαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱοὺς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκολουθεῖν, καθιεῖν ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς ἀκραίας Ἥρας, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς, διαδοῦναι λόγους, ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀπέκτεινε. γεγονέναι δὲ παραπλήσιον μυθεύεται καὶ περὶ τὸν Ἄδωνιν. 280. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι] Οἱ

et omnes, credo, editiones, quæ meam præcedunt. Et sic habent ubique in secundis indicativi passivi personis, nisi cum aliter habere moneo. (Quod non mirum est, si reputas, βούλῃ habere L. 864. δοκῇς 956. quamvis δοκεῖς statim subjungat. *Por.*

In membr. et Flor. ed. male δρᾶσον. δράσω τάδ' est i. q. σιγήσομαι, ut 922. θαρσήσω, 1025. οἴσω. *Beck.*

270. θαυμάσω L. *Por.*

Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν etc.] τὸ σκυ — breve est. Ita et versu abhinc tertio τε in τέκνα. Vid. Notas ad Phœniss. v. 19. *Barnes.*

275. σὺν αὐτῇ L. *Por.*

279. αἶ, αἶ L. ἀπόλυμαι L. *Por.*

280. ἐξιᾶσι L. *Por.*

Ἐξιᾶσι L. Porson. Recte. Sic etiam schol. et Barnesius. Ἐξίασι est ab ἔξειμι, ἐξιᾶσι ab ἐξίημι. Omnes edd. ἀφιᾶσιν Suppl. 244. ἀφιᾶσιν aut ἀφιᾶσ' Herc. 631. *Elms.*

Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων] Ἐξιᾶσι pro Ἐξιεῖσι, ab Ἐξίημι, *emitto*, Attice. De hoc autem proverbio vide quæ nos ad Iphig. Aul. v. 1259. *Barnes.*

ἐξίασι mutato accentu, Br. *Beck.*

ἐξίασι πάντα κάλων. Fiebat hoc vento duntaxat secundo. Philo Jud. Leg. ad Caium: πάντα δὴ κάλων ἀνασείων, ὡς οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίστιος οὐριοδρομῶν. p. 700. Ed. Turneb. Significat igitur Medea, hostes suos in summa diligentia fortunam quoque adspirantem habere.

Scholiastes in Aves Aristoph. sub initium: αἱ νῆες οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. Catullus IV. 20.

Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ᾽ ὅμως,
Τίνος μ᾽ ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
ΚΡ. Δέδοικά σ᾽, οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,
Μή μοι τι δράσῃς παῖδ᾽ ἀνήκεστον κακόν.

Neque est effugium commodum hujus mali.
Sed quanquam male tractor, tamen dicam:
Cur me, Creon, ejicis ex hac terra?
Cre. Metuo te (nihil opus est involvere sermones)
Ne quod insanabile malum facias meæ filiæ.

S. *ἐχθροὶ οὐριοδρομοῦσι καθ᾽ ἡμων, καὶ ὥρμηνται πάντα τρόπον πρὸς ἡμᾶς. ἄπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοὺς ἀρτέμονας.* 281. Εὐπρόσοιστος] Εὐεπι-

—— sive utrumque Jupiter
Simul secundus incidisset in Pedem. *Musg.*

281. *κ᾽ οὐκ ἔστιν—ἔκβασις.* *Non est litus, in quod effugiam.* Comparat se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti. *Musg.*

282. *εἰρήσομαι* A. L. Deinde *λέγουσ᾽* A. Brunckius mavult, *καὶ ξένη περ οὖσ᾽ ὅμως,* sine causa, si quid video. Qui adversa fortuna utuntur, eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui. Sic Hecuba 240. interrogandi veniam ab Ulysse petit. Vulgatam quoque probat Wyttenbachius. *Por.*

Membr. et ed. Flor. *εἰρήσομαι — καὶ κακῶς λέγουσ᾽ ὅμως.* Pro ultimis Brunck. conjicit leg. esse: *καὶ ξενή περ οὖσ᾽ ὅμως.* Peregrinæ scil. non idem jus erat, quod civi, non eadem loquendi libertas. *Beck.*

283. Hes. *Γῆς ἀποστέλλεις· ἀπείργεις, κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδείᾳ.* Infra v. 930. idem voc. occurrit. *Beck.*

284. *περιαμπίσχειν* Ald. et omnes editiones Brunckianam præcedentes, excepta Lasc. quæ *παραμπέσχειν* habet. *παραμπέχειν* A. Flor. *παραμπίσχειν* B. D. E. *περαμπέχειν* Lib. P. *παραμπέχειν* recte Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Addend. ad Theocrit. XXI. 26. cum putet, idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wyttenbachius p. 55. anapæstum fortasse in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapæstos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS. eos certe ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Præterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos *περὶ* admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium. Apud Æschyl. Agam. 224. est *περιόργως,* ibid. 1457. *περιώδυνος.* In Sophocl. Phædra apud Stobæum Ecl. p. 133. *περιώσι᾽ ἄφυκτά τε μήδεα.* Œd. T. 1218. *περίαλλα,* idque forsan posuit in loco Thamyræ corruptissimo apud Plut. T. II. p. 1093. D. quod si fecit, ita scripsit ultima. *ἔκ τε νόμων, οὓς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ.* Sed sive sunt ista Sophoclis, sive Plutarchi verba, *περίαλλα* conjuncte legendum est. Voce utitur Aristophanes Thesmoph. 1079. *Τί ποτ᾽ Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν Μέρος ἐξέλαχον;* Quæ si ipsa Euripideæ Andromedæ verba sunt, pertinent ad systema illegitimum, ut ex præcedentibus liquet. Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Sophocl. Œd. T. 1505. *μή σφε περιΐδῃς* pro *μή σφε παρίδῃς.* Quod *περιϊδεῖν* tam sæpe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis, *παρίδῃς* genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, *μὴ παρά σφ᾽ ἴδῃς.* At enim dices, *περιάγουσιν* habet ipse Euripides. Habet sane; sed in Cyclope 686. dramate Satyrico, quæ plures Tragœdiæ leges violant, plures Comœdiæ licentias adsciscunt. Quod exemplo altero libet ostendere. Sophoclis versus quosdam citant Clemens Alexandrinus Strom. V. p. 716, 7. Eusebius Præp. Ev. XIII. 13. p. 680. in quibus est vox *ἐπημφιεσμένος..* Hanc vero Tragici non minus quam *περιάγουσιν,* et eandem ob causam, opinor, respuebant.

Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην

Multa enim ad hunc metum conferunt:
Es callida, et artifex multorum malorum,
Doles vero, quod orbata sis thalamo mariti tui:
Audio insuper te minari, ut mihi nunciant,
Et socero, et sponso, et nuptæ

S. βούλευτος, καὶ ῥᾳδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. 283. Ἀποστέλλεις] Ἀπάγεις, ἐξεδέξαντο δὲ κατὰ ἀναστροφὴν ἀπὸ γῆς στέλλεις. 284. Δέδοικα σ'] Τὸ ἑξῆς δέδοικα, μή μοι τὶ δράσῃς

At vero in iisdem versibus occurrunt voces πτίλον, ὑπημβρύωσεν, ὁλοσχερὴς, ἐθόρνυτο, quarum nulla Tragicis uti permissum erat. Pro ἐθόρνυτο quidem ἐθρύπτετο habet Clemens, sed manifesta glossa. Versus igitur sunt e Satyrico dramate excerpti. Huc adde, quod Tragici, si vocem puram a περὶ compositam adhibent, huic vitio per tmesin medentur, ut Bacch. 619. Τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν. et similiter Troad. 561. apud Cornut. de N. D. p. 184. Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων Φαεινὸς αἰθήρ. Porro, ut id obiter moneam, vox ἐμβρυοῦν cum compositis non comparent neque in Stephano neque in Scapula. Hinc etiam liquet, versus ex Euripidis Sisypho a Pseudo-Plutarcho adductos de Placitis Philosoph. I. 7. rectius Critiæ tyranno tribui a Sexto Empirico adv. Mathem. IX. 54. Τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβου Στοίχους. *Por.*

284. Tres codices παραμπίσχειν, quod recte, meo quidem judicio, admisit Matthiæ. Ἀμπέχειν apud Euripidem nusquam legitur, ἀμπίσχειν sæpius. Consulatur index Beckianus vv. Ἀμπίσχειν, Ἐπαμπίσχειν Καταμπίσχειν, Συναμπίσχεσθαι. Quod ad hunc locum monet Porsonus, tragicos περιιδεῖν et similia non nisi in melicis usurpasse, id jam monuerat vir eruditus qui Etonensis hujus fabulæ editionis censuram dedit in *the Monthly Review* t. LXXIV. p. 555. Cujus verba sunt: *But where does* περὶ *occur in composition before a word beginning with a vowel, in the tragic dialogue? Elms.*

δεῖ παραμπέχειν λόγου; Brunck. e membr. et ed. Flor. recepit. Sic ξυναμπέχειν Æsch. Prom. 521. *Beck.*

περιαμπίσχειν] MSS. B, D, E, παραμπίσχειν. Ed. Lasc. παραμπέσχειν. MSS. A, et Fl. παραμπέχειν. Lib. P. περαμπέχειν. *Musg.*

285. Lege aut μή μοι τι cum Aldo, aut μή μοί τι cum Lascari. *Por.*

Vide an ad hunc versum pertineat scholiastæ annotatio ad v. 357. Οὐ γάρ τι δράσεις. Δίδυμος μετὰ τοῦτον φέρει τὸ, σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. Similia habet grammaticus ad v. 380. Ἢ θηκτόν. ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν $\overline{\beta}$ τὸ, σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα. Quid sit ἐπὶ τῶν $\overline{\beta}$ plane nescio. De versu σιγῇ—λέχος vide interpretes ad. v. 40. *Elms.*

286. τοῦδε δείματος, i. e. ἐς τόδε τὸ δεῖμα. Sic Hesiod. Op. et D. 179.

— προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου.

i. e. προφέρει εἰς ὁδὸν, καὶ εἰς ἔργον. Thucydides quoque: τοῦ πολέμου καλῶς—ἐδόκει—καθίστασθαι III. 92. iterumque in eodem capite τῆς τε ἐπὶ Θρᾴκης παρόδου χρησίμως ἕξειν. *Musg.*

289. ἀπειλεῖν, Ald. et membranæ. ἀπειλεῖς B. D. Cott. L. ἀπειλαῖς Flor. Ex Tyrwhitti conjectura edidit Musgravius ἀπειλεῖν σ', ex sua Brunckius χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Sed mihi videntur hujusmodi tautologiæ non abhorrere ab Euripidis ingenio. Hel. 1059. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; Quod nimis licenter Reiskius

Δράσειν τι· ταῦτ᾽ οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ᾽ ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθένθ᾽ ὕστερον μέγα στένειν.
ΜΗ. Φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ᾽ εἴργασται κακά.
Χρὴ δ᾽ οὔποθ᾽, ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ᾽ ἀνὴρ,

Te aliquid facturam. Hæc igitur caveo, priusquam accidant.
Multo enim satius est mihi, mulier, nunc in odium tuum incurrere,
Quam emollitum, postea valde gemere.
Med. Heu, heu! Non mihi nunc primum, sed sæpe, o Creon,
Nocuit existimatio, et magna mala attulit.
Non oportet autem eum, qui sapiens est,

S. παῖδα. Παραμπίσχειν] κρύπτειν, φυλάσσεσθαι, ἤτοι φυλάσσειν, περιστέλλειν, ἀποκρύπτειν. 291. Δράσειν τι] Κακοποιήσειν. καὶ τὸ μαλθακισθέντα ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς προσενεχθέντα, ἢ μαλθαχθέντα τοῖς λόγοις. 295. Ἔβλαψε δόξα] Ἀντὶ τοῦ, ἡ δόξα μου βλάπτει με. σὺ γὰρ νομίζων με σοφὴν ἀπελαύνεις με δεδοικώς. 298. Ἧς ἔχουσιν ἀργίας] Τὸ ἧς ἔχουσιν ἀργίας εἶπεν, ὡς οὐχ τῷ ὄντι ἀργῶν ὄντων τῶν σοφῶν. προφανὴς γάρ ἐστιν, ὅτι μέγιστος πόνος περὶ τὴν φιλοσοφίαν. καὶ Ἡσίοδος, Τῆς δ᾽ ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν· ἀλλ᾽ ὡς πολλῶν δοξαζόντων οὐκ ὀρθῶς, ἀργοὺς εἶναι τοὺς σοφούς. οἱ σοφοὶ οὖν φησὶν πρὸς τὸ δόξαν ἀργίας ἔχειν, καὶ φθονοῦνται ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. ὅθεν φησὶ καλῶς ἔχειν κρίνω, μὴ χρῆναι εἰς ἄκρον παιδεύσεως ἥκειν τινὰ, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐντὸς εἶναι. τοῦτο δὲ οὐ δογματίζων ὁ ποιητὴς φησὶν, ἀλλ᾽ ἁρμοζόμενος πρὸς τὸ ὑφεστηκὸς ἦθος, ἐπεὶ δοκεῖ ἡ

et Musgravius emendant, Brunckius vero sine suspicione laudat ad Sophocl. Electr. 61. ἀπαγγέλουσί L. *Por.*

χόλῳ δ᾽ ἀπειλεῖς, ὡς — Br. emendavit. ἀπειλαῖς est in Flor. ἀπειλεῖν in membr. In κλύω vero tautologiam animadvertit, itaque χόλῳ rescripsit, coll. v. 593. *Beck.*

ἀπειλεῖν σ᾽. Ita ex Tyrwhitti conjectura lego. Ed. Ald. ἀπειλεῖν. MSS. B, D, et Cott. cum Ed. Lasc. ἀπειλεῖς. MS. Fl. ἀπειλαῖς. *Musg.*

290. Τὸν δόντα etc.] Respicit ad *Medeæ* verba supra v. 263. et 264. Sed ex hoc versu et v. 259. Οὐ μητέρ᾽, οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ, et ex innumeris aliis horum similibus locis, qui aures habet tersas, *Euripidis* facilitatem, rotunditatem, et genuinam elegantiam, quibus supra omnes mortales longe excellit, libenter agnoscet. *Barnes.*

291. δράσειν τί L. *Por.*

292. s. Legendum πρὸς σ᾽ ἀπεχθέσθαι. Præsens est ἀπεχθάνομαι ut αἰσθάνομαι, aoristus ἀπηχθόμην ut ᾐσθόμην.* Legendum etiam ὀφλεῖν vv. 405. 1045. ἀνασχεθεῖν v. 1023. V. 1199. θίγειν Aldus, θιγεῖν recte Lascaris, Brunckius, et omnes post Brunckium. *Elms.*

293. Vide quid faciat unius literulæ mutatio. Lascaris editio habet omnino contra sensum, σθένειν. Verum omnes ejus editionis vitiosas lectiones usque ad minutissimum apicem fideliter repræsentavi. *Por.*

294. φεῦ. φεῦ. L. Κρέων Lasc. Quod recipiendum esset, si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere. Mox γλῶσσα Stobæus p. 143. Grot. pro δόξα, male, quod ad sensum attinet, nec metro convenienter. Confer quæ mox dicturus sum ad Hec. 302. *Por.*

Φεῦ, φεῦ] Hæc exclamatio extra versum

* Olim legebatur ἀπέχθομαι Hipp. 1255. ubi rectius nunc legitur ἐπάχθομαι. Cum vero hoc compositum exemplo carere videatur, et in cod. Flor. legatur ἀπάχθομαι, nescio an scripserit Euripides, οὔθ᾽ ἥδομαι τοῖσδ᾽, οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἄχθομαι, κακοῖς. Sophocles Phil. 345. λέγοντες, εἴτ᾽ ἀληθὲς, εἴτ᾽ ἄρ᾽ οὖν μάτην, κ. τ. λ.

Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον

Liberos edocendos curare, ut nimium sint sapientes.
Præter enim aliam, quam habent, ignaviam,
Invidiam apud cives *sibi* conciliant odiosam.
Apud stultos enim proferens aliquid novum et sapiens,
Videberis inutilis, et non sapiens :
At contra illis qui videntur comptum aliquid scire,

Var. Lect. 300. προσφέρων ἔπη,

S. Μήδεια σοφίας ἔχουσα δύναμιν βλάπτεσθαι σκαιοῖσι, ὁ σοφὸς, φησὶ, καθ' ἑκάτερον ἀδικεῖται. ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ἀπαιδεύτων οὐ σοφὸς εἶναι νομίζεται. τοῖς δὲ ἐλλογίμοις λυπρὸς εἶναι καταφαίνεται, ὅταν τοῦτο κρείττων νομισθῇ. τὸ δὲ δοκούντων οὐκ ἐπὶ ἀμφιβόλῳ κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν τῷ ὄντι ὑπαρχόντων, ἢ δοκούντων, ἢ καὶ πρὸς εἰσβολὴν τῶν δοκούντων ἐλλογίμων, εἰ τῇ ἀληθείᾳ ἐλλόγιμοι εἰσὶ διὰ τὸ νοσεῖν τὸν φθόνον, ὃ οἱ πρὸς σοφοῦ. 299. Ἀλφάνουσιν] Εὑρίσκουσιν. ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου. 302. Τῶνδ' αὖ δοκούντων] Τῶν δοκούντων, φησὶν, εἰδέναι τὶ, κρείσσων νομισθεὶς, ἐπαχθὴς ἔσῃ. ὅθεν συμβαίνει καὶ παρὰ

eminet. Vid. *Hecub.* v. 55. item v. 852. et v. 1098. *Barnes.*

295. Pro δόξα ap. Stob. p. 217. legitur γλῶσσα. *Beck.*

297. ἐκδιδάσκεσθαι proprio medii verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed hæc aliquando a poëtis confunduntur. *Por.*

298. Ex A. ἀλκῆς edidit Brunckius, explicat χωρὶς ἀλκῆς ὄντες, deinde conjungit φθόνον cum ἀργίας. Sed ἄλλης servat Aristoteles Rhet. II. 21. qui mox habet ἀνδρῶν pro ἀστῶν. Posses etiam legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumendum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud Nostrum videor legisse. Pro ἀργίας Wyttenbach. αἰτίας. Quod sane speciosum est. *Por.*

298. s. Sumendum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis nonnullis apud nostrum videor legisse. Porson. Infra v. 941. εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία. Præter ea quæ notavit Weiskius v. Ἄλλος, consulendi interpretes ad Sophoclis Œd. T. 7. Præclare autem Zimmermannus ἀρετῆς pro ἀργίας, in quo explicando multum laborant interpretes. Eos qui philosophiæ literisque student, ἀργοὺς sæpe fieri, id est, rei familiaris negligentes, rebusque gerendis ineptos, communis hominum experientia docet. Lege disputationem Calliclis apud Platonem Gorgia p. 484. C. ab eo loco, ubi dicitur: φιλοσοφία γάρ τοι ἐστὶν, ὦ Σώκρατες, χάριεν, ἐάν τις αὐτοῦ μετρίως ἅψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων. Lege etiam Routhii annotationem p. 440. sq. *Elms.*

χωρὶς γὰρ ἀλκῆς, ἧς ἔχουσιν ἀργίας φθόνον — Br. edidit. Etenim vulgatum non intelligi posse. "Ratio, cur homo quilibet sapiens cavere debeat, ne liberos suos philosophiæ magistris erudiendos tradat, ea est, quia malum inde secuturi sint. Est autem illud malum, φθόνος πρὸς ἀστῶν δυσμενής. Sed *otium*, ἀργία, nemini, nedum sapienti, malum est. Præterea quid significat: χωρὶς ἄλλης ἀργίας? "— In Membr. Par. est: χωρὶς γὰρ ἀλκῆς. Ordo verborum: δυσμενῆ γὰρ πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι φθόνον τῆς ἀργίας, ἣν ἔχουσιν, χωρὶς ὄντες ἀλκῆς. ἀλκὴ ut αἰχμὴ *pugnam, bellum* significat. Æsch. S. Th. 500. Soph.

Κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,
Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην

Præstantior si existimeris in civitate, molestus videberis.
Ego vero ipsa quoque particeps sum hujus fortunæ.
Nam cum sim sapiens, aliis quidem sum invisa,
Aliis difficilis indolem, et non nimis sapiens.
Tu igitur metuis me, ne quid mali tibi a me accidat.
Non sic res meæ se habent, (ne metuas me, Creon)
Ut in viros principes delinquam.
Tu enim qua injuria me affecisti? elocasti filiam *ei*,

S. *τοῖς ἀπαιδεύτοις ἐπαχθῆ εἶναι, διὰ τὸ μὴ προσίεσθαι αὐτούς· καὶ παρὰ τοῖς συνετοῖς ὁμοίως, ἕνεκα τοῦ διαφέρειν δοκεῖν αὐτῶν, ἐπίφθονον καὶ λυπηρὸν γίνεσθαι.* 305. *Ἐπίφθονος*] *Ζηλωτὴ τοῖς εἰδόσι, φθονουμένη. ἡσυχαία δὲ ἀνόνητος, ἄχρηστος. Θατέρου τρόπου*] *Ἡ πρὸς*

Phil. 1307. Itaque *χωρὶς ἀλκῆς εἶναι* dicuntur studiis dediti, quia a bello et forensibus contentionibus abstinent. *Beck.*

300. *σοφὰ* edd. pleræque et MSS. Sed MS. B. et ed. Lasc. *ἔπη*. Credo equidem, hanc lectionem esse ex Euripidis ipsius curis secundis profectam. Cum enim esset Noster *εὐεπίφορος εἰς τὸ ΣΟΦΟΣ*, veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat. Aristophanes igitur ita argutantem Mnesilochum, Euripidis socerum, inducit, Thesm. 1141. *Σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ, Μάτην ἀναλίσκοις ἄν.* Ergo hac reprehensione permotus *σοφὰ* in *ἔπη* mutasse videtur Euripides. Vide infra ad v. 1314. *Por.*

προσφέρων σοφά. MS. B, et Ed. Lasc. *προσφέρων ἔπη.* *Musg.*

302. *δοκούντων εἰδέναι τί* L. *Por.*

303. Sic A. L. neque dubito quin alii, Ald. *ἐν πόλει λυπρός.* *Por.*

Verborum ordinem ita mutavit ex membr. et Flor. ed. Brunck.: *κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανῇ.* *Beck.*

305. Post hunc versum sequebatur, *τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου*, e v. 804. huc retractus. Deinde *τοῖς δ' οὖν* Ald. et omnes fere edd. sed *αὖ* A. B. D. Flor. L. P. Utramque emendationem optime pervidit Piersonus. Deinde 306. pro *εἰμὶ δ' οὐκ* conjicit Musgravius *λῆμα, κοὐκ*. Male. Verba, ut vulgantur, sunt Medeæ modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis. *Por.*

Post hunc versum sequitur in Aldina et plerisque MSS.

τοῖσδ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου.

Quæ vicinis cum male congruerent, acute vidit Piersonus [Ver. p. 58.] interpolata esse, et ex v. 804. paucis mutatis, derivata. Confirmat MS. A, in quo margini tantum adscripta sunt. *Musg.*

Versum hunc recte abesse posse monet Reisk. sed stabilire eum versum 321.

Delevit Brunck. *Beck.*

306. *τοῖσδ' αὖ* — Br. e membr. et Flor. et reliqua idem Br. ita edidit: — *προσάντης εἰμὶ, κοὐκ ἄ. σ.* *Beck.*

τοῖς δ' αὖ] Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P.

Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
Ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν.

Cui te animus impulit: sed eum maritum
Odi: tu autem, ut opinor, sapienter hæc fecisti.
Et nunc non invideo, quod res tuæ præclare se habeant:
Despondete, bene sit vobis: sed jam in hac terra
Sinite me habitare: quamvis, enim injuria simus affecti,
Tacebimus, a potentioribus victi.
Cre. Dicis auditu mollia: sed in animo
Mihi est pavor, ne quid mali moliaris,

S. τὸ ἡσυχαία, ἵν' ᾖ συνετὴ, ἢ πρὸς τὸ τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος, ὅ ἐστιν ἐπίμεμπτος παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ ἀμαθέσι νομίζομαι. 306. Προσάντης] Ἐναντία εἰμὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἄγαν σοφή. 319. Τοσσῷ δ' ἧσσον] Τοσούτῳ δέ φησιν, ὅσῳ γλυκεῖα μὲν εἶ τῷ λόγῳ, ἄλλα δὲ

et Ed. Lasc. ut optime Piersonus l. 1. ex conjectura. Ed. Ald. τοῖς δ' οὖν, quod male servat contextus.

εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφὴ] Scholiastes legisse videtur: εἰμὶ, κ' οὐκ ἄγαν σοφὴ, quod vulgata aliquanto melius est. Displicet tamen vel sic εἰμὶ geminatum. Legi potest non incommode:

τοῖς δ' αὖ προσάντης λῆμα, κ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Musg.

307. σὺ δ' αὖ L. πλημελὲς L. *Por.*

310. τί γὰρ σύ μ' L. *Por.*

310. s. Beckius, τί γὰρ σύ μ' ἠδίκηκας, nescio unde. Notandum autem ἐξέδου pro ἐξέδωκας, quod usurpat noster Suppl. 135. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; Nequis ἐξέδου corruptum esse censeat, moneo ἐκδόσθαι exstare apud Platonem Legg. V. p. 740. C. ἐξέδοτο apud Demosthenem adv. Spudiam p. 1036. *Elms.*

314. τὴν δὲ δὴ Ald. τήνδε δὲ A. L. et, opinor, alii. Verum satis sit semel dixisse, plus momenti ad lectionem constituendam duorum disertis codicum testimoniis inesse, quam ad vulgatam defendendam tacito centum librorum assensui. *Por.*

τήνδε δὲ χθόνα Br. e membr. et Flor. ed. *Beck.*

317. ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus. *Por.*

Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθακὰ,] Codex *Heinsio-Scaligerianus* notat ad marginem ἄκουσα pro ἀκοῦσαι, ob luxuriem puto ingenii ostendendam potius, quam quod crederent, veram illam, aut verisimilem, lectionem; quum frigida sit omnino et inelegans, præ lectione τοῦ ἀκοῦσαι, quam retinendam omnino pronuntio. Et præterea prior syllaba τοῦ ἄκουσα producitur, quæ res in hoc loco fieri nequit. *Barnes.*

517. s. Ubi poëtæ Attici mulierem de se loquentem introducunt plurali numero, adjectivum aut participium masculino genere ponunt. V. Eur. Androm. 335. ss. 888. Hec. 237. Soph. Aut. 925. E. Brunck. Cf. id. ad Soph. El. 399.

317. ἔσω Br. *Beck.*

Τοσῶιδέ γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
Ῥάιων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
ΜΗ. Μὴ πρὸς σὲ γούνων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
ΚΡ. Λόγους ἀναλοῖς. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Et tanto minus, quam antea, confido tibi.
Nam mulier quæ cito irascitur, similiter et vir,
Facilius cavetur, quam taciturnus sapiens.
Proinde exi quam celerrime ; ne facias multa verba :
Quia hoc decretum est, neque habes artem, ut
Apud nos maneas, cum sis mihi infensa.
Med. Ne per genua et filiam tuam recens nuptam.
Cre. Consumis verba : nunquam enim persuaseris me.

S. φρονεῖς, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστότερος τυγχάνω, ἢ πρὶν τῶν λόγων σου τούτων ἀκοῦσαι. 320. Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος] Πᾶσα γὰρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνὴ, ὁμοίως δ' ἂν καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθείη, ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργήν. τούς τε γὰρ φανερῶς ὀργιζομένους εὐμαρῶς προορῶμεν φυλάττεσθαι· τοὺς δὲ ἐν ἀφανεῖ κρύπτοντας τὴν μῆνιν, οὐχ οἷόν τε διὰ τὸ ἀπρόοπτον. καὶ σὲ οὖν φησὶ σιωπηλὴν οὖσαν, οὐκ εὐμαρὲς φυλάξασθαι. 321. Ῥάων φυλάσσειν] Ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. λέγει δὲ σιωπηλός. Ἄλλως. Ῥάων ἐστὶ φυλάττεσθαι φυσὶν ὀξύθυμος ἀνὴρ ὡσαύτως δὲ

319. τοσᾶδέ γ' Ald. τοσῷδε δ' A. D. Fl. P. τοσσῷ δὲ δ' Schol. τοσόνδε δ' ed. Lasc. Corrige Musgravii errorem. *Por.*

Τοσῶδέ γ' ἢ Br. *Beck.*

τοσῷ δὲ] Ita MSS. A. D. Fl. Lib. P. Ed. Lasc. et Schol. Sensus est : *tanto minus tibi confido, quo lenius nunc loqueris.* Ed. Ald. τοσῷδέ γ'. *Musg.*

320. αὔτως Lasc. Ald. edd. ceteræ. *Por.*

Heath. cum Dawes. M. Crit p. 97. legit φυλάττεσθ', sed in Add. vulgatum præfert. Laudat h. l. Suidas V. Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθὸς, ubi temere hunc versum Sophocli tribuit, et exhibet σιωπηλὸς ἀνήρ. Recte tamen Suid habet vulgatum ῥάων φυλάσσειν. Toup. in Su. 1. p. 46. *Beck.*

φυλάσσειν, i. e. *observare*, ut recte interpretatur d'Orvillius ad Charitonem p. 442. ubi vulgatam abunde contra Dawesium defendit. *Musg.*

322. Valckenærii conjecturam ad Phœniss. 497. propositam, λόγους πλέκε, elegantem quidem, recepere Brunckius et Beckius. Sed sanam vulgatam puto. *Por.*

μὴ λόγους πλέκε ex Valck. conjectura dedit Br. Cf. Æsch. Prom. 615. *Beck.*

Interpungendum cum prioribus edd. post τάχιστα, non post ἔξιθι. Valck. ad Phœn. 497. pro μὴ λόγους λέγε reponit μ. λ. πλέκε, quod elegantius et aptius. *Heath.*

323. ἄρηρε Ald. ἄραρε A. L. x. Π. 1264. *Por.*

Hic et v. 415. 743. Doricam formam ἄραρε (pro ἄρηρε) e membr. et Flor. ed. recepit Br. Tragici etiam in aliis præteritis mediis Dorismum frequentant, ut λέλακα Hipp. 55. *Beck.*

324. μένης L. *Por.*

μένης Membr. Par. et ed. Flor. Sed Attici ὅπως cum fut. Indic. construunt. *Beck.*

325. μὴ πρὸς γονάτων Ald. Edidi ex L. μὴ πρὸς σὲ γούνων, de qua forma dixi ad Phœniss. 866. Hanc adjurandi formu-

ΜΗ. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;
ΚΡ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
ΜΗ. Ὦ πατρὶς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
ΚΡ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
ΜΗ. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
ΚΡ. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
ΚΡ. Ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.

Med. Expelles igitur me, neque revereberis Litas *i. e. Preces*?
Cre. Non enim mihi charior es mea domo.
Med. O patria, quam valde nunc tui recordor!
Cre. Præter liberos enim est mihi longe charissima.
Med. Heu, heu! quam magnum malum hominibus est amor?
Cre. Credo, ut tulerit fortuna.
Med. Jupiter, non lateat te is, qui autor est horum malorum.
Cre. Vade, o vana, et libera me curis.

S. καὶ γυνή. φανεροὶ γὰρ εἰσὶ, καὶ πάντα ἐκχέουσιν ὀργιζόμενοι. ὁ δὲ σιωπηλὸς, δυσπαραίτητός ἐστιν, ἐν ἑαυτῷ κρύπτων καὶ καιροφυλακῶν τὴν ὀργήν. 325. Μὴ πρὸς σὲ] Μέμφονται τῷ Εὐριπίδῃ, ὅτι πεποίηκε τὴν Μήδειαν, ἐξ ὧν λέγει τῷ Κρέοντι, ὡς ὑπούλως ἔχει πρὸς τὴν νύμφην. 332. Ὅπως ἂν οἶμαι] Ἐπεὶ καθόλου ἡ Μήδεια τὸν ἔρωτα κακὸν ἀπεφήνατο, ἐπεισήγαγεν ὁ Κρέων τοῦτο ἀναιρῶν, καὶ φασὶν, ὁ ἔρως οὐκ ἀεί κακὸς, ἀλλ' ὡς ἂν ἄγηται ὑπὸ ταῖς τύχαις· πολλοὶ γὰρ ἐρασθέντες ἔτυχον. βλασφημεῖ δὲ τὸν ἔρωτα ἡ Μήδεια, ἐπεὶ καὶ ἐρασθεῖσα τοῦ Ἰάσονος, ἐξέστη τῆς ἐλπίδος· οὗτος δὲ φησὶ μὴ καταμέμφου τοὺς

lam, quamvis notissimam, hic illic corrupere librarii, ut in locis Sophocl. Trachin. 436. Apollonii Rhod. III. 985. a Brunckio emendatis. Alcest. 285. μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῇς με προδοῦναι, Ἀλλ' ἀνατόλμα. Hiatum tollit Musgravius, e MSS. inserendo versum: Μὴ πρὸς παιδῶν, οὓς ὀρφανιεῖς. Optime. Sed duo menda, quanquam levicula, restant. Vix enim credo, compositum istud apud Græcos exstare, ἀνατολμῶ. Recte ed. Lasc. Ἀλλ' ἄνα, τόλμα. Ἀλλ' ἄνα est phrasis Homerica; a Sophocle etiam usurpata Aj. 194. Præterea Tragici in ista adjurandi formula nunquam articulum addunt; Comici pro libitu vel addunt, vel omittunt, sed frequentius addunt. Cum igitur τῶν omittat Lascaris, quid planius, quam legendum esse? Μὴ πρὸς σὲ θεῶν τλῇς με προδοῦναι. *Por.*

Formulam hanc, μὴ, πρὸς σὲ γονάτων — in qua subauditur ἱκετεύω, λίσσομαι aut simile verbum, illustrat ad h. l. Br. *Beck.*

Omnes γονάτων præter Lascarin et Porsonum. Alterum non esse Atticum vehementer suspicor. De qua re aptior ad dicendum locus erit ad Phœn. 866. *Elms.*

327. Λιτὰς] Προσωποποΐα. Respicit *Homeri* locum Iliad. ι'. v. 498. Καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι etc. *Barnes.*

328. οὔ σε Lasc. sed οὐ σὲ Ald. *Por.*

329. ὥς σου L. Ald. *Por.*

330. Sic A. D. L. πολύ Ald. *Por.*

Br. pro πολὺ habet πόλις e codd. *Beck.*

πολύ] MSS. A. D. et Ed. Lasc. πόλις. *Musg.*

331. s. Anglice, *That is according as it happens.* Noster Tro. 1058. ΕΚ. Οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ. | ΜΕ. Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς. *Elms.*

338. Hic ordo verborum restituendus videtur Iph. A. 900. ubi nunc legitur: ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος. Athenæus IV. p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοὶ προσηνέχθησαν ὄξει βι-

ΜΗ. Πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνωι κεχρήμεθα;
ΚΡ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίαι.
ΜΗ. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
ΚΡ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
ΚΡ. Τί δ' οὖν βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
ΜΗ. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ἧι φευξούμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾶι μηχανήσασθαι τέκνοις.

Med. Labor quidem est: sed nos nonne in labore versamur?
Cre. Cito extruderis violenter manu famulorum.
Med. Nequaquam ita: sed rogo te, Creon.
Cre. Negotium facesses, ut videris, o mulier.
Med. Fugiam: non hoc te rogo, ut impetrem.
Cre. Quid igitur resistis, et non discedis e terra?
Med. Concede mihi, ut possim tantum hunc diem manere,
Et perficere deliberationem, qua fugiam,
Et viaticum meis liberis: quandoquidem pater
Nihil curat prospicere liberis.

Σ. ἔρωτας. ἔσθ' ὅτε γὰρ ἀγαθόν τι ποιοῦσιν, ἔσθ' ὅτε δὲ κακὸν, ὡς ἂν ἡ τύχη παραγένοιτο. 335. Πονοῦμεν ἡμεῖς] Ἐπεὶ εἶπεν ὁ Κρέων, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων· φησὶ, ποίων πόνων; ἐγὼ γάρ εἰμι ἐν πόνοις οὖσα, καὶ οὐκ ὀφείλουσα ἄλλους πόνους ἀνέχεσθαι ἐφ' οἷς ἔχω, ἀλλ' οὐκ ἐν σπάνει κακῶν. σὺ γὰρ οὐ πονεῖς, καὶ ἐν κακοῖς τυγχάνεις. ἐπεὶ δὲ εἶπεν ὁ Κρέων καί μ' ἀπάλλαξον πόνων; ἐγὼ γάρ εἰμὶ ἡ ἐν πόνοις οὖσα, καὶ οὐκ ὀφείλω ἄλλους πόνους ἀναδέχεσθαι πόνοις, ἐφ' οἷς ἔχω· ὥστε μή τε ἀπέλαυνέ με τῶν Κορινθίων, καὶ τοῦτόν μοι προσ-

βεβρεγμένοι· καὶ ὁ Διϊτρεφὴς δραξάμενος ἔφη, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε, Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc saltem Euripidis senarium lucramur: Κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι. *Por.*

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν] Hunc versum ex duobus, quos *M. Brutus*, desperatis suis rebus, dixerit, unum fuisse *Plutarchus* memorat. Quidni et alterum, quem *Volumnius*, qui præsens audiverat, e memoria sibi excidisse dixit, sequentem statuamus, si ματαία tantum in στρατιῶτα mutemus; sicut enim *Dion*. Hist. l. 47. testatur, παρεκάλεσέ τινα τῶν συνόντων, ἵνα αὐτὸν ἀποκτείνῃ. Ita itaque *Volumnii* memoriæ sublevandum judico:

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν!
Ἕρπ', ὦ στρατιῶτα, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.

Credo equidem, si hæc *Victorio* in mentem venissent, felicius sibi locum ornatum putasset, quem de hac re tractat *Variar. Lection.* l. 23. c. 2. Nec omittendum, quod *Paulus Leopardus* observavit, hunc versum eleganti parodia, unius duntaxat literæ mutatione, in *Lenticulæ* vituperium detortum apud *Athenæum* l. 4. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. Vid. *Paul. Leopardi* Emendat. lib. 6. c. 12. *Barnes.*

334. ἔῤῥ' conjicit Valckenærius ad Hippol. 964. ex hujus fabulæ v. 1324. sed recte defendit ἕρπε Brunckius, observans, Creontem providum esse, Jasonem vero iratum. *Por.*

ἕρπ' defendit Br. neque ἔῤῥ reponendum esse; secus enim se habere v. 1343. ubi ira æstuet Jason. *Beck.*

335. MSS. et edd. credo, omnes ante

Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν·
Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
ΚΡ. Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προὐννέπω δέ σοι,
Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,

Miserare igitur illos; nam et tu pater liberorum
Es. Consentaneum autem est te habere benevolentiam:
Non enim de me sum sollicita, quod in exilium simus ituri,
Illos vero calamitate premi lugeo.
Cre. Animus meus minime est tyrannicus:
Sed verecundia victus, multa perperam egi.
Et nunc video quidem me peccare, mulier,
Attamen consequeris hoc. Sed prædico tibi,
Si te postera lux Dei viderit,
Et liberos tuos intra fines hujus terræ

S. τίθει τὸν πόνον ἐφ' οἷς ἔχω. ἱκανῶς γὰρ ἔχω πόνων τῆς τε πατρίδος ἐστερημένη, καὶ νῦν τὸν ἄνδρα ἀπολέσασα διὰ τὴν σὴν θυγατέρα· ὥστε τὸ πονοῦμεν ἡμεῖς διασταλτικῶς εἶπεν. οἷον ἐγὼ πονῶ, τοιαῦτα δεινὰ πεπονθυῖα· σὺ δὲ οὔ, μηδὲν χαλεπὸν ὑποστάς. 343. Παισίν τ' ἀφορμὴν] Ἣν ἡμεῖς προβολὴν καλοῦμεν εἰς τὸ ζῆν, οἱ Ἀττικοὶ ἀφορμὴν καλοῦσιν. 346. Εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν] Οὐδέν φησὶ ἀπεικὸς πατέρα σε ὄντα εὔνοιαν καὶ στοργὴν ἔχειν ἣν ἂν πρέπει πατρὶ πρὸς παῖδας. ὅθεν οἰκτείρου με, εἰδὼς αὐτῇ πείρᾳ τὴν πρὸς τὰ

Brunckium, πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα, qui certissimam Musgravii conjecturam adoptavit, apte conferens Orest. 1630. ὦ τλῆμον Ἑλένη, τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; Non minus aptum Hec. 1246. ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Beckius dedit πόνοι et cetera, ut Brunckius. *Por.*

Reisk. emendat κιχρήμεθα, et putat, poëtam ita scripsisse metri causa pro κίχρημεν, *non mutuum do quidquam mearum ærumnarum.* Nam κίχρημι est *mutuo do*, quod hic requiritur, κίχρημαι *mutuo accipio.*

Br. Musgravii conjecturam recepit: πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; similiter expressa sententia occurrit in Or. 1656. *Beck.*

Hunc versum nulla opera explices. Lego:

πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur? πόνος, subaudito ἐστὶ, ut κίνδυνος Androm. v. 86. *Musg.*

336. Vulgo ὠθήσῃ. E membranis ὠσθήσῃ Brunckius, recte, opinor. Sunt sane multa apud Græcos verba, quorum futura media passive significant, sed non memini ὠθήσομαι in hac classe vidisse. ἐξωσθέντες occurrit Cycl. 279. ipsa forma ὠσθήσῃ Hel. 460. *Por.*

ὠσθήσῃ e membr. Par. Br. *Beck.*

340. τί δ' αὖ βιάζῃ L. *Por.*

341. Medeæ personam omittit L. *Por.*

342. ξυμπεσεῖναι L. *Por.*

343. ἀφορμὴν Heath. reddit *receptum*

Θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
Νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει·
ΧΟ. Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Ἐξευρήσεις;
Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Morieris. Dictus est sermo hic, neque irritus erit.
Nunc igitur si oportet *te* manere, mane ad unum diem:
Non enim facies aliquid mali eorum, quæ metuo.
Cho. Infelix mulier,
Heu, heu! misera ob tuos dolores.
Quonam te vertes? quod hospitium,
Aut quam domum terramve, quæ liberet te his malis,
Invenies?
Quam te Deus in difficilem tempestatem
Malorum duxit, Medea.

S. φίλτατα διάθεσιν. 357. Οὐ γάρ τι δράσεις] Δίδυμος μετὰ τοῦτον φέρει τὸ Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, καὶ * μέμφονται τοῖς ὑποκριταῖς, ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. 365. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ] Ἀντὶ τοῦ, οὕτω φανερῶς καὶ ἐναργῶς δυστυχοῦμεν, καὶ ἐν κακοῖς ἐσμὲν, ὡς μηδένα δύνασθαι ἀντιλέγειν, ὅτι οὐχ οὕτως ἔχομεν δυσ-

* Μέμφονται] Valck. ad Phœniss. p. 432. s. corrigit *μέμφεται*, probante Heath. *Beck.*

(refugium), ubi tuto et commode esse possint. *Beck.*

346. εὔνοιαν σ' L. *Por.*

348. κλαίω συμφορᾷ L. *Por.*

351. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων ed. Lasc. *Por.*

353. Vertit Ennius: *Si te secundo lumine hic offendero, Moriere.* ἡπιοῦσα L. *Por.*

Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ] Hunc versum ita vertit *Ennius—Si te secundo lumine hic offendero.* Θεοῦ vero ponitur absolute pro *Sole*, de qua re vide *Ludov. Carrionis* Emendat. l. 2. c. 1. de anno *Dei*, hoc est, *Solari;* ubi et hunc ipsum versum profert, ubi tamen *Ægeum* pro *Creonte* per lapsum memoriæ dicit hæc *Medeæ* interminatum. Vide θεὸν pro *Sole* positum *Suppl.* v. 210. et v. 471. *Barnes.* Valcken. ad Phœn. 1315. monet, hunc versum reddidisse Ennium sic: *Si te secundo lumine hic offendero. Beck.*

355. Sic MSS. Par. et ed. Lasc. οὐ ψευδὴς Ald. *Por.*

Ita MSS. Par. et ed. Lasc. Οὐ ψευδὴς Ald. Porson. Eadem varietas in Or. 1626. ubi præstare videtur οὐ ψευδής. Nostro loco parum refert, sed in Herc. 1318. vulgata scriptura οὐ ψευδεῖς solœcam reddit orationem. Exempla vocalis α in diphthongum ου mutatæ dederunt Schæferus Meletem. Crit. p. 93. aliique. Apud Euripidem præter alia reperi πολεμίους ἐπὶ χθονὸς Med. 778. ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας Suppl. 94. κυρίους κραίνειν δίκας Heracl. 144. (ubi recte Scaliger κυρίας) ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου | κρατῆρας ἱεροὺς Ion. 1208. ἁπλοῦν—βιοτὰν Herc. 665. *Elms.*

ΜΗ. Κακῶς πέπρακται πανταχῆ· τίς ἀντερεῖ;
Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
Ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν,
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν

Med. Ubique male mecum agitur: quis contradicet?
Sed non sic hæc abibunt; ne putetis.
Restant adhuc alia certamina novis sponsis,
Et non exigua mala soceris.
Putas enim me hunc blandis verbis compellaturum fuisse unquam,
Nisi aliquid lucri captarem, aut machinarer?
Neque *sane* allocuta essem, neque attigissem manibus.
Ille vero eo stultitiæ pervenit,
Ut, cum posset ipse evertere mea consilia,
Si me ejecisset ex hac terra, concesserit hoc die

S. τυχίας. 366. Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα] Ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος φησὶ κακῶς ἔχειν τὰ καθ' ἡμᾶς, καθὸ πεισθεὶς ἡμῖν ἀπῆλθε Κρέων. τὸ ταύτῃ οὖν ἀντὶ τοῦ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ταῦτα καλῶς πέπρακται. ἢ τὸ ταυτὰ ὀξυτόνως, τουτέστιν ἀλλὰ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, καθὸ πεισθεὶς ἀπῆλθεν, οὐ ταυτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ καλλίονα. ἀμφότερα δὲ εἰς ταυτὸ ἀναστρέφουσιν. Ἄλλως. τὸ ταῦτα μὲν πῇ μὲν περισπᾶται, πῇ δὲ ὀξύνεται. ὅ ἐστιν, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, καθὸ πεισθεὶς ἀπῆλθεν Κρέων, οὐ

ἀψευδὴς etiam Br. *Beck.*

ἀψευδὴς] Ita MSS, omnes et Ed. Lasc. Ed. Ald. οὐ ψευδὴς, quod non deterius. *Musg.*

356. ἐφ' edd. MSS. X. Π. 225. Literam mutavi, ut melius cum locis similibus 341. 374. 390. congruat. In v. 390. ἔτι X. Π. 888. Aristoph. Lysistr. 767. Καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον. Sic recte Kusterus. Quod edidit Brunckius, Καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ', repudiandum esset, licet in mille codicibus reperiretur. *Por.*

360. ποτὲ habet L. rectius, et supra 3. *Por.*

363. κλύδονα L. *Por.*

ὡς εἰς ἄπορον superiori versui adjungit Brunck. *Beck.*

365. πανταχοῦ X. Π. 1060. πανταχῆ L. Ald. *Por.*

366. Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα.] *At non hæc hoc modo abibunt.* Heath. Reiskius conjicit: ἀλλ' οὐ πεπέρανται (vel πέπαυται) πάντα. μὴ δοκεῖτε, vel saltem: ἀλλ' οὐχὶ ταύτῃ ταῦτα, scil. ἀπέβη, *sed hæ res nondum illuc evaserunt*, ut scil. omnia perdita dicere necesse sit. *Beck.*

369. θωπεῦσαι ποτ' ἂν, Lasc. Ald. Secundum ἂν, quod retinent Ald. et Lasc. auctoritate A. D. Cott. Flor. male delevit Musgravius. Utrumque omittunt membranæ. *Por.*

Δοκεῖς γὰρ ἄν με etc.] En! iterum bis ἂν legi in eadem clausa. Vid. *Hecub.* v. 359. *Barnes.*

Contra Musgr., qui ποτὲ edidit. Br. docet, geminari partic. ἂν debuisse. In membr. utrumque ἂν deest. *Beck.*

Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
Θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίαι πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
Ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

Me manere, quo tres ex meis inimicis mortuos
Dabo, patrem, puellam, et meum maritum.
Sed cum habeam multas vias interficiendi eos,
Non scio quam primum aggrediar, amicæ.
Utrum accendam domum sponsæ igni :
An adigam acutum ensem per hepar,
Clam ingressa domum, ubi lectus est stratus.
Sed unum est mihi contrarium, si deprehendar,
Ingressa domum et moliens *ista*,
Morte mea risum præbebo meis inimicis.

S. ταῦτα τὰ πράγματα ἐστὶν, ἀλλὰ βελτίονα. 376. Πόσιν τ' ἐμὸν] Πῶς ἐπαγγειλαμένη ἀνελεῖν τὸν Ἰάσονα οὐκ ἀνεῖλε; ἢ τάχα ἐπεὶ ἐλθὼν ὁ ἄγγελος μετὰ θάνατον Γλαύκης καὶ Κρέοντος, ἐθορύβησεν αὐτὴν λέγων χρῆναι τάχιστα φυγεῖν. ἔνθα καὶ φησὶ, Μήδεια, φεῦγε. ὅθεν οὐκ ἔσχε σχολὴν τοῦτο ἐργάσασθαι. εὐθὺς οὖν καὶ ὁ Ἰάσων παραγίνεται πρὸς αὐτήν. 380. Ἢ θηκτὸν] Ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν β' τὸ σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα, καύσω ἢ σφάξω αὐτούς. 382. Εἰ ληφθήσομαι] Σοφοῦ ἐστὶ τὰ ἀντιπίπτοντα λύειν. 383. Τεχνωμένη] Πρὸς τὸ ἐπελθεῖν αὐτοῖς κοιμωμέ-

πότε] Ita MSS. A. D. Cott. et Fl. Cæteri, ut vulgo, πότ' ἄν. *Musg.*

370. Aut εἰ abundat, aut f. sic constituendus versus : μὴ κερδᾶναί τι θέλουσαν ἢ τεχνωμένην. *Reisk.*

375. ᾗ L. *Por.*

378. ὁποῖαν L. Ald. *Por.*

381. Valckenærius et Piersonus hunc versum spurium judicant, sed Brunckii judicium potius sequor ; hic igitur retinui, supra post v. 40. ejeci. *Por.*

Piers. Ver. p. 59. hic potius, quam supra, hunc versum ejici vult ; superioris enim loci aliam esse rationem. Valcken. ad Phœn. p. 433. et hunc et præced. versum delet, censetque, Euripideum, qui ab Ἢ inceperit, intercidisse. cf. Schol. ad v. 356. *Beck.*

Idem versus supra legitur v. 41. (Edit. M.) Quamobrem hoc loco delendum censet Piersonus. Verum, si ea satis bona delendi causa sit, cur præcedentem retinet vir doctissimus, qui ex eodem loco repetitus est? Sin id sententia judicatur, hinc potius ejiciendus erit. vid. supra. *Musg.*

382. ἕν τί μοι L. *Por.*

385. ᾗ L. *Por.*

386. κτανεῖν Ald. ἑλεῖν Lasc. et MSS. plerique. *Por.*

Mavult σοφοὶ Jacobus Tate (quîcum consentit Dalzelius) Medeam de se scilicet loquentem intelligens. Vide Porson.

Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗι πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
Εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι. τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
Ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
Ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῆι,
Δόλωι μέτειμι τόνδε καὶ σιγῆι φόνον·
Ἢν δ' ἐξελαύνηι ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,

Optimum est recta via ingredi, qua sumus
Potentes maxime, venenis eos necare.
Esto, et jam sint mortui: quæ me civitas excipiet?
Quis terram tutam et domum firmam
Præbens hospes, proteget meum corpus?
Nemo est. Igitur manens adhuc exiguum tempus,
Siquidem aliqua turris tuta nobis apparuerit,
Aggrediar hanc cædem dolo et clam.
Si vero calamitas inevitabilis me exagitet,
Ego correpto gladio, etiamsi mihi moriendum sit,

S. νοις. 385. Ἧι πεφύκαμεν] Ἧι μηχανῇ σοφαὶ ἐσμέν. κράτιστον δὲ φησὶ φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν ᾗ σοφαὶ πεφύκαμεν, μάλιστα δηλαδὴ, τῇ τῶν φαρμάκων. 390. Οὐκ ἔστι] Ἡ προπετῶς πρᾶξαί τι οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ ἔστι μοι φίλος οὐδεὶς ὁ μέλλων με ὑποδέχεσθαι καὶ κρύπτειν. 391. Πύργος ἀσφαλής] Ἀντὶ τοῦ ὀχύρωμα σωτηρίας. καταχρηστικῶς δὲ τὴν σωτηρίαν πύργον ὠνόμασεν, παρὰ τοὺς ὑποδεδραμηκότας ὑπὸ πύργου ἐν τῷ πολέμῳ σώζεσθαι. Ἄλλως. Εἰ μὲν εὕρω ἰσχυρὰν καταφυγὴν, σιωπῇ μετέρχομαι φαρμάκοις τὸν πόνον. ἐὰν δὲ ἐλαύνῃ με ἡ ἐξορία, τότε ξίφος λαβοῦσα κτενῶ σφε φανερῶς, εἰ καὶ ἐμοὶ πρόκειται συναπολέσθαι αὐτοῖς. 393. Ἀμήχανος] Ὁ ἐστι μὴ παρέχουσα μηχανὴν,

ad Hecub. 515. Ceterum rectius, ut opinor judicavit Porsonus. Etenim ex antiquis scriptoribus abunde patet a *feminis* potissimum artem veneficam exerceri. Plaut. Mil. Glor. ii. 2. 38. 9. *Mulier olitori nunquam supplicat, si qua est mala: Domi habet hortum et condimenta ad omnes mores maleficos.* Quem locum optime, ut mihi videtur, explicat Boxhornius: *Mulier, quæ naturâ et ingenio mala est, non necesse habet noxium olus ex alieno horto petere; domi illud habet.* Non opus est ut moneam hæc de *homine* vix et ne vix quidem dici posse. Mox in v. 410. universè appellantur feminæ πάντων κακῶν σοφώταται τέκτονες. Quorsum vero σοφώταται? ob peritiam, credo, in rebus veneficis, in quâ longe maribus antecellunt. *Class. Jour.* Vol. X. p. 412.

De forma σοφαὶ, non σοφοὶ, dixit Br. ad v. 288. *Beck.*

Obsecutus sum MSS., quorum plerique ἑλεῖν pro vulgato κτανεῖν. *Musg.*

387. *Fac mortuos esse*, Hermannus ad Vigerum n. 331. qui comparat Æschylum Eum. 897. Καὶ δὴ δέδεγμαι. τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Vide etiam nostræ fabulæ v. 1104. Participio utitur Sophocles Œd. T. 838. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία; *Elms.*

καὶ δὴ τεθνᾶσι·] Τε in τεθνᾶσι brevis est. Vid. Notas ad *Phœniss.* v. 19. Hic autem

Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργον εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
Πικροὺς ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.

Occidam eos : vado autem ad extremam audaciam :
Non enim per dominam, quam ego colo
Omnium maxime, et adjutricem elegi,
Hecaten, quæ habitat in penetralibus domus meæ,
Aliquis ex eis gaudens, dolore afficiet meum animum.
Ego autem faciam ipsis nuptias acerbas et tristes,
Et acerbam affinitatem et exilium meum ex hac terra.
Age vero, nulli arti eorum quæ scis, parcas,
Medea, deliberans, et machinans.

S. πρὸς τὸ καταγοητεῦσαι αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς. 408. Ἐπίστασαι δὲ] Ἐπίστασαι δὲ μηχανὰς μέν τινας, δι' ὧν αὐτοὺς φονεύσεις. εἰ δὲ μὴ ᾔδεις, εἶχεν αὐτὸ τὸ αἴτιον ταῖς γυναιξὶν εὐχερίκακον. 409. Γυναῖκες εἰς μὲν] Ἀντὶ τοῦ εἰς μὲν τὰ ἀγαθὰ ἄποροι, καὶ οὐχ ἱκαναὶ ἐξευρεῖν τὸ αἴτιον· εἰς δὲ τὰ κακὰ εὔποροι καὶ ἱκαναὶ, καὶ ἐξευρητικαί. 411. Ἄνω ποταμῶν] Θέλει εἰπεῖν,

Εἶεν redundat, et versus incipit ad Καὶ δὴ etc. *Barnes.*

Εἶεν hic extra metrum positum esse monuit He. *Beck.*

389. Eleganter X. Π. 887. δέμας τόδε, sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui. *Por.*

393. ἐξελαύνει L. *Por.*

394. κἂν μέλλω Flor. *Por.*

κ' εἰ μέλλω] MS. Flor. κἂν μέλλω. *Musg.*

395. τόλμης τ' εἶμι Br. ed. *Beck.*

396. Hunc locum ab Eupolide derisum monuit Toupius ad Longinum Cap. XVI. Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Mox 400. σφι pro σφιν e membr. Brunck. *Por.*

Hinc et ex v. 399. confecti sunt versiculi Eupolidis ap. Longin. de Subl. Sect. 16. V. ibi Toup. p. 190. *Beck.*

398. Cicero in Verrem : *Erat apud Heium. sacrarium in ædibus.* IV. c. 2. Vide et D. Lambinum ad Horat. Lib. 1. Od. 30. *Musg.*

400. Omnes edd. et MSS. πικροὺς δ'. Non in animo habebam mutare, nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent. σφι pro σφιν e membranis dedit Brunckius. *Por.*

Σφι pro σφιν e membranis primus dedit Brunckius, collato Sophocle Œd. C. 421. Ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην | ἔριν κατασβέσειαν, &c. Utrobique σφιν legendum puto, quæ forma passim metro necessaria est, altera apud Atticos nusquam. Vide Æschylum Prom. 252. 456. Theb. 933. (nisi potius legendum σφ' pro σφε.) Pers. 761. 809. Sophoclem Œd. C. 444. 451. 1490. (ubi σφιν pro singulari οἱ usurpari monent grammatici) Aj. 570. El. 1070. Hoc dativo rarissime utitur Euripides, neque alibi in integris fabulis, si bene memini, quam hic et Suppl. 771. Οἴμοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον. *Elms.*

σφι Br. ed. e membr. Par. *Beck.*

402. εἶα Lasc. Ald. *Por.*

405. E. P. καὶ γέλωτα, etiam bene. *Por.*

Δεῖ σ' ὄφλειν] Τὸ ὄφλειν iambus esto, jux-

Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας·
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
Ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
Γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.
ΧΟ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν — στροφὴ α'.
Χωροῦσι παγαὶ,

Vade ad atrox facinus: nunc est certamen audaciæ.
Vides quæ patiaris? non oportet te derideri
A genere Sisyphi, et nuptiis Jasonis,
Quæ nata es ex præstanti patre, et a Sole,
Et calles aliquid. Præterea vero natura sumus
Nos mulieres ad bona quidem ineptissimæ,
Malorum vero omnium artifices peritissimæ.
Cho. Sursum versus fluminum sacrorum
Vadunt fontes,

S. ὅτι ἀντέστραπται ἡ φύσις. οὐκέτι γὰρ δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες. παροιμία δὲ τοῦτο, ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων, οἷον ἀντέστραπται τὰ πράγματα, ὥστε δολίους μὲν καὶ ἐπιψόγους φαίνεσθαι τοὺς ἄνδρας, τὰς δὲ γυναῖκας εὐγνώμονας καὶ δικαίας. λέγει δὲ ταῦτα διὰ τὸν Ἰάσονα· ἀντεστράφη φησὶν ἡ

ta instantias, quas videre est, *Phœniss.* v. 19. *Barnes.*

οὐ γέλωτα] MS. E. et Lib. P. καὶ γέλωτα. *Musg.*

406. Τοῖς Σισυφίοις] i. e. *Creonti* et illius familiæ; is enim erat filius prædonis *Sisyphi*: Per contemtum autem vocat eos *Sisyphios*. Vid. ad *Iphig.* Aul. v. 525. *Barnes.*

Hesychius: Σισυφείοις· Κορινθίοις, κακοῖς· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως. *Musg.*

408. Ita distinguit et legit Lascaris; πρὸς δέ καὶ πεφύκαμεν. γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ'. *Por.*

411. Hoc proverbium Æschylo debere Euripidem notant Viri docti ex Hesychio. *Por.*

Hujus Chori initium respexisse videtur Ovidius, Trist. i. 7. ubi sic paulo fusius ac copiosus, Elegiam inchoat. "In caput alta suum labentur ab æquore retro Flumina; conversis Solque recurret equis. Terra feret stellas: cœlum findetur aratro: Unda dabit flammas; et dabit ignis aquas. Omnia naturæ præpostera legibus ibunt; Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia jam fient, fieri quæ posse negabam; Et nihil est, de quo non sit habenda fides. Hæc ego vaticinor, quia sum deceptus ab illo, Laturum misero quem mihi rebar opem." *Class. Jour.* Vol. X. p. 412.

Ἄνω ποταμῶν] Hunc locum *Theocriti* Scholiastes notat, in Idyllio α'. v. 134. Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο] Πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω κατὰ τὸ· Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Sed ut *Daniel Heinsius* addit Lection. *Theocr.* c. 4. absolute περὶ τῆς ἐνηλλαγμένης φύσεως. *Lucianus* Dial. *Terpsionis* et *Plutonis*: Ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἑξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτταρσιν ἐπικεκρυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγε-

Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
Ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
Οὐκέτι πίστις ἄραρε.
Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
Στρέφουσι φᾶμαι.
Ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
Οὐκέτι δυσκέλαδος

Et jus et omnia retro vertuntur.
Viris quidem dolosa *sunt* consilia: deorum vero
Fides non amplius est rata.
Mea quidem vita ut habeat laudem
Fama convertitur.
Honos venit muliebri generi:
Non amplius infausta

S. τάξις, καὶ ἄνδρες μὲν δόλιοι καὶ ἄπιστοι γεγόνασιν, γυναῖκες δὲ αἱ πρώην διαβαλλόμεναι ἔνδοξοι καὶ πισταί. 416. Τάνδ' ἐμὰν] Τὸ ἑξῆς, τάνδ' ἐμὰν βιοτὰν οὐδὲν ὡς ὁ λόγος ἀναστρέφεται, ὅτι ἄπιστοι μὲν οἱ ἄνδρες, πισταὶ δὲ αἱ γυναῖκες. καὶ ἐροῦσι πάντες τὸν ἡμέτερον βίον, τουτέστι τὴν γυναικείαν φύσιν, εὐκλεεστέραν εἶναι. Τάνδ' ἐμὰν εὔκλειαν] Ἐκ τῶν κατὰ τὴν Μήδειαν ἀδικημάτων, ἐπελεύσονται τιμαὶ τῷ γυναικείῳ γένει, ἀνδρῶν ἀδίκων ἀποδειχθέντων, τῶν δὲ γυναικῶν ἔμπαλιν δικαίων. οὐκ ἔτι γὰρ ῥηθήσεται τὸ, οὐ δεῖ πιστεύειν γυναικί. καθόλου γὰρ λέγεται, ὅτι ἀντέστραπται τὰ πράγματα, διὰ τὸ δολίους μὲν καὶ ἐπιβούλους φαίνεσθαι τοὺς ἄνδρας, τὰς δὲ γυναῖκας εὐγνώμονας καὶ δικαίας. ταῦτα δὲ λέγει διὰ τὸν Ἰάσονα. 423. Ὑμνεῦσαι] Καὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ ὑμνεῦσαι. λοιπὸν δὲ φησὶν αἱ μοῦσαι, αἱ τοὺς παλαιγενεῖς ἄνδρας τοὺς σοφοὺς παρορμήσασαι διασύρειν τὸ γυναικεῖον ἔθνος, λήξουσι τῶν ἀοιδῶν τῶν καθ' ἡμᾶς, ἐν αἷς ὡς ἄπιστοι διαβεβλήμεθα. τουτέστιν οὐκέτι τοῖς ποιηταῖς ἐμποδίσουσι τὸ καθ' ἡμῶν τι λέγειν. ἢ μοῦσαι παλαιγενέων, τὰ ποίημετα τῶν πάλαι σοφῶν ποιητῶν, τουτέστι τάδε εἰρημένα τοῖς πάλαι σοφοῖς καθ' ἡμῶν, καὶ ἐν οἷς ποιήμασι διαβεβλήμεθα, ταῦτα χολάσει, καὶ λῆρος εἶναι νομισθήσεται. ἵν' ᾖ τὸ λήξουσιν, ἀντὶ τοῦ παύσουσι καὶ ἀφανισθήσονται. 424. Οὐ

λώμενον· ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους καὶ ἐῤῥωμενεστάτους νεανίσκους· Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Vide et hæc et alia similia ab *Erasmo* observata ad *Proverbium*: sursum versus sacrorum Fluminum feruntur Fontes. Hinc *Hesychius*: Ἄνω ποταμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων· κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. *Barnes.*

Hes. Ἄνω ποταμῶν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. Æschylo igitur proverbii originem deberi docet Hemst. ad Lucian. dial. sel. p. 22. *Beck.*

ποταμῶν ἱερῶν] Non certos quosdam fluvios præ aliis designat hoc epitheton. Omnes enim sacri a veteribus habiti. Vide quæ citavimus ad Hippol. v. 78. De proverbio vide Hesychium in Ἄνω ποταμῶν. *Musg.*

Medea in scena remansit, sed prorsus tacita. Intra chori canticum et scenam præcedentem Creon Jasonem edocet de suo cum Medea colloquio. *Prev.*

413. δίκαι B. D. Mox ἄραρε pro ἄρηρε Brunckius e membr. *Por.*

δίκα MSS. B. D. δίκαι. *Musg.*

414—417. Videan legendum θεῶν τ', eodem argumento quo ἀνακαλεῖ τε v. 21. Malim etiam στρέψουσι. Præter antistrophicum versum 427. vide vv. 412. 422. 633. (τόξων ἐφείης) 641. (εὐνὰς σεβίζουσ') 829. 840. qui omnes primam syllabam producunt. Futurum haud male sententiæ convenire, imo fortasse melius quam præsens, ostendunt sequentia ἥξει et λήξουσι. De permutatione literarum φ et ψ dixi ad v. 216. Minime autem silentio prætereunda est perelegans Reiskii conjectura, τὰν δ' ἐμὰν εὐκλείᾳ στρέφειν βιοτὰν | στρέφουσι (*machinantur* vertit R.) φᾶμαι. Haud absurda lectio esset, τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν | στέψουσι φᾶμαι. Apud nostrum Archelao III.

Φάμα γυναῖκας ἕξει.
Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων *ἀντιστροφὴ α΄.*
Λῆξουσ᾽ ἀοιδᾶν,
Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-

Fama mulieres premet.
Musæ vero priscorum
Concident carminum,
Meam celebrantes perfidiam.
Neque enim in mentibus nostris lyræ
Divinum carmen dedit
Phœbus, dux carminum : quia vicissim

S. γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ] Οὐ καθ᾽ ἡμετέραν φησὶ γνώμην, οὐδὲ ὡς ἡμῖν ταῖς γυναιξὶν ἀρέσκει, ἐδωρήσατο τοῖς ἀνδράσιν ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἀπόλλων τὸ δύνασθαι λέγειν· ἔδει γὰρ καὶ τῇ γυναικείᾳ φύσει τοῦτο δεδωρῆσθαι. καὶ τάχ᾽ ἂν πολλαὶ ἢ ποιήτριαι γενόμεναι, ἑαυτὰς μὲν ὑμνήσαμεν, τοὺς ἄνδρας δὲ ἐψέγομεν. καὶ τὸ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ ἀντὶ τοῦ γυναικείᾳ φύσει οὐ δέδωκεν ὁ Ἀπόλλων, ἤτοι ἡμῖν ταῖς γυναιξὶν, τὸ δύνασθαι λέγειν. τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῦται. Ἄλλως. Οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ τὴν τῆς λύρας θέσπιν ἀοιδὴν ἐδωρήσατο Ἀπόλλων, οὐ δυναταὶ ἐσμὲν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποιήματα γράφειν· ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναίκες ἀντεκωμῴδουν τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἑαυτῶν φύσιν ἐπῄνουν, κατὰ τὴν τοῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ᾔδειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἔμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λεόντων. 426. Ἐπεὶ ἀντάχησ᾽ ἂν] Ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, Ὃς δὲ γυναιξὶ πέποιθε, Εργ. 373. καὶ Ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί. Odyss. λ. 455. συμβήσεται δὲ τῷ μετὰ ταῦτα πολλῷ χρόνῳ τάς τε γυναῖκας κατειπεῖν τῶν ἀνδρῶν, καὶ τοὺς ἄνδρας κατὰ τῶν γυναικῶν, καὶ οὐκ ἔτι μόναι γυναῖκες βλασφημηθήσονται. ἢ οὕτως. οἱ

Barnesii emendationem ἀναστέψαι pro ἀναστρέψαι amplexus est Musgravius. *Elms.*

415. οὐκ ἔτι L. *Por.*

415. s. Heath. vertit : *Jam in contrariam partem tendens fama efficit, ut mea quoque vita laudem habeat.* Reisk. mavult : τὰν δ᾽ ἐμὰν εὐκλείᾳ στέφειν βιοτὰν, et στρέφουσι interpretatur *machinantur.* *Beck.*

419. οὐκ ἔτι L. *Por.*

421.—423. Ὑμνεῦσαι pro ὑμνοῦσαι. Similia sunt εἰσοιχνεῦσιν apud Æschylum Prom. 122. (consentiente Hesychio,) πολεύμεναι ibid. 646. αὔτευν apud nostrum Hipp. 167. et fortasse alia, de quibus quid sentiam vix ipse satis scio. His longe insolentius videtur μυθεῦσαι pro μυθεύουσαι Iph. A. 794. ubi metrum incertum scripturam incertam reddit. *Elms.*

421. παλαιγενέων] Alludit per prolepsin ad Poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγενὴς erat, licet non Medeæ. *Musg.*

422. λήξουσιν vulgo. λήξουσ᾽ Heath. *Por.* Heath. metri causa legit Λήξουσ᾽ ἀοιδᾶν. λήξουσ᾽ ἀοιδᾶν edidit Br. *Beck.*

429. B. C. D. L. ἔπνευσε, quod per se bonum est, sed metro noxium. Homer. Od. Θ. 498. θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. *Por.*

ὤπασε] MSS. B, D, et Ed. Lasc. ἔπνευσε. *Musg.*

426. ἀγήτωρ L. Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων citat Eustathius ad Il. A. p. 10, 28=8, 45. Hinc, ut observat Bentleius, confirmatur varia Horatii lectio Carm. IV. 6. 25. DUCTOR *Argeæ fidicen* THALIÆ PHŒBE. Deinde ἀντάχησαν ὕμνον vulgo. ἀντάχησαν ὕμνοι Eustath. ad Il. Z. p. 634, 13=491, 8. ἀντάχησεν ὕμνον C. Certatim corrigunt Viri docti, ἀντάχησ᾽ ἂν ὕμνον. *Por.*

Hes. Ἀγήτωρ (ita enim pro Ἀγήστωρ corrigunt V. D.) ἄρχων.

426. s. ἀντάχησ᾽ ἂν ed. Br. *Beck.*

άχησ᾽ ἂν ὕμνον
Ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ᾽ αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μὲν ἁμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
Σὺ δ᾽ ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας στροφὴ β΄.
Μαινομένᾳ κραδίᾳ
Διδύμους ὁρίσασα πόντου

Hymnum cecinissem in
Genus masculinum. Longa autem ætas habet
Multa de nostra
Virorumque sorte dicere.
Tu autem navigâsti ex domo patria
Furenti animo,
Gemina maris præteriens

S. ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμῳδήσαντο καὶ ἀντιδιέβαλλον ἂν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο ταῖς γυναιξὶ τὸ λέγειν. 430. Μοῖραν] Τὴν ἡμῶν μοῖραν, καὶ τῶν ἀνδρῶν, μοιρᾶν δὲ, τὴν μερίδα, ἀντὶ τοῦ συμβαίνει κατ᾽ ἀλλήλων εἰπεῖν ἄνδρας καὶ γυναῖκας τῷ χρόνῳ.

427. Eustath. ad Il. z. p. 634. 13. habet quidem ἀντάχησαν ὕμνοι, tamen et Heath. et Reisk. legunt ἀντάχησ᾽ ἂν, quia linguæ genius postulat particulam ἂν, et Reisk. monet, ἀντάχησ᾽ vel pro tertia persona ἀντήχησε posse accipi, subintellectis verbis γνώμη ἐμὴ, vel pro prima ἀντήχησα, *invicem canerem.* *Beck.*

ἀντάχησ᾽ ἂν i. e. ἀντάχησα ἄν. Ita lego, Tyrwhitto jubente. Ed. Ald. ἀντάχησαν. *Musg.*

428. γέννα Lasc. Ald. *Por.*

431. Sic Ald. πατρώων L. πατρῴων e membr. Brunck. quod penultimam corripere non hodie credam. *Por.*

431. πατρῴων scripsit Br. e membr. et ed Flor. observatque, πατρῷος ap. Eur. secundam syllabam corripere, cæterum promiscue πάτριος et πατρῷος dici. *Beck.*

433. Διδύμους ὁρίσασα πέτρας] De verbo ὁρίσασα et hisce petris vid. *Schol.* Sic *Ion.* v. 46. διορίσαι pro *exterminare* legitur. *Barnes.*

ὁρίσασα, Gl. cod. Par. διελθοῦσα. Exemplorum e Musgr. allatorum unum illud, quod ex Heracl. laudat, vim habere docet Br. In v. 1260. λιποῦσα eodem sensu ponitur, quo h. l. ὁρίσασα. Verbo ἐκπερᾶν Eur. in eadem re utitur Andr. 788. *Beck.*

ὁρίσασα] Ex hoc versu collato cum Æschyl. Supplic. v. 555. crediderim, ὁρίζειν idem aliquando significare, quod περᾶν. vid. etiam Helen. v. 402. et 837. Ion. v. 46. Heraclid. v. 16. denique Ammiani Epigram. in Antholog. H. Steph. p. 169. *Musg.*

434. ξείνᾳ ed. Lasc. ξένῳ Musgr. typorum errore. *Por.*

ξένᾳ ex Flor. et Ald. Brunck. restituit pro vitioso ξένῳ. Idem mox scripsit τᾶς ἀνάνδρου.— *Beck.*

ἐπὶ] Barnesiana ἐπεὶ, errore, ni fallor, typographi. *Musg.*

Recte ed. vet. ξένᾳ et v. sequ. τᾶς in genit. *Reisk.*

435. τὰς L. *Por.*

437. Hic versus melius in duo dividetur:

Τάλαινα φυγὰς δὲ χώρας	ionicus a majore dimeter acatalectus.
Ἄτιμος ἐλαύνῃ	idem brachycatalectus.

Ionici vice recte fungitur pæon secundus. Antithetici autem ita respondebunt:

Ἄλλα βασιλεία κρείσσων
Δόμοισιν ἐπέστα.

Vox Ἄλλα non adverbialiter, sed adjective, accipienda est, *Alia* regina. Heath. Reiskius v. 437. mavult φυγάς τε. *Beck.*

Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
Ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
Ἄτιμος ἐλαύνει.
Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς — ἀντιστ. β'.
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ

Saxa: in peregrina vero
Terra habitas, vidui
Cubilis amisso lecto.
Infelix tu, ignominia vero affecta,
Pelleris ex hac terra exul.
Abiit gratia jurisjurandi, neque amplius pudor
In magna Græcia

S. 433. Ὁρίσασα] Ἀντὶ τοῦ διαστείλασα καὶ διεξελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας. ἤτοι διαπλεύσασα καὶ διελθοῦσα. παρόσον δύο τινῶν ὑποκειμένων, ὁ μέσον γινόμενος ἑκάτερον ὁρίζει. καὶ Ἡρόδοτος δείξεις, δεξιᾷ μὲν ὁρίζων. ἀεὶ γὰρ ὁ μέσον τινῶν γινόμενος, διορίζει τὸ μὲν ἔνθεν, τὸ δὲ ἔνθεν.

438. ἄτιμος ἐλαύνῃ in Br. ed. peculiarem constituit versum. *Beck.*

439. οὐδέ τ' Ald. Lasc. et edd. quædam mendose, βέβακεν Ald. βέβακε δ' Fl. P. Lasc. *Por.*

439. s. Μίμνει edd. MSS. Melius metro quadrat μένει, quod habet D. Corripitur prima in ὑμνήσω Bacch. 72. notante Musgravio. Porson. Falsum esse Musgravium contendit Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 1066. qui tamen alia exempla majori fide, ut ipsi videtur, digna collegit. Sed de hac licentia nunc ne cogitandum quidem est. Nam, ut concedam ὑμνῳδεῖ et μεμνῆσθαι prima correpta ab Æschylo usurpari, non ita perverso judicio Euripidem fuisse arbitror, ut priorem in μίμνει corripere maluerit, quam alteram eandemque usitatiorem formam μένει adhibere. Hic igitur locus, ut videtur, notissimæ criticorum regulæ, vocabula rariora præferenda esse vulgatioribus,* aperte adversatur. Idem dicendum de ὑμνεῦσαι v. 423. (modo scribendum sit ὑμνοῦσαι,) ζεύγλῃσι v. 479. χρυσεότευκτον v. 980. et fortasse de aliis hujus fabulæ vocabulis. Grammatici veteres scilicet, secus ac multi putant, rariores et in prosa oratione minus usitatas vocabulorum formas data opera sectati sunt, quas pro communibus in poëtarum libris collocarent. Id sæpe fecisse recentiores grammaticos, quos criticos vulgo vocamus, extra controversiam est. Ut uno exemplo defungar, Barnesius, qui cuivis fere veterum magistrorum judicio par erat, σπεύσει θανάτοιο τελευτὰν dedit v. 153. idque et celato lectore, et metro violato, neque ullo libro consentiente. Sed magis poëticum ideoque Euripide dignius ei videbatur Homericum θανάτοιο, quam vulgare illud et in omnium ore tritum θανάτου. Quod fecit Barnesius, quidni fecerint Didymus, Dionysius, aliique homines veteris linguæ Atticæ ignarissimi? Vereor igitur ne nimium vulgatis libris tribuerit Matthiæ qui μίμνει a Porsono expulsum revocavit. † Ceterum hinc emendandus noster Herc. 558. ubi legendum, Αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς χθονὸς πρόσω. Vulgo τῆσδε τῆς θεοῦ. Utrobique

* Griesbachius Prolegom. ad N. T. p. 62. ed. 1796.

† Monendi sunt lectores, ne contextus Porsoniani collationi, quam dedit Matthiæ, nimium confidant, neque ex hujus silentio consensum duarum editionum præsumant. Nostro loco μίμνει, v. 629. ἀνδράσιν, sine præpositione, v. 655. ᾤκτειρεν et fortasse alia, lectore non monito scripsit Matthiæ.

Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
Δύστανε, μεθορμίσασθαι
Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
Ἄλλα βασίλεια κρείσσων
Δόμοισιν ἐπέστα.

Manet, evolavit autem in ætherem.
Tibi autem non est paterna domus,
O misera, ut ad eam iterum appellas
Ex miseriis hisce, conjugio
Aliud regnum potentius
Domui supervenit.

Hesiodum Opp. 195. respexit poëta. *Elms.*

βέβακε δ' ὅρκων — Br. ed. *Beck.*

βέβακε δ'] Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. βέβακεν. Pro οὐδ' ἔτ' vulgo οὐδέ τ'. *Musg.*

440. μίμνει] Primam corripit, ut ὑμνήσω Bacch. 72. MS. D. μένει. *Musg.*

441. μίμνει edd. MSS. Melius metro quadrat μένει, quod habet D. Corripitur prima in ὑμνήσω Bacch. 72. notante Musgravio. *Por.*

442. οὔτε edd. MSS. οὐδὲ Brunck. Deinde pro ἀλλὰ conjecturam Musgravii ἐπεὶ recepit Brunckius, quod non ausus est Beckius. Brunckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur, qui ejus notam legerit ad Orest. 295. Nihil in textu mutavi, præter accentus et distinctiones; totum vero locum ita legendum puto: Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρων Ἄλλα βασίλεια — πάρα Lasc. μεθορμίσασθαι genitivum regit, ut supra 260. Alcest. 814. Ἄλλα Heath. *Por.*

442. οὐδὲ — ed. Br. *Beck.*

οὔτε non habet antapodosin, unde nascitur lacunæ suspicio. *Reisk.*

443. Μεθορμίσασθαι μόχθον] Vid. supra ad v. 287. *Barnes.*

444. τῶνδε Lasc. Ald. *Por.*

Comma Br. non post μόχθων, sed post τῶνδε posuit. Tum edidit:

— λέκτρων
ἐπεὶ βασ. κρείσσων
δομ. ἐπέστα. *Beck.*

Grave in hoc versu mendum esse ex metro intelligimus. Lego:

μόχθων παρὰ τῶνδε· λέκτρων
ἐπεὶ βασιλεία κρείσσων δόμοισιν ἐπέστα

Ex miseriis hisce; quoniam regnum lecto conjugali potentius domui supervenit. Pro ἐπέστα Barnesius errore typographi ἀπέστα. *Musg.*

446. ἐπέστα Ald. ἐπέστη Lasc. *Por.*

448. ἀμήχανον φέρειν Stobæus a Brunckio citatus, XX. p. 107. *Por.*

Stobæus tit. de Ira: ἀμήχανον φέρειν, notante Brunckio. *Beck.*

449—514. Cum σὺ et σοὶ passim invicem permutentur, malim, σὺ γὰρ, παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν. Hoc si placet, legendum etiam φέρουσαν: non quo ferri nequeat φερούσῃ, sed quia accusativus longe melior est, nisi præcedat ἐμοὶ, σοὶ, αὐτῷ, vel aliquid ejusmodi, ut supra v. 373. ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα | γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν &c. Ubi accusativum sine consensu librorum reponere nolim, licet exempla ejus structuræ passim occurrant. Vide ad v. 1233. Quinquies in hac fabula, ni fallor, accusativum habet Porsonus, ubi dativum dederit Aldus, vv. 57. 60. 586. 658. 662. *Elms.*

Πάρον] *Absolute* ponitur pro παρόντος: ita supra v. 375. ἐξὸν, ita ἐνὸν, et similia. Ut plenius observamus ad *Iphigen. Taur.* v. 694. et v. 1095. et ad *Erechtheum* v. 81. *Barnes.*

451. ἐκπέσῃ L. *Por.*

452, πρᾶγμ', ἃ μὴ Musgravius, sine causa. *Por.*

452. s. Malim, λέγουσ' Ἰάσον', ὡς κά-

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

Jasonis et Medeæ congressus, unde ob oculos ponitur mulieris hujus pervicacia, asperitas et sævitia; illius autem verecundia et gratitudo; qui tamen factum suum omnibus modis excusare contendit; at male exceptus ab irata conjuge digreditur. Hinc Chorus exsecratur immodicos et insanos amores, (quales Medeæ) qui multorum malorum ac cladium causa esse solent; mediocres autem ac modestos commendat. Succedit insperatus Ægei, Athenarum regis, adventus et cum Medea colloquium; Cui ille, causa ejus et calamitate cognita, hospitium Athenis pollicetur: Quo promisso illa animata Jasonem accersit, ut odium erga illum dissimulans blandis eum verbis in perniciem ipsius ac conjugis novæ decipiat. Chorus ab Athenarum rege arripit occasionem Athenas a sapientiæ et poëticæ studio commendandi; et Medeam a cæde liberorum obnixe dehortatur.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων ματαίων οὕνεκ᾽ ἐκπεσεῖ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ

JASON.

Non nunc primum animadverti, sed sæpe,
Quod aspera ira sit intractabile malum.
Tibi enim cum liceret hanc terram et domum incolere,
Leviter ferenti potentiorum consilia,
Propter verba vana ejiciêris ex hac terra.
Et me quidem nihil movent, quæ nunquam desines

S. 450. Κρεισσόνων] Κρατούντων· κρατεῖ γὰρ γυναικὸς ὁ ἀνήρ. καὶ κατὰ τοῦτο κρείττων ἐστὶ, ὑποτεταγμένην ἔχων τὴν γυναῖκα. κρειττόνων οὖν, ἀντὶ τοῦ κρείττονος, πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰάσονος. 452. Κἀμοὶ μὲν] Κἀμοὶ μέν φησιν οὐδὲν μελει περὶ ὧν σὺ λεγεις κατ᾽ ἐμοῦ· ὑπὲρ ὧν δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως τετολμηκας εἰπεῖν, ἀγάπα φυγῇ ζημιουμένη, καὶ μὴ μείζονι κακῷ περιπίπτουσα. οἷον ἐπικερδὲς ἡγοῦ, τὸ φυγῇ ζημιοῦσθαι μόνον, καὶ μὴ μείζονι περιπεσεῖν αἰκίᾳ, διὰ τὰ εἰς τοὺς τυράννους εἰρημένα σοι δύσκιστός ἐστ᾽ ἀνήρ. Ita v. 250. λέγουσι δ᾽ ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον | ζῶμεν κατ᾽ οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί. Sic etiam Sophocles El. 520. καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ | ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα, καὶ πέρα δίκης | ἄρχω, καθυβρίζουσα, καί σε καὶ τὰ σά. Ibid. 552. Ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ᾽, ὡς ἄρξασά τι | λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ᾽ ἐξήκουσ᾽ ὕπο. Euripides Alc. 661. οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ᾽, ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν | γῆρας, θανεῖν προὔδωκά σ᾽. Andr. 646. Τί δῆτ᾽ ἂν εἴποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοί. Aristophanes Nub. 95. ἐνταυθ᾽ ἐνοικοῦσ᾽ ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν | λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεύς. Ordo est, οἳ λέγοντες τὸν οὐρανὸν, ὡς πνιγεύς ἐστιν, ἀναπείθουσιν. Ibid. 961. Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο. Av. 651. ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις | ἐστὶν λεγόμε-

Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήρ.
Ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
Ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
Ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
Ἥκω, τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ

Dicere, quam malus vir sit Jason:
Ob ea vero, quæ dixisti in dominos,
Putes magnum esse lucrum, quod tantum exilio puniris.
Ego quidem semper regum iratorum
Iram abstuli, et volebam te manere:
Tu vero non remittis stultitiam, semper dicens
Convicia dominis: itaque expelleris ex hac terra.
Ego tamen ne propter hæc quidem defessus amicorum gratia
Venio, prospecturus tibi, o mulier,
Ne inops cum liberis expellaris.
Neque indigens aliqua re: exilium trahit multa

S. φημα. 460. Ὅμως δὲ] Ὅμως δὲ καίπερ βλασφημησάσης με, καὶ κακῶς διατιθεμένης τὰ περὶ ἐμὲ καὶ σὲ, καὶ μελλούσης ἐκβάλλεσθαι τῆς πόλεως, οὐχ ὑπερηφανῶ· ἀλλ' ἦλθον πρὸς σὲ, οὐ παντελῶς ἀπεγνωκὼς τὴν πρὸς σὲ φιλίαν. 466. Ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω] Τοῦτο γὰρ εἰπεῖν ἔχω σοι μέγιστον κακὸν διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἐμήν. γυνὴ γάρ εἰμι καὶ ἀσθενὴς, μὴ δυναμένη χερσὶν ἐπιτιμωρήσασθαι διὸ τῇ διὰ τοῦ στόματος κατηγορίᾳ κολάζω σε. ἢ εἰς ἀντὶ τοῦ διὰ, δι' ἀνανδρίαν. τοῦτο δέ φησιν, ὡς μὴ δυνηθέντος αὐτοῦ χωρὶς αὐτῆς ἀνῦσαι τὸν ἆθλον. οὗτος γὰρ ὁ Ἰάσων, ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ Πελίου,

νον δή τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς | φλαύρως ἐκοινώνησεν ἀετῷ ποτε. In re notissima, plura fortasse quam oportuit exempla attuli. *Elms.*

οὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ—Br. ed. et mox ἐς τυράννους. *Beck.*

οὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ] *Mihi non curæ est, quæ non desines dicere.* Aristoph. Ran. p. 176. Ed. Bas. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα, Plutarch. Op. Mor. p. 226. κἂν ἀκαιρία τις ἢ χρεία κωλύσῃ τὸν περίπατον, οὐδέν ἐστι πρᾶγμα. Vulgo minus commode οὐδὲν πρᾶγμα, μὴ παύσῃ. *Musg.*

456. ἀεὶ Lasc. *Por.*

In membr. et Flor. ed. ἀεὶ, et similiter 1018. ἀεὶ ἐστέρ. unde Br. ad Æsch. Pers. 174. conjicit, ἀεὶ ap. Atticos primam habere ancipitem.

Observat Br. ad Æsch. Pers. 174. sæpe. ἀεὶ in optimis codd. et edd. Comicorum atque Tragicorum legi prima producta, neque opus esse, ut αἰεὶ reponatur. Sic et h. l. cod. Reg. et ed. Flor. ἀεὶ exhibere. *Beck.*

457. ἀφήρουν L. *Por.*

461. τὸ σόν γε Ald. X. π. 246. quod edidit Beckius, τὸ σόν δὲ Lasc. τοσόνδε A. B. D. P. Sæpius in his peccatum. In Sophocl. Œd. T. 570. τοσόνδε γ' οἶσθα,

Κακὰ ξὺν αὐτῆι καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
ΜΗ. Ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ᾽ εἰπεῖν ἔχω,
Γλώσσηι μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
Οὔτοι θράσος τόδ᾽ ἐστὶν, οὐδ᾽ εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ᾽ ἐναντίον βλέπειν,
Ἀλλ᾽ ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει᾽· εὖ δ᾽ ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.

Mala secum. Quamvis enim tu me oderis,
Non possum tibi male unquam velle.
Med. O pessime omnium, hoc enim tibi possum dicere,
Lingua summum convicium in ignaviam:
Venisti ad nos, venisti, qui es invisus?
Ista non est audacia, neque fortitudo
Intueri coram amicos, quos injuria affeceris,
Sed gravissimus inter homines morborum
Omnium impudentia. Bene tamen fecisti quod veneris:
Ego enim levabor animo, dicens
Tibi convicia, et tu dolebis audiens.

S. ἀνεῖλε τὸ χρυσοῦν δέρας ἀπὸ τῶν Κόλχων, διὰ φαρμάκων τινῶν τῆς Μηδείας, ὡς ἐρασθείσης αὐτοῦ. 467. Εἰς ἀνανδρίαν] Ἤτοι ὡς θυμουμένη, ἄνανδρον αὐτὸν ἀποκαλεῖ. τῶν γὰρ λοιδορουμένων οἰκεῖον καὶ τὰ μὴ προσόντα πολλάκις προφέρειν. ὀνειδίζει δὲ αὐτῷ ἀσθένειαν, ὡς μὴ δυνηθέντι ἄνευ αὐτῆς ἀνῦσαι τοὺς ἄθλους. 470. Φίλους κακῶς] Κακῶς φίλους δράσαντα, ἐναντίον βλέπειν. τίνες δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου, ὡς κακῶς· τὸ γὰρ θράσος ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν θάρσος. διαφέρει δὲ, ὡς ἀρετὴ κακίας· τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ῥιψοκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ ἀγαθοῦ· ὅθεν οἱ ἀγαθοὶ αὐτὸ διώρισαν οὕτως, ὅτι θάρσος μὲν τὸ

contra in Trachin. 53. edi debebat, κἀμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν. *Por.*

τοσόνδε est in membr. Par.: itaque illud etiam in texta recepit Br. *Beck.*

τὸ σόν γε] MSS. A, B, D, et Lib. P. τοσόνδε. *Musg.*

465. ξὺν τέκνοις et mox ξὺν αὐτῇ Br. ed. *Beck.*

466. Reisk. post ἔχω collocat comma, et legit Γλώσση in Nom. *Lingua maximum malum est viro, qui se eo nomine indignum præbet.*

467. Parum mihi placet hic versus, quem profecto abesse mallem. Suspicor oræ codicis adscriptam fuisse gnomen:

γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν.

In Sophoclis Ajace Ulyssi Teucer ait: ἄριστ᾽ Ὀδυσσεῦ, πάντ᾽ ἔχω σ᾽ ἐπαινέσαι λόγοισι. — Non absimilis loquendi forma videri possit: τοῦτο γάρ σ᾽ εἰπεῖν ἔχω γλώσσῃ. Sed elegans est, ἐπαινέσαι λόγοις: inficetum, λέγειν γλώσσῃ. *Brunck.*

468. Post hunc sequebatur, male retractus ex 1321. θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει. Delevit Brunckius. Hunc versum habuisse in suo exemplari videtur Χ. Π. 286. *Por.*

Θεοῖς τε etc. Hunc versum, male huc ex sua sede v. 1321. retractum, delevit Br. *Beck.*

Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
Ζεύγλῃσι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,

Sed ab iis quæ prima sunt primum incipiam dicere.
Servavi te, ut nôrunt quicunque Græcorum
Conscenderunt eandem navim Argo,
Missum ut regeres tauros, spirantes flammas,
Jugis, et seminares letalem segetem:
Et draconem, qui custodiens aureum vellus,
Servabat multis voluminibus, ipse pervigil existens,

S. τῆς ψυχῆς παράστημα μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. 475. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων] Ἀπὸ τῶν πρώτων δὲ εὐεργεσιῶν προκατάρξομαι νυνί. πρῶται δὲ αἱ ἐπὶ Σκυθίᾳ, ὅτε Ἰάσων παρὰ τοῦ Αἰήτου, ἐκτελέσαι τοῦτον τὸν ἆθλον κελευσθεὶς, τὸ σιδηραῖς ζεύγλαις τοὺς πυριπνόους ζεῦξαι βόας, καὶ σπεῖραι τοὺς δρακοντείους ὀδόντας, δι' αὐτῆς τοῦτο ἐξετέλεσεν. 476. Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν] Πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ'. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς

475. Ἐκ τῶν γὰρ—ed. Br. *Beck.*

476. Hic locus ab antiquis ob sigmatismum notatus est, quanquam sigma sæpius repetitur in Iph. T. 772. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. nec parcius in Sophocl. Œd. T. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας, et ejusdem fabulæ 425. quem laudat Marklandus ad Iph. T. 1068. Sed præstat integrum Scholiastæ locum apponere: πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν· ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος· ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Eubuli locus mutilus et corruptus est. In Platone leviter errat Marklandus, conjiciens, Ἔσωσά σ'. Sed ex Eustathio ad Il. K. p. 813, 46=736, 81. M. 896, 56=854, 49. Od. A. 1379, 58=4, 18. liquet, tali fere modo Platonem scripsisse: ἡμᾶς καλῶς Ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Mox bene legit Marklandus: καὶ, Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν: ex Diogene Laërtio IV. 29. Suida v. Εἴσῃ. Porro scripsi divisim σίγμα τῶν. Tradit enim Helladius apud Photium, Græcos indeclinabile σίγμα servare, ideoque legendum apud Xenophont. Hellen. IV. 4, 10. τὰ σίγμα τὰ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. At non poteris, exclamant Palmerius et Morus, eodem modo sanare quæ sequuntur: ψεύσει γ' ὔμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Utinam nullus apud antiquos locus ad emendandum hoc esset difficilior! Deletis duabus literis male repetitis, corrigere, τὰ σίγμα ταῦτα. Frustra e Platonis supra laudato versu præsidium petunt, frustra ex Comici verbis sequentibus. Nam pessime Barnesius dedit τὰ σίγματ' ἀλλέξαντες, male Musgravius τὰ σίγματα συλλέξαντες. Lectionem veterum editionum fideliter repræsentavi. Lege: Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πήμασι, Τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Athenæus X. p. 455. C. ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα. Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem, sed locum in promtu non habeo. *Por.*

Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν etc.] Quod *Euripides* fuerit φιλοσίγματος, vide *Eustathium* in *Homer.* fol. 1170. lin. 53. etc. Versum vero hunc *Euripidis* ob frequentiam τοῦ σίγμα a *Platone* et *Eubulo*, Poëtis Comicis, irrisum, mirisque aliquando in *Athenis* Theatro cachinnis exceptum aiunt. Vid. *Joh. Brodæi* Miscell. l. 3. c. 14. et *Scholiasten* ad hæc verba. Similem versum πολύσιγμον invenies *Iphig.* Taur. v. 772.

Κτείνασ᾽, ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ᾽ ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
Ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ᾽ ἀπέκτειν᾽, ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ᾽ αὐτοῦ, πάντα τ᾽ ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν, ὦ κάκιστ᾽ ἀνδρῶν, παθὼν,

Occidens, attuli tibi lucem salutarem.
Ipsa vero prodito patre, et domo mea,
Peliotem ad Iolcum veni
Tecum, promptior quam sapientior:
Et occidi Peliam eo genere mortis, quod est miserrimum,
Per ejus filias: omnemque tibi metum exemi.
His tamen beneficiis a me affectus, o pessime mortalium,

S. ἑορταῖς φησὶν, ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος, ἐν δ᾽ ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι Τὰ σίγματα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. 485. Σὺν σοὶ πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα] Ἀντὶ τοῦ ἔρωτι μᾶλλον τῷ πρός σε νικωμένη, ἢ μετὰ λογισμοῦ τι πράττουσα. 487. Πάντα τ᾽ ἐξεῖλον] Ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα. ἐὰν δὲ φόβον γὰρ ἐξεῖλον, ἀντὶ τοῦ διέφθειρα καὶ ἠφάνισα.

Τὸ σῶμα σώσας τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. Vid. quæ Nos ad *Ion.* v. 398. Et *Sophocles* tamen frequentius literam τ repetit in illo versu: Τυφλὸς τά τ᾽ ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ᾽ ὄμματα εἶ. Et *Ennius—O Tite, tute Tati, tibi tanta, tyranne, tulisti.* Eodem modo *Homerus* τὸ κ᾽. repetit, Odyss. δ᾽. v. 754. Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον. Hæc *M. Anton. Muretus* Var. Lect. l. 1. c. 15. Quin et Nos olim, cum Regulas de Accentibus *Græcis* descripsimus, ita cum literis ν et τ lusimus—

Μήτοι ἄτερθε πόνου τόνον ἔλπεο σῷ ἐνὶ θυμῷ
Γνῶναι· τεῖνε νέον, καὶ τότε τεῖνε τόνον.

Barnes.

Crebra repetitio litteræ σ in hoc versu Euripidem Comicorum risui fecit obnoxium. V. Muret. V. L. 1, 15. *Beck.*

477. ταὐτὸν L. *Por.*

478. ἐπιστάστην L. *Por.*

479. ζεύγλησι Ald. ζεύγλαισι membr. Lasc. Perpetua in his formis confusio. Quare priorem, ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendam opinor. *Por.*

ζεύγλαισι membr. et ed. Flor. *Beck.*

480. Insigne exemplum pravæ lectionis a plurimis et optimis codicibus defensæ. ἀμπέχων enim habent A. B. D. Fl. P. Lasc. *Por.*

ἀμφέπων] MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. ἀμπέχων. *Musg.*

481. σπείραις. totum versum omittit Lascaris. *Por.*

484. Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν] Ἰωλκὸς, et Ἰαολκὸς *Poëtice*, erat urbs *Thessaliæ*, septem stadiis a mari distans, ubi *Jasonis* parentes habitabant. *Pelion* quoque et urbs et mons *Thessaliæ*, *Iolco* conterminus, unde et *Iolcos Peliotis* dicitur. Vide *Stephanum* in Πήλιον. *Barnes.*

486. Πελίαν τ᾽ ἀπέκτεινα,] Vide de hac re *Ovid.* Metamorph. l. 7. Fab. 4. *Neve doli cessent, odium cum conjuge falsum* Phasias *adsimulat*, Peliæque *ad limina supplex confugit*, etc. Præterea de hoc ipso Argumento Drama edidit *Euripides*, cujus Fragmenta Nos collegimus; Vocabatur *Peliades*, nempe a *Peliæ* filiabus, ut mox ipse testatur, v. 504. Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ᾽ ἂν οὖν Δέξαιντό μ᾽ οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον. *Barnes.*

487. πάντα δ᾽ æque bene L. δόμον Lib. P. et in marg. *Por.*

φόβον.] Lib. P. δόμον, ut et MS. B. in margine. Sed præstat vulgata, propter versum sequentem. *Musg.*

Προύδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
Ξύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
Ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
Φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

Prodidisti me, novosque tibi comparâsti lectos,
Cum habeas liberos : si enim sine liberis adhuc fuisses,
Ignoscendum tibi esset, quod hunc amâsses lectum.
Sed evanida est fides jurisjurandi, neque possum scire,
An existimes Deos, qui tunc regnârunt, non amplius regnare :
An vero putes nova jura constituta esse hominibus nunc ;
Quia tibi conscius es te non servâsse mihi fidem.
Hei dexteram manum, quam tu sæpe apprehendisti,
Et hæc genua mea ! Quam frustra sumus pollutæ
Ab improbo marito, et spe frustratæ sumus.

S. Δοκοῦσα μή τι] Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν προσδοκῶσα πράξειν καλῶς. ταῦτα δὲ ἐν ἤθει προενεκτέον, φέρε δὴ ὡς φίλῳ σοι διαλεχθῶ· καί τοι προσδοκῶσα τι πράξειν καλὸν, καὶ διαλεγομένη,

491. σύγγνωστ' ἂν ἦν Ald. E. συγγνωστὸν ἦν A. B. D. Cott. Fl. L. *Por.*

Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοὶ] Ita quidem recte legit *Canterus*, non recte autem simulat hoc aliis inobservatum, quum tamen *Aldina* editio sic habeat, *Venetiis* facta anno 1503. Quod et in plurimis *Canteri* emendationibus observavimus. Quare non audiendi sunt, qui legunt συγγνωστὸν ἂν σοι : συγγνωστὰ enim magis *Atticum* est, ac proinde Euripideum, sed et prima optimaque omnium editio, *Aldina* nempe, illos erroris arguit. De το συγγνωστὰ pro συγγνωστὸν vid. etiam *Hecub.* v. 1089. et *Herc.* Fur. v. 584. *Barnes.*

σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι] Ita Ed. Ald. et MS. E. MSS. A, B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. σύγγνωστον ἦν σοι. *Musg.*

493. εἰ θεοὺς Lib. P. Ceteri, ut vulgo, ἢ θεούς. Schol. Æschinis p. 768. ed. Reisk. ἢ θεοὺς νομίζω. *Por.*

εἰ θεοὺς νομίζεις — Br. ed. Jam Reisk. conjecit εἰ θεούς. *Beck.*

εἰ θεοὺς] Ita Lib. P. Cæteri, ut vulgo, ἢ θεοὺς. *Beck.*

494. θέσμι' ἀνθρώποις] Sic pleræque editiones ; sic Schol. Æschinis ; sic omnes MSS. quorum enotatæ sunt variæ lectiones. Sed valde speciosam lectionem præbet ed. Lasc. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις. Multa enim sunt nomina, quæ cum in singulari masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fiunt, ut δίφρος, δίφρα, κύκλος, κύκλα, κέλευθος, κέλευθα, δεσμὸς, δεσμὰ, σῖτος, σῖτα. Vide Musgravium ad Hel. 428. Et θεσμὰ quidem citant Budæus et H. Stephanus, sed ex minus probatis auctoribus, Phalaride et Nonno, Stephanus quoque vitiosum esse Phalaridis locum suspicans. Sed exstat in Sophoclis Alexandro apud Stephanum v. Ἄστυ. οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. Pluralem λύχνα usurpant Herodotus II. 62. 133. Euripides Cyclop. 514. restituendum Al-

Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
Δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
Ὅμως δ'· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ·
Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.

Age vero; colloquar enim tecum tanquam cum amico,
Existimans me nullum sane beneficium a te accepturam,
Veruntamen: nam interrogatus videberis turpior:
Quo me nunc vertam? an ad domum patris,
Quibis tibi proditis, et patria, *huc* veni?
An ad miseras filias Peliæ? scilicet illæ pulchre
Me reciperent in suas ædes, quarum patrem interfeci.
Sic enim se res habet, amicis quidem domesticis
Sum odiosa: quos vero mihi non oportebat male
Facere, eos, tibi gratificans, inimicos habeo.

S. καὶ οὐδὲν ὠφελήσοντί με, ὅμως ἐρωτήσω· οὕτω γὰρ ἂν πικροτέρως ἐλεγχθείης, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἔπος ἀποκρίνασθαι. διαστῆσαι δὲ δεῖ κατὰ ἀνάγνωσιν τὸ τί. ἐκ δὲ τῆς ὑποκρίσεως

cæo Athenæi X. p. 430. D. XI. p. 481. A. Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα· [Καδδ' ἄειρε (loco priore ἀνάειρε) κυλίχναις μεγάλαις αἲ τὰ ποικίλλης (loco priore ποικίλα.)] Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα Ἀνθρώποισιν ἔδωκ', ἔγχεε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο Πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ Ὠθείτω. Vulgo τὸν λύχνον. Secundum versum, qui velit et possit, corrigat. *Por.*

495. ξύνοισθα, ut supra ξυνεισέβησαν, et ξυγγνῶστ' edidit Br. et infra 513. ξὺν — *Beck.*

499—501. Omnes fere libri δοκοῦσα μέν τι. Lego, δοκοῦσα μὲν τί πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς; Τί pro οὐδὲν, ut supra v. 310. σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; Vide ad v. 648. Quid legerit scholiastes nostro loco difficile est judicare. *Elms.*

500. δοκοῦσα μέν τι] Sic Ald. et plerique. μέντοι Schol. μέν τε Lasc. Ex var. lect. D. μή τι edidit Musgravius, quicum consentit C. *Por.*

Reisk. vult μέντοι et κακῶς *quamvis videar nunc tristem fortunam, tui certe causa, subitura esse;* vel potius legit: δοκοῦσα σοῦ γε μὲν οὐδὲν ἔτι πράξειν καλῶς.

Δοκοῦσα μή τι—ed. Br. *Beck.*

μή τι] Recepi ex MSS. D, qui ita olim scriptum fuisse memorat, præfixo γρ. Vulgo μέν τι. *Musg.*

502. Ennius apud Ciceronem de Orat. III. 58. *Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? Domum paternamne, anne ad Peliæ filias?* *Por.*

504. καλῶς γ' ἂν οὖν recte Aldus. τανῦν Lasc. τὰ νῦν Flor. Ex membranis edidit Brunckius τ' ἂν οὖν, pro τοι ἂν οὖν, quam sententiam eum jamdiu repudiasse credo. Vide infra 588. ubi nulla varietas, in hac certe phrasi, notatur. *Por.*

Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας] De *Peliadibus*, *Peliæ* filiabus, et earum nominibus et historia, vide, quæ nos in argumento Fabulæ *Peliades* dictæ, inter Fragmenta

Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
Ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγὼ,
Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
Καλόν γ' ὄνειδος τῶι νεωστὶ νυμφίωι,
Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦι,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτωι χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Ergo multis Græcis me felicem haberi
Fecisti, pro his beneficiis: egregium vero te
Et fidum maritum habeo infelix ego,
Si vero fugiam expulsa ex hac terra,
Sola cum solis liberis, orbata amicis.
Præclara vero gloria *erit tibi* novo sponso,
Mendicos errare filios *tuos*, meque, quæ te servavi.
O Jupiter, quare auri quidem, quod sit adulterinum,
Clara signa hominibus dedisti?
Sed quo oporteat discerni malum virum,

S. ἐμφαίνει τὸ οὐδέν τι· παθητικὴν δὲ ὑπόκρισιν δηλοῖ τὸ τί. καί τοι γέ τι δοκοῦσα πράξειν παρὰ σοῦ. 520. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει] Ἡ συστοιχία τοῦ χοροῦ ἐστι· κατὰ δὲ τούτους ἤδη τὰ τῶν χορῶν ἠμαύρωται. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. ὅθεν ὁ Εὔπολις φησὶ, τί χορὸς οὗτος, κλαίειν εἴπωμεν πυράμου, ἵν' ᾖ κατὰ ταῦτα ἰαμβεῖα. 524. Κρασπέδοις] Περιφραστικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ παντὶ ἁρμένῳ. ὑπεκδραμεῖν δὲ, ἤγουν δεῖ

Euripidis, item supra ad v. 486. et v. 9. *Barnes.*

καλῶς τ' ἂν οὖν scripsit Br. e membr. et monuit τ' accipi pro τοι, profecto. *Beck.* καλῶς γ' ἂν οὖν] MS. Fl. καλῶς τὰ νῦν. *Musg.*

507. οὖς δ' ἔμ'—Br. ed. *Beck.*

509. Ἑλληνίδων Ald. Alexander Rhetor p. 580. ed. Ald. et edd. omnes præter Lasc. quæ præbet ἀν' Ἑλλάδα cum B. D. Cott. Fl. καθ' Ἑλλάδα A. Pro Ἑλληνίδων Herodianus apud Villoison. Anecdot. Græc. T. II. p. 90. Ἑλλάδ', omisso ἀν' propter syllabam præcedentem. Edidi igitur id, quod plus cum auctoritatis, tum elegantiæ habet. *Por.*

509. s. Fluctuant libri inter ἀν' (καθ' membr.) Ἑλλάδα et Ἑλληνίδων. Hoc habent omnes impressi ante Porsonum excepto Lascari. Neque stare potest altera scriptura, ut mihi quidem videtur, nisi legatur πολλοῖς. Ita Megara ad maritum Herc. 492. θνήσκει πάτηρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγὼ, | ἣ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκληζόμην βροτοῖς. *Elms.*

Ἑλληνίδων] MSS. B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. ἀν Ἑλλάδα MS. A. καθ' Ἑλλάδα. *Musg.*

510. θαυμαστὸν δὲ σέ γ' edidit Beckius. Sed vocalis in fine versus elidi non potest, nisi syllaba longa præcedat. Nempe vidit Vir doctissimus hanc particulam requiri; alibi collocandam esse non vidit. Vulgo enim plene distinguitur post 511. et imperfecte post 513. Sed cum pro φεύξομαι δὲ, quod Aldus habet, φεύξομαί τε præbeant A. B. D. Fl. L. utrumque autem omittat Herodianus, mutavi distinc-

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
ΧΟ. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
ΙΑ. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.

Nullum signum inest corpori?
Cho. Gravis quædam ira et ægre sanabilis est,
Quando amici contentionem ineunt cum amicis.
Jas. Oportet me non segnem esse in dicendo, ut videtur,
Sed velut navis prudentem gubernatorem
Summis oris veli subterfugere
Tuam effrænem loquacitatem, o mulier.
Ego, postquam valde exaggeras tuum beneficium,
Existimo meæ navigationis Venerem
Servatricem esse solam inter homines deosque.

S. μὲν ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν γλωσσαλγίαν. καθάπερ κυβερνήτης τοῖς κρασπέδοις τοῦ λαίφους χρώμενος ἐκφεύγει. 527. Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς] Ἐγὼ νομίζω φησὶν ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σεσῶσθαι, ἣν μόνην φησὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ θεῶν ἰσχύειν. τοῦτο γάρ ἐστιν, μόνην φησὶ τὴν Ἀφροδίτην σεσωκέναι αὐτὸν, καὶ οὐδένα ἄνθρωπον, οὐδὲ θεόν. τοῦτο δὲ ψευδές. φαίνεται γὰρ τὴν Ἥραν προστάτιν ἐσχηκὼς, ἐξ αὐτῆς ὅλως καὶ ὑπὸ ταύτης παρορμηθεὶς ἐπὶ

tiones, et pro τε posui γε, quod quam facile in alterum corrumpi possit, quam facile a sequente syllaba γαῖ absorberi, nemo non videt. *Por.*

511. σεμνὸν pro πιστὸν Alexander. *Por.*

512. δὲ] MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. τε. *Musg.*

515. ἔσωσέ σε. Flor. male. *Por.*

ἔσωσα] MS. Fl. ἔσωσε. *Musg.*

516. ὃς καὶ κίβδηλος L. *Por.*

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ etc.] Vid. similem locum *Hippolyt.* v. 929. et in hunc et illum Notas *Gasp. Stiblini*; item *Clement. Alexandr.* Stromat. l. 6. et *Ludovici Lavateri* Commentar. in Prov. Salomonis c. 18. §. 3. *Barnes.*

Ad ᾖ subaudiri ἂν, et male in Stob. legi ἦν docet Br. *Beck.*

521. σιμβάλωσ' L. *Por.*

522. ἔοικα ed. Musg. typorum errore, quod notari meretur, ne quis falsa elegantiæ specie ludatur. *Por.*

522. Ἔοικα ed. Musgr. typorum errore, quod notari meretur, ne quis falsa elegantiæ specie ludatur. Porson. Similia monet Brunckius, qui docet vulgatam in membranis exhiberi. Musgravium ἔοικα consulto dedisse suspicor, licet in annotatione hanc varietatem cum multis aliis silentio prætererit. Ita noster v. 338. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι. Herodotus I. 155. οὐ παύσονται οἱ Λυδοὶ, ὡς οἴκασι, πρήγματα παρέχοντες καὶ αὐτοὶ ἔχοντες. Plura dedi ad Heracl. 681. *Elms.*

523. ναὸς Lasc. νηὸς Ald. et Æschyl. Theb. 62. unde hunc versum sumtum monuit Valckenærius ad Hippol. 1226. *Por.*

Hausit Eurip. ex Æschyl. S. C. Th.

Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
Ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.

Tibi vero est quidem mens subtilis, at invidiosa *erit mihi*
Oratio percurrere, quomodo Amor te coëgerit
Sagittis inevitabilibus meum eripere corpus.
Sed non accurate nimis ista persequar :
Quatenus enim me juvisti, non male se res habet.
Atqui servatione mei majora beneficia
Accepisti, quam dederis, quemadmodum ego jam dicam.

S. τὸν ἆθλον, ὑφ' ἧς εἰκὸς αὐτὸν σεσῶσθαι, ἵνα τὸν Πελίαν φονεύσῃ ἐχθρὸν ὄντα τῆς Ἥρας. ἔστι δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, ἣ κινδυνεύουσαν τὴν ναῦν προσραγῆναι ταῖς πέτραις ἀνεσώσατο. 529. Ἐπίφθονος] Ὑπὸ φθόνου κατεχόμενος ὁ λόγος οὗτος. λέγει δὲ τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. ἐρασθεῖσα γὰρ αὐτοῦ ἡ Μήδεια, ἔσωσεν αὐτόν. δύναται δὲ καὶ οὕτως νοηθῆναι, καὶ ἐπίφθονος ὁ λόγος ῥηθῆναι. τουτέστι κινεῖ μοι φθόνον ὁ λόγος. ἀλαζονεύσομαι φησὶν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, ὅτι ὁ ἔρως, ὃν ἠράσθης μου, σέσωκέ με. Ἄλλως. ἐμὸς λόγος φησὶ λεπτὸς μὲν, ἐπίφθονος δὲ, τουτέστι φθονηθησόμενος μὲν, δυνάμενος δὲ διαδύεσθαι παντὸς τοῦ ἰσχνοῦ. ἐὰν γάρ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ὁ ἔρως σε ἠνάγκασε τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας. οἷον οὐκ εἰς χά-

62. ubi Σὺ δ' ὥστε κεδνὸς οἰακοστρόφος. V. Abresch. ad Æschyl. T. I. p. 78.

ναὸς ed. Br. Versu præced. ἔοικα in ed. Oxon. est mendum typogr. Cæterum hunc versum ex Æsch. S. c. Th. 62. expressum monet Br. *Beck.*

524. ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις] Ad hunc locum illustrandum aliquid fortasse conferet Pindari Scholiastes in Nem. V. Epod. 3. ubi sic Poëta :

— — ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίου.

Scholiastes : καρχήσιον, τὸ ἀνώτατον τῆς κεραίας. τούτῳ τὸ ἱστίον προσανατείνουσιν, ὅταν θέλωσι δαψιλεῖ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι, οὐριοδρομοῦντες. *Musg.*

528. Sic A. E. L. P. ἔγωγ' Ald. *Por.*

ἔγω γ'] MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἐγὼ δ'. *Musg.*

528. σώττειραν L. *Por.*

529. σὲ δ' conjicit Musgravius, quo posito σ' in versu sequente delendum, et mox mavult λόγοις. Sed vulgatam recte defendit Brunckius. *Por.*

Ἀλλ' ἐπίφθονος λόγος διελθεῖν, etc.] Simile illud *Ciceronis* Tuscul. lib. 4. *Tu me amoris magis, quam honoris, servavisti gratia.* De quo loco infra ad ver. 531. *Barnes.*

Σοὶ] Malim σὲ, ut regatur ab ἠνάγκασε. *Musg.*

Νοῦς λεπτὸς hic non reddi debet *mens subtilis*, sed *animus levis*. Exprobratio enim est merita Medeæ erga se minuentis. *Heath.*

530. Sic Ald. ὡς σ' ἔρως Lasc. *Por.*

λόγος] Æque commodum foret λόγοις, hoc fere sensu : *Et quidem subtile ratiocinium, sed verbis explicari invidiosum.* *Musg.*

531. πόνων ἀφύκτων Ald. quam lectionem memorat Scholiastes. Sed et alteram memorat, τόξοις ἀφύκτοις, quam habent Lasc. et MSS. plerisque, et e Flor. probat Valckenærius ad Hippol. 1420. Hunc locum respicit Ennius apud Ciceronem Tusc. IV. 32. *Tu me amoris, magis quam honoris, servavisti gratia.* *Por.*

Πόνων ἀφύκτων] Alias legitur τόξοις ἀφύκτοις. Vide *Schol.* sed et nostram lec-

Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
Πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
Ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,

Primum quidem pro barbara terra in Græca
Terra habitas, et scis jus,
Et legibus uti, non pro viribus agere.
Deinde omnes Græci senserunt te esse ingeniosam,
Et adepta es gloriam: si vero in extremis terræ
Finibus habitares, nulla fieret mentio tui.
Mihi vero neque aurum sit domi,

S. ϱιν τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ἔπραξας, καὶ τῶν ἀφύκτων πόνων ἐξέσωσας τοὐμὸν σῶμα. ἢ οὕτως. καὶ σὺ μέν φησι συνορᾷς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι ὑποφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθὴς, τὸ σὲ διὰ τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. 530. Λόγος διελθεῖν] Ἀντὶ τοῦ παρελθεῖν καὶ εἰπεῖν. 532. Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς] Ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου, ἀλλὰ δίδωμί σοι τῷ λόγῳ ὠφεληκέναι. κἀγὼ μὲν ὁμολογῶ, ὅτι ἔνθα με ὠφέλησας, καλῶς ἔχει. 533. Ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας] Ἔνθα γὰρ φησὶν ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει. ἢ ὅτι ὠφέλησας· ὅθεν μεθίημι τὰς ἀποδείξεις τοῦ μηδὲν ὠφελῆσθαι παρὰ σοῦ, τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος.

tionem agnoscit: quæ certe longe potior. Et πόνων respicit ad *Draconem* et *Tauros* flammivomos, et armatorum segetem, a quibus veneficiis suis *Medea Jasonem* eripuit. Sin τόξοις legatur, ad Ἔρως referendum. Hunc autem locum ita vertit *Ennius* apud *Ciceronem*, Tusc. Quæst. 4. §. 32. Quid ait ex tragœdia princeps ille Argonautarum: *Tu me amoris magis, quam honoris, servavisti gratia.* Vide *Petri Victorii* Variar. Lect. l. 15. c. 8. *Barnes.*

Τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσ. δ. ed. Br. ut in Flor. et membr. Idem Br. observat ad v. 529. "Si in hoc versu cum Musg. scribatur σὲ δ', in sequenti scribendum erit ὡς Ἔρως ἠνάγκασε. Sed nihil mutandum. Unice amplectenda est postrema Schol. expositio: καὶ σὺ μὲν συνορᾷς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. Scribendum autem Ἔρως majuscula litera. Deus enim Cupido hic notatur, et τόξοις ἀφύκτοις cum ἠνάγκασε jungendum. Videri possit unus e Scholiastis sic versum legisse: πόνων ἀφύκτων τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας, quod et Ald. expressit. Sed multo deterior est illa lectio." *Beck.*

τόξοις ἀφύκτοις] Varietatem hanc scripturæ commemorat Scholiastes et omnes fere MSS. Nec obstat verbum ἐκσῶσαι, quod genitivum postulare videtur. vid. Herc. Fur. 718. Ed. Ald. πόνων ἀφύκτων. *Musg.*

532. αὐτὸ A. B. D. Fl. L. P. θήσομαι significare debebat *judicabo*. Non invitus legerem αὖτ' ἀθρήσομαι, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum. *Por.*

532. Non invitus legerem αὖτ' ἀθρήσομαι, &c. Porson. Naumachius v. 26. ed. Gaisford. κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην | δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἔπι γυμνωθεῖσαν. *Elms.*

αὐτὸ] Ita MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. αὐτά. *Musg.*

538. Pro χάριν Reisk. legit λαβεῖν, *non per violentiam aliena extorquere*, ut barbari faciunt. *Beck.*

539. πάντες δ' ἔσ' L. Ald. *Por.*

Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
Τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
Ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
Ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,

Nec Orpheo carmen sonare pulchrius velim,
Nisi illustris mihi contingat fortuna.
Atque hæc quidem tibi de meis laboribus
Dixi: certamen enim tu proposuisti verborum.
At quæ mihi de nuptiis regiis objecisti,
In hoc monstrabo primum quidem quod sim prudens,
Deinde temperans, denique tibi magnus amicus,
Et meis liberis. Sed mane quieta.
Postquam huc veni ex Iolcia terra,

542. Formam orationis adumbravit e nobilissimo Tyrtæi loco apud Stobæum LI. p. 193. quem paullo plenius citari nemo, uti spero, indignabitur: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην, Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης, Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην. Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον. Οὐδ' εἰ Ταντολίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι. Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Et Tyrtæum et Euripidem ob oculos habuit Theocritus VIII. 53. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων. Ubi J. Piersonus, præfatus, "frigida esse χρύσεια τάλαντα, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta," emendat Κροίσοιο, eleganter sane et speciose. Propius paullo ad literas Jortinus Κροίσεια, ut Κροισείων αἱρετώτερον στατήρων apud Plutarch. Polit. Præcept. p. 823. A. Crœsi divitias memorant ipse Theocritus a Piersono laudatus, X. 32. τὰ Κροίσου τάλαντα Procopius, commodum a Wartono laudatus. Nec tamen inducor, ut veterem lectionem deseram. Æquo enim jure objicere poteras hoc Euripidis loco: "Frigida sunt χρυσὸς ἐν δόμοις, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta." Præterea ἀνέμων similiter frigore laborat, et Tyrtæo præeunte mutandum erat in Βορέα. In Anacreont. XXIII. 1. Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ, ex emendatione Sevini Κροίσου primo ediderat Brunckius; postea errorem suum agnovit, a Larchero monitus, quem vide ad Herodot. II. 121. Eandem loquendi formulam iterum adhibet Noster Herc. F. 645. Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, Τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν. Ubi si quis legendum contendat Κροίσου, ei auctor sim, ut artem criticam desinat, *Anticyras melior sorbere meracas.* *Por.*

543. Fl. P. βέλτιον. B. D. L. βέλτιστον, quod si probas, accipiendum est quasi βέλτιστον τῶν Ὀρφέως μελῶν. Sed rectius κάλλιον Ald. Eustath. ad Iliad. Η. p. 666, 47=535, 14. Κ. 801, 54=720, 17. *Por.*

Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος] De *Orphei* cantilena vid. quæ Nos ad *Iphig. Aul.* v. 1221. *Barnes.*

κάλλιον] MSS. B, D, et Ed. Lasc. βέλτιστον. MS. Fl. et Lib. P. βέλτιον. *Musg.*

545. Sic Musgravius et Brunckius ex L. forsan et A. μέν σοι Ald. *Por.*

Pro μέν σοι Br. ed. habet: μέντοι. *Beck.*

Πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
Οὐχ, ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
Οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
Ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι

Multa mecum trahens mala inextricabilia,
Quodnam consilium hoc melius potuissem invenire,
Quam ducere filiam regis, cum essem exul?
Non, odio quidem habens tuum conjugium,
Perculsus vero desiderio novæ sponsæ,
Neque certatim numerosam sobolem procreare studens:
Sufficiunt enim qui nati sunt, nec *ideo* conqueror.
Sed quod maximum est, ut commode viveremus,
Neque inopia laboraremus, sciens quod

546. Idem versus Suppl. 430. ut monuit Valcken. ad Phœn. 937. πρoύθηκας L. *Por.*

548. τῶδε L. *Por.*

550. In membr. Par. male ἔχ' ἡσύχως legitur. *Brunck.*

553. εὐψυχέστερον L. Error ortus ex similitudine literarum Υ et Ψ minus distincte pictarum; aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in MSS. ┬ ┼ et superior linea in ┼ evanescit, facillime cum T commutatur. Scholia in Hermogenem inter Aldi Rhetoras T. II. p. 9, 38. κομματικὴ δέ ἐστιν ὡς ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν κεχρημένων τὶ μυθίῳ καὶ φυκίῳ. Quis non videt legendum ψιμυθίῳ?

555. ἐχθραίνων vulgo, sed ἐχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292. Tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθραίνω dicere. In Sophocl. Antig. 93. Aldus recte edidit ἐχθαρῇ, sed tacuit Brunckius. Pro ἐχθραντέος Aj. 679. variam lectionem in margine habet Juntina secunda, ἐχθαρτέος, et sic legebat Suidas, ut ex ordine literarum constat. *Por.*

ἐχθαίρων membr. et Flor. ed. unde Br. illud restituit. *Beck.*

ἐχθραίνων] MS. Fl. ἐχθαίρων. *Musg.*

556. Reisk. legit Καινῆς τε. *Beck.*

559. οἰκεῖμεν L. *Por.*

559—566. I. Vide an legendum πᾶς τις —φίλων. Huc refer monitum meum ad v. 248. Ita Sophocles El. 984. τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν. Euripides Fragm. incert. LXXVIII. Ὦ γῆρας, οἵαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις. | καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' (f. εἰς σ' ἕτοιμος) ἀνθρώπων μολεῖν. | λαβὼν δὲ πεῖραν, μεταμέλειαν λαμβάνει. Aristophanes Vesp. 622. ἢν γ' οὖν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, | πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων, Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Ran. 980. Νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γ' οὖν Ἀθη|ναίων ἅπας τις εἰσιὼν—κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας. Herodotus III. 113. νῦν δ' ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργέειν ἐς τοσοῦτο. Aliter tamen Aristophanes Av. 526. πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς | ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους. II. Summa hujus orationis est, tantum abesse ut novæ Jasonis nuptiæ priori uxori liberisque ejus quidquam detrimenti allaturæ sint, ut eorum præcipuo commodo prospiciens hanc cum regibus affinitatem contraxerit. Conferantur omnino vv. 547—550. 593—597. Quod cum ita sit, quidni εὐδαιμονοῖμεν dixerit, ut οἰκοῖμεν et σπανιζοίμεσθα? Æschylum Eum. 141. Εὕδεις; ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον, | ἰδώμεθ' εἴτι τοῦδε φροιμίου ματᾷ. Sophocles Phil. 645. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ἔνδοθεν λαβὼν | ὅτου σε χρεία καὶ πόθος

Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης

Pauperem omnes amici procul fugiunt:
Et ut liberos educarem, quemadmodum decet meam familiam,
Et gignens fratres liberis ex te *procreatis*,
In unum genus committerem, et, jungens genus,
Beatius viverem. Tibi enim ecquid opus est liberis?
Et mihi conducit futuris liberis
Eos, qui vivunt, juvare: male consultavi?
Ne tu quidem diceres hoc, nisi te angeret torus.
Sed eo venitis, ut cum recte se habet

μάλιστ' ἔχει.* Aristophanes Av. 202. δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' εἰς τὴν λόχμην, | ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, | καλοῦμεν αὐτούς. Ubi vide Brunckii annotationem. III. Non intelligo quam vim habeant verba σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ in hoc argumento, quamvis bene dicatur τί γάρ μ' ἔδει παίδων Suppl. 791. Heathio placet Buchanani interpretatio: *liberis sane tibi Haud opus est aliis, mihi vero utile est Consulere natis per futura pignora.* Quem sensum, absurdum quidem illum et a Medeæ placandæ proposito alienissimum, si exprimere voluisset Jason, σοί τε γὰρ παίδων ἅλις potius dixisset. Confer v. 558. Alc. 344. An legendum, σοί τε γὰρ παίδων μέλει? Anglice, *for both you have the interest of your children at heart.* Μέλει pro με δεῖ habent edd. pleræque Hel. 1444. † με δεῖ pro τί δεῖ omnes Iph. A. 1155. Ceterum vulgata scriptura plus uno nomine in suspicionem venit. Quanquam enim bene Græca est locutio δεῖ σοι τοῦδε, alteram δεῖ σε τοῦδε tantum non semper usurpat Euripides. Vide Valckenarium ad Hippol. 23. Porsonum ad Or. 660. *Elms.*

560. σπανιζοίμεθα L. *Por.*

562. παῖδάς τε Ald. δὲ ex A. L. Brunckius. Opponuntur τὸ μὲν μέγιστον et παῖδας δέ. *Por.*

παῖδας δὲ—Brunck. ed. e membr. et

* Quæ ad hunc locum annotavit Erfurdtius, nihil ad rem sunt. In illo enim, ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ', ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι, et similibus, formam quidem pluralem habet verbum, significationem autem singularem.

† Ibid. 342, legendum, Θέλουσαν οὔ με δὶς (vulgo οὐ μόλις) καλεῖς.

‡ Præter nostrum locum, verba ἓν δεῖ μόνον μοι Suppl. 596. ex Euripide attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed non animadvertit vir eruditus, δεῖ in hac locutione non esse verbum impersonale, quod si adhibuisset poëta, genitivum ἑνὸς μόνου posuisset. Tantum abest et dativo offendar in locutione ἓν δεῖ μόνον μοι, ut vix putem Græcum esse ἓν δεῖ μόνον με. Hoc omisso, citare poterat nostrum Æolo III. 3. ἀλλ' ἂν πόλει δεῖ μεγάλα βουλεύοντες εὖ. Nisi forte legendum πόλιν. Dativum habet Æschylus Agam. 857. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων. (Hoc exemplum attulit Matthiæ.) Sophocles El. 612. Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος. Aristophanes Nub. 1034. Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν.

Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
Ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
Τίθεσθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾷν.

Conjugium, putetis vos mulieres omnia habere :
Quod si contra calamitas aliqua inciderit in conjugium,
Etiam ea, quæ sunt optima et pulcherrima, inimicissima *vobis*
Ducitis. Oportebat autem homines aliunde
Gignere liberos, neque esse genus muliebre :
Sic enim homines nullum malum haberent.
Cho. Jason, pulchre tu quidem ornâsti tuam causam
Mihi tamen, etiamsi præter voluntatem *hoc* dicam,
Videris injuste fecisse, quod prodidisti tuam uxorem.

Flor. δὲ refertur ad μὲν in τὸ μὲν μέγιστον. *Beck.*

563. Τέκνοις] En iterum τε in τέκνοις communem syllabam, ut et v. 566. et v. 574. in τεκνοῦσθαι. Vid. *Phœniss.* v. 19. *Barnes.*

564. ταὐτὸ L. ξυναντήσας male Lasc. *Por.*

ξυναρτήσας, ut in ed. Flor., Br. In membr. Par. est ξυναντήσας. *Beck.*

565. s. Rectius, quam vulgo, hæc ita esse a Buchanano versa Heath. monet: *liberis sane tibi Haud opus est aliis ; mihi vero utile est, Consulere natis per futura pignora. Beck.*

566. Ἐμοί τε λύει etc.] Notandum est hic τὸ λύει singulari significatione usurpari pro λυσιτελεῖ, quod in vulgaribus Lexicis Notari debuit. *Hesychius* ad hunc locum respexit: Λύει, λυσιτελεῖ, ἀδημονεῖ. et *Phavorinus :* Λύει, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖ. Nec mirum: τὸ λύει enim simpliciter pro τέλη λύει ponitur, quod pro λυσιτελεῖ a *Sophocle* usurpatur, ut ἰσοδυναμοῦν ῥῆμα. *Sophocl.* Œdip. Tyran. v. 324.—ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι.—*Schol.* διαλελυμένως δὲ εἶπε, τέλη λύει, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖ, Idem quoque *Electr.* v. 1015. Λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ. *Scholiast.* οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν etc. Similiter *Euripides* facit hujus Fab. v. 1359. et *Alcest.* v. 641. *Barnes.*

Comma post λύει sustulit Br. reposuitque post τέκνοις, post δεῖ vero noluit interrogationis notam poni. Sensum esse docet: *et tua interest liberos mihi ex nova nupta nasci et mihi conducit. — Beck.*

573. γὰρ mutavi in ἄρ', quod γνωμικώτερον. *Por.*

573. s. Γὰρ mutavi in ἄρ', quod γνωμικώτερον. Porson. Zimmermannus et Matthiæ γὰρ, ut vulgo. Noster Hipp. 253. χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους | φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι. Phœn. 1620. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν | ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα. Vide ad v. 122. *Elms.*

575. Sic A. L. οὕτω δ' Ald. *Por.*

χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν—ed. Br. e membr. et Flor. ed. *Beck.*

577. Sic D. Fl. L. P. λέγω Ald. περὰ pro παρὰ Lasc. quæ non est varia lectio, sed merus error, ut ex accentu liquet. *Por.*

λέγω] MSS. D. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἐρῶ. Porro Ed. Lasc. πέρα pro παρά. *Musg.*

579. εἰμὶ Lasc. Ald. *Por.*

Διάφορος cum dativo alibi occurrat, hac

ΜΗ. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσηι γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
Τολμᾶι πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένηι,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντ' ἐμὲ
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῆι φίλων.

Med. Profecto multum *a* multis dissentio mortalibus:
Mihi enim quisquis injustus existens, *tamen* sapiens in dicendo
Est, maxima mulcta dignus videtur.
Nam cum glorietur, se dicendo posse ornare injustas causas,
Audet scelesta facere: non est autem admodum sapiens.
Sic et tu ne nunc apud me speciosus sis *verbis*,
Et dicendi peritus. Unum enim verbum occidet te.
Oportuit te, siquidem non fecisti malo animo, me prius persuasa,
Has nuptias contrahere, non autem clam amicis.

S. 584. Εὐσχήμων γένῃ] Ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους, πρὸς τὸ συναρπάζειν ἐμὲ, τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. τὸ δὲ μὴ νῦν κατὰ Ἀττικοὺς παραπέμπεται. 591. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν] Ἀντὶ τοῦ οὐ ταύτην ἔχων τὴν διάνοιαν ἔγημας, οὐδὲ ἵνα τοῖς ἐμοῖς παισὶ τὸ ἀνενδεὲς τῶν τροφῶν παράσχῃς, καὶ τῆς ἐν τῇ πόλει οἰκήσεως τὸ ἀσφαλὲς, ἀλλ' αἰσχυνόμενος

significatione, necne, nequeo dicere. Cum genitivo jungi docet Matthiæ Gramm. Gr. 344. *Elms.*

581. Ζημίαν ὀφλισκάνει] *Mulctam debet, pœnæ est obnoxius*; de hac phrasi vide infra v. 1224. *Barnes.*

582. Reisk. emendat Γλώσσην γὰρ ἀσκῶν. *Beck.*

584. Citat Scholiastes φαίνῃ pro γένῃ. An legebat φανῇς? *Por.*

Εὐσχήμων γένῃ] Legit *Schol.* φανῇ pro γένῃ, forte rectius. *Barnes.*

585. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος Ald. quod per se optimum est, ut supra 533. ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας. Sophocl. Antig. 771. εὖ γὰρ οὖν λέγεις. Œd. C. 1199. ἔχεις γὰρ οὖν βίαια τἀνθυμήματα, ut optime Heathius pro οὐ, post quem nihil tentare debebat Brunckius. Sed hæc lectio in nullo MS. inveniri videtur. MS. Flor. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ. σ'. A. E. L. P. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ'. B. D. ἓν γάρ. σ' ἐκτενεῖ ἐκκτενεῖ. Brunck. et Beck. compositum Græcis ignotum. Eustathius vero ad Iliad. H. p. 672, 60= 543, 40. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἰς λόγος ἐκτάδην ῥίψει, quod citat et rejicit Valckenærius Diatrib. p. 152. sed codicum lectiones ignorasse videtur Vir egregius. ἐκτάδην κεῖσθαι phrasis bene nota. Quidni potuit Medea dicere: *Uno argumento ita te prosternam, ut quasi mortuus jaceas?* Neque durior est metaphora, quam in Platonico isto, Euthydem. p. 227. F. παραταθῆναι γελῶντα. Musgravius legit; ἓν γὰρ, ἓν κτενεῖ σ'. *Por.*

ἓν γὰρ ἐκκτενεῖ σ' ἔπος Br. edidit. Nam in membr. et Flor. ed. est ἐκτενεῖ. *Beck.*

ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ δ'] MSS. A, E. Lib. P. et Ed. Lasc. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ'. MSS. B, D. ἓν γάρ σ' ἐκτενεῖ. MS. Fl. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ'. Vel nihil mutandum, vel legendum:

ἓν γὰρ, ἓν κτενεῖ σ' ἔπος. *Musg.*

586. πείσαντί με Ald. πείσαντά με C. L. et, puto, alii plerique. *Por.*

588. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῶδ' ὑπηρέτεις λόγῳ Ald. σὺ pro μοι A. Fl. γὰρ pro γ' ἂν

ΙΑ. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ.
Εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
Γῆμαί μη λέκτρα βασιλέως ἃ νῦν ἔχω.
Ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους

Jas. Præclare vero mihi hac in re tuam navâsses operam,
Si tibi nuptias *istas ante* declarâssem, quæ ne nunc quidem
Vis remittere magnam iracundiam animi.
Med. Non hoc te movit: sed barbara conjunx
Non satis gloriosa tibi in senectute evadebat.
Jas. Hoc itaque probe scias, non propter mulierem
Me duxisse filiam Regis, quam nunc habeo:
Sed ut ante dixi, volens servare
Te, et meis liberis fratres

S. ἐπὶ τὸ βάρβαρον ἔχειν γυναῖκα. τοῦτο δὲ ἀποδέδωκε πρὸς ἐκεῖνο, ἔνθα φησὶν ὁ Ἰάσον, ἀλλ' ὡς τὸ μὲν μέγιστον οἰκοίμεν καλῶς. καὶ τὰ ἑξῆς. 592. Οὐκ εὔδοξον] Οἷον ἀδοξίαν ἡγοῦ τὸ μέχρι γήρως βαρβάρῳ συνοικῆσαι, καὶ ἐσπούδασας Ἑλληνικοῖς γάμοις τὴν προτέραν ἁμαρτίαν καλύψαι. τουτέστιν εἴ μοι μέχρι γήρως συνῴκεις, ἀδοξία σοι προσετρίβετο, οἷον αἰσχύ- μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους.

Fl. Quod dedi, habent B. D. L. ἐξυπηρέτης L. *Por.*

Pro μοι Br. ed. σὺ e membr. *Beck.*

MSS. B, D, et Ed. Lasc. omittunt μοι, et pro ὑπηρετεῖς legunt ἐξυπηρετεῖς. MS. A tantum σὺ pro μοι habet. MS. Fl. καλῶς γὰρ οὖν σὺ, deinde reliqua, ut vulgo. *Musg.*

589. εἴ σοι Lasc. Ald. *Por.*

591. Sic edd. omnes et MSS. Beckius, εἶχον errore typographico. *Por.*

592. Brumoy, monente Heath., πρὸς γῆρας reddit *præter senectutem meam*, vel *præter quod senesco.* Ex Reisk. emend. sensus, ipso auctore, esse debet: *connubium cum barbara excessit tibi in famam non gloriosam*; id est, exprobratur tibi connubium tuum mecum. *Beck.*

Cur πρὸς γῆρας? Credo, quia ætate provecti non amore, sed ambitione, duci solent. Formula πρὸς γῆρας est in fragmento Danaës apud Stob. Tit. LXXI. vid. et Suidam v. ἀνδρός. Reiskio placet πρὸς γῆρυν. Sed γῆρυς *famam* non significat. *Musg.*

593. s. Vereor ut dici possit λέκτρα βασιλέως eodem sensu quo dicitur παῖδα βασιλέως v. 554. Si sensus esset γῆμαι γυναῖκα βασιλέως, vulgatam defenderent Menelai verba Hel. 793. Ἦ γὰρ γαμεῖν τις τἄμ' ἐβουλήθη λέχη; Sed ibi de Helena sermo est, non de Hermiona. Nostro loco, si per metrum liceret, libenter reponerem λέκτρα βασιλίδος aut λέκτρα βασιλείας. Horum utrumque cum in carminis legem peccet, scribendum censeo λέκτρα βασιλέων. Singulare βασιλεὺς *regem* semper significat, plurale βασιλῆς interdum *reginam.* Noster Tro. 99. οὐκέτι Τροία | τάδε, καὶ βασιλῆς ἐσμεν Τροίας. Hecuba de sua fortuna loquitur. Simili ratione plurale δεσπόταις *heræ* significat Med. 819. ubi δεσποίνῃ metro, δεσποίναις metro simul et sententiæ adversaretur. Huc refer Porsoni annotationem ad Hec. 509. Med. 763. ceterosque quos

Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. Οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφὴ,
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.

Regios gignere, propugnaculum domus.
Med. Ne contingat mihi locuples cum molestia vita,
Neque divitiæ, quæ meum animum angunt.
Jas. Nostin', quod contraria optabis, et sapientior eris,
Bona tibi nunquam visa fuisse molesta,
Nec, cum felix fueris, infelicem te putâsse.
Med. Insulta *mihi*, quandoquidem tibi quidem est refugium:
Ego vero deserta fugiam ex hac terra.
Jas. Tu ipsa hæc elegisti: nullum alium accusa.

S. νην ἡγήσω διὰ τέλους ἀνὴρ βαρβάρου γυναικὸς καλεῖσθαι. 598. Λυπρὸς εὐδαίμων] Ἀντὶ τοῦ λυπηρὸς κατὰ ἔλλειψιν τοῦ η· ὡς καὶ τὸ δοῦλος δύηλος ὤν, παρὰ τὴν δύην, ὃ σημαίνει τὴν ταλαιπωρίαν. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος] Μέμφεται οὖν αὐτῆς τὴν εὐχήν. εἰ θέλεις φησὶ σοφωτέρα εἶναι, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. 599. Μήδ' ὄλβος, ὅστις] Οὐκ ἂν φησιν εὐξαίμην τοιαύτην μοι εὐδαιμονίαν γενέσθαι, δι' ἧς ἂν ἕτεροι λυπηθεῖεν, καθάπερ καὶ ὁ σὸς νῦν ὄλβος λυπεῖ τὴν ἐμὴν φρένα. οἷον οὐ βούλομαι εὐδαιμονίζεσθαι * λυπουμένους κατὰ ψυχήν. τοῦτο δὲ εἶπε πρὸς τὸν Ἰάσονος λόγον ἀντιτεινομένη, παρόσον αὐτὸς ἔλεγεν ἐπὶ τῷ συμφέροντι αὐτῆς τε καὶ τῶν παίδων, εἰς τὸν γάμον προεληλυθέναι κατὰ τῆς Γλαύκης. 600. Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ] Τοῦτο κατὰ ἐρώτησιν. οἶσθα φησὶν, ὥς σε ἔδει μετεύξασθαι, ἵνα δόξῃς τὴν εὐχὴν φρονίμως ποιεῖσ-

* Λυπουμένους κατὰ ψυχὴν] Λυπουμένη κ. ψ. emendat Heath. *Beck.*

laudat Hermannus ad Vigerum n. 50. *Elms.*

597. φῦναι Ald. sed. φῦσαι ed. Lasc. et MSS. prope omnes. *Por.*

φῦσαι pro φῦναι ed. Br. *Beck.*

φῦσαι] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. φύναι. *Musg.*

598. πικρὸς pro var. lect. Stobæus, quod Grotius admisit p. 377. Sed λυπρὸς Stobæi MS. apud Brunck. et ed. pr. Euripidis edd. omnes et MSS. cum Scholiaste, Plutarch. T. II. p. 25. B. Schol. Aphthonii in Aldi Rhetoribus T. II. p. 8. prope fin. Mox κνίζει Stobæi ed. pr. *Por.*

λυπρὸς etiam in Stob. cod. MS. πικρὸς prætulit Grotius in Stob. Flor. p. 377, Nostrum genuinum esse liquet ex Jasonis responso, ubi eadem vox repetita. *Brunck.*

599. μηδ' Lasc. Ald. *Por.*

600. με τεύξῃ divisim L. quod quosdam decepit. *Por.*

600—602. Φαίνεσθαι et δοκεῖν Reiskius, ut pendeant a μετεύξῃ Porson. Οἶσθ' ὡς μέτευξαι legendum monui ad Sophoclis Œd. T. 543. ubi omnia hujus structuræ exempla quæ apud Atticos poëtas repereram indicavi. Quorum nullum est quin post priorem imperativum, qui nostro loco est μέτευξαι, aut statim, aut aliquibus vocibus διὰ μέσου interjectis, alterum imperativum, vel etiam plures, ut hic φαινέσθω et δόκει, exhibeat. Reiskii igitur

ΜΗ. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
ΙΑ. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
Ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῆι, φυγῆς
Προσωφέλημα, χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνωι δοῦναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,

Med. Quid faciens: num *alteri* nubens, aut prodens te?
Jas. Imprecationes regibus impias imprecans.
Med. Et diris devota sum in tuis ædibus.
Jas. Sed non litigabo tecum de his diutius.
Si vero vis pueris, aut tibi exilii, aliquod
Subsidium de mea pecunia accipere,
Dicito: quia sum paratus larga manu dare,
Et mittere hospitibus tesseras; ut tibi bene faciant.
Si hæc non vis, stulta es, o mulier:

S. θαι; νῦν γὰρ εὐήθη λόγον εἴρηκας, ὥστε τὰ * χρηστά σοι λυπηρὰ φαίνεσθαι, μηδὲ τὴν εὐτυχίαν νομίζεσθαι δυστυχίαν. Ἄλλως. Οἶσθ' ὡς μετεύξη, καὶ τοῦτο ποιήσασα σοφωτέρα γένῃ. 606. Γαμοῦσα καὶ προδοῦσα] Σεσημείωται τὸ γαμοῦσα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἆρα τοιοῦτον ἔργον ποιήσασα. οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. 609. Οὐ κρινοῦμαι] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποκρινοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σὲ, μεθίημι δὲ τούτων τὰ πολλά. 613. Σύμβολα] Οἱ ἐπιξενούμενοι τισὶν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις· ἵνα εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενῶσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον, ἀνενεοῦντο τὴν ξενίαν. Εὔβουλος Ξούθῳ, Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσεως; ἀκριβῶς περ

* Χρηστά σοι λυπηρὰ] Χρ. μή σοι λυπηρὰ legi jubet Heath. *Beck.*

conjectura non solum inutilis est, sed etiam perniciosa. Διὰ μέσου sunt verba καὶ σοφωτέρα φανεῖ, ut in Tro. 727. ἀλλ' ὡς γενέσθω, καὶ σοφωτέρα φανεῖ, | μήτ' ἀντέχου τοῦδ', εὐγενῶς δ' ἄλγει κακοῖς, | μήτε, σθένουσα μηδὲν, ἰσχύειν δόκει. Præter scriptores a me allegatos, videantur Hermannus ad Vigerum §. 143. Matthiæ Gramm. Gr. §. 511. 4. Ceterum non solum dicebatur οἶσθ' ὡς ποίησον, sed et οἶσθ' ὡς μὴ ποιήσῃς. Sophocles Œd. C. 75. Οἶσθ', ὦ ξέν', ὥς νυν μὴ σφαλῇς, (ἐπείπερ εἶ | γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος) | αὐτοῦ μέν', οὗπερ κἀφάνης, ἕως ἐγὼ, &c. *Elms.*

600. Μετεύξῃ] Ita unico verbo lego a μετεύχομαι, quare et Latinam interpretationem, ubi prius erat: *mei compos fies*: mutavi. Miror autem, *Canterum* hoc apud *Scholiasten* non vidisse; *Hugo Grotius* nostræ lectioni favet, et credo, nemini unquam improbatum iri. *Barnes.*

601. 602. φαίνεσθαι et δοκεῖν Reiskius, ut pendeant a μετεύξῃ. *Por.*

Infinitivi ex Reisk. conjectura pendent a v. μετεύξῃ, *optabis, non sic, sed inverse, ut* nempe, *quæ bona sunt, non appareant tibi tristia et ingrata. Beck.*

Placet conjectura Reiskii, legentis φαίνεσθαι, et in versu sequenti δοκεῖν. Sensus est: *nostin', te olim optaturam, sapientiorem quippe factam, bona nunquam Tibi*

Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίαι
Φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.

Desistens vero ab ira, lucraberis meliora.
Med. Neque tuis hospitibus utemur,
Neque quicquam accipiemus, neque *quidquam* nobis des:
Improbi enim viri dona juvamen non habent.
Jas. Ego tamen testor deos,
Quod volo tibi liberisque omnia suppeditare:
Tibi vero non placent bona: sed cum contumacia
Amicos repellis; quamobrem dolebis magis.

S. εἰς τὰ σύμβολα. οὕτως Ἑλλάδιος. 618. Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς] Παροιμία ἐστὶν, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. 624. Αἰρῇ] Πορθῇ τῷ ἔρωτι. Ἐξώπιος] Ἀντὶ τοῦ ἀφεστηκὼς αὐτῆς, ἔξω τῶν ὀφθαμῶν τῆς κόρης ὤν, οὕτως ἔφη

molesta visa fuisse, nec, quum fortunata eras, infelicem te putasse. *Musg.*

602. μὴ δ' Lasc. μήδ' Ald. *Por.*

603. μέν ἐστ' Lasc. Ald. *Por.*

610. σαυτῇ φυγῇ Ald. σαυτῆς φυγῇ B. D. Fl. σαυτῇ, φυγῆς E. L. P. *Por.*

Σαυτῆς] Rejeci σαυτῇ, et σαυτῆς lego; ita enim ipsa vult ratio, et *Duportus* et *Scaliger*, *Heinsiusque* ita legunt. *Barnes.*

σαυτῇ tuetur Reisk. In χρημάτων intelligit ἀπὸ vel ἐκ, et sensum loci dat hunc: *Si vis filiis aut tibi sumere e meis opibus adminiculum fugæ.*

Br. edidit: ἢ σαυτῇ, φυγῆς προσωφ. *Beck.*

σαυτῇ φυγῆς] Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. σαυτῇ φυγῇ. MSS. B. D. et Fl. σαυτῆς φυγῇ. *Musg.*

613. Ξένοις τε πέμπειν σύμβολα] De hoc Veterum more vid. *Scholiasten* et *Jacobi Nicolai Loënsis* Miscell. *Epiphill.* l. 4. c. 19. De hospitali tessera vid. *Samuelis Petiti* Miscell. l. 2. c. 1. ubi *Plautum* in *Pœnulo* explicat. De Tessera *militari*, *gladiatoria*, *frumentaria* et *hospitali*, et quæ cujus figuræ, vid. *Andr. Schotti* Nodor. *Ciceron.* l. 2. c. 6. *Barnes.*

615. Pro ἀμείνονα E. οὐ μείονα. *Por.*

ἀμείνονα] MS. E. οὐ μείονα, quod non deterius. *Musg.*

617. Sic ex A. L. edidit Brunckius. Vulgo μηδ' ἡμῖν. *Por.*

Reisk. mavult Οὐδ' αὖ.

μήδ' ἡμῖν e membr. et Flor. ed. Br. *Beck.*

618. Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει] Simile hoc *Sophocleum*: Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. Ajax Flagell. v. 676. Quibus utrisque *Homerus* ansam dedit *Iliad.* ι'. v. 378.

Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.

Ut obiter vero hic notem, multa *Græce* exstant ad formam ἄδωρα δῶρα, ut *Hecub.* v. 610. Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον. Et *Supplic.* v. 32. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος. Sic *Phœniss.* v. 1062. γάμους δυσγάμους. Sic μήτηρ ἀμήτωρ, χάρις ἄχαρις, ἄγαμος γάμος etc. Sic *Homer.* Δύσπαρις et Μῆτερ δύσμητερ etc. et Αἰνόπαρις *Eurip.* Hecub. v. 932. Vid. *Supplic.* v. 32. Ex quibus utrisque *Alcman*: Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ. Ita *Latini* innuptas Nuptias, Mentes dementes. Vid. *Andr. Schott.*

ΜΗ. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
Αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
Νύμφευ', ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον,
ΧΟ. Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν — στροφὴ α'.
Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς

Med. Vade : præ amore enim novæ sponsæ
Maceraris, tardans extra domum.
Duc eam : fortassis enim, cum Deo autem dicetur,
Eas celebrabis nuptias, quas tu ipse noles.
Cho. Amores quidem nimium immoderate
Venientes, non bonum nomen,
Neque laudem, conciliant viris : si vero sufficienter veniat
Venus, non *est* alia Dea

S. προνώπιος, ἀντὶ τοῦ προενώπιος. 626. Ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι] Ὥστε μεταμεληθῆναί σε ἐπὶ τῷ γάμῳ. 627. Ἔρωτες] Τοῦτο ὁ χορὸς λέγει περὶ τῆς Μηδείας, ἐρώσης τοῦ Ἰάσονος, εὐχόμενος μὴ τοιοῦτον ἔχειν ἔρωτα. ἐκ γὰρ τῶν τοιούτων ἐρώτων ταραχαὶ τοῖς ἀνθρώποις

Nod. *Ciceron.* l. 1. c. 17. *Et Petr. Victorii* Variar. Lection. l. 10. c. 12. *Barnes.*

622. ἀλγυνεῖ pro ἀλγυνῇ MS. Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 576. *Por.*

Cod. Flor. ἀλγυνεῖ. v. Valck. ad Phœn. p. 217.

ἀλγυνεῖ recepit Br. *Beck.*

625. ἴιως L. Ald. *Por.*

σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται. Hæc verba dedecere ferocissimam Medeam, atque hinc risui Aristoph. Plut. 114. inserviisse, putat Valck. ad Phœn., p. 232. *Beck.*

626. ὥστέ σ' Lasc. Ald. *Por.*

Γαμεῖς τοιοῦτον] τὸ τοι in τοιοῦτον communis est Syllaba, et in hoc loco brevis : vid. Not. ad *Hecub.* v. 1090. *Barnes.*

627. Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν] Versionem hujus loci melius ab *Hugone Grotio* factam puto, quam a nostro *Buchanano* ; conferat, qui velit ; ita *Grotius* :

> Quicunque modum non servat Amor,
> Hunc et Virtus et Fama fugit :
> At si veniat moderata Venus,
> Nulla est æque pulchra dearum.
> Parce, auratos, dea, parce, precor,
> Arcus in me tentare tuos ;
> Parce indomita stringere tela,
> Desiderii tincta veneno.

De moderato amore vide *Tobiæ Magiri* Polymnemon. Titulo *Amor* Puellarum §. 9. ubi hunc locum expendit. *Pindarus :* εἴη καὶ ἐρᾶν, καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν. Antholog. Ὥρη ἐρᾶν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ πεπαῦσθαι. *Oppian.* Halieut. l. 4. v. 32. Ὁ δ' ὄλβιος, ὅσκεν ἔρωτα Εὐκραῆ κομέῃ τε καὶ ἐν στέρνοισι φυλάσσει. Vide, quæ Nos ad *Euripid.* Antigon. v. 17. et locum *Iphigeniæ* Aulidensis ibi citatum cum hoc conferas. Vide etiam, quæ nos ad *Euripid.* Æolum v. 36. *Barnes.*

629. E duobus versiculis feci unum hexametrum, hic et infra 637. Objici quidem potest non recte in tertio loco tertii versus Strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertia Antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragici, præsertim in vulgatis versuum generibus ; vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἂν ἀν. Quam facile syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Ibycus Athenæi XIII. p. 564. F. ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. Omittit ἐν Eustathius ad Od. Z. p. 1518, 17=256,

Εὔχαρις οὕτω.
Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
Χρυσέων τόξων ἐφείης,
Ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.
Στέργοι δέ με σωφροσύνα, ἀντιστροφὴ α'.
Δώρημα κάλλιστον θεῶν·

Æque grata.
Nunquam, o domina *Venus*, adversus me
Emittas ex aureis arcubus
Inevitabile telum, perungens desiderio.
Pudicitia vero me amet,
Pulcherrimum donum deorum.

S. συμβαίνουσιν. 632. Μηδέποτ' ὦ δέσποινα] Τὸ ἑξῆς μηδέποτε, ὦ δέσποινα, ἐκ χρυσέων τόξων ἐπ' ἐμοὶ ἐφίης ἄφυκτον οἰστὸν ἱμέρῳ χρίσασα. μὴ ποιήσῃς τοιοῦτον ἔρωτα ἐμπεσεῖν εἰς ἐμὲ, ὦ Ἀφροδίτη, οἷον καὶ εἰς τὴν Μήδειαν. 637. Ἀκόρεστά τε νείκη] Μηδὲ εἰς νείκη, μηδὲ εἰς ὀργὰς καὶ εἰς φιλονείκους λόγους, καὶ ὀργῆς κινητικούς. Νείκη] τὰ νείκη κατ' εὐθεῖαν πλη-

30. qui præterea in vicinis male θάλαμος citat pro θάλλος, male etiam ed. Casaub. τρέψαν. Sed rarior est hæc constructio, ideoque a librariis mutata videtur. Supra 424. Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμῃ λύρας Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος. Quæ etiam restituenda videtur Homero Od. Ω. 200. χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Sed codex Harleianus, χαλεπὴν δ' ἐνὶ φῆμιν ὀπάσσει. Est notissimum Pythagoreorum jusjurandum, Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν. Euripides Iph. A. 584. ὅς τᾶς Ἑλένας Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν Ἔρωτα δέδωκας, Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης. Ubi πέπωκας ineptissime legit Bern. Martinus Var. Lect. IV. 7. Quod ita παρῳδεῖ Julianus Orat. VI. p. 196. C. (368.) Οὐ μὰ τὸν ἐν στέρνοισιν ἐμοῖς παραδόντα τετρακτύν. Et hoc imitati sunt Latini. Lucretius III. 647. *Et simul in pugnæ studio quod dedita mens est, Corpore relicuo pugnam cædisque petissit.* Quorum versuum priorem advocat M. A. Muretus ad Catull. LX. 101. *Non tuus levis in mala Deditus vir adultera,* alterum ita emendat Bentleius ad Phædr. I. 31, 13. pro *Corpore cum reliquo.* Citat etiam Lambinus IV. 813. *Præterquam quibus est in rebus deditus ipse,* ubi variant codices, sed vulgata sanissima videtur. *Por.*

630. Hic versus male vulgo in duos divisus est. Similes sunt 973. 974. Sophocles Ant. 582. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας. Trach. 502. οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας. Euripides Hæc. 893. Σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς, | τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξει. | τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει, | δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν. Ita recte, quod ad versuum distributionem attinet, edd. ante Canterum et quas nuper dederunt Hermannus et Matthiæ. *Elms.*

Κύπρις ad superiorem versum retulit Br. et verba οὐκ—οὕτω in unum contraxit. Similiter in antistr. *Beck.*

632. μηδέποτ' Schol. Lasc. *Por.*

632—634. Ita distribuendi videntur hi tres versiculi, quorum primus proxime superiori similis est, nisi quod ille syllaba longior est. Utrumque metrum eodem ordine sistit Æschylus Prom. 525. Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων | θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. | μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις | θοίναις ποτινισσομένα | βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς ἄσβεστον πόρον. Verbis βουφόνοις—πόρον respondet in antistropho versus ejus metri de quo nunc agitur, μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον. Similes sunt in nostra fabula v. 413. καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. v. 416. τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτάν. v. 821. καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς. Adde Alc. 592. 593, &c. Si quis autem objiciat, vocabula στρέφεται, βιοτὰν, ἱερᾶς, anapæstos esse, χρυσέων autem aut creticum aut spondeum, sciat χρυσέων anapæstum esse hic et infra v. 974. δέξεται νύμφα χρυ-

Μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ',
Ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

Nunquam ambigua certamina, et insatiabiles rixas
Animum percellens
Alium ob torum,
Accedam, o potens Venus,
Pacata conjugia colens,
Celer damnare lectos mulierum.

S. θυντικὴν εἴρηται, τουτέστι τὰς μάχας καὶ τὰς φιλονεικίας ἀπαύστους. 640. Ἀπτολέμους] Ἐν τῷ εἶναι ἀπτόλεμος. σεβίζουσα δὲ, προκρίνασα, προτιμῶσα. Ἄλλως. κρῖναι τὰ λέκτρα τῶν γυναικῶν· ἢ ὅτι σεβίζουσα τὰς ἀπολέμους εὐνὰς, ὅ ἐστι παρασκευάζουσα ἀπολέμους, ἤγουν ἀφιλονείκους. οἷον, τιμάτω δὲ ἡ Ἀφροδίτη τὰς ἀπολέμους, καὶ ἐάτω αὐτὰς στασιάζειν.

σέων ἀναδεσμῶν. Priori versui respondet in antistropho, προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀπτολέμους δ',* alteri, νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει. Conferat etiam Sophoclem Œd. T. 158. 188. Ant. 103. Euripidem Iph. A. 1057. Iph. T. 1263. Tro. 524. 862. (ubi χρύσεος in κρόκεος metri caussa mutavit Barnesius) Bacch. 373. (ubi legendum videtur, χρύσεα σκῆπτρα φέρεις) Heracl. 916. Herc. 350. 395. El. 192. *Elms.*

μήποτ] Scholiastes μηδέποτ'. *Musg.*

633. ἐφίης] pleræque edd. et Eustath. ad Iliad. E. p. 568, 24=431, 35, sed ἐφείης A. B. C. D. P. et sic ex Æm. Porti conjectura edidit Barnesius. *Por.*

Ἐφείης] Ita nos cum *Æmilio Porto*, rejecto ἐφίης. *Barnes.*

Struchtmeierus Anim. Crit. p. 129. metri causa corrigit Ἐκ χρυσέων. *Beck.*

ἐφείης] Ita MSS. A. B. D. et Lib. P. Edd. Ald. et Lasc. ἐφίης. *Musg.*

634. χρίσασθ' ἄφυκτον οἰστόν. L. οἰστὸν est disyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Mœrin p. 275. Nec male Barnesius: "In scansione ut οἰστὸν legendum." Idem ad Androm. 1134. "Legendum δισυλλάβως, quasi οἰστοί." Sed ad Herc. F. 196. audacior factus, bene edidit μυρίους οἰστοὺς ἀφείς. Cum igitur dixi in præf. ad Hec. p. IX. [ed. Cant. 1802; x. ed. Lond. 1808. "In Euripide usque ad hunc diem semper editum est ὀϊστὸς," *erravi*, sive tu mavis, humanissime lector, MENTITUS SUM, Musgravii editione deceptus. *Por.*

Ὀϊστὸν] In scansione ut οἰστόν legendum. *Barnes*

635. στέργοι A. B. C. L. στέργει Ald. *Por.*

δ' ἐμὲ ed. Br. *Beck.*

στέργοι] Ita MSS. A. B. et Ed. Lasc. Ed. Ald. στέργει. *Musg.*

637. μὴ δέποτ' L. *Por.*

638. s. θυμὸν versui 637. adjunxit, et verba ἐκπλήξασ'—λέκτροις unum constituere versum jussit. *Brunck.*

640. προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Ald. Quod edidi, habent B. D. L. P. nisi quod προσβάλλοι L. ἀπολέμους Ald. δ' addidi ex L. Aptius forsan metra congruerent, si legeremus, ἀλλ' ἀπολέμους εὐνὰς—. Mox κρίνοι omnes Par. C. Fl. L. κρῖναι Schol. κρίνει Ald. *Por.*

Reisk. conjicit: προσβάλοις μ' (id est μοι), ὦ δεινὰ Κύπρις. *Beck.*

MSS. B. D. et Lib. P. προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ut et Ed. Lasc. sed λ geminato. *Musg.*

641. ἀπολέμους ed Br. *Beck.*

* Frustra ἀλλ' ἀπολέμους pro ἀπτολέμους δ' Porsonus in annotatione.

Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, στροφὴ β'.
Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶν',
Οἰκτρότατον ἀχέων·
Θανάτωι, θανάτωι πάρος δαμείην,
Ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ'
Οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,

O patria, o domus mea,
Nunquam fiam exul,
Habens paupertatis
Transactu difficilem vitam,
Acerbissimam propter dolores.
Morte, morte prius domer,
Hanc diem attingens. Malum enim
Non est aliud majus,

S. ἡ ὀξύφρονα τὴν Ἀφροδίτην φησὶν, ἐπεὶ ὀξεῖς οἱ ἔρωτες αὐτῆς, καὶ ὑπόπτεροι. 649. Μόχθων οὐκ ἄλλος] Τῶν μόχθων τῶν ἐν ἀνθρώποις οὐδεὶς ἄλλος μείζων, ἢ τὸ στέρεσθαι πατρίδος.

642. κρῖναι Heath. pro infinitivo accipit. *Beck.*

κριναῖ] Ita Edd. recent. ex Scholiaste. Ed. Ald. κρίνει, unde Reiskius non male κρίνειν. Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. κρίνοι. κρῖναι forte est pro κατακρίναι, *damnare.*

κρῖναι *damnandi* sensu, præterquam in sacris Scriptoribus, vix puto exstare. Euripides certe contrario sensu adhibet Rhes. 657. Quamobrem viderit lector, annon hic pro κρῖναι reponendum sit ῥίψαι, *abjicere, repudiare.* *Musg.*

644. μὴ δῆτ' ad superiorem versum retulit Br. *Beck.*

645. s. Br. disposuit:

τὸν ἀμηχανίας
ἔχουσα δυσπ. αἰῶν',
οἰκτρότατον ἀχέων.

Etiam σὺν ἀμηχ. legi posse Reisk. monet, et constructio, ipse auctore, est: ἔχουσα αἰῶνα δυσπέρατον ἐν ἀμηχανίαις ἀχέων οἰκτροτάτων, *habens vitam difficulter exigendam in inopia consilii, quomodo me expediam ex acerbissimis angoribus.* *Beck.*

τὸν ἀμηχανίας] Reiskio placet ἐν ἀμηχανίαις. *Musg.*

646. δυσπέραστον L. *Por.*

Hic versus ab antithetico discrepat. Ithyphallico enim ibi opponitur anapæsticus vel ionicus a majore. Hinc Heath. emendat:

Τὸν ἀμηχανίας	basis anapæstica.
Ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶν'	iambicus dimeter hypercatalectus.

et in antistropha:

Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ
Φίλων τις ᾤκτειρεν παθοῦσαν.

Beck.

647. οἰκτροτάτων Ald. Lasc. οἰκτρότατον editi recentes, nescio unde. Sin veterem lectionem retines, quod me non nolente facies, eadem opera fugitivum illud δεινότατον 656. ex Aldina retrahes, licet δεινότατα dent A. B. D. L. In versu præcedente δυσπέραστον C. et mox omittit δ' post μόχθων, punctis scilicet notatum. *Por.*

Distinguendum post αἰῶν', et legendum οἰκτρότατον ἀχέων, *habens egestatis ægre transigendam vitam, malorum summum.* In Antistropha MSS. B. D. δεινότατα παθέων, quod, si hoc maturius animadver-

Ἠ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.
Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων — ἀντιστροφὴ β'.
Μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
Ὤικτισεν παθοῦσαν
Δεινότατα παθέων.
Ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-

Quam solo patrio privari.
Vidimus, non ex alienis
Sermonibus *hæc* possumus referre.
Te enim neque civitas, neque aliquis amicorum
Miseratus est, quæ passa es
Gravissima malorum.
Pereat invisus, cui sedet
Non colere amicos puram aperienti

S. μόχθων δὲ λέγει, τῶν συμφορῶν. Ὅμηρος ἐκ τοῦ ἐναντίου, Ὡς οὐδὲν γλύκιον, ἧς πατρίδος, οὐδὲ τοκήων. Odyss. ι. 34. τοῦτο δὲ αὐτὸ τὸ στέρεσθαι τῆς πατρίδος, ὅτι πάνδεινόν ἐστιν,

sum esset, in contextum recepissem. *Musg.*

648—651. Idem versuum numerus in vulgatis libris, sed aliter distributi. Vide antistrophum. Particulam δ' post μόχθων omittit liber cujus collatio a Porsono C. appellatur, consentiente scholiasta. Sed metro convenientius esset μόχθων τίς ἄλλος ὕπερθεν, cui scripturæ speciem addit similis locus El. 1323. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους | ἢ γῆς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν; *Sæpe interrogativam expulit negativa*, inquit Porsonus ad Hec. 296.* *Elms.*

653. ἔχω Lasc. *Por.*

μύθων superiori versui adjunxit Br. et mox:

σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ
φίλων τ. ὤ. παθ. *Beck.*

654. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς Lasc. *Por.*

654. ss. Δεινότατα pro δεινότατον e membranis primus dedit Brunckius, idque a metro requiri monuit. Idem in strophico versu 647. tacite dedit οἰκτρότατον pro vulgato οἰκτροτάτων. Vetus scriptura utrobique revocanda, Porsono non invito. Noster El. 1235. δεινότατον παθέων ἔρεξας. *Elms.*

655. ᾤκτειρε vulgo. ᾤκτισεν est conjectura Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνοίξαντα membranæ. Vulgo παρέσται et ἀνοίξαντι. *Por.*

An legendum metri gratia: ᾤκτισεν παθοῦσαν. *Musg.*

656. δεινότατα παθέων e membr. rescripsit Br., metro postulante. *Beck.*

657. πάρεστι e membr. ed Br. *Beck.*

658. Ἀχάριστος ὄλοιθ' etc.] Hunc locum gratissimæ mihi *Amicitiæ* gratia, *Grotio* vertente, addo:

Pereat, pereat genus exosum,
Qui non vera coluere fide,
Et reserata fore sinceri
Cordis, Amicos: Mihi ne tales
Unquam eveniat nosse sodales.

* Euripides Œdipo VIII. νοῦν χρὴ θεᾶσθ'. οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας | ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ. Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 150. p. 518. τὸν νοῦν θεᾶσθ' (i. e. θεᾶσθε) reponit. Malim, νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν. τί τῆς εὐμορφίας, &c. Ita Antiopa XIX. εἰ νοῦς ἔνεστιν. εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ καλῆς | γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχει.

τα κλῆιδα φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φίλος οὔποτ᾽ ἔσται.

ΑΙΓΕΥΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
ΜΗ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ᾽ ἐπιστρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

Clavem pectoris: mihi
Certe nunquam erit amicus.

ÆGEUS.

Salve Medea: hoc enim exordium
Pulchrius nemo novit alloqui amicos.
Med. Salve et tu, o fili sapientis Pandionis,
Ægeu, unde accedis solum hujus terræ?
Æg. Relicto antiquo oraculo Apollinis.

S. αὐταῖς ὄψεσιν ὁρῶμεν ἐπὶ τῆς Μηδείας, καὶ οὐκ ἐξ ἀκοῆς τοῦτο μανθάνομεν. 663. Σοφοῦ Πανδίονος] Εὐεπίφορός ἐστι ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφὴ, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων τὸ ὄνομα. κατὰ τί γὰρ σοφὸς ὁ Πανδίων γίνεται; οὐ γὰρ δὴ ὠνόμασται τοιοῦτον αὐτοῦ τὸ ἔργον. ἀλλ᾽ οὐδὲ πανουργίας ἐχόμενον, ὥστε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφόν· ἀλλ᾽ ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει. 664. Αἰγεῦ· πόθεν] Λέγουσι τὸν Αἰγέα εἰς Τροιζῆνα ἐληλυθέναι, διὰ τὸ δεδοικέναι πεζῇ ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, Σίνιδος κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐπιπολάζοντος.* Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσ-

* Heathius hos versus Neophronis scribi vult ita:

Καὶ γάρ τιν᾽ αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν
Σοῦ πάρα· θείαν γὰρ ὄσσαν ἣ ἔχρησέ μοι
Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ,
Σοὶ δ᾽ εἰς λόγους μολὼν ἄρ᾽ ἤλπιζον μαθεῖν.

Valck. ad Phœn. p. 266. ita constituit:

Καὶ γάρ τιν᾽ αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν
Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι
Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ·
Σοὶ δ᾽ εἰς λόγους μολὼν ἄρ᾽ ἤλπιζον μαθεῖν.
Beck.

Vide quæ nos plenius de Amicitia ad *Herc.* Fur. v. 1429. *Barnes.*

658. s. Br. scripsit:

— καθαρ. ἀνοίξαν-
τα κλῆδα φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φ. οὔ π. ἔ.

658. Lectionem ἀνοίξαντα, quam membr. Reg. exhibent, defendit et similibus exemplis enallages casuum illustrat Br. ad Æsch. Prom. 217. *Beck.*

659. κλῃδα L. Ald. κἀμοὶ Ald. ἐμοὶ μὲν A. B. D. Fl. L. *Por.*

— — φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φίλος οὔ ποτ᾽ ἔσται.

Ita MSS. A. B. D. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. κἀμοὶ φίλος οὔ ποτ᾽ ἔσται. *Musg.*

661. Χαῖρε] De hac salutandi forma vid. quæ nos ad *Electr.* v. 1364. *Barnes.*

662. φίλοις Ald. φίλους Fl. L. κάλλιστον etiam Fl. apud Valckenær. ad Phœniss. 538. *Por.*

Cod. Flor. κάλλιστον, improbante Valck. ad Phœn. 538.

φίλους Br. ed. *Beck.*

ΜΗ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἐστάλης;
ΑΙ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχῃ.
ΜΗ. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
ΜΗ. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

Med. Quare vero ad umbilicum terræ vaticinum ivisti?
Æg. Quærens quomodo mihi contingat satio liberorum.
Med. Per Deos, ergo sine liberis adhuc trahis vitam?
Æg. Sumus sine liberis, dæmonis alicujus invidia.
Med. Cum habeas uxorem, an es expers conjugii?
Æg. Non sumus lecti nuptialis expertes.
Med. Quid igitur dixit tibi Phœbus de liberis?
Æg. Obscuriora verba, quam ut possit homo conjicere.
Med. Estne fas nos scire oraculum Dei?

S. θαι πρὸς Μήδειαν, ἕνεκα τοῦ σαφηνισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως. Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν, Σοῦ πρὶν, * θεῖαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχάνως Οἶδ'· εἰς λόγους μολὼν γὰρ ἤλπιζον μαθεῖν. 666. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς] Τὸ μέσον τῆς οἰκουμένης τὸ μαντικόν. ἐστάλης δὲ, ἐπεδήμησας, ἐνδημεῖς. 668. Δεῦρ' ἀεὶ] Ἀντὶ τοῦ μέχρι νῦν ἄπαις ὑπάρχεις. τὸ δὲ ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. σεσημείωται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν. ἢ οὕτως. ἀντὶ τοῦ ἕως χρόνου τούτου ἄπαις τυγχάνεις; τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ δεῦρο. νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου. καὶ σημείωσαι. 671. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς] Πρώτην ἔσχε Μελίτην τὴν Ὅπλητος, δευτέραν Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος, τρίτην τὴν Μήδειαν.

* Θείαν γὰρ ὄσσαν etc.] Τὸ θεί in θείαν est syllaba communis (quales videsis in Notis ad *Hecub.* v. 1090). Hi enim quatuor versus sunt *Iambici* ex *Neophrone*, Tragico Poëta. Vid. *Sam. Petiti* Miscell. 6. c. 15. a quo tamen ultro nos digredimur. *Barnes.*

φίλους] Ita MS. Fl. Ed. Ald. φιλοις. *Musg.*

664. ἐπιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστρωφᾷ A. E. quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾷν, a στρέφω στρωφᾷν, a τρέπω τρωπᾷν, formant Græci. Solum πέτομαι, quantum scio, et ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι facit. *Por.*

ἐπιστρωφᾷ idem scripsit. *Beck.*

ἐπιστρωφᾷ] Ita MSS. A. E. Ed. Ald. ἐπιστροφᾷ. *Musg.*

666. ἱκάνεις Ald. ἐστάλης, quod e Schol. restituit Canterus Nov. Lect. IV. 1. habent A. B. D. Fl. L. Ceterum locus Neophronis, egregie a Valckenærio ad Phœnis. 709. emendatus, hic quoque cum fructu legetur: Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, ξυμβαλεῖν ἀμηχανῶ· Σοὶ δ' εἰς λόγους μολών γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν. ἐστάλλης L. Ald. *Por.*

Ἐστάλης;] Hoc verbum suo jam loco restituimus, a *Scholiasta* edocti, et τὸ ἱκάνεις, quod ex glossa in textum irrepserat, rejecimus. Vid. de hac re *Gul. Canteri* Novar. Lection. l. 4. c. 1. *Barnes.*

ἐστάλης] Ita MSS. A. B. D. Fl. et Ed.

ΑΙ. Μάλιστ᾽, ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
ΜΗ. Τί δῆτ᾽ ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα,
ΜΗ. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν᾽ ἐξίκῃ χθόνα;

Æg. Maxime, quandoquidem et sapientis indiget mentis.
Med. Quid igitur respondit? dicito, si fas est audire.
Æg. Ne ego prominentem utris solverem pedem.
Med. Priusquam quid facias, aut ad quam terram venias?

S, 675. Μάλιστ᾽, ἐπεί τοι] Σοφωτέρας διανοίας χρείαν ἔχει τὰ ἤδη λεγόμενα ῥήματα. 677. Ἀσκοῦ με] Χρησμὸς δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ, οὗτός ἐστιν· Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, Μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. Ἀσκοῦ οὖν τῆς Γαστρός· Πόδα

Lasc. ut jam Barnesius ex Scholiaste. Ed. Ald. ἱκάνεις. *Musg.*

668. Laudat Hes. V. Ἀεί. *Beck.*

574. θέμις δ᾽ ἂν Ald. θέμις μὲν ex A. L. edidit Brunckius. *Por.*

θέμις μὲν ἡμᾶς—Br. ed. e membr. et Flor. ed. *Beck.*

675. Jam inde ab Orest. 5. lectorem monebam, me longas, imo longissimas, nihil ad rem pertinentes notas scribere potuisse. Verum hac licentia ita adhuc uti enisus sum, ut ne abuterer. Talem vero notam in hunc versum impendere decrevi, μάλιστ᾽, ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. Ubi non mirarer, si quis particulam καὶ ut expletivam improbaret. Nam Androm. 89. ubi rectissime legitur, Ἀλλ᾽ εἶμ᾽, ἐπεί τοι κοὐ περίβλεπτος βίος, citans Brunckius in Gnomicos Poëtas, p. 305. corrigit ἐπεί τοι γ᾽, additque: "Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergerem." Satius erat manum abstinere, Vir egregie. Maculam enim non abstersisti, sed versui sano inspersisti Suppl. 881. Ἤχθαιρ᾽, ἐπεί τοι γ᾽ οὐδὲν αἰτία πόλις. Sic edidere Marklandus et Musgravius e tribus Parisiensibus MSS. Sed et illud notavi, Aldum in Supplicibus et Iphigenia utraque sæpe meliorem lectionem aut melioris lectionis vestigia conservare, quam conservarunt isti codices. Ex Stobæo citat Marklandus ἐπεὶ κατ᾽ οὐδὲν, et sic legitur in editione, qua utor, Gesneriana 1543. XLIV. p. 314. Sed Grotius edidit ἐπεί τοι κοὐδὲν, ex MS. proculdubio, Trincavellus enim ἐπί τοι κοὐδέν. Nimirum primo lectio vulgata leviter in ἐπει τα κοὐδὲν depravata est; postea inde fecere ἐπεὶ κατ᾽ οὐδέν, Præterea existimo Atticis non licuisse γε post τοι ponere, nisi alio vocabulo interjecto. Exceptiones sunt certe perpaucæ; præcipuæ, quas memini, Aristophan. Thesm. 716. Euripid. Iph. T. 726. Quæ loca Gothofredo Hermanno curanda libenter mandarem, si eum crederem eadem facilitate ex corruptis sana facere posse, qua ex sanis corrupta facit. Quis enim præter Hermannum dactylum, non dico prætervidit, (hoc enim omnes facimus) sed in quartam senarii sedem ipse ex emendatione intulit? Nub. 870. Quis præter Hermannum pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτρεοῦν? Nub. 1476. Nimirum ut Dawesio obloqueretur, *Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset.* Sed hæc nihili sunt præ triumphis, quos de innocenti Ἡρακλέης nomine egit. Quamvis enim, ipso judice, χυτρεοῦν apud Comicos productarum ejusmodi syllabarum exemplum sit, nihil contra rarius est apud Tragicos. Ideoque Hermannum hæc secum loqui fingamus, "Nos Germani, qui multo melius Anglis syllabarum quantitatem callemus, nos omnia loca, ubi Ἡρακλέης pro Epitrito tertio apud Euripidem occurrit, emendabimus." Et sex loca, hoc morbo scilicet laborantia, corrigit, si hoc est corrigere, morbum fingere, ut tuam medicinæ peritiam ostentes, Ea loca sunt Heraclid. 8. 211. 991. Ion. 1163. Herc. F. 3, 926. Nec dubito, quin pari felicitate correcturus sit decem alia loca, quæ in ejus gratiam citabo. Heracl. 94. Ἡρακλέους οἵδ᾽ εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι. 124. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ᾽ Ἡρακλέους. Herc. F. 47. Ξὺν μητρὶ, τέκνα μὴ θάνωσ᾽ Ἡρακλέους (Ubi Hermannus leget θάνωσιν. Obiter

ΑΙ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. Σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
ΜΗ. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.

Æg. Priusquam patrios rursus *ad* lares venero.
Med. Tu vero qua re indigens navigas in hanc terram?
Æg. Est quispiam Pittheus, rex terræ Trœzeniæ.
Med. Filius Pelopis, ut aiunt, piissimus.

S. δὲ τὸ Μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λέγει οὖν, ὅτι ἔχρησέ μοι μὲ συνελθεῖν ἑτέρᾳ, πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται, ὅπερ αὐτὸς οὐ συνίησιν. ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον. Ἀρχίλοχος, Καὶ πεσεῖ δρήστην ἐπ' ἀσκὸν,

monebo legendum semper Ἡρακλέους et Ἡρακλέει pro mendosis Ἡρακλέος et Ἡρακλέϊ.) 173. Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡρακλέες.) Ubi avide arripiet Hermannus lectionem, quam ipsi e Plutarcho Cat. min. p. 785. A. benigne porrigo, ὦ Ἡράκλεις, neque, quominus eam recipiat, hiatu deterrebitur. Omnia enim potius perferenda, quam Ἡρακλέης secundam producat. 342. Παῖδας γὰρ οὐ προὔδωκα τοὺς Ἡρακλέους. 706. Ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους. 865. Οἴ' ἐγὼ σταδιοδρομοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους. 875. Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους 1006. Κἀρρίψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους. In Sophocl. Philoct. 1406. legi potest, βέλεσι τοῖσιν Ἡρακλέους, ut parum iste locus ad rem faciat. Euripides, ut videtur, apud Plutarchum Sympos. IX. 1. p. 736. F. Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους Ἡμῶν τε θρέψαι. Nunc ad ἐπεί τοι καὶ revertor. Heracl. 508. Οὐ δῆτ'· ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια. 747. Θείην· ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Lucian. Jov. Tragœd. II. p. 644. Οὐκ οἶσθ'. ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα. Qui versus ex Euripide desumtus est. Aristoph. Ran. 511. οὐ μή σ' ἐγὼ Περιόψομ' ἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα Ἀνέβραττεν. Acharn. 931. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ. Alicubi hæc phrasis corrupta aut obliterata est, ut in Schol. Venet. ad Iliad. N. 567. ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος ὑπεχώρει, ἐπεὶ οὐκ ἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἀναχωρεῖν ἐτρώθη. Legendum e Codice Townleiano: ἐπεί τοι κἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐτρώθη ἀναχωρῶν. Ibid. 768. ἔχει δὲ ἦθος ὁ λόγος. Pro his verbis pleniora dat idem codex: ἐπεί τοι καὶ θαρσύνει τοὺς ἑταίρους· ἀλλ' ἔχει ἦθος ὁ λόγος. *Por.*

676. εἰ θέμις κλύειν. εἰ h. l. Br. monet non esse dubitantis, ut præcedentia docere possunt, sed valere i. q. ἐπεὶ, *quandoquidem.* *Beck.*

677. λύσαι L. *Por.*

Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα etc.] *Euripides* in hoc loco *sensum*, non ipsa *verba*, Oraculi profert; ea enim heroico erant metro dicta, quomodo a *Plutarcho* et *Scholiasta Euripidis* proferuntur; notanda autem est quædam variatio: hi enim ποδεῶν', ὦ φίλτατε, ut *Muretus*. alii quorum *Isaacus Tzetzes* in *Lycophron.* p. 86. ποδάονα. alii denique πόδα, μέγα φίλτατε; et *Plutarchus* in *Theseo* pro γουνὸν Ἀθηναίων legit δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι. *Tzetzes* item loco supra laudato, ἐς ἄκρον. Hoc autem Oraculum ita vertit *Antonius Muretus* Var. Lection. l. 3. c. 14.

Ne solvas ex utre pedem, qui prominet, ante
Cecropiæ pingues quam sis delatus in agros.

Ibidem ille haud inepte disputat de raro *Veneris* usu, si quis liberis procreandis operam dare velit, quem videsis. Vid. *Suppl.* v. 7. et *Pauli Leopardi* Emendat. l. 7. c. 13. *Barnes.*

ἀσκοῦ — πόδα] ut intelligas, hoc non allegoricum modo, sed et proprium sensum habuisse: ἀσκοῦ ποδεῶνα habet Pollux 11. sect. 196. ἀσκῶν ποδεῶνας Herodotus II. 121. *Musg.*

678. Reisk. distinguit sic: πόδα, πρὶν ἂν — hactenus Ægeus, tunc interpellat Medea — τί δράσῃς. *Beck.*

679. μολῶ L. *Por.*

681. πιτθεὺς τίς ἐστι E. *Por.*

682, 683. Personas delent A. B. D. L. Medeæ personam delet etiam L. 678. 688. unde personas perturbat usque ad 707.

ΑΙ. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. Σοφὸς γὰρ ἁνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. Κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. Ἀλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστος ἐστί μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
ΜΗ. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
ΑΙ. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
ΜΗ. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.

Æg. Cum hoc Dei oraculum communicare volo.
Med. Est enim vir sapiens, et exercitatissimus in hujusmodi *rebus*.
Æg. Et mihi charissimus amicorum, quos in militia paravi.
Med. Bene igitur tecum agatur, et consequaris quæ expetis.
Æg. Quare vero occuli tui et corpus ita contabuerunt?
Med. Ægeu, pessimus est mihi omnium maritus.
Æg. Quid ais? dic mihi aperte tuam tristitiam.
Med. Jason injuria me afficit, nulla a me affectus.
Æg. Quo facinore facto? dic mihi apertius.
Med. Habet aliam uxorem præter me, dominam hujus domus.
Æg. An igitur ausus est hanc turpissimam rem?
Med. Certo scias: nos vero qui ante eramus amici, inhonorati sumus.

S. μηρούς τε μηροῖς. δρήστην λέγων, οἷα δράσαντά τι. ποδεῶνα δὲ εἰώθασιν λέγειν, τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. 684. Τρίβων εἰς τὰ τοιάδε] Ἐντριβὴς ὤν, παρατετριμμένος τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν· τουτέστι τοὺς χρησμούς. 685. Δορυξένων] Οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. 691. Τὶ χρῆμα δράσας] Σεσημείωται ο

cui præponit M. Mox 694. οἶσθ' L. *Por.*

682. εὐσεβέστατος hoc modo accipit Valck. ad Hipp. 11. *maxime pius inter filios Pelopis.* Nam reliqui filii Pelopis fuerunt scelesti, sed Pittheus fuit rerum divinarum atque humanarum peritus. *Beck.*

Personarum nomina in hoc et sequenti versu omittunt MSS. A. B. D. et Ed. Lasc. *Musg.*

684. ἀνὴρ L. Ald. *Por.*

Τρίβων τὰ τοιάδε] τρίβων est vox μέση, hic in meliorem capitur partem: ut et *Rhes.* v. 625. Τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ καὶ νοεῖν σοφὸς, ubi et *Accusativum* habet, ut hic loci. Alias *Genitivo* gaudet, et in malam partem frequentius sumitur: ita *Bacch.* v. 716. Καί τις πλάνης κατ' ἄστυ καὶ τρίβων λόγων. Vid. quæ nos ad utrumque locum, supra citatum. *Barnes.*

685. κἀμοί δὲ Ald. κἀμοί γε A. B. D. L. P. (vel κἄμοιγε.) *Por.*

κἀμοί γε — Br. ed. *Beck.*

γε] Ita MSS. A. B. D. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. δέ. *Musg.*

687. Ὅδε, si bene, est ex antiqua scriptura, quæ ω non habebat, sed pro eo ο exarabat. REISKE. Qui vidit ὅδε hic pro οὕτως usurpari. Sic etiam τήνδε v. 901. ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων. Quam pronominis

ΑΙ. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
ΜΗ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. Δίδωσι δ' αὐτῶι τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. Ὄλωλα· καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. Ἐᾶι δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήινεσα.
ΜΗ. Λόγωι μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.

Æg. Utrum amore captus, an tuum exosus lectum?
Med. Magno sane amore; fidelis non fuit amicis.
Æg. Eat ergo, siquidem est malus, ut dicis.
Med. Cupivit accipere affinitatem regum.
Æg. Quis vero dat ei? pertexe hanc orationem.
Med. Creon, qui dominus est hujus terræ Corinthiacæ.
Æg. Ignoscendum igitur tibi est, quod doles, o mulier.
Med. Perii; præter hoc etiam expellor ex hac terra.
Æg. A quo? hoc aliud rursus novum narras malum.
Med. Creon me exulem expellit ex hac terra,
Æg. Et permittit Jason? neque hæc quidem laudo.
Med. Verbis quidem non; sed *tamen* pati vult.

S. στίχος, * ὅτι καὶ ἐν πολιάσιν ἐστὶν, ὧν ἄρχει Μήδεια πρὸς μὲν δόμασι τυραννικοῖς. 703. Πρὸς τοῦ] Πρὸς τίνος; 706. Καρτερεῖν] Ἀντὶ τοῦ κρατεῖν καὶ ἀντέχειν· καὶ τὸν ἐγκρατῆ

* Heathius legi jubet: ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, atque ita etiam laudat Valck. Diatr. in fragm. Eurip. p. 200. B. qui etiam pro ὧν ἄρχει emendat ὧν ἀρχή. *Beck.*

ὅδε significationem non attigit Matthiæ Gramm. Gr. §. 470. neque quisquam alius eorum qui de hac re scripserunt. *Elms.*

Reisk. monet, si ὅδε bene se habeat, esse pro ὧδε ex antiqua scriptura, quæ littera ω carebat. *Beck.*

691. φράζ' ἐμοὶ σαφ. Br. ed. *Beck.*

694. προτοῦ conjunctim scripsit Br. cum membr. Flor. et Ald. *Beck.*

703. M. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλον Lasc. αὖ λέγεις omnes edd. Sed ἀγγέλλεις edidit Brunckius e membranis. ἀγγέλεῖς X. Π. 137. In Orest. 780. pro αὖ λέγεις var. lect. præbet J. ἀγγελεῖς. *Por.*

Pro αὖ λέγεις Br. e membr. recepit ἀγγέλλεις. *Beck.*

704. τῆσδ' ἔξω χθονός Ald. et edd. Sed quod dedi, præbent A. B. Fl. L. P. *Por.*

Κρ. μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας Br e membr. et Flor. ed. scripsit. *Beck.*

τῆσδ' ἔξω χθονός] MSS. A, B, Fl. Lib P. et Ed. Lasc. γῆς Κορινθίας. *Musg.*

706. καρτερεῖν δ' οὐ βούλεται videtur legisse alter Scholiastes. Sed verum opinor, quod habent C. et in margine D. καρδίᾳ δὲ βούλεται. *Por.*

καρτερεῖν] MS. D. γρ. καρδίᾳ, quod fortasse melius. *Musg.*

Ἀλλ᾽ ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μή μ᾽ ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
Δέξαι δὲ χώραι καὶ δόμοις ἐφέστιον.
Οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ᾽ οὐκ οἶσθ᾽ οἷον εὕρηκας τόδε·
Παύσω δέ σ᾽ ὄντ᾽ ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ᾽ οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,

Sed rogo te supplex per genas has,
Et tua genua, supplex jam *tibi* fio,
Miserere, miserere mei infelicis,
Neque me desertam *ac* ejectam aspicias:
Sed recipe me hospitam in tuam regionem et domum.
Sic tibi cupido a Diis expleta
Liberorum fiat, et ipse beatus moriaris.
Lucrum autem non scis quantum inveneris hic:
Vetabo te esse sine liberis, liberos
Procreare ut possis efficiam, talia pharmaca novi.
Æg. Propter multa tibi hanc gratiam dare
Sum paratus, o mulier;—primum quidem propter deos,

S. λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος, Ἡ δ᾽ Ἀσίη τε καρτερὸς μηλοτρόφος. φησὶν ὅτι τῷ λόγῳ μὲν προσποιεῖται, τῷ δὲ ἔργῳ οὐ θέλει κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. 720. Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι] Κατὰ τοῦτο τὸ μέρος τῆς παιδοποιΐας ἔρημός εἰμι. ἢ τὸ φροῦδον, ἀντὶ τοῦ πρό-

708. τῶν omittit Lasc. Mox δὴ Ald. τε A. Fl. Neutrum habet L. *Por.*

Post σῶν comma Br. posuit, et tum e cod. Flor. et membr. reg. ἱκεσία τε γίγνομαι.

Heath. malebat Ἱκεσία δὲ γ. *Beck.*

ἱκεσία δὴ] MS. Fl. ἱκεσία τε. *Musg.*

710. ἐσίδῃς Lasc. *Por.*

716. Hunc et tres sequentes propter γονὰς omittit Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 360. Similis phrasis hujus versus clausulæ apud Herodotum III. 85. ubi Œbares ad Darium: ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς πρὸ σοῦ ἔσται· τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Confer Theocrit. II. 161. *Por.*

Et tres sequentes in cod. Flor. omissi sunt, ob repetitum voc. γονάς. Valck. ad Phœn. p. 129. *Beck.*

719. ὧν μ᾽ ex A. L. edidit Brunckius, quod pro μοι non amplius, credo, accipit. Si quis pro με acciperet, non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. Sed non necessarium puto pronomen. *Por.*

ὧν μ᾽ ἐπαγγέλῃ Br. e membr. et Flor. ed. μ᾽ accipit pro μοι. *Beck.*

720. Reisk. pro πᾶς legit γᾶς. *Beck.*

721. ἔχοιμι Ald. ἔχει μοι B. C. D. L. *Por.*

οὕτω δ᾽ ἔχει μοι Br. ed.

Ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδος εἰμὶ πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαι σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·
Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
Αὐτὴ δ' ἐὰν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινί.
Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.
Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Deinde propter liberos, quorum generationem promittis :
In hoc enim ego jam totus extra me sum.
Sic autem mihi habet res. Tu cum veneris in agrum nostrum,
Conabor te hospitio excipere, quia debeo :
Tantum vero hoc tibi prædico, mulier,
Nolo quidem te ex hac terra abducere :
Quod si ipsa veneris in meam domum,
Manebis ibi tuta, neque dimittam te unquam.
Ex hoc vero agro tu ipsa discedens effer pedem :
Inculptabilis enim etiam apud hospites esse volo,
Med. Erunt hæc ; sed si fides daretur mihi
Horum, haberem omnia præclare a te.

S. θυμον καὶ ἀσαφήνιστον. οὕτως εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι, πάνυ ἐσπούδακα, καὶ πρύθυμός εἰμι. ἔστι δὲ κυρίως ὁ πραδευκώς. 728. Ἀναίτιος] Ἀνέγκλητος, ἄμεμπτος. οὐδὲ γάρ βούλομαι

Heath. conjicit : Οὕτω δὲ τὸ χρῆμα ἔχει μοι ἑαυτὸ, *ad hunc igitur modum sese habent res meæ* ; sed Reisk. ἔχοι μ' (μοι) ἂν, *haberent* (essent) *mihi omnia bene*. *Beck.*

ἔχει μοι] Ita MSS. B, D, E, et Ed. Lasc. Vulgo ἔχοιμι. *Musg.*

722. Invenuste admodum quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo, πειράσομαι 'γὼ, deleta distinctione post χθόνα. Simili mendo laborat locus Helen. 961. Ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε Αἱρήσομαι τὸ πρόσθε τῆς εὐδαιμονίας. Lege, Αἱρήσομαι 'γὼ πρόσθε τῆς εὐψυχίας. Nimirum εὐψυχίας primo in εὐτυχίας (vide supra ad 553.) corruptum est, ex literarum, deinde in εὐδαιμονίας, ex sensus affinitate. Optime igitur Heathius et Tyrwhittus εὐψυχίας. *Por.*

723. τοσόνγε Ald. τοσόνδε C. L. P. Vix quicquam refert. προσημανῶ etiam L. non male. *Por.*

Τοσόνδε μέντοι — Br. ed. *Beck.*

τοσόνδε] Ita Lib. P. Ed. Ald. τοσόν γε. *Musg.*

726. τινι] Sic A. B. D. Fl. L. P. ποτε Ald. *Por.*

μὴ μεθῶ τινι scripsit Br. *Beck.*

μεθῶ ποτέ] MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. μεθῶ τινι. *Musg.*

727. ἀπαλάσσου L. *Por.*

734. μεθεῖσαν Ald. D. E. μηθῆς ἂν A.

ΑΙ. Μῶν οὐ πέποιθας, ἢ τί σοι τὸ δυσχερὲς ;
ΜΗ. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,

Æg. Annon confidis ? aut quid tibi est molestum ?
Med. Confido. Sed domus Peliæ est mihi inimica,
Et Creon : his autem, si jurejurando mihi devinctus fueris,

S. φησὶ παρὰ τῶν περὶ τὸν Κρέοντα αἰτιασθῆναι, ὡς ἐγὼ αὐτός σε ἀπαγαγών. 731. Πελίου δ' ἐχθρος] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐχθρός. ὁ δὲ νοῦς, σοὶ μὲν θαῤῥῶ καὶ πεπίστευκα, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ ἄρα ὁ τοῦ Πελίου δόμος καὶ ὁ Κρέων ἐχθροί μου ὄντες βιάσωνταί σε, καὶ παρὰ προαίρεσιν προέσθαί με ἂν αὐτοῖς, ὅθεν ὁρκῶ σε, τοῦτο βουλομένη πιστώσασθαι, ὡς οὐκ ἄν με προῇς. 733. Τούτοις δ' ὁρκίοισι μὲν] Ἐγκατειλημμένος, ἐμπεπλεγμένος. ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας ἄγουσι. τὸ δὲ ἑξῆς τούτοις ἄγουσιν οὐ μεθῇς ἄν. τούτοις δ' ἐν ὅρκοις ζυγείς. ὁ νοῦς. τούτοις δὲ τοῖς ἄγουσί με καὶ βιαζομένοις, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὅρκοις προκατειλημμένος. διὸ βούλομαί σε ὀμνύειν. ἐὰν γὰρ ὀμόσῃς μοι τοῖς περὶ τὸν Κρέοντα βουλομένοις με ἄγειν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, οὐκ ἂν μεθεῖο, οἷον ἐξαιτουμένοις με ἄγειν, οὐκ ἂν δοίης. μὴ ὀμόσας δὲ, φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος, θέλει εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπικηρυκεύμασιν· λείπει δὲ ἡ διά. ἵν' ᾖ πᾶς ὁ λόγος,

i. e. Brunckii membranæ, et edd. recentes, solœce. μεθεῖς ἂν (ut opinor) B. suprascr pto ἐκδοίης. Recte edidit Brunckius μεθεῖ ἂν, quod habent C. L. P. Schol. sed male constructionem ordinat, quam recte explicat Scholiastes : ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας (sic L. male Ald. γαίης.) οὐκ ἂν μεθεῖο, ἐμοῦ subaudito. Hinc autem probare conatur Brunckius, mediam formam μεθίεσθαι accusativum regere, contra Dawesii Misc. Crit. p. 238. et Valckenærii ad Phœniss. 522. decretum. In Aristoph. Vesp. 414. Brunckius ipse tantum non velle videtur, τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, legere. Restat formidabilis Sophoclis locus Electr. 1277. τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι Lege, Dorica forma, ἁδονᾶν. Ipsa Electra iterum usurpat pluralem 1302. Sed ne alii simili errore trahantur, pauca quædam de hac figura addere libet. Græci scilicet, cum verba duo, diversos casus regentia, ad idem nomen æque referantur, ne nomen proprium aut pronomen minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponunt, altero omisso. Antiphanes Athenæi VIII. p. 339. A. ὃν ἂν ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται. Ubi οὗ non deterius esset ad sensum, quanquam deterius est ad numeros. Aristoph. Pollucis VII. 108. Πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος βασκανίου ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Brunckius hæc verba ita in versus digessit Fragm. inc. LXI. Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος Ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Vellem scire, cujusnam metri sit versus secundus ; κάμινον enim mediam producit. Ergo neque iambici neque trochaici pars est. Verba sunt alicujus ad alterum interrogantem, cui usui res hæc vel hæc inservire possit : [Οὐκ οἶδα] πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος Βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Βασκάνιον præbet MS. Falckenburg. Οὐκ οἶδα addidi, non quasi verba Comici, sed ut versum explerem. Plato Sympos. p. 174. D. HSt. τὸν μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν. Ubi, si lectio sana esset, αὐτῷ subaudiretur post ἀπαντήσαντα. Sed aliud olim in Platonis libris exstitisse liquet e Photio v. Οἷ. Οἷ. περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ· ὀξυτόνως δὲ οὗτοι· συμπόσιον· οἷ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδον ἀπαντήσαντα. καὶ οὗ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· πολιτεία· πλὴν οὗ. Hunc locum exscribens Suidas, aut librarius ejus, cum συμποσίῳ pro συμποσίῳ invenisset, summo stupore ζήτει ἐν τῷ præposuit, ut sit, Quære in v. Συμπόσιον. In Platone vero sine controversia legendum est : οἷ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν. Sic autem scripsit, ut accusativorum concursus vitaret. Locus ex Republica est Lib. X. p. 617. E. HSt. τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ. ἓ δὲ οὐκ ἐᾶν. Ceterum, ut redeamus, illud etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones μεθεῖσαν, μεθεῖς ἂν, sed veram lectionem leviter depravatam. Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas, quam facile in ΜΕΘΕΙΣΑΝ transmutetur. *Por.*

Μεθῇς ἂν] Ita lego pro μεθεῖσαν, quod nullo cum sensu prius obtinuit. Et hac

Ἄγουσιν οὐ μεθεῖ᾽ ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι᾽ ἂν, κἀπικηρυκεύμασι

Abducere volentibus me ex agro non permittes.
Verbis vero compositione facta, et diis jurejurando non obstrictus,
Amicus forte illis fias, et legationibus

S. πέποιθα μὲν ἐν οἷς λέγεις μοι. ὁ δὲ τοῦ Πελίου δόμος, καὶ ὁ τοῦ Κρέοντος, ἐχθροὶ ἐμοὶ εἰσίν. τούτοις οὖν βουλομένοις ἐξαιτεῖσθαί με, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὀμόσας. καὶ διὰ λόγων μόνων* συνθεῖο, ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος, καὶ διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα, ὅ ἐστι τὰς πρεσβείας, ἐξαιτουμένοις με ἐκδοίης ἂν αὐτοῖς. 735. Λόγοις δὲ συμβὰς] Εἰ δὲ ἔλθοις εἰς τὴν σύμβασιν τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πρὸς ἐμὲ, εὖ οἶδα, ὅτι μοι φίλος γένοιο, καὶ ἐπίκουρος ἀσφαλὴς, καὶ οὐκ ἂν τὴν πρὸς ἐκείνους φιλίαν προκρίναις. ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι, τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν, κεῖται οὖν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας. τῇ δὲ εὐθείᾳ ἀντὶ δοτικῆς κέχρηται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἐπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο. Δίδυμος δέ φησι ἐλ-

* Συνθεῖο] Συνθεὶς legi vult Heath. *Beck.*

quidem in parte *Gul. Cantero* assentio; nequaquam autem in versu sequenti; ubi ille legit ἀνώμοτος; licet et illi favere *Scholiastes* videatur; qui tamen paulo post aperte pro nobis facit. Paulo aliter hunc locum exponit *M. Antonius Muretus* Variar. Lection. l. 7. c. 3. quem videsis. Sensum satis ex *Latina* versione expeditum habebis. *Barnes.*

Reisk. μεθεῖ᾽ ἂν retineri vult, pro μεθεῖο positum. Muretus legit μεθῇς ἄν,

οὐ μεθεῖ, ἂν, ut in ed. Flor., retinuit Br. monetque ceteras lectiones omnes esse corruptas, et μεθεῖς pro μεθείης ne græcum quidem, cum syncopen istius formæ non nisi in personis pluralibus patiantur Optativi. Dawesii lex (Misc. Crit. p. 258.) μεθίημι cum Accusat., μεθίεμαι cum Genitivo strui, non nisi ex parte vera est. Activum nullum alium casum, quam Accusat. adsciscit, sed μεθίεμαι cum Acc. et Gen. conjungitur, prout vel activam vel passivam habet significationem. Sic et in Phœn. 536. Soph. El. 1277. cum Accusativo. *Beck.*

μεθεῖς ἂν] Accipiendum, quasi esset μεθείης ἄν. Ed. Ald. μεθεῖσαν. nec variant MSS. D. E. MS. A. μεθῇς ἂν. Lib. P. et Ed. Lasc. μεθεῖ᾽ ἂν. MS. B. μεθεῖς, superscripto ἐκδοίης. μεθεῖμεν pro μεθείημεν exstat Orest. 1138. Sic alibi σωθεῖμεν pro σωθείημεν. *Musg.*

735. ἐνώμοτος edd. et plerique MSS. Sed quod conjecerat Muretus, habent pro var. lect. B. D. *Por.*

Reisk. ad συμβὰς subintelligi jubet μόνον, *solis verbis mecum pactus*, et dein legit κ᾽ οὐ θεῶν ἐνώμοτος. Tuetur vulgatum ἀνώμοτος Heath., atque integrum locum ita reddit: *Cum vero et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum*, Creontis scilicet et Peliadum domus, *et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis*; hoc est, non necesse erit tibi, amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere honestum habenti prætextum me non tradendi. Sic intellexisse Ægeum ejus responsio docet. Inter ἄγουσιν οὐ μεθῇς ἂν et φίλος γένοι᾽ ἂν est oppositio particulis μὲν—δὲ indicata. *Beck.*

ἀνώμοτος] Ita in MSS. B. D. vulgatæ ἐνώμοτος superscriptum est, quomodo et Muretus olim felicissima conjectura emendaverat. Var. Lect. VIII. 3. Idem sic interpretatur: *Fido equidem tibi: cæterum inimica mihi est Peliæ domus: itemque Creon.* τούτοις δὲ, *nempe Peliæ et Creonti*, ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίης, *si venerint, cupientes me a finibus tuis abducere*, οὐ μεθῇς ἂν, *tu id non permittes, neque me iis trades, siquidem jurejurando fidem mihi tuam obligaveris. At si nudis tantum sermonibus mecum conveneris* (hoc enim est, λόγοις δὲ συμβὰς), *neque deos testes adhibueris: tum te fortassis amice cum illis geres.* Hactenus recte Vir Doctissimus: in sequentibus aberravit, ut mox videbimus. *Musg.*

736. κἀπικηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο. MSS. edd. sed cum negativa particula sensui noceat, varias conjecturas proposuere Viri docti. ὧχ᾽ Musgravius, sed hoc

Τάχ᾽ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
Τοῖς δ᾽ ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
ΑΙ. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
Ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ᾽, οὐκ ἀφίσταμαι.
Ἐμοί τε γὰρ τάδ᾽ ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
Σκῆψίν τιν᾽ ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,

Facile obtemperes : res enim meæ sunt infirmæ,
Illis vero sunt opes, et domus regia.
Æg. Ostendisti magnam providentiam in tua oratione :
Sed si placet tibi hæc facere, non recuso.
Mihi enim hæc quoque tutiora sunt,
Si ostendere possim aliquam excusationem tuis inimicis,

S. λείπειν τὴν διὰ, διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα. 741. Ἐμοί τε γὰρ] Καὶ ἐμοί φησιν ἀσφαλές ἐστι πρὸς τὸ μηδεμίαν μέμψιν ἔχειν παρ᾽ αὐτῶν, τὸ τὴν σκῆψιν ταύτην προβάλλεσθαι, τὸ

ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos compareret, σύγ᾽ ἂν Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Ægeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, edidi, ut verisimillimum. Ne Ægeum offendat, timorem suum isto *fortasse* moderatur Medea. Similem cautionem vide in Soph. Philoct. 811. κἀπὶ κηρυκεύμασιν Ald. Lasc. *Por.*

736. s. κἀπικηρυκεύμασι σύ γ᾽ ἂν πίθοιο — Br. edidit. Sensum enim postulare affirmativam horum verborum scripturam. *Beck.*

736. κἀπικηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο:] Interpretatur Muretus l. c. *neque stabis iis, quæ inter nos conventa erunt.* Sed ἐπικηρυκεύματα non sunt *conventa,* sed *petitiones per Præconem,* cujusmodi duas exhibet Euripides : unam Thebanorum Supplic. v. 399. alteram Argivorum Heraclid. v. 135. Dixit igitur Medea : *et præconum postulationibus facile obtemperabis.* Ejicienda enim negativa οὐκ, quæ mentem ejus obscuravit, et legendum :

— — κἀπικηρυκεύμασιν
ὦκ᾽ ἂν πίθοιο.

ὦκ᾽, i. e. ὦκα, quod pro ὠκέως non uno loco apud Homerum invenias. *Musg.*

737. τἀμὰ L. *Por.*

Reisk. ad πίθοιο supplet αὐτῶν, vel τούτων. *Beck.*

738. ὄλβός ἐστι Lasc. Ald. *Por.*

739. ἔλεξας ἐν λόγοις Ald. ἔδειξας non ineleganter Valckenærius, ad Phœniss. 531. quod probat Musgravius, edidere Brunckius et Beckius. Sed cum tautologia vitetur edendo ὦ γύναι cum Paris. omnibus, Flor. et Lasc. hoc prætuli. Idem est ἔλεξας, ac si dixisset, ἔδειξας ἐν λόγοις. *Por.*

ἔδειξας est conjectura Valcken. ad Phœn. 531. probata etiam Heathio. δεῖξαι sæpe est *animi sententiam verbis* declarare, et, quid censeas, ostendere.

Pro ἔλεξας Br. habet ἔδειξας ex Valck. emendatione. *Beck.*

ἐν λόγοις] Parisiensi omnes, Flor. et Ed. Lasc. ὦ γύναι. Utcunque hic legatur (parum enim refert,) reponendum certe ἔδειξας, sententia postulante, pro ἔλεξας. *Musg.*

741. Sic A. B. D. Fl. L. P. ἀσφαλέστερα Ald. X. Π. 781. *Por.*

ἀσφαλέστερα] MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀσφαλέστατα. *Musg.*

742. σκῆψιν τιν᾽ L. *Por.*

Reisk. emendat, ἔχειν προδεικνύναι, alias debere ἔχοντι legi. *Beck.*

743. τὸ σὸν δ᾽ ἄρηρε Ald. τὸ σόν τ᾽ ἄραρε Lasc. et MSS. opinor, plerique, certe A. teste Brunckio. Omnia mirifice pervertit X. Π. 761. τὸν σὸν δ᾽ ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεὸν, sed ita pervertit, ut facile videas, eum τὸ σὸν δ᾽ ἄραρε in exemplari suo invenisse. *Por.*

τὸ σόν τ᾽] Ita MSS. A, B, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. τὸ σὸν δ᾽. *Musg.*

Τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.
ΜΗ. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΜΗ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν

Et tua res erit firmior; præi verbis quos jurem deos.
Med. Jura solum terræ, et Solem patrem patris
Mei, et totum simul genus Deorum conjungens.
Æg. Quam rem facturum, aut quid non facturum? dicito.
Med. Quod neque tu ejecturus me sis unquam e terra tua,
Neque, alius si quis meorum inimicorum me abducere

S. φθάσας ὀμωμοκέναι μὴ προδοῦναι σε, καὶ τὸ σεσῶσθαι σε. βεβαιότερον ἔσται τὴν σκῆψιν ταύτην προίσχοντι μοι. σκῆψιν δὲ λέγει τὸ ὀμωμοκέναι αὐτῇ. τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοὺς, ἀντὶ τοῦ

744. Medeæ personam omittit Lasc. ὄμνυε Lasc. quod metrum quidem non corrumpit, quanquam alterum vel in hac parte præstat. Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi ύω pro υμι in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; sæpius mediæ, sæpissimæ novæ Comœdiæ poëtas. Paullatim et parce adhiberi cœpta est sub mediam fere Aristophanis ætatem; tantum enim occurrit ὀμνύῃ Av. 1610. συμπαραμιγνύων in ultima ejus fabula Pluto 719. Cetera loca, ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda. καταγνύει et κεραννύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenæi X. p. 450. A. XI. p. 472. D. *Por.*

Ὄμνυε Lasc. quod metrum quidem non corrumpit, quanquam alterum vel in hac parte præstat. Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi υω pro υμι in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; sæpius mediæ, sæpissime novæ Comœdiæ poëtas. Porson. Unum quod in integris fabulis reperit Porsonus exemplum, est συμπαραμιγνύων apud Aristophanem Plut. 719. Alterum ὀμνύῃ, quod in ejus Avibus occurrere monet, non afferendum erat. Verba enim in υμι nullam aliam subjunctivi aut optativi formam apud Atticos habent, præter eam quæ a præsenti in ύω derivatur. Nec dubitandum est, quin unusquisque tragicorum aut veterum comicorum libenter ὀμνύῃ dicturus fuerit, si subjunctivum imperfectum* hujus verbi alicubi postulasset sententia. Quod ad ὄμνυε attinet, ne Menandrum quidem aut Philemonem ea forma usuros fuisse arbitror, licet ὀμνύει, ὀμνύοντες, ὀμνύοντι, ὀμνύουσι, legantur in comicorum fragmentis apud Stobæum pp. 121, 123. ed. Grot. Hanc enim formam nunquam usurpasse videntur scenici poëtæ in iis terminationibus quæ brevem syllabam habent post υ, ut ὀμνύομεν, ὀμνύετε, ὤμνυον, ὤμνυες, &c. Ἀπώλλυον vulgo legitur in Menandri loco quo utitur Athenæus p. 502. E. Sed ἀπολλύων sensu postulante reposuit Bentleius n. 153. *Elms.*

Ὄμνυ πέδον γῆς etc.] Ita *Latinus* apud *Virgil.* Æn. l. 12. v. 197. Terram, Mare, Sidera (i. e. Solem, inquit *Servius*) juro. *Romani* tamen *Jovem* lapidem testabantur. Vide *Tobiæ Magiri* Polymenon, titulo: *Juramentum. Barnes.*

πατέρα θ' ἥλιον πατρὸς] MSS. B, D, et Lib. P. aliam lectionem memorant ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας (puto pro σέλας.) Ea si ab auctore est, pertinet ad v. 750. Hic enim

* Subjunctivum imperfectum appello ὀμνύῃ, perfectum ὀμόσῃ, plusquam perfectum ὀμωμοκὼς ᾖ. Si mea auctoritas apud grammaticos valeret, Græcorum ἀόριστον *præteritum perfectum*, eorum παρακείμενον *præsens plusquam perfectum* appellaremus. Sed de hac re alio loco

Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. Ὄμνυμι γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας,
Θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἅ σου κλύω.
ΜΗ. Ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
ΑΙ. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,

Velit, permissurum te id viventem voluntarie.
Æg. Juro terram, et splendidum lumen Solis,
Et omnes deos, me his staturum, quæ ex te audio.
Med. Satis est: quid autem patieris, si non præstiteris hoc jusjurandum?
Æg. Quæ hominibus impiis solent accidere.
Med. Lætus abi: omnia enim recte se habent.
Et ego *in* tuam civitatem quamprimum veniam,

S. ὀνόμαζε τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει με ὀμόσαι. 757. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας] Ὁ χορὸς ἐπεύχεται Αἰγεῖ ἐπὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ. πομπαῖον δὲ τὸν Ἑρμῆν λέγει, ἐπεὶ παραπόμπιμος καὶ εἰρηνικὸς

locum habere non potest, propter vocem τοὐμοῦ. *Musg.*

746. Ægei personam omittit Lasc. *Por.*

749. ζῶν. Sic Ald. Lasc. et MSS. plerique. γῆς A. P. ζῶν P. pro var. lect. Utrumque E. *Por.*

ζῶν] MS. A. γῆς, ut et Lib. P. superscripto tamen ζῶν. Utrumque habet MS. E. *Musg.*

750. Ald. et omnes fere editiones λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, *copula ineleganter inserta*, ut in re simili dicebam ad Hec. 79. [ed. Lond. 1808. 78.] neque verba muto. Sed ea quæstio non est hujus loci. Satis sit monuisse 80. ibi [ed. Lond. 1797. 1802.] pro 79. per errorem poni, quod censores acutissimos sine reprehensione dimisisse profector miror. Si quis vero in hosce errores postmodo invehetur, si quis *irarum omnes effundet habenas*, propterea quia Orest. 626. imprudens 633. [ed. Lond. 1798.] notavi, eum rogatum velim, ut, priusquam tanto opere in me sæviat, Addenda mea et Corrigenda consulat. Plerumque, fateor, copulam singulis nominibus addunt Tragici, sed non semper, ideoque legendum esset, λαμπρὸν Ἡλίου φάος, ubi media copula supprimitur, quod interdum fit. Ne vero quis cavilletur, "nimiam profecto emendandi libidinem, quum bonæ lectiones propter hanc solam rationem mutantur, etc." sciatis, optimi Adolescentes, ita plane legi in Lascaris editione. Et hoc satis esset ad importunum istud τε amoliendum. Sed cum B. D. P. pro var. lect. 744. habeant Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, quod ad hunc versum referri debere bene observat Musgravius, ita edidi. Sophocles Œd. T. 830. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας. Philoct. 1289. Ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας. Euripides Cycl. 580. τὸ πᾶν τε δαιμόνων ἁγνὸν σέβας. Æschyl. Eumen. 888. ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνὸν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας. Idem Myrmidonibus apud Athenæum XIII. p. 602. E. Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω, (vel οὐ κατῃδέσω. Vide Plutarch. Erot. p. 751. C.) Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων. Quæ verba sunt Achillei ad Patrocli cadaver. Vulgatur ἅγιον, sed ἁγνὸν ter citat Theodorus Canterus Var. Lect. II. 9. fortasse ex MSS. Certe hæc verba sæpe permutantur, et ἅγιος rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur. Ex eadem scena desumtus est versus, a Luciano citatus Amor. T. II. p. 457. Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία. Apud Homerum Achilleo socii interfecti nuncium primus affert Antilochus Il. Σ. 18. Idem etiam fecerat apud Æschylum Antilochus, cui respondet Achilles: Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται. Aristoph. Eccles. 392. et Schol. *Por.*

Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
ΧΟ. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις
Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
Πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.
ΜΗ. Ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,

Ubi confecero quæ paro, et consecuta fuero, quæ volo.
Cho. Sed te, rex, natus ex Maia, deductor
Ducat domum,
Et ea, quæcunque in animo habens festinas,
Perficias: quia præstans vir,
Ægeu, apud me visus es.
Med. O Jupiter, et Justitia Jovis, et lumen Solis,

S. ὁ θεός· οἱ δὲ ὁδεύοντες μάλιστα εἰρήνης δέονται. 762. Ὦ Ζεῦ] Τοῦτο μόνον ἡ Μήδεια αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀναφανεῖ τῇ δικαιοσύνῃ, καὶ τοῖς λοιποῖς θεοῖς, ὡς εὐχαριστοῦσα, τὰ δὲ λοιπὰ

750. s. Noster Phœn. 1255. ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις | ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται. Leve vitium, ἐμμένειν pro ἐμμενεῖν, ab omnibus editoribus utrobique relictum est. *Elms.*

752. μὴ μένων Lasc. *Por.*

753. βροτοῖς X. Π. 788. *Por.*

756. τυχοῦσ' ὧν Ald. et membranæ. ἃ B. D. E. Flor. Lasc. P. Hesychius, Photius, Suidas diserte. Utraque constructio proba. Sed facilius ἃ in ὧν mutatur, quam ὧν in ἅ. *Por.*

Πράξασ', ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ', ἃ βούλομαι] Ultimum ἃ audacter restituo, et ὧν, quod prius aderat, in marginem rejicio, *Hesychii*, veteris Grammatici, auctoritate, qui ita legebat. Ita enim ille in A: α) βραχέως καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἅτινα σημαίνει· παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια. καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὴ τὰ ἑαυτοῦ·—τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος· τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ πράξασ', ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ', ἃ βούλομαι. Οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς· Αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ. Ita totidem verbis *Suidas*: ita fere *Phavorinus*: Τέτακται καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· Πράξασ', ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ', ἃ βούλομαι. Supra dictus *Hesychii* locus in aliquibus desideratus additur ex antiquis exemplaribus ad marginem. Hoc vero in loco αὐτῶν potest subintelligi, quasi esset τυχοῦσ' αὐτῶν, ἃ βούλομαι: *Antecedens* sane in *Relativo* includitur, et *Relativum* solet verbum alterutrum sequi, pro lubitu auctoris, ut sit vel τυχοῦσ', ὧν βούλομαι, vel τυχοῦσ', ἃ βούλομαι. Quod observandum. *Barnes.*

Etiam Suid. V. Α, ἃ habet ἃ βούλομαι.

πράξασ' ἃ μέλλω Br. reddit: *postquam confecero ea, quæ meditor.* v. Musgr. ad Or. 1181. Mox membr. τυχοῦσ' ὧν βούλ. Sed vulgatum præstare Br. monet, eamque in rem laudat Soph. Œd. Col. 1106. (αἰτεῖς ἃ τεύξῃ) Ant. 778. Phil. 509. Eur. Phœn. 529. ubi τυχεῖν cum Acc. construitur. *Beck.*

ἃ βούλομαι] Ita MSS. B. D. E. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Nec aliter legit, Barnesio indicante, Hesychius in A. Similem constructionem vide Phœniss. v. 1709. Ed. Ald. ὧν βούλομαι. *Musg.*

757. ἀλλάσσ' ὁ L. *Por.*

758. ss. Distinxit ita Br.:

πελάσειε δόμοις· ὧν σ' ἐπίν.
σπ. κατ. πράξειας, ἐπεὶ
γενναῖος ἀνὴρ etc. *Beck.*

760. ἐπὶ L. ut et ἐπί σφας, infra 1375. Confer locum Suppl. 881. citatum in nota mea ad v. 675. p. 408. c. 1. l. 4. *Por.*

760. s. Nihil de hac locutione interpretes. Similis est δόξας ἀνὴρ ἄριστος Tro. 399. Utrobique subauditur εἶναι. Sic etiam Hipp. 402. τρίτον δ', ἐπειδὴ τοισίδ

Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
Νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
Οὗτος γὰρ ἁνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος
Ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.

Nunc gloriose-victrices meorum inimicorum, o amicæ,
Erimus, et in *rectam* viam sumus ingressæ.
Nunc demum spes est meos hostes daturos pœnas:
Hic enim vir, qua parte maxime laborabamus,
Apparuit portus meorum consiliorum:
Ex hoc suspendemus rudentem in puppe,
Euntes in civitatem et urbem Palladis.
Jam vero tibi omnia mea consilia
Dicam: expecta vero non jucunda verba.

S. πρὸς τὸν χορόν. 763. Φίλαι] Φίλας λέγει τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, πρὸς αὐτὰς γὰρ νῦν διαλέγεται. 764. Εἰς ὁδὸν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν. 766. Ἧι μάλιστ' ἐκάμνομεν] Καθὸ μέρος ἐδυστυχοῦν. ἀλλ' ἔχουσα πρὸς ὃν καταφύγω, νῦν προσάρμισα. 768. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα] Παυσόμεθα τῶν ταρασσόντων κακῶν. ὅταν γὰρ ἀπό-

οὐκ ἐξήνυτον | Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι | κράτιστον. οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν. *Elms.*

762. Hic et tres sequentes versus in ed. Lasc. ita positi sunt β' γ' α' δ'. *Por.*

763. Hic καλλίνικαι Ald. καλλίνικοι A. L. P. et fortasse plures. Etiamsi forma altera legitima esset, feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino, ut 769. *Por.*

καλλίνικοι] Ita MS. A. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καλλινίκαι, quod mutavi propter similem terminationem vocis φίλαι. *Musg.*

765. Reisk. δ' hic putat esse δή. *Beck.*

766. ἀνὴρ L. 'ὡνὴρ Ald. *Por.*

Optime Aldum edidisse: Οὗτος γὰρ ὡ'νὴρ, atque id a se etiam retineri debuisse, Br. ad Soph. Œd. Col. 1486. observat, ubi de hac contractione, quæ librarios sæpe fefellit, agit.

Pro ὡ 'νὴρ Br. ed. ἀνὴρ e membr. et Flor. ed. Prima in ἀνὴρ est anceps. *Beck.*

768. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων] De hac *metaphora* vide ad *Herc. Fur.* v. 478. *Barnes.*

Reisk. scribit πρυμνίτην. *Beck.*

770. τἀμά. L. *Por.*

773. Ἐς ὄψιν ἐλθεῖν—Br. ed. *Beck.*

775. ὡς συνδοκεῖ Reiskius. Deinde ἔχειν editiones recentiores ex emendatione, ut videtur; ἔχει enim Ald. Lasc. et MSS. quod si retinetur, expungendus est etiam sequens versus. Nam qui olim sequebatur, Γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, abest a Flor. teste Valckenærio ad Phœn. 1286. *Por.*

Reisk. corrigit: ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα καὶ καλῶς ἔχει, γάμους τυράννων θ', οὓς—et σύμφορα atque εἰργασμένα esse putat pro σύμφορόν τι ac εἰργασμένον. *Beck.*

ἔχειν] Parisiens. omn. et Fl. cum Edd. Lasc. et Ald. ἔχει. Editoribus igitur debetur ἔχειν. Retinui tamen, proximo versu ita postulante, nisi eum quoque delere aliquis malit cum Fl. *Musg.*

Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῶι μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
Οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.

Misso aliquo ex meis domesticis, Jasonem
Venire in meum conspectum rogabo.
Ipsi vero venienti blanda dicam verba,
Quod et mihi hæc placeant, et bene se habere,
Et utilia *hæc* esse, et recte facta :
Petam vero, ut liberi mei maneant :
Non ut relictura hostili in agro
Filios meos inimicis contumelia-afficiendos,
Sed ut dolo filiam regis interficiam.

S. γεια δεθῇ, παύονται τῶν κυμάτων οἱ ναῦται. 771. Λέξω δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν] Μὴ νομίσῃς φησὶν ἡδέα καὶ προσηνῆ εἶναι, τὰ μέλλοντά σοι ῥηθῆναι. ἔστι γὰρ ἀηδέα μὲν εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν, ἀναγκαῖα δὲ ὅμως. ὡσεὶ ἔλεγεν, οὐκ ὤφειλον μὲν ὑμῖν τοιαῦτα ἐπαγγέλλειν, οὐδ' οὕτω πράξειν κακῶς. ὅμως ἐπειδὴ εἰς τοῦτο τύχης ἤλθομεν, ἀκούσατε τὰ βεβουλευμένα, καί-

775. Post hunc versum in edit. Beck. legimus:

Γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,

Γάμους etc. Hunc versum delendum esse monuerunt Reisk. Misc. Lips. Nov. Vol. V. p. 719. et Valck. ad Phœn. p. 433. quo auctore deest in cod. Flor. et conflatus est ex v. 17. 578. et 698.

γάμους τυρ. etc.] Hunc versum manifesto spurium delevit Br. Idem addit: " Sequenti etiam (versui 776.) lis obmoveri posset oblibrorum consensum in præcedentis versus finali voce ἔχει, quam in ἔχειν mutari oportuit, ut cohæreret phrasis. Sed postremum illum versum quam maxime retinendum censeo." *Beck.*

776. εἰργασμένα Ald. ἐγνωσμένα A. B. Cott. Fl. L. *Por.*

Pro εἰργασμένα Br. ed. ἐγνωσμένα. *Beck.*

ἐγνωσμένα] Ita MSS. A. B. Cott. Fl. et Ed. Lasc. Vulgo εἰργασμένα. *Musg.*

777—780. Exspectasses οὐχ ὡς λείψουσα. Noster Tro. 746. ὦ λέκτρα τἀμὰ δυστυχῆ τε καὶ γάμοι, | οἷς ἦλθον εἰς μέλαθρον Ἕκτορός ποτε, | οὐχ ὡς σφάγιον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμὸν, | ἀλλ' ὡς τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου. Ita Aldus. Qui σφαγεῖον reponunt, vocabula diversæ significationis Musgravio, Burgesio, mihique confundere videntur. Si recte se haberet λιποῦσα in Medea, facile in Troasi reponi posset, οὐχ ὡς τεκοῦσα σφάγια Δαναΐδαις ἐμὸν (sub. παῖδα). Sed neuter locus sanus videtur. Parco conjecturis, quæ ne mihi quidem ipsi magnopere placent. Nostro loco Burgesius οὐχ ὡς λίπω σφε. *Elms.*

778. πολεμίας ἐ. χθ. Br. ed. *Beck.*

Ed. Ald. πολεμίους, quod postea, nescio, qua auctoritate, in πολεμίων mutatum est. πολεμίας, quod dedi, est in Lib. P. et Ed. Lasc. *Musg.*

779. καθυβρίσαι L. Hic versus spurius Brunckio videtur, ex 1056. 1057. conflatus. Paullo ante πολεμίους Ald. πολεμίας edd. quædam. πολεμίας L. P. *Por.*

Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ᾽ ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον,
Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ᾽ ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ᾽ ἀπαλλάσσω λόγον·
Ὤιμωξα δ᾽ οἷον ἔργον ἔστ᾽ ἐργαστέον
Τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
Τἄμ᾽· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·

Mittam enim eos, habentes dona in manibus,
Tenuem vestem, et corollam auream,
Et si acceptum ornamentum circundederit corpori,
Misere peribit, et omnis qui attigerit puellam :
Hujusmodi pharmacis perungam dona.
Hic autem finio hunc sermonem :
Ingemisco autem, quale facinus est faciendum
Deinde nobis. Interficiam enim liberos
Meos ; nemo est qui possit eos eripere :

S. περ ἀνδῆ ὄντα. αἰτήσομαι δὲ φησὶν αὐτὸν τοὺς παῖδας ἐάσαι ἐνταῦθα μεῖναι, καὶ αὐτούς φησι συγκατακτενῶ. ἀλλ᾽ ἵνα πρότερον διακονήσωσί μοι πρὸς τὸν τῆς Γλαύκης θάνατον. 782. Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα] Γράφεται δῆθεν δὴ, ἵν᾽ ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή.

Mallem abesset hic versus, quem vix genuinum esse reor. Videtur confictus e v. 1060. *Brunck.*

781. Delevi, Valkenærio monente, versum, qui hunc sequebatur in editis, sed qui versum 782. sequitur in A. νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Brunckius præterea αὐτῇ pro αὐτοὺς e Valckenærii conjectura edidit. *Por.*

781. s. Delevi, Valckenærio monente [ad Phœn. 1286.], versum qui hunc [781.] sequebatur in editis, sed qui versum 782. sequitur in A. νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Porson. Schol. Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα. γράφεται δῆθεν δὴ, ἵν᾽ ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή. Scribendum, γράφεται, δῆθεν . . . . . . ; δῆθεν δὲ, ἵν᾽ ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή. Utinam variam lectionem indicare contentus, particulam δῆθεν explicare supersedisset grammaticus. Hæc enim explicatio in caussa fuit, ut scriba alterum δῆθεν cum verbis interjacentibus omitteret.* Scripsit Euripides, ni fallor, πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ᾽ ἔχοντας ἐν χεροῖν, | λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον | νύμφῃ φέροντας δῆθεν. . . . . . . Deest ἱκεσίῳ λόγῳ, vel aliquid ejusmodi, cujus explicandi caussa verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα e vv. 936. 939. margini primum adscripta sunt, postea in contextum irrepserunt. Suidas ; Δῆθεν. ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ προσποίησιν ἀληθείας ἔχει. δύναμιν δὲ ψευδοῦς.—— προέτεινα τὰς χεῖρας, ἱκετεύων δῆθεν. Exempla Euripidea suppeditabit index Beckianus. Ὡς

* Similem errorem a Bentleio, Tyrwhitto, Porsono, ceterisque omnibus qui hanc artem exercuerunt silentio præteritum, hac arrepta occasione corrigam. In libro Anglico cui titulus *The Historical Register for the Year* 1757. legitur p. 9. Diarii, quod dicitur, Chronologici : *At Chiswick, Mr. Samuel Righton, wholesale Pewterer on Fish-street-hill, to Miss Juliana Revell, Esq. Citizen and Merchant of London, an agreeable young Lady of great Merit, with a Fortune of L.6000.* Quis non legendum videt, *to Miss Juliana Revell, daughter of — Revell, Esq.,* &c.?

Δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ἴτω· τί μοι ζῆιν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκος ἐστὶν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
Δόμους πατρώιους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
Πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῶι τίσει δίκην.

Domumque totam Jasonis ubi miscuero *luctu*,
Exibo ex hac terra, necem charissimorum liberorum
Fugiens, et ausa facinus impiissimum.
Non enim ferendum est, ut derideamur ab inimicis, o amicæ.
Eat: quid me juvat vivere? neque mihi patria
Est, neque domus, nec *ullum* effugium malorum.
Peccavi tunc, quando reliqui
Domum paternam, verbis viri Græci
Persuasa, qui mihi pœnas dabit, Deo volente.

S. ἐνταῦθα μέντοι μέχρι μὲν τούτου ἀποτερματίζω σοι, καὶ ἵστημι τὸν λόγον * σιωπῶντα.

* Heathius emendat σιωποῦσα.

δὴ eadem significatione noster Hec. 1134. et alibi passim. *Elms.*

Pro αὐτοὺς Brunck. ex ingenio reposuit αὐτῇ, et pro πλόκον 782. e membr. στέφος, sed v. 782. (B.) νύμφῃ — χθόνα, ut spurium delevit. *Beck.*

781. Hunc assequentem, talem versum vulgavit Beckius,

Νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, 782.

Versum hunc spurium esse censet Valcken. ad Phœn. p. 433, inauditam enim esse ellipsin, potuisse vero excidere in pronunciandi calore, sed peperisse eum voc. αὐτοὺς v. 781. pro quo scribendum sit αὐτῇ, ut v. 943. Seneca Med. 575. *Hæc nostra nati dona nubenti ferant.* *Beck.*

Hunc et sequentem versum eo, quem dedi, ordine in MS. A. inveni. In vulgatis præcedit versus νύμφῃ φέροντας. *Musg.*

782. πλόκον] MS. A. στέφος. Flor. πλόκαμον. *Por.*

783. Reisk. emendat Κᾆν παραλαβοῦσα. *Beck.*

785. χρήσω L. *Por.*

786. ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον] Excidit hic versus ex Paulli Stephani editione, unde et in Barnesiana quoque omissus est. *Musg.*

788. Sic A. κατακτανῶ Lasc. Ald. *Por.*

788. s. Nonnihil dixi de hoc loco ad Heracl. 977. Aut οὔτις ἐστὶν, ὃς ἐξαιρήσεται, aut οὐκ ἔστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται dictum oportebat. Nec male legeretur οὐδείς ἐστιν, ὅστις ἐξαιρήσεται, si per metrum liceret. Vulgatam tamen sollicitare supersedeo. *Elms.*

788. κατακτενῶ Br. e membr. *Beck.*

789. τάμ' L. *Por.*

794. ζῆν ἔτι κέρδος ex v. 145. Lasc. οὔτέ μοι Lasc. οὔτ' ἐμοὶ Ald. *Por.*

Ἴτω etc] Vide infra ad v. 815. Et supra v. 697. *Barnes.*

795. ἀποστροφή.] B. D. pro var. lect. ἀπαλλαγὴ præbent. *Por.*

Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
ΧΟ. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Nam nunquam liberos, quos ex me sustulit, videbit
Deinceps vivos: neque ex nova
Sponsa gignet sobolem; quia malam male
Perire ipsam necesse est meis pharmacis.
Nemo me ignavam et imbecillem existimet,
Neque tranquillam: sed alterius ingenii,
Gravem inimicis, et benignam amicis.
Hujusmodi enim hominum vita est gloriosissima.
Cho. Quandoquidem nobiscum communicâsti hunc sermonem,
Et tibi prodesse volens, et legibus mortalium
Opitulans, dehortor te ab his faciendis.

S. 807. Ἐπείπερ ἡμῖν] Τὸ ἑξῆς, ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε. ἀπεννέπω δὲ καὶ σὲ ὠφελοῦσα, καὶ τοῖς νόμοις βοηθοῦσα. 819. Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις] Δέσποιναν ἑαυτὴν λέγει, οὐχ ὡς θεραπαινῶν ὄντων τῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ὅπου κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου φίλας αὐτὰς ὀνομάζει. ἀλλὰ τὸ δεσπόταις, ἀντὶ τοῦ τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς κρατοῦσιν· τὸ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ τῇ κρατούσῃ· καὶ γὰρ βασιλέως θυγάτηρ ἦν, καὶ γυνὴ βασιλέως τοῦ Ἰάσονος, καὶ σώζει τὸ εὐ-

In MSS. B. D. ἀποστροφὴ γρ. ἀπαλλαγὴ. *Musg.*

797. Hic versus e Paulli Stephani et Barnesii editionibus excidit, monente Musgravio. *Por.*

Hic versus e Paulli Stephani et Barnesii editionibus excidit, monente Musgravio. PORSON. Imo v. 786. (795. Musgr.) ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον. Error est Porsoni, non Musgravii. *Elms.*

798. δώσει δίκην Lib. P. *Por.*

τίσει] Lib. P. δώσει. *Musg.*

799. ὄψεται ποτὲ L.

801. Sic A. L. sed Ald. ut vulgo, κακῶς κακήν. *Por.*

Νύμφης τεκνώσει] Τέκνω—in τεκνώσει est *iambus.* Vid. supra ad *Phœniss.* v. 19. Eodem modo occurrit hujus Fabulæ v. 806. Τοι in τοιούτων. *Barnes.*

κακὴν κακῶς inverso ordine e membr. et Flor. scripsit Br. *Beck.*

807. ἐκοίνωσας Lasc. Ald. ἐκοινώσω Brunckius e Flor. sed activum supra 683. *Por.*

ἐκοινώσω ed. Br. *Beck.*

ἐκοίνωσας] MS. Fl. ἐκοινώσω. *Musg.*

809. ξυλλαμβάνουσα Lasc. Ald. ἀπενέπω L. *Por.*

810. σὲ δὲ, συγνώμη L. *Por.*

812. σὸν σπέρμα Ald. σοὺς παῖδας Fl. P. σὼ παῖδε A. B. D. L. *Por.*

Σὸν σπέρμα Ald. Σοὺς παῖδας Fl. P.

ΜΗ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
ΧΟ. Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. Ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
Ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.
ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, στροφὴ α'.

Med. Non erit aliter: tibi vero venia danda est, quod dicas
Ista, quæ non ea mala pateris, quæ ego.
Cho. An igitur audebis tuos liberos occidere, mulier?
Med. Sic enim maxime cruciabitur maritus.
Cho. Tu vero eris miserrima mulier.
Med. Esto. Superflui sunt intermedii sermones:
Sed age vade, et adducito Jasonem:
Ad omnia enim fidelia te utimur.
Nihil autem dices eorum quæ decrevi,
Si modo bene vis dominæ, et es mulier.
Cho. O Erechthidæ quondam beati,

S. γενὲς φρόνημα· μὴ τοίνυν θαυμάζωμεν, εἰ Κορίνθιαι οὖσαι, δέον τῷ τοῦ Κρέοντος μέρει προστίθεσθαι, ταύτην αἱροῦνται συγκρύπτειν. ἐλεύθεραι γὰρ οὖσαι τὸ παριστάμενον αὐταῖς δίκαιον προτιμῶσιν. ἔπειτα καὶ ἀεὶ ὁ χορὸς ἐν προσώπῳ τοῦ ποιητοῦ εἰσάγεται τῷ δικαίῳ προστιθέμενος. 820. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν] Μακαρίζει * αὐτοὺς Ἀθηναίους, ὡς εὐδαίμονας,

* Pro αὐτοὺς Ἀθηναίους Heath. scribi jubet τοὺς Ἀθηναίους. *Beck.*

Σὼ παῖδε A. B. D. L. Porson. Præter codices et Lascarin, σὼ παῖδε habent Brunckius et post eum omnes. Sed animadvertendum est, Medeæ pueros, quorum toties fiat mentio in hac fabula, ne semel quidem παῖδε aut τέκνω numero duali appellari. Dativus παιδοῖν occurrit v. 1286. sed ibi de Inonis liberis sermo est. Revocanda igitur Aldina scriptura σὸν σπέρμα. Cui alteram σὼ παῖδε qui substituit, non meminerat Dejaniram dicere apud Sophoclem Trach. 303. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε | πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι. Sic etiam Æschylus Suppl. 147. 157. σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. Ibid. 283. σπέρματ' εὐτέκνου βοός. *Elms.*

Pro σὸν σπέρμα Br. e membr. et Flor. reposuit σὼ παῖδε. *Beck.*

σὸν σπέρμα] MSS. A, B, D, et Ed. Lasc. σὼ παῖδε, quod fortasse verum. MS. Fl. et Lib. P. σοὺς παῖδας. *Musg.*

814. Sic edd. omnes et MSS. nisi quod Brunckius e conjectura dedit, σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν. Male. Hoc exemplum adde iis, quæ congessi ad Orest. 1235. *Inertem particulam γε*, inquit Brunckius, *impendio odi.* Esto; si modo sit iners; sed hic vim suam exerit. Vide Sophoclis locum apud Plutarchum T. II. p. 35. E. 89. A. Infra quoque 819. γ' addidi ex Scholiaste. Sæpe enim in dialogis hæc particula sequitur εἴπερ vel continuo, vel interposito alio vocabulo. Sophocl. Aj.

Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
Ἀποφερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,

Et deorum filii beatorum,
Sacra terra invictaque *oriundi* indigenæ,
Qui depascitis
Nobilissimam sapientiam,

S. καὶ σοφίας πάσης ἐπιστήμονας, ἱερούς τε καὶ μύστας, ὅτι μέλλει τὰ κατὰ τὴν Μήδειαν ἐπάγειν μιάσματα. τῇ γὰρ παραθέσει βούλεται αὐτὴν ἀποτρέψασθαι τοῦ κατὰ τῶν παίδων φόνου. οὕτω γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπάγει, ὅτι οὐκ εἰκὸς τοὺς οὕτως ἱεροὺς καὶ σοφοὺς ἄνδρας, σὲ μιαιφόνον γενομένην ὑποδέξεσθαι. Ἐρεχθεῖδαι] Ἱκανὸν ἐγκώμιον ὁ χορὸς καταβάλλεται, τοὺς Ἀθηναίους δικαίους καὶ θεοσεβεῖς ἀποκαλῶν, ἀποτρέπων τῆς πράξεως τὴν Μήδειαν. καὶ οὐκ ἂν οἱ τοιοῦτοι τὴν τοιαῦτα δράσασαν δέξαιντο. 822. Χώρας ἀπορθήτου] Ἡ σύνταξις, ἀπὸ ἀπορθήτου χώρας. ἀπόρθητον δὲ αὐτὴν εἶπεν, διὰ τὰς θρυλλουμένας πολλὰς νίκας

84. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ; Æschyl. Choëph. 221. Κἂν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς. *Por.*

σὺ δ' αὖ γένοι' ἂν ἀθλ. γ. ex ingenio scripsit Br. *Beck.*

815. ὁὺν Ald. μέσω Lasc. Ald. *Por.*

Legendum e membranis ὁὺν, vel potius οὐν. Vide Præfat. ad Sophoclis Œd. T. p. 8. In Porsoni annotatione ad hunc versum *Ald.* pro *A.* habet ed. Londinensis, typographi fortasse vitio. Eadem editio alias nonnullas lectiones Aldo tribuit, de quibus ille ne somniavit quidem. Quales sunt ὁποῖαν v. 378. πάντες δ' ἔσ' v. 539. ἴιως v. 625. ἐστάλλης v. 666. φρενὸς v. 1048. Caussa horum errorum est Porsoni monitum ad v. 260. in appendice ed. Cantabrigiensis, *Parenthesis indicat Aldum cum Lascari consentire.* Quæ verba a Porsono ad unam tantum annotationem relata, nimis late sumsit qui ed. Londinensem curavit. *Elms.*

Ἴτω] Desperantis animi sermo, ut supra v. 794. *Eat, currat* etc. Male ergo in libro *Heinsio-Scaligeriano* ἴτων scribitur; quasi λόγοι ad id referatur; quum post ἴτω punctum debeat apponi, et ad λόγοι subaudiatur εἰσίν. *Barnes.*

Membr. ὁὺν μέσῳ, male, v. Br. ad h. l.

Non hæc ad chorum dici Prev. censet, immo ad aliquam ancillarum Medeæ, quæ, interea dum chorus sequens recitat carmen, mandata dominæ exsequitur. *Beck.*

816. εἶα. Lasc. Ald. *Por.*

818. s. Nescio an solœcum sit μηδὲν hoc loco. Sophocles Ant. 96. πείσομαι γὰρ οὐ (malim οὖν) | τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν. Citat Matthiæ Gramm. Gr. §. 511. 5. Sophoclem Antig. 84. Ἀλλ' οὖν προμηνύσεις γε τοῦτο μηδενὶ | τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. Sed recte προμηνύσῃς edd. omnes, præter eas quæ Triclinianam recensionem exhibent. Addit Aristophanem Plut. 487. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ, | ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Hic locus altero paullo difficilior est, nec tamen valde difficilis, modo ab anacoluthi figura, utilissima illa quidem grammaticis, auxilium petamus. Post verba χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν sequi debebat μαλακὸν δ' ἐνδιδόναι μηδέν. Ante verba μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν præcedere debebat ὅπως λέξετέ τι σοφόν. Duas locutiones sensu simillimas structura autem diversas miscuit poëta, antecedentibus verbis ex una, consequentibus ex altera desumtis. Utut de hoc statuatur, nostro loco legendum videtur λέξῃς δὲ μηδὲν &c. Ita θαυμάσῃς μηδὲν Iph. T. 1228. δακρύσῃς μηδὲν Tro. 462. δράσῃς μηδὲν Herc. 213. πάθητε μηδὲν ibid. 278. Dedit Aldus Or. 1614. μηδαμῶς δράσεις τάδε. Ion. 534. Παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερί. *Elms.*

820—822. Quatuor versiculos in tres redegi. In primo Ἐρεχθεῖδαι legendum monui ad Iph. A. 225. Censuræ Trimestris tom. VII. p. 457. Nec displiceret τὸ παλαιόν τ' ὄλβιοι. Præter versum antistrophicum 831. vide vv. 972. 979. De

Ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
Ἔνθα ποθ᾽ ἁγνὰς
Ἐννέα Πιερίδας

Semper per lucidissimum
Ætherem jucunde ambulantes,
Ubi aliquando castas
Novem Pierides

S. αὐτῶν· αὐτοὶ γὰρ ἀπόρθητοι καὶ ἀήττητοι διετέλεσαν. τὸ δὲ φερβόμενοι σοφίαν, ἀντὶ τοῦ προσλαμβάνοντες, καὶ παιδευόμενοι πᾶσαν σοφίαν. οὕτω δὲ εἶπεν, ὡς ἀναγκαίας αὐτῆς οὔσης τῆς παιδεύσεως, καθάπερ ἄλλης τροφῆς. 827. Ἔνθά ποθ᾽ ἁγνὰς] Ὅπου λέγεται ὑπὸ τῶν Μουσῶν τὴν ἐν μουσικῇ ἁρμονίαν γεγενῆσθαι. παρόσον οἱ σοφίας ἐντὸς, καθαρώτερον τοῖς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοῖς τὰ θεῖα φαντάζονται, μονονουχὶ καὶ θεοῖς αὐτοῖς ὁμιλεῖν πιστευόμενοι. ἢ ὡς τοῦ παρ᾽ αὐτοῖς ἀέρος φύσιν ἔχοντος φέρειν ἀεὶ σοφοὺς ἄνδρας, τουτέστιν ἀεὶ βιοτεύειν τῇ παιδεύσει ἁπλῶς καὶ εὐμαρῶς ταύτην μεταχειριζόμενοι. ἅτε δὲ τοῦ παρ᾽ αὐτοῖς ἀέρος

metro secundi versus dixi ad v. 632. Tertius iambelegus est, cujus generis plures in primo Ajacis Sophoclei μέλει reperiri monet Porsonus Præfat. ad Hec. p. xii. *Elms.*

822. ἀπορθήτας Flor. testante et probante Valckenærio ad Phœn. 242. Neque ego improbo. Sed vulgatam reliqui, ne causæ meæ velificari videar, quam egi in Præf. ad Hec. p. XI. XII. [ed. Lond. 1797. 1802. p. IX. ed. Lond. 1808.] ubi φιλόξενη Æschylo restitui. Omnia enim adjectiva composita et in ος terminata, apud antiquissimos Græcos per tria genera declinabantur: ἀπόρθητος, ἀπορθήτη, ἀπόρθητον. Femininas formas, cum jam paullatim obsolevissent, Poëtæ et Attici, vel ornatus vel varietatis ergo, subinde revocabant. Quod in choro dixit Æschylus Agam. 252. ἀταύρωτος, maluit in senario Aristophanes ἀταυρώτη, Lysistr. 217. 218. Idem Pac. 978. πολυτιμήτη dixit, qui alibi πολυτίμητε Δήμητερ, adhibuerit, Thesm. 293. In Æschyli Agam. 1534. τὴν πολύκλαυτόν τ᾽ Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, dele inutilem copulam et lege πολυκλαύτην. In Sophoclis Aj. 499. δούλιον pro δουλίαν contra metrum habet Aldus. *Por.*

Pro ἀπορθήτου cod. Flor. ἀπορθήτας, id præfert Valck. ad Phœn. 842. *Beck.*

823. Sic Lasc. Ald. *Por.*

τ᾽ ad superiorem versum retulit Br., tum ἀποφερβόμενοι scripsit. *Beck.*

824. Hic et in antithetico versu 836. ἀεὶ pro αἰεὶ exhibent membr. et Flor. ed. itaque et Br. illud recepit. *Beck.*

825. 836. ἀεὶ A. L. *Por.*

825. s. λαμπροτάτου—αἰθέρος] Idem observat Aristides in Panathenaico. *Musg.*

827. ἔνθά πόθ᾽ Lasc. Ald. *Por.*

827—829. Planissimus horum verborum sensus, Musas scilicet in Attica ex Harmonia natas esse, non ideo rejiciendus est, quia nemo præter Euripidem Musarum matrem Harmoniam appellavit, aut ipsas in Attica natas dixit. Tam multa enim receptæ mythologiæ contraria apud Euripidem reperiuntur, ut facile videas eum in illa sententia fuisse, nihil esse in his rebus quod sibi permittere poëtæ non liceret. Quanquam fieri potest, ut quædam non sine auctore dixerit Euripides, quæ in hac veterum librorum penuria solo ipsius testimonio nituntur. Ceterum versum 827. cum duobus sequentibus in unum redegit Matthiæ. Rectius fecisset, si quatuor versus 826—829. binos conjunxisset, hoc modo: βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ἔνθα πόθ᾽ ἁγνὰς | ἐννέα Πιερίδας μούσας λέγουσι. Prior iambelegus est una syllaba addita. Sophocles Aj. 175. ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. Alter asynartetus esse videtur, ex iisdem partibus constans quibus iambelegus, sed inverso ordine. Euripides Tro. 805. πρῶτον ἔδειξε κλάδον, γλαυκᾶς Ἀθάνας. Ion. 1062. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν. *Elms.*

Μούσας λέγουσι
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι·
Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς ἀντιστροφὴ α'.
Τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσ-
σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν

Musas dicunt
Educâsse flavam Harmoniam:
Pulchrifluique ad Cephisi fluenta
Venerem ferunt exhauri-
entem, regionem perflâsse
Mediocres ventorum
Dulce-spirantes auras.
Semper autem injicientem

S. εἰς τοῦτο πεφυκότος. ἵνα πὸ μὲν βαίνοντες ἀντὶ τοῦ βιοτεύοντες, τὸ δὲ αἰθέρος ἀντὶ τοῦ ἀέρος ἐκδεξώμεθα. ἔνιοι δὲ λέγουσιν Εὐριπίδην τὰς Μούσας λέγειν Ἁρμονίας θυγατέρας, ἀγνοήσαντες. οὐ γὰρ τοῦτο λέγει· ἀλλ' ὅτι αἱ Μοῦσαι πρῶτον ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐλθοῦσαι ἁρμονίαν ᾖδον, καὶ τὴν μελῳδίαν. διὰ γὰρ τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησιν νῦν. περὶ δὲ τοῦ τὰς Μούσας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἱδρύσθαι, ἀρκῇ τὰ Παλαιφάτου. ὁ δὲ λόγος ἔνθα φησὶν, ἐν ταῖς Ἀθήναις λέγονται αἱ Μοῦσαι γεννῆσαι, καὶ καταστήσασθαι πάσης σοφίας ἁρμονίαν. λέγει δὲ τὴν παίδευσιν, παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι καὶ ἑνοῦσθαι τῇ ψυχῇ ταύτην. ἣν ὅτι συγκεχυμένας ψυχὰς αὐτὴ ἐπεισελθοῦσα εἰς ἁρμονίαν καὶ εὐστάθειαν εἰσάγει, σωφρονεῖν παρέχουσα. 831. Τοῦ καλλινάου] Νῦν τοῦ ἐν Ἀττικῇ μνημονεύει. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος ὁμώνυμος ἐν Βοιωτίᾳ. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι, καθά φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, γράφων οὕτως· ἐν Ἀθήνῃσί τε Κηφισσὸς, καὶ ἐν Σικυῶνι, καὶ ἐν Ἄργει. 832. Κλῄζουσιν] Κατὰ κοινοῦ τὸ κλῄζουσι, τουτέστι λέγουσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην καὶ διηνεκῶς * ἐνταῦθα ποιεῖν, παρατιθέναι δὲ τοῖς ἑαυτοῖς πλοκάμοις πολύν τινα κόσμον, καὶ οὕτως δὴ ἐρασμίαν ἑαυτὴν παρασκευάσασαν ἐξαποστέλλειν τοὺς ἐπὶ

* Ἐνταῦθα ποιεῖν] Ἐνταῦθα ναίειν mavult Heath. *Beck.*

828. Commemorantur a Pausania Musæ Illissiades, quibus Harmoniæ educandæ curam forte detulit mythologia. Sic Sibyllam ὑπὸ τῶν Μουσῶν τραφεῖσαν habet Clem. Alex. p. 304. Ed. Par. *Musg.*

829. Hoc ordine A. qui ἡδυπνόους omittit. λέγουσι Lasc. omittit Pro χώραν dedi χώρας ex conjectura Reiskii. μετρίαις—ἡδυπνόοις αὔραις edidit Brunckius. *Por.*

Μούσας λέγουσι inverso ordine e membr. scripsit Br. Sic vero et versus sibi respondet melius. *Beck.*

830. ξανθὰν] Ex hac voce colligitur, Ἁρμονίαν nomen proprium esse.

φυτεῦσαι ab interprete per *plantasse* redditur. Sed nemo Veterum φυτεῦσαί τινα alio, quam *gignendi*, sensu dixit. Legendum fortasse χορεῦσαι, *choris initiare*, quod hic valet *educare*. Sic Herc. Fur. v. 688. Μούσας αἵ μ' ἐχόρευσαν. Eadem analogia est verbi θιασεύω Ion. v. 564. *Musg.*

831. τοῦ omittunt edd. pleræque, habent A. Schol. Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοὰς ex ejusdem suprascripta lectione. *Por.*

831. s. Sophocles Œd. C. 685. οὐδ' ἄϋπνοι | κρῆναι μινύθουσι, | Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων, | ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι | ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται | ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ |

Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων
Τᾶι σοφίαι παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.
Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν, στροφὴ β΄.
Ἢ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμός σε χώρα

Comis fragrans rose-
orum sertum florum,
Sapientiæ assessores
Mittere amores,
Omnigenæ laudis adjutores.
Quomodo igitur sacrorum fluviorum
Aut latex aut amicorum
Regio te ultrix

S. πᾶσαν σοφίαν ὁδηγοὺς, ἔρωτας. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὡς ἐρωτικῶς ἔχοντες πρὸς πᾶσαν σοφίαν οἱ Ἀθηναῖοι, εἰκότως τὸν κατὰ πάντων ἔχουσι τῆς παιδεύσεως στέφανον, οἷον ὡς εἰ ἔλεγεν, τοὺς δὲ ἔρωτας ἔχοντες πρὸς πᾶσαν σοφίαν περιτίθενται τὸν πολυανθῆ τῆς παιδεύσεως στέφανον, μόνον πιστευόμενοι πάντας νικᾷν τῇ παιδεύσει. ἀεὶ γὰρ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην στέφανοῦσαν τούτους εὐώδει ῥοδέῳ πλόκῳ πέμπειν αὐτοὺς τῇ σοφίᾳ παρέδρους. 839. Παρέδρους] Συνοίκους, παρόσον οὐκ ἐκτός εἰσιν ἔρωτος, οἱ περὶ σοφίαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διακείμενοι. 842. Πῶς οὖν ἱερῶν] Ἡ μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμένη ποταμῶν. τῷ προτέρῳ δὲ διαζευκτικῷ συνδέσμῳ τῷ ἤ, τὸ ἡ ἄρθρον ἔξωθεν προσδεκτέον, τουτέστιν ἢ ἡ πόλις, ἢ ἡ χώρα. ὁ δὲ νοῦς· πῶς ἂν οὖν σε δέξαιτο ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἱεροὺς ἔχουσα ποταμοὺς, ἢ καθαροὺς παντὸς μολύσματος, ἢ ἡ τῶν κατ᾽ αὐτὴν ἀνδρῶν προσφιλεστάτη ἡμῖν πόλις, παιδοκτόνον γενομένην καὶ ἀνοσίαν τῷ κατὰ τῶν φιλτάτων φόνῳ. 843. Ἢ φίλων] Ἀντὶ τοῦ προσφιλεστάτων καὶ φιλοξενωτάτων. οὐκ * ἐκεῖ δὲ τοῦτο, ἀλλ᾽ ἵνα ἐνδείξηται, πρὸς ἀποτροπὴν καὶ ὑπερβάλλουσαν ἀνοσιότητα τοῦ φόνου, ὡς, καίπερ φιλόξενοι πεφυκότες, πρὸς σὲ τοιαύτην γενομένην ἀξενώτατοι γενήσονται. 844. Πόμπιμος] Ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ἐπιδεχομένη, οὐκ αὐτὴ

* Pro ἐκεῖ lege εἰκῆ. *Heath.*

στερνούχου χθονός. οὐδὲ μουσᾶν | χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδὲ | χρυσάνιος Ἀφροδίτα.* Vide an alter alterum imitatus sit. Utrobique enim Musarum, Veneris, et Cephisi mentio. *Elms.*

Br. ed.: τοῦ καλλινάου τ᾽ ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς, partim e membr., in quibus etsi ultimum voc. scribitur, ut vulgo est, ῥοαῖς, superscr. tamen eadem manu ῥοάς. *Beck.*

Καλλινάου] Lege ob metrum Τοῦ καλλινάου, ut habet Scholiastes. Penultimam enim corripit καλλίναος ut ζωῆς Hecub. 994. δηώσας Heraclid. 991. *Musg.*

832. Duplicavi σ, quod in choricis licet. *Por.*

κλήζουσιν Br. ed. *Beck.*

833. Reisk. conjicit χώρας, *exspirasse*, exhalasse, *in*, adversus, super, *regionem*. *Beck.*

834. s. Br. scripsit:

μετρίαις ἀνέμων
ἡδυπνόοις αὔραις. *Beck.*

336. ἐπὶ βαλλομένα L. *Por.*

841. ἀρετᾶς Ald. Lasc. A. *Por.*

* Recte Aldus οὐδὲ χρυσάνιος. Vitium est in strophico versu 680. ubi θεαῖς legendum μονοσυλλάβως.

Τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
Τὰν οὐχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων
Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
Σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ.

Interfectricem *tuorum* liberorum recipiet,
Non puram erga alios?
Considera liberorum percussionem,
Considera cædem, quam suscipis,

S. πόμπιμος οὖσα. 847. Πλαγὰν] Τὴν πληγήν φησι τῶν τέκνων, καὶ τὸν φόνον, μὴ προπετῶς δράσῃς· ἀλλὰ πρότερον μεθ' ἡμῶν ἢ ἄλλων τινῶν σκέψαι. εἰ τοῦτο δρᾶσαι σ' ἐχρῆν.

ἀρετᾶς etiam in membr. et Flor. ed. *Beck.*

842. Perdifficilis certe, si non corruptus locus. Brunckius πόρος e Musgravii conjectura adoptavit, πόμπιμός vero ex A. B. Flor. Schol. Vulgo πόμπιμόν. Sensus esset integer, si legeremus, ποταμῶν τις, de qua omissione vide quæ mox dicturus sum ad Hec. 1169. *Por.*

842—845. Ordo est, πῶς οὖν ἡ πόλις ἱερῶν ποταμῶν, &c. Aristophanes Av. 417. Ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς, | ὅτῳ πέποιθέ, μοι ξυνὼν, | κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ | φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν; Id est, ἢ κρατεῖν ἂν τὸν ἐχθρὸν, &c. Noster Heracl. 524. τίς γὰρ κόρην ἔρημον ἢ δάμαρτ' ἔχειν, | ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται; Multum ad nostrum locum illustrandum valet Phœnissarum locus a nemine, quod sciam, huc relatus. v. 838. τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα | διδύμων ποταμῶν, &c. Majori quidem jure Thebæ διδύμαν ποταμῶν πύργος (i. e. πόλις) appellantur, quam Athenæ ἱερῶν ποταμῶν πόλις propter parvum flumen Cephisum, quod modo memoravit noster. Sed poëtarum proprium est res exiguas dicendo amplificare. *Elms.*

842. Reisk. putat, aliquid deesse; vult igitur τὸ ῥοαὶ ex v. 831. huc transferri, et ibi quidem καλλινάου δ' ἀπὸ Κηφισοῦ τὰν Κύπριν, hic autem scribi πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ῥοαί σ' ἡ πόλις, ἢ φίλων ἀποπόμπιμόν σε χώρα. *Beck.*

843. πόλις] Legendum πόρος, *liquor*, sive *latex*. Sic πόροι ἀλλίῤῥοθοι. Soph. Ajac. v. 415. πόρος Δίρκαιος. Phœniss. v. 763. Pollui autem transitu impiorum credebantur fluvii. vid. Herc. Fur. v. 1303. MSS. A, B, D, ἢ φίλων, ἢ πόλιν. nec aliter Fl. *Musg.*

844. Πόμπιμον] *Scholiastes* legit πόμπιμος; ita *Duportus*. *Barnes.*

πόμπιμος ed. Br. e membr. et versu præc. Idem πόρος pro πόλις ed. ex conjectura Musgr. *Beck.*

πόμπιμον] MSS. A, B, Fl. et Scholiastes πόμπιμος. Legendum putem ποίνιμος, *ultrix, vindex amicorum*. Non diffiteor, me ποίνιμος hoc sensu nuspiam adhuc invenisse. Sed ut dicitur aliquis τιμωρὸς esse, cum ejus, cujus causam, tum ejus, cujus punitionem suscipit, idemque apud Latinos in vocibus *ultor* et *vindex* obtinet, non video, cur ποίνιμος cognatarum vocum naturam non sequatur. *Musg.*

845. Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda: Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον. *Por.*

846. μετ' ἀστῶν Fr. Jacobus. *Por.*

846—848. Μετ' ἀστῶν Fr. Jacobus. Porson. E tot conjecturis sola Jacobi sive Jacobsii digna memoratu Porsono visa est. Paullo minus frigidum esset, τὰν οὐχ ὁσίαν μεθ' ἁγνῶν (i. e. μεθ' ὁσίων). * Vulgatam defendit Reiskius hac significatione: *quomodo igitur urbs — tenebit una cum aliis civibus te non puram?* Non post ὁσίαν sed post ἄλλων distinguere videntur nonnulli libri. Equidem suspicor verum horum verborum sensum esse, τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται. Æschy-

* Sophocles Œd. C. 547. καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόνευσα καὶ ἀπώλεσα, | νόμῳ δὲ καθαρὸς ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον. Ita Aldus. Ex Tyrwhitti sententia ἄλλους in ἁγνὼς mutavit Brunckius. Nec temere damnandum est ἁγνὼς priore correpta. Sic enim ἀδμῆτα Ant. 353. Quod neque suo loco neque ad. Aj. 1066. animadvertit Erfurdtius. Recte Bothius καὶ ὤλεσα.

Μὴ πρὸς γονάτων σε πάντως
Πάντως ἱκετεύομεν,
Τέκνα φονεύσῃς.
Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ — ἀντιστροφὴ β'.

Ne, per genua te omnes
Supplices vehementer oramus,
Ne *tuos* liberos interficias.
Quomodo vero confidentiam immittens

S. 852. Πόθεν θράσος] Τίνι λογισμῷ χρησαμένη, τουτέστι τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ, ἢ τῇ δεξιᾷ ὁπλιζομένῃ κατὰ τῶν φιλτάτων

lus Theb. 269. Σιγῶ. ξὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον. Exemplum non satis aptum, sed aptiora quærere currente calamo non licet. *Elms.*

Μετ' ἄλλων] *Sam. Petit.* Miscell. l. 3. c. 20. legit μεταλλῶν, *accurate perpendens*, ut idem exponit, oblitus, de *Medea* et ad *Medeam* loqui *Chorum*, et nihil aliud hic per μετ' ἄλλων, quam μεθ' ἡμῶν, *una nobiscum*, intelligi, non autem, ut ille deceptus putat, *alios;* quare μεταλλῶν in masculino genere, cum paulo post προσάγουσα et προσβαλοῦσα occurrat, est *monstrum* hinc procul abigendum. *Scholiastes* ergo hic recte agit. *Barnes.*

Distinguendum non post ὁσίαν, sed post ἄλλων. *quomodo igitur urbs — tenebit una cum aliis civibus te non puram;* atque sic ed. Brub. — Exempla, quibus Heath. docet, participium masculino genere poni, ubi de fœmina sermo, sunt Troad. 1121. Iph. Taur. 844. s. Troad. 535, 539. Ion. 987. Electr. 1023. Aristoph. Eccl. 585. Nam quisque, quoties sententiæ nihil interest, quo sexu sit, effertur genere masculino, nullo sexus habito respectu. cf. Clark. ad Hom. Il. ε', 778. *Beck.*

μετ' ἄλλων] Interpretatur Barnesius μεθ' ἡμῶν, quod nec patiuntur verba, nec, si pati possent, probabilem sententiam efficerent. Brodæus et post eum Heath. μεταλλῶν una voce legunt, a μεταλλάω, *perpendo.* Nec obstat, μεταλλῶν masculino genere dici, non μεταλλῶσα fœminino. Masculinum enim adjectivum cum substantivo fœminino a poëtis conjungi pluribus exemplis ostendit Heathius, quibus addi possent duo insignia ex Nicandri Theriacis. Quanquam vero hac in parte non laboret emendatio, tamen, ut Euripidi imputem vocem otiosam et superfluam μεταλλῶν, non facile adducor. Lego:

τὰν οὐχ ὁσίαν κατ' ἄλλων;

i. e. *minime puram erga alios:* Significans, puto, Æeten et Peliam. ὅσια κατ' ἄλλων, ut ὅσιος εἰς ἐμέ. Heraclid. v. 721. *Musg.*

848. αἱρῇ edd. et MSS. minus apte. Ex ἀείρω veteres primo formavere futurum ἀϊρῶ vel ἀερῶ, unde per crasin effecere αἰρῶ vel ἀρῶ, priore producta. Postquam vero ipsum verbum in αἴρω contraxissent, novum futurum efformabant, ἀρῶ, priore correpta. Dedi igitur αἰρεῖ, quanquam tolerari potest præsens, αἴρει. Aristophanes Ran. 381. αἰρεῖς habet in systemate, ubi longæ syllabæ tantum admittuntur, præterquam in proprio nomine Θωρυκίων. Eurip. Heracl. 323. Ὑψηλὸν αἰρῶ. Defendi hinc potest illud Æschyli Pers. 797. ἀροῦμεν στόλον. Sed non minus recte Robortellus, ἄρωμεν στόλον. *Por.*

849. πάντες πάντως vulgo. Sed A. B. D. πάντως πάντες. Edidi bis πάντως, ut duplicatur θανάτῳ supra 648. *Por.*

Πάντες] Pro πᾶσαι. Vid. *Alcest.* v. 383. *Barnes.*

MSS. A, B, D, ordine inverso πάντως πάντες. *Musg.*

851. μὴ τέκνα vulgo. τέκνα μὴ A. E. Fl. Lasc. Delevit μὴ Brunckius. *Por.*

μὴ ante τέκνα omisit Br. *Beck.*

MSS. A, E, Fl. et Ed. Lasc. τέκνα μή. *Musg.*

852. πόθεν θράσος A. B. C. Fl. Schol. Pro ἢ φρενὸς ἢ, quæ haud dubie corrupta sunt, ἐνθεμένα e Scholiaste, ut putat, eruit Musgravius, quod recepit Brunckius. φρεσὶν pro φρενὸς Beckius. In re desperata

Χειρὶ τέκνων σέθεν
Καρδίαι τε λήψει
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν

Manui, tuos liberos
Et animo prehendes,
Immane admovens facinus?
Quomodo etiam oculis conjectis
In filios, lacrymarum expertem sortem

S. παίδων παρασκευάσαι. 854. Καρδίᾳ τε λήψη] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν σαυτῆς καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν πρόσληψῃ. 858. Σχήσεις] Παύσεις. 860. Τέγξαι χεῖρα φόνῳ] Τὸ ἑξῆς

paullo plus audaciæ condonandum est. Grammaticus apud Montefalcon. Biblioth. Coislin. p. 482. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτικῶν δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Sed θανατήριον est vox nihili, pro qua legendum θανατηρόν. Quid igitur, si ista vox hic olim locum obtinuit? Πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν. Mox 856. ὄμμα B. Certius quiddam fortasse haberemus, si Platonis locus repertus esset. *Por.*

852—855. Πόθεν θράσος A.B.C. Fl. Schol. Porson. Ita Matthiæ. De sequentibus videndus Porsonus, cujus conjecturæ, πόθεν δὲ θράσος θανατηρὸν, tantum fere tribuo quod ipsum tribuisse, credo, id est, parum aut nihil. E mala scriptura meliusculam efficies, legendo, Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ | χειρὶ, τέκνοις σέθεν, | καρδίαν τε λήψει, ¦ δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Ordo est, τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν. Sic παισὶν ὄλεθρον προσάγεις v. 988. Nihil est in hac scriptura quod cuiquam displicere possit, nisi cui inusitatum loquendi genus videatur καρδίαν λήψει, quod nescio ad confirmet ἄτεγκτον συλλαβοῦσα καρδίαν Herc. 835. Cui contrarium est καρδία γὰρ οἴχεται nostræ fabulæ v. 1038. *Elms.*

πῶς (vel πόθεν) δὲ τράσος ἢ φρενὸς ἢ
χειρὶ τέκνων σέθεν
Καρδίᾳ τε λήψει
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

Hæc corrupta esse vel unoculus videat. Et proinde corrigenda in se suscepit Porsonus, et pro desperatis habens prorsus aliena conjecit. Grammaticus videlicet apud Montfaucon. vocis θανατήριον ut in Medea Euripidis repertæ meminit, quæ hodie non reperitur. Hanc vocem igitur, vel ut scribendum censet, θανατηρὸν, huc advocat vir clarissimus, atque legit

πόθεν δὲ τράσος θανατηρὸν, κ. τ. λ.

Cum prius Strophen ita reformaverit ut loco sic concinnato apte respondeat. Verum non opus erat tanto conatu ut priscus nitor sententiæ redderetur. Legendum nullo fere negotio

πῶς δὲ θράσος ἄφρονι σῇ
χειρὶ, κ. τ. λ.

Ἄφρων χεὶρ eo jure dicitur quo τυφλὴ χεὶρ, Phœniss. v. 1693. Et similiter Nonnus Dionys. lib. 30. p. 506.

Καὶ θάνατον φαέθοντος ἐχέφρονι χειρὶ τινάσσων.

Jam ad Strophen nos conferamus, quæ, quod ad metrum attinet, bene se habet, ad sensum non item.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
Ἡ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμόν σε χώρα
Τὰν παιδολέτειραν ἕξει;

Atque hic profecto perexigua mutatione opus est ut locus integer legatur. Rescribo

Πῶς οὖν ἱερὸς ποταμῶν, κ. τ. λ.

pro ἱερὸς ποταμὸς, quo modo dicuntur πενεῖα γυναικῶν, δειλὸς βασιλέων, apud Cal-

Σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
Τέγξαι χέρα φοινίαν
Τλάμονι θυμῷ,
ΙΑ. Ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,

Continebis? vel cæde poteris,
Liberis supplicibus cadentibus
Madefacere manum exitialem
Quamvis truculento animo.
Jas. Venio vocatus: etenim quamvis *mihi* sis infensa,

S. φονίαν· εὖ οἶδα, φησὶ, ὅτι οὐ καρτερήσεις τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου, τέγξαι, μολῦναι, τὴν χεῖρα αἵματι τῶν παίδων γονυπετούντων σε. 862. Ἥκω κελευσθεὶς] Ἥκω φησὶν ἀπὸ σοῦ κε-

limachum, &c. Porsonus voculam τὶς post ποταμῶν suspicatur excidisse.*

Sed nimirum vox θανατηρὸς a Grammatico prædicto citata huic dramati restituenda erat. Esto. Quidni igitur reponatur in v. 479.

Ζεύγλησι, καὶ σπεροῦντα θανατηρὸν γύην.

Cum addit poëta in eadem strophe μετ' ἄλλων σκέψαι τεκέων πλαγὰν, credo, hoc vult: "Ne tuum judicium sequaris in tam atroci re, sed alios consule." *Class. Jour.* Vol. I. p. 565, 566.

Πῶς δὲ] Scribitur et πόθεν, ut agnoscit *Scholiastes. Barnes.*

852. s. Reisk. legit: πῶς δὲ θράσος εἰς φρένας, εἰς καρδίαν τε λήψῃ, χειρὶ τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν.—Verba τέκνων σέθεν Heath. pendere monet ab προσάγουσα, et reddit *Liberis tuis admovens.*

852. Br. ed.:

Πῶς δὴ θράσος ἐνθεμένα
χειρὶ etc. et post καρδίᾳ τε comma posuit. *Beck.*

MSS. A. B. Fl. et Schol. πόθεν pro πῶς δέ.

ἢ φρενὸς ἢ.] Hæ voces, quæ cum reliqua periodo nullo modo construi possunt, supplementum videntur esse correctoris, aut librarii, vera lectione prius casu aliquo deleta. Legendum, ipsa monstrante sententia:

πῶς δὲ θράσος ἐνθεμένα — —

Constructio est: πῶς δὲ ἐνθεμένα θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε, τέκνων σέθεν λήψῃ, δεινὰν τόλμαν προσάγουσα; τόλμαν in postrema hac clausula interpretor *facinus*, τὸ τόλμημα, non, quod plerumque significat, *audaciam*. ἐνθεμένα confirmare videtur Scholion adjectum: τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας [λογισμὸς] τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ. κ. τ. λ. Nec dubitarem, ita legisse Scholiographum, nisi paullo confusior esset annotatio. ἐνθεμένη φρεσὶ θάρσος habet Q. Calaber Lib. I. *Musg.*

856—861. Legendum, ni magnopere fallor, σχήσεις φόνου, ἦ δυνάσει—τλάμονι θυμῷ; Η et ου sæpe permutari post alios monui ad Heracl. 987. Exemplis adde Æschylum Pers. 368. (ubi νοῦσον pro νῆσον Robortellus) Euripidem Iph. A. 1199. *Elms.*

ὄμματα] MS. B, ὄμμα. *Musg.*

857. Reisk. legit ἄδακρύν μοι κόραν, *pupillam*, i. e. oculum. *Beck.*

858. σχήσαις Flor. σχήσειν Lasc. φόνον vulgo. φόνου A. φόνῳ Schol. ut putat Musgravius. Deinde δυνάσῃ A. B. D. Flor. L. δυνήσῃ Ald. *Por.*

Σχήσεις; φόνον etc.] Alii legunt σχήσεις φόνου; *Barnes.*

Reisk. emendat: φόνῳ οὖν δυνήσῃ — additque hæc: "interrogat: *poterisne ergo sanguine cadentium liberorum madefacere manum sanguinolentam, animo omnia audente, constante et immobili?* Ita inter-

* At, nobis judicibus, quod pace egregii et nobis amicissimi Critici dixerimus, nihil hic mutandum. Sic enim sensus, ni fallimur, se habet: *Quomodo igitur vel sacrorum fluviorum urbs*, scilicet Athenæ, *vel amicorum regio, te dimissam*, i. e. *cum eam adiveris, liberorum interfectricem, recipiet?* Ed.

Οὔ τ᾽ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ᾽, ἀλλ᾽ ἀκούσομαι
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἴασον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ξυγγνώμον᾽ εἶναι· τὰς δ᾽ ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός σ᾽, ἐπεὶ νῶιν πόλλ᾽ ὑπείργασται φίλα.
Ἐγὼ δ᾽ ἐμαυτῆι διὰ λόγων ἀφικόμην,
Κἀλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
Πόσει θ᾽, ὃς ἡμῖν δρᾶι τὰ συμφορώτατα,

Tamen non frustraberis hac re: sed audiam
Quam rem novam ex me velis, mulier.
Med. Jason, rogo te, ut ea mihi, quæ dicta sunt,
Condones: meas enim iras *te* ferre
Æquum certe *est*, quia sunt multa beneficia præstita inter nos mutuo.
Ego enim mecum ipsa rationem inii,
Et conviciata sum *mihi:* misera, quid insanio,
Et irascor illis, qui *rebus meis* bene consulunt?
Inimica vero terræ *hujus* dominis sum facta,
Et marito, qui parat mihi utilissima,

S. λευσθείς. καὶ γὰρ οἶδα δυσμενῆ σε, ὅμως τούτου οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦ ἐμὲ ἐλθεῖν. ἰδού φησιν, καίπερ δυσμενῶς ἔχουσα πρὸς ἐμὲ, τυγχάνεις τῆς ἐμῆς παρουσίας, καὶ κελευούσης οὐκ ἠπείθησα. 866. Τάσδ᾽ ἐμὰς ὀργὰς φέρειν] Αἰτοῦμαι φησὶ ἃς πεποίημαι πρὸς σὲ μετ᾽ ὀργῆς ὕβρεις, ῥαδίως φέρειν, μὴ μνησικακεῖν ὑπομιμνησκόμενον τῆς πρότερον ἡμῶν φιλίας,

pretor ἐν τλάμονι, seu potius παντλάμονι θυμῷ." Heath. probat lectionem φόνου, sed interrogationis notam post hoc voc. non post σχήσεις, poni vult, ut τὸ φόνου cum ἄδακρυν μοῖραν conjungi possit.

Br. e membr. ed. σχήσεις φόνου; σὺ δυνάσῃ, etc. et mox ἱκετᾶν, tum v. 860. τέγξαι φονίαν χέρα. *Beck.*

σχήσεις] MS. Fl. σχήσαις. Ed. Lasc. σχήσειν.

φόνον] MS. A. φόνου. Scholiastes interpretatur per αἵματι: unde conjecerim, eum legisse φόνῳ. Forte verum fuerit:

φόνῳ ἢ δυνάσῳ
παίδων ἱκετῶν πιτνόντων
τέγξαι χέρα ——

δυνάσῃ] Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. δυνήσῃ. *Musg.*

859. πιτνώντων L.

860. τεῦξαι χεῖρα φοινίαν Lasc. ἐν omisso ante τλήμονι. φοίνιον Ald. et cum A. τλάμονι. Brunckius et Beckius φονίαν χέρα, nescio unde. *Por.*

φοίνιον, præcedente φόνου, valde invenustum est. Ed. Lasc. τεῦξαι χέρα φονίαν. Versu sequenti abest ἐν a MSS. A, B, D. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Duplici modo emendari potest locus: legendo utique:

τέγξαι χέρα ποίνιμον,
κἂν τλάμονι θυμῷ.

Vel, si malis:

τέγξαι χέρα φοινίῳ
παντλάμονι θυμῷ.

τλάμων hic valet *crudelis,* ut Soph. Philoct. v. 375. *Musg.*

861. ἐν ante τλάμονι omisit Br. cum membr. et Flor. ed. *Beck.*

863. οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ τ᾽ Lasc. τοῦδ᾽ ἔτ᾽ A. Fl. οὐκ ἄν γ᾽ ἁμάρτοις τοῦδέ γ᾽ Ald.

Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων.
Ἧι χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,

Ducens puellam regiam, et fratres liberis
Meis gignens? annon *tandem* missam faciam
Iram? quid doleo, cum dii dent bona?
Nonne sunt mihi liberi? scio autem e terra *Thessalica*
Exules nos et egenos *nuper* amicorum.
His animo agitatis, agnovi imprudentiam
Magnam *me* habere, et frustra iratam esse.
Nunc igitur laudo te, sapereque mihi videris,
Qui assumpseris nobis hanc affinitatem: ego vero stulta,
Quam oportebat participem horum conciliorum,

S. καὶ ὧν ἐπράξαμεν πρὸς ἀλλήλους εὐεργεσίων. 876. Οὐκ εἰσὶ μέν μοι] Ταῦτα φησὶ πρὸς ἐμαυτὴν διείλεγμαι. ὦ Ἰᾶσον, ὅτι παῖδας ἔχω τοὺς ἐκ σοῦ, καὶ οὐ δεῖ με λυπεῖσθαι τῷ νυνὶ γάμῳ. εἶθ' ὅτι καὶ φυγάδες ἐσμὲν ἐκβεβλημένοι τῆς Θεσσαλίας. καὶ διὰ τοῦτό μοι δεήσει τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν ἀσπάζεσθαι, ἔρημον οὖσαν φίλων, ἐγὼ ἐμαυ-

Sed duplex γε valde invenustum, neque ἔτ' optime convenit. Vide supra 236. Quare τοῦδέ γ' Aldinum retinui, sed in οὐκ ἂν literam mutavi. Elidi non potest diphthongus in τοι, sed per crasin vocalem longam efficit. Aristoph. Acharn. 161. Ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεώς. Ubi ob metrum scilicet addidit Brunckius ν', id quod jam præceperat Marklandus ad Suppl. 376. Eandem præposteram medicinam fecit in Ecclesiaz. 646. Ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθει. Sophocl. Aj. 534. Πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε. Ubi si τ' pro τε accipis, γέ τε nunquam conjungunt Attici; si pro τοι, non elidi potest οι ante ἦν. Legendum igitur ex vetustis Scholiorum editionibus, Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν. *Por.*

Pro τοῦδέ γ' Br. habet τοῦδ' ἔτ' — *Beck.*

τοῦδ' ἔτ'.] Ita MSS. A. Fl. cum Ed. Lasc. Vulgo τοῦδέ γ'. *Musg.*

867. εἰκὸς γ' Lasc. εἰκός γ' Ald. εἰκός σ' ex A. Brunckius. *Por.*

εἰκός σ', ἐπεὶ — e membr. ed. Br. *Beck.*

868. Λόγους Abresch. ad Æschyl. T. I. p. 15. interpretatur *convicia*, quo sensu vocab. hoc occurrit etiam Troad. 916. *Musg.*

870. βουλεύσασιν εὖ Ald. βουλεύουσιν εὖ Brunckius ex A. L. quibuscum consentit Etymologus M. p. 292, 13. *Por.*

τοῖσι βουλεύουσιν e membr. et Flor. ed. scripsit Br. *Beck.*

873. s. Id est, τυράννους κασιγνήτους. Supplendum enim τυράννους e priore membro. Conferantur Jasonis verba v. 596. *Elms.*

Τέκνοις] Vid. *Phœniss.* v. 19. *Barnes.*

876. s. Interrogationis signum non post παῖδες sed post φίλων collocandum est. *Elms.*

878. Chori personam male præponit

Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
Ἀλλ᾽ ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
Γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ᾽ ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ᾽ ἀντιτείνειν νήπι᾽ ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ᾽, ἀλλ᾽ ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·

Et simul perficere, et astare lecto,
Et gaudere, sponsæ tuæ curam habentem:
Sed sumus, quale sumus, non dicam malum,
Mulieres: non igitur oportet te imitari malos,
Neque obtendere stulta pro stultis.
Concedimus et dicimus nos male sensisse
Tunc; sed nunc melius hæc consideravi.
O liberi, liberi, venite huc, relinquite tecta:

S. τῇ διὰ λόγων ἐπετίμησα. ὑποκρίνεται δὲ νῦν, καὶ μετ᾽ εἰρωνείας ταῦτα λέγει. 888. Παριέμεθα] Παυόμεθα, παραπεμπόμεθα, οἷον παραιτοῦμαι, συγχωρῶ. 895. Οἴμοι κακῶν] Τοῦτο ἠρέμα καὶ καθ᾽ ἑαυτὴν, ὡς ἐννοοῦσα τὴν ἀπήνειαν τοῦ φόνου. Φεῦ μοι φησὶ τῶν κακῶν, ὡς ἀλγῶν τὴν ψυχὴν, ἐννοοῦσα τὸ κεκρυμμένον ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ κακὸν, ὅπου γε περιαλγεῖ τὴν ἐμὴν ψυχὴν τῷ πάθει. ἀλλὰ διὰ τὸ προτεθυμεῖσθαι ἀμύνασθαι τὸν Ἰάσονα. δύναται δὲ καὶ εἰς ἐπήκοον τοῦ Ἰάσονος λεγόμενον πρὸς τοῦτον, ὅτι ἀγωνιῶ καὶ πάνυ τετά-

L. ἐννοήσασ᾽ ex A. Fl. P. edidit Brunckius. Sed per totam hanc fabulam passiva forma utitur poëta, ut mox 896. quam et servat X. II. 805. *Por.*

ἐννοήσασ᾽ Br. e membr. Idem monet, in νοέω et compositis activum et passivum promiscue usurpari. Sic Soph. Trach. 580. τοῦτ᾽ ἐννοήσασ᾽. *Beck.*

ἐννοηθεῖσ᾽.] MS. Flor. et Lib. P. ἐννοήσασ᾽. *Musg.*

880. νῦν οὖν ἐπαινῶ,] Sic Lasc. Ald. Minus eleganter σ᾽ post οὖν inserunt Barnesius et Beckius. σωφρονεῖν τέ μοι L. *Por.*

σ᾽ ante ἐπαινῶ Br. delevit. *Beck.*

881—884. Male Portus, *et gaudere quod sponsa tua te curet.* Quem secutus, male hunc locum cum Sophocleo σὲ μὲν εὖ πράσσοντ᾽ ἐπιχαίρω similibusque comparavit Matthiæ Gram. Gr. §. 551. Cujus quo major est auctoritas, eo diligentius ejus errores corrigendos arbitror. Recte Musgravius, viam monstrante Reiskio, *et gaudere, sponsæ tuæ curam habentem.* *Elms.*

ἄφρων] *Iambus* et hic. Vid. supra ad *Phœniss.* v. 19. *Barnes.*

883. καὶ ξυγγαμεῖν σοι et mox εὐφραίνειν σέθεν Lib. P. *Por.*

ξυμπεραίνειν] Lib. P. ξυγγαμεῖν σοι, et in versu sequenti εὐφραίνειν pro ἥδεσθαι. *Musg.*

884. Heath. vertit: *Et voluptate affici, quod sponsa tibi matrimonio juncta sit.* Reiskius κηδεύουσαν non ad νύμφην refert, sed subintelligit ἐμὲ, *me lætari* κηδεύουσαν, i. e. τῷ κηδεύειν, νύμφην σέθεν, *dum curo sponsam tuam* eique servio. *Beck.*

885. ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν] Similiter v. 1007. Multa hac de formula notavit Abr. ad Æsch. T. I. p. 254. *Beck.*

887. ἀντιτίνειν L. *Por.*

ἀντιτείνειν ed. Br. *Beck.*

ἀντιτείνειν] Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris. Barnesius ἀντιτίτειν, quod penultimam corripit. vid. Orest. v. 109. *Musg.*

888. Παριέμεσθα] *Johannes Miltonus* ita recte legit, et *Æmil. Portus* agnoscit

Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ·

Exite, salutate, et compellate
Patrem nobiscum, et reconciliamini simul
Ex priori odio *suscepto* adversus amicos, cum matre:
Fœdus enim est nobis, et *omnis* recessit ira.
Prehendite manum dextram. Hei mihi *propter* mala,
Dum cogito de quodam facinore, quod est occultum.
An igitur, o filii, sic et longum viventes tempus,
Charam præbebitis manum? Misera ego,

S. ραγμαι. ἐκεῖνο ἐνθυμουμένη τῶν κεκρυμμένων καὶ ἀδήλων ἀνθρώποις πραγμάτων, εἰ ζήσονται οὗτοι σὺν ἡμῖν πολὺν χρόνον, ὡς ἕτερον μὲν αὐτὴν νοεῖν, ὅπερ ἔμελλε δρᾷν, ἑτέρως δὲ ἐκδέχεσθαι τὸν Ἰάσονα, ὅτι ἄρα ἄδηλα τὰ κατ' ἀνθρώπους κεκρυμμένα. 896. Ὡς ἐννοοῦμαι] Οὐκ ἀναγκαῖον ἦν ταῦτα λέγειν, φαντασίαν γὰρ παρέχει τῷ Ἰάσονι ὡς κακοτεχνοῦσα. ἀλλ' ἕνεκα τῶν κακῶν ἀνθρώπων τὰ τοιαῦτα παρεγχωρεῖ λέγειν. 897. Ἆρ' ὦ τέκν' οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον] Καὶ τοῦτο κατὰ διπλῆν ἔννοιαν, ἣν ὁ Ἰάσων ὑπολαμβάνει οὐκ

hoc verbum in Cod. *Basiliensi*, et multis præfert τῷ περιέμεσθα, recte quidem; at non vidit, παριέμεσθα etiam esse in toties laudata *Aldi* editione. Quin *Scholiast.* agnoscit. *Barnes.*

890. Si δεῦτε alibi in tragicorum scriptis exstat, hic etiam servandum est. Sin minus, legendum δεῦρο ex Heracl. 48. ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λαμβάνεσθ' ἐμῶν | πέπλων. Aristophanes Pac. 1115. ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε | μετὰ νῷν. *Elms.*

891. ἐξήλθατ' Ald. sed α in ε mutat C. *Por.*

892. διαλλέχθηθ' L. *Por.*

893. ἐς φίλους Br. ed. *Beck.*

897. οὕτω δαὶ male Musgravius. Vide infra ad 1008. καὶ delevit Brunckius, et edidit, ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω. Supra 889. τόδε Lasc. *Por.*

897. s. Οὕτω δαὶ male Musgravius. Vide infra ad 1008. Καὶ delevit Brunckius, et edidit, ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω. Porson. Aristophanes Ach. 694. πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ | θερμὸν ἀπομορξάμενον | ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολύν. Archytas apud Stobæum Eclog. Phys. p. 12. ed. Heeren. Καὶ δοκεῖ ἁ λογιστικὰ ποτὶ τὰν ἄλλαν σοφίαν τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν καὶ πολὺ διαφέρειν. Toties occurrunt καὶ πολὺς, καὶ λίαν, καὶ μάλα, et similia, ut mirer Musgravium Brunckiumque de delendo καὶ cogitasse. *Elms.*

Reisk. vult. aut οὕτω καὶ βραχὺν, aut οὕπω πάμπολυν, o *liberi*, scil. ἀπολεῖσθε, *pereundum vobis est brevi, tam brevi exacta vita*, aut *vita non admodum longa exacta.* Aut denique οὕτω καὶ πολὺν ζῷτε (pro ζώητε) χρόνον, *ita diu vivatis, ut volo vos hoc facere*, et tunc in parenthesi efferenda erunt hæc verba.

Br. ed. Ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω πολὺν — *Beck.*

οὕτω καὶ] Forte οὕτω δαί. *Musg.*

898. Interrogationis notam post ὠλένην deleri jubet Abresch. ad Hes. V. Ἐξεύχομαι. *Beck.*

Ὡς ἀρτίδακρυς εἰμὶ, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνωι δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
Ὄψιν τερείνην τήνδ᾽ ἔπλησα δακρύων.
ΧΟ. Κἀμοὶ κατ᾽ ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
ΙΑ. Αἰνῶ, γύναι, τάδ᾽, οὐδ᾽ ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
Γάμους παρεμπολῶντί γ᾽ ἀλλοίους πόσει.

Ut ad lacrymas proclivis sum, et metus plena.
Post longum tempus enim contentionem, quam cum patre habui, abjiciens,
Implevi teneram hanc faciem lacrymis.
Cho. Et mihi ex oculis recentes eruperunt lacrymæ.
Atque utinam non evadat majus malum, quam nunc est!
Jas. Probo hæc, mulier, neque illa improbo:
Consentaneum enim est, fœmineum genus iras concipere
In maritum nuptias insuper *comparantem*:

S. ὑγιῶς, καὶ ἣν αὐτὴ κρύπτει ἀληθεύουσα. 899. Ὡς ἀρτίδακρυς] Ἀντὶ τοῦ προσφάτως δακρύουσα. χρὴ δὲ νοεῖν, ὅτι ἐδάκρυσεν μὲν ἀλγοῦσα τὴν ψυχὴν, ὅτι πρὸς τοῦτο τῆς τύχης κατέστησε, καὶ νῦν ἀναγκάζεται δρᾷν· ὁ δὲ Ἰάσων ᾤετο αὐτὴν δακρύειν, οἰκτείρουσαν τὰ παιδία ἐπὶ τῷ τοῦ πατρὸς ἐστερῆσθαι. 900. Χρόνῳ δὲ νεῖκος] Διὰ πολλοῦ φησὶ χρόνου τῆς πρὸς τὸν πατέρα ὑμῶν φιλονεικίας ἀποστᾶσα, καὶ νῦν διαλλασσομένη, πλήρης γέγονα δακρύων. 906. Παρεμπολῶντι] Πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει, ἐμφαίνων αὐτὸν κέρδους ἕνεκα καὶ τοῦ τοὺς ἐκ Μηδείας παῖδας ὠφελῆσαι, τοῦτον ὡς πραγματευσάμενον ἑαυτῷ τὸν γάμον. τὸ γὰρ παρεμπολᾷν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται, οἷον ἄλλοις γάμοις χρωμένῳ παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἢ τὸ πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος, δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς. παρεμπολοῦντος δὲ, ἀντὶ τοῦ ὠνουμένου. πέφυκε γὰρ φησὶν τὸ θῆλυ γένος δυσμενῶς ἔχειν τῷ ἀνδρὶ, ἕτερον

899. ἀρτιδακρύς εἰμὶ L. *Por.* Hes. Ἀρτίδακρυς· εὐχερὴς πρὸς δάκρυον. *Beck.*

901. Imo, τέρειναν. Æschylus Suppl. 1005. τέρειν᾽ ὀπώρα δ᾽ εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Adde Euripidem Cycl. 515. Ipsa poëtæ verba apposuissem, si locum corruptum emendare potuissem. *Elms.*

902. χλωρὸν, *recens*, ut v. 928. cf. Reines. V. L. 5, 7. *Beck.*

905. ὀργὰς—ποιεῖσθαι] Eadem locutio Orest. v. 1647. *Musg.*

906. Paris. omnes, Fl. et Lasc. παρεμπολῶντος ἀλλοίους, "quod si verum," inquit Musgravius, "legendum in fine versus πόσεως." Mihi non succurrit exemplum, ubi πόσεος aut πόσεως legatur, nedum ubi iambum faciat, ut πόλεως. Suspicatur Brunckius, aliam olim fuisse lectionem, παρεμπολῶντά γ᾽ ἀλλοίους πόσιν. Sed recte Aldinam præfert. Histrionibus ἐμοὶ pro πόσει tribuit Scholiastes. *Por.*

παρεμπολῶντί γ᾽] Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. παρεμπολῶντος, quod si verum, legendum in fine versus πόσεως. *Musg.*

Libri omnes veteres, παρεμπολῶντος, quod, nisi ex glossa male ortum fuerit, unde venerit divinare nequeo. Adscriptum hoc olim fuisse arbitror ad interpretandam aliam lectionem, quæ non amplius comparet παρεμπολῶντά γ᾽ ἀλλοίους πόσιν. Latinorum ablativus absolutus Græcis sæpe per quartum casum exprimitur. Sed Ald. lectionem præfero. *Brunck.*

907. ἐς τὸ λῷον Br. *Beck.*

908. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ e membranis Brunckius, male, ut opinor. Noster Alexandro apud Stobæum CXV. p. 473. Οἶδ᾽· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών. Sophocl. Philoct. 1041. Τίσασθε, τίσασθ᾽ ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ. Si quid veri in

Ἀλλ᾽ εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῶι χρόνωι,
Βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ᾽ ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
Ἀλλ᾽ αὐξάνεσθε· τἄλλα δ᾽ ἐξεργάζεται

At in melius tuum mutatum est cor.
Agnovisti vero *meliorem*, sed sero,
Sententiam; hæc *sunt* facta mulieris sapientis.
Vobis vero, liberi, non inconsulte pater
Comparavit multam salutem cum *deorum favore*.
Existimo enim vos hujus terræ Corinthiacæ
Principes fore cum fratribus adhuc.
Sed crescite: reliqua enim perficit

S. ὥσπερ εἰπεῖν ἐμπορευομένῳ καὶ περιποιουμένῳ γάμον ἑαυτῷ. οἷον ἄλλοις χρωμένῳ γάμοις παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἰδίως οὖν εἴη πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος. οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοὶ, ὅπερ οὐ δεῖ. 908. Ἀλλὰ τῷ χρόνῳ βουλὴν] Ἀλλὰ νῦν ὥσπερ ἐκ μετανοίας τὸ κάλλιστον σαυτῇ βουλεύῃ, τὸ δὲ ἑξῆς, ἔγνως δὲ τῷ χρόνῳ τὴν νικῶσαν βουλήν. ὁ δὲ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί· τουτέστι καὶ τὴν νικῶσαν βουλὴν ἔγνως τῷ χρόνῳ· λέγει δὲ πεπαῦσθαι αὐτὴν τῆς πρὸς αὐτοῦ ὀργῆς. 913. Τὰ πρῶτ᾽ ἔσεσθαι] Τὰ πρωτεῖα ἀπενέγκασθαι καὶ βασιλεύειν Κορίνθου ἅμα τοῖς ἐκ Γλαύκης τικτομένοις ὑμῖν ἀδελφοῖς. τὸ δὲ ἔτι κατ᾽ ἐπίτασιν, οἷον * ἐπὶ μᾶλλον ὑμᾶς διαπρέψειν, συναπτομένους βασιλικῷ γένει. ἢ ὅσης

* Ἐπὶ μᾶλλον] Heath, emendat ἔτι μᾶλλον. *Beck.*

membranarum lectione latet, malim σὺν χρόνῳ. Ion. 1604. Παῖδες γενόμενοι ξὺν χρόνῳ πεπραμένῳ. *Por.*

ἀλλὰ νῦν χρόνῳ e membr. Br. *Beck.*

910. ὑμῖν edd. MSS. ὑμῶν est emendatio Valckenærii ad Phœniss. 1475. *Por.*

910. s. Ὑμῖν edd. MSS. Ὑμῶν est emendatio Valckenærii ad Phœniss. 1475. Σωτηρίαν Ald. Προμηθίαν A. B. D. Fl. P. Προμυθίαν Lasc. Porson. An Græce dicitur θεῖναι προμηθίαν, μέριμναν, σπουδὴν, aut aliquid ejusmodi, eo sensu quem hic locus requirit? Saltem media forma in his locutionibus longe usitatior est. Ita Sophocles Œd. T. 134. πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ᾽ ἔθεσθ᾽ ἐπιστροφήν. Aj. 12. ἐννέπειν δ᾽ ὅτου χάριν | σπουδὴν ἔθου τήνδ᾽. Ibid. 536. Ἐπῄνεσ᾽ ἔργον, καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου. Videor tamen mihi activam formam alicubi reperisse, sed locum in præsentia indicare nequeo. *Elms.*

ὑμῶν δὲ ex emend. Valck. scripsit Br. *Beck.*

911. σωτηρίαν Ald. προμηθίαν A. B. D. Fl. P. προμυθίαν Lasc. Nota, lector, erroris progressum. Librarius, qui codicem, quo usus est Lascaris, transcriberet, προθυμίαν fortasse daret. *Por.*

προμηθίαν, quod etiam in cod. Flor. est, probat Valck. ad Phœn. 1475. et præterea versu præc. scribit Ὑμῶν δὲ, sed Heath. vulgatam scripturam præfert; tautologum enim esse οὐκ ἀφροντίστως τιθέναι προμηθίαν. Pro σωτηρ. Br. habet προμηθίαν. *Beck.*

σωτηρίαν] MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. προμηθίαν. Ed. Lasc. προμυθίαν. *Musg.*

912. Primum versus hemistichium hinc forte transtulisse Aristoph. in Plut. 114. sed forte etiam scribi posse Οἶμαι γὰρ, οἶμαι—monet Valck. ad Phœn. p. 232. *Beck.*

914. Formulam τὰ πρῶτα ἔσεσθαι illustravit Wess. ad Herod. 6, 100. *Beck.*

Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι,
ΙΑ. Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.

Pater, et quisque deorum benignus est.
Utinam vero vos videam bene educatos ad finem pubertatis
Pervenire, superiores meis inimicis.
Heus tu, quid rigas pupillas teneris lacrymis,
Avertens retro candidas genas,
Neque libenti animo a me accipis hunc sermonem?
Med. Nihil est; de liberis hisce cogitans.
Jas. Confide vero: ego enim bene curabo hæc.

S. ὑμῖν ἀξίας μετῆν ἐξ ἐμοῦ μόνου. 918. Αὐτὴ, τί χλωροῖς] Πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. ἔδει δὲ αὐτὴν μηδὲ κλαίουσαν εἰσάγεσθαι, οἰκεῖον τῷ προσώπῳ τούτῳ, ἀλλ' ἐκφέρεσθαι τῇ ὀχλικῇ φαντασίᾳ, ποίησας κλαίουσαν καὶ συμπάσχουσαν. ἀπιθάνως γὰρ τὴν τοιαύτην διαχειριζομένην τὰ τέκνα εἰσάγει. ἄμεινον δὲ Ὅμηρος, Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν. 921. Οὐδὲν τέκνων τῶνδε] Οὐδέν φησι δακρύω ἕτερον, ἐννοουμένη δὲ πῶς ἕξουσι τύχης οἱ παῖδες ἀναχωρησάσης ἐμοῦ. 924. Γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ] Ἀσθενὲς φησὶ τὸ γυναικεῖον πέφυκε γένος

914. ἐξεργάζεται C. quod tempori aptius fortasse conveniret, si constaret, hoc futuro usos esse Tragicos. *Por.*

918. αὐτὴ vulgo, αὕτη Reiskius. *Por.*

Reisk. emendat Αὕτη, *o tu.*

Αὕτη scripsit Br. *Beck.*

919. Στρέψασα etc.] Eadem fere verba mox habes v. 1002. et 1003. *Barnes.*

921. Pro MH. præfigit IA. Lasc. Deinde nullam personam sequenti versui præmittit, sed MH. utrique 923. 924. *Por.*

921. et 925. 926. Τὸ τέ in τέκνων, τέκνοις, τέκνα commune est. Vid. supra ad *Phœniss.* v. 19. *Barnes.*

Post πέρι distinctionem sustulit Br., lineolamque posuit, omissorum verborum quorundam indicem. *Beck.*

922. Sic L. τῶνδε νῦν θήσομαι B. D. Fl. τῶνδ' ἐγὼ θήσω Ald. X. Π. 760. *Por.*

τῶνδε θήσομαι πέρι Br. ed. *Beck.*

τῶνδ' ἐγὼ θήσω. Ed. Lasc. τῶνδε θήσομαι. MSS. B. D. et Fl. τῶνδε νῦν θήσομαι. *Musg.*

Non placet πέρι, non quidem ideo, quod versum proxime superiorem pariter claudat, sed magis, quod incongrua dictio sit θήσω περὶ τῶνδε εὖ pro θήσω τὰ τῶνδε εὖ, forte igitur substituendum πράγη. *Reisk.*

923. οὔτοι Lasc. οὔτι Ald. X. Π. 766. *Por.*

Ἀπιστήσω] Genuinum hoc verbum est et *Homericum*, *Odyss.* ν'. v. 339. Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον etc. quare nugatur *Æmilius Portus* de eo emendando, et notas suas in *Xenophontem* laudando. *Barnes.*

924. Sic Ald. Lasc. X. Π. 747. θῆλυς ex A. Brunck. et minus bene defendit. *Por.*

γυνὴ δὲ θῆλυς, κἀπὶ—sic e membr. ed. Br. Idem observat, θῆλυς hic sine respectu ad sexum significare i. q. ἀσθενὴς, ut ἄρσην fortem denotat; θῆλυ defendi quidem posse, ut subaudiatur χρῆμα, sed elegantiorem esse membr. lectionem. *Beck.*

925. τί δὴ τάλαινα A. B. D. Cott. Fl. L. P. Pro τοῖσδ' etiam σοῖς Fl. P. *Por.*

925. Τὶ δή τάλαινα A. B. D. Cott. Fl. L. P. Porson. Recepit hanc scripturam Matthiæ, quæ rejicienda esset, etiamsi in

ΜΗ. Δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ΙΑ. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. Ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
Ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,

Med. Faciam hæc; non diffidam tuis verbis,
Mulier vero est natura molle aliquid, et ad lacrymas proclive.
Jas. Quid autem tantopere ingemiscis propter liberos hosce?
Med. Peperi eos: quando autem *tu modo* optabas vivere liberos,
Miseratio me subiit, an hoc futurum sit.
Cæterum quorum causa mecum in colloquium venisti,
Ea partim quidem dicta sunt, partim vero dicentur.
Quandoquidem principibus *hujus* agri me ablegare placet,

S. πρὸς τὰς καταλαμβανούσας συμφορὰς, ὡς ἕτοιμον εἰς δάκρυα. ἔτικτον αὐτούς. συγγνῶθί μοι φησὶ δακρυούσῃ. 926. Ἔτικτον αὐτοὺς] Νῦν δὲ, ὅτε ἐθάρσουν τοὺς παῖδας τὸ ἀσφαλὲς ἔχειν τοῦ ζῆν εἰς τοῦτο παρελθόντας ἡλικίας, καὶ τῆς ἐν βρέφεσιν ἐπισφαλοῦς ἀνατροφῆς ἀπαλλαγέντας, καὶ λοιπὸν ἐσεμνυνόμην παῖδας ἡβῶντας ἔχειν. τότε δὴ ἕτερον ἀγωνιῶ, εἰ τὸ ἀσφαλὲς αὐτοῖς τῆς σωτηρίας ὑπάρξει, ὑπὸ μητρυιᾶς γινομένοις. τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει. 927. Εἰσῆλθε μ' οἶκτος] Ἐν γὰρ τῇ βραχείᾳ ἡλικίᾳ, ἐν πλείονι ἀδείᾳ ζωῆς εἰσὶν οἱ ἄνθρω-

centum codicibus reperta esset. Quid enim usitatius adverbio λίαν in hujusmodi locutionibus? Homerus Il. E. 361. λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ &c. Similia sunt μὴ λίαν τάκου supra v. 159. μέγα στένειν v. 293. *Elms.*

Membr. τί δὴ τάλαινα. Vulgatam præstare censet Br. et λίαν prima producta legi Troad. 68. Phœn. 599. Prom. 123. *Beck.*

τι δῆτα λίαν] MSS. B, D, Cott. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. τί δὴ τάλαινα. Deinde Fl. et Lib. P. σοῖς pro τοῖσδ'. λίαν cur mutetur, nulla ratio est: primam enim non raro apud Homerum producit. *Musg.*

926. ζῆν Lasc. Ald. ἐξηύχουν vulgo. Quod ex conjectura dedit Barnesius, ἐξηύχου habet C. *Por.*

Ἐξηύχου] Ita legimus pro ἐξηύχουν: non enim *Medea* hic optarat, filios vivere; sed *Jason* v. 916. Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος μολόντας. Ad quod verbum illa, eorum, quæ factura erat, conscia, vultum reflexit, et præ miseratione lacrymabat. Codex vero *Heinsio-Scaligerianus* hoc notatum habet. *Barnes.*

Contra Barnesii ἐξηύχου disputavit Abresch. ad Hes. V. Ἐξεύχομαι. Ipse vulgatum deducit a verbo Lexicis ignoto, ἐξαυχεῖν. *Beck.*

ἐξηύχου] Ita optime Barnesius, Ed. Ald. ἐξηύχουν. *Musg.*

927. εἰσηλθ' ἐμ' L. *Por.*

929. μνησθήσομαι edd. MSS. X. Π. 835. Sed μεμνήσομαι pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. X. 390. semper utuntur Tragici, illa nunquam. Idem dici potest de κληθήσομαι et κεκλήσομαι. Sed βληθήσομαι et βεβλήσομαι promiscue usurpant. *Por.*

Pro τῶνδ' Dawes. Add. ad M. Cr. p. 351. scribit τῶν δ', id probat Heath.

τῶν δ' ed. Br. Verbo μνησθησ. meliorem lectionem in membr. minio superscriptam esse Br. docet, γρ. μεμνήσομαι, quod recipi debuerit. Cf. Br. ad Æsch. Prom. 846. et 865. Paullo post futurum

Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῆι·
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῆι χερὶ,
Αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Οὐκ οἶδ' ἄρ εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς

Et mihi hæc sunt optima, cognosco bene,
Neque tibi, neque dominis *hujus* agri impedimento esse
Habitans *hic*; videor enim inimica esse familiæ:
Nos quidem ex hoc agro abimus in exilium.
Ut autem liberi possint educari tua manu,
Roga Creontem, ne fugiant hanc terram.
Jas. Haud scio an *ei rem* persuasurus sim: sed *tamen* oportet tentare.
Med. Tu vero saltem jube petere a patre tuam

S. ποι. 931. Καμοὶ τάδ' ἐστι λῷστα] Ἀντὶ τοῦ καλῶς ἔχειν κρίνω. * μετὰ γνώμης ὑμνῶ σοῦ τε, καὶ τοῦ Κρέοντος, καὶ τῆς τούτου θυγατρὸς, οἰκεῖν τὴν Κόρινθον. ἢ οὕτως, κἀμοὶ αὐτῇ συναρέσκει. 938. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν] Τὸ ἑξῆς. ἀλλὰ τὴν γυναῖκα κέλευσον αἰτήσασθαι τοῦτο παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ τοὺς παῖδας μὴ ἀπελασθῆναι τῆς Κορίνθου. 941. Εἴπερ γυ-

* Μετὰ γνώμης ὑμνῶ] Heath. corrigit, μ. γν. ὑμῶν. *Beck.*

illud, μεμνήσομαι, legitur et Hipp. 1459. *Beck.*

MS. A. μνησθήσομαι γρ. μεμνήσομαι. *Musg.*

930. Sic A. L. Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 790. ἀποστέλλειν Ald. *Por.*

Cod. Flor. ἀποστεῖλαι] Valck. ad Phœn. 790.

ἀποστεῖλαι ed. Br. e membr. et Flor. *Beck.*

934. τῆσδ' L. *Por.*

Malim ἀπαροῦμεν, ut jam monui ad Heracl. 323. Vide Porsonum ad v. 848. *Elms.*

935. Edidit ἐκτραφῶσιν cum Aldo Beckius, et graviter notat: "Br. ἐκτραφῶσι." Ipse igitur pari cum gravitate noto: Lasc. ἐκτραφῶσι. *Por.*

ἐκτραφῶσι ed. Br. Paullo ante Br. mavult: παῖδας δ' ὅπως. *Beck.*

937. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ubi constructio esset, εἰ πείσαιμι ἂν, sed hoc durum. Mutavit igitur literam, sæpe cum altera confusam. *Por.*

937—939. [Vulgo] οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ubi constructio esset, εἰ πείσαιμι ἂν, sed hoc durum. Mutavi igitur literam, sæpe cum altera confusam. Porson. Vulgatam revocarunt Zimmermannus et Matthiæ. Male fecisse Porsonum ostendit similis locus a multis ante me cum nostro comparatus. Euripides Alc. 48. Λαβὼν ἴθ'. οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε. Sic etiam Plato Timæo III. p. 26. B. ἐγὼ, ἃ μὲν χθὲς ἤκουσα, οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Quæ verba attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 598. c. Ordo est, οὐκ οἶδ' εἰ πείσαιμ' ἂν, ut recte monet Porsonus. In hac particulæ εἰ significatione, optativus locum non haberet, nisi adderetur ἄν. Diverso ordine Aristophanes Av. 1017. ΜΕ. Ὑπάγοιμι τἄρ' ἄν. ΠΕΙ. Νὴ, Δί', ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ | φθαίης ἄν. ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὐταί. Ceterum ex Medeæ responso patet verba οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι idem significare quod φόβος εἰ πείσω v. 187. i. e. *vereor ut persuadere possim; non puto me persuasurum.* Sic etiam in Alcestidis loco. Simili ratione verba οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυναίμην

Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισι, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον
Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν

Uxorem ; ne *mei* liberi fugiant hanc terram.
Jas. Maxime, et existimo ego me *rem* persuasurum esse ipsi ;
Si modo mulierum est aliarum una.
Med. Ego quoque te adjuvabo in hoc labore :
Nam mittam ei dona, quæ pulchritudine superant *res*
Nunc inter homines *exquisitas*, *probe* novi ego, multo,
Tenuem vestem, et coronam auream,
Ferentes meos filios. Sed quam celerrime oportet

S. ναικῶν] Ἀντὶ τοῦ φιλάνδρων. οἷον εἴπερ φίλανδρός ἐστι, ταῦτά μοι πεισθήσεται. 943. Ἃ καλλιστεύεται] Ἅπερ προτιμᾶται καὶ κάλλιστα νομίζεται τῶν νῦν δώρων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. τὸ δὲ πολὺ πρὸς τὸ καλλιστεύεται. ἢ πολὺ ἀντὶ τοῦ πάνυ. 946. Παῖδας φέροντας] * Ἀλλ' ὅσον οὐδέπω φησὶ δεήσει τῶν θεραπόντων τινὰ ἅμα τοῖς παιδίοις ἀποκομίζειν

* Ἀλλ' ὅσον verba sunt poëtæ, non Scholiastæ. *Heath.*

&c. apud Platonem significant *vereor ut possim*, &c. verba οὐκ οἶδα εἰ φθαίης ἂν apud Aristophanem *vereor ut evadere possis.* Hoc moneo, ut ostendam verba Græca οὐκ οἶδα εἰ non posse Latine reddi *haud scio an.* Hæc enim Latina verba apud probatos scriptores semper affirmandi sensum habere docent grammatici. Græca contra aut negant, aut saltem rem in medio relinquunt, ut nostræ fabulæ v. 71. ὁ μέντοι μῦθος, εἰ σαφὴς ὅδε | οὐκ οἶδα. De locutione σὺ δ' ἀλλὰ vide ad Heracl. 565. *Elms.*

937. Pro ἄρ' habent EDD. et MSS. ἂν ; *ubi constructio esset* εἰ πείσαιμι ἂν, *sed hoc durum*, ut ait Porsonus. Immo et solœcum dixit ad Phœniss. 733. Confunduntur ἂν et ἄρ' in Phœniss. 1672. In Alcest. 49. legerim, Λαβὼν ἴθ' ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμί σε. Vulgo, οὐ γὰρ οἶδ' ἂν ε. π. σ. *Class. Jour.* Vol. X. p. 412.

Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι] Cum olim erat : Οὐκ οἶδ' εἰ etc. *Canterus* carmen luxatum vidit, et, ut resarciret, ita legit : Οὐκ οἶδά γ' εἰ π. Nequaquam inepte. Sed prima omnium editio *Aldina* recte habet, ut nos legimus : Quod miror doctum hominem et cæteroqui diligentem fugisse. Hunc vero *Duportus* et *Scaliger* sequuntur. *Barnes.*

Reisk. legit οὐκ οἶδα, εἰ πείσαιμι, alias solœcissare orationem, quum ἂν non ad οἶδα, sed ad πείσαιμι, referatur, neque sit in vet. ed. quæ οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι exhibeat. *Beck.*

939. Pro hac clausula, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, quam e 936. natam putat, edidit Brunckius, σοὺς ἀφιέναι φυγῆς. *Por.*

Br. edidit : γυναῖκα, παῖδας σοὺς ἀφιέναι φυγῆς, ex ingenio. Offendit enim ipsum toties repetita clausula : τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Formula, quam reposuit Br. occurrit v. 1112. et 999. et magnam vim sententiæ tribuit pronomen σούς. *Beck.*

940. μάλλιστα L. *Por.*

942. Medeæ personam omittit Lasc. et ante 943. ponit. *Por.*

943. ἃ καλλιστεύεται, h. e. ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ κάλλιστά ἐστι. *Valck.*

Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ᾽ οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ἀνδρός τ᾽ ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ᾽ ὁμευνέτου,
Κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ᾽ Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῆι τυράννωι μακαρίαι νύμφηι δότε
Φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ΙΑ. Τί δ᾽, ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;

Aliquem ex famulis huc afferre ornatum.
Erit autem beata *sponsa tua* non *in* una, sed *in* sexcentis *rebus*;
Virum optimum te nacta conjugem,
Et possidens ornatum, quem olim Sol
Pater patris *mei* dat suis posteris.
Sumite hæc dona nuptialia, pueri, in manus;
Et beatæ dominæ sponsæ date
Ferentes: non accipiet contemnenda munera.
Jas. Cur vero, o demens, his evacuas tuas manus?
Putasne domum regiam carere stolis?

S. τὰ δῶρα τῇ Γλαύκῃ. 951. Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς] Ἤτοι ἀντὶ τοῦ γονεῦσιν, ἢ τοῖς ἑαυτοῦ μὲν ἐκγόνοις, τουτέστι παισὶν, ἵνα τοῦτο λείπῃ. 952. Φερνὰς] Φερνὴ ἡ προίξ. λάβετε φησὶ τὴν ἐμὴν φερνὴν, ἣν εἰσενεγκάμην τῷ πατρὶ ὑμῶν, καὶ ἀποκομίζετε τῇ νύμφῃ. 954. Οὔτοι δῶρα] Τοῦτο διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν, μίαν μὲν, ἣν ὁ Ἰάσων ἐκδέχεται, ὅτι οὐκ ἀπόβλητα αὐτῇ τὰ δῶρα, ἀλλὰ θαυμαστά. ἑτέραν δὲ, ἣν αὐτὴ κρύπτει. ἀντὶ τοῦ οὐ γελάσει τὸ δῶρον ὡς ἀσθενὲς, ἀναιρήσει γὰρ αὐτήν. 958. Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς] Εἴπερ φησὶ τῷ

945. πλόκον pro στέφος B. D. Fl. στέφος] MSS. B, D, et Fl. πλόκον. *Musg.*

948. ἀλλ᾽ εἰς μυρία Lasc. *Por.*

949. in margine addit A. et legit ἀνδρός τ᾽ Lasc. ἀνδρὸς γ᾽. Ald. ἀνδρὸς γ᾽, quod et ipsum probum. *Por.*

Ἀνδρός τ᾽ ἀρίστου — Br. ed. e membr. *Beck.*

950. Ἥλιος πατὴρ πατρὸς] *Sol* ex Perseide *Oceanina* genuit *Circen* et *Æeten*, *Colchorum* regem, qui ex *Eidyia* genuit *Medeam*. Vid. *Hesiod.* Theogon. v. 956. etc. *Barnes.*

952. ἐς χέρας Br. ed. ut et 969. ἐς χεῖρ᾽. *Beck.*

953. τυράννων Lasc. quod utcunque defendi potest. Sed ν ex iota adscripto natum videtur. *Por.*

956. Πέπλων] Prior communis. Vid. supra ad v. 921. *Barnes.*

Post δίδου comma posuit Br., ut τάδε etiam ad σῶζε pertineret. *Beck.*

959. Sic Ald. σάφ᾽ οἶδ᾽ ὅτι Lasc. *Por.*

960. Πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος,] Allusum ad vetus illud dictum apud *Platonem* de Repub. l. 3. Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Item: Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις. Unde et *Ovidius* l. 3. Art. Amandi:

Munera, crede mihi, placant hominesque deosque,
Placatur donis Juppiter ipse datis,
Quid faciet Sapiens? Stultus quoque munere gaudet;
Ipse quoque accepto munere mitis erit.

Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΜΗ. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,

Putasne auro? serva, ne des hæc.
Si enim nos aliquis precii æstimat
Mulier, anteponet opibus, certo scio ego.
Med. Ne tu mihi *hæc dicas*: muneribus enim vel Deos flecti fama *est*;
Aurum vero potentius est inter homines, quam infinitæ orationes.
Illi favet fortuna, illam nunc auget Deus:
Nova *sponsa* dominatur. Meorum vero liberorum exilium
Etiam vita permutaremus, non solum auro.
Verum, o filii, ingressi divites ædes,
Patris novam uxorem, dominamque meam,

S. ὄντι πᾶσα γυνὴ ἡμας τοὺς ἄνδρας ἀξιοῖ λόγου τινὸς κρίνειν, προτιμήσει καὶ χρημάτων τὸ πείθεσθαι τῷ ἀνδρί. ἡ ἰδία νοητέον καὶ ἐπὶ τῆς Γλαύκης, εἴπερ με τῷ ὄντι στέργει ἡ γυνὴ, καὶ ἄνευ τοῦ λαβεῖν τὰ δῶρα πεισθήσεται. 962. Κείνης ὁ δαίμων] Ἀντὶ τοῦ ἡ εὐδαιμονία, τουτέστιν ἐκείνῃ καιρὸς εὐδαιμονεῖν. 963. Νέα τυραννεῖ] Ἀντὶ τοῦ ἡ Γλαύκη φησὶ νέα οὖσα τὴν ἡλικίαν ἄρχει καὶ κρατεῖ· ἐπιπληκτικῶς δὲ τοῦτο. ὡς τοῦ Ἰάσονος διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας προτετιμηκότος τὴν Γλαύκην. 964. Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ·] Ἀντὶ τοῦ ἑλοίμην ἂν καὶ ἀποθανεῖν,

Vid. *Petri Victorii* Var. Lect. l. 12. c. 5. Et *Horat*. Carm. l. 3. Od. 16.

Inclusam Danaën turris ahenea
Robustæque fores et vigilum canum
Tristes excubiæ munierat satis
Nocturnis ab adulteris: *etc*. *Barnes*.

Respicit, Barnesio judice, versum citatum a Platone p. 612. Ed. Ficin.:

δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.
Musg.

962. Lascaris habet 'κείνης ὁ δαίμων. κείναν νῦν. *Por*.

965. πλησίους Lasc. Ald. πλουσίους Fl. et in textu P. alterum pro v. l. *Por*.

πλουσίους Reisk. quoque prætulit.

πλουσίους ed. Br. *Beck*.

πλουσίους] Ita MS. Fl. et Lib. P. hic tamen superscripto πλησίους, ut est in Aldina et vulgatis. *Musg*.

966. Legendum δεσπότιν δ' ἐμὴν, levi quidem mutatione, sed magni momenti, ut infra manifestum fiet. Æschylus Pers. 150. ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς | φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως, | βασίλεια δ' ἐμὴ, προσπίτνωμεν. Sophocles Œd. C. 1275. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες. Trach. 741. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω | πατέρα κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Euripides Hec. 532. ὁ δ' εἶπεν, Ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμός. Herc. 97. ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὑμὸς, εὐνήτωρ δὲ σός. El. 1252. σφαγὰς ἀδελφῆς (sub. ἡμετέρας) τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς. In his omnibus reticetur μὲν in priore membro, quod tamen interdum exprimitur. Noster Œneo. I.

Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ, τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.
ΧΟ. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας, στροφὴ α'·
Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.

Supplices orate, exorate, ne fugiatis *hanc* terram,
Dantes *istum* ornatum: hac enim re potissimum opus est;
Ut ipsa accipiat in manus hæc dona.
Ite quam celerrime, et matri de illis, quæ cupit consequi,
Afferte bonum nuncium, re prospere gesta.
Cho. Nunc spes nulla amplius *est* mihi liberorum vitæ,
Nulla amplius: eunt enim ad cædem jam.

S. ὑπέρ τοῦ μὴ τοὺς παῖδας ἀποκτεῖναι μου. καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. 968. Κόσμον διδόντες] Καὶ τοῦτο πιθανὸν, τὸ παρεγγυᾶσθαι ταῖς παισὶν * ἐντελλομένην ἐκείνην αὐτῇ διδόναι ὑπόληψις

* Ἐντελλ. ἐκείνην] Legendum videtur ἐντελλομένην, μηδὲ ἐκείνην. *Heath.*

3. Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμός. Interdum etiam in utroque membro est τε. Assentior Marklando legenti in Iph. A. 1162. καὶ τὼ Διός τε (vulgo γε) παῖδ', ἐμώ τε συγγόνω. Sophocles Trach. 405. Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως | κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους (εἰ μὴ κυρῶ | λεύσσων μάταια) δεσπότιν τε τὴν ἐμήν. Verte, *Dejaniram Œnei filiam, quæ et uxor Herculis est, et mea domina.* Si vero τε non est in priore membro, non potest esse in posteriore, nisi hujus subjectum, ut vocant, diversum sit a subjecto prioris. Optime se habet δεσπότιν τ' ἐμὴν supra v. 17. προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν, | γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται. Diversi enim sunt Jasonis liberi ab uxore, quæ verbis δεσπότιν τ' ἐμὴν significatur. Quod si λέκτρα (i. e. γυναῖκα) pro τέκνα scripsisset poëta, jam non δεσπότιν τ' ἐμὴν, sed δεσπότιν δ' ἐμὴν scribendum esset, quod recte, ni fallor, reposuimus nostro loco, ubi eandem mulierem et novam Jasonis uxorem et suam dominam appellat Medea. Simile mendum est in Androm. 25. πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ τ' ἐμῷ. Cum de solo Neoptolemo sermo sit, repone δεσπότῃ δ' ἐμῷ. Minus recte Brunck. δεσπότῃ γ' ἐμῷ. Hæc tamen scriptura adhibenda videtur in Iph. A. 1464. Πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν. Lego πόσιν γε σὸν, *maritum scilicet tuum*, quem odisse non debes. Confer Androm. 248. Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγὼ, μήτηρ γε σή. Bacch. 925. Τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν, | ἢ τὴν Ἀγαύης ἑστάναι, μητρός γ' ἐμῆς; In his γε valet *scilicet*. *Elms.*

967. φυγεῖν Ald. φεύγειν A. L. Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 1286. Mox 969. ἐκείνης Ald. *Por.*

In cod. Flor. pro φυγεῖν est φεύγειν. Valck. ad Phœn. p. 433.

ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα Br. e membr. et Flor. ed. *Beck.*

969. Εἰς χεῖρ' ἐκείνην] Hic omnino *Æmilio Porto* assentior, qui pro ἐκείνης legit ἐκείνην. Quid cuivis locum conferenti apparebit. *Barnes.*

ἐκείνην] Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ut recte Æm. Portus emendaverat. Ed. Ald. ἐκείνης. *Musg.*

972. οὐκ ἔτι L. ζωᾶς edd. et MSS. *Por.*

ζόας,] Omnes præter Porsonum ζωᾶς. Quod hæc forma in Atticorum scriptis hodie apparet, librariorum culpa factum arbitror. In Iph. T. 150. neutra forma cum metro conciliari potest. In Herc. 666. primo adspectu præstare vide-

Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
Δέξεται δύστανος ἄταν·
Ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμαι
Θήσει τὸν Ἀΐδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.
Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων, ἀντιστ. ά.
Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.

Accipiet sponsa aureorum redimiculorum,
Accipiet infelix noxam.
Flavam vero circa comam
Ponet, Plutonisque ornatum,
Ipsa manibus accipiens.
Alliciet *eam* gratia divinusque fulgor pepli,
Auream coronam ut *capiti* circumponat.

S. ἔχουσαν φαρμακίδος. 977. Θήσει τὸν ἀΐδα] Θάνατον φησὶ μᾶλλον περιθήσεται ἢ κόσμον. 979. Αὐγὰ πέπλων] Τὸ ἑξῆς αὐγὰ καὶ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων, πείσει παραθέσθαι χεροὶ χρυσότευκτον

tur ζωᾶς, sed alterum metro satisfacere videbit, qui versus 665. et 667. cum strophicis comparabit. *Elms.*

972. s. Ita hos versus disponi vult Heath.:

Νῦν ἐλπίδες οὐκ ἔτι μοι παίδων	anapæsticus dimeter.
Ζωᾶς. οὐκέτι·	anapæstica basis.
Στείχουσι μὲν εἰς φό-νον ἤδη.	parœmiacus ;

et in antistropha :

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ
Πέπλου, χρυσεό-
τευκτον στέφανον περιθέσθαι.

Divisit Br. et scripsit ita :

Νῦν ἐλπ. οὐκέτι μ. παίδων
ζωᾶς, οὐκέτι.
στείχ. γὰρ ἐς φόν. ἤδη.

ἐς φόνον in membr. et ed. Flor. *Beck.*

973. οὐκ ἔτι L. ἐς L. *Por.*

974. ἀναδεσμέων L. ἀναδέσμων Ald. *Por.*

975. δέξεθ' ἁ δύστανος Br. ed. e Flor. Vim addit articulus. *Beck.*

977. ἀΐδα L. αὐτὰ ταῖν χ. Ald. αὐτὰ χ. Lasc. αὐτὴ χ. A. Mutavi αὐτὰ ταῖν in αὐτά γ' ἐν. *Por.*

—— τὸν ἀΐδα κόσμον
τ', αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Ita, ne litera quidem mutata, emendo. Vulgo τὸν ἀΐδα κόσμον, ταῦτα (*hæc*) ταῖν χεροῖν λαβοῦσα. *Musg.*

978. Reisk. pro ταῦτα legendum conjicit κραιπνὰ, *velociter*, *avide*.

αὐτὰ ταῖν χερ. λαβ. Brunck. ex Ald. ed. reposuit. In membr. αὐτὴ χεροῖν, in Flor. αὐτὰ χεροῖν. *Beck.*

979. Sic A. Fl. L. Schol. πέπλου Ald. *Musg.*

979. s. Versus 980. non omnino cum strophico congruit. Scio quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεόπλεκτον. Porson. Præter metricas rationes, nonnihil vitii subesse ostendit ipsa verborum sententia, puellæ scilicet persuasuram esse venustatem divinumque splendorem *pepli*, ut *coronam* capiti imponat. Reiskii conjecturam πέπλους χρυσεότευκτόν τε στέφανον, a tot editoribus neglectam esse miror. Sed nusquam verius est quam in re critica id quod dicitur, λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν | κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει. Cum autem fluctuent libri inter πέπλου et πέπλων, πέπλον potius quam πέπλους legendum arbitror. Deinde χρυσότευκτον, quod metro convenientius est

Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
Τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύστανος, ἅ-
ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.
Σὺ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, στροφὴ β'.
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν οὐ κατειδὼς
Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,

Apud inferos autem mox sponsam ornabit:
Tale in septum cadet,
Et sortem mortis *talem*
Accipiet infelix:
Perniciem vero non subterfugiet.
Tu vero, o miser, o infelix sponse,
Gener regum,
Non animadvertens, liberis
Adducis perniciosam

S. στέφανον. 981. Νερτέροις] Ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς νερτέροις καὶ τοῖς κατοιχομένοις αὐτὴν κοσμήσει ταῦτα τὰ δῶρα. Νυμφοκομήσει δέ ἐστι, τὸ τὴν νύμφην κοσμῆσαι. νυμφοκοσμήσει δὲ ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται. 986. Σὺ δ' ὦ τάλαν] Τοῦτο πρὸς Ἰάσονα ἀποτείνει. 987. Κηδεμὼν δὲ, παρὰ τὸ κῆδος. ἀντὶ τοῦ γαμβρέ. σὺ δὲ φησὶν, ὦ ἐπ' ὀλέθρῳ γινόμενε νυμφίε τῆς Γλαύκης, καὶ ἐπιγαμβρείαν οὐκ εὐτυχῆ ταύτην πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐσχηκὼς, ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις, οὐ συνεὶς τὸ ἐπ' ὀλέθρῳ μηχάνημα. Βιοτὰν δὲ παισὶν, ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τῶν παί-

quam χρυσεότευκτον, in interpretatione scholiaste legitur, eamque formam exhibet Æschylus Theb. 666. et Περραιβίσιν apud Athenæum p. 499. A. Apud Euripidem Phœn. 227. libri partim χρυσεοτεύκτοις partim χρυσοτεύκτοις, sed hoc postulare videtur metrum. In Ion. 1099. metri caussa legendum χρυσοστέφανον pro χρυσεοστέφανον. In El. 473. χρυσοτύπῳ pro χρυσεοτύπῳ nuper reposuit Seidlerus, etiam recte facturus, meo quidem judicio, si v. 725. χρυσόμαλλον pro χρυσεόμαλλον scripsisset. Ceterum intellige nostro loco τὴν χάριν τοῦ πέπλου, καὶ τὴν αὐγὴν τοῦ στεφάνου. *Elms.*

979. Reisk. suspicatur πέπλους χρυσεότευκτόν τε στέφανον.

979. s. distinxit Br. ita:

πείσει χ. ἀ. τ' αὐγὰ
πέπλων, χρυσεό—
τευκτον σ. περιθ.

πέπλων est e membr. et Flor. ed. *Beck.*

979. πέπλου] MS. Fl. et Scholiastes πέπλων. *Musg.*

980. Hic versus non omnino cum strophico congruit. Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεόπλεκτον. *Por.*

981. παρανυμφοκομήσει L. *Por.*

982. ἐς L. *Por.*

ἕρκος, *recte*. Hom. Odyss. χ. 469. Æschyl. Agam. v. 1620. Aristoph. Av. v. 528. Soph. Ajac. v. 60. Hesychius: ἕρκεσι, δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Musg.*

984. προσλήψεται omittit Lasc. E conjectura dedit προσλήψεθ' ἁ Brunckius, et supra 975. e Lasc. δέξετ' ἁ mutavit in δέξεθ' ἁ. Sed articulos vitandos in choricis potius censeo, et elisiones istæ rarissimæ sunt. *Por.*

προσλήψεθ' ἁ δύστανος Br. ed. *Beck.*

Ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.
Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ἀντιστροφὴ β΄.
Ὦ τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.
ΠΑΙ. Δέσποιν᾽, ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,

Et uxori tuæ tristem mortem.
O infelix, quantam calamitatem ignoras!
Gemo tuum dolorem,
O misera liberorum
Mater; quæ interficies
Liberos, propter nuptiales
Lectos, quibus tibi relictis injuste
Maritus habitat cum alia uxore.
Pæd. Liberi tui, o domina, liberati sunt ab exilio,

S. δῶν. 991. Δύστανε μοίρας] Τουτέστι τοῦ πρέποντος. καὶ τοῦτο πρὸς Ἰάσονα ἀποτείνει. τὸ δὲ πρὸς τὴν Μήδειαν, ἵνα φονεύσῃς τέκνα σοῦ. Τὸ δὲ παροίχῃ] Παρελθεῖν πεποίηκας, ὦ Ἰᾶσον, πολὺ μέρος τῆς θανατηφόρου μοίρας, ὡς ἐγγὺς εἶναι τὸν θάνατον αὐτῆς, ἀφ᾽ οὗ τον καιρὸν τοῦ θανάτου τῇ Γλαύκῃ σύνηγαγες, καὶ πλησίον εἶναι πεποίηκας, συγχωρήσας ὑπ᾽ ἀνοίας ἀποκομισθῆναι τὰ δῶρα. Μοίρας δὲ τῆς θανατηφόρου φησίν. τὸ δὲ ὅσον, ἀντὶ τοῦ πολύ. 992. Μεταστένομαι] Ἡ μετὰ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ, τουτέστι, στένω δὲ καὶ ἐπὶ σοὶ ἄλγος ἔχω· μεθ-

985. ὑπεκφεύξεται edd. MSS. quod metrum aperte vitiat. Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem. Alterum facile pro interpretatione irrepere potuit. *Por.*

986—990. Primus hujus carminis versus est, Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας. Itaque non miror ὀλέθριον βιοτὰν pro certa morte dictum Reiskio displicuisse. Quod ille conjecit, ὄλεθρον οὐ βιοτὰν, minime malum est sed meliora præbet scholiastes, cujus verba apponam: σὺ δὲ, φησὶν, ὦ ἐπ᾽ ὀλέθρῳ γινόμενε νυμφίε τῆς Γλαύκης, καὶ ἐπιγαμβρίαν οὐκ εὐτυχῆ ταύτην πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐσχηκὼς, ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις, οὐ συνεὶς τὸ ἐπ᾽ ὀλέθρῳ μηχάνημα. βιοτᾷ (vulgo βιοτὰν) δὲ παισὶν, ἀντὶ τοῦ, τῇ βιοτῇ τῶν παίδων. Legendum igitur ὄλεθρον βιοτᾷ, et in antistrophico versu 995. delendum τὰ vel σὰ, quorum neutrum habet Lascaris. Geminatum dativum παισὶν et βιοτᾷ sequentia exempla satis illustrabunt. Noster Tro. 636. Ἄκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί. Heracl. 63. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί; Hel. 82. ξύγγνωθι δ᾽ ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις, γύναι. (Confer El. 350.) El. 332. ποῦ παῖς Ὀρέστης; ἆρά σοι τύμβῳ καλῶς | παρὼν ἀμύνει; *Elms.*

987. κηδεμὼν Gl. cod. Par. γαμβρέ. *Beck.*

989. Reisk. emendat: ὄλεθρον, οὐ βιοτὰν προσάγεις. *Beck.*

Dixerat Jason v. 557. se ideo Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medea genitis lautioris vitæ subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitium versurum erat, merito hic exclamat Chorus: *at tu nescius pueris exitiales facultates paras.* βιοτὰν, *opes, facultates,* ut βίοτον v. 1098. et v. 1104. *Musg.*

990. In membr. est: ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερᾷ στυγερόν. *Beck.*

Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Ἐδέξατ᾽· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. Ἔα.
ΠΑΙ. Τί συγχυθεῖσ᾽ ἕστηκας, ἡνίκ᾽ εὐτυχεῖς;
ΜΗ. Αἶ αἶ.
ΠΑΙ. Τάδ᾽ οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. Αἶ αἶ μάλ᾽ αὖθις. ΠΑΙ. Μῶν τιν᾽ ἀγγέλλων τύχην

Et regia sponsa libens dona manibus
Accepit: inde vero pax est tuis liberis.
Med. Sine. *Pæd.* Cur stas perturbata, quum feliciter rem geris?
Cur retro vertisti tuas genas,
Et non libenter a me accipis hunc sermonem?
Med. Heu, heu! *Pæd.* Hæc non consentiunt cum illis, quæ nunciavi tibi.
Med. Heu, heu valde rursus. *Pæd.* An aliquem casum nunciavi

S. ἵσταμαι δὲ καὶ ἐπὶ σὸν ἄλγος, καὶ στένω τὴν σὴν τύχην, ἐφ' ᾗ τὴν ψυχὴν ἀλγεῖς. λέγει δὲ τὸ διημαρτηκέναι τοῦ Ἰάσονος. 1005. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην] Ἡ μὲν Μήδεια ἐννοοῦσα τὸ ὅσον οὐδέπω μέλλοντα * δι' αὐτὸν ἔσεσθαι φόνον, εἱστήκει κατεστυγνασμένη. ὁ δὲ παιδαγωγὸς ἐνόμιζεν αὐτὴν ἐφ' οἷς ἐπήγγειλε λυπεῖσθαι. ἆρ' οὖν φησὶ, μὴ οὐ χρηστά σοι ἀπήγγειλα, καὶ ἐσφάλην, νομίσας εὐαγγελίσασθαι πρὸς σὲ ταῦτα; 1009. Πολλή μ' ἀνάγκη] Ὡς μὲν πρὸς τὸν πρεσβύτην, ὅτι καταλείψει αὐτά· ὡς δὲ πρὸς ἀλήθειαν, ὅτι φονεύσει αὐτά. τὸ δὲ τὸ ὀδύρεσθαι, ἀνάγκη φησὶ τοῖς παροῦσι κακοῖς κλαίειν. † ὁπότε γὰρ τῆς ἐμῆς ἀνοίας, καὶ τοῦ παρὰ τῶν θεῶν

* Δι' αὐτὸν ἔσεσθαι φ.] Δι' αὐτὴν ἔσ. φ. scribit Heath. *Beck.*
† Ὁπότε γὰρ —] Forte legendum, ὁπότε διὰ τῆς ἐμῆς ἀνοίας. *Heath.*

995. τὰ τέκνα Ald. τὰ omittit Lasc. σὰ tacite Brunckius. *Por.*

998. ΠΡΕΣΒ. præponit L. mox 1002. ΠΡ. postea Π. tantum οἵ δὲ σοι L. *Por.*

1001. Ἔα] Redundat extra versum, ut et v. 1004. Αἶ, αἶ. De qua re videsis *Hecub.* v. 1098. *Barnes.*

1002. Sequebantur (in ed. B.) duo versus, e 919. 920. male repetiti:

Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, 1006
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;

Piersono, Valckenærio, et aliis præeuntibus, delevi. *Por.*

1006. (B.) Si retineatur, pro ἔστρεψας idem Piers. corrigit ἔτρεψας.

1006. s. (B.) τί σὴν — δέχῃ λόγον. Hos duo versus delevit Br., ut male repetitos ex v. 918. ab interpolatore. *Beck.*

1006. (B.) Versum hunc cum sequenti, ut ab histrionibus interpolatos, delendos censet Valckenærius apud Piersonum Verisim. p. 59. Occurrunt certe supra v. 914. nulla fere discrepantia. Quamobrem de hoc quidem planissime assentior, de sequenti, qui tamen retineri potest non valde repugno. *Musg.*

1003. αἶ αἶ L. *Por.*

1004. αἶ αἶ et μῶν τίν' ἀγγέλων L. *Por.*

αἶ ter posuit Br., et a sequ. versu separavit. *Beck.*

1005. ἀγγέλων L. *Por.*

Reisk. pro τύχην legit aut στυγνὰ, *nunciavine imprudens aliqua exosa et ingrata*, aut λύπην sensu eodem. *Beck.*

1007. οὔ σε Lasc. Ald. *Por.*

1008. τί δ' αὖ X. Π. 730. probante Valckenærio ad Phœniss. 1668. τὶ δαὶ A. L. Sed L. in marg. ἢ (i. e. δή.) Assentior Brunckio δαὶ e Tragicis eximenti. In loco Sophoclis Antig. 318. δὲ e duobus MSS. edidit Brunckius, quod conjecerat Marklandus ad Suppl. 94. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; (ὅπη Plut.) Τί δὲ habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Grot. Excerpt. p. 149. versus sedem oblitus, inter Sophoclis incerta fragmenta collocatum ita corrupit: Τί δαὶ ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὀπί; In versu sequente bene πολλή μ' ἀνάγκη defendit Brunckius contra Valckenærium ad Phœniss. 1668. (1688.) πολλή μ' ἀνάγκη, πολ-

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
ΜΗ. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.
ΠΑΙ. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
ΜΗ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
ΠΑΙ. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
ΜΗ. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.

Insciens, et spe læti nuncii frustratus sum?
Med. Nunciâsti, quæ nunciâsti; non tibi vitio verto.
Pæd. Cur igitur oculos dimittis, et lacrymas?
Med. Multa me necessitas, o senex, *hæc facere cogit.* Talia enim dii,
Et ego male cogitans machinata sum.
Pæd. Confide tu; reduceris et tu adhuc a liberis.
Med. Alios prius *ad inferos deducam,* misera ego.

S. χόλου τὰ κατ' ἐμὲ κακῶς διάκειται. ταῦτα δὲ λέγει, προπετείας ἑαυτῆς κατηγοροῦσα, ἐπὶ τῇ τῶν δώρων ἀποστολῇ. ἀνάγκη γὰρ εἰ ἔμελλεν ἡ Γλαύκη ἀπόλλυσθαι, καὶ αὐτῆς τὰ τέκνα ὑπ' αὐτῆς ἀναιρεῖσθαι, ἵνα μὴ ὑπὸ ἄλλου τοῦτο γένηται. αὕτη μὲν οὖν ἐπὶ τοῦτο μετανοεῖ. αὐτὸς δὲ ᾤετο αὐτὴν ὀδύρεσθαι, ὅτι ἔμελλε γενέσθαι φυγάς. 1011. Θάρσει] Ἔτι θαρσεῖν ὀφείλεις. καὶ γὰρ εἰ καὶ φεύγειν μέλλεις τῇ τῶν παίδων ὑποστάσει καὶ ζωῇ, ὅμως ἰσχὺν ἔχει τὰ κατὰ σὲ, καὶ εὔελπις εἶ τούτοις πρὸς τὸ μέλλον συμβιῶναι. τὸ δὲ ἔτι, καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος κεῖται. τὸ οὖν κρατεῖς ἀντὶ τοῦ νενίκηκας. καὶ εὐτύχηκας τὸ ὅσον ἐπὶ τοῖς τέκνοις, ὡς εὔελπις εἶ πρὸς τὸ μέλλον. 1012. Ἄλλους κατάξω] Τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν προοδύρεται. ἀσήμως δὲ ὑπὸ τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄλλους, ἀντὶ τοῦ τούτους. τὸ δὲ κα-

λή γ' ἀνάγκη, et πολλή 'στ' ἀνάγκη, promiscue usurpantur. *Por.*

Pro τί δὴ rectius in Greg. Naz. Christ. Pat. 730. legi τί δ' αὖ, et mox scribi debere Πολλή γ' ἀνάγκη, monet Valck. ad Phœn. 1668.

Membr. et ed. Flor. τί δαί; δὴ et δαὶ facile permutari inter se potuerunt. Dubitat vero Br., an δαὶ in senario tragico locum habuerit; legi enim, sed in locis, unde eximi aut debet aut potest. δὴ hic valere *obsecro te.* *Beck.*

1013. πολλή μ' ἀνάγκη scil. δακρυῤῥοεῖν, e v. præc. repetendum. Similiter Phœn. 1709. πολλή σ' ἀνάγκη elliptice ponitur, ubi male Barn. lectionem mutavit. Occurrunt et formulæ: πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή 'στ' ἀνάκγη. *Brunck.*

1011. κρατεῖς τοι. Posset hoc utcunque explicari. Sed prius videndum, quomodo se habeat Medeæ responsio: ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. κατάξω hic est *ad inferos deducam,* quo etiam sensu de Mercurio apud Pindarum (Ol. IX. 52.) usurpatur: Βρότεα σώματα κατάγει Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν θνασκόντων—. Alius porro vocis κατάγειν sensus est Thucydidi Historicisque fere omnibus frequentatus, juxta quem exules, in patriam reducti, κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, vel etiam simpliciter κατάγεσθαι dicuntur. Jam ex præcedenti versu derivatum esse κατάξω, indicat vox ἄλλους. Consideretur modo locus Iphigeniæ A. 661. 662. in quo ὀλεῖ venuste repetitur: ΙΦ. ὄλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά. ΑΓ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν, ἅ με [lege πρόσθ'. ἁμὲ] διολέσαντ' ἔχει. Hinc elucescit vera hujus loci emendatio: ΠΑΙ. θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. MUSGRAVIUS. Hanc emendationem in textum intulit Brunckius. Et sane, quanquam ego literarum vestigiis propius paullo insistendum putavi, integram tamen laudem Musgravio tribui velim. *Habeat secum servetque sepulchro.* Posui ergo κάτει τοι. *Certe redibis ab exilio olim a liberis tuis deducta.* Voces κατιέναι, κατέρχεσθαι hoc sensu sæpissime usurpantur. Herodot. III. 45. bis, IX. 26. ter. De

ΠΑΙ. Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,

Pæd. Non tu sola divulsa es a tuis liberis.
Oportet hominem leviter ferre calamitates.
Med. Faciam : sed ingredere in domum,
Et para pueris, quæ convenit quotidie.
O filii, filii, vobis quidem jam est urbs,
Et domus, in qua me misera relicta,

S. τάξω, ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν ᾅδην. 1013. Οὔτοι μόνη σὺ] Ἡ μὲν ἔλεγεν, ὅτι πρὶν εὐτυχῆσαι ὑπ' αὐτῶν, ἀλλοτρίους μου γενομένους τοὺς παῖδας πέμψω εἰς τὸν ᾅδην. ὁ δὲ παιδαγωγὸς τὸ κατάξω νοεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀποπέμψω πρὸς Ἰάσονα, ἠλλοτριωμένους μου τοὺς παῖδας. ἵν' ᾖ τὸ ἄλλους, ἀντὶ τοῦ ἀλλοτρίους. 1017. Σφῷν μέν ἐστιν] Τοῦ σφῷν πλῆρες τὸ σφῷιν, τουτέστιν ὑμῶν τῶν δύο, τὴν μὲν πόλιν φησὶν τήνδε οἰκήσετε, ὦ τέκνα, καὶ τὸν οἶκον τοῦτον δι' αἰῶνος. λέγει δὲ ἀσήμως τὸν ᾅδην, καὶ πάντα τὰ ἑξῆς αἰνιγματωδῶς ὁμιλεῖ, ὑπὲρ τοῦ μὴ αἰσθέσθαι τὸν παιδαγωγόν. τὸ δὲ ἐν ᾧ πρὸς τὸ οἰκήσετε συναπτέον. τουτέστιν ἐν τῷ ᾅδῃ οἰκήσετε, ἀπολιπόντες

κατέρχομαι vide facetam disputationem Aristoph. Ran. 1274. Nomen κάθοδος etiam frequens, in κάθολος depravatum apud Euripidem et Pausaniam bene restituere Viri docti. Neque est, quod quis miretur, post activum vel neutrale verbum sequi πρὸς vel ὑπὸ cum genitivo. Sophocl. Aj. 1235. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά ; 1320. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως; Ceterum vide, an error profluxerit ex ejusdem dramatis 1353. παῦσαι· κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος. Ubi ἡττώμενος citat Aristides T. II. p. 334. (I. p. 536. 3. Jebb.) Πάσαις κρατεῖς τοι male conjicit Marklandus in Explicat. Vet. Auctor post Supplices p. 249. *Por.*

Πρὸς τέκνων ἔτι] Pro τέκνων κρατεῖς προσέτε per *Tmesin*. *Barnes.*

Sententia, quæ ex structura verborum, quam Barn. instituit, oritur, non est vera. Medeæ enim liberi, cum, exsilio remisso, Corinthi apud patrem manere deberent, in ejus potestate non amplius futuri erant. Rectius igitur Buchanan. vertit: *per liberos potentiæ adhuc prioris magna superest portio.* Heath. Etiam Reisk. vertit: *vincis* per *liberos tuos*.

Br. ed. θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ — e conjectura Musgr. Κατάγειν eo, quo hic, sensu est in Æsch. S. c. Th. 649. et 662. *Beck.*

κρατεῖς τοι.] Posset hoc utcunque explicari. Sed prius videndum, quomodo se habeat Medeæ responsio :

ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.

κατάξω hic est *ad inferos deducam*, quo etiam sensu de Mercurio apud Pindarum usurpatur :

βρότεα σώματα κατάγει
κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
θνασκόντων — — —

Alius porro vocis κατάγειν sensus est, Thucydidi Historicisque fere omnibus frequentatus, juxta quem exsules, in patriam reducti, κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, vel etiam simpliciter κατάγεσθαι dicuntur. Jam ex præcedenti versu derivatum esse κατάξω, indicat vox ἄλλους. Consideretur modo locus Iphigeniæ Aul., in quo ὀλεῖ venuste repetitur : v. 661, 2.

Ἰφ. ὀλοῖντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενελέῳ κακά.
Ἀγ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν, ἅ με διολέσαντ' ἔχει.

Hinc elucescit vera hujus loci emendatio :

Οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
'Εγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῶιν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
Ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·

Habitabitis semper orbati matre.
Ego vero jam vado in aliam terram exul,
Priusquam ex vobis potuerim capere voluptatem, et vos videre florentes,
Priusquam connubium, et uxorem, et nuptiales
Lectos ornârim, facesque sustulerim accensas.
O me miseram ob meam contumaciam.

S. ἐμέ. 1023. Εὐνὰς ἀγῆλαι] Φρύνυχος ἀγῆλαι ἀντὶ εὔξασθαι. καὶ παρὰ 'Αριστοφάνει, * Δι:ὶ

* Apud Aristoph. Pac. 397. s. hæc ita leguntur:

διαπαντὸς ὦ
Δέσποτ' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

atque hinc emendandum esse Scholiasten nostrum monuerunt Jungerm. ad Polluc. p. 837, 62. et Toupius Cur. Noviss. in Suid. p. 2. *Beck.*

Παι. Θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Musg.

1012. Ἄλλους] *Duportus* legit ἀλλ' οὓς κατάξω. *Barnes.*

Reisk. legit ἀλλ' οὓς, *sed quos ego liberos prius perdam*, antequam ipsorum manu et ope hostes vincere queam. Præterea pro κατάξω reponi vult καταλείψω; nam κατάξω non congruere pædagogi responso, et ne Medeæ quidem sententiæ, nisi per κατάξω εἰς ᾄδου interpreteris; quod insolens sit, cum κατάγειν proprie valeat *in patriam reducere.* *Beck.*

1013. Τέκνων] Vid. supra ad v. 956. *Barnes.*

1017. μέν ἐστι Lasc. Ald. *Por.*

Ὦ τέκνα, τέκνα] Vid. de hoc loco 'Εκφράσεις *Callistrati* εἰς τὸ Μηδείας ἄγαλμα, ubi statuarius optime illam ex mente *Euripidis* effinxit; etenim elegans illa descriptio ad hunc locum spectat, lucemque illi affert, et ab illo mutuatur. De hac ipsa re En! optimum *Antiphili Byzantini* Epigramma ex *Anthol.* l. 4. fol. 317.

Τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χεὶρ,
Ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν,
Μυρίον ᾄρατο μόχθον, ἵν' ἤθεα δισσὰ χαράξῃ,
Ὧν τὸ μὲν εἰς Ὀργὰν νεῦε, τὸ δ' εἰς Ἔλεον·
Ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν· Ὅρα τύπον· ἐν γὰρ Ἀπειλᾷ
Δάκρυον, ἐν δ' Ἐλέῳ Θυμὸς ἀναστρέφεται·
Ἀρκεῖ δ' ἁ Μέλλησις, ἔφα Σοφός· Αἷμα δὲ τέκναν
Ἔπρεπε Μηδείῃ, κοὐ χερὶ Τιμομάχου.

Medeam vellet cum pingere Timomachi mens,
Volventem in natos crudum animo facinus,
Immanem exhausit rerum in diversa laborem,
Fingeret affectum matris ut ambiguum:
Ira subest lacrymis, miseratio non caret ira;
Alterutrum videas ut sit in alterutro.
Cunctantem satis est; Nam digna est sanguine mater
Natorum; sed non dextera Timomachi.

De hac versione *Ausonii* vid. *Jacobi Loensis* Miscell. Epiphill. l. 4. c. 16. Alia quoque nonnulla Epigrammata ibidem de eadem re exstant, ex *Anthologia* sumta, ut et elegans *Neophronis* Tragici locus capite sequenti. Quæ satis mihi sit Lectori indigitasse: etiam vide infra ad v. 1241. (B.) *Barnes.*

1019. αἰεὶ Lasc. Ald. *Por.*

1022. Quod edidit, lectore non monito, Beckius, γυναῖκας metrum pessundat. Ob silentium ejus, operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Si igitur γυναῖκας a Reiskio sumsit Beckius, festinavit, et cæcum ducem secutus est. Nihilo deterior

Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
Στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας.
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
Γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.

Frustra igitur vos, o filii, educavi,
Frustraque laboravi, et consumpta sum laboribus,
Ferens duros dolores in partu.
Profecto quondam infelix habui spem
Magnam in vobis *sitam*, fore ut senio gravem me nutriretis
Et mortuam manibus recte componeretis,
Suspiciendam mortalibus. Nunc vero jam periit
Hæc dulcis cura: nam vobis orbata
Tristem degam vitam, acerbamque mihi.
Vos vero matrem non amplius charis oculis
Videbitis, transeuntes in aliud vitæ genus.

S. παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισι, Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. 1035. Ἀποστάντες βίου] Ἄλλου βίου λέγει τοῦ κατὰ τὸν ᾅδην, ὡς κᾀυτοῖς κατοιχομένοις οὔσης τινὸς ἑτέρας πολιτείας. 1039. Γυναῖκες, ὄμμα] Πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ λέγει· θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τὸν φόνον οὐκέτι μου ἡ ψυχὴ τολμᾷ, ἀλλὰ λύομαι ταῖς τῶν ὀφθαλμῶν χάρισιν, ἀνατενιζόντων εἰς ἐμὲ τῶν φιλτάτων. 1040. Χαιρέτω βουλεύματα] Διὰ τὸ σφάξαι τὰ τέκνα. καὶ ἐλθέτω φησὶν ὁ ἐπὶ τῷ φράξαί μου τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός. 1042. Τί δεῖ με πατέρα] Ἀφίσταμαι φησὶ τοῦ φόνου τῶν παίδων. οὐ γὰρ ἵνα τὸν πατέρα τούτων νικήσω τῷ θανάτῳ αὐτῶν, ὀφείλω ἐμαυτῇ διπλασιοῦν τὰ κακά. λέγει δὲ τὴν λύπην, τὴν ἐπὶ τοῖς παισίν. ἢ οὕτως, σαφῶς εὔηθές ἐστιν ἐργαζομένην μὲν τὸν φόνον τοῖς φιλτάτοις, ἐπὶ τῷ τὸν πατέρα λυπῆσαι, αὐτὴν διπλασίαν λύπην κτήσασθαι διὰ

plurali singularis. Aristoph. Plut. 592. Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν ΝΥΜΦΗΝ ΑΓΑΓΗΣΘΟΝ. *Por.*

Reisk. emendat γυναῖκας, neque obesse huic emendationi tautologorum inde orituram coacervationem ratus; sæpe enim sic facere Euripidem; ut v. 1335. jungitur λέχος et εὐνή. *Beck.*

1023. Λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν] Qui mos erat matribus, liberorum suorum nuptiis faces præferre, vid. ad *Iphig.* Aul. v. 737. *Barnes.*

Ἀγάλλειν hic est, *splendide atque eleganter expolire*, ornare. Hemsterhus. Hes. Ἀγῆλαι· κοσμῆσαι. *Beck.*

ἀγῆλαι,] Explicatur in MS. B. per θεάσασθαι. In MS. autem A vacuum relinquitur post hunc versum spatium, quantum unius versiculi capax esset. *Musg.*

1025. 1026. Ἄλλως bis habent præter edd. et MSS. Scholiastes Venetus ad Iliad. Ψ. 144. Etymologus M. p. 68, 39, Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις.

Φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
Αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
Τὶ δεῖ με. πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;

Heu, heu! cur me oculis aspicitis liberi!
Cur arridetis hoc extremo risu?
Heu, heu! quid faciam? cor enim disperit,
Mulieres, ut primum vidi lætos oculos liberorum.
Non possem *facere quod statui.* Valeant consilia
Priora: abducam filios meos e terra.
Quid opus me patrem horum, horum malis
Cruciantem, mihi bis tanta mala accersere?
Nequaquam ego *hoc faciam.* Valeant *ista* consilia!
Verum quid ago? an volo derideri,
Dimittens meos inimicos impunitos?

S. τῆς τούτων τελευτῆς. δοκοῦσι γὰρ αἱ μητέρες περιπαθέστεραι εἶναι ἐν ταῖς τῶν παίδων συμφοραῖς. θαυμάσαι δέ ἐστι τὸν ὑπερβάλλοντα θυμὸν, ὃν ἔχει κατὰ τοῦ Ἰάσονος ἡ Μήδεια, ὅτι καίπερ προσδοκῶσα μειζόνως λυπηθήσεσθαι, ὅμως ὑπὲρ τοῦ λυπῆσαι Ἰάσονα, αἱρεῖται τούτους φονεύειν. 1044. Οὐ δῆτ' ἐγὼ] Ὅτι μετάνοι' ἐστὶν, οὐκ ἂν ἐγὼ φονεύσαιμι. ἀλλὰ μεθείσθω μοὶ, οὐ κρατήσας τοῦ φόνου λογισμός. γράφεται δὲ, καὶ παύσομαι βουλευμάτων. 1045. Καί τοι τί πάσχω] Ἐνταῦθα ὥσπερ ἀναζωπυροῦσα τῷ κατὰ Ἰάσονος θυμῷ καὶ λαμβάνεται ἑαυτῆς, καὶ φησὶ, τί δὴ πέπονθα εἰς οἶκτον ἐκπεσοῦσα τῶν παίδων. οὐ γὰρ ἐμὸν καταισχύνειν * ἑαυτὴν, ἀφεῖσαν ἀτιμώρητον τῶν πάντων ἐμὸν πολεμιώτατον Ἰάσονα,

* Pro ἑαυτὴν Heath. legi jubet ἐμαυτὴν, et pro ἐξὸν, ἐχθρόν. *Beck.*

legitur Troad. 761. sed spurium censet Valckenærius ad Phœniss. 1152. *Por.*

1025. ss. Compara cum his Brunck. ea, quæ Troad. 765. ss. leguntur. *Beck.*

1026. Hic versus etiam legitur Troad. 726. nisi quod ibi Μάτην pro Ἄλλως, et videtur ibi ab histrionibus, qui hujus loci meminerint, profectus esse. Nam nostrum versum laudat Schol. ined. Hom. Il. ψ. 144. et Etym. M. p. 68, 39. v. Valck. ad Phœn. p. 398. *Beck.*

1034. οὐκ ἔτι L. *Por.* οὐκ ἔτ' Br. ed. *Beck.*

1038. αἶ. αἶ. L. *Por.*

Interpungendum minima distinctione post hunc versum, et plena post sequentem. *Musg.*

1039. ὄμμα τερπνὸν Lasc. *Por.*

1040. ἐῤῥέτω Cott. Flor. *Por.*

χαιρέτω] MSS. Cott. et Fl. ἐῤῥέτω. *Musg.*

1044. παύομαι βουλευμάτων pro v. l. D. E Scholiaste pro v. l. citat Musgravius παύσομαι βουλευμάταν, sed παύηται habet Junta. *Por.*

Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
Ἆ, ἆ. μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε.
Ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·

Audendum hoc est. Nam ignaviæ meæ est
Etiam quod et istos molles sermones animo proposuerim.
Intrate, pueri, in ædes. Cui vero non
Licet adesse meis sacrificiis, *hoc*
Ipsi curæ erit. Manum vero non hebetabo.
Heu, heu ! nequaquam vero, mi anime, ne tu saltem hæc patres :
Mitte eos, o miser ; parce liberis ;

S. ἐξὸν φονεύουσαν τούτους μόνον. ἐχθροὺς οὖν λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸν τὸν Ἰάσονα. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; 1049. Ὅτῳ δὲ μὴ] Ὅτῳ δὲ φησὶν οὐκ εὐσεβὲς φαίνεται παρεῖναι τῷ φόνῳ τούτῳ, καὶ δέχεσθαι * τοιαύταις θυσίαις, οὗτος ἀπίτω. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντων θεῶν τινῶν χαιρόντων ἀνδροφονίᾳ. οἷον Ἐριννύων, Ἄρεως, καὶ τινῶν ἑτέρων. Ὅμηρος, Ἄρες, ἄρες βροτολοιγέ. τῷ δὲ αὐτῷ μελήσει, συναπτέον τὸ μὴ παρεῖναι. 1051. Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ] Πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον. ἔστι γὰρ μίμησις μητρός. οὐ προαιρέσει, ἀνάγκῃ δὲ τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι

* Τοιαύταις θυσίαις] Heath. vult, τοιαύτας θυσίας. *Beck.*

Χαιρέτω βουλεύματα] Alias scribitur *παύσομαι βουλευμάτων*, sed non æque bene. *Barnes.*

MS. D. γρ. παύομαι βουλευμάτων. Scholiastes γρ. παύσομαι βουλευμάτων. *Musg.*

1045. Ὄφλειν] Iambus et hic, ut τέκνων v. 1039. et τέκνα v. 1036. Vid. supra v. 1013. etc. *Barnes.*

1047. Ἐμῆς κάκης] Ἡ κάκη, *ignavia*, vel *perfidia*. Verbum *Platoni* cognitum et *Æschylo* Theb. v. 198. et *Æliano*, ut Κάκῃ τὴν στάσιν λιπών. Hunc locum respicit *Hesychius* et explicat: Κάκη, πελία, κακία· Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης· Κακουχίας. Idem verbum apud hunc Poëtam *Androm.* v. 968. *Hippolyt.* v. 1331. et *Iphig.* Taur. v. 682. *Barnes.*

1048. φρενὸς L. Ald. vide quæ noto infra ad 1106. *Por.*

1049. ἐς δόμους Br. ed. *Beck.*

1050. δώμασιν Parisienses omnes, Flor. Lasc. Sed longe præstat Aldina lectio θύμασιν. *Por.*

θύμασι] Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. δώμασι. Malo nihilominus vulgatam. *Musg.*

1051. Αὐτῷ μελήσει·] Non expedio, quid hoc sibi velit. Quantum intelligo, ratiocinatur Medea sic: *Introite quantocyus, o liberi; forte enim fiat, ut maritus superveniat, quem adesse sacrificio, quod nunc paro, fas non est.* Forte ergo sic reliquerit poëta: ἀντῶν, *occurrens*, vel ἥκων, aut μολὼν, με λήσει, *latebit me superveniens*, obruet me non prævidentem. καιρὸν οὐ διαφθερῶ, tempus opportunum non sinam elabi vel πεῖραν οὐ διαφθερῶ, *institutum hoc non sinam disperire.* Reisk. διαφθερῶ ita, ut Musgr. jam ante eum explicavit Heath, *Beck.*

διαφθερῶ.] *Non corrumpam dextram meam misericordia.* De hoc usu vocis διαφθείρειν confer v. 346. Platon. Phædon. sect. 66. Plut. Op. Mor. 886. Nec aliter cepere Veteres Critici, quorum unus in MS. A. διαφθερῶ per μαλακίσω, alius vero in MSS. B, D. per ἀμβλυνῶ, exponit. χεῖρα præstat simpliciter *manum* interpretari (vid. supra v. 853.) quam pro ὁρμὴν accipere, ut facit is, quem ultimo loco memoravi, Glossographus. Legi etiam posset διαφθερεῖ. Seneca Herc. Œt. 435. *Dum fervet manus.* *Musg.*

Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' Αΐδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.

Illic nobiscum viventes exhilarabunt te.
Non per dæmones infernos, qui sunt apud Plutonem,
Nunquam hoc fiet, ut ego inimicis
Filios meos relinquam injuria afficiendos.
Omnino necesse est eos mori : et quoniam hoc oportet,
Nos occidemus *eos*, qui procreavimus *eos*.
Omnino actum est hoc, et non aliter fiet.

S. τολμώσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. οὐκ ἂν φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαυτῆς χεῖρα. 1055. Μὰ τοὺς παρ' ᾅδην] Τοὺς καταχθονίους. Ἀλάστορας δὲ] οὓς οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἐπειδὴ δὴ συνεχῶς ὁρᾷ ἑαυτὴν νικωμένην πρὸς τοὺς παῖδας οἴκτῳ, ὅρκῳ φρικωδεστάτῳ κατακλείει ἑαυτὴν, πρὸς τὸ μηδὲν ἕτερον ἢ τὸν φόνον τῶν παίδων ἐξάπαντος δρᾶσαι. καὶ οὐκ ἂν ἐγώ φησὶ καταλείψαιμι τοὺς ἐμοὺς παῖδας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καθυβρίζεσθαι, λέγει ὑπὸ τῶν πρὸς γένους τῇ Γλαύκῃ. Καθυβρίσαι δὲ λέγεται τὸ μετὰ αἰκίας τινὸς ἀνελεῖν. * καὶ ἐγὼ φησὶ μὴ φονεύσω τούτους, ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ πάντως ἀναιρήσου-

* καὶ ἐγὼ] Heath. legit κἂν ἐγώ. *Beck.*

1052. Ἆ, ἆ] Hæc interjectio extra versum redundat. Vid. *Hecub.* v. 1098. *Barnes.*

1053. Τέκνων] Vid. supra v. 1045. *Barnes.*

1054. ἐκεῖ.] Gl. cod. Par. ἐν Ἀθήναις. *Beck.*

1055. Παρ' Αΐδῃ legendum monui ad Sophoclis Aj. 634. Mus. Crit. I. p. 365. Contrarium errorem, dativum scilicet pro accusativo, exhibent codices Parisienses in Heracl. 949. ubi recte edd. ὃς καὶ παρ' Αΐδην ζῶντά νιν κατήγαγες. *Elms.*

1056. οὔ τοί ποτ' L. *Por.*

1058. Ansam interpolandi hos versus P. credit dedisse vocem Πάντως, quæ v. 1060. occurrit. *Beck.*

Hunc et sequentem versum, qui infra commodius leguntur, v. 1240. s. (B.) deleri jubet Piersonus Verisim. p. 59. cui facile assentior. *Musg.*

1058. s. Hic et sequens versus iterum leguntur infra post v. 1236. repetiti. Semel tantum ab Euripide positos fuisse inter omnes convenit, sed utro in loco, in diversa abeunt eruditorum sententiæ. Ego cum Valck. censeo, ex hoc loco in alterum male fuisse translatos. *Brunck.*

1059. κτενοῦμέν γ' edidit Brunckius e Lasc. sed Lascaris infra, ubi idem versus occurrere solebat, (Musgr. 1250.) particulam omittit. Rectius, opinor, abest. *Por.*

Ἡμεῖς κτενοῦμέν γ', οἵπερ— Br. ed. ex ed. Flor. Idem V.D. comparavit cum hac ῥήσει fragmentum e Neophronis Medea, Stobæo servatum, tit. de Ira Flor. Grot. p. 107. quod e MS. cod. emendatum ita exhibet Br.

Εἶεν. τί δράσεις, θυμέ ; βούλευσαι καλῶς,
πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα
ἔχθιστα θέσθαι, πῆ ποτ' ἐξῆξας, τάλας ;
κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.
καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
ὁρῶσ' ἔρημον καὶ παρημελημένην
πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα ; μαλθακοὶ δὲ δὴ
τοιαῦτα γιγνόμεσθα, πάσχοντες κακά ;
οὐ μὴ προδώσεις, θυμὲ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.

Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
'Αλλ', εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι·
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,

Et jam corona in capite est, et in peplis
Sponsa regia perit: *hoc* ego bene scio.
Verum, ego enim vado miserrimam viam,
Et hos longe tristiore via mittam;
Liberos *meos* alloqui volo: date, o liberi,
Date matri dextram manum salutandam.
O charissima manus, et mihi charissimum os,
Et species, et vultus generosus liberorum,

S. σιν. εἰ δὲ ἅπαξ χρὴ τούτοις ἀποθανεῖν, κάλλιον ὑφ' ἡμῶν ἀναιρεῖσθαι, ἵνα μὴ δοκοῖεν οἱ ἐχθροὶ τιμωρίαν ταύτην λαμβάνειν ἐξ ἡμῶν. 1061. Καὶ δὴ ἐπὶ κρατὶ] Ταῦτα ἐκ τοῦ χρόνου ἀναλογιζομένη πρὸς ἑαυτὴν λέγει. καὶ δὴ φησὶν ἡ μὲν Γλαύκη, ὡς εἰκὸς, ἔχει τὸν

οἴ μοι, δέδοκται· παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων
ἀπέλθετ'. ἤδη γάρ με φοινία μέγαν
δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες,
πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα; φεῦ
τάλαινα τόλμης, ἣ πολὺν πόνον βραχεῖ
διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Aliud fragmentum ex ejusdem Neophr. Medea attulit et emendavit Valck. ad Phœn. 709. *Beck.*

1060. πέπρακται Ald. πέπρωσαι E. L. P. ut edidit Brunckius. *Por.*

Pro πέπρακται Br. edidit πέπρωται. *Beck.*

πέπρακται.] MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. πέπρωται. *Musg.*

1064. Hunc versum spurium censet Piersonus Verisim. p. 60. *Por.*

καὶ τούσδε π. etc. Hunc quoque versum deleri jubet Piersonus Ver. p. 60. *Beck.*

1065. Δότ', ὦ τέκνα] Et hic loci, et supra v. 1053. et infra v. 1068, 1071. et centies in aliis locis, τί in τέκνον corripitur, de qua re videsis *Phœniss.* v. 19. *Barnes.*

1066. ἀσπάσασθε vulgo. Sed ἀσπάσασθαι Musgravius ex A. B. D. E. et sic X. Π. 1316. quomodo citat Josias Mercerus ad Nonium Marcellum v. *Cette.* Verba Ennii apud Nonium hæc sunt: *Salvete optuma corpora, cette manus vestras, measque accipite.* Mox φίλτατόν τε Beck. *Por.*

'Ασπάσασθαι conjectura assecutus est Reisk.

δότ' ἀσπάσασθαι Br. ed. *Beck.*

ἀσπάσασθαι] Ita MSS. A, B, D, E. Vulgo male ἀσπάσασθε. *Musg.*

1067—1069. Repone εὐδαιμονοίτην. Vide ad Aristophanis Ach. 733. Legendum etiam ὁρῴτην Alc. 282. ἠρκεσάτην El. 1309. In Alc. 677. recte ἠλλαξάτην edd. fere omnes. *Elms.*

1067. φίλτατον δ' ἐμοὶ Br. ed. *Beck.*

1069. εὐδαιμονεῖτον Lasc. minus bene. *Por.*

1072. οὐκ ἔτ' L. *Por.*

1073. νικῶμαι πόνοις X. Π. 594. 874. *Por.*

1074. οἷα τολμήσω κακὰ editi et MSS. plerique. Sed δρᾷν μέλλω, quod multo melius est, pro τολμήσω præbent C. E. Lasc. quod cum Grotio ad Matth. XIV. 9. et Valckenærio Diatrib. p. 21. placuerit, edidi. Quid legerit Chalcidius in Timæum Platonis p. 274. ed. Meurs. ex ejus versione, *Nec me latet nunc, quam*

Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακά·
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sitis felices: sed illic: res enim, quæ hic *erant*,
Pater abstulit. O jucundum odorem.
O teneram cutem, et dulcissimum halitum liberorum.
Ite, ite. Non amplius intueri
Vos possum, sed vincor malis.
Et intelligo quidem qualia *sint ea* mala, *quæ* sum ausura:
Sed ira est potentior meis consiliis,
Quæ quidem hominibus causa est maximorum malorum.

S. στέφανον, καὶ λοιπόν ἐγγύς ἐστι τοῦ θανάτου. 1063. Ἀλλ' εἶμι] Μὴ μέλλωμεν ἥκειν ἐπὶ τὴν δυσχερεστάτην ὁδὸν τοῦ φόνου. 1069. Τάδ' ἐνθάδε] Τὰ ἐν τοῖς ζῶσιν, τουτέστιν ὁ πατὴρ αἴτιος τοῦ μὴ σώζεσθαι ὑμᾶς. 1070. Προσβολὴ δὲ περίπτυξις. ἢ ἀντὶ τοῦ πρώτη

cruenta cogitem; Sed vincit ira sanitatem pectoris, colligi nequit. Sæpe ad hunc locum alludit X. Π. 595. 720. 742. 875. sed ita plerumque, ut, utram lectionem invenerit, non indicet. Tandem vero 1883. habet, Καὶ συνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως, unde liquet, eum in suo Medeæ codice habuisse τολμήσω. Contra δρᾷν μέλλω magno consensu dant Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. Clemens Alexandr. Strom. II. p. 462. Lucianus pro Merc. conduct. T. I. p. 717. Galenus de Dogm. Hippocr. et Plat. III. 2. IV. 5. et 10. Synesius de Regno p. 11. A. Hierocles in Aur. Carm. ed. Needham. p. 60. Arrianus in Epictet. I. 28. Simplicius in Epict. §. 4. et 10. et 11. in Categor. p. 61. a. 18. ed. Bas. 1551. Alcinous de Doctrina Platonis cap. 24. Aristides T. III. p. 709. (II. p. 413. Jebb.) ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Ovidii Medeæ quis non meminit? *Video meliora proboque, Deteriora sequor. Por.*

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα τολμήσω κακὰ] Hunc versum paulo aliter apud varios auctores citatum accepimus. Inprimis bis *Hierocli* edit. *Cantabr.* p. 75. οἷα μέλλω δρᾷν κακά. Pluries apud alios eodem modo, tantum unico vocabulo transposito, *videlicet:* Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακά. Et ita quidem *Simplicius* in Epictet. c. 4. et c. 11. et *Arrian.* Epictet. l. 1. c. 28. Vid. *Thomæ Gatakeri* Adversaria Miscellanea c. 10. fol. 114. Ubi et septem auctores ita legentes inducit, cum tamen nullum *Euripidis* exemplar nostram lectionem non præferat, (licet in hac parte minus placeat) et *Luciani* elegantem versus sequentis παρῳδίαν memoret, de doctis hominibus, quorum virtutibus obstat res angusta domi. Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Hæc autem *Ovidius* respexit *Metam.* l. 7. Fab. 1. — *Video meliora proboque; Deteriora sequor — Barnes.*

Alludit huc Plutarch. περὶ Δυσωπίας sect. 20. p. 52. s. Matth. εἰ γὰρ πρὸς ἄλλο τι, καὶ πρὸς τοὺς δυσωποῦντας ἔξεστιν εἰπεῖν τὸ, Μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακὰ, τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν—*Beck.*

τολμήσω. MS. E, et Ed. Lasc. δρᾷν μέλλω, ut multis in locis a Veteribus citatur. Vide Gataker. Adversar. Miscellan. p. 114. *Musg.*

ΧΟ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
Ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐστιν
Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·

Cho. Sæpe jam per subtiliores
Sermones ivi, et ad certamina
Majora veni, quam quæ convenit genus
Muliebre investigare ; sed enim est
Musa etiam nobis, quæ versatur nobiscum,
Sapientiæ *dicendæ* causa, verum non cum omnibus *habitat*,

S. θέα. ἐν τῷ περιπτύσσεσθαι δὲ καὶ καταφιλεῖν ταῦτα λέγει. 1077. Πολλάκις ἤδη] Πολλάκις φησὶ κατ' ἐμαυτὴν ἐλογισάμην καὶ δι' ἀκριβεστέρων λογισμῶν προῆλθον αὐτὴ πρὸς ἐμαυτὴν λογιζομένη, καὶ ζητοῦσα εἰ δυνατὸν καὶ τῇ γυναικείᾳ φύσει ἐρευνᾷν τὰ τοῦ βίου πράγματα, καὶ εἰδέναι τὶ μὲν ἀνθρώποις καλὸν, τὶ δ' οὔ. καὶ λογισαμένη, εὗρον ὅτι μέτεστι γυναιξὶ σοφίας, καὶ τῆς ἀνθρώπων πραγμάτων καταλήψεως, οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω. καὶ λογίζομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀπείρους παιδοποιίας πολλῷ προφέρειν καὶ ὑπερβάλλειν εὐτυχίᾳ τοὺς γεννήσαντας. ὅσοι μὲν οὖν τῶν κατὰ παιδοποιΐαν μόχθων ἐκτος εἰσὶν, εἴτε καλὸν οἱ παῖδες οὐκ ἴσασιν. οἱ δ' ἔχοντες, ἀνάγκῃ τῇ περὶ τοὺς παῖδας ἐπιμελείᾳ κατατρυχόμενοι διατελοῦσιν, πρῶτον μὲν ὅπως ἀγάγωσι τοὺς παῖδας κοσμίως σπουδάζοντες, δεύτερον δὲ καὶ πόθεν τούτοις χρημάτων πόρον κατα-

1077. Medea interea scenam reliquit, observatura, num forte venturus, quis remque novam sit nunciaturus. *Beck.*

1079. Sic Lasc. Ald. μείζους ἤλυθον ed. Brunck. ἢ pro εἰ solus A. Hunc locum ridet Aristophanes Lysistr. 1126. Ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι· Αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω· Τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους Πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς. Ubi valde blanditur lectio, quam in v. Μουσωθῆναι conservavit Suidas, μοῦσα δ' ἔνεστί μοι, melior et ipsa fortasse futura, si legemus, μοῦσα δ' ἔστι μοι. *Por.*

Br. ed. : μείζους ἤλυθον, ἢ χρὴ γενεάν. *Beck.*

ἢ χρὴ] Ita optime MS. A. Cæteri, ut vulgo, εἰ χρή. *Musg.*

1080. γάρ ἐστι Lasc. Ald. *Por.*

1080—1085. Ita Porsonus ex conjectura. Edd. pleræque, παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν. Lascaris et codd. plerique, παῦρον δὲ δὴ γένος ἐν πολλαῖς, unde παῦρον τόδε δὴ γένος ἐν πολλαῖς Musgravius in annotatione, quod receperunt Brunckius, Beckius, Zimmermannus, Matthiæ. Omnes etiam præter Reiskium et Porsonum κοὐκ ἀπόμουσον. E Reiskii sententia locus ita constituendus est : παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὕροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Cui hactenus assentior, ut δὲ ob præcedens μὲν repræsentandum, et οὐκ pro κοὐκ legendum opiner. Sophocles Ant. 255. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ· | λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὣς, ἐπῆν κόνις. Phil. 545. ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ, | τύχῃ δέ πως εἰς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον. El. 905. καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὗ, | χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων. Adde Euripidem Heracl. 195. Hel. 42. 1024. Ion. 1551. &c. Ita si semper locuti sunt tragici, quis non videt, neque παῦρον τόδε δὴ γένος cum Musgravio, neque παῦρον γὰρ δὴ γένος cum Porsono scribendum esse ? Si codex ἀρχέτυπος hujus fabulæ hodie superesset, non is quidem quem histrionibus ediscendum dedit poëta, sed is qui annis octingentis aut nongentis post Christum natum in alicujus monasterii angulo repertus est, parum dubito quin in eo legeretur, παῦρον δὲ γένον ἐν πολλαῖς. Quam scripturam alii aliter majori studio quam successu emendare conati sunt. Quid multa ? Scripsit Eu-

Παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
Εὕροις ἂν ἴσως
Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν

Exiguum enim numerum inter multas
Invenias fortasse
Nec a Musis alienum est mulierum ingenium.
Et aio mortalium, quicunque sunt
Omnino expertes, nec genuerunt
Liberos, anteire felicitate

S. λείψειαν, τρίτον ἐπὶ τούτοις οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὖσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς. τοῦτον δὲ τὸν τρόπον μοχθοῦσι τὸν χρόνον ἅπαντα. οὐ γὰρ εὐμαρὲς συνιέναι τρόπον ἀνθρώπου, ὅπου γε τοὺς νομιζομένους εἶναι χρηστοὺς, πονηροὺς πολλάκις ἐξαίφνης εὑρίσκομεν. ἓν δὲ πάντων τῶν κακῶν τελευταῖον βούλομαι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξειπεῖν. δῶμεν γὰρ, ὅτι καὶ βίον αὐτάρκη τοῖς παισὶ κέκτηνται, καὶ εἰς ἀκμὴν ἡλικίας ἦλθον οἱ παῖδες, καλοίτε κἀγαθοὶ τὸν τρόπον ἐκβεβήκασιν· εἰ δὲ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων φθάσας ὁ δαίμων, πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν, τούτους ἁρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων κακοῖς τοὺς παῖδας εὔξασθαι τοὺς θεοὺς παρασχεῖν λύπην ἄντικρυς ὄντας; 1081. Μοῦσα καὶ ἡμῖν] Ἀντὶ τοῦ φρόνησις, παίδευσις πρὸς τὸ δύνασθαι διακρίνειν τὰ ἀνθρώπινα. καὶ ἡμῖν οὖν φησὶ Μοῦσα προσομιλεῖ σοφίαν χαριζομένη, πρὸς τὸ ἡμᾶς ἀποφαίνεσθαί τι περὶ τῶν

ripides, παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως) | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Μίαν inserendum patet ex Heracl. 328. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως | εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός. Ex scholiastæ verbis, οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω, eum μίαν in exemplari suo habuisse erit fortasse qui suspicetur. *Elms.*

Ἀλλὰ γάρ ἐστι Μοῦσα καὶ ἡμῖν] Doctæ mulieres inter veteres recensentur *Corinna, Erinna, Sappho, Hippo, Chironis* filia, *Cassandra Priami, Hypatia Theonis* Philosophi, *Anna Comnena Alexias, Theano, Melissa, Myla*, ne dicam ex nostris dominam *Elizabetham, Angliæ* Reginam *Janamque Graiam*, quæque *Orindæ* nomine celebratur. Adeo vere a *Socrate* dictum est in *Platonis* Πολιτείας l. 5. Γυναῖκες μέντοι πολλαὶ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλά. Huc refer *Cæl. Rhodig.* l. 14. c. 1. *Barnes.*

Metri causa Heath. scribit ἐστιν. *Beck.*

1083. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν Ald. et edd. pleræque. πολλαῖσίν γ', Heathio dignius, quam Bentleio. E lectione A. B. D. Lasc. παῦρον δὲ δὴ γένος ἐν πολλαῖς (sic enim puto MSS. habere, non πολλαῖσιν) conjicit Musgravius παῦρον τόδε δὴ, recepit Brunckius. Sed hoc paullo abruptius videtur, et copula ista in κοὐκ importuna, pro qua οὐκ recte Reiskius. Pro δὲ igitur substitui γὰρ, quæ non infrequens mutatio, quanquam δὲ in γὰρ sæpius, fateor, corrumpitur, quam contra factum est. Tragicus incertus apud Stobæum de Rerum Nat. p. 126. ed. Grot. Δίκης γὰρ ἐξέλαμψ' ἐναίσιον φάος. Sic Grotius pro Δίκας δ'. Idem in Florileg. p. 147. Euripidi τὸ γὰρ ἐπιεικὲς pro τὸ δ' ἐπιεικὲς et aliis alibi Poëtis similia restituit. *Por.*

Lege cum Bentleio in diss, de Phalaridis Epp. p. 141. πολλαῖσίν γ'. Heath. Reiskius pro δὴ reponit δὲ ob præcedens μέν.

Br. ed.: παῦρον τόδε δὴ γένος ἐν πολλαῖς ob anapæstici metri leges. In Flor. ed. et membr. est παῦρον δὲ δὴ — *Beck.*

παῦρον δὴ] MSS. A, B, D, et Ed. Lasc. παῦρον δὲ δὴ, unde legendum suspicor παῦρον τόδε δὲ, et in fine versus πολλαῖς. Alioqui non constat nexus, qui debet esse, Anapæstorum. *Musg.*

1085. κοὐκ ἀπόμουσον edd. MSS. *Por.* Κοὐκ Reisk. mutat in Οὐκ. *Beck.*

Τῶν γειναμένων·
Οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
Οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
Βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,

Eos, qui progenuerunt.
Qui enim non habent liberos propter ignorantiam,
Utrum res suavis hominibus, an vero ingrata,
Sint liberi, cum non habeant,
Carent multis miseriis.
Sed quibus in ædibus est liberorum
Dulce germen, eos video curis
Confici omni tempore.
Primum quidem quo pacto bene *ipsos* educent,
Et unde victum relinquant liberis :
Præterea vero utrum pro malis,

S. τοιούτων. 1095. Ὁρῶ μελέτῃ] Τούτους φησὶν ὁρῶ τῇ περὶ τοὺς παῖδας συνεχεῖ κατα-

1086. Reisk. scribit καὶ δὴ φημὶ, alias pendere nexum ratiocinii, et transitum ab uno argumento ad alterum. *dico ergo* (sapiens hoc dictum me non indignum, quandoquidem evictum est, etiam in mulieribus esse quasdam sapientes) καὶ δὴ φημὶ λέκτρων οἵτινες.—Paullo post Heath. legit εἴσιν ob metrum.

εἴσιν Br. ed. et 1098. οἷσιν. *Beck.*

1087. μὴ δ' L. μήδ' Ald. *Por.*

1090. οἱ μέντ' ἄτεκνοι edd. MSS. elisione non ferenda. Admisi οἱ μέν γ' e Reiskii conjectura. Sed cum illæ particulæ μέν γε rarissime a Tragicis copulentur, si quis τ' expungat, non vehementer repugnem. Agathonis locus apud Aristot. Rhet. II. 19. sic fortasse legendus : Καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνῃ πράσσειν· τὰ δὲ Ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται. Sed ejus loci ratio paullo diversa. Vide quæ dixi ad Phœniss. 1638. *Por.*

Reisk. emendat Οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, ut γε valeat i. q. γάρ. *Beck.*

1092. Reisk. conjicit Οὐχὶ τυχόντες, scil. παίδων, vel οὐχὶ τεκόντες. *Beck.*

1094. οἷσιν Lasc. ed. Brunck. οἷσι Ald. Contra mox 1103. πᾶσιν Ald. πᾶσϊ Lasc. *Por.*

Observat Br. ad Æsch. S. C. Th. 784. librarios verba simplicia pro compositis dedisse, et sic etiam h. l. ὁρῶ in cod. Reg. pro ἐσορῶ legi. *Beck.*

1095. ὁρῶ Schol. et membranæ. *Por.*

ὁρῶ pro ἐσορῶ in membr. Par. *Beck.*

1097. θρέψουσι pro θρέψωσι Brunckius edidit, ipso monente ad 325. *Por.*

Lectionem θρέψουσι defendit Brunck. ad v. 325. Solet enim ὅπως cum fut. Indic. Atticis construi. *Beck.*

1098. Βίοτόν θ'] Ita recte MS. E, et Ed. Lasc. Vulgo deest θ'. *Musg.*

1099. Pro φλαύροις in membr. φαύλοις.

Εἴτ᾽ ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ᾽ ἔστιν ἄδηλον.
Ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ᾽ εὗρον,
Σώματά θ᾽ ἥβην εἰσῆλθε τέκνων,
Χρηστοί τ᾽ ἐγένοντ᾽· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ᾽ ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην

An pro bonis
Laborent, hoc incertum est.
Unum vero, hoc est omnium extremum, jam
Dicam, omnibus hominibus malum.
Etenim jam *multi* abunde victum invenerunt *liberis*,
Corporaque liberorum ad pubertatem pervenerunt,
Bonique evaserunt. Si tamen occurrat
Dæmon iste, evanidus ad Plutonem
Mors ferens corpora liberorum.
Quomodo igitur prodest præter alios
Hunc etiam acerbissimum dolorem

S. πονουμένους μελέτῃ, τουτέστι τῇ καθημερινῇ ἐπιμελείᾳ. 1107. Δαίμων οὗτος] Τὸ δαίμων

Utrumque φλαῦρος et φαῦλος Atticis usitatum fuit, v. Moeris et Brunck. ad h. l. *Beck.*

1100. 1101. Male distinctos in edd. quibusdam recte disposuit Bentleius. Continuo tenore dant Lasc. Ald. Paullo ante 1099. φαύλοις A. vitiose. *Por.*

1100. Ita dividit Heath. cum Bentl. l. l. p. 142.

Εἴτ᾽ ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ᾽ ἔστιν ἄδηλον. *Beck.*

1100. s. Br. ed.:

Εἴτ᾽ ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ᾽ ἐστὶν ἄδηλον. *Beck.*

1104. βίοτόν θ᾽] E. Lasc. θ᾽ omittit Ald. Hæc nota aut Musgravii aut Beckii errore ad 1098. (1110. Musgr.) relata est. Dum hæc notabam, non præsto erat Musgravii editio. Musgravii error est, a Beckio retentus. Mox etiam ab utroque male positum est 1116. pro 1127. (meæ ed. 1115. *Por.*

Metri causa Heath. vult βιοτοῦ.

βίοτόν θ᾽ εὗρον Br. ed. et mox σῶμά τ᾽ ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, ut in membr. et Flor. ed. legitur. *Beck.*

Καί τοι. MS. Fl. Καὶ δὴ, quod fortasse melius. *Musg.*

1105. σώματ᾽ ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων Lasc. et sic A. nisi quod σῶμά τ᾽. Ald. σώματά τ᾽ εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων. Propter numeros sedem præpositionis mutavi et ἀναστροφὴν feci, qualis est supra 105. *Por.*

Longe melius membranæ, σῶμά τ᾽ ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, ut ediderunt Brunckius, Beckius, Zimmermannus, Matthiæ. Σῶμα pro σώματα noster Suppl. 63. (σῶμα ταλαίνας ἄταφον) Herc. 705. Sic etiam δέμας Suppl. 275. *Elms.*

1106. κυρῆσαι L. Quod sæpissime fit

Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν.
ΜΗ. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται.
Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ᾽ ὀπαδῶν, πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον
Δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη

Propter liberorum mortem
Addere Deos hominibus?
Med. Amicæ, jampridem præstolans eventum fortunæ,
Expecto, ab illa parte, quo res sit casura.
Equidem video hunc ex Jasonis
Ministris venientem spiritu quidem commoto,
Significat autem se novum aliquod malum nunciaturum.

NUNCIUS.

O quæ dirum facinus impie patrâsti,

S. τῷ θανάτῳ συναπτέον. δαίμονα γὰρ τὸν θάνατον ὠνόμασεν, φροῦδος δὲ ἐπεὶ ἄδηλος ἀνθρώποις ὁ θάνατος. 1120. Λιποῦσ᾽ ἀπήνην] Καταχρηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν. ἀπήνη γὰρ κυρίως ἡ ἅμαξα. ὄχον δὲ λέγει, τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς, εἴτε διὰ νεὼς, εἴτε δι

in MSS. omnium ætatum, ut vocales Ι et Υ puncto duplici notentur, id passim in Lascaris editione conspicitur. Sed has minutias non memoro, nisi ubi aliam ob causam verba transcribo. Eandem regulam in punctis distinctionum enotandis servo, scilicet ut nunquam ea propter ipsa solum memorem. Nullam enim MSS. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant. Tot errores etiam obiter indicavi, ut lector æquus ceteros persequendi necessitate me facile liberet. Nec tamen mirabor, si quis me mendacii insimulabit, quod fidem, quam dedi ad 293. non plene præstiterim. *Por.*

1107. ἄϊδαν L. *Por.*

δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἀΐδην Br. ed. *Beck.*

Potest quidem οὗτος accipi pro ἰδού σοι, *ecce tibi adest coram.* Mallem tamen comma ante οὗτος deleri, et post eam vocem poni. *Si tamen δαίμων οὗτος, fatum tale sit quorundam,* aufert *mors secum liberos procul ad inferos. Reisk.*

1109. Λύει] λυσιτελεῖ. Vid. supra ad v. 556. *Barnes.*

1113. Legendum πάλαι δὴ, si quid in his rebus video. Sophocles Œd. C. 1627. Ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν | χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται. Phil. 806. Ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά. Euripidis Palamede VIII. Αἴας, πάλαι δή σ᾽ ἐξερωτῆσαι θέλων, | σχολή μ᾽ ἀπεῖργε. Aristophanes Av. 921. Πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ᾽ ἐγὼ κλήζω πόλιν. Adde οὐ νεωστὶ δὴ Heracl. 485. Passim autem invicem permutari δὴ et τοι sæpe monuit Porsonus cum aliis. Altero abhinc versu inter καὶ δὴ et καίτοι fluctuant libri. Vide ad Sophoclis Aj. 1368. Mus. Crit. I. p. 487. *Elms.*

1115. Vulgo καί τοι, et Χ. Π. 123. ubi τοι fluxisse ex 1113. videtur. Καὶ δὴ Α. Flor. Lasc. Καὶ μὴν præfert Valckenærius ad Hippol. 1151. *Por.*

Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
ΜΗ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. Ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων, τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
Τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
ΑΓ. Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;

Medea, fuge, fuge, neque navalem
Relinquens currum, neque vehiculum terra calcans.
Med. Quid vero mihi dignum hoc exilio *patratum* est?
Nun. Puella regia modo periit,
Et Creon, qui *eam* genuit, tuis incantamentis.
Med. Pulcherrimum sermonem dixisti: inter benefactores
Et amicos meos posthac jam eris.
Nun. Quid ais? an recte sapis, et non insanis, mulier?
Quæ cum injuria affeceris lares regios,
Gaudes audiens, et non metuis hæc?

S. ὀχήματος, εἶθ' ὁπωσοῦν φεῦγε. 1126. Τί φῄς; φρονεῖς μὲν] Πῶς, φησὶν, εἶπας τοῦτο; ὅτι μὲν γὰρ κατὰ φύσιν φρονεῖς, καὶ οὐκ ἐξέστησας, δῆλον. θαυμάζω δέ πως οὐκ ἀγωνιᾷς ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων. ἢ κατ' ἐρώτησιν διενεκτέον

Καὶ δὴ δέδορκα — Br. ed. ut in membr. et ed. Flor. *Beck.*

1116. πνεῦμά γ' ἠρεθισμένον· mavult Musgravius prava distinctione deceptus. Mutavi distinctionem, et pro δείκνυσι δ', ut habent Ald. X. Π. 126. dedi δείκνυσιν ex A. B. D. L. ἠρεσθιμένον Lasc. ὀπαδὸν Lasc. *Por.*

πνεῦμά τ'] Malim, quia copula hoc in loco invenusta est, πνεῦμά γ'. *Musg.*

1117. δείκνυσιν ὥς τι καινὸν — e membr. et Flor. ed. Br. *Beck.*

δείκνυσι δ' ὡς. MSS. A, B, D, et Ed. Lasc. δείκνυσιν ὡς. *Musg.*

1119. Ναΐαν λιποῦσ' ἀπήνην] Simile *Iphig. Taur.* v. 411. Νάϊον ὄχημα. Sic ἅρμα θαλάσσης, et Ποσιδήϊον ἅρμα, et ἅρμα Ποσειδάωνος, navis frequenter vocatur apud *Nonnum* in Dionys. Hinc *Virgilius* Æn. l. 6. — *Classique immittit habenas.* Multas præterea *M. Antonius Muretus* (Variar. Lection. l. 1. c. 11.) ex variis auctoribus similes locutionis formulas profert; quem videat curiosus Lector. Sic *Æschyl.* λινόπτερα ναυτίλων ὀχήματα. *Barnes.*

1120. ναΐαν ἀπήνην. Hanc Metaphoram e Græcis et Latinis illustravit Muretus V. L. 1, 11.

Sensum verborum ita explicat Br. "Suadet Medeæ nuncius, ut vel maritimo vel terrestri itinere fugam quam citissime capessat, vetatque, ne aliquorsum divertat, forte quia credit persecuturos eam sive a Corinthiis, sive ab Jasone, mittendos satellites. Igitur *fuge, ait, ita celeriter, ut navem oræ non appellas, neu plaustri cursum sistas, donec in tuto sis.*" *Beck.*

Quid sibi velit λιποῦσα, non video. Forsan αἰτοῦσα, *petens.* Nemo enim tibi vel navim, vel currum, commodabit. *Jortin.*

1124. Ἐν δ' εὐεργέταις] Vid. quæ nos ad *Herc.* Fur. v. 879. *Barnes.*

1126. Non est sollicitandum hoc μὲν,

ΜΗ. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
Λέξον δ᾽ ὅπως ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
ΑΓ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες, δι᾽ ὤτων δ᾽ εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κυνεῖ δ᾽ ὁ μέν τις χεῖρ᾽, ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,

Med. Ego etiam possum aliquid contra tua
Verba dicere: sed ne nimium-properes, amice;
Verum enarra, quomodo perièrint. Nam bis tantum
Nos delectaveris, si pessime sint mortui.
Nun. Postquam gemina soboles tuorum liberorum venit
Cum patre, et ingressa est nuptiales ædes,
Gavisi sumus, qui tuis laborabamus malis,
Famuli: per aures vero statim ibat multus sermo,
Te, et tuum maritum diremisse priorem discordiam.
Osculabatur autem alius quidem manum, alius vero flavum caput
Puerorum: ego vero et ipse præ lætitia

S. τὸν λόγον, πῶς εἶπας τοῦτο; πῶς οὐχὶ μαίνεσθαι σὲ καὶ παραφρονεῖν ἄν τις νομίσειεν, οὐκ ἀγωνιῶσαν ἐπὶ τούτῳ, ἵνα ὁ μὲν παρέλκῃ. 1129. Ἔχω τὶ] Κἀγὼ φησὶν ἔχω πρὸς τὰς ἐπενεχθείσας μοι μέμψεις παρὰ σοῦ, πρόφασιν εὔλογον προσάγειν, δι᾽ ἣν εὐλόγως δοκῶ μοι χαίρειν, ἐφ᾽ οἷς ἀπήγγειλας, ἀλλὰ τέως μὴ σπεῦδε καὶ ἐπιχειρεῖν αἰνίττεται δὲ τὸ αὐτὴν πρότερον ἀδικεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος. 1133. Ἐπεὶ τέκνων σῶν] Ὡς εἴδομεν φησὶ τοὺς σοὺς παῖδας τὰ δῶρα προσφέροντας, ἐχάρημεν ἡμεῖς οἱ θεράποντες, οἵ τινες ἐλυπούμεθα πρὸ τούτου, ἐννοοῦντες τὴν σὴν σκαιὰν τύχην. λέγει δὲ τὸ ἀπεζεῦχθαι τοῦ Ἰάσονος. ὡς οὖν φησὶν εἴδομεν τὰ δῶρα κομιζόμενα ὑπὸ σοῦ, εὐφράνθημεν, ἐλπίσαντες ὑμᾶς πεπαῦσθαι τῆς ἔχθρας.

licet vis ejus paullo obscurior sit. Noster Ion. 532. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἤ σ᾽ ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη; Sic etiam ὑγιαίνεις μὲν, *sanane es*, Aristophanes Av. 1214. *Elms.*

1127. οἰκίαν pro ἑστίαν A. Fl. ᾐκισμένην A. B. Fl. L. Sed præstat vulgata, licet illa non sit inelegans. *Por.*

ᾐκισμένη.] MSS. A, B, Fl. et Ed. Lasc. ᾐκισμένην. Sed præstat alterum, ut sit passivum pro activo. Sic ᾐρμένοι Soph. Electr. 54. πεποίημαι Platon. Phædon. sect. 64. Pro ἑστίαν MSS. A, et Fl. οἰκίαν. *Musg.*

1129. τοῖς γε Ald. τοῖσδε Lasc. *Por.*

1131. λέξον δὲ πῶς Ald. λέξον δ᾽ ὅπως A. Flor. Lasc. ὄλοντο Lasc. *Por.*

Valck. ex cod. Flor. scribi jubet Λέξον δ᾽ ὅπως.

λέξον δ᾽ ὅπως ὄλοντο e membr. et Flor. ed. Br. Cf. Valck. ad Hipp. 724. *Beck.*

1134. δόνους L. *Por.*

1135. ἤσθημεν Lasc. quod, si in ἠσθήμεθ᾽ mutaretur, sensum aliquem præberet. Sed merus error esse videtur. *Por.*

1137. Ἐσπεῖσθαι] Infinit. Perfect. et Plusquamperfect. a σπένδω, σπείσω, ἔσπεικα, ἔσπεισμαι etc. *Barnes.*

Στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ᾽ ἑσπόμην.
Δέσποινα δ᾽, ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ᾽ ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἔπειτα μέντοι προὐκαλύψατ᾽ ὄμματα,
Λευκήν τ᾽ ἀπέστρεψ᾽ ἔμπαλιν παρηΐδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ᾽ εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
Ὀργάς τ᾽ ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ᾽· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
Φίλους νομίζουσ᾽, οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·

Simul tuos filios comitabar in conclave mulierum.
Domina vero, quam nunc pro te colimus.
Priusquam vidisset par tuorum liberorum,
Habebat promptum oculum in Jasonem:
Deinde vero texit oculos,
Et retro avertit candidas genas,
Abominans ingressum puerorum: sed maritus tuus
Abstulit iram et bilem puellæ,
Hæc dicens: ne sis inimica amicis.
Desisteque ab ira, et *huc* iterum converte caput,
Existimans amicos eosdem, quos maritus tuus.

S. ἐπεὶ καὶ πολὺς ἦν λόγος κατὰ τὴν οἰκίαν διαλελῦσθαι ὑμᾶς, καὶ τὴν προτέραν φιλονεικίαν εἰς φιλίαν μεταβεβληκέναι. 1140. Στέγας γυναικῶν] Τοὺς οἴκους, ἔνθα αἱ γυναῖκες διέτριβον αἱ ταλασιουργοῦσαι, μεθ᾽ ὧν ἦν καὶ Γλαύκη ἐπισκοποῦσα τὴν ἐργασίαν. κἀγὼ οὖν φησὶν ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς συνῆλθον τοῖς σοῖς τέκνοις. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν᾽ ᾖ εἰς στέγας. 1143. Πρόθυμον εἶχ᾽ ὀφθαλμὸν] Ἀντὶ τοῦ προθύμως καὶ ἥδιστα ἑώρα τὸν τὸν Ἰάσονα. ὡς δὲ εἶδε τούτους παρόντας, ἀπεστράφη τὸν Ἰάσονα, τὸ μητρυιῆς μῖσος εἰς τοὺς προγόνους νοσήσασα. 1147. Ὀργὰς δὲ ἀφῄρει, ἀντὶ τοῦ μὴ ὀργίζεσθαι τοῖς παισὶ, παρῄνει αὐτῇ μὴ βδελύττεσθαι τούτους. 1148. Λέγων τάδε] Αἱ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς κεῖνται. τουτέστι μὴ δυσμενὴς

1138. Hic et 1204. κύνει habent Lasc. Ald. solenni errore, quem correxit Brunckius. Quocirca magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere. Sophocl. Philoct. 371. πλησίον γὰρ ὢν κυρεῖ sine ulla causa in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutavit. In Trach. 767. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσετο, legendum προσπτύσσεται. Noster Alcest. 181. κυνεῖ δὲ προσπιτνοῦσα, πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι. Ubi Lasc. Ald. κύνει. *Por.*

κυνεῖ hic et v. 1204. scripsit Br. præsens, non Imp. Ita enim variantur tempora in narrationibus. *Beck.*

1142. Τέκνων ξυνωρίδα] Supra v. 1133. dicuntur τέκνων ξυνωρὶς εἰς τόδ᾽ ἡμέρας τέκνων. Συνωρὶς autem par quodvis sonat. Vide quæ nos ad *Bacch.* v. 324. *Barnes.*

1145. Λευκὴν etc.] Eadem locutio supra v. 919. *Barnes.*

1147. τ᾽ delevit et νεάνιδος χόλον edidit ex A. Brunckius. Utrumque vulgata deterius. *Por.*

τ᾽ ante ἀφῄρει delevit Br. et mox reposuit: καὶ νεάνιδος χόλον, præeuntibus membr. Par. *Beck.*

Δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ᾽, ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ᾽, ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Ἀλλ᾽ ᾔνεσ᾽ ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ᾽ ἀναστᾶσ᾽ ἐκ θρόνων διέρχεται

Accipe vero munera, et roga patrem,
Ut remittat exilium his *meis* liberis, in meam gratiam.
Hæc vero ut aspexit ornatum, non continuit se,
Sed promisit viro omnia. Et priusquam ex ædibus
Procul abirent pater et liberi tui,
Acceptam variam vestem induit,
Ponensque auream coronam supra cincinnos,
Nitidum *ad* speculum componit comam,
Inanimæ corporis imagini arridens.
Deinde ubi surrexisset de solio, perambulat

S. τοῖς φίλοις ἔσο. ἀλλὰ παῦσαι θυμοῦ, καὶ ἐπίστρεψον πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις. 1153. Οὐκ ἠνέσχετο] Ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἠνέσχετο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει μεῖναι, ἀλλὰ μετεβλήθη τῆς ἀγριότητος τοῦ θυμοῦ. 1155. Μακρὰν ἀπεῖναι] Οὕτω δὲ περιχαρὴς γέγονε τὸν κόσμον ἰδοῦσα, καὶ ἕρμαιον ἡγήσατο δῶρον, ὡς μὴ ἀναμεῖναι τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἰάσονος, ἀλλ᾽, ἔτι πλησίον ὄντος τοῦ πατρὸς καὶ τῶν παίδων, εὐθὺς λαβοῦσα περιέθετο τὸν κόσμον. ἴσμεν δὲ ὅτι αἱ γυναῖκες οὐκ ἔτι παρουσίᾳ τῶν ἀνδρῶν κοσμοῦνται. αὕτη οὖν φησὶν ὑπερησθεῖσα τῷ δώρῳ οὐ παρῃτήσατο, καὶ παρόντος τοῦ Ἰάσονος, περιθέσθαι τὸν κόσμον. 1159. Ἄψυχον

1153. ἧδ ὥς τ᾽ Lasc. ἧδ᾽ Ald. ἡ δ᾽ Brunck. *Por.*

1154. ss. Ἠμπέχετο. Ἠμπίσχετο potius videtur legendum, ab ἀμπίσχομαι, ἐκ τοῦ ἀμφὶ, καὶ ἴσχομαι. PORTUS. Ἠμπέσχετο, non ἠμπέχετο, edd. omnes. Hic aoristus Aristophani vulgo tribuitur Thesm. 164. καὶ Φρυνίχος (τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας) | αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο. Ubi sententia postulante reponendum videtur præteritum imperfectum ἠμπίσχετο.* Nostro loco non esset sollicitanda vulgata, si certo constaret aoristos ἠμπέσχον et ἠμπεσχόμην ab Atticis usurpatos esse. Sed suspicioni locus est, præterita hujus verba tempore augmentum in prima tantum syllaba habuisse. Euripides Ion. 1172. τοίχοισιν δ᾽ ἔπι—ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα. Aristophanes Eq. 893. Καὶ τοῦτό γ᾽ ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν, ἵν᾽ ἀποπνίξῃ. Lys. 1155. κἠλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης | τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν. Eccl. 540. ἔπειθ᾽ ἵν᾽ ἀλεαίνοιμι, τοῦτ᾽ ἠμπισχόμην. Ubi ἠμπεσχόμην Lexicon Seguerianum apud Beckerum p. 381. In his omnibus, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, sententiæ multo convenientior est aoristus quam præteri-

* Euripides Heracl. 634. Φρόντις τις ἦλθ᾽ οἰκεῖος, ἧ ξυνειχόμην. Sic mea editio. Ceteræ omnes συνεσχόμην, cujus loco hodie malim ξυνισχόμην. Plato Gorgia p. 479. A. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῖς μεγίστοις νοσήμασι συνισχόμενος, &c.

Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ᾽ ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ᾽ ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ᾽ ὁρᾷ διὰ στόμα

Ædes, delicate incedens candidis pedibus,
Donis *hisce* vehementer gaudens, multum et sæpe
Cervicem ad erectam oculis respiciens.
Postea vero erat miserabile spectaculum videre:
Nam mutato colore, obliqua retro
Cedit, tremens membris: et vix antevertit,
Solio illapsa, ne caderet in terram.
Tum vero una ex famulis anus, cum existimaret
Aut Panis iram, aut alicujus *alius* Dei, *in ipsam* venisse,
Ululatum edidit, prius quam videret per os

S. εἰκὼ] Γράφεται προσβλέπουσα σώματος, ἄψυχον εἰκόνα φησὶ τὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ φαινομένην μορφήν. Ἄψυχον οὖν εἰκὼ] Τὴν εἰς τὸ ἔσοπτρον φαινομένην. Σώματος δὲ λέγει, τῆς τῷ ὄντι ὄψεως· τὸ δὲ ἑξῆς πρὸς τὴν ἄψυχον εἰκόνα τοῦ σώματος γελῶσα, τουτέστι χαίρουσα ἐπὶ τῇ ὑποπιπτούσῃ αὐτῷ κατόπτρῳ εὐμορφίᾳ. 1169. Ἢ Πανὸς ὀργὰς] Ἐξαίφνης καταπίπτοντες ᾤοντο τοπαλαιὸν ἄνθρωποι ὑπὸ Πανὸς μάλιστα καὶ Ἑκάτης καταπεπλῆχθαι τὸν νοῦν. ὁ δὲ νοῦς, καὶ τὶς τῶν θεραπαινῶν γεραιὰ πρότερον ἑωρακυῖα κατὰ στόμα προϊόντα τὸν ἀφρὸν, ἐκστρέφουσάν τε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ αἷμα νεκρούμενον λιπὸν τὸ σῶμα, νομί-

tum imperfectum. Simili ratione ἠμπεχόμην potius quam ἠμπειχόμην Atticos dixisse arbitror, licet apud Platonem Phædone p. 87. B. pro vulgato ἠμπίσχετο plerique codices exhibeant ἠμπείχετο. Idem obtinuit in verbo ejusdem fere significationis ἀμφιέννυμι. Xenophon. Pæd. I. 3, 17. παῖς μέγας, μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν, τὸν μὲν ἑαυτοῦ ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. *Elms.*

1156. ss. Conspicitur ap. Jo. Bapt. Passerium Pict. Etrusc. in Vasc. T. I. Tab. 33. nova nupta inter ancillas ornatrices caput comens, cum speculo rotundo, ancilla cum fasciis pectoralibus in scriniolo prope adstante. V. ibi Passer. p. 39. qui h. l. laudat. *Beck.*

1157. χρυσοῖν τιθεῖσα Ald. τεθεῖσα Lasc. τε θεῖσα Paris. omnes et Flor. ut edidit Barnesius. Mox βοστρύχους Lib. P. *Por.*

τε θεῖσα] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius. Ed. Ald. τιθεῖσα.

βοστρύχοις] Lib. P. βοστρύχους. *Musg.*

1159. εἰκῶ L. Languidum est; quod pro var. lect. memorat Scholiastes, προσβλέπουσα. *Por.*

Προσγελῶσα] Alias προσβλέπουσα. *Schol. Barnes.*

προσγελῶσα] Commemoratur a Scholiaste alia lectio, nempe προσβλέπουσα. *Musg.*

1161. Ἁβρὸν βαίνουσα] Σαυλουμένη. Vide ad *Cyclop.* v. 40. *Barnes.*

παλλεύκῳ ποδὶ] *Pedem album* dixit Eurip. de pede albis calceis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste

Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ᾽ ἄπο
Κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ᾽ οὐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ᾽ ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ᾽ ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης ξυμφοράν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.

Exeuntem candidam spumam, et in oculis
Vertentem pupillas, et non amplius in corpore esse sanguinem.
Deinde sono diversam ab ululatu emisit magnam
Ejulationem: statim vero una quidem in domum patris
Cucurrit, alia vero ad recentem maritum,
Dictura calamitatem sponsæ: tota vero
Domus resonabat frequentibus cursitationibus.

S. σασα θεοῦ τινος εἶναι χόλον, ηὔξατο αἰσθῆναι αὐτήν. εἶτα ὡς εὐχομένης ἐπέτεινε τὸ κακὸν, θρῆνον ἠφίει, ὡς λοιπὸν ἀπολλυμένης αὐτῆς. Πανὸς ὀργὰς] Τὰ πανικὰ δείματα, οἱ μὲν τῶν αἰφνιδίων φόβων καὶ ταραχῶν αἰτίαν τῷ Πανὶ ἀνατιθέασιν. 1173. Ἀντίμολπον] Ἀντίφθογγον, ἐναντίον τῇ εὐχῇ. οὐ γὰρ ταυτὸν μολπὴ καὶ θρῆνος. 1174. Εὐθὺς δ᾽ ἡ μὲν] Ἡ μὲν τῶν θεραπαινῶν πρὸς τὸν πατέρα ὥρμησεν τῆς Γλαύκης, ἀπαγγέλλουσα τὸ συμβάν. ἡ δὲ πρὸς τὸν Ἰάσονα. 1178. Ἤδη δ᾽ ἀνέλκων] Ἤδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτῷ κῶλον ἀνέλκων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος, τουτέστιν ἤδη ἡ ταχεῖα νόσος ὀξὺ καὶ ὑπέρμετρον ὑπερβαίνουσα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήπ-

Poll. 7, 92. Arnald. Animadv. p. 20. *Beck.*

1163. τένοντ᾽ ἐς ὀρθόν] Interpres: *Cervicem ad erectam.* Hesychius: τένων, τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Glossæ: τένων, *cervix.* vid. et Polluc. Lib. 11. sect. 134. Antipater Antholog. p. 2. ταύρου βαθὺν τένοντα. Philippus ibid. p. 306. ἄπαιρε μοῦ τένοντος, ὦ γεώπονε, Λέπαδνα. Adde Alcæum Anthol. p. 49. Apollonium Smyrnæum p. 337. *Musg.*

1169. Ἡ Πανὸς ὀργὰς] Hinc Πανικὰ δείματα. De *Panicis* vero terroribus vid. *Rhes.* v. 36. et *Bacch.* v. 305. *Barnes.*

Πανὸς ὀργὰς] Confer Hippolyt. v. 141. *Musg.*

1170. κατὰ στόμα Ald. διὰ στόμα Flor. διαστόμα Lasc. *Por.*

πρίν γ᾽ ὁρᾷ διὰ στόμα ed. Br. *Beck.*

διὰ στόμα] Ita MS. Fl. Vulgo κατὰ στόμα. *Musg.*

1171. Est h. l. tmesis, pro ἀποστρέφουσάν τε κ. ο. *Et pupillas oculorum retorquentem.* Heath.—Reisk. pro ἄπο conjicit ἄνω, *sursum evertentem oculos.* *Beck.*

1173. ἤ τινος θεῶν, hoc est, ἤ τινος ἄλλου θεοῦ. Ita loquuntur optimi scriptores. Arnald. Præf. Lect. Gr. *Beck.*

1174. ἐς πατρὸς Br. ed. e membr. et Flor. *Beck.*

1178. Vulgo κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου, ubi ἐκπλέθρου conjecere Reiskius et Tyrwhittus. Omnino assentior Musgravio spatium temporis hac similitudine definiri. Idem in proxime sequente versu ἂν ἥπτετο pro ἀνθήπτετο, quem secutus sum. Nec male tamen Brunckius, ἀνθήπτετ᾽ ἄν. *Por.*

κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετ᾽ ἄν, ex emendatione Tyrwhitti et Musgr. ἐξ in compositione editores et interpretes sæpe fefellit. *Beck.*

Locus difficilis, cujus sensum non nisi conjectura assequi licet. Et mihi quidem, conferenti Electr. v. 824. verisimile fit, tempus, quod cursores in Stadio emetiendo consumere solent, tanquam mensuram temporis hic adhibitum esse. Videndum jam, an verba Auctoris huic Interpretationi conveniant. Primo, ἔκπλεθρον male lenem appictum habet: est enim ab ἔκ-

Ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.

Jam vero accelerans pedem, cursus stadialis
Cursor velox metam attigisset,
Quum illa ex muto et clauso oculo
Graviter ingemiscens misera excitabatur :
Nam duplex malum infestabat eam.
Aurea quidem corona, capiti imposita,
Emittebat mirabilem vorticem ignis omnia devorantis.

S. τετο· ὁ δὲ νοῦς, ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστῶν ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος ταχέως ἀφίκηται εἰς τὸν καμπτῆρα. τέλος δὲ σώματος τὰ ὀστᾶ. Ἄλλως. Ἐκ παραδείγματος ἔλαβε τὴν ἔννοιαν, δηλῶσαι βουλόμενος τὴν ὀξύτητα τοῦ κακοῦ. οὕτω δὲ ταχέως ἐνέμετο αὐτὴν τὸ πῦρ, καὶ οὕτως ὀξέως τῶν ὀστῶν αὐτῆς ἀνθήπτετο, ὡσὰν ὀξύτατος ἵππος ἀνακουφίζων ἑαυτοῦ τὸν πόδα, τουτέστι μεγάλοις καὶ ταχέσι πηδήμασι χρώμενος, ἵνα πρὸς τὸ τέλος ἀφίκοιτο τοῦ δρόμου, τουτέστι τὸν καμπτῆρα. τοῦ γὰρ σώματος τὸ τέλος τὰ ὀστᾶ εἰσὶν, ὡς τοῦ δρόμου ὁ καμπτήρ. πλέθρον δέ ἐστιν μέτρον γῆς. ἔκπλεθρον δὲ, μέγα πήδημα, καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον. 1179. Ταχὺς βαδιστὴς] Τὸ διάστημα λέγει τὸ γινόμενον,

πλεθρος, i. e. ἐξάπλεθρος, *sex plethrorum*, ut luculenter ostendit Tyrwhittus ad Electr. v. 883. κῶλον ambigui sensus est : significare enim potest vel crus hominis, vel crus Diauli, ut apud Æschylum Agam. v. 352.

κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.

Jam si versus ex postrema hac notione emendari posset, non improbarem. Sed mihi hanc rationem tentanti hactenus non successit. Quare nihil melius video, quam ut κῶλον altera notione accipiatur, locus autem sic constituatur :

ἤδη δ' ἀνεικὼς κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο.

Jam vero cursor, qui admisso passu cucurrerit (ἀνεικὼς κῶλον) *stadii* (ἐκπλέθρου δρόμου) *terminos attigisset.* ἀνεὶς eodem sensu exstat Soph. Electr. v. 723. vid. et Suid. v. ἀνέντες, ubi interpretari videtur Herc. Fur. v. 122. Xenophon. Ἑλληνικῶν β'. τοὺς μὲν ἱππέας ἐλαύνειν ἐς αὐτοὺς ἀνέντας. *Musg.*

L. ἐκπλέθρου δρόμου] Nam stadium sex jugera implet. Vult dicere : *celer ambulator*, nuncius missus ad Jasonem e gymnasio publico domum arcessitum, *jam attigerat terminos stadii.* Aut, si de Creonte malis accipere, figurata erit oratio pro *jam venerat ad ædes Jasonis et filiæ suæ celeri pede, ut cursor ad metam stadii.* *Reisk.*

1179. Τερμόνων] De hac voce vide ad *Phœniss.* v. 1371. *Barnes.*

1180. ἤδ' L. Ald. sed recte Brunckius ἡ δ'. Prava Barnesii conjectura, ὄμματα, videtur tamen quodammodo confirmari a X. Π. 903. 1329. *Por.*

Μύσαντος ὄμματος] Mallem ὄμματα legi ; ut sit ἐξ ἀναύδου προσώπου καὶ τὰ ὄμματα μύσαντος. *Barnes.*

Non opus est, ut cum Barn. legatur ὄμματα. Æque enim dicitur μύει ὀφθαλμὸς ac ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύει. Hom. Il. ω. 637. ὄσσε μύσαντε Heath. Reiskius legit ἐξ ἀναύδου φθέγματος. *Beck.*

Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
Φεύγει δ᾽ ἀναστᾶσ᾽ ἐκ θρόνων πυρουμένη,
Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ᾽ ἀραρότως
Ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ᾽, ἐπεὶ κόμην
Ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως τ᾽ ἐλάμπετο.
Πιτνεῖ δ᾽ ἐς οὖδας, ξυμφορᾶι νικωμένη,
Πλὴν τῶι τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
Οὔτ᾽ ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,

Pepli vero tenues, tuorum liberorum dona,
Devorabant candidam carnem infelicis.
Ipsa vero inflammata fugiebat, surgens de solio,
Concutiens crines et caput huc et illuc,
Volens abjicere coronam : sed firmiter
Vinculis aurum adhærebat; ignis vero, postquam comam
Concussit, magis, *atque* bis tantum emicuit.
Ipsa vero victa malo cadit in terram,
Et a nemine potuit facile agnosci præterquam a patre,
Nec oculorum enim clarus erat status,

S. ἐξ οὗ ἄναυδος ἦν, μέχρις οὗ ἐφθέγγετο. ὅσην γὰρ δύναται τροπὴν καιροῦ ἔχειν ταχὺς δρομεὺς ἀπὸ βαλβίδος ἀφεθεὶς μέχρι καμπτοῦ, τοσοῦτον καὶ αὐτὴ ἄναυδος ἦν. 1193. Πλὴν τῶ τεκόντι] * Διὰ τὸ πᾶσι, τουτέστι πᾶσιν ἄλλοις. σφόδρα δυσεπίγνωστος ἦν, πλὴν τῷ

* διὰ τὸ πᾶσι] Heath. conjicit διὰ τοῦτο πᾶσι. *Beck.*

1185. λευκοὶ pro λεπτοὶ Flor. Contra versu proximo λεπτὴν A. Fl. P. πέπλοι τὲ λεπτοὶ etiam habet Lasc. quod non malum est, ut opponantur μὲν 1183. et δὲ 1187. *Por.*

λεπτοὶ,] MS. Fl. λευκοὶ. *Musg.*

1186. Λευκὴν] MSS. A, Fl. et Lib. P. λεπτὴν. *Musg.*

1188. κράτα τ᾽ L. *Por.*

1189. ἀραρότως ex A. L. dedit Brunckius, quod e Flor. quoque protulit Valcken. ad Hippol. 1090. *Por.*

ἀρηρότως cf. Hes. in ἀραρῶσαι, pro quo legendum ἀραρότως.

ἀραρότως cum membr. et Flor. ed. scripsit Br. *Beck.*

1191. τόσον δ᾽ Ald. ut vulgo, τόσως τ᾽ ex A. Brunck. τόσως simpliciter E. Fl. P. τόσον τ᾽ B. L. non deterius.

Reisk. conjicit ἔσεισι, *ut semel in comam penetraverat ignis*; fatetur tamen, etiam vulgatam non esse inelegantem.

μᾶλλον, δὶς τόσως τ᾽ ἐλαμπ.] Ita Br. ed. e membr. In Flor. ed est : δὶς τόσον τ᾽. *Beck.*

τόσον δ᾽. MS. A. τόσως τ᾽. MS. B, et Ed. Lasc. τόσον τ᾽. MSS. E, Fl. et Lib. P. τόσως. *Musg.*

1192. ἐς οὖδας A. B. E. L. ἐπ᾽ οὖδας Ald. X. Π. 1086. Sæpissime hæ præpositiones confunduntur, ut Phœniss. 77. νικομένη L. *Por.*

ἐς οὖδας Br. e membr. et Flor. Mox Br. ed. ξυμφορᾷ, ut supra 1190. ξύνδεσμα, et 1196. ξυμπεφυρμ. et 1201. ξυμφορᾶς. *Beck.*

ἐπ᾽. MSS. A, B, L, ἐς. *Musg.*

1197. Hes. Πευκίνοδακρυν (sed VV. DD. ex h. l. corrigunt Πεύκινον δάκρυ,) πίσσαν. *Beck.*

Οὔτ᾽ εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ᾽ ἐξ ἄκρου
Ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί·
Σάρκες δ᾽ ἀπ᾽ ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον,
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ᾽ ἦν φόβος θιγεῖν
Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ᾽ ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίαι,
Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῶι.
Ὤιμωξε δ᾽ εὐθύς· καὶ περιπτύξας δέμας,
Κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ᾽· ὦ δύστηνε παῖ,

Nec venusta facies: sanguis vero ex summo
Capite stillabat mixtus igni,
Et caro ex ossibus, sicut piceæ lacrymæ,
Defluebat arcanis morsibus pharmacorum,
Horrendum spectaculum: omnes vero metuebant attingere
Cadaver. Fortunam enim habebamus magistram.
Sed infelix pater ignoratione mali,
Statim ingressus domum, irruit in eam jam mortuam,
Et statim cœpit ejulare: et manibus circumdans *eam*,
Osculabatur, his *eam* compellans: o misera filia,

S. τεκόντι. μόνος γὰρ οὗτος ἐπεγίνωσκε. Γλαύκην, ἐπείπερ ὀξύτερον κατέγνω τὴν κόρην. Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ᾽ ὅμως· "Εὐθὺς δ᾽ ἀπήμων καρδία κᾶδος ἀμφ᾽ ἀλλότριον." Πίνδαρος. 1198. Γναθμοῖς ἀδήλοις] Αἱ δὲ σάρκες φησὶ τῶν γναθμῶν κατέῤῥεον, ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων. δοτικῇ δὲ ἀντὶ τῆς γενικῆς κέχρηται. 1200. Τύχην γὰρ εἴχομεν] Ἀντὶ τοῦ ἡ δυστυχία τῆς Γλαύκης καὶ τὸ περὶ ταύτην πάθος ἐπαίδευεν ἡμᾶς, καὶ ἀπέτρεπεν. 1201. Συμφορᾶς δὲ ἀγνωσίᾳ] Ἤτοι ἀγνοῶν ἐκ φαρμακεία, εἶναι τὸ πάθος, καὶ τήν.

1198. *γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις* Ald. *γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων* E. Lasc. Quod nunc editur, habent A. B. D. Fl. P. *Por.*
Γναθμῶν] *Schol.* γναθμοῖς legere videtur; sed γναθμῶν retinendum. *Barnes.*
Reisk. quoque veram censuit lectionem, in Schol. etiam obviam, *γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον*, *mandibulis*, h. e. dentibus, *invisibilibus*, s. corrosione oculis non observanda, *venenorum deliquebant*.

γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων — ed. Br.
Beck.

γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων] Ita MSS. A. B. D. Fl. et Lib. P. MS. E. et Ed. Lasc. *γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων*. Ed. Ald. *γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις*. *Musg.*

1202. *προσπίπτει* ex A. edidit Brunckius. Sed ceteris paribus, spondeo melior est iambus, et forma *πιτνεῖν* magis poëtica. Quocirca cum *πιτνεῖν* unus vel alter codex præbet, libenter accipio; librarii enim vel contra metrum vulgares formas ingessere. In hujus fabulæ 54. *πίπτοντα* Stobæus LXII. p. 237. quod retinuit Grotius. Orest. 1521. codices quidam *προσπίπταν*. Præter Lasc. et Ald. *προσπιτνεῖ* etiam hic legit X. Π. 1085. *τρέχει δ᾽ ὁρᾶτε, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ· Πίπτει δ᾽ ἐπ᾽ οὖδας τῇ θεᾷ νικώμενος, Στῆθός τε παίει, καὶ περιπτύσσει πέδον.* 1221. *Πίπτει στένουσα, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ Ὤιμωξε δ᾽ εὐθὺς καὶ περιπτύσσει πόδας.* Unde potius videtur ille in codice suo habuisse v. 1203. *δέμας*, non *χέρας*, quia neutrali, non transitivo sensu

Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.
Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.

Quis Deorum tam turpiter te perdidit?
Quis me senem silicernium orbatum te
Facit? hei mihi! Utinam tecum moriar, filia.
Postquam autem lamentationum et luctuum finem fecit,
Volens senile excitare corpus,
Adhæsit, sicut hedera ramis lauri,
Tenuibus peplis: erat autem horribilis lucta.

S. εὐμετάδοτον αὐτοῦ φύσιν. 1206. Τίς τὸν γέροντα] Τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. 1210. Προσείχεθ' ὥσπερ κισσὸς] Προσεκεκόλλητο, περιεπλέκετο τοῖς πέπλοις αὐτοῖς. ὥσπερ ὁ κισσὸς περιπλέκεται τοῖς περὶ αὐτὸν τυγχάνουσιν ἔρνεσιν. 1213. Ἡ δ' ἀντελάζετ'] Ἡδ' ἀντελαμβάνετο, ὡς δὴ προσδοκῶσα ἀπαλλαγῆναι τοῦ κακοῦ· Εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι] Ὅτε δὲ φησὶν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐβούλετο ἀναστῆσαι βίᾳ, ὁμοῦ καὶ τὰς σάρκας ἀπέσπα. 1218. Πέλας· ποθεινὴ] Οἷον συμφορὰ ὄντες ποθεινὴ πρὸς δάκρυα καὶ θρῆνον κεῖνται, ἀντὶ τοῦ ἀξιοδάκρυτος συμφορὰ, οὓς ἄν τις ἰδὼν ποθήσει δακρύσαι, ἐλεεινοὺς ὄντας τῷ θεάματι. 1219. Καί μοι τὸ μὲν σὸν] Τὸ

περιπτύσσει usurpat. Sed hoc in incerto, si vis, maneat. *Por.*

προσπίπτει Br. ed. quia in membr. est. *Por.*

1203. χέρας Ald. δέμας A. Lasc. quod. quamvis a Brunckio improbatum, admisi. In locis enim Alcest. 360. Androm. 418. cum περιπτύσσων χέρας dativus præcedens ἀπὸ κοινοῦ repetendus est. Hec. 728. πέπλοι Δέμας περιπτύσσοντες. Iph. A. 998. Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; *Por.*

Pro χέρας membr. et Flor. ed. δέμας, quod Br. repudiat. Creon περιέπτυξε τῇ θυγατρὶ τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας, ut Andr. 417. et Soph. Œd. Col. 1611. *Beck.*

1205. τίς σ' ex A. L. Brunckius. In Ald. et edd. σ' est penultima vox. *Por.*

Br. e membr. et Flor. ed. τίς σ' ὧδ' ἀτ. δ. ἀπώλεσε. *Beck.*

1206. Γέροντα τύμβον] Alias unico verbo vocant τυμβογέροντα. Vide quæ nos ad *Heraclid.* v. 168. *Barnes.*

1207. Τέκνον] Vid. supra ad v. 1065. *Barnes.*

1210. ἔρνεσι L. δάφνης Lasc. Ald. et omnes MSS. una cum X. Π. 1230. certe nullius varietatis mentionem faciunt editores. Sed idem drama X. Π. 1318. δρυὸς habet, quod certe usitatius. Hedera laurum necne amplecti soleat, dicant Historiæ Naturalis Viri me peritiores. Noster Hec. 402. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἕξομαι. Ubi nunc prope adducor, ut vulgatam lectionem servem, quamvis olim Viros doctos ὅμοια emendantes secutus sim. Pro ὥστε Scholiastes ὥσπερ. *Por.*

Δάφνης] *Iambus* est. Vid. quæ supra notavimus ad *Phœn.* v. 19. *Barnes.*

1213. ἀντελάζετ' edd. MSS. Quod dedi, est e Schol. Altera forma utuntur Attici: ut Orest. 446. sed hanc præferunt. λάζυσθε pro λάζοισθε Aristophani Lysistr. 209. recte, opinor, restituit Brunckius. Idem restituit in Rhes. 880. e MS. Musgravius. *Por.*

Ἀντελάζετ'] Alias ἀντελάζυτ'. Vid. *Scholiasten* ad *Hecub.* v. 64. de λάζυμαι et λάζομαι, et *Bacch.* v. 451. *Barnes.*

ἀντελάζετ'] Scholiastes ἀντελάζυτ'. *Musg.*

Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.

Ipse enim volebat excitare genu,
Illa vero retrahebat : si vero per vim trahebat,
Senilem carnem divellebat ab ossibus.
Tandem vero defecit, et infelix dimisit
Animam : non enim amplius malo erat superior.
Jacent autem mortui, filiaque, et senex pater, *alter*
Prope *alterum ;* calamitas lacrymis digna.

S. σὸν ἀντὶ τοῦ σύ. αὐτὴ, φησὶ, ἀφ' οὗ ἤκουσας ἀρτίου λόγου, ἐκποδὼν γενοῦ καὶ φεῦγε. πειραθήσῃ γὰρ αὐτὴ τιμωρίας. τοῦ οὖν λόγου καὶ ὧν σοι ἀπήγγειλα φρούδη γίνου. ζημίας δὲ ἀποστροφὴν τὴν ἀντανάκλασιν τῆς συμφορᾶς, * ἧς δέδρακε καταληψομένους σε. ὁ δὲ πᾶς νοῦς οὕτως, καὶ σὺ μὲ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ λόγου πεισθεῖσα φεῦγε. εἰ γὰρ μὴ φύγῃς, τῇ πείρᾳ γνώσῃ καὶ ἐπαναστρεφομένην εἰς σὲ τὴν ζημίαν, καὶ τὴν συμφοράν. ἢ οὕτως, τὸ κατὰ σὲ ἔξω τοῦ λό-

* Ἧς δέδρακε καταληψομένους σε] Heath. corrigit, ἣν δέδρακας καταληψομένην σε. *Beck.*

1214. ἐσπάρασσ' A. B. C. D. L. P. ἐσπάρασ' Ald. quod alii in ἐσπάραξ' immutarunt. *Por.*

ἐσπάρασσ.'] Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἐσπάρασ', quod deinde in ἐσπάραξ' mutatum est. *Musg.*

1215. ἀπέστη edd. MSS. ἀπέσβη est conjectura Valckenærii Diatrib. p. 57. Vide Ruhnkenium ad Timæi Lexicon v. Ἀπέσβη. *Por.*

Heath. reddit : *Tandem vero se extricavit.*

ἀπέσβη ed. Br. ex emendatione Valck. Diatr. p. 57. Timæus per τέθνηκεν explicat. *Beck.*

ἀπέστη. *desiit:* quo sensu citatur ex Synesio ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι. Valckenærius emendat ἀπέσβη. Diatrib. c. 6. *Musg.*

1216. οὐκ ἔτ' L.

1218. ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.] Sic edd. MSS. x. π. 1109. Difficilis et impedita sententia. Conjecturas Musgravii δυσνοοῦσι, βασκάνοισι, vereor, ut quisquam probarit. Quod habet Lascaris, δακρύουσι nec sententiam juvat, et metro nocet; δακρύω enim secundam producit. Obduci quidem potest Æschyl. Choëph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit per elisionem Theocritus XV. 41. *Por.*

Affirmavit Porsonus ad Medeam Euripidis, v. 1218, penultimam syllabam verbi δακρύω necessario longam esse, quod omnino verum esse persuasum habeo. Et propterea sane mihi visum est, quæcunque Poëtarum loca in istam regulam peccantia repererim, iis medicinam si possem adhibere. Et primum de eo ipso Medeæ loco, qui huic observationi causam præbuit, breviter dicendum est.

Κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ
πέλας, ποθεινὴ δακρύουσι συμφορά.

Ita enim legi in Jan. Lascaris editione testatur Porsonus, ceteris omnibus edd. et MSS. δακρύοισι exhibentibus. Harum autem lectionum altera in sensum, altera in sensum simul et metrum peccat, ut omnino emendatione opus sit. Musgra-

Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.

Quare mihi tua quidem *persona* e tumultu recedat;
Optimum enim hoc pœnæ effugium.
Res vero mortalium non nunc primum arbitror umbram *esse:*
Neque trepidans dixerim, illos, qui de mortalibus sapientes
Videntur esse, in indagatores sermonum,
Hos maxime stultos esse judicandos.

S. γου μοι ἔστω. ὅ ἐστι, τὸ κατὰ σὲ οὐκ ἐξεργάσομαι μετὰ λόγου. αὐτὴ γὰρ γνώσῃ τὰ λοιπὰ ἐκ τῆς εἰς σὲ ἀνακυκλωμένης ζημίας. 1220. Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ] Γράφεται καὶ γλώσσῃ, ἵν' ᾖ τῇ ἑαυτῆς γλώσσῃ καὶ φλυαρίᾳ ὄψει, ὅσον οὐδέπω τὴν καταληψομένην σε τιμωρίαν, εἰ μὴ συντόμως φύγῃς. 1221. Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν] Τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ τινὲς τῶν σοφῶν μεγάλα δύνασθαι τοὺς ἀνθρώπους παρέθεντο, καὶ λογισμῷ δευτέρους εἶναι θεῶν. Ὅμηρος

vii conjecturas βασκάνοισι aut δυσνοοῦσι merito improbat Porsonus, qui tamen ipse nullam conjecturam lectoribus propinavit. Equidem credo legendum esse,

ποθεινὴ δημόταισι συμφορά.

Ita enim loqui solet Euripides. Neque aliter Jocasta in Phœnissis, v. 330. de Polynice exilium passo dolens exclamat,

Ἦ ποθεινὸς φίλοις·
Ἦ ποθεινὸς Θήβαις.

Fateor autem ductum literarum aliquantum obstare, quo minus hanc lectionem amplectamur.

Locus alter ex Æschyli Choëphoris (v. 81.) à Porsono excitatus.

Στύγος κρατούσῃ· δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων,

siquidem is pro senario accipi debeat, æque facilem emendationem admittit, hoc modo scilicet refingendus

Στύγος κρατούσῃ· δακρυχέω δ' ὑφ' εἱμάτων.

Verum hicce versiculus cum inter melica legatur, aliter disponi potest, quemadmodum à Burneio factum sentio in Tentamine de metris Æschyli, quod vide. Et simili more versum 308, Phœnissarum regulæ suæ de cæsura obversantem divisit Porsonus,

Φοίνισσαν Ὦ νεάνιδες
Βοὰν ἔσω, κ. τ. λ.

Ceterum cum moneo ut legatur δακρυχέω, unum à tironibus hoc rogatum volo, ut ne fingant Anapæstum hic à me invectum.

His duobus locis exceptis nescio an aliquis ex probatis scriptoribus proferri possit hoc nomine mendosus. Nam versum in Theocriti Adoniazusis recto talo constituit Porsonus. At in Anthologia plus semel peccatum video; scilicet in Epigrammate Ἀδεσπότῳ, vol. 4. ed. Jacobs. p. 188.

Τῆς Μαρίης τὸ λοετρὸν ἰδὼν ὑπεδάκρυσε Μῶμος·

Et infra p. 204.

Τὸν βίον Ἡράκλειτε πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης
Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔστ' ἐλεεινότερος.

Nescio an operæ pretium fecisse videar, hæc corrigens, cum forsitan ipsis auctoribus, non librariis hæ culpæ imputandæ sint. Solum igitur moneo, in priore exemplo facile scribi potuisse

Τῆς Μαρίης τὸ λοετρὸν ἰδὼν ἐδάκρυσεν ὁ Μῶμος.

Et in altero ubi sane bis in metrum peccatur,

Τὸν βίον Ἡράκλειτε πολύ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης
Δάκρυ· ἔσθ' ὁ βίος νῦν ἐλεεινότερος.

Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων φύσει·
Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
ΧΟ. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέραι
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,

Nemo enim mortalium est beatus vir:
Opibus vero affluentibus, fortunatior
Alio fieri potest alius, beatus vero nequaquam.
Cho. Videtur Deus multa hoc die
Mala congesturus juste in Jasonem.
O misera, quam miseramur tuam calamitatem,

S. μὲν γὰρ Ὀδυσσέα καλεῖ, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον. Πίνδαρος δὲ φησὶν οὕτως, Ἀλλά τι πρόσφέρομεν ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤτοι φύσιν Ἀθανάτοις. ἐγὼ οὖν, φησὶ, καὶ εἴτισιν ἔδοξε τῶν σοφῶν ἐπᾶραι τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὐ παραιτήσομαι σκιὰν ἀποφαίνειν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους πράγματα. 1225. Εὐδαίμων ἀνὴρ] Εὐδαίμονα δὲ καλεῖ, τὸν ἄχρι τέλους ἀπείρατον κακῶν.

Hæc habui quæ de quantitate verbi δακρύω dissererem, atque hic profecto scribendi finem eram facturus, nisi de Medea cogitanti in mentem veniret alius ejusdem Tragœdiæ locus (Vide supra v. 852.) à nemine adhuc quod sciam explicatus. *Class. Jour.* Vol. I. p. 563. 565.

Musgravii conjecturam Br. repudiat. Parum enim hic appositam esse invidorum mentionem, et magis ad miserationem excitandam facturum esse, si nuntius dicat: *inimicis etiam flebilem illam calamitatem esse:* nondum vero succurrere, quid reponi recte possit. *Beck.*

ποθεινὴ δακρύοισι quid sit, non intelligo, ideoque suspicor legendum ποθεινὴ δυσνοοῦσι, *optabilis inimicis.*

Non displiceret, ποθεινὴ βασκάνοισι συμφορά. *Musg.*

1219. Heath. vertit: *De salute autem mea ut interponam, minime est necesse.* *Beck.*

λόγου] Forte κλόνου *tumultus.* *Musg.*

1220. γνώσῃ edd. MSS. γνοίης X. Π. 799. Variam lectionem γλώσσῃ memorat Scholiastes, unde Musgravius conjicit, Λῴστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή. Sed sana est vulgata. *Por.*

γνώσει ed. Br. *Beck.*

γνώσῃ] Tradit Scholiastes, olim scriptum fuisse γλώσσῃ, unde non absurde conjicias:

λῴστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή.
hoc enim optimum pœnæ effugium est.

1224. τούτοις Lasc. In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ, aut φύσει retinebit. *Por.*

Μωρίαν ὀφλισκάνειν] ὄφλω, ὀφλίσκω, et ὀφλισκάνω, pro ὀφείλω: et *Demosthenes* ἄνοιαν ὀφλισκάνειν dixit, ut hic *Euripides* μωρίαν ὀφλισκάνειν. Et *Chrysostomus*—τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν. Et in hac Fabula v. 581. πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει. Sic δίκην ὀφλισκάνω. Vid. *Andr. Schotti* Observat. human. l. 2. c. 23. Et *Gulielmi Budæi* Comment. *Græc.* Ling. fol. 78. *Barnes.*

1225. οὐδείς ἐστιν Lasc. Ald. ὄλβιος φύσει pro εὐδαίμων ἀνὴρ X. Π. 1013. Idem mox 1226. εὐκλεέστατος deinde 1227. ὄλβιος δ' ἂν οὔ. Et φύσει et ὄλβιος δ' ἂν οὔ probat Valckenærius ad Hippol. 750. recepit Brunckius. Quod ad φύσει attinet, si quis codex præberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus. Nam quod paullo ante pro μωρίαν habet ζημίαν, in eo consentit Lasc. Sed natum videtur ex 1220. aut fortasse ex 581. *Por.*

εὐδαίμων ἀνήρ. Suspicor, veram nobis lectionem servasse Gregorium Naz. εἰ-

Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἀΐδου πύλας
Οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
ΜΗ. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον, ὡς τάχιστά μοι
Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ᾽ ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.

Filia Creontis, quæ in Plutonis domos
Vadis propter nuptias Jasonis.
Med. O amicæ, decretum est mihi negotium, quum primum
Interfecero liberos, discedere ex hac terra,
Neque cunctando prodere liberos,
Ut interficiantur ab alia infestiore manu.

S. 1235. Σχολὴν ἄγουσαν] Διατριβὴν, βραδυτῆτα. πάλιν δὲ τῷ συνήθει σχήματι ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν

δαίμων φύσει, et v. 1227. ὄλβιος δ᾽ ἂν οὐ pro εὐδαίμων ἂν οὐ. Valck. ad Hippol. 750.

εὐδαίμων φύσει.] Br. ed. cum Valck. et v. 1227. ὄλβιος δ᾽ ἂν οὔ. *Beck.*

1230. συμφορὰς A. E. Fl. P. συμφορᾶς Lascc. "Elegantius esset, inquit Brunckius, ὥς σε συμφορᾶς." Sed nihil aliud esse puto, quam solennem numeri in hac voce mutationem, de qua egi ad Orest. 154. supra 34. συμφορὰν Ald. *Por.*

1230. s. Pæne inducor, ut scripturam a Brunckio dubitanter propositam, ὡς σὲ συμφορᾶς οἰκτείρομεν, genuinam censeam. Æschylus Prom. 397. Στένω σε τᾶς οὐλομένας | τύχας, Προμηθεῦ. Euripides Phœn. 1440. φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ᾽ ὅσον στένω. Vulgo deest σ᾽. Hipp. 1407. Στένω σὲ μᾶλλον ἢ ᾽μὲ τῆς ἁμαρτίας. Heracl. 233. Ὤικτειρ᾽ ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς, ἄναξ. Ita uterque cod. Parisiensis, quorum alter a secunda manu vulgatam τάσδε συμφορὰς habet. Prætermisit hanc varietatem Musgravius. *Elms.*

1230. ξυμφορὰν Br. ed. In membr. συμφορὰς, in ed. Flor. συμφορᾶς, et Br. judicat elegantius fore: ὡς σὲ συμφορᾶς οἰκτείρομεν. *Beck.*

συμφορὰν. MSS. A, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. συμφορὰς. *Musg.*

1231. Sic Brunckius ex A. L. pro Αΐδου δόμους. *Por.*

1231. s. Sic Brunckius ex A. L. pro Αΐδου δόμους. Porson. Licet πύλας Ἀΐδαο περῆσαι dixerit Homerus, non memini apud tragicos legere εἰς Αΐδου πύλας οἴχεσαι, aut aliquid ejusmodi. *Elms.*

εἰς Ἅιδου πύλας Br. e membr. et Flor. ed. reposuit. *Beck.*

1233—1236. Schol. Σχολὴν ἄγουσαν. διατριβὴν, βραδυτῆτα. πάλιν δὲ τῷ συνήθει σχήματι ἐχρήσατο. καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀγούσῃ. Obstitisse videtur ingratus auribus vocalium concursus, quo minus ἀγούσῃ in textum reciperetur. Eadem caussa fortasse veram scripturam servavit v. 810. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τάδ᾽ ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Equidem non dubito Euripidem nostro loco non solum ἄγουσαν sed etiam κτανοῦσαν scripsisse. Similis error, ut mihi videtur, Sophoclis exemplaria insedit El. 963. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν᾽ ἐλπίδων | βλέψασ᾽ ἔτ᾽ ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν | πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ, πάρεστι δ᾽ ἀλγεῖν, εἰς τοσόνδε τοῦ χρόνου | ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε. Utrobique utrumque accusativum in dativum mutassent librarii, si per metrum licuisset. *Elms.*

1236. Delevi e Valckenærii sententia duo versus, qui sequebantur, ex præcedentibus 1058. 1059. repetitos. Hoc loco κτανοῦμεν Lasc. *Por.*

1236. Post hunc versum duo sequentes in edit. Beck. legimus :

Πάντως σφ᾽ ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ, 1240.
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.

1240. s. (B.) Πάντως etc. Hoc loco hos versus male repetitos putat Valck. ad Phœn. p. 433, non supra.

1240. s. (B.) πάντως—ἐξεφύσαμεν de-

Ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία, τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε

Sed age, o cor, armeris: quid cunctamur
Mala dira et necessaria facere?
Age, o misera manus mea, arripe gladium,
Corripe, vade ad tristem metam vitæ,
Et ne sis ignava, neque memineris liberorum:
Quod carissimi, quod peperisti! sed hoc saltem

S. ἀντὶ τοῦ ἀλῶσαν. 1240. Πρὸς βαλβίδα] Βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν δραμένων ἄφεσις. ἄγε δὴ, ὦ Μήδεια,

levit Br. ut spurios et male e superioribus repetitos. *Beck.*

1241. (B.) Ἡμεῖς κτενοῦμεν etc.] Idem versus supra legitur, *videl.* v. 1059. De genere *masculino* plurali pro *una fœmina* vid. ad *Hecub.* v. 509. De hac autem *Medeæ* inter iram et miserationem suspensione vid. *Callistrati* imagines, et *Jacobi Nicolai Loensis* Miscell. Epiphill. l. 4. c. 16. et c. 17. ubi et hic locus expenditur, et locus ex *Neophrone* poëta de hac ipsa re elegantissimus, qui etiam apud *Stobæum* invenitur titulo 20. De ita p. 107. ex *Hugonis Grotii* editione. Vid. etiam supra ad hujus fabulæ v. 1017. *Barnes.*

1237. εἶ L. sed εἶ' Ald. *Por.*

1237. s. Legendum videtur μὴ οὐ πράσσειν. Æschylus Prom. 628. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Sophocles Aj. 540. Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; Euripides Tro. 798. τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδίᾳ | χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός; Aristophanes Ach. 319. Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, | μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα. In his locis particula interrogativa negativum sensum exprimit. Idem valent verba τί μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν quod μὴ μέλλε γεγωνίσκειν, idem τίνος ἐνδέομεν quod οὐδενὸς ἐνδέομεν. Si secus esset, non diceretur μὴ οὐ, ut obiter post alios monui ad v. 221. In hujusmodi locutionibus librariorum negligentia sæpius excidisse οὐ monet Hermannus de Ell. et Pl. p. 220. In Æschyli Sophoclisque locis supra allatis οὐ omittunt nonnulli codices. Apud Sophoclem μὴ παρουσίαν ἔχειν habet utraque ed. Juntina. *Elms.*

1240. βαλβίδα L. sed recte βαλβῖδα Ald. *Por.*

1241. μὴ δ' L. μήδ' Ald. *Por.*

1242. ὦ φίλταθ' Ald. ὡς Paris. omnes, C. Fl. L. Mox ὥς σφ' edidit e conjectura Brunckius. Mihi videtur majorem vim habere pronominis omissio. *Por.*

1242. 1243. Τήν δέ γε λάθου L. τῆδέ γε λαθοῦ Ald. *Por.*

1242. Τέκνων, ὦ φίλταθ', ὧν ἔτικτες;] Ita legit Codex *Scaliger.* Nosque refert ad similem locum infra v. 1277. quem videsis. *Duportus* quoque ὧν legit pro ὡς; sed et ὡς bene potest stare, quare nec amovendum puto. Hic vero semel in genere observandum, quod *genitivus relativi* quodvis verbum sequi soleat, etiam transitivum, si modo *antecedens* fuerit in *genitivo*; ut etiam quivis alius casus: nam et *Atticum* est, quod *relativum* et *antecedens* eodem casu gaudeant; sic χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω. *Psalm* 119. v. 47. Καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, αἷς ἠγάπησα σφόδρα, cum in sequenti versu sit: Καὶ ἦρα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰς ἐντολάς σου, ἃς ἠγάπησα. *Barnes.*

Jam Reisk. conjecerat ὡς φίλταθ', atque verterat locum: *neque memineris illos esse tibi* (εἰσὶν supplet) *rerum omnium carissimos, illorum te matrem esse.* ὡς nempe idem valere, ac ὅτι.

ὥς φίλταθ', ὥς σφ' ἔτικτες Br. ed. ex ingenio. *Beck.*

Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.
ΧΟ. Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς — στροφή.
Ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ',

Brevi die obliviscaris filiorum tuorum.
Postea vero luge: etsi enim occideris eos, tamen
Chari fuerunt, sed ego infelix mulier.
Cho. Io terra, et omnia illustrans
Radius Solis, aspicite,

S. πρὸς ἄφεσιν ὅρμα, καὶ ἀρχὴν δυστυχοῦς βίου καὶ πράξεως ἐκτόπου. λέγει δὲ τοῦ φόνου τῶν παίδων. 1246. Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαὴς] Ὡς εἶδεν ὁ χορὸς, ὅτι πάντως ἔδοξε τῇ Μηδείᾳ φονεῦσαι τὰ τέκνα, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πρᾶξιν, καὶ ὅτι δυσχερὲς ἦν αὐτῷ τὸ κωλῦσαι τοῦτο τὸ ἐγχείρημα, * θεῷ

* θεῷ δὲ μόνον τοῦτο] Heath. emendat, θεοῦ δὲ μόνου τοῦτο.

ὡς φίλταθ'] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ὦ φίλταθ'. *Musg.*

1244. κτείνεις Ald. κτενεῖσα Lasc. unde, levi errore correcto, edidi κτενεῖς. Mox φίλοι τ' Lasc. *Por.*

1244. s. Κτείνεις Ald. Κτενεῖσα Lasc. unde, levi errore correcto, edidi κτενεῖς. Mox φίλοι τ' Lasc. Porson. Distinguendum, καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ' ὅμως, | φίλοι γ' ἔφυσαν, &c. Vide ad Sophoclis Aj. 15. Mus. Crit. I. p. 351. *Elms.*

1246. Hunc locum sic vertit Ennius apud Probum ad sextam Virgilii eclogam: *Jupiter tuque adeo summe Sol, res omnes qui inspicis, Quique lumine tuo maria, cœlum ac terram contines, Inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus.* Chorus nec facilis ad metra exæquanda, neque ad sensus enodandos. Priora bene constituit Musgravius. κατείδετε, εἴδετε Ald. κατίδετε A. E. εἴδετε omittunt A. B. D. L. quod in repetitionibus crebro accidit. *Por.*

1246—1302. Ita recte hos versus distribuit Matthiæ, præeunte Hermanno de Metris p. 247. et Seidlero de Verss. Dochm. p. 290. In secundo legendum ἀκτὶς θεοῦ, propter versum antistrophicum 1258. de quo suo loco dicetur. Sophocles Trach. 145. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ, | οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ. Euripides Or. 1023. φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ | τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα. Med. 353. εἴ σ' ἡπιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ. Alc. 738. Φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον. Suppl. 210. αἶθον ἐξαμύνασθαι θεοῦ. Ibid. 471. πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας. Heracl. 748. Γᾶ, καὶ παννύχιος σελάνα, | καὶ λαμπρόταται θεοῦ | φαεσιμβρότου (vulgo φαεσίμβροτοι) αὐγαί. *Elms.*

1246. Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς ἀκτὶς Ἀελίου] Hunc locum ita vertit *Ennius*: *Jupiter*, tuque adeo, summe Sol, qui res omnes inspicit, quique tuo lumine mare, terram, ac cœlum contuis, adspice: Hoc facinus priusquam fiat, prohibe scelus. *Barnes.*

Initio hujus chori similia sunt ap. Scriver. Fragm. Tr. p. 24. quæ cum Euripideis contulit Voss. Castigg. p. 40. *Beck.*

1246. ss. Ita distinxit et scripsit Br.:

Ἰὼ Γᾶ τε, καὶ παμφ.
ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ',
ἴδετε τ. ὀλ.
γυν. π. φ.

Chorum hunc recte Prev. observat, non putandum, extra tragœdiam esse; primam partem (strophen) continere preces, alteram (antistrophen) dirigi ad Medeam, quæ audire omnia potuerit. *Beck.*

1246. Parum sibi invicem conveniunt strophes et antistrophes initium, quæ sic constituenda puto:

Στροφή.
Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς
ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ'
ἴδετε τὰν ὀλομέναν
γυναῖκα πρὶν φοινίαν

Ἴδετε τὰν ὀλομέναν
Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'

Videte illam perditam
Mulierem, priusquam cruentam
Liberis admoveat manum carnificem;
Tuo enim ex aureo
Genere orti sunt; Deorum vero

S. δὲ μόνον τοῦτο, ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς παρακλητικοῖς λόγοις, εἰς τὸ κωλύσαι αὐτὴν τῆς τοιαύτης τόλμης. καὶ ἥλιον μὲν ἐπικαλεῖται, ὡς πρόγονον Μηδείας, καὶ ὅτι πάντ' ἐπακούει. τὴν δὲ γῆν, ὡς μέλλουσαν εἰσδέχεσθαι ταῖς μιαιφονίαις τὸ αἷμα. 1247. Κατείδετε] Κατοικτείρατε, καὶ ἐλεήσατε ἀποβλέψαντες, καὶ προνοήσασθε, δι' οὗ τρόπου δυνατὸν αὐτὴν ἐπισχεθῆναι τοῦ φόνου τῶν παίδων. 1252. Γονᾶς ἔβλαστεν] Ἀντὶ τοῦ ἐβλάστησαν, ἔφυσαν. ἐπεὶ ἡ

τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ — —
Ἀντιστροφή.
μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων,
μάταν ἄρα γένος φίλιον
ἔτεκες, ὦ Κυανεᾶν
λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν·
δείλαιον τί σοι φρενῶν — —

Hæc partim confirmant MSS. partim secus, ut mox videbimus. *Musg.*

1247. Heath. legit κατείδετ' εἴδετε τὰν, Sed Reisk. κατείργετ', εἴργετε, *cohibete, cohibete.* v. v. 1254.] *Beck.*

κατίδετ'.] Vulgo κατείδετε, pro quo MSS. A, E, κατίδετε. Scholiastes etiam per vocem modi imperativi explicat. *Musg.*

1248. οὐλομέναν Lasc. et mox 1249. 1255. φονίαν. *Por.*

ἴδετε ex conjectura dedi pro vulgato εἴδετε: quod quidem omittunt MSS. A, B, D. et Ed. Lasc. *Musg.*

1251. Ut hic versus cum antistrophico congruat, transponit Musgravius, probante Brunckio σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπό. Brunckius etiam θεοῦ, nescio unde. Habet quidem X. Π. 115. γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔβλαστέ μοι, Καινὸν δὲ πιτνεῖν αἷμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ. Sed ibi θεοῦ necessarium est, hic non item. Pro πιτνεῖν propter metrum φθίνειν conjicit Musgravius. Poteris etiam in antistrophico legere, ζαμενής, quam vocem habet Sophocles Aj. 147. *Por.*

1251—1253. Vide Porsonum. Τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς ex emendatione Seidleri dedit Matthiæ. Versus antistrophicus est 1262. δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρύς. Si δειλαία dactylus esset, vel etiam spondeus, stare posset σᾶς γὰρ ἀπὸ κ. τ. λ. Δειλαίαν spondeus esse videtur in Suppl. 278. ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα, δειλαίαν | οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν [τάφου] &c. Aut neuter locus corruptus est, aut uterque eadem medicina eget. Mox αἵματι πιτνεῖν Lascaris et Matthiæ cum codd. plerisque. Quæ scriptura certe metro convenientior est ea quam exhibent ceteræ editiones. Satis bene enim sibi congruunt syzygiæ iambicæ αἵματι πίτνειν et καὶ δυσμενής. Perpetuo confundi, aut a se invicem perdi, ιτ, π, τι, monet, Porsonus ad Phœn. 1277, 8. Exempla τι ante π omissi præbent Æschylus Theb. 1074. (a Blomfieldio, ni fallor, emendatus) Euripides Alc. 545. Hel. 364.* Cratinus apud Suidam v. Ἄθυρμα. *Elms.*

* Hic locus ita fere legendus videtur: θῦμα τριζύγοις θεαῖσι, | τῷ τε συρίγγων ἀοιδαῖς | ἐντραφέντι Πριαμιδᾶν Ἴ|δας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Pro ἀοιδαὶ σέβιζον (σεβίζοντι Musgr.) dedi ἀοιδαῖς ἐντραφέντι, non quo Euripidem ita scripsisse arbitrer, sed nihil melius succurrit. Τῷ Πριαμιδᾶν *illi Priamidarum*, ut τῷ Ἀτρειδᾶν Iph. T. 139. quod non intellexerunt interpretes.

Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν
Τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.
Μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων, ἀντιστροφή.
Μάταν ἆρα γένος φίλιον
Ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν

Sanguinem nefas est cadere ab hominibus.
Quamobrem ipsam, o divinum lumen, coërce,
Compesce, expelle ex ædibus cruentam
Miseramque furiam a malis dæmonibus *agitatam*.
Frustra ergo labor perit liberorum,
Et frustra charum genus
Peperisti, o Tu, cærulearum

S. Μήδεια μὲν ἔκγονος ἡλίου, οὗτοι δὲ ἐκ Μηδείας. θεῶν δ' αἷμα, γένος. ἐπεὶ οὖν φόβος ἐστὶ τὸ θεῖον αἷμα ὑπὸ ἀνθρώπων πεσεῖν, καὶ σὺ αὐτὴν τιμωρῆσαι. 1255. Ἔξελ' οἴκων] Τὸ ἑξῆς, ὑπέξελε τῶν οἴκων τὴν φονίαν τὴν ἐριννῦν τῶν ἀλαστόρων. τάλαιναν δὲ ἐριννὺν αὐτὴν φησὶ τὴν Μηδείας δαίμονα, οὐ τὴν Μήδειαν. ὑπείληπται γὰρ τῶν τοιούτων κακῶν αἰτία εἶναι ἐριννύς. τάλαιναν δὲ τὴν ταλαίνας ποιοῦσαν. 1257. Μάταν μόχθος] Μάτην φησὶν ὑπὸ δαιμόνων πονηρῶν ἀπόλλυνται τὰ τέκνα, μηδὲν πεποιηκότα. μόχθος δὲ τέκνων, ὁ μοχθηρὸς

Σ. γ. χρυσέας ἄπο Br. ed. *Beck.*

1251. s. Σᾶς — ἔβλαστεν·] Hæc de Medea, non de liberis ejus, accipienda puto: Chorus enim rationem reddit, quamobrem Solem, Medeæ patrem, ut filiæ scelus prohibeat, invocet, et non ipsa potius cum hortationibus nihil profecerit, vi adhibita se interponat. Sanguinem scilicet a diis derivatum ab hominibus effundi rem esse periculi plenam. Quod si vi res ageretur, cum Medeam omnibus viribus, periculo etiam vitæ spreto, in proposito perstituram constaret, hoc facile, re in certamen adducta, accidere poterat. Saltem si manus ei injecisset, ne spatium ultoribus e familia regia superveniendi daret, adeoque eam inimicis suppliciis mactandam proderet, timere debebat. Quapropter ad preces iterum revoluta Solem obnixe obtestatur, ut filiam ipse vi coërcere, et ab hoc parricidio avertere, dignetur. *Heath.*

1252. Pro θεῶν B. θεοῦ et δ' e sequ. versu huc retraxit. *Beck.*

1253. αἷμα Ald. αἵματι A. B. D. Fl. L. *Por.*

αἷμα] MS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. αἵματι. Cæterum, ut versus ἀντιστοίχῳ conveniat, legendum puto: *Musg.*

αἷμα φθίνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων. *Musg.*

1254. Neque hic metra prorsus conveniunt. Delendum fortasse ὦ. Mox Ἐριννύσ' ὑπ' ἀλάστορον legit Musgravius, quod neque ipse interpretatur, neque ego intelligo. Cum Ἐριννὺς ultimam producat, (vide infra 1386.) malim ejicere ὑπ' ex ὑν natum. *Por.*

1254—1256. Lascaris, Brunckius, Beckius, Zimmermannus, Matthiæ, φονίαν τάλαινάν τ'. Seidlerus τάλαιναν φονίαν τ', quod verum videtur. Recte etiam αὐτοφόνταις pro αὐτοφόνταισι v. 1266. Lascaris, Seidlerus, Matthiæ. Legendum autem, ni fallor, Ἐριννὺν ἀπ' ἀλαστόρων, licet ὑπὸ a scholiasto agnoscatur. *Elms.*

1255. φονίαν Br. ed. *Beck.*

Synesius: p. 74. τῆς ψυχῆς τὴν ἄλην παραμυθεῖσθαι. *Musg.*

1256. Medeam ἐριννὺν vocari feras fortasse, quando Io. οἶστρος audit Iphigen. Taur. 396. Sed, cum epitheton τάλαιναν addat, minus acerbo nomine eam appellasse crediderim. Lego:

Λιποῦσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'·
Ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνῳ-

Quæ reliquisti Symplegadum
Scopulorum inhospitalissimum ingressum.
Misera, quid tibi animi
Accedit gravis indignatio,
Et ei succedit hostilis cædes.
Dira enim sunt hominibus piacula cognatorum:
Intendere homicidis adjuncta

S. βίος τῶν τέκνων. λέγει δὲ περιφραστικῶς τὰ κακὰ πάθη, καὶ μοχθηρὰ τέκνα. 1261. Πετρᾶν ἀξενωτάτων] Περιφραστικῶς τὴν Προποντίδα, παρόσον οἱ προσβάλλοντες τῷ τόπῳ σαφῶς διατίθενται. 1266. Αὐτοφόνταις] Τοῖς αὐτοχειρίοις, τούτοις σύμφωνα, καὶ ἄξια τοῦ τολμήματος κακὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐστὶ προσπίπτοντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀξίως οἱ θεοὶ τούτους κολάζουσιν. ὁ δὲ νοῦς, χαλεποὶ οἱ φόνοι τοῖς αὐτοχειρίοις, τουτέστι χαλεπὸν μίασμα καὶ δυσέκνιπτον ὁ φόνος ὁ κατὰ τῶν ὁμογενῶν τοῖς τολμῶσιν αὐτόν. γράφεται δὲ,

τάλαινάν τ' ἐριννύσ' ὑπ' ἀλάστορον.

ἀλάστορον a recto ἀλάστορος. Soph. Antig. 985. ἀλαστόροις. Sic διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, casu recto omnia. *Musg.*

1257. τῶν τέκνων Ald. τῶν omittunt. A. B. D. Fl. L. P. *Por.*

1257. s. Sic, aut μάταν ἄρα, e Musgravii conjectura post eum omnes. Edd. superiores una excepta καὶ μάταν. Codices partim καὶ μάταν, ut videtur, partim ἄρα μάταν. Solus Lascaris μάταν omisso καὶ et ἄρα. Ita proculdubio scribendum. Glossema ἀελίου, quod in strophicum versum irrepserat, antistrophicum corrupit. *Elms.*

Heath. observavit, metrum ex vulgata scriptura claudicare, et syllaba una antithetico brevius esse; forsan legi posse Μάταν μόχθος ἔῤῥει δὲ τῶν τέκνων.

1257. ss. Ita descripsit Beckius:

Μάταν μόχθος ἔῤῥει τῶν τέκνων, 1261
Καὶ μάταν γένος φίλιον τέκες, ὦ
Κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων

1261. (B.) τῶν ante τέκνων Br. delevit, et seqq. scripsit:

μάταν (sine καὶ) ἆρα γ. φίλιον
ἔτεκες, ὦ κυαν.
λιποῦσα Συμπλ. *Beck.*

Vulgo τῶν τέκνων. Sed τῶν omittunt MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. *Musg.*

1258. καὶ μάταν sine ἄρα Ald. καὶ et ἄρα omittunt Lasc. ἄρα μάταν A. B. D. Fl. unde Musgravius μάταν ἄρα. Brunck. μάταν ἆρα. *Por.*

Vulgo hic καὶ μάταν γένος. Ed. Lasc. et Lib. P. καὶ omittunt, nihil præterea mutantes. MSS. A, B, D, Fl. habent ἄρα μάταν γένος: unde ordine propter metrum inverso feci μάταν ἄρα γένος. *Musg.*

1259. τέκες Ald. ἔτεκες A. E. Fl. L ὦ omittit L. *Por.*

Κυανεᾶν etc.] Quod hic de *Propontide*, alias de *Ponto* dixit, *Iphig.* Taur. v. 242. Quæ lectio ex hoc loco confirmatur et illustratur; utraque enim regio dicitur Symplegadum terra, ob vicinitatem. *Barnes.*

ἔτεκες] Ita MSS. A, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgo τέκες. *Beck.*

1262. Δειλαία, τί] Lego, sublata inter-

δα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ΈΤΕΡΟΣ.

Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. Ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.

Divinitus immissa mala in domum.

PUER.

Heu quid faciam; quo effugiam manus matris?

PUER ALTER.

Nescio, charissime frater, actum enim est de nobis.
Cho. Audis clamorem? audis liberos?
O misera, o mulier infelix,

S. καὶ συνῳδὰ, ὅ ἐστι τὸ ἑξῆς ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ δόμοις πιτνοῦντ' ἄχη. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις. 1270. Ἀκούεις βοὰν] Τοῦτο πρὸς ἀλλήλας αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ φασὶν πρὸς ἐρώτησιν. τὸ δὲ ὦ κακοτυχὲς γύναι, ἰδίως πρὸς τὴν Μήδειαν

rogationis nota, δείλαιόν τι. *Miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* Juvat autem metrum non minus, quam sensum, hæc emendatio. *Musg.*

1264. ἀμείβεται φόνος L. *Por.*

Reiskio monente, ἀμείβεται est metaphorice dictum pro περαίνεται. Metaphora ducta ab iis, qui limen domus, ἀμείβουσι, *transeunt*. *Beck.*

1265. Post μιάσματ' colon Br. posuit, quia his absolvitur sententia, sed punctum post αὐτοφόνταισι sustulit.

Emendandum putem:

χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'
ἐπιτεῖναι αὐτοφόνταισι ξύνοι-
κα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Piacula enim domestica potenter intendunt hominibus (χαλεπὰ ἐπιτεῖναί εἰσι) *luctus, qui divinitus in homicidarum domos incidere solent, et cum iis habitare.* Pro ξύνοιδα Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ξυνῳδὰ, quod a Scholiaste etiam commemoratur. *Musg.*

1266. αὐτοφόνταισι ξύνοιδα Ald. αὐτοφόνταις ξυνῳδὰ L. MSS. quoque Paris. omnes ξυνῳδὰ cum Scholiaste, (vel συνῳδά.) πιτνουντ' Lasc. πιτνούτ' Schol. ed. pr. πιτνοῦσ' Brunckius, quo plurali post ἄχη non utuntur Attici. Pro ἐπὶ γαῖαν Musgravius ἐπιτεῖναι, ut a χαλεπὰ regatur, et ξύνοικα pro ξυνῳδά. ξυνῳδὰ reddendum videtur, εἰκότα, δίκαια. *Por.*

Ξύνοιδα] Alias ξυνῳδὰ. *Barnes.*

1266. s. Br. edidit:

ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι συνῳ-
δὰ θεόθεν πιτνοῦσ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

συνῳδὰ est in membr. et Flor. ed. Sed πιτνοῦσ' ex ingenio rescripsit. *Beck.*

1268. πῇ Dawesius sine causa præferre videtur. φύγῳ L. *Por.*

Dawes. M. Cr. p. 207. pro ποῖ reponit πῇ, sed Heathio vulgata lectio non deterior videtur. *Beck.*

1269. ὀλλύμεθα L. *Por.*

1271. ἰὼ Ald. ὦ sumsi e Lasc. Schol. *Por.*

1271. Ἰὼ Ald. Ὦ sumsi e Lasc. Schol. PORSON. Aristophanes Ach. 566. Ἰὼ

Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙΔΕΣ. Ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ᾽· ἐν δέοντι γάρ·
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ᾽ ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
ΧΟ. Τάλαιν᾽, ὡς ἄρ᾽ ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
Γυναῖκ᾽ ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,

Accedam domum? depellere necem
A liberis jam placet.
Pueri. Per deos ferte opem, occasio enim postulat;
Quia sumus jam prope retia gladii.
Cho. O misera, quam es saxum, aut ferrum,
Quæ liberorum, quos peperisti,
Frugem parricidiali modo occîdes?
Unam hactenus audio, unam *tantum* de priscis
Mulierem injecisse manum charis liberis,

S. ἀναπεφώνηται. τὸ δὲ Παρέλθω δόμους, πάλιν πρὸς ἀλλήλας· τὸ δὲ ἀρήξειν φόνον δοκει μοι τέκνοις, κατὰ ἀπόφασιν. 1277. Ἅ τις τέκνων] Ἥτις τὸν ἄροτον τῶν τέκνων, ὧν ἔτεκες,

Λάμαχ᾽ ὦ βλέπων ἀστραπὰς, &c. Ita vulgatam ἰὼ βλέπων emendavit Hermannus de Metris p. 255. Nostro loco malim ὦ κακοτυχὴς γύναι, licet alterum habeat scholiastes. *Elms.*

1272. ἀρῆξαι. Scholiastes ἀρήξειν, forte pro ἀρήγειν. *Musg.*

1272. s. Verbis παρέλθω δόμους interrogationis notam primus, ni fallor, addidit Musgravius. Ea omissa sensus est, *let me enter the house;* addita, *shall I enter the house?* Hæc subjunctivi significatio omnibus satis nota est. Alteram exemplis confirmare conatus sum ad Heracl. 559. De plurali numero nulla difficultas est. Si παρέλθωμεν δόμους nostro loco reperisset Musgravius, nunquam de signo interrogationis addendo cogitasset. Neque cuiquam moram faceret φέρε παρέλθω δόμους sine interrogatione. Noster Or. 1275. Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω. Phœn. 283. φέρ᾽ εἰς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος, | καὶ τάσδ᾽ ἔρωμαι τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις. Ita passim loquuntur scriptores Græci. Utrum vero ita omitti possit φέρε, ut nihil in ejus locum substituatur, necne, non sum paratus dicere. Exempla enim quæ ad Heracl. 559. attuli, cum nostro loco non optime congruunt, quippe in quibus subjunctivus imperativo subjectus sit, ut apud nostrum Bacch. 341. ὅ μὴ πάθῃς σὺ, δεῦρό σου στέψω κάρα | κισσῷ. Δεῦρο enim hic imperativi vim obtinet. Grammaticus apud Bekkerum p. 88. Δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Anglice, *Come hither, let me crown your head with ivy.*

1274. ἀρρήξατ᾽ L. *Por.*

1275. Ἐγγὺς ἐσμὲν ἀρκύων] De hac proverbiali forma vid. ad *Electr.* v. 665. *Barnes.*

1276. τάλλαιν᾽ L. *Por.*

* Homerus Il. Ψ. 71. θάπτε με (an θάπτετέ μ᾽) ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. *Bury me, as soon as possible, let me pass the gates of hell.* Ubi frustra sunt, qui ἵνα deesse arbitrantur.

Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ,
Πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσσεβεῖ,
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
Δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται,

Ino furentem divinitus, quando Jovis illa
Conjux ipsam emisit extra domum insania.
Misera vero cadit in mare, cæde
Liberorum impium
Pedem supra marinum littus extendens :
Moriens vero cum duobus filiis, periit.

S. αὐτοχειρὶ θανάτῳ κτενεῖς. 1281. Ἰγὼ μανεῖσαν] Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἡ Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων. ἴσως δὲ καὶ τοῦτο τῆς Ἥρας ἐργασαμένης. οἱ μὲν οὖν ἱστοροῦσι τῷ παιδὶ συγκατενεχθῆναι τὴν Ἰνὼ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν

1276—1278. Non mihi displiceret, si quis codex ὦ ἔτεκες omitteret. Porson. Recte ὃν ἔτεκες Seidlerus, qui sagaciter vidit totum hoc carmen a versu 1268. usque ad v. 1289. quodammodo antistrophicum esse. Si versus 1268. cum tribus sequentibus hoc ordine starent, C. D. A. B. vix quidquam metri caussa mutandum esset. Sed ne sic quidem carmen vere antistrophicum esset. Nam in stropha, si ita loqui licet, quatuor senarii Medeæ pueris post scenam exclamantibus tribuuntur. Qui his respondent in antistropho, chori sunt, neque a reliqua ejus oratione separari possunt. *Elms.*

1277. Non mihi displiceret, si quis codex ὧν ἔτεκες omitteret. *Por.*

Τέκνων, ὧν ἔτεκες] Vid. supra ad v. 1242. *Barnes.*

1279. μίαν secundum omittit A. *Por.*

1279. s. Br. ed. habet, ut in membr. legitur :

μίαν δὴ κλύω τῶν πάρος γυναικῶν
ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις. *Beck.*

Posterius μίαν omittit MS. A. *Musg.*

1280. γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις Ald. γυναικῶν φίλοις B. D. γυναικῶν ἐν φίλοις A. Fl. γυναῖκ' ἐν φίλοις recte E. L. P. Mox χεῖρα βαλεῖν A. Fl. χεῖρα προσβαλεῖν Lasc. Versum effeci, qualis est 1271. *Por.*

Γυναῖκα φίλοις χέρα etc.] Puto χεῖρα legendum; (præcipue duobus iambis aliis additis) quia nihil aliud deest ad Iambi trimetri constitutionem, cum τὸ φι in φίλος sit communis, ut *Hom.* Iliad. Δ. v. 155. Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον. Item Φ. v. 308. Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ σχῶμεν. Exempla brevitatis passim invenias. *Barnes.*

Quia φίλος nunquam apud poëtas Atticos primam syllabam producit, propterea Heath. conjicit Γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προσβαλὼν τέκνοις. Lectiones cod. Fl. a Musgr. adnotatas protulit Valcken. Diatr. p. 180. ubi monet, aliter tradidisse Euripidem in Inone, sed solere eum in diversis fabulis diversos sequi auctores. *Beck.*

γυναῖκα φίλοις] MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. γυναῖκ' ἐν φίλοις. MSS. A, B, D, γυναικῶν φίλοις. MS. Fl. γυναικῶν ἐν φίλοις.

χέρα προσβαλεῖν] MS. A, χέρα βαλεῖν. MS. Fl. χεῖρα βαλεῖν. Si versus iambicus est, legendum :

γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. *Musg.*

1281. Vario narratur Inus Historia. Sed hoc loco poëta eam sequi videtur,

Τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
ΙΑ. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσιδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;

Quidnam igitur potest accidere tristius?
O mulierum conjugia ærumnosa,
Quanta hominibus mala jam attulistis?
Jas. Mulieres, quæ statis prope hanc domum,
Num in ædibus *est* illa, quæ facinus hoc atrox commisit,
Medæa istis? an hinc se proripuit fuga?

S. ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ῥίψαι. φασὶ δὲ αὐτοὺς εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας, Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην ἀναληφθῆναι προστάξει Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἴσθμιον ἐπὶ Μελικέρτῃ κατὰ χρησμὸν θεῖναι τοῦτο ἑωρακότος. Μανεῖσαν] Κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας κατετόξευσε Λέαρχον, τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας (ὤργιστο γὰρ αὐτῇ, ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον) τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἥλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησὶν, αὐτὴν

quæ est apud Apollodorum Libro 3. cap. 4. *Musg.*

1282. ἄλη L. *Por.*

ἄλη] Interpretor: παραφροσύνη, *errore mentis.* Exemplum, quanquam ex Græco recentiore, vide apud Suidam in voce. confer etiam Nicand. Alexipharm. v. 84. *Musg.*

1283. πίπτει δ' ἁ Ald. πιτνεῖ δ' ἡ Lasc. *Por.*

1284. δυσσεβῆ Musgravius. *Por.*

δυσσεβεῖ] Legendum videtur δυσσεβῆ, quod cum πόδα construendum est. Sic Æschyl. Agam. v. 916.

τὸν σὸν πόδ', ἄναξ, Ἰλίου πορθήτορα. *Musg.*

1286. Sic A. δυοῖν δὲ Ald. δυοῖν δὴ Lasc. qui ὅσσα 1289. *Por.*

Δυοῖν τε παίδοιν — Br. ed. e membr. *Beck.*

1287—1289. Prius δὴ in δὲ mutat Seidlerus, alterum prorsus omittit. De tertio versiculo facile Seidlero assentior, etsi non video cujusnam rei gratia δὴ a librariis hic additum sit. Non enim senarium efficit, quæ dochmiacorum corrumpendorum præcipua fuit caussa.* Sed quoties bona emendatione privaremur, si caussam corruptæ scripturæ indicare necesse esset! Primo versu malim τί δῆτ', quo admisso, hi tres versus cum versibus 1276—1278. ita congruent, ut syllaba syllabæ respondeat. Eadem varietas apud Sophoclem Œd. T. 1337. ubi recte τί δῆτ' multi codices, imo fortasse plerique, τί δή ποτ' edd. omnes ante Erfurdtium. Simili errore οὔποτε pro οὔτε, μήποτε pro μήτε, in nonnullis exemplaribus tam scriptis quam impressis exhibent Æschylus Prom. 155. Theb. 1067. Sophocles Œd. T. 652. Euripides Phœn. 1242. Thucydides I. 90. &c. Si quis autem οὖν in ἂν mutare velit, non desunt loca, quæ hanc mutationem confirmare videantur. Sophocles Phædra III. 1. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις. Euripides Hipp. 964. ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι, | τῆσδ' ἂν γένοιντ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν; Suppl. 449. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις. El. 537. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ | γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; Apud Sophoclem Phil. 116. vide an legendum, Θηρατέ' ἂν γίγνοιτ' ἂν, εἴπερ ὧδ' ἔχει. Θηρατέ' οὖν pro Θηρατέα edd. pleræque ex emendatione

* V. 1280. γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις. Aldus, γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις. *Si versus iambicus est*, inquit Musgravius, *legendum*, γυναῖκα φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις.

Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ᾽ ἐς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέποιθ᾽, ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ᾽, ὡς τέκνων, ἔχω·
Κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς·
Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
Μή μοι τι δράσωσ᾽ οἱ προσήκοντες γένει,

Oportet enim ipsam aut abscondi sub terrâ,
Aut attollere volatile corpus in aëris profunditatem,
Nisi regum domui det pœnas.
Num confidit, cum interfecerit principes hujus terræ,
Se posse impunitam aufugere ex his ædibus?
Sed non tam ipsius, quam liberorum curam gero:
Illam enim punient, quos læsit:
Meorum vero liberorum veni ut servarem vitam,
Ne aliquid mihi faciant Creontis cognati

S. αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἁλέσθαι.
1293. Δεῖ γάρ νιν] Δεῖ γὰρ αὐτὴν ἢ καταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, εἰ ἄρα πέποιθε μὴ

Triclinii. Aristophanes Thesm. 772. πόθεν οὖν γένοιντ᾽ ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν; Hic etiam fortasse geminandum ἄν. *Elms.*

1292. τοῖσιν Ald. Lasc. τοῖσδε γ᾽ A. B. D. Fl. P. *Por.*

Heath. Canteri emendationem probavit. *Beck.*

Μήδ. τοῖς δέ γ᾽ ἥ—Br. ed.

τοῖσδέ γ᾽. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. Vulgo τοῖσιν, unde Canterus τοίσιδ᾽. *Musg.*

1293. δεῖ γάρ νιν vulgo. Mutavit Barnesius. *Por.*

1293. s. Δεῖ γάρ νιν vulgo. Mutavit Barnesius. Porson. Particulas μέν νυν sæpe conjungunt tragici. Ita noster Or. 1214. Hipp. 20. 1334. Andr. 956. Heracl. 834. Ion. 1053. El. 668. 878. 1253. Qui autem γάρ νυν dixerit, neminem eorum reperio.* Legendum videtur, δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς γε κρυφθῆναι κάτω. Quæ scriptura ne cui ex Heathii officina petita videatur, hunc usum particulæ γε exemplis nonnullis illustrabo. Euripides Ion. 443. ἤτοι φιλοῦσά γ᾽ ἧς ὑπερμαντεύεται, | ἢ καί τι σιγῶσ᾽ ὧν σιωπᾶσθαι χρεών· Incertus Rhes. 816. εὖ νυν τόδ᾽ ἴσθι, (Ζεὺς ὀμώμοται πατὴρ) | ἤτοι μάραγνά γ᾽, ἢ καρανιστὴς μόρος, | μένει σε δρῶντα τοιάδ᾽. Herodotus I. 11. ἀλλ᾽ ἤτοι κεῖνόν γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δεῖ ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνὴν θηησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. Plato Apol. Socr. p. 27. C. τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἤτοι θεούς γε ἡγούμεθα εἶναι, ἢ θεῶν παῖδας; Gorgia p. 460. A. ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, ἤτοι πρότερόν γε, ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ. Plura exempla dare supersedeo. Sine γε Æschylus Agam. 671. 858. Sophocles Ant. 1182. Euripides Or. 1508. Hipp. 1188. Hel. 1194.

1293. Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω] Video τό σφε hic, ut sæpe alibi, poni pro αὐτὴν, nempe supra v. 940. et v. 802. et v. 33. et *Orest.* v. 29, etc. quare τό νιν vetus mutandum erat in νυν, particulam exple-

* Euripides Bacch. 32. τοιγάρ νυν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ᾽ ἐγὼ | μανίαις. Ita, vel νῦν, edd. pleræque. Recte νιν αὐτὰς. *eas ipsas,* Aldus et codd. Parisienses.

Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
ΧΟ. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἴασον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ΙΑ. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
ΧΟ. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
ΙΑ. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
ΙΑ. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;
ΧΟ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων, ὄψει φόνον.

Vindicantes injustam cædem a Matre *eorum* perpetratam.
Cho. O infelix, nescis quo malorum veneris,
Jason, nam non dixisses hæc verba.
Jas. Quid est? an vult etiam me occidere?
Cho. Liberi tui manu matris perierunt.
Jas. Heu quid dicis? quam me perdidisti mulier!
Cho. Cogita igitur tanquam de mortuis liberis tuis.
Jas. Ubinam eos interfecit, intusne, an extra domum?
Cho. Aperi fores, et videbis cædem tuorum liberorum.

S. δώσειν δίκην τῶν τολμηθέντων. 1297. Ἀθῷος] Ἀντὶ τοῦ φεύξεται ἀτιμώρητος. Μητρῷον τὸν τῆς μητρὸς φόνον ἐκπράσσοντες αὐτοὶ, ἀντὶ τοῦ δίκην ἀπαιτοῦντες, ὑπὲρ οὗ εἰργάσατο

tivam: necesse enim erat, ut breve fieret ob versum. *Barnes.*

νὺν] Ita recte Barnesius, Ed. Ald. et MSS. νὶν. *Musg.*

1296. Quam oscitanter librarii sæpe e versu superiore eadem verba repetierint, docet exemplo cod. Reg. in h. l. Br. ad Æsch. Prom. 966. in quo pro κοιράνους exhibetur τυράννους. *Beck.*

1299. ἕρξουσιν Br. ed. *Beck.*

κακῶς] MS. Fl. χθονὸς γρ. κακῶς. *Musg.*

1300. ἐκσῶσαι Ald. ἐκσώσων Lasc. et plurique MSS. Utrumque recte. Paullo ante Flor. χθονὸς γρ. κακῶς. *Por.*

1300—1302. Vertit Portus, *Meorum vero liberorum veni ut servarem vitam, ne aliquid mihi faciant Creontis cognati, vindicantes injustam cædem matris.* Paullo melius Barnesius et Musgravius, *vindicantes injustam cædem a matre* eorum *perpetratam.* Sed quam ineptum est illud, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati.* Scripsit proculdubio Euripides, μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει. Hanc scripturam sententia flagitante in Italica versione expressit Carmelius, in Anglica Wodhullus, in Teutonica Bothius, ut alias versiones taceam, quarum in præsentia copiam non habeo. Cum supra v. 285. dixerit noster, μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακὸν erunt fortasse qui vulgatam nostri loci scripturam servari posse putent, modo subaudiatur αὐτούς. Sed hoc durum videtur, et altera ratio lenissima est. Vocabula νιν, μιν, μὲν, μοι, facile permutantur. Δρᾷν τι accusativum postulare nemo nescit. Vide v. 94. 285. 290. *Elms.*

ἐκσῶσαι Ed. Lasc. et plerique MSS. ἐκσῶσων. *Musg.*

1301. μή μοι τὶ L. *Por.*

1305. τί δ' ἐστιν L. *Por.*

Legendum τί δ' separatim. *Beck.*

1306. Quod præfert Musgravius, παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερὶ, non est varia lectio, sed ordo verborum e Scholiaste explicatus. *Por.*

Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν] *Scholiastes* videtur hunc versum ita legisse: Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερί. *Barnes.*

Nescio, an præstet Scholiastæ lectio:

παῖδε, σέθεν τεθνᾶσι ματρῴ χερί. *Musg.*

1308. οὐκ ἔτ' Lasc. Ald. *Por.*

ΙΑ. Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.
ΜΗ. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.

Jas. Laxate seras quam celerrime, ministri,
Solvite repagula, ut videam geminum malum,
Hos *liberos* interfectos, et ut illam puniam.
Med. Quid hasce moves, et vectibus moliris, portas,
Quærens mortuos, et me, quæ *cædem* patravi?
Desiste ab hoc labore: si vero tibi me opus est,
Dic si quid vis. Nunquam vero manu me attinges:
Talem currum Sol pater patris
Dat nobis, propugnaculum contra manum hostilem.

Var. Lect. 1314. ΜΗ. Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους,

S. φόνου ἡ τούτων μήτηρ. τὸ ἑξῆς Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χειρὶ, ἄνω ἐπὶ τοῦ πύργου ἑστῶσα,

οὐκέτ' Br. ed. conjunctim. *Beck.*

1313. τήνδε L. τίσωμαι δίκην Lasc. Ald. τίσομαι φόνῳ, quod habent A. B. D. Fl. edidit Brunckius. Duas lectiones e C. notavit collator, φόνῳ et φόνον, quarum neque hæc contemnenda est. *Por.*

Reisk. conjicit δίκῃ.

τὴν δὲ τίσομαι φόνῳ Br. ed. e membr. *Beck.*

τίσωμαι δίκην MSS. A. B, D, Fl. τίσομαι φόνῳ. *Musg.*

1314. Sic habent omnes edd. et MSS. ii certe, quorum varietates enotatæ sunt, et sic scripsisse quidem Euripidem, sed non ab initio, arbitror. Citat enim scriptor Christi Patientis 120. Καὶ τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους, et iterum 436. Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους; Et quanquam non omnino τῶν ἀδυνάτων esse affirmaverim, talem scriptorem vulgatam lectionem in hanc metaphoram detorquere potuisse, probabilius existimo, Nostrum primo λόγους scripsisse, deinde duram phrasin emollire voluisse. Nec desunt alia argumenta, quæ hanc sententiam pene veram esse evincant. In Heliodori Æthiopicis I. p. 15. Cnemon, de fortunis suis a Theagene et Chariclea importune interrogatus, exclamat: Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν. Quem locum ex Euripide sumtum monuit Kœnius ad Gregorium p. 89. sed nihil quicquam de varia lectione suspicatus est. Verum rem esse omni admiratione dignissimam fateamur necesse est, si duo homines tam disparis ingenii, quam fuerunt Heliodorus et Pseudo-Gregorius iisdem Tragici verbis in eandem parodiam abuterentur. Credo igitur, in suo Medeæ exemplari Heliodorum vel τούσδε λόγους vel ταῦτα ἔπη invenisse. Hæc enim verba sæpe permutantur, quomodo, ne longe abeam, infra 1401. λόγος Lasc. Ald. ubi ex A. B. D. (δ' ἔπος A.) ἔπος edidit Musgravius. Notum est, Aristophanem in Nubibus, dum Socratem insectatur, non minus acerbe in Euripidem invehi. Postquam igitur Phidippides ex Euripidis Æolo incestos amores cecinit, et a patre accusatus, se defendere parat, eum sic hortatur Chorus 1399. Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ,

ΙΑ. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
Θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
Ὄλοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,

Jas. O scelesta, o maxime invisa mulier
Diis, et mihi, et universo mortalium generi,
Quæ tuis liberis injicere gladium
Ausa es, quos peperisti, et me filiis orbatum perdidisti :
Et cum hæc feceris, tamen solem aspicis,
Et terram, ausa rem impiissimam :
Pereas. Ego vero nunc primum sapio, tunc non sapiens,
Cum te ex domo, et terra barbara,
Duxi in domum Græcam, magnum malum,

S. ταῦτα λέγει. 1317. Χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις] Ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνήσῃ κατασχεῖν ἡμᾶς, οὐδὲ καταλαβεῖν. ἔχομεν γὰρ ὄχημα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολεμίων. ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντείοις ἅρμασιν, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.

Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Vocem antea omissam ἐπῶν e MSS. restituit Kusterus quibuscum plerique consentiunt; nonnulli λόγων dant, certa duo, quos ipse inspexi. Quare existimo, Euripidem primo scripsisse, quod in margine posui; deinde ab Aristophane propter duriorem metaphoram in scena traductum, vulgatam lectionem subsituisse, ut supra 300. Alia loca Euripidis in isto dramate risit Comicus, præter ea quæ Critici notarunt. Hoc suspicor de 319. sed nemo, opinor, monitus dubitabit, versum 1470. integrum esse Euripidis: Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Non omnino a proposito alienum erit, hunc locum paucis explicare. Aliæ scilicet gentes Δία Πατρῷον colebant, quod cum sit aptissimum Deorum atque hominum parenti epitheton, jure mireris, pios Athenienses plurimis Jovem aliis titulis ornasse, hoc abstinuisse. Hanc ergo omissionem corrigere cupientes Tragici Δία Πατρῷον sæpe ingessere, ut Æschylus et Sophocles, ab Alberto citati ad Hesychium v. Πατρῷον. Nam Scholiasten Aristophanis Jovem hoc nomine ab Atheniensibus cultum esse falso tradere, liquet ex Platonis in Euthydemo verbis a Spanhemio laudatis. Idem tamen Plato alibi Διὸς Πατρῴου mentionem facit, sed in legibus nimirum fictis, quas reipublicæ suæ fictæ præscriberet, (Legg. IX. p. 881. D. HSt. prope fin. lib.) Euripides Electr. 675. ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν. *Por.*

1318. Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς ἡλίου etc.] Hæc referenda ad fabulam, quæ *Medeam* junctis ad currum draconibus, ex avo *Sole* patri *Æetæ* datis, per *aërem* avectam aufugisse narrat. Quem locum *Horatius* respicit, *Epod.* 3. *Hoc delibutis ulta donis Pellicem serpente fugit alite.* Huc addatur *Senec.* in *Medea* v. 1016. *Sic fugere soleo; Patuit in cœlum via: Squamosa gemini colla serpentis jugo summissa præbent. Recipe jam natos, parens, Ego inter auras aliti curru vehar.* De Sole, *Medeæ* avo, vide supra ad v. 950. *Barnes.*

1320. Ap. H. Stephanum, laudante Heath, est Ὦ μῦσος. *Beck.*

1325. ἔργον δρῶσα Lasc. quod temporibus non satis convenit.

Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος
Ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
Ἔτλη πόθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαι σὲ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί.
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.

Et patris et terræ, quæ te nutrivit, proditricem.
Dii vero conjecerunt in me tuum malum dæmonem;
Nam occiso jam tuo fratre juxta focum,
Conscendisti navem Argo, habentem pulchram proram.
Hæc quidem sunt tua initia. Inde vero nupta
Huic viro, *i. e. mihi*, et cum pepereris mihi liberos,
Propter lectum, et *alias* nuptias, eos perdidisti
Nulla est Græca mulier, quæ hoc
Unquam ausa esset: præ quibus ego te dignam duxi,
Quam ducerem, connubium infestum, et mihi perniciosum,
Leænam, non mulierem, Tyrrhena
Scylla sæviorem naturam habentem.

S. 1331. Παρέστιον] Ἄψυρτον, τὸν ἀδελφὸν παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὥ, ἔνιοι. ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιος φησίν. ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος. 1339. Τῆς Τυρσηνίδος] Τῆς Σικελικῆς, Τυρσηνὸν γὰρ πέλαγος Σικέλιας. ἐκ

1330. ἐς L. *Por.*

1332. Laudat Eustath. ad Il.β, p. 234.] *Beck.*

1335. Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας] Idem fere infra v. 1364. *Barnes.*

1343. ἔῤῥ', αἰσχροποιέ. Macho Athenæi XIII. p. 582. C. Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντ', ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι. Τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ, ΕΡΡ' ΑΙΣΧΡΟΠΟΙΕ· καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης Τὴν τόλμαν αὐτῆς, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς Εἶν' αἰσχροποιός. ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη, ΤΙ Δ' ΑΙΣΧΡΟΝ, ΕΙ ΜΗ ΤΟΙΣΙ ΧΡΩΜΕΝΟΙΣ ΔΟΚΕΙ; Acerbissimus jocus, si quis modo recordatur, quale fuerit Æoli Euripidei, unde iste versus desumtus est, argumentum. *Por.*

Ἔῤῥ' αἰσχροποιὲ, etc.] Vide *Athenæi* l. 13. c. 5. fere ad finem; item *Pauli Leopardi* Emendat. l. 1. c. 7. De *Laidis* cum *Euripide* jocoso congressu circa hæc verba. De voce χιάζω, qua notatum hunc versum dicit *Scholiastes*, dicemus ad *Hippolyt.* v. 1187. *Barnes.*

Ἔῤῥ' αἰσχροποιὲ — Parodiam Machonis ap. Athen. p. 582. C. indicavit Br. ad Arist. Ran. 1475. *Beck.*

1346. Reisk. legi jubet οὔτε παῖδας ob præcedens οὔτε, et diphthongum αι credit esse ancipitem. *Beck.*

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
Ἔρρ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
Ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. Μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,

Verum nequaquam te plurimis conviciis
Pungerem: talis confidentia tibi innata est.
Pereas tu, venefica, et cæde liberorum polluta.
Me vero decet lugere meum fatum:
Qui neque novis nuptiis fruar,
Nec liberos, quos genui et educavi,
Habebo, ut alloquar vivos, sed amisi.
Med. In longum sane produxissem huic contraria
Orationi, nisi Jupiter pater sciret,
Qualia beneficia a me acceperis, et quæ tu vicissim feceris.
Tu vero non debebas, meo connubio contempto,
Jucundam vitam agere, insultans mihi:

S. τούτων φανερός ἐστιν Εὐριπίδης. τὴν Ὀδυσσέως πλάνην περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικέλιαν ὑπειληφῶς γεγονέναι. 1343. Ἔρρ'α ἰσχροποιὲ] Ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλῆσθαι, διὸ καὶ κεχίασται. 1348. Ἢ μάκρ' ἂν] Μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα, ἐναντία τούτοις

1348. ἢ μακρὰν ἐξέτεινα Lasc. ἢ μάκρ' ἂν Ald. μακρὰν ἂν Musgravius ex B. D. Fl. μακρὰν δ' ἂν A. unde recte Brunckius, μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα. *Por.*

Pro Ἢ μάκρ' ἂν Br. reposuit: μακράν γ' ἂν ἐξ.—In membr. μακρὰν δ' ἂν—sed monet Br. euphoniam postulare γ' pro δ', cæterum μακρὰν, ut reliqua adverbia in ἂν desinentia, per se jam ultimam producere; ut Or. 840. Phœn. 924. Æsch. Prom. 312. *Beck.*

Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα] Ita MSS. B, D, Fl. Confer Æschyl. Agam. v. 925. MS. A, μακρὰν δ' ἂν ἐξέτεινα. Vulgo ἢ μακρ' ἂν ἐξέτεινα. *Musg.*

1350. οἷά τ' εἰργάσω.] Malim οἷα δ' εἴργασαι. De particula vide ad Heracl. 874. ubi e nostra fabula attuli κινεῖ δὲ χόλον v. 98. ἔκλυον δὲ βοὰν v. 131. πικρὸν δὲ κῆδος v. 401. δοκεῖς δὲ χρυσοῦ v. 957. ἄλλως δ' ἐμόχθουν v. 1026. φίλτατον δέ μοι κάρα v. 1067. Εἰργάσω an εἴργασαι legatur parum interest. Utrumque a tragicis passim usurpatum, sed post πέπονθας paullo melius videtur εἴργασαι. Hoc etiam fortasse restituendum Sophocli Phil. 928. οἷά μ' εἰργάσω, | οἷ' ἠπάτηκας. *Elms.*

1351—1354. Legendum, οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους | Κρέων ἀνατὶ, &c. Οὔτε enim post οὐ vel οὐδὲ solœcum est. Citat Matthiæ Gramm. Gr. §. 602.

Οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησε σπέος·
Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. Καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
ΜΗ. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.

Neque puella regia, neque qui tibi eam in matrimonium collocavit,
Creon, impune me ejicere ex hac terra.
Quamobrem, si libet, voca me leænam,
Et Scyllam, quæ in Tyrrheno freto habitavit:
Tuum enim, ut convenit, cor vicissim sauciavi.
Jas. Tu quoque doles, et particeps es malorum.
Med. Bene scito: juvat autem dolor, si tu me non irrideas.
Jas. O liberi, quam malam matrem habuistis?

S. τοῖς λόγοις. 1354. Ἀνατεὶ] Ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. γράφεται δὲ καὶ ἀνατὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ. 1359. Λύει δ' ἄλγος] Λυσιτελεῖ δέ μοι τὸ ἄλγος, ἕως σὺ μὴ ἐγ-

Thucydidem III. 48. καὶ μηδὲ οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ. Ubi μήτε οἴκτῳ habent omnes fere codices, et quatuor antiquissimæ editiones. Sed hujusmodi errores etiam contra librorum consensum tollendi sunt. *Elms.*

1352. διάγειν Ald. *Por.*

— διάξειν.] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius dedit. Ed. Ald. διάγειν. *Musg.*

1353. προσθεὶς Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 583. Lasc. *Por.*

προσθεὶς γάμους e cod. et ed. Flor. Brunck. edidit. In membr. est προθεὶς γ. *Beck.*

Pro προθεὶς MS. Flor. προσθεὶς, quod vulgatæ anteponit Valckenærius V. Cl. ad Phœn. 589. *Musg.*

1354. ἀνατεί] Hes. Ἀνατί. ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. *Beck.*

1355. Hic versus ubi ab Athenæo laudatur, paullo mendosius legitur κράτει pro κάλει XIII. p. 577. D. Locum Euripidis non meminerat Florens Christianus ad Aristoph. Lysistr. 231. *Por.*

1356. ᾤκησεν πέδον Lasc. Ald. et, puto, omnes MSS. Sed A. pro interpretamento superscriptum habet σπήλαιον, quod variam lectionem, σπέος, indicat. Musgravius tamen πόρον præfert. Cum Brunckio σπέος recepi. *Por.*

ᾤκησε σπέος Br. Ed. *Beck.*

πέδον. In MS. A. superscribitur, ut interpretamentum, σπήλαιον. Legerat Grammaticus σπέος, non πέδον. Vid. Hesychium in voce. Nihilominus legendum puto πόρον. Sic fretum Siculum Lycophroni p. 105. πόρος Τυρσηνικὸς vocatur, iterumque p. 167. πόρος Τυρσηνός. Simile mendum vide Herc. Fur. v. 80.

1357. Reisk. legit χρῆν, *oportebat*. *Musg.*

1359. Interpretantur Viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT *meum dolorem, si tu non irrides.* A. μὴ γελᾷς, quod probatum a Musgravio, edidit Brunckius. μὴ' γελᾷς ed. Musgr. *Por.*

Λύει pro λυσιτελεῖ. Vid. quæ supra notavimus ad hujus Fabulæ v. 566. *Barnes.*

ἣν σὺ μὴ γελᾷς Br. ed. Idem monet, lectionem hujus versus non esse sollicitandam. Ad. σάφ' ἴσθι subintelligi αὐτήν με λυπεῖσθαι, καὶ κοινωνὸν κακῶν εἶναι ἀλλὰ

ΜΗ. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. Οὔ τοίνυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
ΜΗ. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
ΜΗ. Οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. Οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.

Med. O liberi, quam periistis propter patris cupiditatem.
Jas. Tamen mea manus non perdidit eos.
Med. Sed injuria, et novæ tuæ nuptiæ.
Jas. An tu voluisti propter nuptias eos occidere?
Med. An tu hoc exiguum malum esse putas mulieri?
Jas. Quæ quidem modesta sit: tibi vero omnia sunt mala.
Med. Sed hi sunt mortui: hoc enim te mordebit.
Jas. Isti vero sunt, hei mihi, tuo capiti dæmones infesti.

S. γελᾷς. 1361. Ὡς ὤλεσθε] Κακίᾳ ἤτοι λαγνείᾳ καὶ ἀκρασίᾳ τοῦ πατρὸς ἀπώλεσθε. 1366. Ἥ τις γε σώφρων] Ναὶ φησὶν ἐκείνῃ, ἥτις σώφρων γυνὴ, οὐδὲν ἠδικῆσθαι νομίζει τοῦ ἀνδρὸς

λύει ἄλγος, ἣν σὺ μὴ γελᾷς. Adversativum enim hic esse δέ. *Beck.*

μὴ 'γγελᾷς.] MS. A, μὴ γελᾷς, quod melius. *Musg.*

1362. ἀπώλεσν L. *Por.*

1363. σοὶ omittit A. Brunckius conjicit, ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοἱ ν. eleganter, sed minus necessario. Deinde νεοδμῆτες Ald. νεόδμητοι Lasc. Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutatur, Dicunt Attici sine discrimine, ἀμβλὼψ, ἀμβλωπὸς, γοργὼψ, γοργωπὸς, φλογὼψ, φλογωπὸς, ἀδμὴς ἄδμητος, ἀζὺξ, ἄζυγος, νεοζὺξ, νεόζυγος, (quin et νεοζυγὴς) εὔκρας, εὔκρατος, et similia. Nihil igitur dubium, quin legi debeat in Herc. F. 935. ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών. Melanipp. apud Stobæum XCIV. p. 381. ed. Grot. Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος Ὁ μικρὸς εὔκρατος ἐγένετο δ' ὄγκος κακόν. Lege, Ὁ μικρὸς εὔκρας ἐγένεθ'. οἷς δ' ὄγκος κακόν. *Por.*

σοὶ abest a membr. Scribi etiam potuisse Br. monet: ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χ' οἱ νεοδμῆτες γάμοι. *Beck.*

1364. σφε κἠξίωσας Ald. σφέ γ' ἠξίωσας A. D. L. *Por.*

Σφε κἠξίωσας Ald. Σφέ γ' ἠξίωσας, A.D.L. Porson. Omnes edd. notam interrogationis, addunt, quæ, ni fallor, particulam γε adesse vix patitur.* Si compositum ἐπαξιῶ apud Euripidem exstaret, indubitanter reponerem σφ' ἐπηξίωσας. Ἐπαξιῶ legitur apud Sophoclem El. 658. ἐπαξιοῖ Œd. C. 1497. ἐπηξίωσα Phil. 803. ἐπαξιώσας El. 1283. Apud nostrum Or. 607. ἐπαξία pro ἔστ' ἀξία, Bacch. 246. ἐπάξια pro ἔστ' ἄξια legendum alibi monui. *Elms.*

λέχους σφέ γ' ἠξίωσας — ed. Br. *Beck.*

σφε κ' ἠξίωσας] MSS. A, D, et Ed. Lasc. σφέ γ' ἠξίωσας. *Musg.*

1366. σὺ δὲ Lasc.

1367. οὐκέτ' εἰσὶ Br. ed. *Beck.*

1368. Σῷ κάρᾳ] Κάρατι, κάραϊ, κάρᾳ, pro καρήατι, a κάρας τὸ, quod tamen in *Nominativo* potius effertur κάρα. Vid. ad *Herc. Fur.* v. 912. *Barnes.*

Abresch. Anim. ad Æsch. T. II. p. 20. putat, Euripidem imitatum esse

* Non sum oblitus annotationis meæ ad v. 500. Verum ibi particula γε non est otiosa, sed magnam vim addit pronomini σοῦ, q. d. *such a wretch as you.*

ΜΗ. Ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
ΙΑ. Ἴσασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. Στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,

Med. Dii norunt, quis cœperit hoc malum.
Jas. Norunt sane tuum abominabilem animum.
Med. Odiosus es *mihi*, amarulentumque tuum sermonem odi.
Jas. Et ego tuum: facilis est discessio.
Med. Quomodo igitur? quid faciam? vehementer enim et ego cupio.
Jas. Sine me hos mortuos sepelire, et lugere.
Med. Nequaquam, quia ego sepeliam eos hac manu,
Ferens in lucum Junonis deæ Acrææ, *i. e. arcium custodiis*,

S. ἐφ' ἕτερον λέχος τραπέντος. 1376. Φέρουσ' ἐς Ἥρας] Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις· ἀκραῖα δὲ εἴρηται, παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι, τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια, καὶ τὰς τελετάς. ἐγὼ δὲ φησὶ περιποίησω αὐτοῖς πάνδημον ἑορτὴν, ἐν ᾗ πανηγυρίσουσι πάντες οἱ δημόται θυσίας ἐπιτελοῦντες αὐτοῖς, θύουσι δὲ αὐτοῖς καὶ Ἀργεῖοι κατὰ χρησμόν. 1384. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ] Ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι· κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τὶ ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν· Ἀργοῦς οὖν λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδαρθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. * Νεόφρων ξενικῶς μετὰ τὴν

* Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίω] i. e. ἐχθίονα. Vid. de his *Neophronis* poëtæ versibus *Jacobi Nicolai Loensis* Miscell. Epiphyll. l. 4. c. 18. Ubi tamen incorrecta citat carmina, legitque βρότον, quod nos βρόχειον, ut *Nonnus* βρόχιον μόρον dixit. *Barnes.*

Æsch. Eumen. 175. ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορα. *Beck.*

1370. σήν γ' Lasc. σὴν Ald. *Por.*

σήν γ' ἀπόπτυστον φρ. Br. ed. *Beck.*

1372. ῥᾴδιοί γ' Ald. ῥᾴδιοι δ' A. B. D. E. Flor. Lasc. *Por.*

ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαὶ Br. ed. *Beck.*

ῥᾴδιοι δ'] Ita MSS. A, B, D, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgo ῥᾴδιοί γ'. *Musg.*

1375. ἐπί σφας L. *Por.*

Recte Zimmermannus ἐπεὶ σφᾶς. Ὀρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, docent veteres grammatici. Aldus in hac re parum sibi constat, qui σφᾶς dederit apud Sophoclem Œd. T. 1470. 1508. (ubi σφᾶς) apud Euripidem Or. 1125. Bacch. 231. 957. 960. σφὰς apud Æschylum Prom. 442. σφας apud Sophoclem Œd. C. 486. Ant. 128. Aj. 839. Idem σφίσιν dedit apud Æschylum Prom. 480. apud Sophoclem Œd. C. 59. El. 1070. (ubi recte Schæferus σφιν). Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinuisse videntur. *Elms.*

ἐπεὶ σφᾶς — Br. ed. *Beck.*

1376. Hes. Ἀκρία — ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἥρα. *Beck.*

1379. τέλη προσάψομαι Lasc. Ald. τέλη προσάψομεν A. B. D. τελη μυστηρίων Flor. ex Hippol. 25. apud Valckenær. ibid. τέλος προσάξομεν Etymol. M. p. 750, 43. τέλος προσάψομαι Schol. Venet. et Leid. ad Iliad. κ. 56. *Por.*

Cod. Flor. καὶ τέλη μυστηρίων, omisso verbo προσάψομαι, quæ lectio profecta ex Hippol. 27. Etymol. p. 750, 43. perperam legit καὶ τέλος προσάξομεν. Recte scripta leguntur in Schol. cod. Leid. ad Hom. Il.

Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσηι,
Τύμβους ἀνασπῶν· γῆι δὲ τῆιδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
Τολοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῶι Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνωι πεπληγμένος,

Ne quis hostium eos contumelia afficiat,
Sepulcrum revellens. Huic autem terræ Sisyphi
Constituam præclarum festum, et sacrificia
Deinceps pro hac impia cæde.
Ego vero vado in terram Erechthei,
Habitatura cum Ægeo filio Pandionis.
Tu verò, quemadmodum convenit, malus malè morieris.
Percussus caput tuum reliquiis navis Argus,

S. παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μήδειαν πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν, * Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίω μόρον φέρεις, Βρόχειον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρη. Τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει· Διδάξεις δέ τ' ἄλλους μυρίους ἐφημέρους, Θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἴρεσθαι βροτούς.

* Versum Neophronis quartum ita emendat Heath.

Ἄλλους διδάξεις μυρίους ἐφημέρους.

Sed totum locum ita ex edd. antt. et conjectura refingit Pierson. ad Mœr. p. 81.

Τέλος γὰρ αὐθέντῃ μόρῳ
Φθαρεῖ, δέρῃ βρόχον ἀγχόνης ἐπισπάσας.
vel (Τέλος γὰρ αὐθέντῃ μόρῳ φθαρεῖ δέρῃ
Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας.)
Τοία σ' ἀμοιβὴ σῶν κακῶν ἔργων μένει.
Κ' ἄλλους διδάξεις μυρίους ἐφημέρους
Θεῶν ὕπερθε μή ποτ' αἴρεσθαι βροτούς.

κ. 56. V. Valck. ad Eurip. Hipp. p. 162. s.

τέλη προσάψομεν Br. ed. *Beck.*

προσάψομεν.] Ita MSS. A, B, D. Vulgo προσάψομαι. *Musg.*

1380. Tradit auctor Scholii in v. 9. consentiente fere Æliano Var. Hist. V. c. 21. veterem famam fuisse, Euripidem pretio a Corinthiis inductum in Medeam transtulisse liberorum ejus cædem, quam revera non ipsa, sed Corinthii patrassent. Cum hac fama melius sane, quam cum fabulæ œconomia, conveniunt hi versus:

— — γῆ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.

Cur enim Corinthiis hanc legem poneret, ἀντὶ τοῦδε φόνου, cujus ipsi insontes erant? Quid quod προσάψομεν multo aptius Θεῷ ἀπὸ μηχανῆς, quam quidem Medeæ, conveniret? Oritur enim suspicio, Tragœdiam hanc diversa œconomia ab Euripide primum scriptam fuisse; hosce autem versus ex priori ἐκδόσει per Auctoris incuriam remansisse. Tale aliquid in mentem venerat seni immortali, Tib. Hemsterhusio, cujus notam vide ad Hesychium v. Ἀπαιάνιστον, ubi testatur, complura loca, ex Medea citata, ibi non legi. Ejus generis unum tantum notavi, sc. ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον, conservatum a Scholiasta Aristophanis p. 266. Confer tamen ipsum Aristoph. Pac. 1015. *Musg.*

Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.
ΙΑ. Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε Δίκη.
ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
ΙΑ. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
ΜΗ. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρασκ'·

Ubi videris miserum exitum mearum nuptiarum.
Jas. Sed te Erinnys perdat filiorum,
Cædisque vindex Justitia.
Med. Quis vero deus, aut dæmon audiet te
Perjurum, et deceptorem-hospitum?
Jas. Hei, hei scelesta, et interfectrix-liberorum!
Med. Vade domum, et sepelias uxorem *tuam.*
Jas. Vado, orbatus duobus pueris.
Med. Nondum lamentaris *satis*; expecta et senectam.

1382. Αἰγεῖ συνοικήσουσα] Quomodo *Thais* hoc carmen alio sensu de *Grasone* hircum olente usurpaverit, vide ex *Athenæo. Paul. Leopardi* Emendat. l. 1. c. 8. *Barnes.*

1383. Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς] Vid. *Jacobi Nicolai* Miscell. Epiphyll. l. 4. c. 18. ubi auctorum de *Jasonis* morte locos varios profert. *Barnes.*

1385. γάμων ἰδών. Lasc. *Por.*

1388. Κλύει] *Æmilius Portus* mavult κλύοι, nec repugnarem ægre. *Barnes.*

1389. Ξειναπάτα] Ξεναπάτου, a recto ξεναπάτης ὁ, unde *Julius Pollux* l. 3. c. 4. Εἴρηται δὲ ξεναπάτης παρ' Εὐριπίδῃ, vel hunc nempe locum respiciens, vel certe illum ex *Sthenobœa*, quem præ festinatione omisimus in Fragmentis istius Fabulæ, in *Addendis* autem reponimus; quem et *Photius* memorat MS. in voce ξεναπάτας; Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀκρίτων ἀνέμων, ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν, ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενοβοίᾳ—Τίς ἄνδρα τινὰ ξεναπάταν. *Barnes.*

1392. Sic Lasc. Ald. Male ejecit particulam Brunckius, membranarum auctoritate. *Por.*

1392. γ' ante ἄμορος delevit Br. quia otiosum est et in membr. deest, in quibus vitiose ἄμοιρος legitur. *Beck.*

1393. γῆρας edd. MSS. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius, sed parœmiacus male adhiberetur, ubi personæ singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primo edidit. οὔπω θρήνει, qui solœcismus est; deinde γῆράς σε μένει, quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam. Subauditur talis sententia, καὶ πότε θρηνήσεις. *Por.*

1393. Ita pro μένε καὶ γῆρας metri caussa Porsonus. Si quid mutandum est, equidem malim Φεῦ τέκνα φίλτατα. Ita paullo ante v. 1390. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ. Sophocles Ant. 1299. φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία. φεῦ τέκνον. Apud Æschylum Prom. 98. αἶ αἶ pro φεῦ φεῦ omnes edd. ante Porsonum. Sed vulgatam scripturam defendere videtur simile violatæ συναφείας exemplum in El. 1342. ΟΡ. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου. | ΗΛ. Ὦ χαῖρε πόλις. χαίρετε δ' ὑμεῖς | πολλὰ, πολίτιδες. De formula ὦ χαῖρε dixit Porsonus ad Or. 470. Quinquies in una fabula συνάφειαν propter mutatam personam violavit Sophocles. Vide Œd. C. 139. 143. 170. 173, 1757. Hoc si Sophocli licuit, quidni Euripidi licuerit? Multa de hac quæstione habet Seidlerus de Verss. Dochm. p. 80. Cujus diligentiam qui-

ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. Κἄπειτ' ἔκτας; ΜΗ. Σέ γε πημαίνουσ'.
ΙΑ. Αἶ αἶ φιλίου χρήζω στόματος
Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
ΜΗ. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
Τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',

Jas. O charissimi liberi. *Med.* Matri quidem, tibi vero nequaquam.
Jas. Et tamen *eos* occidisti? *Med.* Ut tibi nocerem.
Jas. Heu, heu, cupio charum os
Miser ego liberorum complecti.
Med. Nunc ipsos alloqueris, nunc salutas,
Tunc repellens. *Jas.* Da mihi per Deos
Ut possim attingere tenerum corpus liberorum.
Med. Non licet: frustra a *te hæc* verba sunt projecta.
Jas. O Jupiter, audis hæc, quomodo repellimur.

dem laudo, licet nostrum locum prætermiserit; judicium non item. *Elms.*

Br. ed.: οὔπω θρήνει· γῆράς σε μένει. et in Notis addit: "Vulgatum θρηνεῖς minus commodum sensum præbet, et clausula μένε καὶ γῆρας metro adversatur." *Beck.*

Cum γῆρας ultimum corripiat, hic versus in trochæo desinet, nisi ejiciatur particula καὶ (quæ quidem absque sententiæ aut constructionis detrimento abesse potest), ut versus sit parœmiacus. *Heath.*

1394. σὺ δ' οὔ; Lasc. *Por.*

1395. πημαίνουσα σέ. Ald. contra metrum. Sed σέ γε πημαίνουσ' omnes MSS. Par. Fl. Lasc. *Por.*

Pro πημ· σέ Br. exhibet: σέ γε πημαίνουσ'. *Beck.*

σέ γε πημαίνουσ'.] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Vulgo πημαίνουσά σε. *Musg.*

1396. αἶ αἶ cum vulgatis Lasc. ᾤμοι pro αἶ αἶ membranæ. Quæ sequuntur, miris modis offendere Brunckium, ut tandem eum verecundiæ suæ pœniteat, qui corruptelam istam in textu reliquerit. Duplicem igitur emendationem proponit: φίλια χρήζω σώματα, vel φίλια στόματα χρήζω, priorem tamen præfert. Vulgatam lectionem ob oculos habuisse videtur Χ. Π. 460. Νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρήζω σέθεν Φωνῆς ἀκοῦσαι. Sed sive is ita legerit, sive aliter, nihil est mutandum. Virum doctissimum fefellit constructio, quæ hæc est: χρήζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Hippol. 1391. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι Διαμοιράσαι. Herodot. V. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι. *Por.*

Br. ed.: ᾤ μοι· φιλία χρ. σ. e membr. Sed idem poëtam censet scripsisse: ᾤ μοι. φίλια χρήζω σώματα Παίδων ὁ τ. πρ. Medium προσπτύσσεσθαι non construitur cum dativo (Hemsterh. ad Luc. T. I. p. 414. et Brunck. ad Soph. Antig. 1237.) Multo minus cum genitivo, ut h. l. Posse et legi: φίλια στόματα χρήζω. *Beck.*

1401. Vide supra ad 1314. *Por.*

μάτην ἔπος ἔῤῥιπται Br. ed. *Beck.*

ἔπος.] Ita MSS. B, D. MS. A, δ' ἔπος. Vulgo λόγος, quæ minus poetica vox est. *Musg.*

1402. ἀπελαυνόμεσθ' Lasc. Ald. levi vitio, quod sustulit Bentleius. *Por.*

Metri causa Heath. cum Bentleio legit ἀπελαυνόμεθ'.

ἀπελαυνόμεθ' Br. ed. *Beck.*

Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
Ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,
Τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω,
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
Τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,

Et qualia patimus ab execranda
Et interfectrice liberorum hac leæna?
Sed quantum saltem licet, et possum,
Hæc lamentor, et concitus feror,
Obtestans deos, quod me
Liberos, quos necâsti, prohibes
Attingere manibus, et sepelire mortuos.

1405. ὁππόσον L. *Por.*

1406. Prius καὶ omittit Ald. habent Paris. omnes, Fl. et L. *Por.*

τάδε καὶ θρ. κἀπιθ. Br. ed. *Beck.*

τάδε καὶ θρηνῶ.] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καὶ omittit.

1408. τέκνα κτείνασ' Lasc. Ald. Brunckius edidit ex A, B, D, τέκν' ἀποκτείνασ'. *Por.*

1411. τέκν' ἀποκτείνασ' ἀποκ. Br. ed. e membr. *Beck.*

τέκνα κτείνασ'.] MSS. A, B, D, τέκν' ἀποκτείνασ'. *Musg.*

1410. 1411. ὤφελον πρὸς σοῦ edd. MSS. ὄφελον Bentleius. ἐκ σοῦ Musgravius, quem secutus est Brunckius. Sed πρὸς σοῦ legisse videtur X. Π. 1314. qui sic imitatur: "Ος μήποτ' αὐτὴ φύσας' ὤφελον νέκυν Τανῦν ἰδέσθαι, φθίμενον σ' ὑπ' ἀνόμων. πρὸς σοῦ φθινομένους Lasc. *Por.*

1410. Ita primus Musgravius ex propria conjectura. Vulgatam πρὸς σοῦ recte, ut mihi quidem videtur, revocavit Matthiæ: non quo creticos in hoc metro admittendos censeam, sed periculosum est receptam scripturam quamvis mendosam mutare, nisi magnam veritatis speciem habeat quæ in ejus locum substituatur. Quis autem sibi persuaderi sinat πρὸς σοῦ pro ἐκ σοῦ librariorum errorem esse, quibus πρὸς hoc sensu usurpatum fraudi fuisse ostendit Porsonus ad Hec. 762. Alterum argumentum contra Musgravii emendationem a metro duci potest. Rarissime dactylum spondeo aut anapæsto in eadem carminis anapæstici dipodia subjicit Euripides. In omnibus ejus tragœdiis quæ ad nostram ætatem pervenerunt, vix plura exempla reperias, quæ quidem non sint manifesto corrupta, quam λευκὴν αἰθέρα Andr. 1229. θνητῶν δ' ὄλβιος Iph. A. 161. πυρὶ τῷδ' αἰθέρος Ion. 84. καθαρὰς θήσομεν ibid. 105. φυγάδας θήσομεν ibid. 109. θάρσει. Παλλάδος El. 1328. μόχθων σώζομεν ibid. 1360.* Multa hujusmodi olim apud Euripidem lecta ex edd. recentibus sublata sunt. Talia fuerunt in hac fabula παῦρον δὴ γένος v. 1083. πημαίνουσά σε v. 1395. Brunckius celato lectore μείζους ἤλυθεν dedit v. 1079. ubi recte vulgo legitur ἦλθον μείζους. Quid nostro loco faciendum sit, equidem nescio. Bentleii emendationi ὄφελον favet ejusdem licentiæ alterum exemplum in Cretensium fragmento II. ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ | Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμαν. Quæ verba in legitimo systemate anapæstico leguntur. Nonnihil de hac quæstione dixi ad Iph. A. 46. Censuræ Trim. t. VII. p. 456. Si ne-

* Horum nonnulla, imo pleraque, nullo fere negotio, si opus esset, emendari possent Quid enim facilius e. g. quam λευκὸν ἄν' αἰθέρα πτερυμενόμενος pro λευκὴν αἰθέρα. π. reponere? Sed nullum locum ob hanc solam caussam sollicitandum censeo, quæ tamen in locis alioqui suspiciosis suspicionem haud parum auget. In El. 1328 vide an legendum, Θάρσει. ζαθέαν Παλλάδος ἥξεις | πόλιν. ἀλλ' ἀνέχου. Longe melius ζαθέαν πόλιν quam ὁσίαν πόλιν. Vide Tro. 221. Ion. 186. Longe melius ζαθέαν Παλλάδος quam Παλλάδος ὁσίαν, ubi quatuor sunt breves syllabæ deinceps.

Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
ΧΟ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Quos utinam ego nunquam genitos
A te perditos vidissem.
Cho. Multorum *rerum* Jupiter *est* dispensator in cœlo,
Multaque præter spem perficiunt Dii,
Et sperata non fiunt,
Eorum vero, quæ non sperantur, Deus exitum invenit.
Talis evasit hæc res.

que ὤφελον neque πρὸς corruptum est, fieri nequit quin aliquid exciderit. Non indignum esset Euripide, οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὁ τάλας | ὤφελον ὅσσοις | πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. Sed quo facilius est quid scribere potuerit poëta, eo difficilius est quid re vera scripserit conjicere.

Heath. ut constet metrum, cum Bentl. scribit ὄφελον, abjecto augmento. *Beck.*

1411. ἐκ σοῦ φ ... ἐπιδ. ed. Br. *Beck.*

πρὸς σοῦ φθιμένους.] Legendum metri gratia ἐκ σοῦ φθιμένους.

MSS. B, D, in fine addunt πρὸς διάφορα ἀντίγραφα Διονυσίου ὁλοσχερὲς, καί τινα τῶν Διδύμου. *Musg.*

1412. Πολλῶν ταμίας] Eadem fere conclusio *Helenæ*, *Baccharum*, *Andromachæ*, *Alcestidis*; excepto, quod hic primus versus adsit, qui in cæteris desideratur, alius autem in iis legatur, qui hic desideratur, *videl.* Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. *Barnes.*

1415. εὗρεν male Aldus. ευρε A. L. prout legitur in aliis locis, et in Stobæo CXII. p. 465. ed. et MS. *Por.*

εὗρε θεὸς etiam membr. et ed. Flor. quod metri legibus convenit. Nec aliter in Stob. Cod. MS. et in Floril. Grotii p. 465. legitur, auctore Br. Idem V. D. sub finem hæc notavit: "Stobæus tit. περὶ νηπίων hos versus habet, qui juxta impressos libros e Nostri Med. excerpti sunt:

— τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.

At nec in Medea leguntur, nec qui in ea locum habere potuerit ista sententia, video. In Reg. Stob. Cod. præfixum his versibus lemma: Βιότου ἐκ Μηδείας. Quod adponi debuit poëtæ nomen, depravatum est. Medeam docuere apud Græc. plures. *Beck.*

Hesychius ex Medea profert Ἀπαιώνιστον quod in hac tragœdia non legitur, et Hemsterhusio vel duplex olim fuisse videtur diversorum poëtarum Medea, vel hæc interpolata, cum plura ex ea proferantur, quæ frustra ibi quæras.

Cæterum ad hujus Tragœdiæ chorum conferri potest Discours sur la Medée d' Euripide par Hardion Mem. de Litt. T. VIII. p. 243. ss. ubi defendit chorum contra Dacierium et Cornicem (Corneille.)

Mede. Br. ad Arist. Acharn. 119. hæc notavit: " Est juxta Scholiastam parodia versus Euripidei, qui olim in Medea legebatur, at hodie in hoc dramate non comparat:

ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον ἐξευρημένη.

Sed alia sunt ap. Euripidem hujus generis, ut versus hic in Oreste:

ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη."

Ad fragmenta Euripidis, quæ vel ap. Aristophanem ipsum vel in ejus Scholiasta leguntur, illustranda et emendanda non parum operæ contulit Brunck. in Not. Sic in *Fr. Æol.* 1. monet Not. ad Arist. Ran. 1475. Laidem, meretricem, salse hunc versum retorsisse in Euripidem. ap. Machonem in Athen. p. 582. C. *Beck.*

FINIS VOLUMINIS SECUNDI.

EXCUDEBAT JOHANNES HADDON,
CASTLE STREET, FINSBURY.